

Xuyên Qua Thành Hoa Tranh

Contents

Xuyên Qua Thành Hoa Tranh	3
1. Q.1 - Chương 1: Hoa Tranh Rất Phiền Nao	3
2. Q.1 - Chương 2: Chu Thông, Cõi Chờng Đố!	8
3. Q.1 - Chương 3: Báo Khẩu Thoát Hiểm	10
4. Q.1 - Chương 4: “chu” Khẩu Thoát Hiểm	13
5. Q.1 - Chương 5: Kim Quốc Lục Vương Gia	16
6. Q.1 - Chương 6: Vẽ Mặt Chưa Từng Thấy Qua	16
7. Q.1 - Chương 7: Dương Chi Ngọc Bội	19
8. Q.1 - Chương 8: Vẫn Là Dương Chi Bạch Ngọc Bội	22
9. Q.1 - Chương 9: Tham Vọng Của Thiết Mộc Chân	24
10. Q.1 - Chương 10: Mười Năm Sau	27
11. Q.1 - Chương 11: Kim Dao, Không Có Phò Mã	27
12. Q.1 - Chương 12: Lại Có Tranh Chấp	30
13. Q.1 - Chương 13: Đô Sử Phần Nộ	33
14. Q.1 - Chương 14: Kết Quả Thương Nghị Chuyện Hôn Nhân (thượng)	35
15. Q.1 - Chương 15: Kết Quả Thương Nghị Việc Hôn Nhân (hạ)	38
16. Q.1 - Chương 16: Bạch Điều Đã Chết	41
17. Q.1 - Chương 17: Tiểu Vương Gia Đến Đây	41
18. Q.1 - Chương 18: Npc Cũng Đến Đây	44
19. Q.1 - Chương 19: Npc Còn Chưa Đi, Tiểu Hồng Mã Lại Tới Nữa	46
20. Q.1 - Chương 20: Mưa Gió Phía Sau Ánh Mặt Trời	50
21. Q.1 - Chương 21: Thương Thế Của Thiết Mộc Chân	52
22. Q.1 - Chương 22: Đô Sử Thổ Lộ	54
23. Q.1 - Chương 23: Thành Cát Tư Hãn	54
24. Q.1 - Chương 24: Phương Hướng Không Thể Đuổi Theo	57
25. Q.2 - Chương 25: Lễ Vật Chia Tay Của Nhị Sư Phụ	59
26. Q.2 - Chương 26: Duyệt Lại Khách Sạn	63
27. Q.2 - Chương 27: Bạch Cừu Mĩ Nhân	63
28. Q.2 - Chương 28: Hai Vị Lạt Ma	65
29. Q.2 - Chương 29: Là Đồ Đệ Cũng Là Sư Phụ	68
30. Q.2 - Chương 30: Nguy Cơ	71
31. Q.2 - Chương 31: Bạch Đà Sơn Thiếu Chủ	71
32. Q.2 - Chương 32: Tới Ở Bạch Đà Sơn	74
33. Q.2 - Chương 33: Kim Luân Pháp Vương	77
34. Q.2 - Chương 34: Lời Hẹn Bảy Ngày	79
35. Q.2 - Chương 35: Kịch Biến	82
36. Q.2 - Chương 36: Chạy Trốn Chết	85
37. Q.2 - Chương 37: Tiếp Tục Chạy Trốn Chết	87
38. Q.2 - Chương 38: Nhảy Vực	89
39. Q.2 - Chương 39: Thạch Thất	92
40. Q.2 - Chương 40: Lại Một Cái Tắt	95
41. Q.2 - Chương 41: “cầu Nam Nữ”	98

42. Q.2 - Chương 42:	Bi Tô Thanh Phong	101
43. Q.2 - Chương 43:	Bị Bắt Đi Rồi	105
44. Q.2 - Chương 44:	Thô Sử Nha Đầu	107
45. Q.2 - Chương 45:	Gặp Rắn	107
46. Q.2 - Chương 46:	Lý Lưu Phong Vs Âu Dương Phong	110
47. Q.2 - Chương 47:	Lại Lần Nữa Nổi Diên	113
48. Q.2 - Chương 48:	Muốn Cùng Không Muốn	117
49. Q.2 - Chương 49:	Tái Kiến Duyệt Lai Khách Sạn	122
50. Q.2 - Chương 50:	Gặp Lại	126
51. Q.2 - Chương 51:	Nghe Không Hiểu	130
52. Q.3 - Chương 52:	Tiểu Vương Gia Cường Thuởng Dân Nữ	133
53. Q.3 - Chương 53:	Vượt Tường Nhớ	138
54. Q.3 - Chương 54:	Lại Gặp Người Muốn Gặp	142
55. Q.3 - Chương 55:	Đêm Xuống (Thượng)	146
56. Q.3 - Chương 56:	Đêm Xuống [Hạ]	146
57. Q.3 - Chương 57:	Trả Kim Dao Cho Ta	153
58. Q.3 - Chương 58:	Con Mèo Đùa Con Chuột	157
59. Q.3 - Chương 59:	Đêm Yên Hữu Thần	160
60. Q.3 - Chương 60:	Không Động Kinh Bất Thành Sống	165
61. Q.3 - Chương 61:	Ta Mệnh Phạm	169
62. Q.3 - Chương 62:	Dâm Tặc Chạy Đi Đâu	169
63. Q.3 - Chương 63:	Nhân Sinh Nơi Nào Không Ô Long	173
64. Q.3 - Chương 64:	Sự Đảm Bảo	176
65. Q.3 - Chương 65:	Mai Tỷ Tỷ Cười Quách Đại Hiệp	180
66. Q.3 - Chương 66:	Tái Kiến Mai Tỷ Tỷ	185
67. Q.3 - Chương 67:	Đêm Dài Bồi Hồi Khó Ngủ (thượng)	185
68. Q.3 - Chương 68:	Đêm Dài Bồi Hồi Khó Ngủ (hạ)	188
69. Q.3 - Chương 69:	Sau Hừng Đông	191
70. Q.3 - Chương 70:	Bốn Người Chung Đường	201
71. Q.3 - Chương 71:	Kỳ Ngộ Trong Rừng	207
72. Q.3 - Chương 72:	Hồng Thất Công	212
73. Q.3 - Chương 73:	Cửu ‘chỉ’ Thần Cái	218
74. Q.3 - Chương 74:	Vô Công...không Học Cũng Được	224
75. Q.3 - Chương 75:	Nhân Sinh Bưư Hãn	229
76. Q.3 - Chương 76:	Ngày Lành Không Lâu	235
77. Q.3 - Chương 77:	Thời Đại Ở Chung (thượng)	239
78. Q.3 - Chương 78:	Thời Đại Ở Chung (hạ)	244
79. Q.3 - Chương 79:	Đà Lôi Gặp Nạn	249
80. Q.3 - Chương 80:	Huynh Muội Tình Thâm	253
81. Q.3 - Chương 81:	Chân Tướng Là Gì	257
82. Q.3 - Chương 82:	Lưu Luyện	261
83. Q.3 - Chương 83:	Ta Muốn Học Võ	265
84. Q.3 - Chương 84:	Một Cái Đại Lưng Dẫn Phát Chuyện...	268
85. Q.3 - Chương 85:	Thiếu Chủ Bị Thương Rồi	271
86. Q.3 - Chương 86:	Hồng Thất Công	275
87. Q.3 - Chương 87:	Tập Võ (nhất)	278
88. Q.3 - Chương 88:	Tập Võ (nhị)	283
89. Q.3 - Chương 89:	Ngã Bài Cùng Cát Đứt	287
90. Q.4 - Chương 90:	Người Không Muốn Gặp	292
91. Q.4 - Chương 91:	Người Muốn Gặp	295
92. Q.4 - Chương 92:	Ác Mộng Tỉnh Lại	299
93. Q.4 - Chương 93:	Sau Cơn Mưa	303
94. Q.4 - Chương 94:	Thiên Tình	306
95. Q.4 - Chương 95:	Gặp Âu Dương Phong	310

96. Q.4 - Chương 96: Quỳ Hoa Bảo Điển	315
97. Q.4 - Chương 97: Một Đường Tới Gia Hưng	319
98. Q.4 - Chương 98: Ngoài Thành Gia Hưng	323
99. Q.4 - Chương 99: Biến Sinh Thiết Cận	327
100. Q.4 - Chương 100: Nhạc Thiếu Đông Nghịch Tập (thượng)	331
101. Q.4 - Chương 101: Nhạc Thiếu Đông Nghịch Tập (hạ)	335
102. Q.4 - Chương 102: Hạnh Phúc... Xa Không Thể Với Tôi (thượng)	340
103. Q.4 - Chương 103: Hạnh Phúc... Xa Không Thể Với Tôi (hạ)	343
104. Q.4 - Chương 104: Thất Quái Oán Niệm	348
105. Q.4 - Chương 105: Hạnh Phúc... Chính Ở Nơi Đây (đại Kết Cục)	352
106. Q.4 - Chương 106: Phiên Ngoại Đô Sử: Tái Thượng Ngưu Dương Không Hứa Ước (*)	357
107. Q.4 - Chương 107: Phiên Ngoại 2: Cuộc Sống Của Tháp Na	362
108. Q.4 - Chương 108: Phiên Ngoại	364
109. Q.4 - Chương 109: Phiên Ngoại Ích Tây Gia Thổ: Tam Sinh Thạch Thượng Cự Tinh Hồn (*)	367
110. Q.4 - Chương 110: Phiên Ngoại Âu Dương Khắc: Tuyết Trắng Lại Ngại Xuân Đến Muộn	370
111. Q.4 - Chương 111: Phiên Ngoại: Dạ Bôn	372
112. Q.4 - Chương 112: Tiểu Kịch Trường Vô Trách Nhiệm: Khóa Giáo Dục Sinh Lý Của Hoa Tiểu Ngốc.	377
113. Q.4 - Chương 113: Phiên Ngoại Đà Lô: Hoa Đào Không Nói Xuân Đã Lại Về (thượng)	379
114. Q.4 - Chương 114: Phiên Ngoại Đà Lô: Hoa Đào Không Nói Xuân Đã Lại Về (hạ)	384
115. Q.4 - Chương 115: Tiểu Kịch Trường: Quan Hệ Giữa Hoa Tiểu Ngốc Cùng Thiết Mộc Chân: Các Giai Đoạn Tâm Lý	390
116. Q.4 - Chương 116: Phiên Ngoại 5: Hoa Tranh Xuyên Qua Thành Thần Điều	392
117. Q.4 - Chương 117: Phiên Ngoại: Một Trăm Câu Hỏi Vợ Chồng (thượng)	395
118. Q.4 - Chương 118: Phiên Ngoại: Một Trăm Câu Hỏi Vợ Chồng (hạ)	402

Xuyên Qua Thành Hoa Tranh

Giới thiệu

Truyện khá mới lạ và thu hút bạn đọc, cũng lấy bối cảnh giống như những truyện xuyên không khác,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuyen-qua-thanh-hoa-tranh>

1. Q.1 - Chương 1: Hoa Tranh Rất Phiền Nao

Ta nằm ở trên cỏ, phiền nao.

Sầu.

Thực sầu.

Ta thực sâu.

Hoa Tranh thực sâu.

Làm Hoa Tranh khiến ta thực sâu.

...

Ta không chỉ xem Kim Dung, ta cũng xem Cổ Long —— đương nhiên, tại đây, tại thảo nguyên mờ mịt này không có Kim Dung cũng không có Cổ Long.

Chỉ có đến thảo nguyên, mới biết được cái gì là thảo nguyên.

Đó là... một thế giới hoàn toàn bất đồng với những nét miêu tả ít ỏi trong tiểu thuyết.

Trên thảo nguyên là những đàn ngựa chạy còn nhanh hơn gió, mang theo mùi cỏ xanh trong hơi thở; chặn dắt những đàn ngựa đó là những nam nhi nhiệt huyết trước núi đao biển lửa cũng không cúi đầu nhả mặt chau mày, vây quanh đồng lửa lớn uống chén rượu nồng; làm cho dững sĩ cúi đầu là tiếng ca của các cô gái còn uyển chuyển hơn so với chim chóc...

Nơi này là nhà của ta, nhà của Hoa Tranh.

Thành Cát Tư Hãn tương lai dẫn thiết kỵ Mông Cổ diệt Kim phá Tống lúc này còn là Thiết Mộc Chân, chính là phụ thân ta.

Người tương lai dẫn quân đánh Ba Lan và Hungary, bành trướng lãnh thổ Mông Cổ lúc này còn là Oa Khát Đài, ca ca của ta.

...

Nơi này có phụ thân cùng ca ca yêu thương ta, còn có mọi người trong tộc...

Đối với thân thể này mà nói, Hoa Tranh hoàn toàn là người Mông Cổ, nhưng trước khi xuyên qua, ta hoàn toàn là người Hán.

Cho nên hơn mười năm sau, thời điểm Mông Cổ xâm lược Tống triều, đối mặt giữa ‘Dân tộc đại nghĩa’ cùng ‘Phụ huynh thân tình’ ta nên làm như thế nào? Trơ mắt nhìn Nam triều bị hủy dưới gót sắt Mông Cổ, hay là học theo Quách đại hiệp trấn thủ thành Tương Dương, hay là... đơn giản bỏ tới một nơi xa xôi nào đó làm rùa đen rút đầu ẩn cư đi?

Nghĩ không ra, vì thế ta vô cùng phiền não tiếp tục ở trên cỏ quay cuồng, quay cuồng, quay cuồng... Khoan khoan, vì cái gì càng lẫn càng nhanh rồi?

A a a!

Ai nói cho ta biết vì cái gì trên thảo nguyên lại có sườn dốc như vậy? Rốt cuộc ta sẽ lẫn tới bao giờ đây... Đầu thực đau quá... Rất buồn nôn a...

Rốt cục, sau khi ta đã lẫn không biết bao nhiêu vòng, có một kẻ nào đó túm được thắt lưng của ta. Có lẽ là do dư lực còn quá mạnh, còn lẫn hai vòng cùng ta, mới đứng vững.

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ đây là ‘Anh hùng cứu mỹ nhân’ trong truyền thuyết?

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ đây chính là đái ngộ dành cho ta đây?

Lão Thiên a, người vứt bỏ ta tại đại mạc này suốt năm năm, cuối cùng cũng mở mắt rồi sao?

Thừa dịp còn chưa đứng dậy, ta nhanh chóng suy đoán thân phận của người kia trong đầu:

Tốt nhất là mỹ thiếu niên mặt đẹp như ngọc, như vậy ta có thể lấy cớ đại ân không lời nào cảm tạ hết được, đành phải lấy thân báo đáp, kiếm lấy cái danh phận lão bà tương lai. Bất quá... Ta thực lý trí nghĩ lại, trong ngoài phạm vi năm trăm dặm quanh đây đều không tồn tại loại sinh vật nào tên là ‘Mỹ thiếu niên’ cả —— cho dù có, lúc đó cũng chỉ là trái cầu LOLI, người có thể mong ước gì chứ!

Bỏ qua ‘mỹ nam tử’, tiếp đến nếu là lão nhân đầu bạc tiên phong đạo cốt cũng tốt a. Không chừng người ta coi trọng ta ‘căn cốt thậm giai’ ra tay cứu giúp, sau đó thuận lý thành chương thu ta làm đồ đệ, truyền

thụ tuyệt thế vô công, sau đó lần Hoa Sơn Luận Kiếm kế tiếp một mình ta đại triển thần uy đứng đầu Ngũ Tuyệt... Ách... Cũng không tồi.

['Tiên phong đạo cốt': phong thái thần tiên ; 'căn cốt thậm giai': có tố chất tốt ; 'thuận lý thành chương': thuận tiện, theo lẽ thường]

Ta miễn cưỡng mở mắt, nhìn thấy sắc tím áo bào Mông Cổ cùng với cây chủy thủ cực quen mắt giắt ở đai lưng người kia...

Không nhịn được nội tâm kích động bốc hỏa mắng thầm.

Đôi phương nắm bả vai, kéo ta đứng dậy.

“Hoa Tranh, muội không sao chứ?”

Quay đầu lại, vừa giáp mặt hần, trong miệng bỗng dưng như một trận phiên giang đảo hải, ta đành chuyển hướng khác, nôn mửa không ngớt, thẳng đến tận khi mặt xanh mặt vàng đều ói ra hết mới thôi.

['Phiên giang đảo hải': sông cuộn biển gầm, ý chỉ sự mạnh mẽ]

Ta sai lầm rồi, ta thật sự sai lầm rồi!

Ta đã biết 'Định luật nhân vật chính vô địch', cũng biết ngay cả oán thầm nhân vật chính cũng là có tội. Trời đất chứng giám, sau này Quách đại hiệp hần nói thế nào chính là như vậy, cho dù hần nói bầu trời màu xanh lá, lá cây màu xanh lam, dê ăn thịt, sói ngồi không, Hoa Tranh ta cũng tuyệt không nói nửa chữ “Không đúng”!

Nhưng mà Kim lão tiên sinh, ngài cũng bắt công quá trời đi...

Ta oán giận nhìn thẳng nhóc ngây ngô cười trước mặt. Tương lai chính là Quách đại hiệp, hiện tại là tiểu Quách Tĩnh, toàn thân tản ra hào nhiên chính khí, quả thực có thể được xưng là người của chính nghĩa. Từ khi biết hần, mặc kệ là ăn vụng, trốn đi chơi, trốn một chỗ để ngủ, rong chơi nhàn hạ... Mọi thứ đều đừng nghĩ thành công, ách, ta thật sự không phải có bất mãn gì đối với Quách đại hiệp, đây chỉ là chút bực tức của tiểu LOLI năm tuổi mà thôi, không đáng bị trừng phạt, đúng không?

['Hào nhiên chính khí': ý chí to lớn, quang minh chính đại]

“Nôn...”

Ta biết sai lầm rồi còn không được sao?

Thiết Mộc Chân luôn luôn thưởng phạt phân minh.

Cho nên Quách Tĩnh đã cứu ta trở về được thưởng hai con dê, mà ta chạy đi chơi, bị phạt đi cho dê ăn.

Chế độ cấp bậc ở thảo nguyên là như vậy, cho dù là người nhà thủ lĩnh cũng không có đặc quyền, cho dù là người nhà của Vương Hãn, thủ lĩnh các bộ lạc thảo nguyên, thê nữ cũng đều tự tay châm rượu, dâng dê nướng cho người trong tộc.

Đối với ta mà nói, cho dê ăn cũng không phải không thú vị —— nếu con dê mẹ Tháp Na không thích húc đầu vào bụng ta thì tốt rồi...

Sau một hồi vòng quanh đuổi theo Tháp Na, ta trên đầu dính đầy cỏ, trên mặt còn lọ lem, thở hắt hắt ngã xuống đồng cỏ khô.

Đồng cỏ phơi dưới ánh nắng mặt trời, tỏa ra một mùi hương dễ ngủ, lại ấm, lại mềm, so với mặt đất cứng rắn thì thoải mái hơn nhiều. Ta dùng sức chui vào một đồng cỏ cao bằng người lớn, bảo đảm ai đi ngang qua cũng không dễ dàng nhận thấy có người ở bên trong, yên tâm nhắm mắt ngủ một giấc.

Một giấc ngủ này chính là thiên hôn địa ám, một cái gì đó đụng vào chân ta khiến ta tỉnh lại... Cho dù nhắm mắt lại ta cũng biết là Tháp Na! Thực là quá phạm, chưa thấy qua kẻ nào quá phạm như vậy, người ý rằng người là con dê mẹ mới sinh thì có thể khi dễ ta từ giờ ngọ tới giờ sao?

(‘thiên hôn địa ám’: trời đất u ám)

Ta hùng hổ như con lừa lười lãn ra khỏi đồng cỏ khô, vừa định hùng hăng thu thập nó một chút, lại phát hiện Tháp Na “Ồ ô” hừ nhẹ lấy đầu đụng vào bụng ta, mắt to đen lúng liếng đầy nước mắt, móng trước bắt an cào cào trên cỏ, thỉnh thoảng quay đầu nhìn về nơi nào đó...

Bộ dạng này của Tháp Na... Ta nghĩ ta đã thấy... Năm trước, thời điểm hai bộ lạc lớn liên minh...

Chủ trưởng quả nhiên đèn đuốc sáng trưng, trước trưởng còn đốt một đồng lửa trại hùng hực, vừa thấy đã biết là chuẩn bị để nghênh đón khách quý, hơn nữa... Ta đoán ta biết khách quý này là ai...

Bất quá... Vẫn là thử xem đi.

Trần an Tháp Na, ta rón rén đi vào thiện trưởng, quả nhiên tìm được con dê con chưa đầy tháng do Tháp Na sinh ra ở trong góc. Vẫn chưa bị đem nướng. Không thể không nói tiểu gia hỏa này thật sự là mệnh lớn! Một khi đã như vậy, ta sẽ giúp nó một phen... Thừa dịp mấy người trong lều đang bận tối mày tối mặt, ta im ắng ôm nó, tay chân cùng sử dụng, men theo góc lều đi ra ngoài.

(thiện trưởng: người Mông Cổ ở trong lều bạt, gọi là ‘trưởng’. ‘thiện trưởng’ là trưởng chuẩn bị đồ ăn)

Về phần như thế này, thiện trưởng sẽ cho vị khách quý kia ăn cái gì, ta cũng không quan tâm, vị khách quý kia trình độ thưởng thức kém cỏi, tru lên muốn ăn “Dê non chưa đủ tháng nướng” bất quá là khoe khoang thôi. Cho dù đem lên một con dê chết già, lấy cái loại miệng thô tục đó, có ăn cũng không biết được.

Ta vừa chạy, vừa tưởng tượng bộ dạng của vị khách quý kia khi ăn dê già nướng mà đắc ý, đứa con của vị khách quý lại xuất hiện trước mặt... Quả nhiên là người không tốt trời tru đất diệt sao?

Cho nên tình hình hiện tại là:

Ta tay không... À, không, còn ôm theo một con dê con chưa đủ tháng hoàn toàn không có sức chiến đấu.

Đối diện là một thằng bé ước chừng cao hơn ta cả nửa người, phía sau còn một đám tùy tùng khỏe mạnh, cùng một con báo hoa hai mắt sáng ngời.

Lực lượng địch ta chênh lệch xa như thế, ta thức thời lập tức vỗ mông ngựa, mỉm cười nịnh nọt.

(vỗ mông ngựa: nịnh nọt)

Đại khái hôm nay tạo hình quá mức kinh ngạc, thằng nhóc đáng chết kia ngó nghiêng đánh giá ta một hồi, vẻ mặt vừa kinh ngạc, lại mang theo khinh thường, nghi hoặc hỏi:

“Người thế nhưng lại ôm dê?”

Thực hiển nhiên hẳn căn bản không phân biệt được ôm dê và trộm dê khác nhau ở chỗ nào, nhưng ta cũng hoàn toàn không có ý định xóa nạn mù chữ cho hắn, vì thế tiếp tục ngây ngô cười.

“Về sau không cho phép làm những chuyện như thế này. Nếu còn như vậy, ta sẽ nói với đại hân Thiết Mộc Chân.” Thằng nhóc đáng chết đó ghét bỏ, liếc mắt nhìn ta một cái, mang theo đám tùy tùng nghênh ngang mà đi. Trước khi đi còn để lại một câu. “Bốn thiếu gia sao lại có một vị hôn thê thiếu phẩm chất như vậy.”

Trên trán ta nổi đầy gân xanh. Người mới thiếu phẩm chất, cả nhà người thiếu phẩm chất!

Năm đó nếu không phải tên nhóc chết tiệt này giáo sự, làm sao Hoa Tranh còn nhỏ như vậy đã phải đính hôn! Hơn nữa đối với ta mà nói, chuyện bị định đoạt hôn sự này quả thật là một đả kích lớn —— nó có nghĩa là ta có cố gắng tới mức nào cũng không thể thay đổi tình tiết của truyện...

Những tình tiết Kim Dung viết chẳng lẽ hoàn toàn không thể thay đổi?

Từ ngày đầu tiên tới thế giới này cho tới bây giờ, ta đều suy nghĩ về vấn đề này. Cuộc sống của ta hàng ngày, vừa phải điều chỉnh hành vi cho phù hợp với một đứa trẻ con, vừa nhớ lại toàn truyện từ đầu tới cuối vô số lần, cuối cùng quyết định khiêu chiến đối tượng —— “Giang Nam thất quái”.

Giang Nam thất quái vốn ở nơi Giang Nam phong cảnh hữu tình, sơn ôn thủy nhuận, bởi vì đánh cuộc cùng Khuru Xử Cơ của Toàn Chân giáo, đi tới đại mạc phong sương rét lạnh. Bôn tẩu sáu năm, tìm được Quách Tĩnh, dạy hắn võ công, chờ tới năm hắn mười tám tuổi sẽ tỷ võ với Dương Khang do Khuru Xử Cơ dạy võ, lấy kết quả tỷ võ làm kết quả của trận đánh cuộc.

Nguyên bản, vào buổi tối ngày bọn họ gặp được Quách Tĩnh, Trương A Sinh đứng hàng thứ năm trong thất quái sẽ vì cứu thất muội Hàn Tiểu Oanh, sau lưng trúng một chiêu “Cửu Âm Bạch Cốt Trảo” của Hắc Phong Song Sát, chết trên núi hoang.

Từ trước, ta đã cảm thấy đoạn này không trọng yếu, lão đại của thất quái là Kha Trấn Ác cùng Hắc Phong Song Sát vốn thù sâu như biển, cho dù không có sự việc này cũng sẽ đánh nhau không ngừng. Huống chi Trương A Sinh này chết, Hàn Tiểu Oanh nhớ ân đức của hắn, cả đời thủ tiết không xuất giá, thật sự là làm cho người ta thổn thức không thôi.

Mà quan trọng hơn là, “Xạ Diêu Anh Hùng Truyện” toàn thư gồm bốn mươi hồi, Giang Nam thất quái bình thường đều xuất hiện cùng nhau, nói cách khác, tuyệt đại bộ phận trường hợp chỉ cần có “Giang Nam thất quái” xuất hiện là đủ rồi, về phần rốt cuộc là bảy người hay là sáu người, căn bản chỉ là râu ria.

Cho nên điều đầu tiên ta làm, chính là thay đổi vận mệnh của Trương A Sinh.

Cho nên từ khi gặp được Quách Tĩnh, ta đã chuẩn bị công tác tốt lắm: bao gồm mua nhân sâm của những người Hán thỉnh thoảng đến bộ lạc trao đổi sản phẩm, trộm một ít kim sang được tốt nhất cùng một miếng hộ tâm trong trường của đại hân.

Ta không có cách nào khống chế thời gian Giang Nam thất quái gặp Quách Tĩnh, cũng không có khả năng hơn nữa đem bỏ dấy theo Quách Tĩnh chạy đi tìm bọn họ.

Cho nên để chuẩn bị tốt cho ngày đó, ta liền cường chế luyện cho Quách Tĩnh thói quen chạy bộ, kéo hắn chạy nơi này nơi khác — may mắn Quách đại hiệp tương lai thể lực rất tốt, coi như là luyện tập đi.

Kế tiếp mỗi ngày không ngừng ghé vào lỗ tai hắn lái nhai, để cho hắn nhớ kĩ “Vừa thấy mặt liền đem miếng hộ tâm đưa cho sư phụ béo nhất” cùng với “Nhìn thấy y ngã xuống thì đưa cái gói này cho sư phụ gầy nhất” đây là hai chuyện trọng yếu nhất.

Sau này, căn cứ vào những gì Quách Tĩnh lặp bập thuật lại, đêm hôm đó, ba thứ kia đều phát huy đầy đủ tác dụng:

Miếng hộ tâm bị đánh trúng đập nát đã chắn đi gần một nửa chưởng lực của Trần Huyền Phong;

Kim sang được thành công tránh cho hắn mất quá nhiều máu mà chết;

Về phần nhân sâm đủ để kéo dài thời gian, chờ những người kia đưa Trương A Sinh về cứu chữa.

Cho nên tuy rằng bị thương rất nặng, phải điều dưỡng hơn nửa năm, nhưng Trương A Sinh dù sao cũng sống sót rồi, hơn nữa... Không lâu sau cưới Hàn Tiểu Oanh.

Tình tiết này phát triển không hợp với trong truyện, khiến ta lo lắng rất lâu, nhưng kế tiếp cũng không phát sinh chuyện gì khác.

Đà Lôi cùng Quách Tĩnh kết an đáp; Quách Tĩnh theo Giang Nam thất quái học võ công, học kỹ thuật bắn cung của Triết Biệt... Nói cách khác không có chuyện gì trọng yếu, cũng không có người nào không hợp lý xuất hiện...

(kết an đáp: kết nghĩa huynh đệ)

Những chuyện đó càng khiến ta đắc ý, muốn thay đổi vận mệnh của chính mình.

Bởi vậy ngày Thiết Mộc Chân tới chỗ Vương Hân, ta lăn ra đất khóc lóc om sòm, bắt Đà Lôi và Quách Tĩnh ở trong trướng, chết sống không thả bọn họ ra ngoài. Như vậy bọn họ sẽ không gặp đứa cháu của Vương Hân là Đô Sứ, cũng sẽ không gây chuyện đánh nhau, thế cho nên cuối cùng sẽ không có chuyện hai bộ lạc lấy hôn sự của ta ra để hòa giải hiềm khích.

Kết quả... Người gây chuyện là đại ca Truật Xích.

Hắn uống rượu say mềm, đi nhầm vào doanh trướng khác, hơn nữa lại OXXX cô nương trong đó, mà vị cô nương kia lại chính là cháu gái của Vương Hân — Vì thế, Truật Xích bị Thiết Mộc Chân nổi giận trối lại, đem đến chỗ Vương Hân nhận tội, hai bộ lạc thương nghị, cuối cùng quyết định: Truật Xích phải lập tức cưới vị cô nương kia.

Chuyện này nếu chấm dứt như vậy thì thực là chuyện vui mừng, nhưng đó là còn chưa nhắc tới chuyện tiếp theo, Đô Sứ lại chạy đến chủ trưởng, trước mặt mọi người la to, tuyên bố chuyện kết thân này chính là vũ nhục Vương Hãn...

Được rồi, ta cũng thừa nhận “gã người bị hại cho kẻ phạm tội” là không có đạo lý, nhưng các ngươi không thể nghĩ ra biện pháp gì khác để bồi thường sao, vì cái gì nhất định phải là gã muối muối của kẻ phạm tội cho đệ đệ của người bị hại kia mới có thể hòa hảo? Hơn nữa muối muối của kẻ phạm tội khi đó chỉ có một...

Tóm lại, tuy rằng ta có sửa chữa, nguyên nhân cùng quá trình rõ ràng có thay đổi, nhưng kết quả... Vẫn là giống như trong truyện viết: Hai bộ lạc liên minh, con gái duy nhất của Thiết Mộc Chân gả cho cháu ruột Vương Hãn.

Vì thế, tiểu LOLI Hoa Tranh khi bốn tuổi thực không tình nguyện có một vị hôn phu chín tuổi Đô Sứ, ồ, ta đoán bên kia cũng là thực không tình nguyện.

2. Q.1 - Chương 2: Chu Thông, Coi Chờng Đó!

Trời xanh, mây trắng bay, phía dưới, một người một dè chạy.

Ta cười Thập Na đi thẳng vào lều trại của một người nào đó, nó không phụ kỳ vọng của ta, xông thẳng tới chân người kia.

“Đói sư phụ! Con đến học dâm thi rồi!”

Không ngoài dự kiến, ta thấy Chu Thông biểu tình khóc không ra nước mắt, đường đường “Diệu thủ thư sinh” lại dạy tiểu cô nương năm tuổi “Dâm thi” ... Loại đồn đại này nếu rơi vào tay giang hồ, Giang Nam Thất Hiệp cũng không muốn sống rồi...

“Hoa Tranh, ‘Nhị’ sư phụ dạy ngươi là ‘Ngâm’ thi, không phải ‘Dâm’ thi...” Chu Thông nghiêng răng nghiêng lợi sửa cho đúng.

Ta dùng sức gật đầu.”Vâng, đói sư phụ, chúng ta bắt đầu ngâm dâm thi đi!”

... Sau đó ta như nguyện thấy được vẻ mặt hắc tuyến của đối phương.

Một tiểu LOLI Mông Cổ năm tuổi sinh trưởng ở đại mạc, nói tiếng Hán phát âm không chuẩn là chuyện thực bình thường, nếu không tận dụng điều đó, ta cảm thấy thực có lỗi với chính mình, cho nên... Biểu tình của hân mới có thể rồi rầm vụn vụn phần khích như thế đi...

Trước khi người kia núi lửa phun trào, ta phi thường thành khẩn thỉnh giáo: “Đói sư phụ, người lần trước dạy ‘Nhân không biết mà không uẩn, không cũng quân tử hờ’ là có ý tứ gì a?”

Núi lửa giống như vừa bị một chậu nước hắt vào. Sau một lúc lâu, hân không có hảo ý nhếch miệng cười, “Hôm nay không học ‘Ngâm’ thi, ‘Nhị’ sư phụ dạy ngươi một chút về ‘Nữ Giới’”

Lần này đến phiên ta xanh mặt rồi.

Trên thực tế ta cũng không bái Giang Nam Thất Hiệp làm sư phụ, chính là xuất phát từ một mục đích không thể cho ai biết, đi theo Quách Tĩnh, “Đại sư phụ”, “Nhị sư phụ” gọi bậy một mạch, kêu nhiều lắm rồi, bọn họ cũng mặc kệ rồi.

Giang Nam Thất Hiệp tuy là người tốt, nhưng lại có ý nghĩ ‘Phân biệt chủng tộc’ thâm căn cố đế, Quách Tĩnh cùng Đà Lôi đều theo chân bọn họ tập võ, cái bọn họ dạy Đà Lôi lại là cường thân kiện thể thuật, có thể thấy được bọn họ tuyệt đối sẽ không đem võ công của mình truyền thụ cho người ngoại tộc. Hơn nữa, cho dù bọn họ dạy thật sự, cho dù tập luyện được một thân tuyệt nghệ của Giang Nam Thất Hiệp, cũng bất quá chỉ là cao thủ hàng thứ ba, thứ tư trên giang hồ, không chịu nổi một chiêu của Đông Tà, Tây Độc...

Cứ nhìn Vi Tiểu Bảo mà học tập: lấy loại tiêu chuẩn gà mờ này mà hành tẩu giang hồ, ngược lại so với không có võ công còn nguy hiểm hơn. Vi tước gia có bảo giáp Thiên Tâm hộ thân, cộng thêm bảy lão bà hộ giá có thể ngang dọc khắp nơi, Hoa Tranh thân là vật hi sinh nữ xứng lại không thể không để ý đến cái mạng nhỏ của mình.

Cho nên... Ta chỉ là quần quít lấy Thiết Mộc Chân nói muốn học người Hán nói chuyện mà thôi.

Rồi sau đó Chu Thông, người có trình độ học vấn cao nhất trong Giang Nam Thất Hiệp liền thuận lý thành chương trở thành giáo viên tư thực của ta, nhìn vị tiên sinh này an bài một cái thời khóa biểu phóng ngư ăng cò “Mỗi năm ngày giảng bài một canh giờ”, là có thể biết được hẳn hoàn toàn không tình nguyện dạy ta, cũng may ta cũng chỉ là muốn tìm một cái cớ mà thôi — nếu không một cô gái Mông Cổ sinh ra ở nhà bạt, trưởng thành ở đại thảo nguyên như Hoa Tranh, làm thế nào có thể giải thích vì sao mình có thể lưu loát nói được thứ tiếng của bọn người “Nam mọi rợ”?

Tại đây, dưới tình huống tiên sinh dạy không chút để ý, đệ tử cũng học cà lơ phát phơ, ta cùng Chu Thông ở chung thật ra rất vui, cụ thể là ta luôn lấy việc khiến đối phương tức giận làm vui.

Nhân tiện nói một câu, hẳn mới kiếm được một lạc thú, đó là giảng ‘Nữ Giới’ cho ta...

Một lúc lâu sau, ta ánh mắt giống như cái nhang muỗi, đi ra từ lều của người nào đó.

“Tam tông tứ đức” chẳng những là vũ khí công kích tinh thần ta cường đại rồi, hẳn... hẳn cư nhiên còn bố trí bài tập thực tiễn cho ta: hoàn thành một kiện tú phẩm lần tới trình hẳn xem, lấy cái này tự thể nghiệm nội dung “Phụ công” trong tứ đức “Đức, dung, ngôn, công”.

(tú phẩm: đồ thêu)

Ta bị phần ngẩng đầu nhìn trời, ông trời a, người một đạo sét đánh chết cái kẻ nguỵ tư thực tiên sinh độc hại nhi đồng kia đi! Tú phẩm a, đó là thứ nên xuất hiện tại đây, giữa đại mạc này sao? Đó là kĩ năng đặc biệt của con gái Giang Nam a... Từ từ... Giang Nam... ồ... Ta nghĩ ta biết nên đi tìm ai hỗ trợ rồi...

“Quách đại nương, Quách đại nương, người khẳng định biết thêu, đúng hay không?” Ta bày ra tiêu chuẩn của tiểu LOLI, ngẩng đầu 45° nhìn trời tươi cười sáng lạn.

Quách đại nương chính là mẫu thân của Quách Tĩnh, Lý Bình.

Vị này tự lực nuôi nấng Quách Tĩnh lớn lên, chính là một người phụ nữ kiên cường ta xưa nay thực kính nể, chỉ là... Hơi có điểm tiếc hận mà thôi. Nhiều năm qua như vậy bà thủy chung vẫn canh cánh chuyện cũ của hai nhà Quách, Dương, ta lại không thể nói vị Dương gia đệ muội Bao Tích Nhược bà ấy nhớ mãi không quên kia, lúc này đang ở Kim quốc trong phủ Lục Vương gia làm Vương phi, so với bà ấy còn ung dung hơn.

“Kia... Quách đại nương có thể thêu một vật nhỏ gì đó cho cháu hay không?”

Quách đại nương liếc mắt nhìn ta một cái, lại nở nụ cười, “Chả trách mới vừa rồi nhị sư phụ của Tĩnh Nhi cố ý đến dặn, vụn vặt lần không thể đưa Hoa Tranh cái gì, ta còn đang nghi hoặc. Dứa nhỏ này, thêu là việc tiên sinh dạy người học, người lại nhân hạ tới tìm ta giúp người làm.”

...Chu Thông coi chừng đó! Có bản lĩnh cả đời đừng để bị ta tóm được nhược điểm!

Tiếp theo tốt nhất là nên làm nũng rồi, bắt đắc dĩ ta lại là kẻ nguỵ LOLI, khóc lóc om sòm thì thực am hiểu, làm nũng lại rất khó.

Đang phân vân không biết nên xấu hổ hay giả vờ, Quách đại nương lại mở miệng trước rồi, “Không bằng ta dạy người thêu một vật đơn giản, đưa cho tiên sinh, coi như là xong bài học rồi.”

Ta cảm động nước mắt giàn giụa, một phen nắm lấy góc áo Quách đại nương, nức nở nói: “Cháu muốn học... Cái đơn giản nhất.”

Quệt mông ngồi xuống, ta cùng Quách đại nương vây quanh một đồng đồ đa dạng vừa làm vừa thân thiết nói chuyện với nhau.

Bà vốn muốn dạy ta thêu “Ngư diễn liên điệp gian”, nhưng sau khi chính mắt thấy ngón trỏ của ta chỉ trong vài đường thêu ngắn ngủi đã bị đâm chảy máu mấy lần, Quách đại nương rốt cục nhận thức được ta là một kẻ vụng về “trời sinh”, hơn nữa sau vài lần khảo nghiệm lại, song phương đều nhận thức:

Ta chỉ có thể thêu hình một cái cây, không, một bụi cỏ nhỏ trên cái khăn tay trắng muốt cũng đã là quá sức rồi ...

Sau khi cò kè mặc cả, đem số lá cây giảm xuống còn ba lá, ta bắt đầu dùng tú hoa châm lên khăn tay, vừa châm được vài cái, lều trại đột nhiên bị xốc lên từ bên ngoài, một bóng người nhanh như gió tiến vào.

(tú hoa: kim thêu)

“Quách đại nương, xin lỗi rồi, cháu có việc gấp tìm Hoa Tranh.”

Vừa nói vừa túm lấy cổ tay của ta kéo lên, ta bị hất kéo một cái lão đảo thiếu chút nữa ngã lăn ra, tức giận nhắc chân đá mạnh, “Đà Lôi, buông muội ra!” Làm một tiểu LOLI, ta cũng chỉ có thể khi dễ một mình Đà Lôi. Ai bảo hần là tứ ca của ta...

Đà Lôi bị ta đá hai cái cũng không buông tay, vẫn túm ta kéo đến ngoài lều mới thấp giọng nói: “Quách Tĩnh cùng Đô Sử đánh nhau, chúng ta mau đi hỗ trợ.”

3. Q.1 - Chương 3: Báo Khẩu Thoát Hiểm

Đà Lôi một đường giục ngựa chạy như điên, ta ngồi ở trước người hần cũng bị gió thổi như điên vào mặt.

Nếu nhớ không lầm, trong truyện Quách Tĩnh cùng Đô Sử chạm trán xung đột tổng cộng chỉ có hai lần. Một lần sau khi thành niên, tạm thời giờ không cần nhắc tới, xung đột thời thơ ấu hần là nên phát sinh vào một năm trước, khi hai bộ lạc kết liên minh, hơn nữa... Lẽ ra phải là Đô Sử xung đột cùng Đà Lôi và Quách Tĩnh. Nhưng Đà Lôi hiện tại đang ở cùng chỗ với ta, nói cách khác có một sự việc gì đã lặng lẽ thay đổi mà ta không biết...

Như vậy, cái bị thay đổi rất cuộc là cái gì? Nói thật ta có điểm lo lắng...

Con ngựa Thanh Thông mà Đà Lôi cười là lương câu bảo mã do Thiết Mộc Chân đích thân tuyển chọn, kỹ thuật cưỡi ngựa của Đà Lôi lại là do Tứ Kiệt dưới trướng Thiết Mộc Chân đích thân dạy dỗ. Cho nên hần cưỡi Thanh Thông xông đến giữa hai người đang xung đột kia mới kéo trụ dây cương, con ngựa Thanh Thông phối hợp ăn ý lập tức ngừng lại, sau đó... ta theo đà rơi khỏi lưng ngựa, bay thẳng ra ngoài... ở không trung vẽ lên một đường cong hoàn mỹ, tiếp theo lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, thẳng tắp rơi xuống đất.

“Phanh!”

—— Đà Lôi người là đồ hỗn đản!

Miệng đầy cỏ xanh lẫn đất cát, hai tai ông ông, giống như có một ngàn người đồng thời ở bên tai hô to cái gì, ta hai tay chống mặt đất, miễn cưỡng ngồi dậy, trước mắt sương mù mờ mịt chẳng nhìn thấy gì, thỉnh thoảng chậm rãi khôi phục lại...

“Hoa Tranh, đừng nhúc nhích!”

Là âm điệu hoàn toàn không chuẩn Mông Cổ của Quách Tĩnh.

“Hoa Tranh, không nên cử động!”

Là thanh âm hoảng sợ của Đà Lôi, tốt lắm, người cũng biết hoảng sợ, trở về sẽ chậm rãi thu thập người!

“Hoa Tranh, không cho phép nhúc nhích!”

Đô Sử, người là thằng nhóc đáng chết... Từ từ, vì cái gì thanh âm hần giống như ở sau lưng ta? Ta nhớ rõ lúc ta bị văng ra còn thấy hần đứng đối diện nhìn trừng trừng Quách Tĩnh, lúc ấy phía sau còn có hai con hoa báo rít gào...

Hoa... hoa báo... Không thể nào!

Ta cố gắng trừng mắt nhìn, vì thế trước mắt mờ mịt cũng có thể thấy hai con báo một trái một phải từ từ đi tới, mùi thú vật xông vào mũi từng chập...

Lão thiên a, ta làm sao lại ngã giữa miệng hai con hoa báo!

Chúng nó... Hôm nay đã ném qua cơm trưa chưa?

Phía sau một mảnh ồn ào.

Đà Lôi rống to với Đô Sử, Đô Sử tức giận hét báo phu, báo phu thất kinh quát hoa báo...

Nhưng chẳng có hiệu quả gì, chúng nó vẫn đang nhìn ta, ánh mắt sáng ngời, bốn vuốt cào cào dưới đất, tựa hồ chờ thời cơ lao lên. Đại khái là vừa rồi ta đột nhiên từ trên trời rơi xuống giữa chỗ đã làm kinh động chúng rồi, khơi dậy bản năng phòng vệ cùng hung tính trời sinh của chúng nó? Ta chỉ biết nếu gặp gấu có thể giả chết, nếu gặp báo săn...có nên thử xem không? Đang do dự có nên giả chết hay không, đối tượng rít gào của Đô Sử đã thay đổi.

“Hoa Tranh, người nghe cho ta, không cho phép nhúc nhích, không chuẩn nói chuyện... Cũng không chuẩn khóc!”

Quên đi... Muốn ta cos Mộc Đầu Nhân sao?

(cos : cosplay nghĩa là hóa trang. Mộc đầu nhân: người gỗ)

Ngừng lại chút lại nghe hần rống: “Người rốt cuộc có nghe thấy không?”

Này vị huynh đài, người có thể ở trong tình huống không thể động đậy, không thể nói chuyện, lại còn đưa lưng về phía mọi người, biểu đạt hai chữ “Nghe được” cho ta xem a!

Có vẻ hần cũng phát hiện yêu cầu của mình mới rồi thật sự không hợp lý, than thở một câu, người nói chuyện đổi thành Đà Lôi.

“Hoa Tranh ngoan, không sợ a, đừng khóc, đợi lát tứ ca mang muối đi ăn dê nướng.”

Đà Lôi... Thích ăn dê nướng là người chứ không phải ta a!

“Dê nướng có cái gì ngon, trong lều của ta có Lộc Hươu do Kim Quốc đem tới...”

“Xuy! Loại nhu nhược mới thích cái thứ của người Kim đó!”

“Người nói cái gì?”

... Hiển nhiên Đà Lôi thành công khơi mào khiến Đô Sử phẫn nộ. Rồi sau đó chính là thanh âm quát tháo, cãi vã âm ỉ... ồn ào lọt vào tai. Ờ, hai người các người thật đúng là chẳng phân biệt được trường hợp, chẳng phân biệt được thời gian có thể gây gỗ a!

Còn có... Quách Tĩnh chạy đi đâu rồi, này giờ không nghe được tiếng hần... Xét thấy Quách đại hiệp tương lai cũng không phải là loại người thấy tình huống này lại bỏ bạn bè mà chạy chứ, ừm, ta đoán là bị Đà Lôi giục đi gọi Giang Nam Thất Hiệp đến làm cứu binh rồi, ta chỉ cần kiên trì chờ bọn họ tới là có thể được cứu rồi.

Bất quá, trong tình huống này mà duy trì tư thế y nguyên không được động đậy thật là mệt chết đi a. Hơn nữa... Bởi vì sức nặng thân thể hơn phân nửa dồn cả lên bàn tay, ngón trở tay trái khi này bị tú hoa đâm vào giờ lại bắt đầu chảy máu rồi, mảnh vải ban này Quách đại nương băng cho ta giờ đang rỉ máu, trong không khí có thể ngửi thấy mùi máu tươi.

... Không phải chứ!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, mắt thấy một cái miệng đầy răng nhọn nhằm thẳng cổ họng ta mà phóng tới, trong đầu ta chợt lóe lên những lời giải thích trong chương trình ‘thế giới động vật’ đã từng xem: những động vật họ nhà mèo đều có khứu giác đặc biệt mẫn cảm, có thể ở khoảng cách rất xa ngửi được mùi của con mồi...

Hoàn hảo tác giả đại thần không phải chỉ chiều cổ nhân vật chính mà cũng có để ý một chút tới vật hy sinh nữ xứng là ta đây.

Lúc ấy hàm răng kia chỉ cách ta một khoảng nhỏ, nhưng con báo sẽ ngã xuống, bởi vì ...Giang Nam Thất Hiệp đến.

Gió thoảng bên tai, móng vuốt đã sắp chụp tới vai ta, hai con hoa báo chợt ngã lăn ra, gầm rú mấy tiếng liên bất động, trán ồ ồ chảy máu đen... Ồ, nếu có khám nghiệm tử thi, còn có thể tìm thấy Độc Lãng trên trán chúng nó, đó là ám khí độc môn của lão đại Giang Nam Thất Quái, ‘Phi Thiên Biến Bức’ Kha Trần Ác, ngay cả người có võ công cao nhất trong Toàn Chân giáo là Khưu Xử Cơ cũng phải úy kỵ, huống chi là hai con súc sinh kia.

Im lặng một lát sau, trong không trung mới vang lên tiếng vó ngựa và tiếng kêu hét, thanh âm Kha lão đại trung khí mười phần rõ ràng truyền vào tai ta: “Lão nhị, đồ đệ này của ngươi định lực không tồi.”

Ta đoán Chu Thông lúc này nhất định là đang cười hê hê rồi. Sở dĩ chỉ có thể đoán, là vì ta đã sợ tới mức chân mềm tay nhuyễn, cả người vô lực, không có cách nào quay đầu nhìn. Ách, đây là cái gọi là “Định lực” đi, không phải là mặt không đổi sắc, mà là đã không còn có thể đổi màu được nữa rồi...

“Hoa Tranh!”

Đô Sử phần nọ bước đến, nhìn thi thể hai con hoa báo trước mặt, ta không khỏi run lên.

Hai con hoa báo này nghe nói là thú cưng của cha Đô Sử, đã mất rất nhiều công sức thuần dưỡng. Theo như trong truyện, Thiết Mộc Chân bồi lại bốn con báo, một đôi hắc ưng, cộng thêm đem Hoa Tranh gả cho Đô Sử mới dẹp yên được chuyện này. Được rồi, bốn con báo và một cặp hắc ưng vẫn là việc nhỏ, dù sao Thiết Mộc Chân cũng không có con gái thứ hai nào cả, có bản lĩnh người lấy luôn Đà Lô đi...

Đà Lô phát huy đầy đủ công năng huynh trưởng, một bước vọt tới bên người ta, lấy tư thái không biết sợ là gì làm chỗ dựa cho ta: “Đô Sử, hung cái gì mà hung! Không phải là hai con báo thôi sao, ta bảo phụ hân bồi người bốn con, cộng thêm một đôi hắc ưng!”

... Hóa ra bại gia tử là người a, Đà Lô huynh.

Đô Sử nghiêm mặt đi tới, ngồi xuống bên người liếc mắt nhìn ta một cái, sau đó một tay đè bả vai ta, một tay kéo lấy cổ tay áo của ta. Trong lúc ta cùng Đà Lô còn chưa kịp phản ứng lại, “Xoẹt” một tiếng, toàn bộ ống tay áo đã bị hấn xé rách...

Ta ngây người thành tượng đá tại chỗ... Đây... đây tính làm gì, phi lễ sao?

Đà Lô hét lớn một tiếng, đang muốn xông lên đánh người, kẻ gây chuyện kia lại không đếm xỉa gì tới hân, quay người lại, nam nhi Mông Cổ kiêu kỳ nhất là ra tay đả thương người sau lưng, vì thế Đà Lô trừ bỏ hai mắt bốc hỏa, cũng chỉ đành đứng im tức giận.

Đô Sử vung tay, đem nửa ống tay áo của ta đưa cho báo phụ, “Để cho đám súc sinh trong nhà nhớ rõ mùi vị.” Quay đầu đập hai cái lên thi thể báo hoa, “Vị hôn thê của bốn thiếu gia chúng nó cũng dám cắn, lột da đưa đến lều của Hoa... lều của Thiết Mộc Chân đại hân, thi thể đem ra cho sói ăn.”

Ta cảm thấy khi đó như có ma xui quỷ khiến nên mới mở miệng nói: “Cho sói ăn rất đáng tiếc a, không bằng chúng ta nướng lên ăn đi.”

Đô Sử đại gia ngây ra một chút, từ trên cao trừng mắt nhìn xuống ta, hừ một tiếng, xoay người bước đi, đại đội nhân mã kia cũng đi theo, vì thế... Toàn bộ thế giới nhất thời thanh tịnh rồi.

Đà Lô vuốt đầu ta nói lời thăm thía: “Hoa Tranh, thịt báo không thể ăn, tứ ca mang muối đi ăn dê nướng.”

Lệ rơi, ta giống như một kẻ phàm ăn sao!

“Êu, ‘Đồ đệ’ !”

Chu Thông ngoài cười nhưng trong không cười nhìn ta, hiển nhiên đối với cách đại ca hấn xưng hô vừa rồi rất là bất mãn.

Ta bị phần ở trong bụng mặc niệm “Chẳng lẽ ta so với Quách Tĩnh còn khiến người mất mặt hơn sao” vừa oán giận, vừa dững cảm chạy lại ôm chân Kha lão đại, lộ ra vẻ tươi cười cực kỳ chân chó.

“Đa tạ đại sư phụ cứu khổ cứu nạn cứu mạng! Nếu không phải đại sư phụ đại ân đại đức không lời nào cảm tạ hết được, hôm nay con chắc chắn mất mạng giữa miệng báo, đại sư phụ người thật sự là Đại Từ Đại Bi Hữu Cầu Tất Ứng Thế Âm Bồ Tát!”

Ta nghĩ Kha lão đại tung hoành giang hồ nhiều năm, nhất định vẫn là lần đầu tiên được người ta ca ngợi như vậy, chỉ thấy hấn có vẻ không khỏe nhú mào, hiển nhiên đối với tiếng Hán lưu loát của ta có chút nghi ngờ. Ta sợ hấn nhận ra điều gì, vội quay người nhìn Chu Thông, “Nhị sư phụ, con học người Hán nói chuyện như thế có được không?”

“Tốt, đương nhiên tốt!” Chu Thông cười hì hì ngồi xổm xuống, từ ái vô cùng nhìn ta, “Hoa Tranh đã ngoan ngoãn mà gọi ba chữ ‘Nhị’ sư phụ rồi, đương nhiên học rất tốt! Lần này ‘Nhị’ sư phụ nhất định phải thưởng cho người một phen!”

Thảm rồi!

4. Q.1 - Chương 4: “chu” Khẩu Thoát Hiểm

Vương Hân là ai?

Vương Hân là người đứng đầu các bộ lạc ở thảo nguyên, binh lực tối thịnh, cũng là nghĩa phụ của Thiết Mộc Chân, đối với Thiết Mộc Chân cũng có ân giúp đỡ.

Đô Sử là ai?

Đô Sử là đứa con trai duy nhất của đứa con trai duy nhất của Vương Hân, đơn giản mà nói chính là người nối nghiệp đời thứ ba.

Bởi vậy chuyện “Hoa Tranh báo khẩu thoát hiểm” cuối cùng quyết định kết quả là trách nhiệm toàn bộ quy về Đà Lôi cùng ta. Chẳng những y lời Đà Lôi bồi trả bốn con báo, một đôi hắc ưng, Thiết Mộc Chân còn cố ý tuyển vài nữ nô mĩ mạo đưa đến cho Đô Sử, mỹ kỳ danh là “An ủi” — chắc chắn, đây chẳng lẽ là tập quán của người thảo nguyên sao, cũng không sợ XX quá sớm ảnh hưởng phát dục a... Không, đây hẳn là chủ ý của Thành Cát Tư Hân tương lai đi, muốn từng bước ăn mòn ý chí của đối phương...

Được rồi, ta thừa nhận quyết định nhìn có vẻ bình thường này của Thiết Mộc Chân thật ra lại có dự tính sâu xa, nhưng mà... Vì cái gì Đà Lôi phải theo quân thao luyện, ta bị đưa cho Chu Thông ngược đãi, đồng thời, Quách Tĩnh hấn, lại bởi viện binh có công được thưởng mười đầu dê?

Cứ thường như vậy, một thế hệ đại hiệp Quách Tĩnh vốn sinh trưởng bình dị đã bị Thiết Mộc Chân giúp đỡ thoát khỏi nghèo khó mà làm giàu, trở thành dân chăn nuôi chính gốc rồi.

Quay lại, cảm tưởng của ta khi đỉnh đầu chất một xấp thư sách, chân trát trung bình tấn, Chu Thông ngồi sau lưng, ở đại thảo nguyên gió thổi phơi nắng mấy ngày...

“Hoa Tranh...”

Thanh âm lười biếng của Chu Thông từ sau lưng truyền đến, ta sợ tới mức lập tức đem hai tay vừa hạ xuống trở về chỗ cũ, lấy một loại âm điệu hết sức nịnh nọt đáp:

“Nhị sư phụ!”

“Trát trung bình tấn được không a?”

“Được... a..”

Ta cắn răng phun ra hai từ đó.

“Nếu như vậy...” thanh âm Chu Thông có chút sung sướng không che dấu được, “Luyện thêm nửa canh giờ đi.”

Ta quay đầu đi, yên lặng chảy xuống hai hàng nước mắt.

Ngày hôm qua cũng là như thế này, hôm trước cũng là như thế này, hôm kia, hôm kia nữa... Đều là như thế này, mặc kệ ta trả lời như thế nào, mặc kệ ta nói là “Hôm nay nắng ghê gớm thật a, ha ha ha!” Cái loại người không dinh dưỡng Chu Thông kia đều lấy bất biến ứng vạn biến “Nếu như vậy, luyện thêm nửa canh giờ” mà kết luận.

Đầu năm nay, LOLI cũng không được yêu thích a...

Từ ngày Thiết Mộc Chân báỉ phỏng lều Giang Nam Thất Hiệp để cảm tạ ơn cứu mạng, cũng cùng Chu Thông “mật đàm” nửa canh giờ, ta liền bị kéo vào cường độ luyện tập có thể so với chương trình ôn thi đại học:

Bình minh vừa rạng, cùng Đà Lôi, Quách Tĩnh học cưỡi ngựa. Nghe nói trong một năm ta phải học được kỹ thuật kỵ mã chống ngược người, chui dưới ngựa, phi thân thay ngựa cùng các động tác đòi hỏi kỹ thuật cưỡi ngựa cao —— được rồi, tương lai vạn nhất không ở Mông Cổ, ít nhất ta còn có thể gia nhập gánh xiếc kiếm cơm ăn.

Buổi sáng, cùng Chu Thông học tập “Nữ giới”, “Nữ quy”, “Liệt nữ truyền” với một loạt “Kinh điển chỉ” .

Buổi chiều, một người trong Giang Nam Thất Quái sẽ giám sát ta tập chạy, trát trung bình tấn, huấn luyện thể năng.

Buổi tối, học chương trình phát âm Hán Ngữ đặc biệt với Chu Thông, đó là “Nhiều khẩu lệnh bách khoa toàn thư” dạy hư trẻ nhỏ.

Nghe nói trong thời gian này, ta ngay cả nói mơ cũng là “Ăn cây nho không phun cây nho” cùng “Đói sư phụ người đi chết đi”, thế cho nên Đà Lôi thương tình đem cho ta một ít nho khô do Tây Vực đưa tới, mà Chu Thông thì cười khiến người ta nổi da gà, tự nguyện tiếp nhận việc giám sát chương trình học tập của ta, từ việc học chạy, học cưỡi ngựa, đến học tiếng Hán...

Từ đó về sau ta liền sinh hoạt trong địa ngục trần gian của Chu Thông...

Nửa canh giờ sau, ta vô lực rớt cục được phép ngã lên bãi cỏ mà thở lấy hơi, Chu Thông lão nhân gia thần nhiên tự đắc thông thả tiến lại, ngồi trên mặt đất dùng chiết phiến quạt quạt.

Ta mỗi nhừ chân tay, nhắm mắt lại giả chết, hẩn nở nụ cười.

“So với Tĩnh Nhi cơ biến hơn, nếu không phải tổ sư gia có huấn...” Chu Thông mơ hồ phun một câu liên vòng vo đề tài, “Tĩnh Nhi học tuyệt nghệ của tứ đệ, ngũ đệ thật ra rất thích hợp, chỉ tiếc...”

Giang Nam Thất Quái chỉ có Nam Hi Nhân cùng Trương A Sinh công phu là ổn trọng một đường, Quách Tĩnh tư chất mặc dù kém, nhưng có thể chịu khổ lại dụng công, ít nhất cũng có thể học được tám phần bản lĩnh. Công phu khéo léo xê dịch mượn lực đả lực của Chu Thông tuyệt không phải sở trường của Quách Tĩnh, chỉ sợ là ngay cả nửa thành cũng không lĩnh ngộ đến, lại càng không dùng đến tuyệt kỹ “Diệu Thủ Không Không” rồi, nói vậy Chu Thông này làm nhị sư phụ cũng có chút mất mát.

Ta đồng tình nhìn Chu Thông, hẩn hai mắt nhìn trời, lại thỉnh linh hỏi ta một câu:

“Hoa Tranh, năm đó ‘Cứu mạng bảo tui’ trên người Tĩnh Nhi... Là người cho nó đi?”

Lúc đó trời nóng lắm, ta lại bỗng nhiên cảm thấy lạnh cả người từ lòng bàn chân tràn ra đến toàn thân, miễn cưỡng quay người đưa lưng về phía Chu Thông, mới lo lắng trả lời:

“Cái kia hẩn cầm... Cũng là con đưa a... Con cũng cho Đà Lôi một cái a!”

Lúc trước chỉ một lòng nghĩ tới việc làm thay đổi tình tiết truyện, làm việc suy nghĩ cũng không đủ chu đáo. Quả nhiên vẫn là bị phát hiện ra điểm khác thường rồi a...

“Cứu trở về Trương A Sinh” một chuyện thoát nhìn không có vấn đề gì, chẳng qua là túi tùy thân Quách Tĩnh mang theo lại có tác dụng đầy đủ. Nhưng mà chỉ cần cẩn thận nghĩ một cái cũng có thể thấy được rất nhiều lỗ hổng, tỷ như Quách Tĩnh vì cái gì vừa thấy mặt liền đem miếng hộ tâm đưa cho Trương A Sinh mà không phải người khác, tỷ như cử nhân sâm kia phải dùng năm mươi đầu dê mới đổi được, cũng không phải thứ mà Quách Tĩnh có thể có được...

Chu Thông tâm kế cơ mưu, lúc ấy chuyện cấp bách nên không suy nghĩ nhiều, nhưng sau chỉ cần cẩn thận nghĩ lại, tất nhiên sẽ nghi ngờ. Hiện tại nếu đã hỏi như thế, hần hần đã hỏi Quách Tĩnh mọi chuyện từ trước rồi.

Ta chỉ âm thầm hy vọng chuyện ta vừa bịa ra có thể qua mặt hần được. Đúng là mất bò mới lo làm chuồng a.

“Là như thế a, bắt quá... cái túi trên người Tĩnh Nhi năm đó còn có kim sang được...”

Năm đó cử nhân sâm kia là ta khóc lóc om sòm lẫn lộn, làm âm ỉ toàn bộ hần trưởng ba ngày ba đêm không thể an bình mới đổi lấy được... Chỉ có một củ, không có củ thứ hai... Cho dù có ta cũng sẽ không cho Quách Tĩnh...

Ta cắn chặt răng, xoay người, mỉm cười vô tội.

“Nhị sư phụ, con nói cho người, người ngàn vạn đừng nói cho Quách Tĩnh nha!”

“Sao?”

Ta vẽ mặt sấm hồi nhìn Chu Thông: “Khi đó con là ý định chinh Quách Tĩnh, mới ở trong lều phụ hần tìm một miếng sắt đưa cho hần, lừa hần nói đó là bảo bối có thể cứu mạng, buộc hần mỗi ngày mang theo, còn nói với hần chỉ khi nhìn thấy người nào béo hơn Ba Đặc Nhĩ mới có thể chuyển giao...”

Ba Đặc Nhĩ là người to béo nhất trong bộ lạc của Thiết Mộc Chân, ở hiện đại mà nói chính là người hình thể to béo, có thể tham gia vật cổ điển hạng cân 120kg, Giang Nam Thất Quái cũng biết hần, muốn tìm người béo hơn hần, quả thật chỉ có Trương A Sinh.

Nhìn trộm Chu Thông, thần sắc trên mặt hần hiển nhiên còn có chút nghi hoặc, lòng ta run lên, đi lên ôm lấy chân hần khóc thút thít.

“Con làm sao mà biết ngũ sư phụ so với Ba Đặc Nhĩ còn béo hơn... Con biết sai lầm rồi... Nhị sư phụ ngàn vạn đừng nói cho Quách Tĩnh a, bằng không hần không để ý tới con rồi làm sao bây giờ...”

Chu Thông vỗ vỗ đầu của ta, nhưng không mở miệng nói chuyện.

Hần rốt cuộc là tin hay không tin? Trong lòng lo lắng, ta một phen nước mắt nước mũi, tiếp tục nói dối:

“Ngay cả cái cây hình người phụ hần đưa con... Cũng bị Quách Tĩnh đánh mất... Con không dám nói cho phụ hần biết, nhị sư phụ người cũng đừng nói cho ai biết a... Bằng không Quách Tĩnh nhất định sẽ bị phạt roi...”

Ta không trông cậy có thể hoàn toàn xóa tan hoài nghi của Chu Thông, nói đến Quách Tĩnh chỉ để nhắc nhở hần: chuyện này đối với đồ đệ bảo bối của người cũng có liên quan...

Chu Thông trầm ngâm một lát, đại khái cảm thấy ta giải thích cũng thông, cúi người xoa xoa mặt ta, cười nói: “Nhị sư phụ cam đoan không nói ra ngoài.”

Hồ... Ta âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, mới phát hiện trên lưng đầy mồ hôi lạnh, áo trong đã ướt đẫm, ngay cả ngày đó giữa miệng báo ta cũng không bị dọa sợ tới mức này... Ách, lần này là “Chu” khẩu thoát hiểm a...

“Hoa Tranh, người có nguyện theo ta học kỹ thuật ‘Diệu Thủ Không Không’?” Chu Thông đột nhiên hỏi.

Ta chỉ sợng sốt không đến một giây, liền lớn tiếng hoan hô nhảy dựng lên, “Con muốn học! Con muốn học!”

Giang Nam Thất Quái võ học tuy rằng chỉ đứng hàng thứ ba, thứ tư, nhưng tuyệt kỹ ‘Diệu Thủ Không Không’ này của Chu Thông, phải là độc bộ vô lâm, cho dù Hoàng Dược Sư được xưng tụng ‘Không gì không biết, không gì không giỏi’ chỉ sợ cũng không thể bằng. Huống chi cái loại này nếu đạt tới cảnh giới ‘Võ vô bả vai cũng có thể khoáng sạch đồ của người ta’, tuyệt đối so với cái gì Hàng Long Thập Bát Chương, cái gì Cửu Âm Chân Kinh cũng đều thực dụng hơn!

Học được cái này, đi khắp nơi cũng không sợ thiếu tiền dùng a...

Thấy ta nhảy nhót hoan hô, Chu Thông có lẽ tâm tình cũng rất tốt, mỉm cười nói: “Học môn công phu này cũng không phải là để làm mảnh lời của kẻ trộm a.”

Ta thành tâm thành ý mãnh liệt gật đầu, trước hết phải thành tâm, đạo lý này ta biết mà.

“Như vậy, từ ngày mai bắt đầu...”

Chu Thông còn đang giao cho ta từng hạng mục công việc cần chú ý, phương xa một người đã giục ngựa vội vàng chạy tới, nhảy xuống trước mặt chúng ta.

“Hoa Tranh, phụ hân bảo chúng ta đi gặp người!”

“Đà Lô, biết là chuyện gì không?” Gần đây ta hình như... Không trêu chọc gây họa a...

Đà Lô hừ một tiếng từ lỗ mũi, cảm giận nói: “Đường như người Kim Quốc tới rồi, phong phụ hân làm cái gì Chiêu Thảo Sứ... Ai mà biết!”

Nếu ta nhớ không lầm, lần này... Có thể nhìn thấy Kim quốc Lục vương gia Hoàn Nhan Hồng Liệt rồi...

5. Q.1 - Chương 5: Kim Quốc Lục Vương Gia

6. Q.1 - Chương 6: Vẽ Mặt Chưa Từng Thấy Qua

Trước khi Thiết Mộc Chân mở miệng, Đô Sứ đã không chút cố kỵ đâm cửa sổ giấy.

“Lục Vương gia, Hoa Tranh là vị hôn thê của ta!”

Hắn cường điệu hai chữ “Hoa Tranh” thể hiện quyền sở hữu rõ ràng. Hai tay ôm ngực, hai mắt tà phiêu, bộ dáng khiêu khích ‘Có bản lĩnh thì đánh ta thử xem.’

Lần đầu tiên ta cảm thấy, Đô Sứ đại gia thoát nhìn kiêu ngạo như thế nhưng lại có phần thuận mắt... Còn có, Hoàn Nhan Hồng Liệt, người hắn đã sớm biết, vẻ kinh ngạc trên mặt kia không khỏi quá giả dối...

“Ha ha ha!” Thiết Mộc Chân mượn cơ hội phá lên cười sang sảng, “Đa tạ Vương gia quá yêu, chính là tiểu nữ cùng cháu trai của Vương Hân đại hân đã sớm đính hôn...”

“Nha, nói như thế, là tiểu vương đã quá liều lĩnh rồi.” Hoàn Nhan Hồng Liệt chấp tay với Thiết Mộc Chân, lại nhìn về phía Đô Sứ, cười nói: “Chớ trách, chớ trách.”

Đô Sứ xanh mặt quý củ đáp lễ lại, người này cư nhiên cũng thực thức thời... Lúc đó Kim Quốc thế mạnh, lại không hề thất lễ với một bộ lạc Mông Cổ...

Hoàn Nhan Hồng Liệt không hổ là người tâm cơ thâm trầm, Đô Sứ rõ ràng vẫn còn phần uất bất bình, y lại không chút phật lòng, tháo từ bên hông xuống một khối ngọc bội.

“Ngọc bội này coi như lễ vật tiểu vương chúc mừng, đưa tặng hai vị.”

Này... Sao?

Ta mở to hai mắt nhìn, Hoàn Nhan Hồng Liệt hai tay nắm hai bên ngọc bội, hơi hơi sử lực, ngọc bội kia liền “Tách” một tiếng, chia làm hai nửa, mặt trên nguyên bản có một dải lụa hồng hình thêu tinh xảo, cũng theo đó chia làm hai dải lụa nhỏ.

Có lẽ đây vốn là hai khối ngọc bội hoa văn tương phản giống nhau, được dải lụa kia kết lại, nhìn qua thực giống một khối nguyên vẹn.

Hoàn Nhan Hồng Liệt cười nhìn về phía Thiết Mộc Chân, “Khối âm bội này liền tặng cho lệnh ái rồi.”

Dừng đến ngọc bội... Ta thiếu chút nữa hết lên.

A a a, là dương chi bạch ngọc! Loại này mát dịu trơn bóng, dưới ánh mặt trời cũng không nhìn ra một tia tạp sắc, đích thực là dương chi bạch ngọc cực phẩm. Nếu ở hiện đại ta khẳng định sẽ cho nó là đồ dỏm, nhưng mà... Xét thân phận Hoàn Nhan Hồng Liệt cũng quá đủ để chứng nhận đồ thật rồi...

“Khụ...”

Ở bảo tàng mới có thể nhìn thấy dương chi bạch ngọc hàng thượng phẩm a ! Cư nhiên, cư nhiên hiện tại lại tùy tiện nằm trên tay ta như vậy...

“Khụ...”

Bảo bối vô giá a... Vô giá a! Ta lớn tới giờ cũng chưa từng sờ qua bảo bối như này...

“Khụ khụ khụ!”

Nghe Thiết Mộc Chân liên tục ho khê, ta mới quay đầu, phát hiện mọi người chung quanh nhìn ta ánh mắt có chút khác thường: Đà Lôi so với ban nãy càng ngây ra, Đô Sử vẻ mặt khó chịu trừng mắt nhìn ta, mà Hoàn Nhan Hồng Liệt ở đối diện giờ phút này ánh mắt chăm chú xem xét ta... Nói thực, làm cho ta thật không thoải mái...

“Nói ra thật xấu hổ, tiểu vương mới vừa rồi tặng ngọc là còn có chút lo lắng. Lệnh ái tuy thông minh, nhưng dù sao vẫn còn nhỏ tuổi, chỉ sợ không biết chỗ trân quý của dương chi bạch ngọc này, không nghĩ tới...” Hoàn Nhan Hồng Liệt dường như đang cố tìm từ ngữ, nói thật chậm, “... Nhưng thật ra gia học sâu xa, lại biết ngọc này nhu hòa nhìn không ra tạp sắc, là thượng phẩm mỹ ngọc.”

Hắn không biết nghĩ tới cái gì, trên mặt đột nhiên lộ ra tươi cười, “Ngọc bội này vốn là cống vật của Tổng Quốc, phụ hoàng ban cho tiểu vương, cũng kể là hàng thượng phẩm, nay tặng lại lệnh ái, cũng không quá mất mặt.”

Ta đột nhiên cảm thấy vẻ tươi cười kia thực chói mắt, làm cho người ta rất muốn cong hai móng vuốt.

Lúc đó hoàng đế Nam Tống tự coi mình là hàng con cháu, hàng năm cống nạp cho Kim Quốc ba mươi vạn ngân lượng, ba mươi vạn quyển thất, kỳ trân dị bảo vô số... Một đoạn lịch sử khuất nhục như vậy... Nhưng mà... Ta trừ bỏ mắng thảm trong bụng cũng chẳng thể làm gì khác, cũng không có tư cách để mắng người...

Thiết Mộc Chân cười ha hả, đứng dậy đặt ta xuống đất, “Còn không mau cảm ơn Vương gia ban cho.”

Ta theo lời, cúi người thi lễ xong, liền trở về đứng bên cạnh Đà Lôi. Trình diễn xong rồi, đạo cụ cũng nên thu lại rồi, không cần thiết phải vẽ rắn thêm chân.

Quả nhiên Thiết Mộc Chân liền cười nói: “Đà Lôi, Hoa Tranh, hai người các ngươi ra ngoài chơi đi.” Lại vỗ vỗ vị trí bên cạnh, “Đô Sử ngươi tới, ngồi ở chỗ này.” Ngữ điệu thật là thân thiết hòa ái.

Đà Lôi lên tiếng, nắm tay ta định đi ra ngoài, Đô Sử lại do dự một chút, liếc nhìn ta ngẫm cảnh cáo, mới đi ra phía trước.

—— Ta sao lại chọc tới Đô Sử đại gia rồi?

Bất quá... Sau khi từ miệng Đà Lôi biết được ta đã làm gì... Ta nghĩ ta có thể hiểu được đại khái tâm tình Đô Sử đại gia rồi...

Nghe nói sau khi ta lấy được ngọc bội kia, đầu tiên là giơ nó lên soi dưới ánh mặt trời nhìn nửa ngày, sau đó cầm nó ngáy ngô cười, vừa ngáy ngô cười vừa chảy nước miếng —— đúng vậy, có vật áo ướt trước ngực

làm chứng —— vừa chảy nước miếng vừa đưa mắt nhìn khối ngọc bội trong tay Đô Sử, bộ dạng thèm rõ rãi...

Đà Lô thực chân thành nắm tay ta, “Hoa Tranh, cái kia không thể ăn được, tứ ca mang muối đi ăn dê nướng...”

Tốt lắm, để cho ta đâm đầu chết đi!

Từ xấu hổ chuyển thành giận dữ, ta một cước đá Đà Lô về với dê nướng của hắn, chính mình xám mặt chui về lều, nằm lẩn xuống đất. Ngực có cái gì cứng cứng, đè xuống đau đau...

Ta xoay tay lấy khối ngọc bội từ trong áo ra, cẩn thận nhẹ nhàng.

Cực phẩm không phải nói rồi. Quân thần Nam Tống chỉ sợ người Kim không hài lòng với cống vật, đem quân đánh qua Trường Giang, cho nên cống vật tất phải là thượng phẩm ngàn chọn vạn tuyển. Ngay cả kỹ xảo mài dũa ngọc cũng không phải người chế tác bình thường có thể làm được a: trên ngọc bội có khắc nửa bức sơn thủy đồ tinh diệu tuyệt luân, ngay cả đỉnh núi, gốc cây cổ tùng, cành lá đều có thể nhìn rõ rành mạch.

Đại khái trên khối ngọc của Đô Sử chính là nửa còn lại của sơn thủy đồ rồi...

Ta nắm chặt ngọc bội, nằm ngửa mặt, nhìn đỉnh lều bắt đầu ngẩn người.

Hoàn Nhan Hồng Liệt hôm nay hành động như vậy, rốt cuộc là có dụng ý gì?

Chẳng những khiến cho Đô Sử nổi giận, lại còn tặng khối ngọc bội vô giá này —— được rồi, đối với một Vương gia mà nói, đại khái cũng chỉ là tiện tay mà tặng, không tính cái gì. Nhưng... Hoàn Nhan Hồng Liệt cũng không phải người sẽ làm những chuyện linh tinh không có mục đích.

Như vậy, nhất định có chuyện gì trọng yếu bị ta xem nhẹ rồi...

Ngoài lều bỗng vang lên tiếng động lớn dị thường, ánh lửa sáng trời, hẳn là bộ tướng của Thiết Mộc Chân cùng đám quân Kim Hoàn Nhan Hồng Liệt mang tới đang đốt lên mấy trăm đồng lửa giữ ấm.

Nghe nói ban ngày khi Thiết Mộc Chân dẫn quân đi đón đoàn người của Hoàn Nhan Hồng Liệt, gặp ba vạn đại quân của người Nãi Man tấn công, bị năm ngàn tinh binh của Thiết Mộc Chân đánh cho hoa rơi nước chảy. Nhớ rõ trong truyện có nói qua, một trận đánh này, Thiết Mộc Chân khiến cho quân Kim sợ hãi; cũng một trận này, Hoàn Nhan Hồng Liệt thấy được Mông Cổ tinh binh trong tay Thiết Mộc Chân đánh đâu thắng đó không gì cản nổi...

Mông Cổ tinh binh...

Lòng ta cả kinh, sợ hãi ngồi dậy.

Đúng vậy, Hoàn Nhan Hồng Liệt nói những lời đó quả thật là có mục đích, y đang thử Thiết Mộc Chân!

Đối với Kim Quốc mà nói, những bộ lạc du mục cường hãn của Mông Cổ chính là tai họa ngầm, có thể châm ngòi cho bọn họ chém giết lẫn nhau thì không còn gì tốt hơn.

Nhưng đối với Hoàn Nhan Hồng Liệt mà nói, cho tới bây giờ y vẫn chưa hài lòng với thân phận Triệu Vương, vẫn mơ tưởng tới ngai vàng Kim Quốc. Cho nên nếu ở phương bắc chỗ yếu hại của Kim Quốc, có thể có một đội tinh binh nghe theo lời y, y tuyệt đối sẽ mượn sức để trợ lực ục đích của bản thân...

Về phần ý đồ của Thiết Mộc Chân... Có lẽ cũng đã thực rõ ràng rồi.

Lúc Hoàn Nhan Hồng Liệt đưa ra chủ ý muốn kết thân, hắn cũng không lập tức phản bác, hẳn là đang tính toán lợi hại. Hừ... Ta đoán... Không lẽ còn suy nghĩ xem nên bán Hoa Tranh cho nhà nào để thu được lợi ích lớn nhất...

Tuy rằng bị Đô Sử phản bác, nhưng trong nháy mắt do dự đó, hẳn là cũng đủ để Hoàn Nhan Hồng Liệt hiểu được Thiết Mộc Chân vĩnh viễn không cam lòng ở dưới Vương Hãn... Người có dã tâm luôn dễ dàng nhìn thấy dã tâm của người khác.

Bất quá, Hoàn Nhan Hồng Liệt phải thật lâu sau mới minh bạch, dã tâm của Thiết Mộc Chân lớn cỡ nào... Chính là... Thành Cát Tư Hãn nuốt Kim diệt Tống a...

7. Q.1 - Chương 7: Dương Chi Ngọc Bội

“Hoa Tranh!”

Mí mắt giống như bị ai đè ép, nặng nề không nâng lên nổi.

“Hoa Tranh!”

Thực ồn... Thực phiền a...

“Hoa Tranh! Người đứng lên cho ta!”

Gần đây đại khái ta mắc chứng hoang tưởng rồi sao, nếu không sao lại ngay cả nằm mơ cũng nghe thấy tiếng rống của Đô Sứ đại gia... Ta nhắm mắt lại, ngáp lớn một cái.

Nhấc chân, đi về bên phải ba bước, thành công đụng đến một vật thể rỗng ruột hình trụ. Cầm lấy lắc lắc, nghe được tiếng nước chảy, vừa lòng cúi đầu uống một ngụm súc miệng, phun ra, đang muốn lặp lại lần thứ hai...

Một tiếng rống giận kinh thiên động địa nổ vang bên tai ta.

“Hoa! Tranh!”

Ta giật mình, hoàn toàn thanh tỉnh rồi.

Đô Sứ sắc mặt khó coi giống như đông tố mùa hè, đi với tốc độ đủ để so sánh với tuyển thủ chạy Marathon, ta vội vàng đi sát bên cạnh hắn, cúi đầu khom lưng hết sức nịnh nọt...

Không có biện pháp, ai bảo ta phun hết nước súc miệng lên áo hắn đâu...

Khi còn học đại học, chị em trong ký túc xá đều là thần ngủ, để buổi sáng có thể ngủ nhiều hơn một chút, đã luyện được thao tác vừa ngủ vừa rời giường, mặc quần áo, rửa mặt liền mạch lưu loát, xác suất thành công cao tới 99.99%.

Vì thế ta đem thói quen tốt đẹp này đưa đưa đến Mông Cổ.

Ai biết sáng sớm hôm nay, Đô Sứ đại gia cư nhiên tự mình xuất hiện ở nhà bạt “đơn sơ” của ta, còn hạ mình đảm nhiệm nhiệm vụ của đồng hồ báo thức... Sau đó...

Kỳ thật ta cũng thực vô tội a, ta làm sao mà biết được hắn đứng ở chỗ đó...

Chiều dài khu vực doanh trường của Thiết Mộc Chân đã được Đô Sứ suất lĩnh ta dùng chân đo đạc ba lần. Khi ta nhận mệnh mà chuẩn bị bước trên hành trình đo đạc lần thứ tư, hắn rốt cục phát lòng từ bi dừng cước bộ.

“Ê...” Đô Sứ ỷ vào ưu thế thân cao nhìn xuống ta.

Ta hơi cảnh giác, lui lại cách hắn một khoảng, để tránh Đô Sứ vạn nhất đột nhiên muốn bạo phát, ta lại chạy không kịp. Lúc này Đà Lôi không ở đây, không có người cho ta dựa vào a!

“Khối đá vỡ này có cái gì hay?”

Ta sửng sốt một giây, sau đó lực chú ý hoàn toàn bị nửa khối ngọc bội trong tay hắn hấp dẫn... Chối lợi dưới ánh mặt trời, càng có vẻ ôn nhuận, nửa mảnh ngọc trong suốt trắng tinh thuần không lẫn tạp sắc...

“Lau miệng đi...” Đô Sứ vẻ mặt ghét bỏ nhìn ta, “... Nước miếng đều chảy xuống cả rồi.”

Ta yên lặng quay đầu đi, chảy xuống hai hàng lệ nóng. Lại bị cười nhạo rồi...

Đô Sử cầm sợi dây buộc mảnh ngọc bội, tùy tay quay quay vài cái, ta đứng nhìn tim đập thành thịch, miệng khô lưỡi đắng... Hận không thể xông lên giật lấy miếng ngọc bội ôm vào lòng.

“Không phải là một khối đá vỡ sao?”

Ta suy tư 0. 01 giây, sau đó dứt khoát trả lời: “Nó... xinh đẹp!”

Đô Sử một bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng mắt nhìn ta.

Ta biết rồi mím miệng, mặc kệ hân.

Kỳ thật ta muốn nói văn hóa ngọc Trung Quốc tồn tại từ thời kỳ đồ đá, kéo mấy ngàn năm, đến nay vẫn không suy;

Ta muốn nói ngọc có “Nhân, nghĩa, trí, dũng, khiết” năm đức, thể hiện người quân tử, ngọc không rời thân;

Ta muốn nói Dương Chi Bạch Ngọc là loại ngọc tuyệt thế tinh phẩm, khối ngọc “Tử Liêu” này tới nay đã vô cùng hiếm có, đến đời Thanh thì hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại loại ngọc “Sơn Liêu”;

Ta muốn nói một khối ngọc bội như vậy ở hiện đại nhất định sẽ trở thành bảo vật trấn viện của viện bảo tàng.

...

Vấn đề là... Ta dám nói sao? Không trở thành kẻ điên bị quỷ nhập, bị mang đi tế thần mới là lạ!

Cho nên nói, đôi khi thật đúng là có điểm... tịch mịch a...

Ừ... Chỉ có một chút mà thôi... một chút... mà thôi.

“Ê!” Đô Sử không chút để ý hỏi ta, “Người thực cảm thấy tảng đá này xinh đẹp?”

Ta đại lực gật đầu.

Hắn nhíu mày nhìn ta, “Ta sao lại cảm thấy nó xấu như vậy?”

Cái gì là khiêu khích? Đây là trắng trợn khiêu khích!

Nếu ta có thể trạng như Thiết Mộc Chân, ta có thể lập tức cho hắn một tát. Ta có thể trạng như Thiết Mộc Chân sao? Ta không có. Cho nên ta không có cách nào tát hắn một cái... Chỉ có thể giận mà không dám nói gì, nhìn hắn tiếp tục lấy dương chi bạch ngọc làm đồ chơi tùy ý vung vẩy...

Lòng ta đang chảy máu... Văn hóa ngọc Trung Quốc ngàn năm đang chảy máu...

Đô Sử cầm khối ngọc bội tung lên, bắt lấy, ta không chịu nổi gánh nặng, trái tim cũng run lên theo.

Hắn liếc mắt nhìn ta, đột nhiên tiến lên trước một bước, đặt thứ gì vào tay ta. “Tảng đá xấu như vậy, ta cũng không cần!” (Đô Sử thực đáng yêu a~)

“A?”

“Ta sẽ cùng hai vị Vương gia trở về...”

“A?”

Ta hậu tri hậu giác nhớ tới Kim Quốc lần này sắc phong thủ lĩnh bộ lạc tổng cộng hai người, trừ bỏ Thiết Mộc Chân, còn có Vương Hân. Ở đây mọi chuyện đã xong, đương nhiên nên tới bộ lạc Vương Hân... Ta đã nghĩ Đô Sử sao gần đây vẫn ngâm mình bên chỗ chúng ta không đi, hóa ra là làm đại biểu nghênh đón a...

“Lúc người đi theo Thiết Mộc Chân đại hân đến tiền, đem áo lông hắc điều mặc vào.” Đô Sử trừng mắt nhìn ta một cái, “Không cho cãi lời... Nghe chưa!”

... Nếu trong tay ta có một tảng đá, ta nhất định sẽ không chút do dự đập lên ót hắn!

Nhưng trong tay ta chẳng những không có tảng đá nào, lại còn cầm dương chi bạch ngọc người ta vừa đưa. Tục ngữ nói “Cần người miệng mềm bắt người tay ngắn”, vì thế ta thực không chí khí nhận mình... tay ngắn rồi.

Áo lông hắc điều đó không phải vô cùng quý giá sao, mặc thì mặc, dù sao cũng là của gia gia người ban cho, có mặc hỏng ta cũng không đau lòng!

Mấy canh giờ sau, trên thảo nguyên đón ánh mặt trời, đứng giữa bộ chúng của Thiết Mộc Chân, ta thần thanh khí爽 nhìn theo đoàn người Đô Sứ và Hoàn Nhan Hồng Liệt biến mất phía đường chân trời.

(‘thần thanh khí爽’: tâm trạng tinh thần thoải mái)

Thiết Mộc Chân phái Truật Xích cùng đi. Thân là tỷ phu của Đô Sứ, ở bên kia hẳn làm việc càng tiện lợi. Nói vậy Vương Hãn bên kia cũng nghĩ như vậy, cho nên mới có thể ột thẳng nhóc như Đô Sứ sang bên này.

Bất quá... Trong trường hợp trọng yếu như này, cư nhiên lại để cho Truật Xích toàn quyền xử lý sao...

Thiết Mộc Chân khi còn trẻ từng rất nghèo túng, ở thảo nguyên từng bắt chuột đồng mà sống, ngay cả thê tử cũng bị cừ địch bắt đi một thời gian, nhờ có Vương Hãn xuất binh mới đoạt trở về. Khi cướp lại, thê tử đã mang thai tám tháng, là con của người khác. Thiết Mộc Chân cũng không để bụng, sau khi sinh liền đặt tên đứa trẻ là “Truật Xích”, trong tiếng Mông Cổ có nghĩa là “Người khách” —— thật ra thì có vẻ vẫn còn có chút bất mãn.

Nhưng ít ra, ta tận mắt nhìn thấy, Thiết Mộc Chân trừ bỏ thiên vị Đà Lôi một chút, đối với ba đứa con trai còn lại đều công bằng, chưa bao giờ kỳ thị Truật Xích.

“Thành Cát Tư Hãn” có nghĩa là “Rộng lớn cường đại như biển”, về điểm này mà nói, Thiết Mộc Chân quả thực rất khí độ, không thẹn với danh hiệu này.

Nhưng mà... Khát vọng chinh phục của hắn cũng rộng lớn cường đại như vậy a... Nghĩ tới đây, ta có chút đau đầu...

“Hoa Tranh! Hoa Tranh!”

Đà Lôi hưng phấn lớn giọng gọi, “Vách núi đen nơi đó có một đôi bạch điều! Ta dẫn muội đi xem!”

Bạch điều?

A a a, trước kia ta cũng đã rất thích hai con bạch điều rồi, hơn nữa đã sớm quyết định tương lai có chết cũng không đem hai Tiểu Bạch Điều kia tặng cho Quách Tĩnh, chẳng lẽ nói... Hai chúng nó bởi vì cảm ứng được nhiệt tình của ta, đã xuất hiện rồi?

Ta vui mừng khôn xiết, nhanh chân chạy về phía Đà Lôi, sau đó phát hiện chính mình xoay tròn, chân giẫm tại chỗ... Quần áo sau cổ giống như bị cái gì túm lấy... Không phải chứ... Cảm giác rất quen thuộc.

Ta cứng ngắc xoay người, vì thế thấy Chu Thông vẻ mặt tựa tiểu phi tiếu.

“Êu, đồ đệ!”

“Nhị... nhị sư phụ!”

“Hoa Tranh a, người không lẽ đã quên hôm nay có cái gì cần đưa cho ta sao...”

“Đương nhiên không có quên! Nhưng mà... Nhưng mà Quách đại nương gần đây bề bộn nhiều việc, khẳng định không có thời gian dạy con! Cho nên...”

“Ồ? Như vậy a... Nhưng mà vừa rồi ta tới gặp Quách đại nương, bà ấy nói hôm nay có rảnh.”

Ta vô cùng ai oán nhìn về phía Đà Lôi.

Đà Lôi thực gian nan nuốt nước miếng nói: “Hoa Tranh ta đột nhiên nhớ tới còn có chút việc, ngày mai sẽ mang muội đi nhìn bạch điều. Nếu ngày mai không được liền để ngày kia, ngày kia không được liền ngày kia nữa, ngày kia nữa không được...” Mấy từ cuối cùng đã mất hút trong bụi cát dưới chân con ngựa Thanh Thông...

Tốt lắm, Đà Lôi người cứ chờ đấy!

Ước chừng một khắc sau, ý đồ trên đường chạy trốn mấy lần chưa được, ta bị Chu Thông túm áo ném vào lều trại Quách đại nương, hẳn thăm dò công đạo :

“Quách đại tẩu, hôm nay nếu Hoa Tranh còn không tú xong tấm khăn kia, sẽ không được ăn cơm chiều.”

Quách đại nương cười đáp: “Đã biết, nhị sư phụ người cứ đi việc của người, nơi này có tôi nhìn.”

8. Q.1 - Chương 8: Vẫn Là Dương Chi Bạch Ngọc Bội

Dừng thẳng lỗ tai nghe bên ngoài lều trại, tiếng bước chân của Chu Thông đi xa dần, ta xoay người nước mắt lưng tròng một phen nắm lấy góc áo Quách đại nương.

“Quách đại nương...”

“Hai thầy trò các người...” Quách đại nương nhin cười, lấy tú khăn mà ta thêu dở ra. “Không ngại việc, đã được mấy trăm châm rồi, người cứ học theo ta làm là được.”

Ta oán hận nắm chặt vạt áo, Chu Thông thẳng nhai này thế nhưng một đường chậm rì rì cấp ta tới đây như vậy, vì thế đi qua các nơi, vô số người trong tộc trợn mắt há hốc mồm mà nhìn hẩn thẩn nhiên tự đắc vui đùa với khí —— mà ta chính là con khí kia!

Quách đại nương đột nhiên khê “A” lên một tiếng, ánh mắt lảng lảng chăm chú nhìn vào cổ ta, giống như nhìn thấy cái gì khó tin.

Ta bị bà dùng ánh mắt kinh ngạc bất định đó nhìn, sau lưng toát ra một luồng lạnh khí, xoay tay lại sờ một cái... Là ti thao đeo ngọc bội, có lẽ là vừa mới giãy dựa nên bị lộ ra bên ngoài.

Buổi sáng sau khi lấy được nửa khối ngọc bội của Đô Sử, ta liền đem hai khối ngọc bội một lần nữa hợp lại cùng một chỗ rồi đeo trên cổ, ti thao kia kết rất đặc biệt, đẹp mắt, cũng không nghĩ đi tìm sợi dây đeo khác, chẳng lẽ là ti thao này có vấn đề gì...

Trong đầu giống như có một luồng điện lóe lên, ta đột nhiên nghĩ tới một chuyện.

Hoàn Nhan Hồng Liệt lúc ấy không phải là vốn có ý định muốn tặng lễ vật cho ta cùng Đô Sử, chỉ là trong tình huống chèn ép đó, liền thuận tay lấy ra khối ngọc bội tùy thân đem tặng.

Bình thường ti thao của những thứ đồ tùy thân này, đều là do nữ quyến trong phủ kết lấy, trong truyện viết Hoàn Nhan Hồng Liệt đối với Bao Tích Nhược vô cùng say mê, hẩn là cũng không có cơ thiếp gì khác, nếu không cũng sẽ không lập Dương Khang làm thế tử rồi. Vô luận Bao Tích Nhược trong lòng đến tột cùng là tình nguyện hay là không tình nguyện tái giá với hẩn, y theo tính tình nàng tam tông tứ đức, tất nhiên sẽ không bỏ qua những chuyện này.

Nói cách khác... Ta cư nhiên ngu xuẩn để lộ ra ti thao hơn phân nửa là do Bao Tích Nhược kết, sẵn đến trước mặt Quách đại nương...

Quả nhiên, Quách đại nương run giọng nói: “Hoa Tranh, người... người ...dải lụa này... cho ta xem, được không?”

Đều như vậy rồi, ta có thể nói không cho sao... Ta lấy ngọc bội từ trong quần áo ra, ngay cả ti thao đeo trên cổ cũng cởi xuống đưa cho Quách đại nương.

Dương chi bạch ngọc bội ở trong lều trại vì ám càn phát ra vẻ ôn nhuận trong sáng. Quách đại nương lại ngay cả liếc cũng không liếc xem một cái, chỉ lo nhìn chăm chăm ti thao kia, lại dùng tay cẩn thận vuốt ve qua lại, giống như đang cố gắng phân biệt cái gì.

Một lát, bà mới lẩm bẩm nói: “Sẽ không sai, đây chính là tay nghề của Dương gia đệ muội. Đây là ‘Tướng sinh cúc đĩa tuyến ti kết’ ...”

Ta cố ý ngắt lời.”Quách đại nương, cái kia cái gì cái gì bàn ti kết rất khó làm sao?”

Những lời này lại giống như động đến tâm sự gì của bà, bà ngơ ngác nhìn ti thao trên tay, trong mắt ngẩn lẹ.

“‘Cúc đĩa tuyến ti kết’ vốn rất khó kết, năm đó Dương gia đệ muội ước chừng dạy hơn ba tháng, ta mới miễn cưỡng học được. Hơn nữa ‘Tướng sinh’ biến hóa... Lại có thể kết đều đặn cẩn thận như vậy...”

“Quách đại nương, nhị sư phụ thường nói Trung Nguyên đất rộng của nhiều, người tài ba dị sĩ cũng không ít, ti kết gì đó kia, cho dù có phức tạp như thế nào, cũng không có khả năng chỉ có một người có thể làm được đi...”

Quách đại nương lắc lắc đầu, “Kết dải lụa này, toàn bằng ngón tay sử lực, nặng nhẹ đều có chú ý, phải mười ngón đồng thời phát lực.” Bà chỉ vào một chỗ ti thao ý bảo ta xem, ta tò mò nhìn qua.”... Dương gia đệ muội khi còn bé ngón út tay trái từng bị thương, ngày thường làm việc mặc dù nhìn không ra, nhưng khi kết ti thao, nhất định ngón út sử lực nhẹ hơn, không được như những ngón khác.”

Hoa văn trên ti thao kia, quả nhiên có sự khác biệt như bà nói...

Kỳ thật lòng ta đã khẳng định chắc chắn mười phần, ti thao này là do Bao Tích Nhược kết rồi, nhưng nếu tại thời điểm này mà khiến cho Quách đại nương biết Bao Tích Nhược đang ở trong phủ Kim quốc Lục Vương gia, không biết sẽ có phản ứng gì... Hơn phân nửa sẽ báo cho Giang Nam Thất Quái biết đi. Mà Giang Nam Thất Quái vì đánh cuộc khẳng định sẽ đi tìm đến cùng, vạn nhất ở trong vương phủ gặp gỡ đối thủ một mất một còn Mai Siêu Phong, có thể sẽ phiền toái to!

So với với tính mạng thất quái...Ta cảm thấy chuyện của Bao Tích Nhược này cũng không trọng yếu...

Cho nên...

“Quách đại nương, nhị sư phụ nói qua ‘Vật có giống nhau, người có tương tự’, người kết ti thao này nói không chừng ngón út tay trái cũng từng bị thương.” Sở bà không tin, ta vội vàng lại thêm vào chứng cứ, “Người xem Triết Biệt sư phụ cùng Bác Nhĩ Truật, trên tay hai người bọn họ ngay cả vết chai hình dạng cùng vị trí cũng đều giống nhau.”

Triết Biệt là người phụng lệnh Thiết Mộc Chân, dạy Đà Lô cùng Quách Tĩnh bắn cung, được mệnh danh Thần Tiên Thủ. Bác Nhĩ Truật là đại tướng của Thiết Mộc Chân, cũng lấy tài bắn cung như thần mà danh chấn đại mạc. Trước khi Triết Biệt quy thuận Thiết Mộc Chân, hai người từng so tài bắn cung, kết quả bất phân thắng bại. Việc này Quách đại nương tự nhiên cũng biết đến, bà gật gật đầu, lại không buông tay, lại đem ti thao cuốn tới chỗ đầu gút, nhìn kĩ, “Nút dải rút Vạn Tự này cũng là kiểu Dương gia đệ muội thích dùng nhất. Nàng nói nút dải rút này không dễ tháo ra...”

Bà đột nhiên như là nhớ tới cái gì, trên mặt xẹt qua một chút vui mừng, ta nhìn thấy mà lòng run lên.

“Đúng rồi!” Quách đại nương lấy hộp châm bên người ra, lấy từ trong đó một cây châm nhỏ nhất, “Nếu là Dương gia đệ muội kết, chỗ bên sườn nút dải rút không nhìn thấy, tất nhiên sẽ lấy tơ hồng kết ba sợi chỉ cầu phúc, cái này nhất định sẽ không có người nào làm giống.” Nói xong dùng châm cẩn thận tháo nút dải rút kia.

Bao Tích Nhược, xem như người lợi hại! Cư nhiên còn có tuyệt chiêu đánh dấu độc nhất vô nhị ...

Cái này phải lấy có gì đây...

Quả nhiên không bao lâu chợt nghe Quách đại nương kinh hô một tiếng, chắc là phát hiện dấu hiệu ba đạo tơ hồng của Bao Tích Nhược, bà vội vàng nhìn về phía ta.

“Hoa Tranh, người... người... dải lụa này là làm sao mà có?”

“Này a... khi cháu lấy được ngọc bội, nó đã đeo sẵn trên đó rồi.” Ta hạ quyết tâm đem sự tình tất cả đều đổ lên đầu Nam Tống hoàng đế. “Cho cháu ngọc bội... Là một người Kim, y nói là lấy từ trong đồng cống vật Tuế Cống, kia... Quách đại nương, ‘Dương gia đệ muội’ kia có phải ở chỗ Tuế Cống hay không?”

(Tuế cống: là cống vật vàng lụa triều đình Nam Tống hàng năm dâng cho người Kim để Kim quốc không đưa quân tấn công.)

“Tuế cống...” Quách đại nương ngây cả người.

Đối với con dân thời đại Nam Tống mà nói, “Tuế cống” về cơ bản mang ý nghĩa khuất nhục cùng thuế phú, bất quá... Đối với những người ở đại mạc gió lạnh, Lâm An chính là nơi quê hương sơn ôn thủy nhuận. Để cho Quách đại nương nghĩ rằng Bao Tích Nhược ở Giang Nam, bà ít nhất cũng có thể an tâm đi...

Quách đại nương nằm ti thao ngồi một lúc lâu, đại khái nghĩ thông suốt gì đó, trên mặt dần dần lộ ra một chút ý cười, khiến ta không khỏi tâm sinh hồ thẹn.

Tuy rằng Bao Tích Nhược ở Kim quốc Triệu vương phủ, nhưng cuộc sống hiển nhiên đầy đủ hơn so với ở Giang Nam, cái này không tính là lừa gạt... Nhưng trên thực tế dù sao cũng vẫn là... lừa gạt a...

“Quách đại nương, nếu không dải lụa này người cởi xuống đi, làm cái tưởng niệm cũng tốt, cháu tìm một sợi dây khác là được.”

“Không cần. Nhiều năm vẫn nhớ thương Dương gia đệ muội. Hiện nay nhìn thấy dải lụa này, biết nàng còn tại trên đời này. Có thể làm nữ hồng cho quan gia, cố gắng cũng không tệ lắm, ta cũng liền an tâm rồi.” Quách đại nương cười đem ngọc bội đeo lại lên cổ ta, “Khối ngọc xinh đẹp như vậy, phải dùng dải lụa xinh đẹp như thế mới xứng, người hãy giữ cẩn thận.”

Ta cầm lấy ngọc bội, trong khoảng thời gian ngắn không biết nói thế là tốt hay không nữa.

Quách đại nương dường như đã hoàn toàn yên tâm, bà lấy ra cái khăn mà ta đã tú mười ngày rồi còn chưa xong, cười nói: “Còn không mau đến làm, coi chừng nhị sự phụ không cho người ăn cơm chiều.”

Ta vẽ mặt đau khổ đi qua.

Vẫn là chật vật tới tận tối, được Quách đại nương hiệp trợ, thật vất vả mới miễn cưỡng hoàn thành được tấm khăn kia, mang tới giao cho Chu Thông.

Ta vừa mắng thầm trong bụng “Tam tông tứ đức đi tìm chết” linh tinh, vừa kéo bước chân đi về phía lều của Đà Lô. Hôm nay hân cư nhiên dưới ánh mắt uy hiếp của Chu Thông nửa đường bỏ ta mà chạy, món nợ này không tính toán sòng phẳng với hân, ta sao có thể nuốt trôi —— được rồi, ta thừa nhận chính là giận chó đánh mèo mà thôi, ai bảo hân là tứ ca của ta đâu...

Mới vừa đi chưa được vài bước, phía trước, một người vạm vỡ xông lên đón đầu.

“Hoa Tranh! Đại hân gọi người đi gặp người.”

Là thân binh của Thiết Mộc Chân...

9. Q.1 - Chương 9: Tham Vọng Của Thiết Mộc Chân

Bên trong hân trường đèn đuốc sáng trưng, hầu hết mọi người đều bị đuổi ra ngoài.

Nhóm thân binh của Thiết Mộc Chân thủ hộ ở bên ngoài, ngay cả ruồi bọ cũng đừng nghĩ có thể tiến vào.

Thiết Mộc Chân ngồi phía trên, ta quy củ đứng dưới.

Ngày đó ở trước mặt Hoàn Nhan Hồng Liệt, cùng Thiết Mộc Chân diễn một vở kịch phụ từ nữ hiếu, ta đã biết sớm hay muộn cũng sẽ còn phải diễn kịch thêm một lần nữa.

Ồ... Thật ra ta không hề lo lắng.

Cho dù niên đại này không có công nghệ cao gì để có thể kiểm tra ADN xác định huyết thống, nhưng Hoa Tranh xác thực là do Thiết Mộc Chân tự tay đỡ đẻ cho phu nhân Bột Nhi Thiếp, từ đó về sau luôn luôn ở trong tầm mắt của y, huyết thống không hề có chỗ nào khả nghi.

Nhưng mà tư thế của y, vẫn là có chút dọ người.

Thiết Mộc Chân ánh mắt sáng quắc nhìn ta nửa ngày, mới từ từ mở miệng.

“Người nguyên bản không gọi là Hoa Tranh...”

Ta rất phối hợp trước làm vẽ mặt kinh ngạc, sau đó bộ dạng nhúu mày suy tư, tiếp theo có vẻ ngộ ra điều gì.

“Phụ hân... Có phải trước đây có người đã kêu con là Mãn Mãn Li hay không...?”

Mãn Mãn Li tiếng Mông Cổ nghĩa là “đóa hoa”, là một cái tên rất thông thường. Tỷ tỷ của Đô Sử —— chính là vị cháu gái của Vương Hân bị XXOO, về sau không thể không gả cho Truật Xích —— cũng tên như vậy.

Hoa Tranh tên thật là Mãn Mãn Li, người biết chuyện này không nhiều lắm.

Mà nguyên nhân Mãn Mãn Li cải danh thành Hoa Tranh, lại chỉ có một số ít người biết, xác thực mà nói, là chỉ có ba người biết: Thiết Mộc Chân, Bột Nhi Thiếp cùng một nhân vật thần bí ta chưa thấy qua.

Tuy rằng ta kỳ thật ngay cả bộ ngực vú em như thế nào cũng đều nhớ rõ rành mạch, nhưng mà... Theo lẽ thường mà nói, Hoa Tranh lúc ấy mới một tuổi, không có khả năng nhớ rõ ràng tên cũ của mình, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có ấn tượng gì, cho nên ta chỉ có thể sử dụng khẩu khí không xác định tỏ vẻ nghi hoặc mà hỏi.

Trong ánh mắt Thiết Mộc Chân lộ ra một tia vui mừng, hiển nhiên có vẻ vừa lòng đối với biểu hiện của ta, ngay cả ngữ điệu cũng nhu hòa đi không ít.

“Hoa Tranh tên này... rất giống tên người Hán...”

Đúng vậy... Thật lâu trước kia lúc đọc truyện, ta đã cảm thấy kỳ quái, bốn con trai của Thiết Mộc Chân đều đặt những cái tên Mông Cổ bình thường, vì cái gì chỉ có một mình Hoa Tranh lại kêu là “Hoa Tranh” ?

Sau khi ta đi vào thế giới này, trở thành Mãn Mãn Li – con gái duy nhất của Thiết Mộc Chân và Bột Nhi Thiếp. Lúc ấy ta còn tò mò đoán nhân vật “Hoa Tranh” có thể là đứa nhỏ do Thiết Mộc Chân và nữ nhân khác bên ngoài sinh ra hay không...

Kết quả ngày sinh nhật một tuổi, ta trở thành “Hoa Tranh”.

Ta nghĩ nghĩ, khoan tay đáp: “Nhị sư phụ cũng từng nói như vậy.”

Chu Thông quả thật cảm thấy rất hứng thú đối với tên của ta, còn cố ý dạy ta cách giải thích cái tên này... Tuy rằng ta đã sớm biết...

Thiết Mộc Chân giống như cảm thấy hứng thú, “Ồ? Nhị sư phụ người nói như thế nào?”

” ‘Hoa’ có rất nhiều hàm nghĩa. Một loại là chỉ ‘Hoa’, cùng ý nghĩa với cái tên Mãn Mãn Li phụ hân đặt cho con; một loại khác chính là...” Ta do dự một chút, vẫn là nói ra.”... Chỉ Trung Nguyên đại địa.”

Ta làm bộ không phát hiện ánh mắt Thiết Mộc Chân sáng rực lên, tiếp tục nói, ” ‘Tranh’ thì không có gì đặc biệt rồi, nghe nhị sư phụ nói là một loại nhạc khí của người Hán.”

Kỳ thật... Ta có một loại phỏng đoán đáng sợ: theo như lời mà người thần bí ta không biết tên kia năm đó nói với Thiết Mộc Chân, ý nghĩa đó có lẽ không phải là “đàn Tranh”, mà là “Tranh đoạt”. “Hoa Tranh” đảo lại chính là “Tranh Hoa”, tranh đoạt thiên hạ của người Hoa...

Nếu là thật... Chuyện này Thiết Mộc Chân sớm hay muộn cũng sẽ phát hiện ra, nhưng ta cũng không muốn nói cho y biết...

Thiết Mộc Chân thoát nhìn hơi hơi có chút thất vọng, trầm ngâm một lát mới lại nói: “Hôm qua... Vì cái gì giấu diếm thay Đà Lôi?”

Ta giả ngu, “A?”

“Đà Lôi vốn không thích Đô Sử, các người nghĩ ta không biết sao.” Trong thanh âm Thiết Mộc Chân lại mang theo ý cười, “Nó lại thương yêu người, sao có thể vì Đô Sử mà mắng người? Chỉ là tiểu tử Đô Sử kia cũng... Hừ!” Không biết ý nhớ tới cái gì, đột nhiên hừ mạnh một tiếng, nói: “Nói đi, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?”

Ta nhìn trộm sắc mặt y, liền đánh bạo đem sự tình từ đầu chí cuối nói lại một lần.

Thiết Mộc Chân vỗ đùi, cả giận nói: “Quả nhiên là người đá Đô Sử!”

Tuy rằng biết rõ lúc này hơn phân nửa là y giả bộ tức giận lừa ta, nhưng nhìn khí thế kia, ta vẫn không nhịn được run lên một chút, lo lắng nói: “Con không muốn đá hắn... Con thật sự là muốn đá Đà Lôi thôi...”

Thiết Mộc Chân lại hỏi: “Vết máu bầm trên tay người như thế nào mà có, là Đà Lôi siết?”

Ta gật gật đầu, “Đà Lôi khi đó thấy phụ hân phải quỳ xuống trước mặt người Kim, hai Vương gia gì gì đó lại thản nhiên nhận lễ, nhất thời tức giận, không cẩn thận siết chặt tay con, tứ ca...huynh ấy cũng không phải cố ý.”

Ta biết Thiết Mộc Chân thực sự vẫn có ý đối địch đối với Kim quốc nên mới nói như vậy.

Quả nhiên Thiết Mộc Chân cười khen: “Đứa nhỏ này thật ra rất có cốt khí!” Lại ý vị thâm trường nhìn ta, “Người nhưng thật ra cũng khảng khái thay Đà Lôi giấu diếm...”

Ta tiếp tục thói quen giả ngu.”Nhị sư phụ nói, cái này gọi là ‘Huynh đệ đồng lòng, lợi này đồng tâm’, dựa vào cái gì huynh muội lại không thể đồng tâm chứ? Người Hán mọi thứ đều tốt, chỉ có một điểm xem thường nữ nhân này thật đáng giận.”

“Đồng tâm...” Thiết Mộc Chân trầm ngâm, ” Nhị sư phụ người giải thích như thế nào?”

“Con nghe cũng cùng một đạo lý với chuyện xưa về phu nhân Nhã Lan Hoa của chúng ta.”

Nhã Lan Hoa phu nhân là tổ tiên của Thiết Mộc Chân, chuyện xưa bà “Bê tên dạy con” luôn luôn được Thiết Mộc Chân dùng để giáo huấn mọi người trong tộc, ta tự nhiên là nghe được rất quen thuộc rồi.

Nghe nói năm con trai của bà bất hòa, bà liền nấu một nồi thịt dê cho bọn họ ăn, cho bọn họ mỗi người một mũi tên, bảo bọn họ bê gãy, bọn họ thực dễ dàng có thể bê được. Bà lại đem năm mũi tên hợp lại với nhau sau đó lại bảo bọn họ bê gãy. Năm người thay phiên nhau, nhưng không ai có thể bê được.

Vì thế bà giáo huấn các con: “Các con nếu một đám phân tán, tựa như từng mũi tên, bất luận kẻ nào cũng có thể bê gãy. Các con nếu đồng tâm hiệp lực, sẽ giống như năm mũi tên chập lại bền chắc, không kẻ nào bê gãy được.”

Sau đó năm con trai của bà đồng tâm hiệp lực, tạo dựng cơ nghiệp, trở thành tổ tiên người Mông Cổ.

Thiết Mộc Chân cười nói: “Thì ra người Hán cũng có chuyện xưa giống với tổ tiên chúng ta sao? Ta thấy bọn họ chiếm cứ một mảnh đất rộng, có nhiều con dân như vậy, hàng năm lại tiến cống cho người Kim nhiều vàng bạc lụa là, ta chỉ cảm thấy bọn họ làm người đều nhu nhược...”

Ta lập tức thốt lên, “Ai nói người Hán đều là loại nhu nhược! Năm đó Hàn Thế Trung ở vách núi Hoàng Thiên lấy tám ngàn người đại chiến mười vạn tinh binh của Kim Ngột Thuật, đánh cho Kim Ngột Thuật chạy trốn chết! Còn có Nhạc Phi Nhạc nguyên soái dụng binh như thần, ông ấy...”

Câu nói kế tiếp may mà ta kịp nuốt trở lại trong bụng, thiếu chút nữa... Đã nói ra “Vũ Mục Di Thư”... Mông Cổ tinh binh dưới trướng Thành Cát Tư Hãn vốn đã dễ sai khiến, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, nếu cho y biết thế gian còn có sự tồn tại của “Vũ Mục Di Thư”, chắc chắn y sẽ tìm lấy bằng được, đến lúc đó chỉ sợ thời gian “nuốt Kim diệt Tống” sẽ đến sớm hơn so với lịch sử.

Tuy rằng ta không có cách nào ngăn cản gót sắt Mông Cổ, nhưng ít ra cũng không muốn để cho bọn họ Nam hạ quá sớm...

(Nam hạ: xuống phía nam, ở đây là chỉ Nam Tống)

Thiết Mộc Chân có chút kinh ngạc nhìn ta, “Này... Cũng là nhị sư phụ người dạy sao?”

Ta kiên trì gật gật đầu, Chu Thông hiện tại nhất định đang ở nơi nào đó mà hắt xì đi...

“Ồ, lấy tám ngàn người đại chiến mười vạn quân Kim sao...” Thiết Mộc Chân lặp lại lời nói của ta, “Hắc! Ta rất muốn gặp vị đại anh hùng của người Hán này...”

Ta ước oải nói: “Sớm chết rồi, tuy rằng ông ấy đánh thắng trận, hoàng đế Đại Tống lại xin hàng, còn hại chết Nhạc nguyên soái, ông ấy tức giận từ quan quy ẩn, không được vài năm thì chết.”

Thiết Mộc Chân ngắc ra, “Thật không, ta sớm đã biết hoàng đế Đại Tống vô dụng, có đại tướng như vậy mà không biết dùng, cho nên mới bị người Kim vũ nhục. Hừ, chúng ta học theo năm con trai của phu nhân Nhã Lan Hoa, đồng tâm hiệp lực, diệt Kim quốc đi.”

Y càng nói càng kích động, đứng dậy đi tới đi lui ở trong trướng.

“Hôm qua lúc đánh nhau với người Nãi Man, ta đã tính rõ ràng rồi, binh lính nước Đại Kim trừ bỏ binh khí khô giáp tốt hơn so với chúng ta, tất cả đều không bằng, mười người cũng không đánh lại một người chúng ta. Cho dù có một trăm vạn binh, bọn họ cũng không thể cùng xông trận, chúng ta tách ra đánh, hôm nay xử lý mười vạn người, ngày mai lại xử lý tiếp mười vạn người...” Y mạnh mẽ vung tay lên, “Để xem Đại Kim bị diệt hay không.”

Ta ngơ ngác nhìn Thiết Mộc Chân đang hăng hái, không thể không thừa nhận, Thiết Mộc Chân sở dĩ có thể trở thành Thành Cát Tư Hãn, cũng không phải vận mệnh ngẫu nhiên a... Quả thực là người trời sinh để chinh phục thế giới...

Cho nên... Sẽ có nhiều mạng người bị chôn cùng dã tâm của y...

“Hoa Tranh, người đi nói với nhị sư phụ người, để cho Đà Lô cũng học Hán văn với người, nghe hần giảng Hán Thư. Hần muốn bao nhiêu vàng, bao nhiêu trâu ngựa cũng được!”

“A?” Vì cái gì... cũng muốn Đà Lô bắt chước?

“Thứ gì tốt của người Hán, chúng ta cũng học, thứ gì tốt của người Kim, chúng ta cũng học, chờ sau khi học xong, tất cả đều là của người Mông Cổ chúng ta.”

Thiết Mộc Chân chấp hai tay ở sau người, ngao ngễ mà đứng, ánh mắt giống như xuyên qua lều vải vẫn thấy được những vùng đất phía xa. “Đến lúc đó... Nơi nào vó ngựa đạp tới, đều là mục trường của chúng ta...”

10. Q.1 - Chương 10: Mười Năm Sau

11. Q.1 - Chương 11: Kim Dao, Không Có Phò Mã

Lúc chúng ta tới đó, Thiết Mộc Chân đã sớm đến rồi.

Trên bầu trời hai bạch điều đang triển đấu cùng mười bốn, mười lăm con hắc điều, giương trảo, dùng mỏ, lông chim bay loạn đầy trời. Hắc điều hình thể tuy nhỏ, lại ỷ vào số lượng đông, dần dần đã chiếm thượng phong.

Mất thấy hai bạch điều càng ngày càng cách xa, nếu không ra tay ngay sẽ không thể cứu được nữa.

Thiết Mộc Chân lại còn cùng thuộc cấp chỉ trở lên trời, nghiên cứu binh pháp của hắc điều.

Ta quỳnh lên, thốt lên: “Không phải là ‘Dương Đông Kích Tây’ sao! ‘Ba Mười Sáu Kế’ của người Hán đã sớm viết rồi, phụ hần còn không mau bắt hắc điều!”

— Sau đó hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của chính mình. Cái này... Lại nói cho Thiết Mộc Chân biết về “Ba Mười Sáu Kế” rồi...

Quả nhiên Thiết Mộc Chân thực có thâm ý quét mắt liếc nhìn ta một cái, quay đầu nhìn mọi người cười to nói: “Được! Hoa Tranh nói muốn bắt hắc điều, chúng ta liền bắt hắc điều! Lấy cung tiễn của ta đến!”

Những năm gần đây, trước mặt người khác, Thiết Mộc Chân luôn làm ra vẻ cực kỳ sủng ái nữ nhi Hoa Tranh, cơ hồ là nói gì nghe nấy. Cho tới bây giờ, ta cũng rất phối hợp, luôn đề ra một ít yêu cầu lông gà vỏ tỏi, tỷ như “Không cho phép đem Thập Na giết ăn” hoặc là “Ta không cần học thêm” linh tinh...

Cho dù Thiết Mộc Chân làm như vậy là có dụng ý gì, tóm lại ta hoàn toàn không muốn đoán ý nghĩ của một kẻ như Thành Cát Tư Hãn... Cũng không thể đoán được...

Thiết Mộc Chân quân kỹ thực nghiêm minh, y chưa phát lệnh, ngay cả Đà Lôi cũng không dám động. Nay vừa mở miệng, mọi người đều gương cung cày tên, bắn về phía hắc điều.

Chỉ trong khoảng khắc, đã có một đám hắc điều bị bắn trúng, rơi xuống mặt đất. Những con hắc điều còn lại đều bay lên chỗ à trốn, đợt tên bắn thứ hai của chư tướng còn chưa chạm tới thân hắc điều đã hết đà rơi xuống.

Thiết Mộc Chân quay đầu nhìn về phía mọi người, cười nói: “Ai còn có thể bắn trúng, ta sẽ thưởng lớn!”

Bắn điều cũng phải có kỹ thuật.

Phải biết rằng ở thời đại này không hề có công cụ gì giúp nhắm chuẩn mục tiêu. Hơn nữa ở thảo nguyên hàng năm mưa to gió lớn mặt trời chói chang, điều kiện khí hậu khắc nghiệt, kỹ thuật bắn tên không tốt là không xứng ra chiến trường.

Dạy Đà Lôi cùng Quách Tĩnh kỹ thuật bắn tên, chính là Triết Biệt, người được mấy vạn binh cường tướng mạnh dưới trướng Thiết Mộc Chân công nhận là người có tiền pháp lĩnh nhất.

Quách Tĩnh theo Giang Nam Thất Quái học võ mười mấy năm, tuy rằng trước mắt mà nói, võ công thực không ra gì, nhưng lực cánh tay cùng nhãn lực so với người thường đều đã cao hơn rất nhiều. Cho nên dưới tình huống mũi tên thứ hai của Đà Lôi đã thất bại, hãn vẫn có thể nhất tiễn hạ song điều.

Đà Lôi lúc này hoan hô nói, “Phụ hãn, người nói bắn trúng có thưởng có phải không? Quách an đáp bắn trúng rồi, người phải thưởng hãn!”

Không thể không nói là... Đà Lôi người thật đúng là kế thừa khí độ rộng rãi của Thiết Mộc Chân...

Thiết Mộc Chân có lẽ cũng có chút tán thưởng biểu hiện đó của Đà Lôi, cười nói: “Thưởng cái gì cũng được!” Quay đầu nhìn về phía Quách Tĩnh, “Người muốn cái gì?”

Quách Tĩnh hơi hơi sững sốt, còn chưa kịp nói chuyện, Đà Lôi đã giành trước hỏi: “Thật sự thưởng cái gì cũng đều được?”

Ách... Người Thiết Mộc Chân muốn thưởng là Quách Tĩnh... Đà Lôi kích động như vậy làm gì?

Thiết Mộc Chân gật gật đầu, “Ta lại có thể lừa đứa nhỏ sao?”

Đà Lôi như là vừa buông được tâm sự gì, thở phào một hơi, túm lấy Quách Tĩnh cùng nhau nhảy xuống ngựa, chạy vội tới trước ngựa Thiết Mộc Chân, quỳ xuống.

“Phụ hãn, tâm tư an đáp con rất rõ ràng, con thay hãn cầu một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Cầu phụ hãn đừng đem Hoa Tranh gả cho Đô Sử, tiểu tử kia tính tình xấu, Hoa Tranh gả cho y tất sẽ phải chịu khổ...”

Vì cái gì lại là... Đà Lôi đưa ra thỉnh cầu này? Tình tiết chuyện xưa lại cải biến sao... Là vì ta cứu cả đôi bạch điều?

Thiết Mộc Chân ngẩn ra, cười nói: “Thật sự là lời nói của đứa nhỏ, làm sao được.” Hơi trầm ngâm, đưa tay cưỡi bảo đao bên hông, “Như vậy đi, ta thưởng an đáp người một bảo vật...”

Hơn trăm ngàn lời kịch nổi lên trong đầu ta, giờ này khắc này rốt cục cũng có đất dụng võ rồi.

“Phụ hãn, Quách Tĩnh là xin thay cho con, người nếu không đồng ý, sửa thành ban cho Kim đao thì cũng phải là ban cho con mới đúng!”

Đánh chết ta cũng không muốn “Kim đao Phò mã” xuất hiện, cho nên... Trước tiên xuống tay với Kim đao...

Thừa dịp Thiết Mộc Chân còn chưa mở miệng cự tuyệt, ta âm trầm quay đầu nhìn về phía Quách Tĩnh.

“Quách Tĩnh khẳng định đồng ý, đúng không?”

Quách Tĩnh lui về phía sau nửa bước, mới đáp: “Phải, đại hân người đem bảo vật cho Hoa Tranh đi, con từ bỏ.”

Thiết Mộc Chân phá lên cười, lấy roi ngựa chỉ chúng ta. “Tĩnh Nhi, người hôm nay nhất tiễn hạ song điêu, ban thưởng lại bị Đà Lô cùng Hoa Tranh lấy mất, bình thường bọn họ cũng khi dễ người như vậy?”

Quách Tĩnh lắp bắp nói: “Đà Lô tốt lắm, Hoa Tranh cũng tốt lắm... Không có khi dễ con...”

Thiết Mộc Chân cười nói: “Ta nói cho người, thì là cho người.”

Nói xong liền đưa kim đao cho Quách Tĩnh, Quách Tĩnh hai tay tiếp nhận, ngập ngừng nói: “Đại hân, con...con có thể cho Hoa Tranh không?”

Thiết Mộc Chân cười, “Là kim đao của ta, ta muốn cho ai thì cho; là kim đao của người, người muốn cho ai thì cho người đó.”

Tốt lắm, kim đao vào tay!

Tuy rằng so ra kém chủ thủ của Quách Tĩnh, nhưng nó cũng được cho là bảo đao chém sắt như chém bùn rồi, cũng là lợi khí phòng thân. Huống chi vỏ đao cùng chuôi đao đều là khảm nạm vàng ngọc, vạn nhất tương lai lúc nào thiếu tiền, còn có thể lấy ra đem đổi... (= = tỷ thật là thực dụng)

Thiết Mộc Chân mang theo thuộc cấp trở về doanh địa, lại cho phép Đà Lô ở lại.

“Huynh muội các người đã thật lâu không gặp rồi, ở lại chơi cùng Hoa Tranh đi.”

Người bên cạnh nhìn vào, chỉ thấy đây tự nhiên lại là biểu hiện sủng ái nữ nhi của Thiết Mộc Chân... Kỳ thật, ta cũng hiểu được dụng ý của y... Không phải để ta ngăn cản ý niệm trong đầu Đà Lô sao...

Quả nhiên, nhìn mọi người đã đi xa, Đà Lô phẫn nộ nói: “Ta thật không rõ, phụ hân thương muội như vậy, vì cái gì lại nhất định phải gả muội cho Đô Sứ!” Nói xong ngẩng đầu trừng mắt nhìn ta một cái, lại nói: “Muội cũng thật là! Phụ hân chiều ý muội như vậy, vì cái gì không nói muội không muốn gả cho Đô Sứ? Muội cùng an đáp...”

Thiết Mộc Chân cứng rắn như thép, làm sao có thể thật sự chiều ý ai... Biết vậy nhưng không thể nói rõ cho Đà Lô, cho nên... Ta chuẩn bị lựa lời mà nói.

“Đà Lô, việc hôn nhân này định cũng đã định mười một năm rồi. Người Mông Cổ chúng ta đều thủ tín nghĩa, có phải thế không?”

Nhìn Đà Lô gật gật đầu, ta mới nói tiếp:

“Nếu phụ hân từ hôn, chính là chủ động bội ước, chính là làm trái với tín nghĩa. Tương lai các bộ thủ lĩnh không phục...” Câu nói kể tiếp nghẹn lại trong cổ họng ta.

Đột nhiên trong đầu giống như xẹt qua một đạo sét sáng lòa, những chuyện trước đây ta không suy nghĩ cẩn thận, bây giờ được chiếu sáng trưng:

Vương Hãn là chương ngại vật cuối cùng, cũng là lớn nhất trong việc thống lĩnh thảo nguyên của Thiết Mộc Chân.

Nếu năm đó Thiết Mộc Chân đem Hoa Tranh gả cho Đô Sứ là vì muốn mượn sức Vương Hãn, như vậy với cục diện hiện tại, y vẫn đang kiên trì thực hiện việc hôn nhân này... hẳn là lại có tính toán khác. Hơn phân nửa là đang ngầm động tay động chân gì đó, làm cho Vương Hãn bên kia không thể không bội ước đi... Tỷ như để Hoàn Nhan Hồng Liệt ra mặt xúi giục... Sau đó y hẳn là có thể quang minh chính đại xuất binh tấn công Vương Hãn rồi...

Một trận lạnh gió thổi qua, ta không nhận được rung mình.

“Hoa Tranh, Hoa Tranh!”

Ta nghĩ... Sắc mặt của ta hơn phân nửa có chút khó coi, bởi vì Đà Lô chính đang lo lắng nhìn ta.

“Hoa Tranh, muội làm sao vậy?”

“Không có gì...” Ta miễn cưỡng cười cười, “Đà Lôi huynh không cần lo lắng như vậy a, dù sao... Còn rất sớm...”

Chuyện đính hôn kia...nói gì thì Hoa Tranh cũng mới có mười lăm tuổi thôi... Ít nhất cũng phải chờ tới khi trưởng thành đi...

Đà Lôi ngạc nhiên nhìn ta. “Hoa Tranh, muội... muội thật không biết?”

“Biết... cái gì?”

Có chuyện gì ta nên biết mà lại bỏ lỡ sao...

“Sứ giả của Vương Hân hôm nay sẽ tới, là tới... thương nghị chọn ngày thành thân của muội cùng Đô Sử!”

12. Q.1 - Chương 12: Lại Có Tranh Chấp

Ta cơ hồ là bị Ba Đặc Nhĩ ném xuống cỏ.

Ba Đặc Nhĩ là hảo thủ đô vật hạng nhất trong tộc, thể trạng cao lớn to béo. Hắn vốn là thân binh của Thiết Mộc Chân, từ khi Đà Lôi chính thức gia nhập quân đội, liền được phái trở thành cận vệ của Đà Lôi. Lấy thể trạng của hắn mà nói, cho dù muốn khiêng ta giống như khiêng bao tải cũng dư sức, cũng may mà hắn vẫn còn để lại cho ta chút mặt mũi, không quăng ta như quăng bao tải, có thể thấy được ta làm ‘con gái của Thiết Mộc Chân’ cũng không phải là hoàn toàn vô dụng.

—— Tất cả đều là tự mình an ủi mà thôi.

Trên thực tế ta căn bản chính là bị Ba Đặc Nhĩ ném về phía trước... Nhưng lại theo quán tính, ngã về phía sau với một tư thế khá là bất nhã.

Sau đó nghe được đồng thời ba tiếng kinh hô.

“Hoa Tranh!”

“Đà Lôi, thân binh của người đang làm cái gì? Cư nhiên lại dám ném vị hôn thê của bốn thiếu gia!”

“Người quản cái gì? Còn nữa, ai nói muội tử của ta sẽ gả cho người.”

...

Tốt lắm, có vẻ rất vui nhỉ, thế cho nên hoàn toàn không có ai nghĩ đến chuyện đỡ ta dậy một cái... May mắn ta còn có thể tự mình nhúc nhích...

Đầu năm nay, nam nhân chính là không đáng tin cậy a... Ngay cả ca ca cũng giống vậy...

Ta cắn răng xoa xoa thất lưng đứng lên, cảm tức nhìn ba tên đứng trước mặt.

Quách Tĩnh không chống đỡ được lui về phía sau nửa bước, sau đó... Đà Lôi quay đầu chuyên chú nhìn ngắm đàn bò dê phía xa xa, sau đó... Quên đi, bộ dáng Đô Sử đại gia kia vẫn là mặt vênh lên tận trời, ta cũng không thể trêu vào hắn.

Trước thu thập người trong nhà đi.

Vì thế chống nạnh chỉ thẳng mặt quát: “Đà Lôi, Quách Tĩnh, các huynh ở đây làm gì!”

Tuy rằng biết Đà Lôi gặp Đô Sử mà không có tranh chấp gì mới là kỳ tích, nhưng mà... Thỉnh thoảng hắn không thể cố gắng nhịn một chút sao?

Đà Lôi cảm giận nói: “Tên tiểu tử xấu tính này tìm an đáp gây phiền toái!”

Lấy khẩu cung của nhân chứng Đà Lôi như sau:

Lúc ấy Quách đại hiệp tương lai đang chăm chỉ rèn luyện, tên tiểu tử xấu tính nào đó ngang nhiên vô cớ xông đến quất hất một roi ngựa. Quách Tĩnh lúc này thân thủ tuy vẫn còn chậm chạp, nhưng đối phó với người thường vẫn là dư sức, một roi của Đô Sử chẳng những không khiến hắn bị thương, còn bị hất túm chặt giật lại đến lão đảo, Đà Lôi thấy việc nghĩa ra tay, xông lên tranh chấp với Đô Sử...

Khụ khụ, vị nhân chứng này tuy rằng có tính thiên vị một bên, đôi chỗ không hợp lý, nhưng ta cũng có thể đoán được đại khái tình hình. Tóm lại cũng vẫn giống như trước đây, hơn phân nửa lại là vì mấy chuyện nhỏ lông gà vỏ tỏi, khiến Đô Sử nhìn Quách Tĩnh không vừa mắt, sau đó Đà Lôi che chở Quách Tĩnh, sau đó trở thành Đô Sử cùng Đà Lôi tranh chấp...

Ta ai oán nhìn về phía Ba Đặc Nhĩ giống như một tòa tháp sắt đứng phía sau, vì cái gì mỗi lần ba người bọn họ cãi nhau cũng đều lôi ta tới giải quyết? Trông ta rất giống bình chữa cháy sao...

Ba Đặc Nhĩ hiên ngang lăm liết nhìn lại, cái loại ánh mắt ‘Cho người chết’ này thật sự là làm cho ta hận không thể nhảy dựng lên cong hai móng vuốt với hắn... Vì cái gì phải nhảy dựng lên? Bởi vì không nhảy lên thì làm sao với tới hắn được ... =))

“Hoa Tranh! Cô nhìn cái gì vậy!” Thanh âm tức giận của Đô Sử vang lên phía sau ta.

Ta còn chưa kịp nói chuyện, Đà Lôi đã nhảy dựng lên, “Muội tử ta muốn nhìn gì thì nhìn, người quản được sao?”

Ừm, Đà Lôi người nói rất khá! Dẫn trước.

“Nàng sắp gả cho ta, vì sao ta không thể xen vào?”

... Đô Sử vượt lên!

“Ai nói nàng sẽ gả cho người! Ta còn không đồng ý!”

Ta vô cùng vừa lòng, Đà Lôi lại dẫn trước!

...

...

...

Thiếu chút nữa quên, ta tới là để khuyên giải, không phải là tới để xem kịch...

“Khụ khụ... Cái kia... Hôm nay lại là vì cái gì mà tranh chấp?”

Không khí đột nhiên yên tĩnh, ba người nhìn trời a nhìn trời, xem đất a xem đất, chính là không một kẻ nào mở miệng. Không khí này thực kỳ lạ a... Bình thường Đà Lôi cùng Đô Sử đã sớm lên tiếng.

“Uy, rốt cuộc là vì cái gì a?”

Ba người không hẹn mà cùng liếc mắt nhìn ta một cái, sau đó bắt đầu trừng nhau... Mắt thấy một trận hỗn chiến mới sắp triển khai, ta âm thầm tính toán, quyết định bóp quả hồng mềm trước, trước tiên đuổi Quách Tĩnh đi.

“Quách Tĩnh, nhị sư phụ dạy người ‘Võ giới’, đọc cho ta nghe.”

Quách Tĩnh bối rối nói: “Võ giả, giới chỉ tại đầu, duy đôi trung thần, hiếu tử, tiết phụ, liệt sĩ, cho dù liều chết, cũng nên khuynh lực tướng đến đỡ.”

Hai mươi bảy chữ này chính là nguyên tắc của người học võ, kẻ học võ phải ghi nhớ tạc tâm, Quách Tĩnh cũng có thể thuộc lòng.

“Nhị sư phụ có nói ý nghĩa ‘Giới chỉ tại đầu’, người còn nhớ rõ không?”

“Nhớ rõ, không thể tùy ý ra tay với người thường.”

“Vậy vừa rồi người ra tay với Đô Sử có phải đã phạm ‘Võ giới’?”

Quách Tĩnh thành thực gật đầu.

Ta một tay chống nạnh, một tay chỉ về triền núi phía xa xa, “Được, qua đặng kia chạy năm mươi vòng, sau đó luyện tập gấp đôi bài học ngày hôm nay.”

Mắt thấy một thể hệ đại hiệp tương lai cứ như thể nghe lời chạy về phía xa, ta đột nhiên cảm thấy... mình thật sự là rất có phong phạm đại tỷ... Vui mừng mỉm cười, mỉm cười...

“Hoa Tranh, cô nói cái gì cùng tiểu tử kia vậy?”

... Lúc này ta mới nhớ ra Đô Sử nghe không hiểu tiếng Hán, có lẽ hắn nhìn thấy ta cùng Quách Tĩnh luyện huyền một hồi, sau đó Quách Tĩnh liền biến thành ‘đứa trẻ chạy về phía mặt trời’ rồi...

Tuy rằng rất muốn nói “Ta niệm hai câu thần chú làm cho người ta phải nghe lời” hay mấy câu linh tinh, nhưng lo lắng cho cảm xúc người nghe cần ổn định, cho nên ta thành thật trả lời:

“Ta phạt hắn qua đặng kia chạy năm mươi vòng, việc học hôm nay luyện gấp bội.”

Cái này... Đô Sử đại gia hắn là vừa lòng rồi chứ...

Tuy rằng cũng không phải vì ta muốn làm cho hắn vừa lòng mới phạt Quách Tĩnh. Thân là người tập võ, không được ngang nhiên ra tay với người bình thường, nếu không tuân thủ điều đó, chỉ cần tranh chấp nhỏ cũng có khả năng dẫn đến tai nạn chết người...

“Người, các người...” không biết vì sao Đô Sử lại tức giận đến mức nói không lên lời, sau một lúc lâu mới bực tức nói: “Về sau không cho phép cô nói chuyện cùng tên người nam mọi rợ đó!”

Ta liếc mắt nhìn, mặc kệ hắn.

Đà Lôi cả giận nói: “Chuyện giữa muội tử ta cùng an đáp, người quản được sao?”

Đô Sử cũng cả giận nói: “Nàng lập tức sẽ gả cho ta, vì sao ta không thể quản?”

Ách? Ta lúc này mới hậu tri hậu giác nhớ đến, ngày hôm qua Đà Lôi nói Vương Hân phải người đến thương nghị chuyện thành hôn giữa Đô Sử với Hoa Tranh, Đô Sử chẳng lẽ là theo sứ giả tới đây, khó trách mới sáng sớm đã xuất hiện ở chỗ này.

Vấn đề là... Hắn không phải nên ở chỗ Thiết Mộc Chân mới đúng sao, vì cái gì lại chạy tới tìm Quách Tĩnh gây phiền toái?

Trước mắt đột nhiên tối sầm lại, Đà Lôi đã đứng chắn trước người ta. “Đô Sử, người nghe cho rõ, ta tuyệt đối sẽ không để cho Hoa Tranh phải gả cho người!”

Đô Sử sau một lúc lâu mới từ trong lỗ mũi “Hừ” ra một tiếng: “Chỉ sợ việc này người không làm chủ được! Đừng tưởng rằng chuyện hôm qua các người làm ta không biết... Gã người nam mọi rợ an đáp của người...”

Đà Lôi cắn răng nói: “Ta không biết phụ hân nghĩ như thế nào, ta cũng không quan tâm phụ hân nghĩ như thế nào, tóm lại chỉ cần ta còn sống, người đừng mơ tưởng cưới Hoa Tranh!”

Đô Sử cười nhạo một tiếng, “Đà Lôi, muốn người chết cũng chẳng phải chuyện gì khó...”

Ngữ khí của hai người bọn họ... Vì sao càng ngày càng không hợp nhau rồi...

Ta vừa cúi người, định chui từ phía sau Đà Lôi ra để nhìn cho rõ, lại bị hắn đưa tay cản lại, chắn bên cạnh.

Đà Lôi sắc mặt xanh mét nhìn chằm chằm Đô Sử, “Chuyện người làm, cũng đừng cho là ta không biết...”
Hắn gần từng chữ: “Nhã Mễ Nhi theo người mười năm, mấy ngày trước lại bị người dùng roi đánh chết ngay tại trường... Ta làm sao có thể để cho Hoa Tranh gả ột người như người!”

Câu cuối cùng của Đà Lôi cơ hồ là rít ra.

Sắc mặt Đô Sử giống như nháy mắt bị rút hết máu, trở nên trắng bệch.

Nhã Mễ Nhi... bị Đô Sử đánh chết?

Ta hai chân mềm nhũn, may mắn túm lấy cánh tay Đà Lôi mới không bị té ngã trên đất, Nhã Mễ Nhi... chính là Nhã Mễ Nhi kia sao?

13. Q.1 - Chương 13: Đô Sử Phẫn Nộ

Có một số việc, Đà Lôì không biết... Nhưng ta biết...

Mười năm trước, Thiết Mộc Chân từng tặng vài nữ nô mĩ mạo cho Đô Sử, Nhã Mễ Nhi là một người trong số đó. Từ đó về sau nàng vẫn luôn đi theo hầu hạ bên người Đô Sử, nghe nói rất được sủng ái.

Nhưng Nhã Mễ Nhi chính là... gián điệp ngầm do Thiết Mộc Chân sắp xếp vào a...

Từ lúc lấy danh nghĩa nữ nhi sủng ái của Thiết Mộc Chân tuyên bố “Ta không học thêu”, những người trong các bộ tộc khác đều phải trợn mắt —— lúc đó Mông Cổ mặc dù không có kỹ thuật thêu tinh diệu tuyệt luân như ở Giang Nam, nhưng phụ nữ cũng phải học may vá thêu thùa —— nhưng lại ngại mất mũi của Thiết Mộc Chân, không dám nghị luận trước mặt, chỉ có thể len lén thương cảm cho “Cháu trai đáng thương của Vương Hãn đại hãn” ...

Thái độ của Đô Sử vô cùng khác thường, lại không vì mất mặt mũi mà tới tìm ta gây phiền toái, thoát nhìn, ngược lại, lại còn có vẻ cao hứng... Từ đó về sau, Nhã Mễ Nhi thường đem xiêm y bốn mùa tới cho ta, hơn nữa còn có những việc linh tinh vụn vặt gì đó, một năm ít nhất cũng về bộ lạc hơn mười lần.

Chính là... Mỗi lần trừ bỏ thăm cha mẹ người nhà, hơn phân nửa thời gian nàng đều ở tại doanh trường bí mật nào đó của Thiết Mộc Chân. Thiết Mộc Chân tựa hồ cũng không ngại để ta biết chuyện này, bởi vậy những lần ta tới nói chuyện về Hán thư như “Ba mươi sáu kế” linh tinh, thường có thể gặp được Nhã Mễ Nhi...

Hơn phân nửa là chuyện Nhã Mễ Nhi trộm tin tình báo bị Đô Sử phát hiện... Cho nên mới hạ độc thủ như vậy...

Lúc đó mạng người hèn mạt, nô lệ là hạ đẳng, bị giết là chuyện bình thường, nhưng mà...nhưng mà...

Ta nghe được thanh âm tối nghĩa của chính mình. “Đà Lôì... Huynh tới lều của ta chờ, ta... Có chuyện muốn nói với Đô Sử...”

Đà Lôì tất nhiên là mãnh liệt phản đối, ta không chịu nổi vừa túm vừa quát hấn, chỉ thiếu nước chỉ tay lên trời mà thề Đô Sử nhất định sẽ không dám ra tay cướp cô dâu ở ngay tại lãnh địa của Thiết Mộc Chân... Đà Lôì như vậy mới phần nộ mang theo Ba Đặc Nhĩ rời đi.

Đô Sử sắc mặt tái nhợt nhìn ta, lại không nói được một lời. Người kiêu ngạo như vậy, tuyệt nhiên khinh thường việc lên tiếng giải thích...

Ta suy nghĩ một lúc lâu mới mở miệng: “Nhã Mễ Nhi nàng... Nói thế nào cũng là hai mạng người, người thật sự nhẫn tâm...”

“Cô nói cái gì?” Đô Sử cau mày.

Ta thở dài một hơi, quả nhiên... Hấn còn không biết sao?

“Lần trước Nhã Mễ Nhi tới đưa quần áo, đã nói với ta, nàng đã hoài thai đứa nhỏ của người...”

“Không có khả năng đó!”

Không có vẻ khiếp sợ như ta dự đoán, Đô Sử ngược lại là nổi giận lôi đình hét lên với ta, phản ứng kịch liệt giống như... mãnh thú bị giẫm phải đuôi.

“Nàng ta căn bản không mang thai! Ta mới không... Nàng ta sao có khả năng!”

Ta thật sự là ngượng không dám hỏi hấn rốt cuộc là thông qua quý thủy hay là bà mụ mà xác định được trạng thái sinh lý của người bên gối. Bất quá... Đô Sử không lỗ mãng giống Đà Lôì, làm việc rất cẩn thận, nếu hấn có thể khẳng định như vậy, ta tự nhiên cũng tin tưởng.

Nói như vậy, Nhã Mễ Nhi... gạt ta? Nghĩ đến chuyện ngày đó nàng khóc lê hoa mang vũ cầu ta để cho nàng sinh hạ đứa nhỏ...

Uy, loại này rất giống... Ác bà bà trong phim truyền hình cầu huyết lúc tám giờ, hoặc là bà vợ ghen tuông ngăn cản lão công cùng tiểu tam theo đuổi tình yêu chân chính... Loại nhân vật này, rốt cuộc là vì sao lại áp lên đầu ta?

Tổng cảm thấy giống như bị bắt làm người xấu vậy, thực không thoải mái...

Ôm loại cảm xúc xa lạ cực không thoải mái này, ta ma xui quỷ khiến lại nói một câu chọc tổ ong vò vẽ.

“Cho dù không có..., các người rốt cuộc cũng đồng sàng cộng chỗ nhiều năm như vậy rồi, người lại sủng nàng, sao lại hạ thủ được...”

Mỗi lần Nhã Mễ Nhi trở về, khi đến lều của ta tặng đồ, đều cố ý vô tình đề cập tới Đô Sứ, đều là về mặt ngưỡng ngừng hạnh phúc của cô gái ôm ấp luyến ái, đắm chìm trong tình cảm...

“Cô!” Đô Sứ đi nhanh tới trước mặt ta, khuôn mặt bình thường được cho là anh tuấn, lúc này vằn vẹo khiến người ta phải sợ hãi, “Cô nghe ai nói!”

Ta thực không có tiền đồ sợ tới mức lui lại mấy bước. Đà Lô cùng Quách Tĩnh đều không có ở đây, ta lại không học qua võ công, nếu động thủ tuyệt đối không đánh lại hắn...

Đô Sứ cũng không chịu buông tha ta, tiến lên từng bước, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Rốt cuộc cô nghe ai nói, là kẻ nào vô liêm sỉ nói với cô, nói với cô... Kẻ nào nói những lời vô liêm sỉ đó?”

Như thế nào là...những lời vô liêm sỉ?

Cặp mắt Đô Sứ giống như phun hỏa, bộ dạng này dường như không thích hợp để thỉnh giáo vấn đề đó... Sợ lại nói ra cái gì kích thích hắn, ta thực tự giác ngậm miệng, mãnh liệt lắc đầu.

Hắn lại giống như hiểu sai ý, lửa giận trong mắt càng tăng lên.

“Là Đà Lô, hay là tên nam mọi rợ kia?”

Uy, người ta có tên a... đáy lòng ta không tiếng động kháng nghị ...

Đô Sứ tức giận đi tới đi lui trước mặt ta. “Nhất định là hắn! Cô ngày ngày ở cùng một chỗ với hắn ... Hắn lại nói những lời vô liêm sỉ này...”

Uy, ta nào có ngày ngày ở cùng một chỗ với Quách đại hiệp, rốt cuộc hắn nghe thấy lời đồn vô căn cứ đó từ đâu a...

Đô Sứ bỗng dừng dừng cước bộ, xoay người hung tợn nhìn về phía ta. “Hoa Tranh, không cho phép cô tiếp tục ở cùng một chỗ với tên gốc người nam mọi rợ kia!”

... Tuy rằng rất muốn nhảy dựng lên chỉ vào mũi hắn mà nói “Người dựa vào cái gì mà đòi quản ta!”, nhưng mà... xét thấy tình thế trước mặt hắn mạnh hơn ta, ta chỉ có thể tiếp tục giả ngu, về mặt mờ mịt.

“A?”

Đô Sứ đột nhiên đưa tay nắm lấy bả vai ta, “Ta... cô...”

“Đô Sứ, không cho phép người khi dễ Hoa Tranh!”

Theo một tiếng hét lớn, Quách đại hiệp khi này bị ta phạt chạy qua lại năm mươi vòng đã trở lại, hiên ngang lâm liệt vọt lại, đẩy Đô Sứ ra, cực có khí thế, chắn trước người ta.

Ta cảm động đến rơi nước mắt, từ phía sau Quách đại hiệp vươn đầu ra quan sát tình hình, vừa lúc nhìn thấy Đô Sứ nổi trận lôi đình túm lấy áo hắn.

“Chuyện giữa ta cùng Hoa Tranh, người dựa vào cái gì mà xen vào?”

Quách Tĩnh có lẽ còn nhớ ta vừa nhắc nhở hắn về “Vô Giới”, không đánh trả. Tài ăn nói của hắn vốn dĩ bằng không, lúc này quýnh lên, chỉ nhắc đi nhắc lại một câu.

“Dù sao cũng không cho phép người khi dễ Hoa Tranh.”

Không thể không nói Quách Tĩnh tuyệt đối là loại bạn tốt tri kỷ, tuyệt đối đáng giá để phó thác tính mạng, cho dù là bởi vì tình cảm với Đà Lôi nên mới ra tay tương trợ, nhưng ta cũng thực ghi nhận ân tình của hắn.

Nhưng mà... Ta không thể luôn tránh ở phía sau người khác a...

Cho nên thoáng do dự một chút, ta vẫn chui từ phía sau lưng Quách Tĩnh ra, đi tới kéo tay Đô Sứ.

“Uy, người buông tay trước a!”

Kéo một chút, không nhúc nhích; kéo hai cái, vẫn không động; ta đơn giản treo cả người lên, cuối cùng cũng kéo được cánh tay Đô Sứ xuống, nhưng mà...

“Hoa Tranh, muội đang đu dây sao?”

Ta đập một cước xuống đùi Quách đại hiệp.

Tuy rằng khoa học chứng minh, mười lăm tuổi vẫn còn tiếp tục phát triển chiều cao, nhưng mà... Không biết vì sao gen di truyền của gia tộc Thiết Mộc Chân lại có sự lệch lạc. Thân là người uống sữa dê ở thảo nguyên mà lớn lên, thể nhưng tới bây giờ Hoa Tranh cũng chỉ cao khoảng một trăm năm mươi cm, đứng ở giữa hai người bọn hắn, rất giống “Gà giữa bầy hạc” ...

“Phốc!”

Ta nhanh chóng quay đầu, chính thấy trên mặt Đô Sứ vẫn còn lướt qua ý cười. Ách... Người này cười rộ lên cũng rất dễ nhìn a...

14. Q.1 - Chương 14: Kết Quả Thương Nghị Chuyện Hôn Nhân (thượng)

Đại khái bởi vì tính chất đại sự của việc “Ái nữ của đại hãn sắp xuất giá”, vì thế các tướng lĩnh thủ hạ dưới trướng của Thiết Mộc Chân tới rất là đầy đủ — tuy rằng cá nhân ta cảm thấy bọn họ hơn phân nửa là tới xem náo nhiệt — ta thực bất hạnh cũng bị ép ngồi ở trong đó, thống khổ nghe Thiết Mộc Chân cùng Đô Sứ giống hai bác gái bình thường ngồi hàn huyên chuyện ngày xưa.

Thiết Mộc Chân nói nghĩa phụ anh hùng cái thế, Đô Sứ người rất có uy phong như tổ phụ người.

Đô Sứ nói Thiết Mộc Chân hãn uy danh truyền xa, người trẻ tuổi chúng ta chỉ có thể học theo công đức của ngài.

Đà Lôi trừng mắt nhìn Đô Sứ.

Những người khác cười ha ha nói đều là anh hùng, đều là hảo hán.

— Thật vô sỉ...

Thiết Mộc Chân nói đại trượng phu lo gì không cưới được vợ, nhưng Hoa Tranh nhà ta cũng không phải nữ tử bình thường.

Đô Sứ nói nàng ba tuổi liền dám đánh Đà Lôi, năm tuổi liền dám trêu vào miệng báo, ta đã sớm biết.

Đà Lôi hung tợn trừng mắt nhìn Đô Sứ.

Những người khác đành giảng hòa nói Vương Hãn đại hãn thật tình mắt đã sớm chọn cháu dâu rồi.

— Uy, không cần tỏ vẻ đã sớm biết như vậy đi...

Thiết Mộc Chân nói một khi đã như vậy, sang năm thành hôn xong các người nên cho ta thêm cháu ngoại đi.

Đô Sứ nói chính hợp ý ta tuyệt không có vấn đề, tốt nhất vẫn là một nam một nữ.

Đà Lôi nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Đô Sứ.

Những người khác cười vang, còn không biết xấu hổ cống hiến cái gì “Xuân phong cửu độ đại pháp” cùng với “Sinh con bí kỹ”.

— Ngay cả da mặt dày như ta, nhất thời không khỏi cũng có chút không chống đỡ được rồi.

Cho nên nói, đôi khi ta vẫn rất hâm mộ khuê nữ người Hán... Tỷ như thời điểm bị cha mẹ hỏi chuyện chung thân đại sự, chỉ cần lắc đầu gật đầu, thậm chí thẹn thùng cúi thấp đầu, là xong việc rồi.

Cho dù cư dân ở thảo nguyên vẫn bưư hãn... Nhưng mà... cũng không cần bưư hãn đến mức này đi...

Ta thực dùng sức cắn Đà Lô một cái cho hả giận, Đô Sử bận trăm việc như vậy mà vẫn không quên để ý liếc mắt trừng ta một cái.

Không nghĩ tới sứ giả Vương Hãn phái tới lại chỉ có một mình Đô Sử như vậy...

Dựa theo lệ thường mà nói, ở những đám hỏi như thế này, lần đầu tiên thương nghị là những người thủ hạ dưới trướng, đem ích lợi hai bên phân phối thỏa đáng, sau đó sẽ báo với những người trưởng bối, cuối cùng mới là nhân vật đầu lĩnh song phương chính thức gặp mặt.

Hắn tự mình tới đây, khiến cho Thiết Mộc Chân không khỏi phải đích thân tiếp đón, trực tiếp đem hai đợt đàm phán làm thành một, cứ như vậy, chỉ cần Thiết Mộc Chân cùng Vương Hãn gặp mặt định hôn sự nữa là xong.

Vấn đề là... Vì cái gì?

Vì cái gì lại gấp như vậy... Chẳng lẽ Hoàn Nhan Hồng Liệt đã ngầm ngầm làm gì?

Câu được câu không nghe bọn họ đàm luận nhân sinh, đàm luận lý tưởng, rồi tới thời tiết, bò ngựa, sau đó rốt cục bắt đầu nói tới... sinh lễ cùng đồ cưới. Công thức chắc là “Một nữ nhi của Thiết Mộc Chân = a con trâu + b con dê + c con ngựa + d đồ gì đó”. Hô, có vẻ như ta cũng rất đáng giá.

Trước mắt chính là một nước cờ lợi ích của hai thế lực lớn trên thảo nguyên, lấy ta làm vật phẩm nói chuyện mua bán còn chưa tính, chuyện đó ta không xen vào được, cũng không dám quản. Nhưng mà... Vì sao lại bắt buộc “vật phẩm” là ta ngồi nghe xem mình được định giá bao nhiêu?

Trong lòng dâng lên một nỗi bức mình không có chỗ phát tiết, quả thật rất muốn đâm đá cái gì đó mới được.

Sau đó Thiết Mộc Chân liền cho ta cơ hội.

Y vẻ mặt ôn hoà nhìn Đô Sử nói: “... Hoa Tranh từ nhỏ đã được ta nuông chiều, tính tình bướng bỉnh, nếu đã thành hôn, những nữ nô trong trướng của người...”

Đô Sử chém đinh chặt sắt đáp: “Tự nhiên đã đuổi hết ra rồi!” Hắn dừng một chút, trên mặt lộ ra một loại biểu tình hồ thẹn, “Chính là... có một người quản giáo không nghiêm, nói chuyện lung tung, ta đề phòng nàng ta sẽ gây bất lợi đối với Hoa Tranh, đã giết chết.”

Đề phòng gây bất lợi với ta? Nếu không phải tình thế không cho phép, ta thật muốn ngửa mặt lên trời cười to vài tiếng.

Đô Sử, ngươi là đề phòng Nhã Mê Nhĩ gây bất lợi đối với ngươi mới đúng chứ? Vị hôn thê là con gái của Thiết Mộc Chân, rất có ích lợi... rất có chỗ dùng đi...

Sắc mặt Thiết Mộc Chân nửa điểm cũng chưa thay đổi, cười nói: “Giết là đúng, giết là tốt!”

...

Ta không thể nhịn được nữa đứng lên, một cước đá bay cái bàn trước mặt, cũng không quay đầu lại, chạy ra khỏi hãn trướng.

Mơ hồ nghe được tiếng Đà Lô sốt ruột la lên, còn có tiếng Thiết Mộc Chân sang sảng cười to: “Nghe được... nữ nô... ghen tị...”

— Dấm chua cái đầu ngươi!

Mặt trời...có vẻ chói mắt a...

Ta nằm ở trên cỏ, đem tay phải chụm lại rồi mở ra, hướng về phía mặt trời. Ánh mặt trời từ trên chiếu xuống, cùng với bàn tay, hình thành những bóng đen thay đổi hình dáng khi ta thay đổi động tác...

Ách, thật mỗi tay ... Loại động tác nghệ thuật đẹp dễ mà nữ nhân vật chính thích làm, quả nhiên vẫn là không thích hợp với ta...

Nơi này là sườn núi rất yên tĩnh, cách xa doanh địa, cũng không có súc vật tới đây ăn cỏ, bởi vậy thực ít người đi qua. Bình thường... muốn ở một mình, ta sẽ chạy tới nơi này...

Ánh mặt trời tốt lắm, gió cũng tốt lắm.

Đang muốn cứ như vậy mà ngủ một giấc, ít nhất ở trong mộng không cần quan tâm tới Quách đại hiệp, Thiết Mộc Chân, hay chuyện thảo nguyên phân tranh... Chợt nghe thấy trên đỉnh đầu có tiếng người nói chuyện... Tựa hồ là một nam một nữ đang tranh chấp cái gì.

Ta đang nằm ở một bên sườn núi quay hướng về trong hồ, bên ngoài lại có cỏ mọc cao che dấu, những người ở phía trên nói chuyện cho dù thế nào cũng không thể nhìn thấy ta.

Vì thế ta thực bình tĩnh chờ nghe bất quái...

Vài giây sau ta liền không bình tĩnh nổi nữa, bởi vì người nói chuyện là Mãn Mãn Li... Tỷ tỷ của Đô Sử... Cũng là đại tẩu của ta...

“Ngày đó ta đã nói qua... Nếu gả cho Truật Xích, từ nay về sau ta sẽ không còn là cháu gái của Vương Hãn nữa, chỉ là thê tử của Truật Xích. Ba Âm, huynh trở về đi.”

Ba Âm? Cái tên này có điểm quen tai...

“Hắn... năm đó hắn dùng loại phương thức ti tiện mới cưới được nàng, nàng lại bảo vệ cho hắn?”

“Ba!” Một tiếng vỗ tay thanh thúy vang lên, tiếp sau đó liền nghe thấy Mãn Mãn Li cả giận nói: “Truật Xích là trượng phu của ta, không cho phép người vũ nhục hắn!”

“Được...được lắm...”

Ba Âm bỏ lại một câu như vậy, sau đó trên đỉnh đầu liền vang lên tiếng vó ngựa, ngựa đã đi xa. Mãn Mãn Li lại không rời đi, ngược lại, lại đi qua đi lại ở đó, còn thấp giọng tự nói cái gì, ngữ khí nghe rất là bất an.

Ta dường như đã nghe được cái gì không nên nghe a...

Mãn Mãn Li gả cho đại ca Truật Xích đã mười năm, sinh được bốn nam hai nữ, vợ chồng cảm tình có thể nói là tương đương tốt.

Nhị ca Sát Hợp Đài luôn cảm thấy chính mình mới là trưởng tử, luôn luôn không xem Truật Xích ra gì. Truật Xích cãi nhau không tốt, thường thường bị hắn kích nổi trận lôi đình, vài lần làm việc không đúng mực, khiến Thiết Mộc Chân không vui. Nhưng từ sau khi Mãn Mãn Li vung roi đuổi theo Sát Hợp Đài khắp doanh trướng, không biết tại sao, Sát Hợp Đài từ đó đã không còn ra mặt khiêu khích Truật Xích nữa.

Tóm lại cho dù người mù cũng nhìn ra được, Mãn Mãn Li luôn bảo vệ Truật Xích.

—— Nhưng mà như vậy mới kỳ quái a!

Phải biết rằng... năm đó Mãn Mãn Li là bị Truật Xích mạnh mẽ OOX, bắt đắc dĩ mới gả cho hắn... Với tính cách kịch liệt của nàng, theo lý thuyết, nàng hắn là hận chết Truật Xích mới đúng...

Nhưng bình thường hai người bọn họ ở cùng một chỗ, luôn có cảm giác hòa hợp tự nhiên làm cho người ta đều ngưỡng ngàng nhìn... Nếu nói là giả bộ cũng không thể giả bộ mười năm liền không có chút sơ hở nào như vậy... Vợ chồng bọn họ rốt cuộc là làm thế nào từ bất hòa chuyển thành giai ngẫu, ta nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra được...

Bất quá đoạn đối thoại vừa nghe là chuyện gì xảy ra? Rất giống phim truyền hình cầu huyết “Tình Cũ Khó Quên”, “Nhịn Đau Bỏ Những Thứ Yêu Thích” hay mấy loại tương tự...

Chẳng lẽ chân lý thế giới đều nằm trong tay mấy nhà biên kịch phim truyền hình lúc tám giờ tối?

Ta đang cố gắng nhớ lại những bộ phim truyền hình nổi tiếng của Đài Loan quê cha đất tổ như là “Tình Ý Khó Quên”, “Trăm Vạn Tân Nương Đợi Chờ”, phía trên lại có người tới.

“Mãn Mãn Li, sao nàng lại chạy tới đây, ta tìm nàng khắp nơi.”

—— Thanh âm của Truật Xích cũng có thể bao hàm thâm tình vô hạn... Ta... ta thật sự cảm thấy thực buồn nôn, thực không thích ứng a... bình thường hẳn luôn luôn hết lên...

“Thiếp có hơi buồn, nên đi dạo một chút.”

—— Thanh âm của Mãn Mãn Li quả thật dịu dàng, có thể vắt ra nước, nghe được thanh âm này, tên Ba Âm kia khẳng định sẽ học máu.

“Nàng thân thể không khỏe, cần nghỉ ngơi nhiều!”

—— Vừa rồi còn mạnh mẽ cho người khác một bạt tai, mắng người trung khí mười phần, thân thể có chỗ nào không khỏe chứ!

“Vừa rồi chạy dưới nắng nóng, đầu thiếp có hơi đau.”

—— Tỷ tỷ, người diễn kịch thật tốt...

“Ta ôm nàng trở về... Ừm!”

“A ~ di ~ ưm ~ ách ~ nga”

...

...

...

Ta ngồi xổm xuống, mồ hôi như mưa.

Sao lại đột nhiên từ ngôn tình đơn thuần nhảy sang kịch trường ban đêm rồi? Ban ngày ban mặt tại nơi sơn dã... Đại ca đại tẩu, hai người các người thật sự là mạnh mẽ!

Vấn đề là ta nên làm cái gì bây giờ?

Chẳng lẽ cứ nấp ở trong này chứng kiến đại ca đại tẩu nhà mình đóng phim AV trực tiếp... Đây không khỏi cũng quá đáng khinh đi... Nhưng mà ta cũng không nắm chắc khi ta lặng lẽ trốn ra, hai vị kia có biết hay không?

Ta vừa ôm tai, vừa lấy tốc độ ốc sên bò dần ra ngoài, không hề phòng phía sau lại đột nhiên có một bàn tay bưng kín miệng ta, lập tức trên lưng căng thẳng, cả người liền bay lên không trung.

15. Q.1 - Chương 15: Kết Quả Thương Nghị Việc Hôn Nhân (hạ)

Ta yên lặng tính toán trong lòng.

Khoảng cách chừng hai mươi trượng, một hơi vọt qua, trên đường chỉ điểm nhẹ xuống đất mượn lực một lần. Trong lúc đại ca đại tẩu khi đó chỉ cách ta chừng năm thước vẫn tựa hồ hoàn toàn không nghe được động tĩnh gì, vẫn còn tiếp tục “A ~ di ~ ưm ~ ách ~ nga”...

Cho dù là Chu Thông có khinh công cao nhất trong Giang Nam Thất Quái cũng không có trình độ thể này, huống chi hẳn còn mang theo một người lớn như ta. Xem ra hôm nay rốt cục gặp được cao thủ rồi.

Đụng phải cao thủ, chưa chắc đã tốt đẹp, cho nên ta không kêu cứu, cũng không giãy dụa.

Nếu ta không bị giết ngay lập tức, ít nhất chứng tỏ ta còn có giá trị để bắt cóc, nói cách khác mạng nhỏ tạm thời chưa có nguy hiểm, cho nên ta hẳn là nên bình tĩnh, phải bình tĩnh, để tránh kích thích đến kẻ bắt cóc...

Ừ, tình tiết vụ án trong phim đều là như vậy.

Rất nhanh ta liền phát hiện... Ta suy nghĩ nhiều quá... = =

Cao thủ thi triển khinh công phóng đi rất xa mới ngừng lại, thả tay, nhìn ta, vẻ mặt cảm thấy khó hiểu. “Tại sao không hé răng cũng không nhúc nhích, không lẽ lại là một người câm điếc...”

“Người mới câm điếc! Cả nhà người đều là câm điếc!”

Trong lúc giận dữ mà buột miệng thốt ra hai câu đó, ách, sẽ không bị giết đi...

Hắn lại nở nụ cười, “Tiểu cô nương lại nói tiếng Hán, ta thật không nghĩ tới.” Ngừng một chút, lại nói: “Mắng được lắm.”

Cái gì vậy... Mắng được?

Nhìn hắn nhẹ phe phẩy chiếc phiến có vẻ đang suy nghĩ gì, ta cũng không dám xen mồm, thành thành thật thật đứng ở bên cạnh.

Lúc này mới tháng sáu, hắn quạt cái gì a. Còn có, một ngày phải thay quần áo bao nhiêu lần mới có thể có được tạo hình “áo trắng như tuyết” thế này? Có thể mặc như vậy, khẳng định chủ nhân không phải tự mình giặt quần áo...

“Tiểu cô nương, Naadam năm nay tổ chức ở gần đây?”

Ta gật gật đầu.

Naadam là sự kiện mỗi năm một lần của thảo nguyên, đến lúc đó các bộ lạc đều tụ cùng một chỗ, các nhóm thủ lĩnh sẽ hiến tế cho thần linh và tổ tiên, sau còn có thể tiến hành thi đấu thể thao ba môn đấu vật, bắn tên cùng kỹ thuật cưỡi ngựa, mọi người trắng đêm không ngủ vây quanh lửa trại ca hát khiêu vũ... Tóm lại là ngày hội thực sung sướng, cũng sẽ có rất nhiều người ở nơi khác tới tham gia.

Nhưng thật ra rất ít khi gặp người Hán tới. Chẳng lẽ là hắn tới tham gia Naadam? Nhìn thế nào cũng không giống a...

“Cô có biết năm nay khi nào bắt đầu?”

“Thông thường là vào đầu tháng tám. Năm nay thảo nguyên đặc biệt tươi tốt, hơn phân nửa là giữa tháng bảy đã cử hành rồi.”

“Đúng như vậy rồi.” Hắn hơi gật gật đầu với ta. “Đa tạ đã thông báo, như vậy... tái ngộ.”

Đầu óc ta nhất thời còn chưa kịp suy nghĩ, theo bản năng hô một tiếng. “Khoan đã!”

Cao thủ thực nể tình dừng lại, cười nói: “Tiểu cô nương còn có chuyện gì sao?”

“Ách...”

Kỳ thật ta muốn nói, chẳng lẽ hắn chỉ vì muốn hỏi chuyện Naadam mà bắt ta từ đằng kia tới đây sao... Nếu không thấy người tóm lấy ta là nam nhân chứ không phải nữ nhân, vòng quanh hông là cánh tay chứ không phải roi, thiếu chút nữa ta đã tưởng là Mai Siêu Phong tỷ tỷ tới bắt người sống luyện công rồi...

Còn chưa nghĩ ra mở miệng như thế nào, cao thủ đã cười đến cảnh xuân sáng lạn.

“Tiểu cô nương hiện tại đã cố gắng học tập kỹ thuật vợ chồng như vậy, tương lai phu quân quả thật có phúc...” =))

...

...

...

Học tập... Vợ chồng... Kỹ thuật?

Ta thiếu chút nữa phun một búng máu vào vạt áo trắng của người đối diện, rồi sau đó giận mà không dám nói gì nhìn cao thủ tiêu sái đập gió mà đi...

Vì sao ta lại muốn gọi hắn lại? Thật sự là làm bậy a... Bất quá, nói lại, rốt cuộc hắn là ai?

Võ công rõ ràng cao hơn Giang Nam Thất Quái, cũng khẳng định thấp hơn Đông Tà, Tây Độc, Nam Đế, Bắc Cối. Người thỏa mãn điều kiện này, trong chốn giang hồ có thể gom được một bó to.

Áo trắng, chiết phiến, tướng mạo tuấn nhã... Bất quá, đây cũng là những trang bị tiêu chuẩn của đám thiếu hiệp khi xuất môn, trong chốn giang hồ cũng có thể tóm được một bó lớn —— nhân tiện nói một câu, nếu là nhóm thiếu hiệp có xu hướng lạnh lùng u buồn, trang bị sẽ đổi thành hắc y cùng trường kiếm. =))

Nói thực ra, trong nháy mắt ta đã nghĩ tới mình vừa gặp Âu Dương Khắc, nhưng Âu Dương Khắc sao có thể không dẫn theo một đám cơ thiếp kiêm nữ đệ tử khi xuất môn chứ?

Cho nên, đại khái kẻ đó là một NPC không biết tên đi ngang qua nơi này... Ta hạ kết luận trong lòng.

Quay đầu nhìn lại, trên đám cỏ phía xa, hai vị kia dường như vẫn còn đang dây dưa quay cuồng... Tuy rằng không thấy rõ chi tiết, nhưng mà... Khụ khụ, ta nên đổi nơi khác mà ngồi đi.

Mới vừa đi được vài bước, trước mắt hiện lên một khuôn mặt không nhìn ra sắc mặt là tốt hay không tốt của vị đại gia nào đó.

“Cô chạy đến chỗ này làm gì?”

Sợ hắn thấy hai người kia, ta cố gắng chắn trước mặt hắn, “Không có việc gì, không có việc gì, ta sẽ theo liền, đi đi...”

Hắn cau mày trừng ta, “Cô đang làm cái gì?”

Người đang làm cái gì, là tỷ tỷ người không phải ta a...

Về mặt hắn hoài nghi thăm dò nhìn về phía sau lưng ta, ta đơn giản giơ tay cao lên chắn tầm mắt hắn —— không có biện pháp, ta thấp hơn hắn a.

Hắn không kiên nhẫn vượt qua ta đi về phía đó, vừa đi còn vừa quát ta. “Có cái gì không thể nhìn...”

Sau đó... Ngậm miệng rồi...

Sau một lúc lâu mới thấy người nào đó cứng ngắc xoay người lại, trên mặt lúc đỏ lúc trắng quát ta: “Cô... cô thật đúng là nhàn a! Cứ nhiên xem... xem...”

“Uy! Rõ ràng là ta tới trước!”

“Cô liền vẫn... vẫn nhìn?”

“Làm gì có chuyện đó!”

Ta hỏn hển hét lại, cảm thấy hình tượng của hắn trong mắt ta thật đáng khinh.

Tuy rằng năm đó AV hay cảnh H ta xem cũng không thiếu, nhưng khi bạn cùng phòng mang bạn trai về qua đêm, ta còn thực thức thối ra ngoài tìm nơi tá túc... Chuyện rình coi như vậy ta không làm được.

Nhưng người trước mắt này, trong lều đã có nhiều...như vậy... nhiều nữ nô như vậy rồi, còn ở chỗ này giả bộ ngây thơ cái gì a, mặt đỏ cũng rất giống thật!

“Cô... cô nói cái gì?”

Nghe được thanh âm Đô Sử đầy giận dữ, ta mới phát hiện mình vừa không cẩn thận lại nói ra miệng... đơn giản nói hết một lèo...

“Ta không nói gì cả!”

...Thực không có khí phách, phải sạch trơn rồi.

“Cô!”

Đô Sử tức giận không ít, ngay cả ngón tay chĩa vào người ta cũng hơi run... Như thế này nếu hấn nổi bão, không biết ta có kịp chạy trốn hay không...

Trong lòng run sợ một hồi, may mắn Đô Sử không tiếp tục dây dưa vấn đề này với ta nữa. Tuy rằng sắc mặt vẫn khó coi như trước, nhưng âm điệu nói chuyện còn miễn cưỡng vững vàng.

“Ta tới tìm cô, là muốn nói cho cô kết quả chuyện thương nghị với đại hãn Thiết Mộc Chân.”

Hừ, quả nhiên ta ... chỉ có thể chờ nghe kết quả a... Cho nên... có vấn đề gì hay không cần bản cũng đều chẳng là gì... Dù sao... các người cũng đã thương lượng xong hết rồi, chẳng qua là làm tròn nghĩa vụ, không thể không nói cho ta một tiếng... Miễn cho ta ngay cả phải gả cho ai cũng không biết mà thôi...

Ta đơn giản không hé răng.

“Tháng bảy, tại ngày hội Naadam, Thiết Mộc Chân hãn sẽ cùng tổ phụ ta gặp mặt, cuối cùng xác định mọi việc.” Đô Sử ngừng lại một chút, nhìn nhìn ta, mới có chút tối nghĩa tiếp tục nói: “Tháng tám... Chúng ta sẽ thành thân rồi...”

Cái gì chứ... Nghe qua thì người cũng không phải thực tình nguyện a... Vậy cần gì phải vội vàng tự mình tới đây...

16. Q.1 - Chương 16: Bạch Điều Đã Chết

17. Q.1 - Chương 17: Tiểu Vương Gia Đến Đây

Sức ăn của bạch điều...thật sự là lớn a!

Ta vừa đem thịt dê sống cắt thành từng khối nhỏ mớm cho hai con chim nhỏ lông trụ miệng rộng đang há ra đòi thức ăn, trong lòng vừa âm thầm tính toán giá trị của chúng nó sau này ra nhân dân tệ, ta tin tưởng... Mười mấy năm sau, đó tuyệt đối là một con số thiên văn... (tỷ tính làm gì chứ, đằng nào cũng có bán được đâu ==)

Hai con chim xấu xí này tương lai nhất định cũng uy mãnh thần tốc giống như cha mẹ chúng nó... Nhưng cũng giống nhau ở chỗ có một dạ dày lớn như không gian thứ nguyên. Nếu không phải ta là “con gái của Thiết Mộc Chân”, không phải lo lắng đến chuyện cơm ăn phí dụng, ta nhất định sẽ nhét chúng nó lại túi Mã Ngọc đạo trưởng ngay lập tức, để cho vị đạo trưởng thần kỳ đó tự mình nghĩ biện pháp giải quyết.

Dù sao y cũng là vì tạo tin tưởng với Quách đại hiệp tương lai mới lên đó đem chúng nó xuống...

Ta chỉ là tâm địa thiên lương, lo lắng tới tình hình kinh tế hiện tại của Quách đại hiệp tương lai, chủ động thu dưỡng đôi tiểu bạch điều này — đúng vậy, là một đôi. Hai con đều là của ta, không có phần của Quách đại hiệp!

Cái loại tình tiết “Người một con, ta một con, ta giúp người nuôi dưỡng trước” tràn ngập ái muội của cô gái ôm ấp tình cảm, đánh chết ta cũng sẽ không để cho nó xuất hiện... Ngoài lý do ta không có suy nghĩ gì đối với Quách đại hiệp, hơn nữa, nguyên nhân quan trọng là — ta tuyệt đối, tuyệt đối không muốn tương lai sẽ bị Hoàng muội muội bảo hộ phu quân đuổi giết ba ngàn dặm...

Hai tiểu tử kia cuối cùng cũng đã cảm thấy ăn uống mỹ mãn, liền buông tha ta.

Ta nhận mệnh bưng chậu thịt dê còn lại đem về thiện trường, sau đó chạy trốn chết dưới ánh mắt nhiệt tình cùng quá khích của nhóm đại thúc, đại thẩm ở đó. Người trong tộc đều vô cùng chờ mong sự kiện Naadam kia, cùng với sau đó là hôn lễ sẽ được cử hành long trọng, ta là... người duy nhất không nằm trong số đó... Người ngoài...

Thật đáng tiếc là, sự thật vĩnh viễn sẽ không vì suy nghĩ của con người mà thay đổi, cho nên mặc kệ ta chờ mong hay không, ngày hội Naadam năm nay vẫn sẽ cử hành đúng thời gian.

Vô số lều trại được dựng lên trên thảo nguyên giống như nấm mọc sau mưa, bên ngoài đốt lên mấy trăm đồng lửa lớn, nam nữ trẻ tuổi vây quanh lửa trại mà múa hát, thanh âm ngựa hí vang vọng khắp không trung.

Trong hân trưởng của Thiết Mộc Chân lại là một cảnh tượng khác, trong không khí ấm ỉ náo nhiệt của một bữa tiệc linh đình, ta lại hoàn toàn không có cách nào dời tầm mắt khỏi vị thiếu niên tuấn mĩ ngọc thụ lâm phong đang ngồi phía trên cao, bởi vì nếu lỡ tai của ta nghe không nhầm, căn cứ theo lời giới thiệu ngắn gọn rụt rè mà lại tự đắc của Hoàn Nhan Hồng Liệt khi nãy, vị thiếu niên này tên là... Hoàn! Nhan! Khang!

Nếu có thể, ta rất muốn xông lên đó, vừa túm cổ áo hắn vừa lắc, sau đó rút gào:

“Không phải người lần đầu xuất hiện là khi đùa giỡn Mục cô nương sao, làm sao có thể không báo trước đã thỉnh linh xuất hiện ở đây chứ, rốt cuộc là tên vương bát đần nào đã sửa lại tình tiết? Vạn nhất người bộ dạng giống hệt cha người hoặc là nương người, sau đó bị Quách đại nương nhìn thấy thì làm sao bây giờ, vạn nhất người cùng Quách Tĩnh gặp nhau trùng sét bất ngờ, nảy sinh huynh đệ luyện thì làm sao bây giờ, vạn nhất...” (tỷ quá mức hủ hóa rồi =”=)

...Được rồi, ta thừa nhận ta chỉ là nghĩ mà thôi, dù sao hắn cũng là tiểu thế tử của Kim quốc Lục vương gia, hạ mình tới đây xem Naadam mà thôi, trước khi Thiết Mộc Chân diệt Kim, ta không có can đảm kiêu ngạo với người ta.

Vì thế khi khoe môi tiểu vương gia khê cong lên trưng ra một gương mặt đẹp đẽ, hơn nữa khê gật đầu thăm hỏi về phía này, ta kiên trì khẳng định là hắn chào hỏi Đô Sử ngồi bên cạnh ta, chột dạ cúi đầu.

Bất quá... Có chuyện ta quả thật không nghĩ ra: rõ ràng là hai người hoàn toàn không có quan hệ huyết thống, vì sao hai cha con đó thoát nhìn cũng rất giống nhau?

Khụ khụ... Ý ta không phải là Bao Tích Nhược mang thai bên ngoài trước a...

Chỉ là hai người bọn hắn, về mặt, động tác thoát nhìn cơ hồ không khác biệt lắm, giống như hiện tại... Về chuyện chú lắng nghe người ta nói chuyện, gật đầu hoặc mỉm cười đúng lúc, nhưng thường thường hơi hơi nhếch miệng thể hiện sự khinh thường trong lòng; thời điểm trầm tư, ngón tay sẽ lơ đãng chạm qua ngọc bội bên hông, nếu là suy tư lâu, còn có thể vuốt ve ngọc bội cùng tỉ thao phía trên...

Duy nhất khác nhau chính là Hoàn Nhan Hồng Liệt có thể dễ dàng khống chế chính mình, những động tác nhỏ kia xuất hiện rất ít. Quả nhiên tiểu vương gia còn cần tu luyện nhiều a...

Đang cân nhắc sự khác biệt giữa hai cha con đó, trước mắt đột nhiên tối sầm lại, có cái gì đột nhiên che ở mắt ta, trán cùng chóp mũi cơ hồ cũng cảm nhận được áp lực đè xuống... Cùng với cảm giác ảm áp của thân thể. Ta theo bản năng trừng mắt nhìn, lông mi tựa hồ đung đưa phải cái gì... Lập tức thanh âm giận dữ nặng nề của Đô Sử vang lên bên tai.

“Không cho phép xem!”

Không biết vì cái gì, nghe thấy loại khẩu khí như vậy, trước mắt thật giống như thấy được bộ dáng người nào đó nghiêng răng nghiêng lợi, sau đó thật sự không nhịn được rất muốn cười a...

“Không cho phép!”

...Người nào đó có vẻ giận quá rồi, bất quá hắn rốt cuộc giận cái gì chứ? (= = tiểu bạch, nhìn chăm chăm Hoàn Nhan Khang thế, Đô Sử không giận mới là lạ.)

Ta đưa tay bắt lấy bàn tay Đô Sử đang che trên mặt ta, trong lòng âm thầm nguyên rửa kẻ an bài chỗ ngồi hôm nay.

Trước kia mỗi lần trong trường hợp này, Đà Lô đều ngồi ở bên trái ta chắn gió, che mưa, chắn rượu, chắn nộ khí, không biết vì sao hôm nay lại bị an bài ngồi ở đối diện, mà Đô Sử rõ ràng nên ngồi bên phía người của Vương Hân, lại ngồi bên cạnh ta... Chẳng lẽ kẻ đó trong lòng hừng hực lửa bát quái, muốn xem kịch vui?

Ta không nhận được rửa một trận, hai kẻ đã biết nhau hơn mười một năm, còn có thể có trò gì hay ho cho bọn họ xem chứ?

Bất quá... Hiển nhiên ta đã đánh giá quá cao sức nhẫn nại của Đô Sử...

Hắn túm lấy cánh tay ta, thấp giọng nói: “Theo ta ra ngoài!”

Hoàn cảnh này... Có thể tự do chạy ra ngoài sao? Ít nhất trước kia ta cùng Đà Lôi không dám tự tiện như vậy, còn có... vì sao hắn lại dùng tay trái túm lấy cánh tay ta, thực không thuận, rõ ràng tay phải thuận hơn...

Ách, tay phải... Ách, trong tay ta vẫn đang cầm... Là cái gì?

...

...

...

A a a! Có cái hồ nào cho ta chui vào đi!

Ta...ta sao lại có thể làm chuyện mất mặt như vậy... Vừa rồi... móng vuốt vẫn cầm tay Đô Sử này giờ nhất định không phải là của ta... không phải là của ta, không phải là của ta, không phải là của ta ...(đăng sau tính lược một ngàn chữ).

Sau đó trước mắt bao nhiêu người, ta bị Đô Sử tha ra ngoài hẳn trưởng... Uy, người thật sự muốn cho bọn họ xem kịch a? Uy, ta không cần a... Uy!

Bởi vì Đà Lôi thật sự ở quá xa không kịp cứu viện, mà Thiết Mộc Chân cùng những nhân vật cao cấp quan trọng bên phía Vương Hãn đều cười đến hiền lành mà thông tình đạt lý... cho nên ta hai mắt nhắm lại, trực tiếp bị Đô Sử kéo tới chỗ nào đó yên lặng.

Cái duy nhất tốt là... Ở bên ngoài, trong gió đêm hơi lạnh, hai tai đỏ rực như muốn cháy dần dần khôi phục độ ẩm bình thường...

Đô Sử buông tay, lại không nói lời nào.

“Ách... cái kia...” Ta thật cẩn thận lựa chọn từ ngữ, “Túm... gọi ta ra đây là có chuyện gì sao?”

Hắn trầm mặc một lát, đột nhiên hỏi ta: “Cô... có phải đã coi trọng tiểu vương gia kia rồi?”

Lời này vừa nói ra, ta lúc này mờ mịt, ta vì sao lại thích tên tiểu vương gia kia?

“Ta thấy cô luôn luôn nhìn hắn, là...là thấy hắn đẹp mắt?”

Uy, đây quả thực là nói xấu! Ta chỉ là quan sát theo thói quen, quan sát a!

Tuy rằng tiểu vương gia quả thật đẹp mặt, hơn nữa so sánh với Quách đại hiệp, càng có thể thấy được tầm quan trọng của gen di truyền từ cha mẹ. Đúng rồi, nếu suy luận theo như vậy, tướng mạo Quách đại tiểu thư tương lai tất nhiên không thể bằng Hoàng Dung, lại có thể mê hoặc một đồng người thần hồn điên đảo, như vậy Hoàng Dung đang tuổi trẻ sẽ tuyệt sắc tới mức nào...

Trong đầu đang YY Hoàng cô nương phong hoa tuyết đại, Đô Sử đột nhiên tiến lên trước một bước, cắn răng nói:

“Cô...không cho phép cô coi trọng tiểu vương gia kia...”

Tiểu vương gia là của Mục cô nương, vì sao nhất định phải gắn lên đầu ta? Vì thế ta giận dữ: “Nếu ta coi trọng hắn, nhất định sẽ không được chết tử tế, được chưa!”

Sau đó...

Trong tiếng kêu của đám bò dê từ xa xa truyền lại, trong bóng đêm ta không nhìn thấy vẻ mặt của Đô Sử, chỉ nghe hắn một lần lại một lần lặp lại bên tai ta :

“Không cho phép cô coi trọng tiểu vương gia...”

“Cũng không cho phép cô coi trọng tên nam mọi rợ kia...”

“Không cho phép cô coi trọng bất cứ ai... Cô là của ta... Vị hôn thê của ta...”

Vị hôn thê... cái này... còn cần người tới nhắc nhở sao?

Chẳng qua là do cháu trai của Vương Hân sẽ cưới con gái của Thiết Mộc Chân, chẳng qua là do Thiết Mộc Chân không sinh thêm đứa con gái thứ hai nào nữa, chẳng qua là căn bản không còn lựa chọn nào khác, chẳng qua là... như thế mà thôi...

Cho nên...

“Đà Lô nhất định thực lo lắng, ta phải trở về.”

Gió đêm tháng bảy... Thì ra cũng có thể... lạnh như vậy...

18. Q.1 - Chương 18: Npc Cũng Đến Đây

Cờ màu phấp phới, tiếng chiêng trống vang dội, Naadam tháng bảy, là sự kiện đoàn kết, là sự kiện hữu nghị, người của các bộ tộc trên thảo nguyên đều mặc trang phục lễ hội, theo mệnh lệnh của Vương Hân đại hãn và Thiết Mộc Chân đại hãn, vô số hoa tươi được trang trí cho lễ hội, toàn bộ giống như một biển hoa.

Xem, phía bên trái có hơn ba trăm tráng hán cao lớn vạm vỡ, bọn họ sắp tham gia cuộc đấu vật không hạng cân, người nào chiến thắng sẽ được lấy cô gái xinh đẹp nhất làm vợ.

Xem, nhóm các Thần Tiễn Thủ của các bộ lạc đều nghiêm nghị đứng bên phải, danh hiệu Thiện Xạ chính là mục tiêu bọn họ đang nhắm đến!

Xem, đang vung tay một cách tôn kính về phía Kim quốc Lục vương gia, Vương Hân đại hãn và Thiết Mộc Chân đại hãn là nhóm các thiếu niên chăn nuôi du mục, bọn họ là những người cưỡi tuần mã rong ruổi trên khắp thảo nguyên, ngay cả người của đoàn xiếc cũng phải tự thẹn với kỹ thuật cưỡi ngựa của “Dân tộc sinh trưởng trên lưng ngựa”.

...

...

...

Được rồi, ta thừa nhận ta thật sự vô cùng nhàm chán, cho nên ở trong đầu nhiệt tình dâng lên lời kịch của những trận thể vận hội trước đây đã xem.

Trên thực tế, so với xem những cuộc tranh tài ở Naadam, ta thà tình nguyện xem trận bóng đá của đội tuyển nam Trung Quốc, ít nhất có thể một tay vung quốc kỳ, một tay giơ chai nước khoáng mừng to “Chân thối”, khi mất hứng còn có thể vỗ mông bỏ đi... mà không phải giống như bây giờ, cứng ngắc ngồi cạnh đám tù trưởng Mông Cổ giả cười.

Huống chi... Tầm mắt của vị khách quý từ xa tới kia...vẫn luôn làm cho ta như ngồi trên bàn chông...

Đô Sử cùng Đà Lô đều đi tham dự các trận tranh tài, mỗi lần vào dịp này, hai người bọn họ đều ra sức tranh đua, đương nhiên cũng sẽ va chạm kịch liệt, ví dụ như năm trước, hai người bọn họ đánh loạn lẫn nhau, cuối cùng đều té nhào từ trên lưng ngựa xuống, năm kia lại còn giương cung đối tên với nhau... Ách... Ta muốn đi nhìn xem năm nay thế nào...

Thật vất vả mới lên được ra bên ngoài, vừa mới đi chưa được hai bước, một thanh âm thiếu niên trong sáng vang lên phía sau.

“Xin dừng bước.”

Ta thẳm thở dài trong lòng, xoay người nhìn lại, quả nhiên liền thấy khuôn mặt tuần tú của tiểu vương gia đang cười đến xuân về hoa nở.

“Chẳng biết có thể nhờ... cô nương mang ta đi thăm phong cảnh nhân tình của thảo nguyên một phen được không?”

Ta cố gắng làm cho quanh thân tràn ngập màu hồng phấn cơ hồ mắt thường có thể thấy được, sau đó cười đến ghê tởm mà ngọt ngào, e thẹn xấu hổ gật gật đầu.

Tiểu vương gia vẫn duy trì vẻ tươi cười tốt lắm, nhưng gương mặt kia rõ ràng đã cứng ngắc rồi.

“Kia... phiền cô nương rồi...”

Ta đương nhiên sẽ không nghĩ rằng vị tiểu vương gia tuần tú so với ta còn xinh đẹp hơn lại “Nhất kiến chung tình” với ta giống như tình tiết cầu huyết trong phim truyền hình. Trên thực tế nhìn những hành động của hắn mấy ngày nay, Hoàn Nhan Hồng Liệt dẫn hắn đến đây, mục đích lớn nhất hắn là mượn cơ hội kết giao với các thế lực lớn ở Mông Cổ, nhằm củng cố thế lực của Triệu vương phủ... Quả nhiên là rất coi trọng đứa con trai này.

Vương Hân cùng Thiết Mộc Chân là hai bộ lạc lớn mạnh nhất thảo nguyên hiện nay, Hoa Tranh kiêm nhiều thân phận như “Nữ nhi Thiết Mộc Chân cực kỳ sủng ái”, “Muội muội mà ấu tử của Thiết Mộc Chân thương yêu nhất” cùng với “Vị hôn thê của người thừa kế của Vương Hân” ... nhiều thân phận linh tinh như vậy, đương nhiên tiểu vương gia sẽ không bỏ qua cơ hội giao hảo.

(*Theo tập tục của người Mông Cổ, con út ở nhà thừa kế, còn càng là con trưởng lại càng phải đi chinh chiến xa. Đó là lý do vì sao Thành Cát Tư Hân trước khi qua đời chỉ để lại khoảng 4.000 quân “chính gốc” Mông Cổ ối người trong số ba người con trai lớn của ông, còn lại khoảng 101.000 quân chính gốc Mông Cổ cho Đà Lôi, con út của ông. Có thể thấy được địa vị của Đà Lôi rất cao ^^)

Bất quá... Ta ác ý mỉm cười trong lòng, nói vậy xem ra hắn thực bất mãn với biểu hiện của ta hôm ở yến hội, cho nên hôm nay, sau khi đã báỉ phồng các nhân vật quan trọng khác, mới không tình nguyện tới đây “ngẫu nhiên” gặp ta.

Vậy không thể trách ta không phải người tốt rồi nha, bởi vì... ta cũng không hề tình nguyện “ngẫu nhiên” gặp hắn...

Ta vẫn cảm thấy trong số những người trẻ tuổi, trừ bỏ Hoàng Dung, vị tiểu vương gia này xem như là người có tâm cơ mưu kế nhất rồi, nếu không phải thiết thời vì võ nghệ không cao cường, kết cục của hắn như thế nào còn rất khó nói. Một người toàn thân đều viết hai chữ “Phiền toái” như vậy, ta cũng không muốn có giao tình gì với hắn, tốt nhất là... nghĩ cách để hắn tránh xa ta ra.

Cho nên kế tiếp, ta vừa đưa tiểu vương gia tới chỗ Đà Lôi đang thi đấu, vừa lấy vẻ mặt thuần thiết, ngẩng đầu 45° nhìn hắn si mê, sau đó liên tục hỏi hắn những câu thiếu não như “Tiểu vương gia, nương người có phải rất xinh đẹp?” “Mọi người ở kinh thành không ở trong nhà bạt sao?” “Kinh thành có gì ăn ngon hơn thịt dê nướng không?” ... một loạt vấn đề trong Thiếu Não Công Kích Đại Pháp.

Vì thế ngắn ngủn một đoạn đường, khóe miệng tiểu vương gia run rẩy với tần suất càng ngày càng cao, rốt cục... vừa nhìn thấy Đà Lôi xuất hiện trước mắt chúng ta, hắn một bước vọt lên, thân thiết vô cùng nắm tay Đà Lôi, sau đó liên tục “Nghe danh đã lâu” với “Không say không về” linh tinh, cứ thế cưỡng ép kéo Đà Lôi đi.

Ta không ngừng cố gắng, lấy bộ dạng cô gái hoài xuân đang chịu đả kích, ai oán nhìn theo bóng lưng bọn họ, tiểu vương gia không cẩn thận ngẫu nhiên quay đầu lại nhìn thấy, chân lập tức gia tốc, trong khoảnh khắc liền chạy trốn không thấy bóng dáng.

Ta thề là ta đã vô cùng nhẫn nại đi tới một chỗ yên tĩnh, nhìn bốn bề vắng lặng, mới bắt đầu không hề giữ hình tượng ôm bụng cười điên cuồng. Nhưng mà...

“Tiểu cô nương thật đúng là thông minh lanh lợi nha...”

Phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm khiến ta sợ tới mức giật mình, bất quá... tiếng nói này vì sao có chút quen tai...

Cứng ngắc ngồi thẳng lên quay đầu nhìn, chỉ thấy NPC từng đi qua chỗ đại ca cùng đại tẩu kích tình trước đây, đang cười hì hì nhìn ta.

“Lại thấy mặt a, tiểu cô nương.”

Vừa nhìn thấy người nọ, ta liền lập tức phản xạ có điều kiện nghĩ đến câu nói về kỹ thuật vợ chồng mà lần trước hần đã bỏ lại trước khi đi, sau đó rồi rầm suy nghĩ không biết nên mặt dày ngồi lại hay là che mặt chạy đi...

Nhìn ta đại ra tại chỗ, hần tựa hồ vô cùng vừa lòng với hiệu quả mình tạo ra, nhẹ phe phẩy chiết phiến cười nói: “Xem ra tại hạ chắc chắn không tuấn tú bằng tiểu vương gia a. Hai lần gặp mặt, tiểu cô nương cũng chưa từng dùng... loại khẩu khí cùng vẻ mặt đó để nói với tại hạ, thật sự là rất tiếc nuối...”

Hần biết Dương Khang, hơn nữa đã nghe được toàn bộ những gì ta nói với Dương Khang?

Nếu như vậy, ta cũng không cần giả bộ, bất quá... ta không có võ công không thể phát hiện ra hần thì không tính, nhưng Dương Khang đã luyện công phu Toàn Chân giáo cùng võ công của Mai tỷ tỷ mười mấy năm, chẳng lẽ cũng không phát hiện ra hần sao?

Trường hợp này nói nhiều sai nhiều, ta quyết định im lặng là vàng, người nào đó lại tiếp tục tự biên tự diễn.

“Tiểu vương gia tuy nhỏ tuổi, nhưng cũng không phải là kẻ ngốc, lại có thể dọa hần thành như vậy, tiểu cô nương thật là có bản sự...”

Câu này mà truyền ra ngoài nhất định sẽ rắc rối... Người này đang buộc ta giải thích sao, bà nó chứ!

Ta chỉ đành cắn răng nói: “Ta... làm sao dám dọa tiểu vương gia đâu, chỉ là đùa một chút thôi.”

“Vui đùa... sao?” Chiết phiến trong tay người nào đó phe phẩy một cái rồi hai cái, mới khẽ cười nói: “Tiểu vương gia tuy là thông minh, nhưng cũng tự phụ, xưa nay lại tâm cao khí ngạo, khó tránh khỏi có chút xem thường người khác. Tiểu cô nương...”

Hần kéo dài âm điệu, khiến ta thầm rùng mình trong lòng, trong nháy mắt suýt nữa đưa tay rút kim đao bên hông, may mắn giữa chừng ta chợt nhớ tới một sự thật —— ta không hề có võ công, đối mặt với một cao thủ như vậy, cho dù cảm Ý Thiên kiếm chỉ sợ cũng không có phần thắng —— cho nên sửa tư thế thành nắm đai lưng.

Hần tựa hồ lại hồn nhiên không bắt bẻ, cười tiếp tục nói: “... Cô thật ra rất hiểu chuyện hốt thuốc đúng bệnh.”

19. Q.1 - Chương 19: Npc Còn Chưa Đi, Tiểu Hồng Mã Lại Tới Nữa

Lãnh tụ vĩ đại từng dạy chúng ta, giả ngốc một lần không khó, chỉ có giả ngốc một đời mới khó.

Mà theo kinh nghiệm thực chiến của cá nhân ta thì: ngốc, có rất nhiều loại... Cho nên trong trường hợp giả vờ hoa si + ngu ngốc không có hiệu quả, ít nhất ta vẫn còn một tuyệt chiêu, giả bộ bất đồng ngôn ngữ...

“Tiểu vương gia bị bệnh sao, nếu không sao lại phải cần tới thuốc?”

Ta lén lút sửa phát âm trở thành ngắc ngứ một chút, người này nếu đã theo chúng ta một chặng đường, hần cũng phải biết thân phận của ta, ta là người Mông Cổ, không hiểu thành ngữ Hán cũng là chuyện dễ hiểu.

Quả nhiên hần nhú nhú mày, lập tức lại dường như không có việc gì cười nói: “Ngay cả điều này cũng chưa từng giảng cho cô nghe sao, xem ra... trong Giang Nam thật quái cũng không có người nào hiểu Kinh Thư a...”

Ta thầm giật mình trong đầu.

Cư nhiên biết là Giang Nam thật quái dạy ta tiếng Hán, không lẽ hần đúng là cừu nhân cũ của bọn họ tìm tới cửa? Nên nhanh chóng báo với Giang Nam thật quái... hay là tìm cách để bảy kẻ ngoan cố kia không tới đây động thủ chịu chết...

Còn có, phải giải quyết mối phiền toái lớn trước mặt như thế nào?

Diệt khẩu? Phỏng chừng đánh không lại...

Lừa dối? Phỏng chừng nói không được...

...

...

...

Ta vẫn nên theo lời lãnh tụ dạy, tiếp tục tiến hành giả ngu đi!

“Người nói cái gì? Ta nghe không hiểu lắm a...”

Ta giả cười nhanh chóng quét mắt nhìn hắn, xác nhận trên người hắn không mang theo trường kiếm, nhuyễn tiên, đại đao, lang nha bổng... các loại vũ khí có tính sát thương cao. Tuy rằng chiết phiến không rời tay kia có vẻ khả nghi, đai lưng kia nói không chừng cũng có thể là nhuyễn kiếm hay cái gì tương tự... Nhưng nói tóm lại nhìn qua cũng không có binh khí đặc thù gì...

“Tiểu cô nương là đang nhìn xem ta sử dụng binh khí gì? Chỉ tiếc...” NPC thoát nhìn rất là tiếc nuối lắc lắc đầu, “...Nhuyễn tiên không phải là sở trường của tại hạ.”

...

...

...

Ô ô, mẹ ơi ta muốn về nhà! Địa cầu quá nguy hiểm... Người này thật đáng sợ! Ngay cả nghĩ cái gì hắn cũng đều đoán được, chẳng lẽ hắn 24 giờ đều đi theo quan sát Giang Nam Thất Quái?

Nói lại... Này rất giống biến thái theo dõi cuồng a... Một kẻ võ công cao cường biến thái theo dõi cuồng... Thật sự là đáng sợ...

Ta đang nổi da gà toàn thân, đột nhiên nghe một trận vó ngựa cực nhanh, tưởng xa mà gần truyền tới.

Vừa liếc mắt liền nhìn thấy một con ngựa toàn thân lông đỏ như máu đang điên cuồng phi về phía này, dường như còn có một người phục trên lưng ngựa. Ngay cả con Thần Câu của Thiết Mộc Chân, hay Thanh Thông của Đà Lôi nhất định cũng không có cước lực mau như vậy, chẳng lẽ là... Hãn Huyết Bảo Mã ?

Đang sửng sốt, tiểu hồng mã đã vọt tới trước mắt, người trên lưng ngựa cũng lớn tiếng kêu lên.

“Hoa Tranh, mau tránh ra!”

Quả nhiên là Quách đại hiệp đang thu

ần phục tiểu hồng mã!

Con ngựa này hắn sẽ tặng cho Hoàng mm cho nên ta không thể lấy được, không biết nó có chịu để cho ta cưỡi tới khi đã nghiền không nhỉ —— bị NPC dùng đai lưng hất lên không trung, nhìn theo bóng dáng một người một ngựa phía xa, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu ta là vậy, ta quả thực là tham lam sao...

Lưng đột nhiên bị giật nhẹ, hai chân một lần nữa lại hạ xuống đất, NPC nhíu mày nhìn ta: “Tại sao nhìn thấy ngựa chững mà cũng không biết chạy...”

Ta đang muốn nói lời cảm tạ, lại nghe hắn nói tiếp: “... Ai, cũng thật là khờ?”

...

...

...

Ta quyết định không cảm ơn!

Tiểu hồng mã vừa như một trận gió chạy đi, từ phía sau, một con ngựa lại vội vàng chạy tới, lần này ta nhận ra... Là Hãn Bảo Câu đứng hàng thứ ba trong Giang Nam Thất Quái. Thuật cưỡi ngựa của y có thể nói là

thiên hạ vô song, chắc là đang chỉ đạo Quách Tĩnh thuần ngựa. Con ngựa hần cười là Truy Phong Hoàng, cước trình không bằng tiểu hồng mã, cách xa một khoảng lớn... cho nên lúc này chính đang liều mạng đuổi theo...

Khoan khoan! NPC nếu là tới trả thù, lúc này y không phải “Đê vào miệng cộp” sao?

Trước khi đầu óc kịp phán đoán, cơ thể ta đã tự động phản ứng, thi triển ra một chiêu trong một trăm linh một chiêu thức phòng sói trên xe giao thông công cộng: Gót giày công kích đại pháp!

Đầu tiên là nặng nề đập lên chân NPC. Sau đó thuận thế lao qua, gắt gao ôm lấy thắt lưng hần. Đáng tiếc những câu khẩu hiệu giống như lời thoại kinh điển trong phim như là “Ta ngăn hần, người mau đi đi!” “Các đồng chí, xin vĩnh biệt!” còn chưa kịp hô lên, Truy Phong Hoàng đã lao vọt qua, trong gió chỉ còn lại thanh âm Hàn Bảo Câu lớn tiếng hô:

“Đừng tưởng rằng quay lưng lại ta sẽ không nhìn thấy ngươi, Hoa Tranh! Lại không thận trọng từ lời nói đến việc làm, chờ đấy, nhị sư phụ ngươi sẽ hảo hảo dạy dỗ lại ngươi...”

...

...

...

Lần sau còn xen vào chuyện sống chết của các ngươi nữa thì ta đúng là con ngốc!

Phần nộ buông tay ra, ta thực thành khẩn, tránh nặng tìm nhẹ nhìn về phía NPC xin lỗi: “Xin lỗi, làm bẩn hài của ngươi rồi!”

Người này... không phải tìm Giang Nam thất quái để trả thù... Tuy rằng ta không cảm nhận được sát khí là như thế nào, nhưng từ đầu đến cuối, cơ thể hần cũng không hề căng thẳng hay có biểu hiện gì khác. Mùa hè quần áo đơn bạc, thực dễ dàng nhận ra điều đó.

“Nga nha, tiểu cô nương xem ta là người nào?”

Tự nhiên là xem ngươi là cừu nhân... Nhưng mà e ngại nguy cơ sẽ xảy ra, ta lá gan nhỏ, chỉ có thể mơ hồ không đáp lời. NPC cười đến cực kỳ lương thiện nói ra nốt nửa câu sau:

“...Mới có thể yêu thương nhưng nhớ như vậy?”

Vì thế thời điểm Quách Tĩnh cười tiểu hồng mã cùng Hàn Bảo Câu quay lại, chính nhìn thấy ta cúi đầu nhìn đất lệ rơi đầy mặt. Rốt cuộc cũng không thăm dò được NPC này là ai, ở đâu, người ta theo gió mà tới, lại theo gió mà đi rồi, nhẹ phất tay áo, không mang theo một gợn mây, chỉ chừa cho ta một đầu đầu chấm hỏi.

Duy nhất có thể xác định là... Người này thực rảnh rồi... Hần thực rất nhàn.

Hàn Bảo Câu không có hảo ý nhìn ta, sau đó cười Truy Phong Hoàng đuổi theo gió rồi, còn lại ta cùng Quách Tĩnh mắt to trừng mắt nhỏ. Nga, còn có tiểu hồng mã kia, phỏng chừng dưới tay Quách đại hiệp gặp không ít khổ sở, lúc này liếc mắt nhìn người, lỗ mũi phát ra hơi thở phì phì, làm cho ta muốn chạm vào nó lại không dám xuống tay.

Quách đại hiệp thực hào sảng cho nó một chưởng, sau đó ôm lấy đầu nó nói với ta.

“Hoa Tranh, không sợ, muội tùy tiện sờ.”

Tiểu hồng mã khua nhục quay đầu, yên lặng chảy xuống hai hàng nước mắt.

Ta bắt đầu giở trò... Khụ khụ, chính là sờ sờ hai má nó, vỗ vỗ cổ nó, ý đồ tạo cảm tình một chút. Cũng may nhìn dáng vẻ nó có lẽ cũng có chút vừa lòng, nói cách khác ta sẽ có cơ hội cười nó lướt gió.

Bất quá con ngựa này mới chạy nhảy nửa ngày, sờ vào đầy mồ hôi... Ách?

Ta trừng mắt nhìn vết máu đỏ sẫm trên tay, nhìn vài giây mới hậu tri hậu giác nhớ tới đây là mồ hôi của tiểu hồng mã, cũng là bằng chứng chứng minh nó là “Hần huyết bảo mã”.

Quách Tĩnh kinh hãi kêu lên, “Hoa Tranh, muội...muội bị thương? Hay là ngựa bị thương?”

Tiêu phí mất nửa ngày lời lẽ, Quách đại hiệp rốt cục cũng hiểu được đây là thiên phú dị bẩm của tiểu hồng mã nhà hắn, kế thừa huyết thống của Hãn Huyết Bảo Mã mà ngay cả Hãn Võ Đế cũng phải phải hai mươi vạn đại quân đi tìm bắt, nói cách khác hôm nay hắn kiếm được quá lời rồi.

Chuyện này cho dù là người thành thật cũng khó tránh khỏi vui mừng quá đỗi, Quách đại hiệp tương lai khẳng khái lấy khăn tay từ trong áo ra cho ta lau tay. Hành động này trên thực tế đã cứu vớt cho cái áo choàng của hắn, bởi vì ta vốn định nhân lúc giằng giải lịch sử lựa thời cơ bôi ra áo hắn...

Đang tỉ mỉ lau đi mồ hôi như máu trên tay, tay ta đột nhiên lại bị người ta túm lấy, ngay sau đó trên đỉnh đầu liền vang lên thanh âm bất mãn của Đô Sử:

“Sao lại bị thương? Ai làm!”

Ta vừa nhanh chóng đem móng vuốt không một vết sứt mẻ đưa tới trước mặt hắn triển lãm, vừa cầm cái khăn tay loang lổ vết máu đưa trả Quách đại hiệp... nửa đường lại bị Đô Sử một phen đoạt lấy.

Hắn vừa nhìn thoáng qua, bỗng nhiên sắc mặt đại biến, quay lại nhìn ta.

“Cô... khăn này là cô cho hắn sao?”

Ách, cái khăn này có vấn đề gì sao? Là có cái gì kiêng kỵ mà ta không biết sao? Ta còn đang do dự, sắc mặt Đô Sử đã xanh mét, ngực kịch liệt phập phồng, thoát nhìn... bộ dáng thực tức giận...

Vấn đề là... Hắn tức giận cái gì a?

Đô Sử đột nhiên vung tay dùng sức xé mạnh, tấm khăn kia đã bị rách làm hai nửa.

Bên kia Quách Tĩnh đã không nhận được quát lên. “Đô Sử! Người... người đang làm cái gì!”

Đô Sử hừ lạnh một tiếng, hai tay ôm ở trước ngực, liếc mắt nhìn hắn, lại không nói lời nào.

Quách Tĩnh sắc mặt đỏ bừng, nhưng phảng phất còn nhớ “Vô giới” không ra tay, nửa ngày mới ghen ra một câu. “Người... người đưa trả khăn cho ta! Khăn của nương ta thêu cho ta...”

Đô Sử không biết tại sao lại sưng sốt, chần chờ nói: “Nương người đưa cho người? Nương người... thêu đưa cho người?”

“Kia...kia đương nhiên!”

Đô Sử cố kiềm chế, giống như vừa nghe được chuyện gì đáng sợ, thần sắc bất định khó hiểu, sau đó mới có chút không tình nguyện mở miệng nói: “Trở về ta nói người đưa lại cho người một trăm tấm vải là được...”

—— Ta không có nghe sai đi, Đô Sử lại nói như vậy với Quách Tĩnh? Đây xem như... Thừa nhận chính mình sai? Chuyện này quả thực so với trời đổ mưa màu hồng còn khiến ta khó tin hơn...

Đang muốn chọc hắn vài câu, người nào đó tính tình đại gia lại tái phát, hung thần ác sát trừng mắt nhìn ta.

“Hoa Tranh, sao cô lại một mình chạy đến đây? Thiết Mộc Chân hãn đang tìm cô, mau cùng ta trở về.”

“Được, được!”

Đô Sử trừng mắt nhìn ta một cái, xoay người nhảy lên ngựa. Ta nhận mệnh đang muốn cùng đi qua, nghĩ nghĩ, lại ngồi xổm xuống nhặt tấm khăn bị Đô Sử vứt dưới đất, dĩ nhiên là đã bị xé thành hai nửa.

Tuy rằng bị ta lau loang lổ vết máu, lại vẫn còn nhìn thấy được đường nét thêu, góc phải bên dưới thêu một bụi cây nhỏ, này... chỉ có ba phiến lá, thoát nhìn thật là quen mắt a...

Năm đó khi cùng Quách đại nương học thêu, bà vì dạy ta, đã bảo ta thêu một cái khăn... Đương nhiên về phương diện thủ công, trình độ của ta rất gà mờ ... Nhớ rõ cái khăn ta thêu đã đưa cho Chu Thông nghiệm thu, sau đó bị... đã bị...

Ta... giống như hiểu được chút gì đó, lại giống như...không hiểu được gì...

20. Q.1 - Chương 20: Mưa Gió Phía Sau Ánh Mặt Trời

Naadam đã kết thúc.

Đà Lôi cùng Đô Sử phân biệt đạt được chiến thắng ở hai cuộc thi “Bắn tên” cùng “Đua ngựa”, có lẽ hai người bọn hắn đều tự biết lo lắng về thân phận của mình, nên không có tranh chấp gì quá đáng —— cho dù hai người bọn hắn không biết nhẫn nhịn, thì cũng có người của các bộ lạc ngăn thủ lĩnh của mình “Uốc thúc”.

Nghe nói là Lục vương gia của Kim quốc Hoàn Nhan Hồng Liệt mang theo thể tử của mình tới đây ngắm cảnh, đã cùng nhóm thủ lĩnh các bộ lạc nhân sự kiện này, tiến hành gặp gỡ thân thiết, thỏa thuận điều ước chung sống hòa bình tốt đẹp, tất cả đều vừa lòng trở về rồi.

Vì thế thảo nguyên lại khôi phục sự yên tĩnh hài hòa như xưa... Ít nhất thoát nhìn thì là như vậy...

Cho nên đề tài tiêu điểm sắp tới chính là: cháu trai của Vương Hãn sắp thành thân, Thiết Mộc Chân sắp gả con gái.

Đây được cho là đại sự của thảo nguyên, lễ vật trên quý các bộ lạc đưa tới lúc này đã chất đầy hơn mười tòa doanh trường, tình hình phía bên Vương Hãn kia hẳn là chỉ có hơn chứ không có kém.

Chắc chắn, này xem như hai thế lực lớn từ nay về sau hòa hảo như nước với sữa, cùng dắt tay nhau hưởng tới tương lai sáng lạn đáng mong chờ sau này?

Ta ngăn lại một nụ cười mỉa đầy ác ý của mình, đổi thành một cái tròng mắt nhìn Tháp Na lười biếng bên cạnh.

Từ sau khi ta tuyên bố với mọi người “Không được giết Tháp Na”, nó vẫn cùng ta hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc ăn rồi chờ chết, nhưng gần đây... Tháp Na tựa hồ không còn dư thừa tinh lực như trước nữa...

Trước kia sẽ đuổi theo ta chạy khắp nơi, nay động tác nó làm nhiều nhất là xoay người sang chỗ khác đưa lưng về phía ta, cho dù ta có vỗ nhẹ lưng của nó, được đáp lại nhiều nhất cũng chỉ là nó lấy đầu cọ nhẹ nhẹ cánh tay ta.

Kỳ thật ta cũng hiểu được, đối với một con dê mà nói, Tháp Na đã rất thọ rồi, ta cũng không nên có kỳ vọng gì không thực tế mới đúng, nhưng mà...

Có một số việc, cho dù biết, cũng không phải có thể dễ dàng chấp nhận a...

Đi từ chỗ Tháp Na ra, ta giống như ốc sên, chậm rãi lắc lư đi về doanh trường.

Phụ nữ trong bộ lạc đều vui sướng chuẩn bị cho “Việc vui lớn nhất năm nay”, mà đàn ông... Ừm, đàn ông đều dùng vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn đám người đang chuẩn bị kia, cái loại thái độ này làm cho ta không thể không hoài nghi... Bọn họ cũng giống ta... căn bản là biết sẽ không có chuyện hôn sự này...

Duy nhất khác biệt là, ta chỉ biết kết quả như vậy, lại không thể biết nó sẽ phát sinh như thế nào.

Dù sao...

Nếu trong nguyên tác không hề nhắc tới việc tiểu vương gia sẽ xuất hiện tại đây, nếu đã xuất hiện NPC vô công cao cường không hiểu từ đâu tới, vậy thì còn cái gì là không có khả năng xảy ra đây? Có lẽ từ trước đó, ví dụ như từ thời khắc Trương A Sinh sống sót, thế giới này đã có những sự thay đổi ở đâu đó mà ta không biết.

Nhưng mà, tựa hồ dù có làm gì, có thay đổi thế nào, cũng không thể ngăn thế giới này chuyển động theo nguyên tác, cái gì nên đến sẽ đến, phải chết sẽ chết, tựa như đôi bạch điều kia.

Cho nên... Ta chỉ biết tình tiết sẽ phát triển về hướng nào mà không biết rõ nó sẽ phát triển như thế nào, giống như hoàn toàn biến thành một loại năng lực thiên phú đáng buồn a:

Biết hết thấy, lại không thể biết nó sẽ phát sinh lúc nào và như thế nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn... cùng chờ...

Uy, loại nhân sinh buồn cười kiêm đáng xấu hổ này, rốt cuộc là kẻ vương bát đản nào an bài cho ta a!

Những hạt mưa lớn như hạt đậu, lấy lực đạo không nhỏ nện xuống đầu ta, rồi sau đó rơi xuống mặt, bả vai rồi tới sau lưng... ngấn ngùn một lát đã khiến ta ướt sũng.

Thảo nguyên mệnh mông vô bờ căn bản không có nơi trú mưa, mà bất tri bất giác đã cách doanh trường khá xa. Ta cũng không tính chuyện sẽ ‘chạy trong mưa’, hành động này nghe qua có vẻ rất đúng, nhưng thực tế lại càng dễ sinh bệnh, cho nên ta quyết đoán lặn vào con sông nhỏ bên cạnh.

Bị mặt trời thiêu đốt cả ngày, nước sông còn ấm áp hơn so với nước mưa, hơn nữa cả người nổi trong nước cảm giác... rất thú vị.

Mọi thanh âm đều trở nên phiêu miểu mà mơ hồ, giống như truyền tới từ một thế giới khác, mặc kệ là tiếng ‘tí tách’ của hạt mưa bắn vào nước, hay là tiếng bước chân dồn dập tới gần...

Tiếng bước chân? Nói cách khác cũng có người đi về phía này?

Tốt lắm, ta xoay người, lấy tư thế lưng hướng lên trên nổi trên mặt nước —— đúng vậy, thoát nhìn rất giống xác chết trôi. Ta hơi ngẩng đầu, trồi tai lên khỏi mặt nước, ác ý chờ tiếng người ta sợ hãi thét chói tai.

Sự chờ mong của ta thất bại rồi.

Người đến căn bản không hề chú ý tới chuyện trên mặt sông có một ‘xác chết trôi’, cho dù áo choàng ta mặc là màu đỏ thẫm.

Nguyên nhân chỉ có một, hai người bọn họ đã hoảng loạn tới mức không còn tâm trí nữa rồi.

Truật Xích cùng Mãn Mãn Li... đôi vợ chồng âu yếm này vì sao lúc này lại chạy đến đây làm gì?

Rất nhanh lời nói của Truật Xích liền giải khai nghi vấn trong đầu ta.

“Mãn Mãn Li...nàng mau trở về bộ lạc của tổ phụ nàng! Cho dù nàng đã gả cho ta... nam nhân như ta...” Thanh âm Truật Xích vội vã... Thực khác thường, “Nhưng dù sao cũng vẫn là cháu gái của Vương Hãn, Vương Hãn tuyệt đối sẽ không thể không nghĩ đến tình cảm mà xuống tay với nàng.”

Không thể không nói là, đại ca nhà ta quả nhiên là hoàn toàn không hiểu lòng phụ nữ a. Chẳng lẽ hẳn nghĩ rằng Mãn Mãn Li nghe xong sẽ rưng rưng gật đầu sau đó ngoan ngoãn đóng gói về nhà mẹ để tị nạn, sau đó chờ hẳn chết trận sa trường sẽ thuận theo tổ phụ gả cho kẻ kế nhiệm địa vị của hắn để mở rộng thế lực?

Theo như hành động và tính cách của vị đại tẩu này từ trước đến giờ, vung tay cho hắn một bạt tai có vẻ thích hợp đi. Ta chính đang nghĩ như vậy, liền nghe được tiếng vang thanh thúy.

“Ba!”

—— Giống như... bị ta đoán trúng...

“Từ ngày thành thân, ta đã nói với chàng, từ nay về sau ta chỉ là thê tử của Truật Xích, không còn là cháu gái Vương Hãn nữa.”

Giọng nói có hơi phát run, có thể thấy được Mãn Mãn Li lần này tức giận không nhẹ a, ách, như thế này Truật Xích có bị phạt ‘Quy đầu giường’ không?

“Ta... ta...”

Truật Xích “Ta” đến nửa ngày, vẫn chưa nói ra “Ta” cái gì, tựa hồ cũng vô cùng rối rắm.

Đây là lần thứ hai nghe được Mãn Mãn Li nói những lời này rồi, lần đầu tiên là nói với thủ hạ của Vương Hãn, a, đúng rồi, cũng là tặng kèm một bạt tai khuyến mại.

Nói như thế, tuy rằng là lời thổ lộ tình ý rất sâu, hơn nữa hẳn là không người đàn ông nào nghe xong lại không động tâm, nhưng mà... Tổng cảm thấy có vẻ quyết tuyệt bên trong a...

Có lẽ... Năm đó sự kiện OOXK khiến Mãn Mãn Li gả cho Truật Xích kia, xem ra cũng không phải chỉ đơn giản như vậy?

“Mãn Mãn Li, nàng cũng biết tình huống hiện tại, ta chỉ là... chỉ là hy vọng nàng...” Truật Xích ngừng lại một chút, tựa hồ thực gian nan học ra câu nói kế tiếp. “... sống sót.”

Thì ra là bởi vì lo lắng sự an toàn của Mãn Mãn Li, mới yêu cầu nàng trở lại nhà mẹ đẻ sao? Vấn đề là... Truật Xích vì sao lại cảm thấy ở chỗ Vương Hân sẽ an toàn hơn ở chỗ Thiết Mộc Chân? Rõ ràng trận chiến này người thắng sẽ là Thiết Mộc Chân...

Không...

Từ trước tới nay ta dường như đã sai lầm một chuyện... Từ đầu tới đuôi đều cho rằng Thiết Mộc Chân sẽ là người thắng, đại khái là dựa vào nguyên tác truyện mà ta biết a.

Phải biết rằng lúc này binh lực của Vương Hân đông gấp ba Thiết Mộc Chân, lại được chư tộc trên thảo nguyên kính yêu, thái độ của Kim quốc cũng nghiêng về phía Vương Hân, cho dù là Thiết Mộc Chân cũng không thể nắm chắc mười phần thắng lợi.

Cho nên ngay cả Truật Xích là trưởng tử cũng là tướng lãnh trọng yếu, cũng sẽ muốn trước khi khai chiến tìm đường sống cho cô gái mình thương yêu...

Từ từ, sắp khai chiến? Nói cách khác... Thiết Mộc Chân sẽ động thủ ngay lập tức rồi?

Ta vội vàng từ dưới nước trời lên, đưa tay gạt nước trên mặt, hoàn toàn bất chấp vẻ mặt giống như gặp quỷ của hai người kia, vội vàng hỏi:

“Đại ca, chẳng lẽ phụ hân hôm nay sẽ xuất binh?”

Truật Xích há mồm, định nói gì đó, lại không tự giác liếc nhìn Mãn Mãn Li.

Một đạo tia sét nổ vang trong không trung, lập tức tiếng sấm liền từ phía chân trời xa xa cuộn cuộn truyền đến, kéo dài không thôi.

Sắc mặt Truật Xích nháy mắt trở nên trắng bệch: “Muội... còn không rõ sao?” Ta đoán sắc mặt của ta so với hân còn trắng bệch hơn.

Thanh âm kia... không phải tiếng sấm... mà là tiếng vó ngựa của hàng vạn tuấn mã trên thảo nguyên... Quy mô hành động lớn như vậy... chỉ có thể là...

21. Q.1 - Chương 21: Thương Thế Của Thiết Mộc Chân

Tiếng vó ngựa như sấm, vang động cả thảo nguyên.

Đủ để làm tất cả các bộ lạc chỉ nghe tin đã sợ mất mật, tinh binh dưới trướng Thiết Mộc Chân... xuất động rồi?

Không, phương hướng không đúng... Chỉ là binh mã bên trong, hợp với ba đội binh mã bên ngoài trở về, nói cách khác Thiết Mộc Chân cũng không phát binh tấn công Vương Hân, như vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bên ngoài nhà bạt thường truyền đến tiếng bước chân, cùng tiếng ho nhẹ nhắc nhở ta, nơi ta đang ở thuộc khu vực trung tâm — bao gồm hân trưởng, chủ trưởng cùng với lều của Đà Lô và ta, hai người con chưa thành thân của Thiết Mộc Chân — đã bị nhóm thân binh của Thiết Mộc Chân đưa vào “giới nghiêm” rồi.

Bất luận cố ý hay là vô tình, trạng thái đề phòng như vậy cũng làm cho ta không thể chuồn ra ngoài tìm Đà Lô hoặc người khác để tìm hiểu tình huống, chỉ có thể kiềm chế tâm tình bất ổn, im lặng ở chỗ này chờ ... chờ sự tình sắp phát sinh...

Sau đó... trong tiếng vó ngựa phá tan màn đêm của bốn đội binh mã, ta bị triệu đến hân trưởng của Thiết Mộc Chân.

Cuối cùng, hít thật sâu một ngụm không khí trong lành bên ngoài, ta bước vào hãn trướng.

Tháng tám, thời tiết trên thảo nguyên vẫn oi bức vô cùng, chính giữa hãn trướng lại đặt một chậu than hồng lớn, trong trướng, người người mồ hôi đổ như mưa, Thiết Mộc Chân nằm trên tháp cao, mặt lại trắng bệch, nửa giọt máu cũng không thấy, thoạt nhìn quả thực giống như kẻ một thân bệnh hoạn.

Truật Xích quỳ gối trước tháp, trong tay cầm khăn, nhẹ nhàng chà lau trên mặt và người Thiết Mộc Chân, vẻ mặt vô cùng lo lắng, bên cạnh còn có một chậu nước trong, hơi nóng vẫn còn lượn lờ trên bề mặt. Các đại tướng tâm phúc phân ra ngồi hai bên trái phải, lại không nhìn thấy bóng dáng Đà Lôi.

Thiết Mộc Chân ngẩng đầu nhìn ta, làm như là cố hết sức vươn tay vẫy vẫy về phía ta. “Hoa Tranh... đến chỗ ta...”

Ta theo lời đi đến ngồi trước tháp, làm bộ không phát hiện ánh mắt lo lắng của Truật Xích, thuận tay nhận lấy khăn trong tay hắn, nhúng vào chậu nước bên cạnh, một màu đỏ sẫm từ khăn lan ra chậu nước, là máu...

Ta cố trấn định vắt khăn, nhẹ nhàng lau bên gáy Thiết Mộc Chân, trên áo choàng bị xé mở còn dính đầy vết máu khiến người ta nhìn thấy mà kinh hồn táng đảm.

Thiết Mộc Chân đột nhiên nâng tay sờ sờ tóc ta, thở dài: “Hảo hài tử, chỉ sợ là đã ủy khuất ngươi rồi...”

Ta ngẩn ra, còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận xem y nói vậy là có ý gì, Xích Lão Ôn ngồi bên dưới đã cả giận nhảy dựng lên: “Đại hãn! Chim ưng bay cao trên thảo nguyên, sao có thể cúi đầu trước sài lang dưới đất...”

“Câm miệng!”

Thiết Mộc Chân đột nhiên quát lên một tiếng lớn, ngắt lời câu nói kế tiếp của Xích Lão Ôn. Xích Lão Ôn sắc mặt đỏ bừng, dường như còn muốn nói cái gì, lại bị Bác Nhĩ Hốt một phen ấn trở về chỗ ngồi.

Xích Lão Ôn là một trong “Tứ Kiệt” dưới trướng Thiết Mộc Chân, khi xưa đã từng cứu tính mạng Thiết Mộc Chân mấy lần. Tuy rằng tính nóng như lửa, đối với Thiết Mộc Chân lại trung tâm như một, bởi vậy tuy y nói năng lỗ mãng nhưng Thiết Mộc Chân vẫn rất khoan dung, lớn tiếng quát như thế này, là lần đầu tiên ta thấy.

(Tứ Kiệt dưới trướng Thiết Mộc Chân bao gồm Bác Nhĩ Truật, Bác Nhĩ Hốt, Xích Lão Ôn, Mộc Hoa Lê, cũng là bốn công thần khai quốc của Mông Cổ sau này.)

Thiết Mộc Chân không thèm liếc mắt nhìn Xích Lão Ôn nữa, gật gật đầu nhìn đội trưởng thân vệ bên người, người nọ hiểu ý đi ra ngoài.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ta đầy bụng hồ nghi nhìn lướt qua các tướng lĩnh: Truật Xích có chút suy nghĩ ngồi nhìn mặt đất, Xích Lão Ôn hãy còn tức giận ngồi yên ở chỗ của mình, Bác Nhĩ Hốt thần thái tự nhiên... những người còn lại gương mặt đều trầm xuống.

Thân vệ đội trưởng trở về thật sự mau, ở bên ngoài hãn trướng bấm báo một tiếng, liền xốc bạt lên. Sau đó hai người một trước một sau đi vào.

Đô Sử... hãn... hãn vì sao lại ở chỗ này?

Hãn ngẩng đầu, cho nên... Ta không thấy rõ vẻ mặt của hãn lắm, chỉ thấy được quần áo bằng lông điều da cừu dường như dính không ít bụi bẩn, hai tay bị trói ở sau người...

Người kiêu ngạo như vậy... Hiện tại tâm tình hãn sẽ thế nào a... Trong lòng bỗng nhiên có cảm giác đau xót.

Ta rốt cục biết hiện tại là đoạn tình huống nào rồi:

Thiết Mộc Chân mang theo ba ngàn tinh binh đi bộ lạc Vương Hãn trao đổi hôn sự, trên đường bị Vương Hãn mai phục binh phục kích, do tướng sĩ liều chết phá vòng vây, Quách đại hiệp lại bắt được Đô Sử, cho nên mới trốn thoát.

Tuy rằng mơ hồ cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy, nhưng...

Thiết Mộc Chân đột nhiên ho lên mãnh liệt, ta xoay người nhẹ nhàng vỗ lưng giúp y, sau một lúc lâu y mới hít sâu vào một hơi, ánh mắt nhìn về phía Đô Sử, lại nhìn ta nói.

“Hoa Tranh... đi tới... cởi bỏ dây trói cho Đô Sử...”

Ta lên tiếng, cúi đầu đi đến phía sau Đô Sử.

Một sợi dây da trâu trói chặt cổ tay hắn, theo đó gắt gao trói lên cánh tay, người trói hắn hẳn là trong lòng phải vô cùng tức giận, chẳng những siết chặt, còn buộc nhiều nút, trên cánh tay đã rỉ ra vết máu. Ta thử vài lần, muốn cởi bỏ, chẳng những không có hiệu quả, ngược lại, lại càng thắt chặt.

Đô Sử ngay cả hừ cũng không hừ nửa tiếng, nhưng theo động tác của ta, cánh tay cùng cơ thể hắn thỉnh thoảng cũng cứng lên... Tuy rằng biết rõ song phương giao chiến, làm như vậy cũng là bình thường vô cùng, lại vẫn không nhịn được nhất thời tức giận.

Từ bên hông rút kim đao ra, cắt đứt từng khúc dây trói trên tay hắn. Vừa muốn cởi bỏ dây trên cánh tay hắn, hắn lại bỗng nhiên xoay tay, bắt được tay trái của ta.

Trong trường đèn đuốc sáng ngời, ta cùng Đô Sử thân thể một trước một sau, cơ hồ chặn hết tầm mắt, trong khoảng thời gian ngắn cũng không có người nào phát hiện ra sự khác thường. Ta một tay vừa tháo dây trói cho hắn, vừa cẩn thận rút tay lại, hắn lại nắm thật chặt, như thế nào cũng không chịu buông tay.

Ánh mắt nghi hoặc của Bác Nhĩ Hốt đã quét lại, ta bất chấp có đau hay không, sống chết kéo tay lại, Đô Sử lúc đó mới buông tay.

Bất an không yên trở lại bên cạnh tháp, Thiết Mộc Chân lại như chưa thấy gì, tay phải vỗ vỗ ngực, nén ho khan, một lát mới nói: “Đô Sử... người cũng đến đây...”

Đô Sử im lặng đi lên, tới giữa trường liên quy củ thi lễ với Thiết Mộc Chân.

Trên mặt Thiết Mộc Chân lộ ra vẻ tươi cười rất là hiền lành, chậm rãi nói: “Vương Hãn nghĩa phụ đối với ta ân trọng như núi, song phương không hề thù hận, ta đã chuẩn bị hai xe hoàng kim da điều, một ngàn đầu dê béo, một trăm con ngựa tốt... Người trở về thay ta thỉnh tội. Ta sẽ chọn lựa lễ vật quý trọng đưa đến cho nghĩa phụ, xin người không cần để ý...”

Nói xong rút tay phải từ trong ngực ra, đầy tay đều là máu tươi, khiến ta nhìn mà cả kinh.

“Người trở về, liền chuẩn bị cùng nữ nhi của ta thành thân, tổ chức đại yến, làm náo nhiệt một phen. Người là con rể của ta, cũng chính là con ta, sau này hai nhà phải thân như một nhà, không thể để người khác châm ngòi ly gián.”

Thiết Mộc Chân còn chưa dứt lời, Xích Lão Ôn đã nhảy dựng lên, lớn tiếng kêu:

“Hôm nay chúng ta đi thương lượng hôn sự, bọn họ cũng dám nửa đường mai phục, nếu không phải Tĩnh Nhi đuổi tới báo tin, chúng ta đã sớm bị hắn giết sạch rồi. Đại hãn người tại sao vẫn phải gả Hoa Tranh cho tiểu súc sinh này!”

Thiết Mộc Chân giận tím mặt, quát: “Kéo xuống, giam lại... ba ngày sau...”

Y còn chưa kịp nói ra xử trí như thế nào, đã mãnh liệt ho lên. Bác Nhĩ Hốt mượn cơ hội đứng dậy, kéo Xích Lão Ôn ra khỏi hãn trưởng, xa xa vẫn có thể nghe được thanh âm Xích Lão Ôn chửi bậy truyền tới.

22. Q.1 - Chương 22: Đô Sử Thổ Lộ

23. Q.1 - Chương 23: Thành Cát Tư Hãn

Tĩnh lại, đã là một ngày một đêm sau.

Tất cả, tất cả, đều đã bị bụi bặm lạc định.

Như vậy...

“Phụ hân, chúng ta làm giao dịch đi.”

...

Mấy ngày sau, Thiết Mộc Chân tập hợp bộ chúng. Lúc đó Thiết Mộc Chân uy thế đã không còn ai sánh kịp, các bộ lạc đều quy phục, tàn quân của Vương Hân tất cả cũng vậy. Ở đại hội, mọi người đề cử Thiết Mộc Chân làm đại hân của toàn Mông Cổ, xưng là “Thành Cát Tư Hân”, nghĩa là “Rộng lớn cường đại như đại dương”.

Thành Cát Tư Hân đại thưởng tướng sĩ có công, Đà Lôi cùng Tứ Kiệt dưới trướng Thành Cát Tư Hân được phong làm Vạn phu trưởng, mà Quách Tĩnh có công báo tin, giết địch, cùng với công lao cứu mạng Thành Cát Tư Hân, được phong làm Thiên phu trưởng.

Theo chế độ quân đội của Mông Cổ, cứ mười người lập thành một đội, do một gã Thập phu trưởng suất lĩnh, mười đội như vậy do một Bách phu trưởng suất lĩnh, mười đội Bách phu sẽ do một Thiên phu trưởng suất lĩnh. Lúc này tinh binh dưới trướng Thành Cát Tư Hân không đến mười vạn, Thiên phu trưởng xem như đã là một chức rất lớn rồi.

Ban đêm Thành Cát Tư Hân mở yến tiệc, trong hân trướng đèn đuốc sáng trưng, những người có tư cách ngồi ở hân trướng này kính rượu Thành Cát Tư Hân, đều là danh tướng công thần, ngay cả người mới như Quách Tĩnh cũng đã lập được đại công, duy nhất một kẻ rảnh rỗi không có liên quan, lại ngồi bên cạnh Thành Cát Tư Hân... chính là ta rồi.

Không... Có lẽ không thể nói là không có can hệ gì, phải nói ta là “Giải thưởng lớn” mới đúng. Phải, tính chất cũng giống như một loại “Huân chương chiến công kiệt xuất” mà trong những cuộc họp lớn hàng năm vẫn được trao tặng mà thôi, chẳng qua đời trước ta là người lĩnh thưởng, đời này ta là phần thưởng mà thôi, thực công bằng đi.

Mắt thấy chư tướng kính rượu đã qua một tuần, tuồng cũng nên mở màn đi. Ta mỉm cười bưng chén rượu trước mặt lên, uống một hơi cạn sạch, một đạo rượu lập tức thiêu cháy cổ họng, thẳng xuống bụng, cay khiến nước mắt cơ hồ cũng phải tuôn ra... Tốt lắm!

Nâng tay, rót cho chính mình một chén rượu đầy, đang muốn uống tiếp, Thành Cát Tư Hân đã sang sảng cười to mấy tiếng, chúng tướng trong trướng đều ngừng uống rượu, đồng loạt nhìn về phía bên này.

Thành Cát Tư Hân nhìn Quách Tĩnh đang ngồi bên cạnh Đà Lôi, vẫy vẫy tay.

“Tĩnh Nhi, người lại đây.”

Quách Tĩnh theo lời đi tới, có chút bất an không yên liếc nhìn ta một cái, ta chỉ làm như không phát hiện, lại ngửa đầu uống rượu. Hân không giới đối mặt với những tình huống này, nếu là bình thường nhất định ta sẽ giúp hân một chút, nhưng lúc này, nhất là biết hân sẽ không có nguy hiểm gì, ta thật sự không có sức để ý tới hân.

Thực xin lỗi, Quách đại hiệp, ta chính là đang giận chó đánh mèo...

Thành Cát Tư Hân lúc này đã uống không ít rượu, nhìn qua có vẻ như đã say, bắt quá ta nghĩ y vĩnh viễn sẽ không thật sự để ỉnh say, lúc này chẳng qua chỉ là giả bộ mà thôi, tựa như... khi đó vậy.

Y cười nói với Quách Tĩnh: “Hảo hài tử, ta vốn định ban thưởng cho người một bảo vật của ta...” Nói tới đây y hơi ngừng lại, ánh mắt quét qua ta một cái.

Quách Tĩnh hiển nhiên còn không rõ chuyện gì xảy ra, chỉ ngơ ngác đứng tại chỗ, trong nhóm chư tướng thủ hạ cũng có vài tiếng bàn tán vang lên, ta chỉ coi như không biết, cúi đầu uống rượu, miệng đầy hương vị cay nồng chua sót.

“Nhưng mà... Hoa Tranh nói với ta, tùy tay đem tặng núi vàng, không bằng hao hết tâm lực cầu tấm lòng. Cho nên muốn có Kim đao cũng cần phải có tài năng...”

Chúng tướng nhất thời phá lên cười ồ, thỉnh thoảng còn kèm theo trêu chọc “Nữ nhi của đại hãn quả nhiên không dễ cười”, ta nhếch nhếch khóe miệng, quay đầu ra về thẹn thùng, vì thể tiếng cười phía dưới càng vang lên.

Thành Cát Tư Hãn thoát nhìn có vẻ thực vừa lòng với hiệu quả mình tạo ra, vì thể cười đến cực kì từ ái nhìn Quách Tĩnh. “Tĩnh Nhi, nếu ngươi lấy được Kim đao trong tay Hoa Tranh, người liền là Kim Đao Phò mã của ta!”

Chúng tướng ầm ầm hoan hô, đều chúc mừng Quách Tĩnh, hô to: “Kim Đao Phò mã, hay, hay, hay!”

Ta yên lặng, trong lòng thầm bổ sung nửa câu sau mà Thành Cát Tư Hãn chưa nói: Nếu không lấy được Kim đao, trên đời này sẽ không có Kim Đao Phò mã rồi...

Trừ phi ta không muốn sống nữa mới có thể đem Kim đao cho Quách đại hiệp, không, cho dù thật sự không muốn sống nữa thì cũng có vô số kiểu chết khác có thể chọn lựa, ta nở một nụ cười tà ác, ngăn lại những suy nghĩ giả tưởng trong đầu.

“Hoa Tranh... muội...muội... không sao chứ...”

Thanh âm phiêu phiêu dang dang của Đà Lô truyền từ đỉnh đầu xuống, vừa ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của hãn.

Từ sau ngày đó, Đà Lô nhìn thấy ta, vẫn luôn cẩn thận, lại áy náy không yên như vậy. Ta không biết là hãn đã biết chuyện gì, hay là đánh bất tỉnh ta mà cảm thấy áy náy. Nhưng mà... hãn thật sự không cần như vậy...

“Muội không sao, không cần lo lắng.” Ta lắc đầu nhìn Đà Lô, cố gắng nở nụ cười đến thực chân thành tha thiết, chỉ chỉ giữa hãn trưởng, “Huynh không đi chúc mừng Quách Tĩnh?”

Quách Tĩnh chân tay luống cuống bị một đám người chúc mừng vây quanh ở giữa hãn trưởng, vẻ mặt đỏ bừng, không biết phải làm thế nào.

Ta tự nhiên biết Quách Tĩnh chỉ coi ta là muội tử của an đáp, không có nửa phần tư tình nam nữ, ta đối với hãn cũng vậy.

Bất quá người khác cũng không nghĩ như vậy, thân phận Kim đao phò mã của Thành Cát Tư Hãn cũng rất có lợi thế và lực dụ hoặc. Tướng lĩnh của các bộ lạc mới quy thuận vẫn không hòa hợp với nhau, tuy rằng không ai dám động thủ, nhưng trong lời nói vẫn không tránh được sự tranh chấp ồn ào.

Đà Lô hơi do dự, lo lắng nhìn nhìn ta, cũng đi qua đó.

Ta lại uống từng ngụm, từng ngụm rượu, mỉm cười nhìn Đà Lô chen vào đám người, mỉm cười nhìn hãn ôm lấy bả vai Quách Tĩnh nói gì đó, mỉm cười nhìn đám người dần dần tán đi, mỉm cười nhìn thế giới trước mắt dần dần trở nên mơ hồ...

Lại tỉnh lại, đã là đêm khuya.

Hít sâu hai hơi, định thần lại, đến chuồng ngựa, chỗ con Thanh Thông của Đà Lô, vỗ nhẹ nhẹ đỉnh đầu nó, xoay người lên ngựa.

“Hoa Tranh, muội... muốn đi đâu?”

Thân hình Đà Lô dần hiện ra trong đêm, chắc là vẫn chờ ở đây.

Ta xoay người cười nói, “Muội đi thăm Tháp Na, huynh cũng muốn đi cùng sao?”

Tháp Na mấy ngày trước không đau, không bệnh, chết trong lúc ngủ, nghe nói ta ôm nó không chịu buông tay, khóc thiên hôn địa ám, ngất xỉu mấy lần... Ta lại không có ấn tượng gì.

Rồi sau đó dưới sự kiên trì của ta, Tháp Na được đem chôn ở một khu đất.

Đà Lô lúc đó cũng ở bên cạnh ta, ta lại không cho hãn giúp. Là tự tay ta đào hố, tự tay vét đất, là ta tự tay... chôn nó.

Đà Lô do dự một lát, mới đáp: “Ta không đi. Muội tự cẩn thận một chút...đừng làm khó mình...”

“Ha ha ha ha!” Ta nghe thấy tiếng cười chói tai của chính mình văng vẳng trong đêm đen.

“Thành Cát Tư Hãn uy danh lan xa, nhất thống đại mạc, ai dám động đến con gái của người? Nếu... muội may mắn sinh ra là con gái của Thành Cát Tư Hãn, muội còn có gì phải để tâm? Ai dám làm gì muội? Ai có thể làm gì muội?”

“Hoa Tranh...”

“Tứ ca, huynh thử đoán xem, nếu hiện tại muội đi giết người phóng hỏa, Thành Cát Tư Hãn... sẽ làm gì? Muội đoán hơn phân nửa sẽ giả như không biết, huynh nói xem?”

“Hoa Tranh!”

“A nha nha, muội chỉ là nói chơi mà thôi, huynh không cần phải coi là thật?”

“Muội...”

“Muội đi đây, nếu huynh lo lắng, bảo Ba Đặc Nhĩ đi theo muội cũng được, chỉ cần đừng để muội nhìn thấy hấn là được. Lúc này muội không muốn gặp người khác...ai cũng không muốn...”

24. Q.1 - Chương 24: Phương Hướng Không Thể Đuổi Theo

Ánh trăng tốt lắm, gió đêm tốt lắm, hết thảy đều tốt lắm, ta... tự nhiên cũng tốt lắm.

Tùy tay ném dây cương con ngựa Thanh Thông, nó cũng không rời đi, đứng bên cạnh ta thỉnh thoảng nghiêng đầu cọ cọ tay của ta, xúc cảm thô ráp lại làm cho người ta cảm thấy dị thường ấm áp, tựa như...

Ta vỗ vỗ đầu nó, tháo túi rượu trên yên ngựa xuống.

Trước mắt là mặt cỏ xanh um tươi tốt, xanh tươi như vậy, có lẽ là vì... mặt đất này đã bị vô số máu tươi nhuộm xuống đi...

Nơi có nhiều hoa dại kia, là một nắm mồ nho nhỏ, ngay cả dấu vết đất mới cũng chưa bị mất đi, ta nhìn thấy nó, lại có cảm giác như đã trải qua mấy đời mấy kiếp.

Dưới đất, trừ bỏ Thập Na, còn có tấm khăn của ta.

Khi Đà Lô đưa nó cho ta, ta nhìn rất lâu, cẩn thận nhìn từng tắc, từng tắc, lật lên lật xuống kiểm tra, nói không chừng chỉ là do rất giống mà thôi, nói không chừng Quách đại nương còn tú một tấm khăn khác, nói không chừng chỉ là trùng hợp giống nhau mà thôi...

Nhưng mà, trên tấm khăn sũng nước cùng vết máu, còn loáng thoáng có thể nhìn thấy bụi cỏ chỉ có ba phiến lá, cùng với đường thêu vân vẹo từng bị nhị sư phụ cười là “độc nhất vô nhị”.

Đây quả thật là tấm khăn mà mười năm trước ta bị ép buộc mới không tình nguyện tú nó, sau đó lại bị Đô Sử mạnh mẽ cướp đi.

Sau đó...

Khi đó Đà Lô vẫn đứng bên cạnh ta, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi, nắm lấy bả vai ta dùng sức lay mạnh, miệng còn hô gì đó.

Kỳ thật khi đó ta chỉ muốn nói với hấn là: “Không có việc gì thì đừng cos Quỳnh Dao mà kêu gào sụt mướt!” Cho dù có kêu gào cũng phải kêu to một chút a, nếu không vì sao ta lại chẳng nghe thấy hấn nói gì...

Kỳ thật khi đó hấn là Đà Lô đánh ta hôn mê, ta mới có thể cảm thấy trước mắt chỉ là một mảnh mơ hồ, không nhìn rõ bất cứ vật gì...

Thật sự... Ta rất tốt, ta không có việc gì hết...

Xa xa truyền đến tiếng ngựa hí, lập tức lại không có tiếng động, giống như đã bị người nào đó bịt miệng lại, hẳn là Ba Đặc Nhĩ, Đà Lô rốt cuộc không yên lòng, vẫn bảo hắn đi theo ta rồi.

Ta ngựa cổ, dốc giọt rượu cuối cùng vào miệng, tùy tay ném túi rượu ra xa, “Phanh” một tiếng, tựa hồ rơi trúng cái gì, cũng lười nhìn, nhân đà ngựa về phía sau, ngã xuống trên mặt cỏ.

Đô Sử... Cho tới giờ, ta cũng chưa hề đợi hắn.

Ta chỉ nhớ rõ hắn là đứa nhỏ kiêu căng, khi để Đà Lô cùng Quách Tĩnh, lại đã quên nghĩ lại, hẳn bắt quá cũng chỉ là một đứa nhỏ chín tuổi.

Ta chỉ nhớ rõ hắn là cháu trai của Vương Hãn, là kẻ nhất định sẽ chết dưới tay thủ hạ của Thiết Mộc Chân, lại chưa bao giờ nghĩ tới hắn là người đã đính ước với ta.

Ta vẫn đứng ở lập trường của mình, lãnh đạm nhìn hắn, lại chưa bao giờ nghĩ tới muốn hỏi về tâm tư của hắn.

Năm đó khi tác hợp Trương A Sinh cùng Hàn Tiểu Oanh, ta vẫn nghĩ là: cho dù ngày mai y bị Mai Siêu Phong giết chết, cuộc đời bọn họ ít nhất cũng vẫn có một ngày vui vẻ. Sau đó, may mắn Trương A Sinh được cứu sống, bọn họ liền có rất nhiều ngày vui vẻ.

...Sớm biết như thế, nếu ta đối xử tốt với hắn một ngày, hẳn liền có thể vui mừng hơn một ngày.

Đưa tay che mắt, trong bóng tối, có một thứ chất lỏng lạnh lẽo theo khóe mắt rơi xuống... Rốt cục cũng có một ngày người nhìn thấy bộ dáng ta khóc rồi... nhưng ta lại vĩnh viễn không muốn có ngày này...

Trong đầu hỗn loạn, cũng không biết qua bao lâu, cũng không biết chính mình là say hay là tỉnh, trong bóng đêm tĩnh mịch đột nhiên vang lên một giọng nữ lạnh như băng:

“Ta không có kiên nhẫn nhìn bộ dáng khóc suốt mướt này đâu! Ai giết người người quan tâm, người đi giết lại cả nhà hắn đi, ở đây khóc suốt mướt cho người chết xem, có ích lợi gì?”

Giết... cả nhà? Ta không khỏi nở nụ cười.

Thanh âm kia lại vang lên: “Người cười mĩa?”

“Lập kế hoạch giết hắn là... phụ thân ta, mang binh đuổi đến tận đây là huynh trưởng ta, lấy tính mệnh của hắn là người trong tộc của ta, tính như vậy...” Ta không chút để ý ngắt cổ đại bên người, “... giết chính bản thân ta còn đơn giản hơn.”

Bốn phía một mảnh yên tĩnh, người nọ có lẽ bị ta làm tức đến hết chỗ nói rồi, không biết vì cái gì, ta lại chắc chắn rằng nàng ta vẫn chưa rời đi, vì thế lại thực vô tâm vô phẩy truy vấn một câu: “Ngài... muốn ra tay hay không?”

Trước mắt đột nhiên ngân quang chợt lóe, giữa không trung một ngọn roi bạc dài như con rắn lớn bay đến, cuốn tới trước mặt ta, thả xuống một vật gì đó, lại vô cùng nhanh chóng bay trở về.

“Tiểu nha đầu muốn chết thì tự mình động thủ đi, đừng làm bẩn roi của ta!”

Ta ngẩn ra, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy dưới ánh trăng, một người thân hình quỷ mị, giống như một đạo khói đen cuộn cuộn mà đi, giây lát đã không thấy bóng dáng.

Cầm lấy túi rượu vừa bị ta ném, ta cười khổ đứng lên.

Cư nhiên gặp được kẻ thích bắt người sống luyện công, Mai Siêu Phong Mai tỷ tỷ, còn không biết sống chết trên chóc nàng ta như vậy, bây giờ còn có thể êm đẹp đứng ở chỗ này... Nên nói là ta vận khí tốt sao?

Khoan đã, bắt người sống để luyện công?

Ta vội chạy như điên về phía tiếng ngựa hí ban nãy, Ba Đặc Nhĩ, người sẽ không có việc gì đi, ta không muốn lại nhìn thấy ai rời đi...

Hôm nay không biết Mai tỷ tỷ tâm tình tốt hay không tốt, lại chỉ điểm huyết đạo của Ba Đặc Nhĩ, liền ném hắn trong bụi cỏ tự sinh tự diệt. Ta nửa điểm võ công cũng không biết, không thể giải được công phu điểm huyết cao thâm này, chỉ đành ngồi bên cạnh hắn chừng hai canh giờ, đợi cho huyết đạo của hắn tự giải.

Lại xoa nhẹ cho hần nửa ngày, tay chân Ba Đặc Nhĩ mới dần dần phục hồi khí lực, có thể dựa vào bả vai ta miễn cưỡng đứng lên. Ngồi trên lưng ngựa, hần vẫn còn cảm giận mắng “Phụ nữ người Hán biết dùng yêu thuật” linh tinh, ta nghe được vừa bực mình lại vừa buồn cười.

Bất quá... Hần không chết... Thật tốt...

Vừa mới tiến vào doanh địa, Đà Lô liền ra đón, liếc qua cũng thấy hần vẻ mặt ủ rũ, trong mắt đầy đặc tơ máu, là ở chỗ này chờ chúng ta cả đêm sao. Đà Lô, người thật ngu ngốc...

Mũi bỗng nhiên cảm thấy đau xót, nước mắt bỗng nhiên không khống chế được trào ra, ta xoay người xuống ngựa, kéo ống tay áo của Đà Lô mà khóc.

Khóc một trận xong, những gì tích tụ mãi trong lồng ngực cuối cùng cũng nhẹ bớt, lau nước mắt, nhìn Đà Lô vẫn nâng tay đứng tại chỗ, không dám cử động một chút, lại không nhịn được buồn cười, lại chỉ cười ra nước mắt...

Một mình vừa khóc vừa cười nửa ngày, tới tận khi lấy tay áo Đà Lô lau hết nước mắt nước mũi, ta rốt cục mới có dũng khí nói với hần... chuyện đã được quyết định.

“Đà Lô, muối phải đi.”

Sau đó... Quả nhiên thấy vẻ mặt hần khiếp sợ.

“Thành Cát Tư Hãn đã đáp ứng uội ra ngoài du lịch ba năm, đợi lát nữa trời sáng muối sẽ đi. Quách Tĩnh cùng bảy vị sư phụ không bao lâu nữa cũng sẽ tới Trung Nguyên một chuyến. Đà Lô, huynh...huynh phải tự bảo trọng...”

Ta do dự một chút, vẫn nói ra điều trọng yếu nhất. “Muối không ở đây, cho dù là Thành Cát Tư Hãn hay là các huynh trưởng, mặc kệ bọn họ xảy ra chuyện gì, huynh tuyệt đối... không được chết.”

Trong lịch sử, Đà Lô vì cầu phúc cho Oa Khát Đài, uống “nước thánh” mà vu sư chế ra rồi chết. Nếu đã biết việc này, ta sẽ dùng hết khả năng của mình để ngăn cản...

Ép Đà Lô lấy “Trường sinh thiên” mà người Mông Cổ coi như thần linh để lập lời thề, sửa sang lại hành lý mang đi, phó thác lại những gì cần phó thác, nói lời từ biệt với những người nên nói. Ngày rời khỏi thảo nguyên, rốt cục đến.

Sắc trời không rõ, gió thổi cỏ lay.

Phía sau là thảo nguyên rộng lớn vô ngần, trước mắt là cát vàng vô biên cuộn cuộn.

Cưỡi một con ngựa già, chậm rãi đi về hướng tây, trong lòng lại bỗng nhiên nhớ tới một đoạn trong “Bạch Mã Khiếu Tây Phong”:

Giang Nam có dương liễu, hoa đào, có yến lượn, cá vàng... Người Hán cũng có những thiếu niên anh tuấn giỏi võ, hiên ngang tiêu sái... Tất cả đều tốt lắm, tốt lắm...

...

Nhưng mà... Ta sẽ thích sao?

25. Q.2 - Chương 25: Lễ Vật Chia Tay Của Nhị Sư Phụ

Từ nhiều năm trước, ta đã muốn đến Tây Vực một chuyến, nhưng mà lúc có thời gian thì không có tiền, lúc có tiền lại không có thời gian. Giờ thì —— cưỡi một con ngựa già tốc độ đi như lửa, mặt trời mọc thì đi, mặt trời lặn thì nghỉ, một đường đi về hướng tây.

Lúc đó người Tây Vực tính tình thuần phác, cũng ở gần đại mạc, thường xuyên giao dịch trao đổi sản phẩm với người của các bộ tộc thảo nguyên. Chuyến đi này, đúng là bình an, chưa hề gặp đến nửa điểm thị phi, một đồng đồ linh tinh nhị sư phụ đưa cho ta, tự nhiên cũng không có đất dụng võ.

Ngày ấy rời khỏi đại mạc, ta vừa mới đi được một đoạn, đã thấy một thân ảnh quen thuộc, phe phẩy một cái quạt giấy màu đen rách nát, bình thần đi tới trước mặt, xung quanh tuy là bão cát đầy trời, hẩn lại ung dung tự tại giống như ra ngoài đi dạo ở Giang Nam, tựa tiểu phi tiểu nhàn ta, khiến ta lo lắng, liền thốt ra một tiếng “Nhị sư phụ”.

“Vi sư không nhớ đã dạy nha đầu người loại chuyện ‘Bất cáo nhi biệt’ này a.”

(bất cáo nhi biệt: đi không từ biệt)

“Con.. con đã cáo biệt a...”

“Nga?” Chu Thông nhíu mày, “Đêm hôm qua, có người đi tới đi lui ở cách trưởng của ta ba trượng, rốt cuộc vẫn không đi vào. Tới khi ta ra ngoài nhìn, chỗ ở chỗ đó đã bị xéo hết, hóa ra người đó là người?”

“Con...”

Ta chỉ là... Không biết nên nói với họ như thế nào mới tốt...

Quách Tĩnh đã mười sáu tuổi, cách thời điểm Giang Nam Thất Quái cùng Khưu Xử Cơ hẹn tỷ võ còn hai năm, mấy tháng sau bọn họ cũng sẽ dẫn Quách Tĩnh về Trung Nguyên, lần này quay về quê cũ, nói không chừng từ nay về sau chính là... vĩnh viễn không còn gặp lại... Biết rõ thất quái sẽ chết ở Đào Hoa đảo, ta lại không thể nói gì, thậm chí không có cách nào không nói rõ nguyên do mà ép buộc họ như đã làm với Đà Lôi.

Tuy rằng trong lòng đã quyết định bất luận thế nào, tới lúc đó cũng phải đi ngăn cản một phen, nhưng ta không biết chút võ công nào, lúc ấy có thể làm được gì cũng chưa biết được...

Chu Thông đột nhiên nhẹ thở dài một hơi, “Tuổi còn nhỏ, tại sao lại mang nhiều tâm sự tới vậy, chỉ sợ đều không phải...đều không phải là phúc a...”

Hai chữ cuối cùng, hẩn nói rất nhỏ, chắc là sợ ta nghe thấy khó chịu, ta cũng chỉ đành làm bộ như không nghe thấy gì, ra vẻ vui, vòng vo chuyển đề tài.

“Nhị sư phụ, người cố ý đến tiễn con?”

Vốn tưởng rằng Chu Thông sẽ giơ chiết phiến gõ nhẹ lên đầu ta, sau đó rung đùi đắc ý nhắc tới một đồng chi, hồ, giả, đã gì đó... Không nghĩ hẩn lại gật gật đầu, nghiêm mặt nói:

“Hoa Tranh, người mặc dù gọi chúng ta là ‘sư phụ’ đã mười năm, chúng ta lại không truyền cho người chút võ công nào. Hiện tại lại muốn ra ngoài một mình, thất sư phụ người thực không yên lòng, nên bảo ta tới hỏi người, có muốn đợi mấy tháng nữa, đi cùng chúng ta hay không?”

Chu Thông hơi trầm ngâm, lại nói: “Ta mặc dù không biết người cùng đại hãn ước định như thế nào, nhưng cũng là ra ngoài du lịch, Giang Nam phồn hoa cực thịnh, hẩn là người cũng muốn đi, có thể đi cùng bảy huynh đệ chúng ta...” Hẩn mỉm cười, “... Trên đường dù có chuyện lớn bằng trời, nhị sư phụ cũng sẽ thay người gánh chịu.”

Giang Nam Thất Quái dù thế nào cũng là lời nói đáng giá ngàn vàng, nếu không năm đó cũng sẽ không vì đánh cuộc với Khưu Xử Cơ mà bỏ ba đại mạc suốt mười sáu năm. Lời này của Chu Thông vừa nói ra, nghĩa là không hỏi nguyên do đã nguyện gánh vác hết thảy cho ta, nếu ta thật sự giết người, phóng hỏa, gây tội ác tày trời, bọn họ cũng sẽ có liên quan không nhỏ.

Hốc mắt không nhìn được đau xót, vội vàng xoay đầu không nhìn hẩn.

Trên đầu đột nhiên bị gõ một cái thật mạnh, quay đầu thấy Chu Thông vẻ mặt muốn nói lại thôi, dường như có chuyện gì rất khó mở miệng, nhưng lại không thể không nói, ngừng nửa ngày, hẩn mới chậm rãi mở miệng nói:

“Năm đó ít nhiều cũng là do người an bài, mới cứu được tính mệnh ngũ đệ. Mặc dù không biết dụng ý của người đến tột cùng là vì sao, nhưng tính mạng của ngũ đệ ta là trọng yếu hơn hết, bởi vậy... bảy người chúng ta đều chịu ân tình này của người.”

Ta chỉ cảm thấy trong đầu giống như một cái bình rỗng, bỗng nhiên sét đánh ngang tai, chỉ nghe Chu Thông tiếp tục nói:

“Giang Nam thật quái có ân tất báo, nhưng ngày đó người bắt quả chỉ là một đứa bé, lại là con gái của đại hân, ăn mặc ở đều không cần lo tới. Người tư chất mặc dù hơn Tĩnh Nhi, nhưng tổ sư gia ngày đó có minh huấn: võ công không thể truyền cho người ngoại tộc. Nghĩ tới nghĩ lui, ta chỉ có thể truyền cho người tuyệt kỹ ‘Diệu Thủ Không Không’, coi như trả ơn.”

Nói tới đây Chu Thông liếc mắt nhìn ta, trên mặt lại có chút khó nói, chắc là vì năm đó ta cùng hân học ‘Diệu thủ không không’, tuy rằng việc này đối với ta là có lợi, nhưng lại không được quang minh chính đại cho lắm.

“Người ngày đó chỉ mới năm tuổi, trước biết an bài mọi chuyện gọn gàng ngăn nắp, sau còn biết bỏ cứu, tặng Tĩnh Nhi một bảo túi cứu mạng mới... Đó hẳn là để có cách giải thích với ta đi?”

Quả nhiên là vẫn không thể qua mắt được Diệu Thủ Thư Sinh sao...

“Thế gian mặc dù nói có loại cao nhân tinh thông tử vi tướng số, chỉ cần tính tiên thiên bát quái, là có thể biết được chuyện trước đây năm trăm năm, sau đó năm trăm năm. Nhưng chuyện hư ảo mờ mịt đó, chúng ta xưa nay vẫn không tin, huống chi lúc đó người lại tuổi nhỏ. Ta cùng đại ca lên thương thảo nhiều lần, cũng cảm thấy trừ bỏ quỷ thần, không còn cách giải thích nào khác.”

Chu Thông lại liếc mắt nhìn ta, lại nói: “Thế nhân gặp quỷ thần, nếu không có cầu ước, thì là e ngại tội hiềm, thậm chí hại người... Nhưng những năm gần đây ta âm thầm quan sát người, lời nói cử chỉ mặc dù thường khiến người ta không ngờ tới, nhưng tâm địa lại thiện lương, nếu kiên trì không muốn nói thật, cũng liền tùy người thôi.”

Ta... chưa bao giờ xem thường trí tuệ cổ nhân, nhưng cũng vẫn nghĩ rằng mình che dấu không tỵ, ai ngờ đã bị bọn họ quan sát cẩn thận như vậy. Bọn họ không thể tưởng tượng được loại chuyện ‘xuyên qua’ này, lại cho rằng ta bị ‘quỷ nhập’...

Bất quá... Quỷ nhập? Loại giải thích này cũng thật khiến người ta run lên a...

Chu Thông than nhẹ một tiếng, “Lúc đầu chúng ta cứ cho rằng người cùng Tĩnh Nhi, cùng Tĩnh Nhi... Lại nhiều ngày thấy người thần sắc khác thường, mới biết được thì ra trong lòng người... thế nhưng có người khác. Nếu thực sự biết trước thiên cơ, sao có thể... sao có thể... Có thể thấy được thiên cơ không thể lường hết được...”

Trong lòng đột nhiên đau xót, vô số chuyện cũ đều nổi lên, nước mắt rớt cuộc không ngăn được cuộn cuộn tuôn xuống.

Chu Thông lập tức ngừng lại, đưa một tấm khăn lại. Tấm khăn sạch sẽ, còn thoảng một mùi hương nhẹ, rất không thích hợp với phong cách lôi thôi của hân bình thường, ta cầm mà sửng sốt, lại nghe Chu Thông ngược ngừng nói:

“Khó trách thất sư phụ người bảo ta mang theo tấm khăn này, hẳn là biết ta ăn nói vụng về, chắc chắn sẽ khiến người khóc...”

“Diệu thủ thư sinh” sao có thể là người ‘ăn nói vụng về’ chứ, đơn giản là sợ ta thương tâm, cố ý nói vài chuyện không đâu để phân tán lực chú ý mà thôi.

Ta tự nhiên cũng không thể không cảm kích, cầm khăn lau khô nước mắt, mới nghiêm túc nói với hân:

“Nhị sư phụ, con quả thực có chuyện quan trọng cần đi Tây Vực trước, cho nên... Chỉ sợ là không có cách nào đồng hành cùng mọi người rồi.”

Chu Thông gật gật đầu, “Một khi đã như vậy, chúng ta cũng không tiện ngăn cản. Tương lai nếu người đến Giang Nam, cứ tới Gia Hưng tìm chúng ta.” Hân hơi trầm ngâm, lại nói: “Bảy huynh đệ chúng ta trong võ

lâm cũng có chút mặt mũi, đến đất Giang Nam, nếu có người muốn gây khó dễ với người, người cứ nói là đệ tử của chúng ta, có chuyện gì cứ tìm Giang Nam thất quái là được!”

Mười năm nay, ta cùng Chu Thông ngày ngày gặp mặt, hơn phân nửa thời gian là vui cười, tức giận, mắng lẫn nhau, “Nhị sư phụ” “Đồ đệ” thuận miệng kêu loạn, ta không để trong lòng, cũng nghĩ hắn cũng không để trong lòng.

Hơn nữa Chu Thông một khi đã nói như vậy, hắn không phải suy nghĩ của một mình hắn, chắc là thất quái đã thương nghị qua, lấy tính nết bao che khuyết điểm của bọn họ, đã cho ta xưng là đệ tử của họ, tức là đã nhận ta rồi... Ta nhìn hắn một lúc không nói nên lời.

Chu Thông lại giống như bình thường, nói: “Một mình ngươi ra ngoài, có nhiều chuyện cần phải để ý.” Đưa tay về phía sau, lại lấy ra một cái túi da, “Cái này là một số đồ phòng thân năm đó ta đi lại trên giang hồ thường dùng, ngươi mang theo bên người, phòng ngừa vạn nhất có chuyện gì.”

Ta đứng nói chuyện với hắn nửa ngày, lại không phát hiện được cái gói to như vậy hắn giấu ở chỗ nào, có thể thấy được ‘Diệu thủ không không’ của Chu Thông đã đạt tới cảnh giới nào.

Chu Thông vừa bực mình vừa buồn cười nhìn ta: “Ngươi theo ta học mười năm rồi, lại không nhìn ra được điểm này, nói ra chẳng phải là xấu danh tiếng ‘Diệu thủ thư sinh’ của ta sao.”

Nói đến đây, hắn đột nhiên khẽ nhú mày, dường như nhớ tới chuyện gì, cực kỳ thận trọng dặn ta.

“Ngươi không có nửa điểm nội lực, ‘Diệu thủ không không’ này nếu dùng với người thường, tự nhiên không có vấn đề. Nhưng có một chuyện cần nhớ kĩ: đối với người có võ công, tuyệt đối không thể ra tay. Nhất là nhất đẳng cao thủ, cơ thể hắn có chân khí lưu chuyển, ngươi vừa động thủ hắn tất phát hiện. Thấy ngươi có bản sự ra tay thần không biết quỷ không hay này, nhất định sẽ kiêng kị, nói không chừng liền hạ sát thủ...”

Ta run lên, run lên, thật sự không nhận được nói: “Nhị sư phụ, những lời này người đã nói với con hơn một ngàn lần rồi... Còn không nhớ được thì con thực quá ngu xuẩn rồi...”

“Đã nói với ngươi nhiều lần như vậy rồi sao?” Chu Thông cứ nhiên có vẻ lo nghĩ, mới nói: “Vậy tại sao ngươi còn không nhớ?”

Tại sao hắn lại bảo ta không nhớ? Ta trừng lớn mắt nhìn hắn.

“Trước lễ hội Naadam, lúc vị công tử áo trắng ôm ngươi, không phải ngươi đã định trộm thứ gì của hắn sao?”

...

...

...

Ta yên lặng quay đầu đi, chảy xuống hai hàng nước mắt.

Lúc ấy ta quả thật muốn mượn cơ hội trộm một vật từ NPC, để kiểm chứng thân phận của hắn, nhưng mà... khi đó NPC không biết là vô tình hay cố ý nâng cánh tay, lại vừa vặn chặn tay của ta, ta nhất thời khiếp đảm không dám động thủ lần nữa.

Vấn đề là... tại sao ngay cả chuyện này Chu Thông cũng biết được, không lẽ hắn mới là “Võ công cao cường rình coi cuồng” theo dõi bên người 24/24 trong truyền thuyết?

Đang nghĩ tới đó, trên đầu lại bị gõ một cái nặng nề. Chu Thông trừng mắt nhìn ta, liền mở túi da, còn giăng giải công dụng của từng thứ bên trong cho ta:

Có thứ “Cực lạc tán” trúng phải sẽ khiến người ta cười liên tục ba ngày, không cười không lấy tiền— hơn nữa cái tên này sao lại giống xuân dược vậy a; có thứ giống như miếng sắt lại có thể phóng ra mười ba mũi châm; có thứ nước chỉ cần tẩm một chút trên thư họa là có thể hiện ra nguyên bản vốn có; có củ cà rốt mà điêu khắc thành hình nhân sâm...

Khi hắn đổ thuốc tê cùng độc được tẩm trên ‘Bạo vũ lê hoa châm’ ra, ta rốt cục hoàn toàn hết chỗ nói rồi...

Nhị sư phụ, khi trẻ tuổi người thật là người hiệp nghĩa sao? Thật sự không phải thuộc tập đoàn làm đồ giả, bán sỉ độc được tài liệu kiêm bán lẻ công cụ dụng cụ chứ?

...

Đầu ngón tay nhẹ sờ vào túi da bên hông, nghĩ tới khi ấy Chu Thông nổi trận lôi đình, ta không nhịn được nở nụ cười, cho nên... không chú ý tới con ngựa già đã dừng ở một chỗ cực không thích hợp để dừng lại.

“Cho qua, cho qua!”

Tới tận khi có người phóng qua bên người, ta mới định thần lại, vừa liếc mắt lại nhìn thấy bốn chữ vàng lớn lóng lánh:

Duyệt Lai khách sạn.

26. Q.2 - Chương 26: Duyệt Lai Khách Sạn

27. Q.2 - Chương 27: Bạch Cừ Mĩ Nhân

Theo tiếng lục lạc, bốn con lạc đà toàn thân trắng như tuyết từ phía đông chậm rãi đi tới. Trên lưng mỗi con lạc đà đều có một người cưỡi, một màu áo bào trắng, không phải lụa, cũng không phải cẩm, giống như lấy sợi tơ trắng của Thiên Tâm tơ mà dệt thành. Bốn người tay áo theo gió nhẹ bay, ánh nắng chiếu xuống lại có cảm giác như toàn thân phát sáng.

Mỗi người lại quàng một chiếc khăn bằng lông chồn thuần trắng. Chồn bạc vốn rất hiếm, tính tình lại cực kỳ giảo hoạt, khi bị thợ săn bức đến tuyệt lộ, thường thà chết chứ không chịu khuất phục, tự mình cắn xé da lông chính mình, bởi vậy lông chồn bạc rất khó kiếm. Cho nên khăn lông chồn bạc của bốn người này cũng được coi là vật trân quý rồi.

Bốn người này nhìn qua đều ước chừng khoảng hai mươi tuổi, tướng mạo xinh đẹp, trong đó một người có cặp mắt màu xanh lam, vừa thấy đã biết không phải người Trung Thổ.

Lạc đà như thế, bạch cừ như thế, mỹ nhân như thế... Nếu đến lúc này ta còn không biết các nàng là loại người nào, thì thật sự là chưa đọc ‘Anh Hùng Xạ Điêu’.

Bốn bạch cừ mỹ nhân này hẳn chính là dấu hiệu chiêu bài độc nhất vô nhị của Bạch Đà Sơn thiếu chủ Âu Dương Khắc, chất lượng nghe nói ngay cả hậu cung ba ngàn giai lệ của Đại Tổng, Đại Kim cũng không sánh được —— cơ thiếp kiêm đàn nữ đệ tử rồi!

Tục ngữ nói rất đúng: “Nếu muốn học được, đi theo sư phụ”. Bởi vậy võ công của đàn nữ đệ tử của Âu Dương thiếu chủ hẳn là học được không tồi a... Loại người phiền toái thế này, có thể không trêu chọc thì không nên trêu vào là tốt nhất...

Dù sao ta đến Tây Vực chẳng qua chỉ là du lịch một chuyến thôi, tuyệt không có ý dây dưa gì tới người trong giang hồ.

Vì thế ta quay lưng đi, cắn mút quả càng vui vẻ hơn.

Nhưng mà a nhưng mà, còn có câu tục ngữ là “Nhân sinh nơi nào không phân phùng”.

Lúc ta ôm theo một túi nho khô về Duyệt Lai khách sạn, vừa bước vào cửa lớn một bước, liền nhìn thấy bốn vị bạch cừ mỹ nhân ngồi dựa vào cửa sổ ở bên bàn, mặt không có chút biểu cảm, chỉ lạnh lùng nhìn lão Bạch chạy bàn.

Ngẫm lại chuyện này cũng không liên quan tới ta, đang định vòng qua rút lui, lại bị Lữ tú tài phòng thu chỉ tóm được.

Thằng nhãi này gầy như cây gậy trúc, lực tay lại cực kì lớn, trừ phi ta xé đứt tay áo tại chỗ, nếu không tuyệt đối đừng nghĩ tới chuyện đi được nửa bước.

Ta chụp lấy bàn tính trên bàn, định nhắm vào ót hắn đập một phát, Lữ tú tài thần sắc lại thận trọng thấp giọng nói với ta: “Các nàng muốn đòi phòng của cô.”

Ta sững sờ sững sờ, không khỏi đề thấp thanh âm theo hỏi hắn: “Sao lại đòi phòng ta?”

Lữ tú tài bĩu môi nhìn về phía bên kia, ý bảo ta lắng nghe.

Nhất thời nhiệt tình bá quái của ta hừng hực nổi lên, tay chân lạnh lẽo kéo cái ghế của Lữ tú tài lại, đặt mông ngồi xuống, sau đó lấy ra một ít nho khô bồi thường cho hắn, hắn cười khở rớt một ly trà cho ta, chính mình lại lấy một cái ghế khác để ngồi. Sau đó hai người vừa ngồi chơi vừa dựng thẳng lỗ tai nghe lén.

Thì ra người của Bạch Đà Sơn mỗi lần xuất hành, đều ở phòng chữ Thiên —— như thế cũng giống như ở hiện đại, những cán bộ cao cấp của các công ty đi công tác nhất định phải ở khách sạn hơn bốn sao a, nhưng mà Duyệt Lai khách sạn gần đây không biết tại sao sinh ý tốt, toàn bộ phòng chữ Thiên đều đã chật cứng người.

Hôm ta đến, Nhạc Thiếu Đông giả mạo điểm tiểu nhị đã nói hai chuyện là sự thật, đó là : phạm vi trăm dặm quả thật không có khách sạn thứ hai, và gian phòng chữ Thiên ta ở quả thật là gian phòng trống cuối cùng rồi.

Nói lại, trấn này tuy không lớn, nhưng cũng là nơi mà các phương đều phải đi qua, vì sao lại chỉ có một khách sạn này thôi, không có người nào nghĩ tới chuyện kinh doanh cạnh tranh sao? Người dân không khỏi quá thuần phác đi...

“Ba!” Bạch cừu mĩ nhân một chưởng chụp trên bàn, khiến bát đĩa trên bàn chấn động kêu leng keng, giận dữ nói: “Chẳng lẽ người Bạch Đà Sơn ta lại không thể ở được một gian khách sạn của các người!”

Lữ tú tài thì thảo luận bầm bầm: “Quả nhiên là người của Bạch Đà Sơn...”

Ta thật cẩn thận hỏi, “Bạch Đà Sơn... Là nơi nào?”

Nhớ rõ trong nguyên tác, mỗi lần Âu Dương Khắc báo danh ở Bạch Đà Sơn, mọi người đều mờ mịt không rõ, có lẽ ở Tây Vực lại rất nổi danh?

Lữ tú tài cười khở nói: “Người kiếm cơm ăn tại Tây Vực này, mười phần thì có bảy tám phần là không dám đắc tội với Bạch Đà Sơn, nếu không sẽ...”

Trên mặt hắn đột nhiên hiện lên vẻ sợ hãi, câu nói kể tiếp liền nuốt trở vào.

Uy! Bạch Đà Sơn rốt cuộc là sơn tặc thu phí qua đường, hay là xã hội đen thường phân chia tang vật, hay là tổ chức chế độ, buôn lậu thuốc phiện kiêm lừa bán con gái phi pháp... Người làm ơn nói cho hết a! Nếu không ta thật khó chịu a...

Bên kia lão Bạch vẻ mặt như khổ qua cần thận nói: “Bốn vị cô nương, sinh ý tới cửa, tiểu điểm sao lại không muốn làm, này... thật sự là khách phòng đều đã đầy...”

“Ba!” Lại là một cái đập bàn, ta nhìn cũng thấy đau thay cho cái bàn kia...

Người có tướng mạo đẹp nhất trong bốn người kia sảng giọng: “Ai nói đã đầy, bên kia không phải vừa có một gian trống phòng sao?”

Còn thừa một gian? Ta liếc mắt nhìn về phía Lữ tú tài, hắn thật thức thời nhanh chóng giải thích: “Là phòng chữ Địa bên cạnh phòng của hai vị Lạt Ma, bốn vị cô nãi nãi kia ngại phòng không tốt bằng phòng chữ Thiên, không chịu ở, nhất định đòi phòng chữ Thiên...”

Thanh âm hắn càng nói càng nhỏ, nói xong lời cuối cùng xoay đầu nhón nhìn ta.

Chết tiệt, không phải là muốn ta đổi phòng với phòng chữ Địa kia sao?

Khách sạn cổ đại tuyệt không thể so sánh với khách sạn hiện đại, ta cũng không cảm thấy phòng chữ Thiên sẽ tốt hơn phòng chữ Địa, dù sao cũng đều không có bồn cầu tự hoại, điều hòa, TV... Cho nên đổi phòng cũng không sao, nhưng mà cũng không thể để bọn họ chiếm tiện nghi a.

“Kì thật cũng không phải ta không thể đổi phòng, nhưng mà...” Ta không có hảo ý nhìn Lữ tú tài, “... Tiền thuê phòng mấy ngày nay của ta?”

“Miễn rồi!” Lữ tú tài cắn răng nói.

“Vậy tiền cơm ngày ba bữa?”

“Cũng miễn rồi!”

“Rượu nước? Đồ ăn vặt? Chăm sóc ngựa?”

Lữ tú tài thống khổ nói: “Đều miễn cho cô rồi!”

Ta đang muốn thừa thắng truy kích nói thêm mấy yêu cầu, một thanh âm như sấm đột nhiên vang lên phía sau. “Hoa cô nương, chờ tới lúc cô đi, có muốn bốn điểm chuẩn bị lương khô cho cô nữa hay không hả?”

Ta trôi chảy đáp: “Muốn!”

Sau đó vừa quay đầu liền thấy được gương mặt trắng bệch bảy phần giống quỷ, ba phần không giống người của Nhạc Thiếu Đông, sợ tới mức trực tiếp ngã từ trên ghế xuống.

Duy nhất đáng giá an ủi là, bị dọa cũng không phải chỉ có một mình ta, Lữ tú tài cũng chặt vật từ dưới sàn đứng lên.

Thấy bộ dạng hai người chúng ta, Nhạc Thiếu Đông cười đến dị thường vui mừng, loại tươi cười xuất phát từ nội tâm, phối hợp với vẻ bề ngoài của hắn lúc này, quả thực nhìn thế nào cũng giống như cương thi vừa chui ra khỏi hầm mộ.

—— Nhãi ranh, cho rằng ta không trị được người sao!

Ta giương giọng kêu to: “Lữ tú tài!”

“Đến!” Kể bị ta gọi tên đáp lời, tay đang cầm chặt bàn tính, hung tợn nhìn Nhạc Thiếu Đông, hiển nhiên có mối thù chung với ta.

“Ta đổi ý rồi!”

“A?”

“Ta có thể đổi cho các người gian phòng chữ Thiên, bất quá...” Ta nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Nhạc Thiếu Đông, “Tất cả những gì vừa miễn, đều tính cho thiếu chủ của các người!”

Lữ tú tài đáp ứng vô cùng sảng khoái, “Được!”

Sau đó hai chúng ta cùng lộ ra nụ cười tiêu chuẩn để hở tám cái răng lóc sáng.

Không để ý tới sau lưng mõ Thiếu Đông đầm ngực khóc kêu trời kêu đất “Tiền tiêu vặt hàng tháng của ta ” ... linh tinh, ngoắc lão Bạch lại, truyền đạt lại kết quả thương thảo vừa rồi, vì thế lão Bạch vô cùng nhanh chóng chạy tới bàn của bạch cừu mỹ nhân kia, báo cho họ biết tin tức trọng đại là còn thừa một gian phòng tốt, ta cũng cảm thấy mỹ mãn, cười khê đi chuyển nhà.

28. Q.2 - Chương 28: Hai Vị Lạ Ma

Phòng chữ Địa, ngoại trừ việc diện tích nhỏ hơn một chút, đồ dùng thiếu đi một chút, ta cũng không cảm thấy nó kém hơn phòng chữ Thiên ở chỗ nào, nếu không phải cách vách ban đêm vẫn truyền đến thanh âm phi thường quái dị.

Cái loại thanh âm này làm cho ta tinh thần uể oải, thật sự không nhìn được dùng ánh mắt nào đó để đánh giá hai vị lạt ma vừa đi ra từ đó... Rốt cuộc là bọn họ làm cái gì mới có thể khiến ván giường ban đêm kéo kẹt không ngừng a?

Hơn nữa... Một trong hai vị đó là nữ thanh niên, người còn lại lại hết mức che chở hẩn, khiến ta rất khó mà không nghĩ đến phương diện thiếu thuần khiết a...(hồ hồ, tỷ thật quá đen tối, người ta là Lạt Ma nha)

Hai vị lạt ma hiển nhiên không biết nội tâm giãy giụa của ta, vì thế cực kì thân mật nhìn ta gật gật đầu. Bởi vậy căn cứ nguyên tắc lảng giềng hữu hảo hòa thuận, ta không khỏi có điểm chột dạ nở một nụ cười sáng lạn quá mức.

Đang muốn đi qua bên người bọn họ, nữ thanh niên bất chợt dừng bước, hơi hơi nghiêng người nhìn ta, “Nữ cư sĩ nén mình vì người, một ý thiện cũng sẽ có nhân quả, ngày sau tự nhiên có phúc báo.”

Lúc đó vừa mới sáng sớm, ánh mặt trời buổi sớm từ bên ngoài chiếu vào hành lang, khiến tất cả đều cực kì trong sáng. Vị lạt ma trước mặt ánh mắt trong suốt nhu hòa, khuôn mặt an tường yên tĩnh, tuy rằng dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, lại làm cho người ta không sinh ra nửa điểm tục tâm, chỉ cảm thấy thần quang chiếu rọi, kính cẩn trang nghiêm.

Được hẩn tán dương như vậy, cho dù da mặt có dày, lúc này ta cũng không khỏi cảm thấy mặt hơi hơi nóng lên, nhưng không biết tại sao, thật sự không muốn bị hiểu lầm thành người tốt như thế, vì thế kiên trì giải thích cùng hẩn:

“Ta chỉ là không quá để ý sự khác nhau giữa phòng chữ Thiên và phòng chữ Địa mà thôi, nếu chỉ còn lại sai phòng, ta sẽ không muốn đổi, cho nên, không phải như người nói vậy...”

Huống chi còn có thể nhân cơ hội được khách sạn miễn tiền, nhân tiện khi dễ tên Nhạc Thiếu Đông kia một chút...

“Ha ha, tiểu cô nương tính tình sáng khoái, nửa điểm không nhân nhó, ta thực thích.”

Nói chuyện là vị lạt ma còn lại, thân hình khô ngô cao lớn, tuổi chừng hơn ba mươi.

Ta còn đang suy nghĩ xem có cần khiêm tốn một chút hay không, đã bị một đôi bàn tay to như cái quạt túm được bả vai, lực đạo vừa vặn khống chế không đến mức đau đớn nhưng cũng không thể giãy giụa... Hẩn là một cao thủ.

Cao thủ lạt ma đại thúc nhìn trái nhìn phải ta, giống như mấy bà nông dân chọn mua gia súc gia cầm ở chợ, nhân tiện sờ sờ cánh tay, nhìn nhìn chân, chỉ thiếu bóp miệng ta đếm xem có bao nhiêu cái răng mà thôi...

Ta không có sức phản kháng bị y xoay hoa mắt choáng váng đầu, “Uy...”

Kháng nghị còn chưa nói ra miệng, đại thúc lại bỗng nhiên thả tay, quay đầu nói với nữ thanh niên: “Ích Tây Gia Thổ, ta thấy tiểu cô nương này thiên tư không tệ, lại hợp ý với người, không bằng ta thu cô ta làm đồ đệ, làm sư muội người, thế nào?”

Ồ! Hóa ra không phải công thụ mà là thầy trò a...= =

Tuy rằng được đại thúc khen “thiên tư không tệ” cũng thực vinh hạnh, nhưng loại khẩu khí này rất giống như muốn ta làm đồ chơi cho đệ tử y vậy... Thật sự là làm cho người ta không cao hứng nổi a...

“Nữ cư sĩ xin đừng để ý, gia sư cũng không có ác ý.” Ích Tây Gia Thổ có lẽ cũng đồng cảm, chấp tay thi lễ với ta, quay đầu nhìn về phía sư phụ hẩn: “Sư phụ, ngài từng đáp ứng ta chuyện gì?”

Lạt ma đại thúc rút lui thân mình, gãi đầu, “Tiểu cô nương, xin lỗi, ta không phải cố ý mạo phạm. Chỉ là...” Y nóng lòng muốn thử nhìn ta, “Cô thật không muốn báỉ ta làm sư phụ? Bàn Nhược Công của ta rất lợi hại, nếu cô học xong, mười đại nam nhân cũng không đánh lại cô.”

Ách... Ta sao lại muốn đánh nhau với mười đại nam nhân? Ta cũng không nợ nần ân oán gì a...

Lạt ma đại thúc còn muốn nói gì, Ích Tây Gia Thổ đột nhiên thản nhiên nói: “Sư phụ, người từng nói người kia thiếu tính nhẫn nại, nếu không đến trước buổi trưa, nói không chừng hẩn sẽ đi mất.”

“A!” Lạt ma đại thúc kêu to một tiếng, liền chạy gấp về phía cửa khách sạn, tốc độ nhanh vô cùng. Ích Tây Gia Thổ nhìn ta gật gật đầu, cũng đi theo, thân hình linh động, cũng không cách sự phụ hấn bao xa, có thể thấy được võ công của hấn cũng không thấp.

Chỉ tiếc ta chưa từng học võ, không nhìn ra bọn họ thuộc môn phái nào, võ công nhà ai, bất quá... Vị đại thúc kia võ công dường như cao hơn một bậc so với NPC áo trắng trước đây đã gặp ở thảo nguyên.

Địa cầu quả nhiên thật là nguy hiểm...

Hai thầy trò thú vị kia lúc này đã đi ra ngoài làm việc, như vậy... cách vách sẽ không còn thanh âm kì quái gì nữa đi... Ta ngáp to một cái, quyết định về phòng ngủ bù.

Giấc ngủ này thật sự là ngon, tỉnh lại đã là lúc hoàng hôn.

Trong lúc vô ý đụng tới gối đầu, lại chạm phải một mảnh ướt lạnh. Ngồi trên giường, tới tận khi trời tối, nhà nhà thấp đèn đuốc lên rồi, ta cũng không thể nhớ được rốt cuộc là... ta đã mơ thấy cái gì...hay là mơ thấy ai...

Bụng cô lỗ cô lỗ vang lên, một ngày nay chưa ăn gì rồi. Ta xoay người xuống giường, định tới đại sảnh ăn chút gì —— dù sao tất cả cũng đều tính cho thiếu chủ nơi này, không ăn gì chẳng phải là tiện nghi cho tên hồn đản đó sao.

Về phần nước dính trên gối đầu, nhất định là do đói mà chảy nước miếng thôi, đúng, nhất định là như vậy, đúng vậy!

Đi ngang qua phòng chữ Địa bên cạnh, bên trong đèn sáng, loáng thoáng còn có thể nghe thấy thanh âm kéo kệt kéo kệt truyền đến.

Thế lực... xem ra cũng thật quá tốt đi...

Đang nghĩ như vậy, cửa phòng đột nhiên “chi nha” một tiếng mở ra, ta ngay cả thời gian tìm chỗ trốn cũng không có, đã thấy mỹ thanh niên quần áo chỉnh tề đứng trước mặt... Ách... Quần áo chỉnh tề?

“Nữ cư sĩ nếu có việc, cứ tiến vào đừng ngại.”

Ta thật sự chỉ là đi ngang qua, ta còn muốn đi ăn cơm chiều... Nhưng mà, không biết vì sao, đối diện với ánh mắt có thể nhìn thấu lòng người kia, tổng cảm thấy đáy lòng có chuyện gì bí ẩn không thể che giấu, câu từ chối từ cực kỳ không nói lên lời.

Nhưng mà, sẽ không có gì bất tiện chứ? Ván giường vẫn còn đang kêu vang... Nhỡ đâu trong phòng còn có người thứ ba?

Gian phòng chữ Địa này cũng bài trí giống như phòng ta, phân làm hai gian, lạt ma đại thúc đang ngồi xếp bằng trên nhuyễn tháp ở gian ngoài —— đương nhiên là quần áo cũng chỉnh tề. Hai mắt y khép hờ, tay trái hoành ở trước ngực, năm ngón tay chụm lại, làm thành một hình thù cổ quái. Tay phải đưa ra phía trước, hai ngón tay duỗi ra chỉ vào trúc y bên giường.

Trúc y kia tuy rằng vẫn chưa hề chạm tới thân thể hấn, lại như bị một vật nặng vô hình gì đè ép, không chịu nổi phát ra thanh âm “kéo kệt kéo kệt”...

Võ công thật lợi hại! Đây là suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu ta.

Thật bực hấn a! Đây là ý niệm thứ hai trong đầu ta.

Ta âm thầm thấy may mắn tối hôm qua đã không vì hiếu kì quá mức mà chạy tới nhìn coi, nếu không hiện tại có lẽ đã phải xấu hổ vì tư tưởng đạo đức không thuần khiết của mình rồi đi?

Bất quá... Đây hình như là đang luyện công đi, có thể tùy tiện vào quấy rầy sao? Chẳng lẽ không sợ tẩu hỏa nhập ma, nổ tan xác bỏ mình gì đó? (tỷ khéo tưởng tượng, có phải bom đầu mà nổ tan xác được ==)

Ta không biết làm sao nhìn Ích Tây Gia Thổ, hấn nhìn ta mỉm cười nói: “Không ngại, Bàn Nhược Công của gia sư rất khác so với võ công Trung Nguyên, bất kì lúc nào cũng có thể tập luyện.”

Bàn Nhược Công? Đây là lần thứ hai nghe thấy cái tên này rồi, tổng cảm thấy có điểm quen tai a, là đã từng nghe được ở đâu...(hắc hắc, có ai nhớ không)

“Aha, là tiểu cô nương đến đây a!”

Lạt ma đại thúc không biết đã thu nội lực lại khi nào, đi tới, hào sảng vỗ một cái vào vai ta, tuy rằng không có nửa điểm đau đớn, nhưng ta liếc mắt nhìn đến trúc y đáng thương kia, vẫn không nhịn được rùng mình. So với nó, đại thúc đối đãi với ta xem ra đã rất khách khí rồi...

“Tiểu cô nương tới bái ta làm thầy sao?”

“Ách...”

Ta thật sự không có quyết định này a, nhưng mà đại thúc nhiệt tình đón tiếp ta như thế, ngay cả tiếng phản đối cũng không có cơ hội mở miệng nói, chỉ có thể nhìn về phía mỹ thanh niên đang đứng một bên mỉm cười mà xin giúp đỡ, kính nhờ người quản sự phụ người a!

Ích Tây Gia Thổ quả nhiên không phụ mong đợi của ta mở miệng, thanh âm thực bình tĩnh, nội dung đối với ta mà nói, cũng rất là kinh ngạc.

“Sư phụ, thỉnh thận trọng từ lời nói đến việc làm.”

Vừa nghe lời này đại thúc lập tức ngượng ngùng buông tay ra, ta phi thường đồng tình nhìn hần, mỗi lần Chu Thông nhắc nhở ta như vậy, ta cũng thực ủy khuất như thế a.

Nhưng mà... Vừa nghĩ tới đây, ta lại có cảm giác muốn rơi lệ, vì sao đến cuối cùng đều là ta bị khi dễ, mà đồ đệ của người ta lại có thể có thần khí như vậy a a a!

29. Q.2 - Chương 29: Là Đồ Đệ Cũng Là Sư Phụ

Ta đang vui đầu cân nhắc vấn đề vì sao đồ đệ của người ta có thể có thần khí như vậy, lạt ma đại thúc bỗng nhiên nghiêm nghị nói với ta:

“Ích Tây Gia Thổ là đệ tử của ta, cũng là sư phụ ta...”

Ta hoảng sợ, lúc này mới phát hiện thì ra mình bất tri bất giác đã hỏi ra miệng, không khỏi quẫn bách, may mà hai thầy trò này nhìn qua tựa hồ cũng không có vẻ hờn giận gì, Ích Tây Gia Thổ còn mỉm cười rút một ly trà cho ta, chỉ vào vị trí trống bên cạnh, làm động tác ‘mời ngồi’.

Ta tin rằng cho dù đại thúc kia nổi bão thì chỗ đó cũng sẽ là chỗ an toàn nhất, vì thế vội vàng vàng chạy tới ngồi xuống, cầm chén trà nóng bắt đầu nghe đại thúc kể chuyện xưa.

Hóa ra lạt ma đại thúc tên là Cát Mã Ba, thuở nhỏ cha mẹ đều qua đời, được sư phụ y nuôi nấng, lại đem tất cả bản lĩnh dốc túi truyền thụ, cảm tình thầy trò cực kỳ sâu đậm.

Sư phụ y hai mươi năm trước đã qua đời, y theo di ngôn của sư phụ đi du lịch mấy năm, cuối cùng tìm được Ích Tây Gia Thổ ở ven hồ Nạp Mộc Sai, lúc ấy mới bốn tuổi. Ích Tây Gia Thổ vừa thấy y đã kêu Cát Mã Ba, còn có thể nói ra y đến từ phương nào, ngày xưa ẩn cư chỗ nào, cùng với võ công của y đã tới mức nào, tất cả mọi chuyện đều rất chuẩn xác.

(Hồ Nạp Mộc Sai – Na Mu Chou : một trong ba thánh hồ của Tây Tạng.)

Vì thế đại thúc vui mừng quá đỗi, ngay lập tức thu Ích Tây Gia Thổ làm đệ tử.

...

...

...

Thật là một chuyện xưa thần kì!

Ta biết hiện nay cũng vẫn chưa xác nhận được sự chuyển thể của Lạt ma có thực hay không, nhưng thuyết luân hồi chuyển thể của Phật giáo cũng đã xâm nhập vào lòng người rồi, vô luận Lạt ma hay là giáo chúng bình thường đều rất tin con người sau khi đầu thai sống lại, sẽ không quên đi kí ức kiếp trước. Nhưng tận mắt gặp loại chuyện này, vẫn khiến cho người ta cảm thấy như đột nhiên rơi vào thế giới khác vậy...

Tuy rằng biết thực không lẽ phép, ta vẫn không nhịn được quay đầu hỏi Ích Tây Gia Thố:

“Người... Thật sự nhớ rõ chuyện kiếp trước?”

Hắn cười lắc đầu, “Kiếp nào có nhân quả của kiếp đó, kiếp này có nhân quả của kiếp này, nếu đã đến kiếp, những gì của kiếp trước đều sẽ tiêu tán.”

Kiếp trước cùng kiếp này... Quả thật không có chút quan hệ nào sao?

Nói cách khác, những người... những gì chưa kịp nói, những người chưa kịp cáo biệt, sẽ vĩnh viễn không có khả năng gặp lại rồi...

Vĩnh viễn không có khả năng... không có cơ hội...

“Nữ cư sĩ, nữ cư sĩ... thỉnh nén bi thương...”

Ta mờ mịt quay đầu, chỉ nhìn thấy gương mặt mơ hồ của Ích Tây Gia Thố, mơ hồ? Xoay tay sờ lại mặt, trên tay đầy nước... Bất chấp lễ tiết gì đó, dùng tay áo lau lung tung trên mặt.

“Xin lỗi, ta chỉ là... chỉ là... nghĩ tới một vị cố nhân...”

Là ta nhìn lầm rồi sao? Vì sao vừa rồi ta dường như cảm thấy trên mặt Ích Tây Gia Thố chợt lóe qua chút cảm xúc... dường như có thể nói là vui mừng...

Tiếng cười hào sảng của đại thúc vang lên, “Aha ha, nếu là như thế, tiểu cô nương, cô nhất định càng phải bái ta làm thầy rồi!”

Nghệt mặt! Ta tự nhận mình cũng không phải là cái loại mỹ chất lương tài gì mà khiến người ta nhìn thấy là thèm, cho nên thật sự không rõ vì sao đại thúc lại chấp nhất chuyện này như thế. Nhưng mà... Y tựa hồ là thật sự rất nhiệt tâm a, không hề có chút nào là tùy tiện qua loa tắc trách, bởi vậy ta cố gắng bày ra một ánh mặt thực chân thành tha thiết cực kỳ thành khẩn nhìn đại thúc:

“Nhưng mà ta không muốn xuất gia a...”

Tuy rằng không phải là lý do quan trọng nhất, nhưng đây quả thật là tiếng lòng của ta... Cho dù như thế nào, ta cũng đều tuyệt không có hứng thú với việc xuất gia.

Đại thúc gãi đầu, nghi hoặc nhìn ta, lại nhìn Ích Tây Gia Thố, mới nói: “Ai muốn cô xuất gia chứ?”

Ta cũng sửng sốt, theo y nhìn về phía Ích Tây Gia Thố.

Mỹ thanh niên mỉm cười, nhất thời khắp phòng ảm áp, như gió xuân thổi vào.

“Sư phụ cùng...” không biết vì sao hắn ngừng lại một chút, mới nói tiếp, “... cùng ta mặc dù đã nhập giáo, nhưng sở học võ công cũng có thể truyền thụ cho đệ tử tục gia, bởi vậy sư phụ thu đệ tử cũng không nhất định phải xuất gia.”

Đại thúc ngồi một bên mãnh liệt gật đầu, đại khái là thuận theo tư tưởng ‘Tất cả những gì đệ tử nói đều đúng’.

Tục ngữ nói “Vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo”, nhưng không biết vì sao, đối với thầy trò này ta lại không cảm giác thấy nửa điểm ác ý, không chỉ như thế, lại có cảm giác thân thiết khó hiểu... Chẳng lẽ đây chính là cảm giác hòa thuận trong truyền thuyết?

(Vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo: không có chuyện gì mà tỏ ra ân cần, không phải bọn gian trá thì cũng là phường trộm cắp.)

Nhưng mà, về chuyện tập võ... Ta còn một vài chuyện không rõ...

Cho nên...

Ta còn đang lo lắng chọn lựa từ ngữ để nói, Ích Tây Gia Thố đã mở miệng trước rồi.

“Nữ cư sĩ không cần sốt ruột, thầy trò ta còn lưu lại nơi này một thời gian, trước ngày chúng ta rời đi hãy trả lời cũng không muộn.”

Nhìn khuôn mặt tươi cười ôn hòa của hắn, ta không tự chủ được gật gật đầu.

Cho nên thời gian biểu của ta biến thành thế này:

Sáng sớm, đến lầu hai khách sạn hưởng thụ bữa sáng mỹ vị —— đương nhiên là ghi nợ cho Nhạc Thiếu Đông.

Ăn xong điểm tâm đi tản bộ trên đường cho tiêu thực, nhưng trước giờ ăn trưa nhất định sẽ về, bình thường còn mang về một đồng hồ ăn bị Lữ tú tài gọi là ‘hình thù kì quái’, thật đáng tiếc là bộ phận phí dụng này không cách nào bắt Duyệt Lai khách sạn chi trả được. = =

Giữa trưa, đến lầu hai khách sạn hưởng thụ cơm trưa mỹ vị —— đương nhiên vẫn là ghi nợ cho Nhạc Thiếu Đông.

Ăn xong cơm trưa cưỡi con ngựa già ra ngoài, ở Duyệt Lai khách sạn mỗi ngày ăn ngủ, ngủ ăn, nó nghiêm nhiên đã có nguy cơ béo phì, nếu không vận động nhiều, chỉ sợ tới lúc ta rời đi, nó đã có thể cos heo mập rồi.

Có đôi khi chạy tới phòng bếp nói vài lời vô nghĩa với đầu bếp Lý, nhân tiện học một chút trù nghệ, về phần vật liệu bị lãng phí, tự nhiên cũng đổ lên đầu Nhạc Thiếu Đông, mà ngẫu nhiên —— thật sự chỉ là ngẫu nhiên —— xuất hiện thứ phẩm, cũng bị lão Bạch khoái hoạt đem lên làm thức ăn cho Nhạc Thiếu Đông.

Chạng vạng, đến lầu hai khách sạn hưởng thụ bữa tối mỹ vị —— tiền cơm vẫn ghi cho Nhạc Thiếu Đông.

Mà vừa đến buổi tối, ta liền mang theo các thứ đồ ăn vặt ban ngày mua, chạy sang phòng cách vách nghe lật ma đại thúc kể chuyện xưa —— tuy rằng đám mỹ nữ Bạch Đà sơn đã rời khỏi Duyệt Lai khách sạn ngay hôm sau, nhưng ta lại không nhắc tới chuyện đổi phòng, vẫn ở tại phòng chữ Địa này.

Đại thúc kể rằng từ khi y nhớ được mọi chuyện thì đã theo sư phụ đi khắp nơi du lịch, trong thời gian đó gặp được vô số kỳ nhân dị sự. Tuy rằng không biết có khoa trương lên không, nhưng những chuyện về thiên châu, về chuyển sơn, về khổ hạnh tăng... cùng với những chuyện xưa khác vẫn làm cho ta nghe được mùi ngon, hoa chân múa tay vui sướng.

Ích Tây Gia Thố luôn mỉm cười rót trà cho chúng ta đúng lúc, ngẫu nhiên bổ sung vài lời giúp đại thúc... cùng với khi đêm đã khuya liền đuổi ta về phòng ngủ ...

Ngày cứ khoái hoạt mà thích ý trôi qua như vậy, có đôi khi nhìn những đám mây trắng thản nhiên trôi nổi trên bầu trời, ta cơ hồ có loại ảo giác cả đời sẽ trôi qua như vậy...

Nếu có thể xem nhẹ những lời nói nhỏ ngẫu nhiên của những người trong khách sạn, bộ dáng Nhạc Thiếu Đông ngẫu nhiên muốn nói lại thôi... cùng với việc phòng cách vách càng ngày càng ít thấp đèn đuốc hơn, cùng vẻ mặt thầy trò đại thúc ngày càng mệt...

Bất tri bất giác tựa hồ đã có quá nhiều ràng buộc với những người bên ngoài, như vậy, ta sẽ không thể không đếm xỉa đến những chuyện sẽ xảy ra vào một lúc nào đó...

Trên thế giới này, người muốn quan tâm tới đã rất nhiều... nhiều lắm... Mà ta không thể chịu được chuyện mất đi một người nào cả...

Có lẽ, cũng là lúc ta nên rời đi.

Nằm trong bóng đêm, ta lại không buồn ngủ, nhìn đỉnh màn.

Hai người phòng cách vách đến bây giờ còn chưa trở về, tuy rằng biết bọn họ võ công cao cường, hẳn là sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn không nhịn được có chút lo lắng.

Hơn nữa từ hai ngày trước đã bắt đầu không thấy bóng dáng đầu bếp Lý, liên tưởng đến không khí khác thường đang tràn ngập khách sạn, tổng cảm thấy dường như sẽ phát sinh chuyện gì đó...

Một trận tiếng lục lạc bỗng dưng vang lên dồn dập, tưởng xa mà gần, trong đêm khuya yên tĩnh, thanh âm cao vút kia khiến người ta phiền muộn vô cùng, quả thực giống như là... sắp có chuyện gì rất xấu sẽ xảy ra...

...

30. Q.2 - Chương 30: Nguy Cơ

31. Q.2 - Chương 31: Bạch Đà Sơn Thiếu Chủ

Lo lắng đề phòng tới tận khi sắc trời mờ mờ, ta mới xác định được phán đoán của mình hẳn là đúng, Âu Dương Khắc chắc hẳn đã dùng cơ thiệp để giải được tính trên người rồi, ta không cần phải tiếp tục lo lắng về nguy cơ đó nữa, về phần sau này phải giải quyết vấn đề với hắn thế nào, đến lúc đó rồi nói sau...

Thần kinh căng thẳng cả đêm, giờ được thả lỏng, mệt mỏi không thể khống chế được, giống như thủy triều bao phủ toàn thân, sau đó... ta đang ngủ.

Lúc tỉnh lại, mặt trời đã lên cao, ngoại trừ cảm giác tê mỏi vì phải duy trì một tư thế ngủ quá lâu, toàn thân từ trên xuống dưới đều có thể hoạt động tự nhiên, không có chỗ nào không ổn. Mà quỷ dị hơn là trên người đã mặc một bộ quần áo đơn, bên cạnh còn có một bộ y phục bạch cừu... Ta mờ mịt nhìn chung quanh, mới phát hiện dường như cả căn phòng cũng không phải là căn phòng hôm qua nữa rồi...

Ta lại ngủ như chết như vậy sao?

Căn phòng bố trí cực kì đơn giản, một giường, một bàn, hai ghế, các thứ đồ khác đều không có, nói cách khác, ta chỉ có ba sự lựa chọn:

Thứ nhất, chỉ mặc áo đơn đi ra ngoài —— ở trong mắt cổ nhân đây gần như là hành vi trần truồng rồi.

Thứ hai, quần chắn đi ra ngoài —— giống như trên, hơn nữa hành động sẽ không thuận tiện a, muốn chạy trốn thì không thể mặc như vậy a!

Thứ ba, mặc y phục bạch cừu vào...

Ta thở dài, nhận mệnh cầm lấy bộ quần áo bạch cừu.

Ba phút sau... Ta bắt đầu hối hận vì sự lựa chọn của mình.

Cho dù không có gương, ta cũng có thể tưởng tượng tay áo thắt ba vòng, bộ quần áo lưng thụng mặc trên người buồn cười tới mức nào —— thế cho nên mới làm ỹ nhân áo trắng vừa đẩy cửa vào kinh sợ quá độ, khóe miệng còn run rẩy nhìn ta chằm chằm.

Ta then quá thành giận trừng mắt nhìn lại nàng, sau đó phát hiện nàng chính là một trong bốn người tới qua đã bắt ta.

Khách Ti Lệ —— chính là người phụng lệnh đưa ta tới gặp thiếu chủ của các nàng —— kỳ thật là một người thích nói chuyện, từ trong phòng đi ra ngoài có một đoạn đường, nàng đã đem toàn bộ tên tuổi, chiều cao, cân nặng, sở thích, số đo ba vòng... nói hết cho ta biết rồi.

Sau một đêm, thái độ trở nên thân mật tới vậy, thật sự là làm cho người ta rất khó thích ứng a. Kết hợp với tư thế hơi mất tự nhiên cùng vẻ mặt cảnh xuân vô hạn của người nào đó, ta chỉ có thể đoán là biểu hiện của thiếu chủ nhà các nàng tới hôm qua đã làm cho nàng ta thực vừa lòng...

“Hoa cô nương, là ở phía trước.” Khách Ti Lệ đi phía trước đột nhiên dừng lại, hơi hơi nghiêng người tránh đường, đưa tay về cửa phía trước. “Thiếu chủ đang ở bên trong chờ cô, mời cô vào đi thôi.”

Cô nương này nhìn qua có vẻ tùy tiện, kỳ thật nói chuyện, làm việc thật sự cẩn thận, chiều cao, thể trọng, sở thích, số đo của nàng ta, ta đều đã biết, nhưng một chút nội tình cũng không rõ. Nếu ta không tự đi tới đó, ta không hề nghi ngờ chuyện nàng ta có thể sẽ trói ta ném vào trong đó.

Ở dưới mái hiên nhà người ta, có thể không cúi đầu sao?

Vì thế thân là “người bị bắt cóc” ta khá là phối hợp với “bọn cướp” tự động đẩy cửa ra, sau đó mang vài phần tâm tình bi tráng “Phong tiêu tiêu hề, Dịch thủy hàn”, bước vào đại sảnh.

“Phong tiêu tiêu hề, Dịch thủy hàn

Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn”

(Gió hiu hiu thổi, nước sông Dịch lạnh

Tráng sĩ một đi không trở lại.)

Hai câu hát của Kinh Kha trước khi lên đường hành thích Tần Thủy Hoàng.

Đại sảnh trang trí toàn những vật dụng phong tình của Tây Vực, một nam tử áo trắng đưa lưng về phía cửa, khoanh tay mà đứng, đối diện với bức tường trắng chẳng có gì kia... có vẻ cực kỳ có hứng thú.

Ngay cả cánh cửa bị ta đóng mạnh lại, phát ra tiếng vang lớn, lỗ tai hắn cũng không động chút nào —— được rồi, ta thừa nhận ta cố ý coi thường rồi, hắn là người chứ không phải chó giữ nhà...

Cho dù không dám làm ra chuyện gì kích động để phát tiết, nhưng mà ít nhất ta còn có ánh mắt! Xem ta dùng ánh mắt trừng chết người, ta trừng, ta trừng, trừng trừng trừng...

Đang sung sướng trừng mắt nhìn lưng người phía trước, người bị trừng bỗng nhiên xoay người một cái.

Bất ngờ không kịp đề phòng bốn mắt nhìn nhau, sau đó...

“A?” Cầm ta sắp rơi xuống sàn.

“A?” Vị đối diện kia cũng không tốt hơn.

“Sao...sao lại là ngươi!”

Ta thẳng tay chỉ vào hắn, hắn lại giống như không nghe thấy, thì thào lẩm bẩm:

“Sao lại là cô...”

Vì thế hai người mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau nửa ngày, ta nghĩ lại một lượt những chuyện đã xảy ra, mới vô cùng buồn bực mở miệng:

“Vì sao lúc ở thảo nguyên ngươi không mang theo đám cơ thiếp kiêm nữ đệ tử?”

Nếu như dẫn theo, ta nhất định chỉ nhìn một cái là có thể biết được thân phận của hắn rồi, nhất định sẽ không thành như vậy!

Đúng vậy, vị thiếu chủ Bạch Đà sơn Âu Dương Khắc trước mắt này cư nhiên chính là NPC áo trắng ta đã gặp hai lần trên thảo nguyên cách đây mấy tháng. Khổ cho ta lúc ấy còn nghi thần nghi quỷ thân phận của hắn tới nửa ngày, lúc thì nghĩ là kẻ thù của Giang Nam thất quái, lúc lại nghĩ là cao thủ Hoàn Nhan Hồng Liệt đưa tới...

Ai biết hắn lại chính là vật hi sinh nam xứng quan trọng trong “Xạ Diêu” —— Âu Dương Khắc.

NPC áo trắng, không, Âu Dương Khắc sắc mặt cũng không tốt hơn chút nào, phần nộ nói: “Ai nói ta xuất môn nhất định phải mang theo các nàng?”

Ta bị hỏi lại, á khẩu không trả lời được. Đại khái dường như có lẽ ta đã nghĩ sai...

Trong nguyên tác, mỗi lần Âu Dương Khắc xuất trường, trừ bỏ lần lưu lạc ngoài đảo hoang, hai chân bị gãy, luôn luôn có một đoàn cơ thiếp kiêm nữ đệ tử đi theo. Vì thế trong đầu ta tự nhiên mặc định là hắn “ra ngoài nhất định phải đem theo đám nữ đệ tử”, cho nên mới thành ra phán đoán sai lệch...

Ta còn đang hối hận đấm ngực giậm chân vì sai lầm của mình, Âu Dương Khắc đã mở miệng trước:

“Tại sao cô lại ở đây?”

Này... này là sao? Trốn tránh trách nhiệm sao? Ta tức giận bắt bình thường mắt nhìn hần: “Bị người của người chộp tới!”

Hần ngăn ra một chút, mới nhíu mày nói: “Ta là hỏi vì sao cô lại rời thảo nguyên, một mình tới đây.”

Ta vừa thầm mắng “người quản cái gì”, nếu để Chu Thông nghe thấy, nhất định sẽ cho ta một trận, vừa nhanh chóng ngắt đầu bỏ đuôi, giới thiệu vắn tắt:

Mổ nữ nhi của tù trưởng Mông Cổ ngưỡng mộ văn hóa Trung Nguyên đã lâu, vì thế sau khi đàm phán thương thảo với nhà tài trợ, kiếm được đầy đủ kinh phí du lịch liền lên đường, Tây Vực chẳng qua chỉ là trạm du lịch đầu tiên mà thôi.

... Ít nhất thoát nhìn thì cũng là đúng như vậy.

Về mặt hần biến đổi không chừng, trầm ngâm một lát, mới chậm rãi mở miệng nói: “Những lời của trưởng bối chuyên về nữ khoa đêm qua cô nói...”

“Giả đấy!”

Ta trả lời sạch sẽ lưu loát, với những chuyện dễ dàng bị lật mặt, không cần thiết phải nói dối.

Hần ngăn ra, lại hỏi: “Vậy chuyện cô nói, không cần phải là xử nữ cũng có thể giải được...”

“Cũng là giả đấy!” Ta thấy sắc mặt hần không tốt, nhanh chóng thuyết minh bổ sung, “Ta cũng không biết thật hay giả, chỉ là... lúc ấy người thần trí không tỉnh táo, ta phải nghĩ biện pháp tự cứu mình chứ.”

Âu Dương Khắc trầm tư một lát, đột nhiên ngẩng đầu nhìn ta, ánh mắt sáng quắc kia nhìn vào khiến lòng ta run lên.

Sau một lúc lâu, hần đột nhiên nhẹ nở nụ cười, “Tiểu cô nương quả nhiên có bản lĩnh, đừng nói là tiểu vương gia, ngay cả tại hạ... cũng bị cô lừa a...”

Trong thanh âm mang theo ba phần hàn khí, khiến ta lại rung mình một trận.

Ở thảo nguyên tiếp xúc hai lần là biết người này tâm tư thâm trầm, tuyệt không phải là hạng người đơn giản, huống chi hần còn là Âu Dương Khắc... Người thừa kế lão độc vật độc lòng bồi dưỡng, nếu thật sự chỉ biết tham hoa háo sắc, Bạch Đà sơn nhà hần sao có thể tồn tại ở Tây Vực như vậy?

Ta cân nhắc từng từ, cực kỳ thành khẩn nhìn hần:

“Âu Dương công tử xưa nay tự trọng thân phận, mặc dù phong lưu thiên hạ cũng không dùng sức mạnh với nữ tử, mới vào Tây Vực đã nghe danh. Những người bắt ta đêm qua, cũng từng gặp một lần ở Duyệt Lai khách sạn, người trong khách sạn cũng có đề cập tới thân phận của các nàng. Đêm qua vì bảo toàn sự trong sạch, tình thế cấp bách nhất thời lợi dụng điểm này, nói năng không đúng, còn phải xin thứ lỗi cho.”

Một hơi nói hết tiền căn hậu quả rồi, nếu vậy hần hần là nên yên tâm rồi đi.

Quả nhiên ánh mắt hần chợt lóe lên, nói: “Thì ra là thế, nếu vậy đúng là cơ thiếp của ta đã đắc tội với khách quý rồi, chỉ là...” Hần dừng một chút, có vẻ thực vừa lòng nhìn ta dựng thẳng lỗ tai lên nghe, mới cười tiếp tục nói: “... Tiểu cô nương vẫn nên nói chuyện như bình thường, không nên học theo khẩu khí nhỏ nha kia, tại hạ thực không chịu nổi...”

Này... Xem như đang châm chọc ta giả vờ nhã nhặn sao... Bà nó chứ...

Ta cố tình ra vẻ không có gì nhún nhún vai, “Nếu hiểu lầm đã giải quyết, ta đây hiện tại có thể đi rồi chứ.”

Tuy rằng vốn dĩ ta cũng rất có lòng hiếu kỳ với một nơi thần bí như Bạch Đà sơn, nhưng trải qua một đêm ép buộc kia, thực khiến người ta mất khẩu vị, tốt nhất là Âu Dương công tử ra lệnh một tiếng, sau đó ta có thể lẩn rất xa.

Âu Dương Khắc lại mỉm cười.”Chỉ sợ không được...”

“Vì sao?” Ta hỏn hỏn truy vấn.

“Này...” Hấn cười đến càn phát ra cảnh xuân sáng lạn, phe phẩy chiết phiến, mới chậm rãi nói: “Cô trúng độc rồi.”

32. Q.2 - Chương 32: Tôi Ở Bạch Đà Sơn

Ta... Trúng độc rồi?

Dựa theo những gì Âu Dương thiếu chủ vừa cười đến phi thường âm trầm, vừa nói cho ta biết thì chính là:

Ta trúng một loại kỳ độc thần bí, tuy rằng trước mắt không hề có cảm giác gì, nhưng một khi độc phát, từ đỉnh đầu tới lòng bàn chân, cả người thối rữa, nội tạng vỡ nát... Tóm lại sẽ bị chết thê thảm vô cùng.

May mắn hấn võ học sâu xa, liếc mắt một cái liền nhận ra, hơn nữa rộng lượng nguyện ý giúp ta giải độc, chỉ cần dùng giải được liên tục bảy bảy bốn mươi chín ngày là có thể giải độc. Hơn nữa hấn đại nhân đại lượng, thi ân không cầu báo, miễn toàn bộ phí dụng cho ta.

Chỉ là giải được này phối chế thực phức tạp, không thể làm thành toa thuốc hay được hoàn gì đó, cần hấn mỗi ngày tự tay phối chế, cho nên ta chỉ có thể tạm thời ở tại tiểu viện của Bạch Đà sơn cho đến khi giải hết độc tính.

...

...

...

Hấn nói như vậy, ta vốn cũng chỉ tin nửa phần, nhưng hấn lại chỉ cho ta thấy một dấu hồng ban to bằng ngón tay ở cổ tay trái ta...

Tuy rằng trước mắt chưa có chuyện gì, nó cũng không ảnh hưởng gì tới bộ mặt, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, vạn nhất thật sự là “Kỳ độc” như lời hấn nói ... Khụ khụ, ta đành cố mà lưu lại vậy.

Nhưng mà... Ta kéo kéo bộ y phục bạch cừ thùng thình trên người, không thể suốt ngày mặc cái dạng này mà chạy khắp nơi được! Hành lý của ta đều còn ở Duyệt Lai khách sạn a.

Âu Dương thiếu chủ cười đến vô cùng đắc ý nói không sao, sáng sớm hấn đã phái người đi lấy về rồi.

Uy! Người đã chắc chắn ta sẽ sợ chết mà lưu lại sao!

Hấn chọn chọn mi, liếc mắt nhìn ta một cái, phe phẩy chiết phiến, khí định thần nhàn.

...

...

...

Thật đúng là bị đoán trúng... Xem như người lợi hại!

Cho nên một lát sau, lúc Khách Ti Lệ mang hành lý của ta vào, ta một chút cũng không kinh ngạc.

“Tiểu muội muội, muội xem xem đã đủ hết chưa, nếu còn thiếu gì, tỷ muội chúng ta lại đi lấy uội.”

“Nhóm các cô...?” Ta nhìn lướt qua đồng hành lý trên mặt đất, vì sao... dường như lại nhiều hơn...

“Là ta cùng Thanh Dung.”

Thanh Dung cũng là một trong bốn cô gái đêm đó bắt ta, bộ dáng rất xinh đẹp, vừa nãy trên đường tới đại sảnh có gặp một lần, Khách Ti Lệ giới thiệu qua, hai người này dường như quan hệ không tồi.

Ta thuận miệng “Ừm” một tiếng, Khách Ti Lệ cười khanh khách đứng một bên xem ta kiểm tra hành lý, cũng không vội rời đi.

“Chúng ta đến khách sạn lấy hành lý của muội, ban đầu vị tiên sinh phòng thu chi ngăn lại không cho đi đâu.”

“Không nghĩ tới Lữ tú tài lại làm hết phận sự như vậy.”

Kỳ quái, sao lại thiếu một thỏi vàng, rõ ràng ta giấu ở tường kép a, nếu có người thừa dịp ta không ở đó trộm đi, vì sao lại không lấy hết?

“... Sau đó ta lấy từ trong hành lý của muội một thỏi vàng đập lên bàn, hấn lập tức ngậm miệng đáp ứng.”

Dùng tiền của người khác quả nhiên không cảm thấy đau lòng a! Còn có... Lữ tú tài, người không phải người tốt!

Khách Ti Lệ sóng mắt vừa chuyển, như là nhớ tới chuyện gì thú vị, đột nhiên ha ha nở nụ cười.

“Chúng ta sợ thiếu gì, cho nên lấy hết những thứ có thể lấy trong phòng...”

Ách, ta còn đang cảm thấy kỳ quái, sao lại có thêm nhiều đồ như vậy, còn tưởng rằng Duyệt Lai khách sạn đưa tặng đồ đại hạ giá, hóa ra là hai vị này làm chuyện tốt.

“Các cô mang theo nhiều đồ thế này, lão Bạch chạy đường không ngăn lại sao?”

Đó là lão quỷ keo kiệt có tiếng yêu khách sạn như yêu nhà a, thấy bọn họ mang theo nhiều đồ của khách sạn đi như vậy, lại không ngăn cản sao?

Khách Ti Lệ lắc đầu, “Không nhìn thấy hấn, nhưng lại bị thiếu chủ của bọn họ ngăn lại, hỏi muội đã đi đâu.” Trên mặt nàng đột nhiên hiện ra một nụ cười quỷ dị, “Tiểu muội muội, hấn thực quan tâm tới muội đó.”

Nhạc Thiếu Đông? Hấn quan tâm là tiền thuê nhà đi... Vốn toàn bộ ghi hết cho hấn, nhưng Khách Ti Lệ ném lại một thỏi vàng, hấn cũng quá lời rồi.

Bất quá, nụ cười kia của Khách Ti Lệ khiến ta nhìn mà rung mình a, trực giác nói cho ta biết nhất định còn có câu dưới.

“Cho nên ta nói với hấn, muội là muội muội thất lạc nhiều năm của ta, nay tỷ muội nhận ra nhau, muội muốn tới ở cùng chỗ ta.”

Ta thiếu chút nữa phun ra một búng máu! Thương thiên a, ta đây là người Mông Cổ tóc đen mắt đen, cùng người da trắng mũi cao, mắt xám giống mèo Ba Tư, lại có chút nào giống tỷ muội a! Vừa nghe là biết nói dối, người lừa ai chứ.

“Sau đó Thanh Dung nói muội cũng nên kêu nàng ấy là tỷ tỷ mới phải...” Khách Ti Lệ cười đến không nhìn thấy ánh mắt đâu, “... Vị thiếu chủ kia sắc mặt lập tức nửa xanh nửa trắng, tiểu muội muội, muội không được nhìn thấy, thật sự là đáng tiếc a.”

...

...

...

Các nàng... tuyệt đối là cố ý a!

Nhưng vì sao lại nói như vậy? Là đùa vui đơn thuần hay là... có dụng ý gì khác...

“Xin hỏi, lúc hai người đi, có nhìn thấy hai vị Lạt ma ở cách vách không?”

Trên mặt Khách Ti Lệ hiện ra vẻ mờ mịt, thoạt nhìn dường như không phải là giả.

“Lạt ma? Là hai vị mà lúc chúng ta tới đã gặp? Bọn họ còn chưa rời đi sao? Sao vậy tiểu muội muội, muội biết bọn họ?”

“Không, chỉ là ngẫu nhiên nói chuyện với nhau vài câu mà thôi.” Ta lấy từ trong bao ra một bộ quần áo, nhân tiện nhìn nàng tươi cười đến sáng lạn: “Có thể tránh ra một chút, để ta thay quần áo không?”

Khách Ti Lệ sững sốt sững sốt, lập tức cười đến run rẩy cả người gật gật đầu, “Tiểu muội muội, muội thật đúng là thẹn thùng a...”, vừa nói vừa đi ra ngoài cửa, còn sẵn sóc giúp ta đóng cửa phòng lại.

Ta suy sụp hạ bả vai thở dài, có thể đoán được bốn mươi chín ngày tiếp sẽ như thế nào.

Bất quá... Đánh chết ta cũng không nghĩ tới là sẽ không có thiên lý như vậy...

Mỗi ngày ba lượt sáng, trưa, tối, uống một chén lớn thuốc, cái mùi vị kia... Vừa hôi vừa thối, còn mang theo cay độc, chua đắng mãnh liệt đủ vị, một chén uống vào, cơ hồ là toàn bộ khoang miệng đều mê cứng lại, càng cường hãn hơn là không biết Âu Dương thiếu chủ dùng loại thủ pháp gì mà có thể khiến cái thứ khủng bố này vừa vào miệng là trôi thẳng xuống, ngay cả nôn cũng đừng mong nôn được ra.

Trước kia không phải là ta chưa từng uống thuốc Đông y, nhưng vì sao thuốc Đông y mấy trăm năm trước lại khó uống đến mức này a! Chờ sau khi uống xong một trăm bốn mươi bảy bát được này, ta tuyệt đối sẽ có dũng khí “Mỉm cười uống thạch tín”, trên đời này nhất định không còn thứ thuốc nào khó uống hơn loại này nữa!

Mà càng khủng bố là thuốc này là chính tay Âu Dương thiếu chủ sắc a... Hơn nữa lò được đặt tại tiểu viện ta đang ở...

Nhìn Âu Dương thiếu chủ bình tĩnh đem những thứ không nhìn ra là cái gì, mà ta cũng không muốn nhìn xem nó là cái gì... thực bình tĩnh ném từng thứ, từng thứ vào nồi thuốc, Khách Ti Lệ hoặc Thanh Dung đứng một bên phụ giúp, ví dụ như quấy, hay là thêm củi, bột lửa...

Dưới lò thuốc, lửa cũng không phải loại bình thường, cư nhiên là màu xanh biếc, ngẫu nhiên còn tản ra nhiều điểm lân quang...

Bởi vậy ngoại trừ vị giác, ngay cả khứu giác cùng thị giác của ta cũng bị tổn thương nghiêm trọng, còn như vậy nữa, không chừng ta có thể lĩnh ngộ được giác quan thứ sáu, bùng nổ tiểu vũ trụ...

“Ồ? Tiểu... vũ trụ là cái gì?”

Đang ngồi xổm nhìn lò thuốc, ta sợ tới mức lập tức nhảy dựng lên nhìn xung quanh, may mà không thấy thân ảnh Âu Dương thiếu chủ, sau lưng là Khách Ti Lệ cùng một số mỹ nhân áo trắng chưa từng gặp qua.

“Ách... Thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang... Hạ qua đông đến, thu hoạch vụ thu đông tàng... Ta chỉ là đang đọc Thiên Tự văn mà thôi...”

“Như vậy a, tiểu muội muội a, Hán học của muội thật đúng là tốt...” Khách Ti Lệ cười duyên một trận, sau đó quay đầu nhìn mấy người kia cười nói, “Các muội nói đúng không?”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

...

...

...

Lại tới nữa...

Bởi vì sợ bị xem như người dụng tâm kín đáo, đến điều tra về Bạch Đà sơn, cũng sợ không cẩn thận trúng phải cạm bẫy người ta bày ra, đến chết mà vẫn không biết chết thế nào, ta thực an phận thủ thường, ở trong tiểu viện không đi đâu, chỉ chờ qua bảy bảy bốn mươi chín ngày là lập tức xách túi chạy lấy người.

Nhưng mà vì sao cứ cách một, hai ngày, Khách Ti Lệ hoặc là Thanh Dung lại dẫn một đám nữ nhân thân phận thực rõ ràng là cơ thiếp kiêm nữ đệ tử của Âu Dương Khắc tới, hơn nữa một đám các nàng nhìn ta đều cười đến thực vui vẻ?

Cái loại cảm giác này giống như ta là con khỉ trong vườn bách thú, các nàng là du khách mua vé vào xem, về phần Khách Ti Lệ cùng Thanh Dung, hiển nhiên chính là hướng dẫn viên du lịch rồi...

Dựa theo lẽ thường mà nói, ta là một người thân phận không rõ ràng lại tới ở tiểu viện gần chỗ thiếu chủ của các nàng, hơn nữa hưởng thụ đãi ngộ thiếu chủ của các nàng mỗi ngày đều tự tay sắc thuốc cho — tạm thời cho dù tay nghề như thế nào cũng đáng để hâm mộ — người nguy hiểm như vậy, chẳng lẽ các nàng không sấp chằm trên mặt đất, hạ độc trong đồ ăn, hay mang theo thị nữ xông tới vây ấu, khi dễ, ám hại sao...

Nhưng mà, hoàn toàn không có!

Vốn nghĩ rằng trong thời gian này, cuộc sống của ta sẽ kịch tính giống như các tình tiết trong cung đấu văn, còn chuẩn bị tốt tâm lý, nhưng Khách Ti Lệ hoặc là Thanh Dung mỗi ngày đều bưng tới ba bữa ăn cùng một bữa khuya, luôn luôn nóng hổi, đẹp mắt, ngon miệng, những người đi theo các nàng tới thăm đều cười đến quỷ dị nhưng không có ác ý...

[Cung đấu văn: thể loại tiểu thuyết viết về cuộc sống tranh đấu trong hoàng cung]

A a a, Âu Dương thiếu chủ, rốt cuộc là ngài dạy dỗ đám cơ thiếp của ngài như thế nào, lại có thể gió êm sóng lặng không giống người thường như vậy? Chỉ sợ ba ngàn giai lệ của hai hoàng đế Đại Kim, Đại Tống, chẳng những tư sắc không bằng, ngay cả phẩm đức cao thượng cũng không bằng được hậu cung của ngài đi!

“Ai nha, hóa ra tiểu cô nương đánh giá tại hạ cao như vậy a...”

Ta cứng ngắc đứng lên xoay người, thấy Âu Dương thiếu chủ nhẹ phe phẩy chiết phiến, một khuôn mặt tuần tú cười đến xuân về hoa nở, phía sau Thanh Dung mân miệng, có vẻ nhin cười thực vất vả.

33. Q.2 - Chương 33: Kim Luân Pháp Vương

“Khụ khụ...”

Ta nặn ra một nụ cười cứng ngắc, âm thầm hạ quyết tâm nhất định phải bỏ cái thói quen thích lăm bằm này mới được, một ngày bị bắt gặp hai lần, quả thực là quá đen đủi rồi!

May mắn Âu Dương thiếu chủ có vẻ cũng không có hứng thú theo đuổi đề tài này, liếc mắt nhìn ta một cái, liền bình tĩnh phe phẩy chiết phiến, cười hỏi:

“Biệt viện Bạch Đà sơn này mặc dù không bằng danh thắng phong cảnh Trung Nguyên, nhưng cũng có nhiều nét rất khác biệt, tiểu cô nương đến đây đã nhiều ngày vì sao không ra ngoài đi dạo?”

... Bởi vì ta sợ không cẩn thận rơi vào cạm bẫy của người ta, chết mà không biết mình chết thế nào!

Trong nhà “Tây Độc” nếu không có mấy thứ đó mới là chuyện lạ đi. Hơn nữa, người trước mắt đây thoát nhìn có vẻ không quan tâm tới chuyện gì, nhưng thực tế lại cảnh giác hơn so với bất cứ người nào, vạn nhất bị hiểu lầm thành người có dụng tâm kín đáo tới thăm dò Bạch Đà sơn...

Đang do dự không biết có nên kiếm một lý do gì đó để giải thích hay không, ngẩng đầu lại thấy ngay ánh mắt thâm trầm của người nào đó, trong lòng ta cả kinh, người này tuyệt đối không phải là dễ gạt, hơn nữa vạn nhất bị lật tẩy, không chừng còn phản hiệu quả, đến lúc đó lại càng khó nói rõ, vẫn nên thành thật cho thỏa đáng thì hơn.

“Thì ra là như vậy a...” Âu Dương thiếu chủ cười khẽ nhìn về phía Thanh Dung, “... Tiểu cô nương thật sự là suy nghĩ nhiều quá.”

Thanh Dung mỉm cười gật đầu, ta chỉ đành cười gượng hai tiếng phụ họa, trong bụng đã đem tên Âu Dương Khắc khẩu thị tâm phi này mắng đến cắn huyết lâm đầu rồi! Nếu ta không nghĩ nhiều như vậy, nói không chừng lúc này đã bị nghiêm hình tra tấn rồi cũng nên, cho rằng ta không nhận thấy thiếu chủ đại nhân đã sẵn giọng trong nháy mắt sao?

“Làm cho tiểu cô nương lo lắng như thế, tại hạ thật là đãi khách không chu toàn, không bằng... Tại hạ cùng tiểu cô nương đi dạo xung quanh, coi như là bồi tội được không?”

Đề nghị này nhất thời làm cho nhiệt tâm bất quá thích tìm hiểu cái lạ của ta hừng hực thiêu đốt lên. Bạch Đà sơn... Tuy rằng chỉ là biệt viện, cũng coi như là một bộ phận của Bạch Đà sơn rồi! Nơi thần bí ngay cả gió cũng chưa thổi tới này, ta đã sớm tò mò vô cùng rồi, chỉ là sợ gặp phiền toái mới an phận thủ thường không bước ra khỏi tiểu viện, chỉ chờ qua bảy bảy bốn mươi chín ngày là xách túi chạy lấy người.

Bất quá hiện tại có vị đại thần này cùng đi, hẳn là không thành vấn đề đi!

Đang muốn bắt lấy cơ hội ngàn năm một thừa có thể ngắm nhìn biệt viện Bạch Đà sơn này, Khách Ti Lệ lại vội vàng chạy từ ngoài cửa viện vào, nhỏ giọng nói gì đó cùng Âu Dương thiếu chủ, vì tị hiềm ta lập tức lùi ra vài bước, nhìn ra ngoài trời, chuyên chú xem trời xanh mây trắng.

Đáng tiếc trời không chiều lòng người, Âu Dương thiếu chủ tựa hồ không nghĩ tới chuyện buông tha ta, thông thả tới trước mặt ta, cười hỏi:

“Tiểu cô nương, Pháp vương Cát Mã Ba của Tây Tạng cùng đệ tử đang ở đại sảnh, có hứng thú đi xem không?”

Ta vụng trộm liếc nhìn hắc pháp vương Cát Mã Ba của Tây Tạng, có liên quan gì tới ta? Vì sao muốn ta đi xem?

Khoan khoan, Cát Mã Ba... cùng đệ tử, tên rất quen, chẳng lẽ là đại thúc bọn họ...

Ta còn không đến mức tự kỷ mà cho là bọn họ tới tìm ta, nhưng mà... Bọn họ vì sao lại đến Bạch Đà sơn?

Cường long nan áp địa đầu xà, huống chi ta hoàn toàn không thể nhận hai chữ “Cường long”.

(Cường long nan áp địa đầu xà: rồng mạnh cũng khó thắng rắn chúa trong vùng.)

Bởi vậy dưới lời mời nhìn như ôn hòa mà hóa ra cường ngạnh của Âu Dương thiếu chủ, ta cho dù không tình nguyện thế nào đi chăng nữa, cũng không thể không đi theo hắc pháp vương tới đại sảnh.

Bước vào cửa đại sảnh liền nhìn thấy thầy trò đại thúc đang ngồi trên ghế, vẻ mặt thực bình thản, không giống như là đang có xung đột gì, ta không khỏi ngấm thở ra một hơi. Bằng không, một nhân vật người qua đường trong sách hoàn toàn không nói đến, lại xảy ra kịch tình, chống lại vật hi sinh nam xứng quan trọng Âu Dương Khắc, chỉ sợ hoàn toàn không có phần thắng... (tỷ lúc nào cũng gọi ca ấy là vật hi sinh nam xứng =)))

Đại thúc nhìn thấy ta hiển nhiên cũng cảm thấy kinh ngạc, lại cư nhiên nhin xuống, không túm vai ta mà lắc mạnh liệt, nghiêm trang về phía Âu Dương Khắc thi lễ, thoạt nhìn thật là có vài phần bộ dáng của cao tăng.

Ta có chút bất an không yên nhìn về phía Ích Tây Gia Thổ, dù sao, ta đột nhiên biến mất khỏi khách sạn không ai hay biết, xem ra hoàn toàn có thể bị giải thích thành “Không từ mà biệt”, có thể nói là hành vi khá là thất lễ, cho dù bọn họ tức giận, ta cũng không thể nói gì được... Ích Tây Gia Thổ vốn đang đứng dậy hành lễ theo sự phụ hấn, đột nhiên hơi hơi nghiêng đầu nhìn về phía ta, ánh mắt thâm sâu, có thể thấy được cũng không tức giận gì.

Tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống, vì thế bất kể Âu Dương thiếu chủ làm mấy động tác trên mèo chọc chó gì đó, vui vẻ đi đến ngồi bên cạnh hắc pháp vương.

Âu Dương Khắc còn đang thi lễ, nhìn đại thúc mỉm cười, sau đó nói: “Từ lâu đã ngưỡng mộ đại danh Kim Luân Pháp vương...”

Oanh! Xẹt xẹt xẹt! Bùm!

Nghe được bốn chữ “Kim Luân Pháp vương” này, ta nhất thời cảm thấy trên đầu giống như có một đạo thiên lôi bổ xuống, đánh ta cháy thành ma hồn độn trong gió, mấy lời sáo rỗng phía sau, nửa chữ cũng không nghe lọt lỗ tai.

Lạt ma đại thúc cao lớn, khôi ngô, hàm hậu đáng yêu trước mắt, làm sao có nửa điểm giống Kim Luân pháp vương cao gầy, phúc hắc, tính kế hơn người trong “Thần Điều Hiệp Lữ”? Âu Dương thiếu chủ hẳn là nhận lầm người đi?

Nhưng mà khi ta thấy đại thúc nhếch miệng cười, nói “Quá khen, quá khen, chỉ là hư danh mà thôi.” mấy lời kịch khăng định thân phận, rốt cục hoàn toàn bị sét đánh đến đại ra!

Cư nhiên... cư nhiên là thật a! Như vậy, trong hơn hai mươi năm từ “Xạ Diêu” tới “Thần Diêu”, rốt cuộc đại thúc đã xảy ra chuyện gì? Hơn nữa, Ích Tây Gia Thổ chẳng lẽ chính là đại đệ tử thiên tài mà đoán mệnh của Kim Luân Pháp vương? Suy đoán này thật sự là làm cho người ta phải run sợ a...

Trên vai bỗng nhiên bị cái gì vỗ một chút, vừa ngẩng đầu liền thấy Âu Dương thiếu chủ vẻ mặt như không, phe phẩy chiết phiến, nhìn thầy trò đại thúc nói:

“Vị cô nương này trước đây có quen biết với tại hạ, mấy ngày trước ngẫu nhiên nghe các nàng nhắc tới...” Hắc đảo mắt nhìn nhìn Khách Ti Lệ cùng Thanh Dung phía bên cạnh, mới tiếp tục nói: “... mới mời tới đây ở chơi mấy ngày, tại hạ thấy vẻ mặt ba vị, hẳn cũng là bạn cũ?”

Trước khi thầy trò đại thúc mở miệng, ta đã cướp lời, “Nhờ phúc Âu Dương công tử, ở Duyệt Lai khách sạn, ta đã trọ gần hai vị đại sư trở thành láng giềng, lại được pháp vương chỉ bảo pháp pháp, có thể nói là có ơn dạy dỗ, cũng không dám nói là bạn cũ.”

Những lời này đều là lời nói thật, nếu không nhờ phúc đám cơ thiếp Bạch Đà sơn, ta sao lại đổi đến phòng chữ Địa, đương nhiên lại càng không kết bạn với đại thúc bọn họ rồi... Cho nên lúc ta nói lời này có thể thần nhiên nhìn thẳng Âu Dương thiếu chủ, hẳn chỉ hơi nhú nhú mày, lập tức lại nở nụ cười.

“Tiểu cô nương không cần học theo khẩu khí thư sinh, trừ phi...” Hắc tà tà liếc nhìn ta một cái, mới tiếp tục nói: “... Là đang khách khí với tại hạ, vậy lại là vấn đề khác rồi.”

... Người này thật sự quá mức thâm trầm rồi, ta chỉ hơi tỏ vẻ bất mãn trong lòng, vậy mà hẳn cũng có thể nhìn thấy rõ ràng. Những lời này tuy rằng nói thực nhẹ nhàng băng quơ, nhưng lại sắc mùi cảnh cáo, nghĩ tới bốn mươi chín ngày chỉ vừa mới bắt đầu, ta thực không có khí phách căm miệng.

“Không biết pháp vương hôm nay quang lâm, là có chuyện gì?” Âu Dương thiếu chủ có vẻ miễn cưỡng vừa lòng với biểu hiện của ta, không để ý tới ta nữa, đem lực chú ý quay lại trên người đại thúc.

Này cũng là vấn đề ta đang quan tâm, vì thế vĩnh tai nghe.

“Thầy trò ta một năm trước rời khỏi Tây Tạng đi du lịch chung quanh, thứ nhất là để học hỏi thêm kiến thức, thứ hai cũng là muốn cùng cao thủ các nơi luận bàn võ học. Lâu nay nghe đại danh “Tây độc Âu Dương Phong”, chẳng biết có thể có cơ duyên được chỉ bảo vài ba chiêu?”

Đây là... “Tỷ võ” trong truyền thuyết ?

34. Q.2 - Chương 34: Lời Hẹn Bảy Ngày

Nhưng mà...

Tỷ võ không phải là hai người “Hãy a” một tiếng, vào thế, sau đó liều mạng ẩu đả ta đánh người, người đánh ta sao, vì sao hai bên trước mắt đều trấn định như vậy?

Trong đầu ta loạn thành một đoàn, nhìn quanh bốn phía, phát hiện trong ba đương sự này, chỉ có Ích Tây Gia Thổ là có khả năng giải thích cho ta hiểu chuyện này, định nhẹ nhàng bò qua, bỗng vừa nhắc khỏi ghế, đã bị Âu Dương thiếu chủ lừ mắt cảnh cáo, đành phải ngồi yên lại.

Không cho ta tìm người giải thích, ta đây đành phải tự mình phân tích rồi:

“Tây độc” Âu Dương Phong có thể nói là đại danh nhân lừng lẫy trong Xạ Diêu, sử dụng độc vật đương nhiên là xuất thần nhập hóa, về võ học cũng là một đại tông sư, cho dù cuối cùng nghịch luyện Cửu Âm Chân Kinh trở thành kẻ điên, cũng phải cả Hoàng Dược Sư, thêm Hồng Thất Công, cùng với cả Quách Tĩnh, Hoàng Dung mới đuổi được đi.

Kim Luân pháp vương phải tới Thần Điều mới bắt đầu xuất hiện, võ công tương xứng với Quách Tĩnh khi đó đã trở thành “Bắc Hiệp”, có thể thấy được hiện tại y không phải đối thủ của Âu Dương Phong.

...

...

...

Đại thúc sẽ bị giết chết ở đây sao? Phải làm sao bây giờ, phải làm sao bây giờ, trong đầu ta một mảnh hỗn loạn, vội vàng quay lại nhìn phản ứng của Âu Dương Khắc.

Hắn lại không tức giận như ta nghĩ, tựa hồ nghe được lời này của đại thúc cũng không ngoài ý muốn, chỉ phe phẩy chiết phiến, mới chậm rãi nói:

“Gia thúc hiện tại không ở đây, pháp vương nếu muốn lĩnh giáo võ công Bạch Đà sơn, không bằng...” Trên mặt hắn lộ ra mỉm cười, “... Để tại hạ phụng bồi có được không?”

Ách!

“Vật hi sinh nam xứng quan trọng trong Xạ Điều – Âu Dương Khắc” đánh với “Vật hi sinh nam xứng quan trọng trong Thần Điều – Kim Luân pháp vương”, rốt cuộc người nào sẽ có phần thắng?

Ta suy nghĩ trong lòng một chút về mức độ quan trọng đối với tình tiết truyện của hai bên, nghĩ đến tầm ảnh hưởng sâu xa của Kim Luân pháp vương đối với ‘Thần Điều Hiệp Lữ’, nghĩ đến uy lực cực lớn của ‘Long Tượng Bàn Nhược Công’ trong truyền thuyết của y —— nói lại, lúc ta nghe được cái tên ‘Bàn Nhược Công’, phải nghĩ ra mới đúng —— ta tính Âu Dương thiếu chủ mới học được ba, bốn thành công phu của thúc phụ hắn, khả năng thua là 90%... Cho nên hiện tại kẻ dễ bị giết chết lại là Âu Dương Khắc sao?

...

...

...

Ta thật sự lo lắng, còn định cầu tình với đại thúc rồi, đại thúc lại hàm hậu đưa tay gỡ gỡ đầu, nhìn Âu Dương Khắc hơi có chút khó xử nói:

“Tiểu tử ngươi hiện tại không phải là đối thủ của ta, luyện mười năm nữa đại khái ngươi có thể đánh ngang tay cùng Ích Tây Gia Thổ hiện tại.”

Gi? Ngay cả Ích Tây Gia Thổ cũng lợi hại như vậy rồi sao... Nghĩ tới lúc trước ta không hề có tự giác đối đãi với cao thủ, cứ hô to gọi nhỏ với hắn, không nhận được rứt cổ nhìn về phía hắn.

Ích Tây Gia Thổ dường như cảm nhận được ánh mắt ta, hơi hơi nghiêng đầu mỉm cười... Khụ khụ, mỹ đến trình độ này thì đừng tùy tiện cười loạn a... Thật là!

Sắc mặt Âu Dương Khắc cũng không hề giận, ngược lại hơi hơi vuốt cằm, “Pháp vương nói cũng phải, nếu vậy... Tại hạ sẽ đưa tin tới thúc phụ, mời người tới đây có được không?”

Đại thúc dùng sức vỗ đùi, vui vẻ nói: “Như vậy là tốt nhất!” Hơi dừng lại, ánh mắt truy vấn hỏi: “Âu Dương Phong khi nào thì có thể tới đây, ta đã rất lâu không được đánh một trận thống khoái rồi!”

Bộ dáng cao tăng nhất thời biến mất không còn tăm tích, trở lại là đại thúc buổi tối thường kéo tay áo ta, ngồi kể chuyện xưa, nước miếng bay tứ tung rồi.

Ích Tây Gia Thổ ho nhẹ một tiếng, đại thúc lập tức phản xạ có điều kiện, ngồi nghiêm chỉnh lại trên ghế, vẻ mặt cũng nhanh chóng trở lại là cao tăng, tốc độ phản ứng quả thật cực nhanh, mặt mũi, cơ thể, chân tay đều đúng vị trí, quả thực làm người ta nhìn thấy phải khâm phục!

—— Có loại sư phụ này thật đúng là vất vả a, Ích Tây Gia Thổ hẳn là phải huấn luyện rất lâu mới được đi!

“Ha ha ha!” Khách Ti Lệ ở một bên đã cười đến gập lưng, bởi vì nàng che mắt nên không nhìn thấy vẻ mặt của Thanh Dung, nhưng nhìn hai vai run lên như vậy, cũng không khó để tưởng tượng được vẻ nhin cười của nàng ta.

“Sao có thể thất lễ như vậy trước mặt Pháp vương!” Âu Dương Khắc lười biếng liếc nhìn hai nàng một cái, chính mình cũng không nhịn được nở nụ cười.

“Không có việc gì, không có việc gì!” Đại thúc hào sảng phát tay chỉ về phía ta. “Tiểu nha đầu kia cũng thường xuyên nghịch ngợm với ta, ngay cả râu cũng bị nàng ta túm...”

Ta nhất thời bị mấy đạo ánh mắt giống như mũi châm nhọn đâm tới, chỉ có thể kêu rên trong lòng: “Lúc túm râu ngươi, ta cũng không biết ngươi là Kim Luân Pháp vương a!”

—— Nói lại, đại thúc, ngài hẳn là cố ý đến để làm bại hoại thanh danh của ta đi!

May mắn Ích Tây Gia Thổ mở miệng đúng lúc giải vây cho ta. “Không biết Âu Dương tiên bối khi nào có thể luận võ cùng gia sư?”

Âu Dương Khắc hơi trầm tư, liền đáp: “Bảy ngày sau mời pháp vương lại di giá tới nơi đây, thúc phụ nhất định cung kính bồi tiếp.”

“Tốt quá! Tốt quá!” Đại thúc vô cùng vui vẻ nhảy dựng lên, vừa muốn nói gì lại ngậm miệng, vụng trộm liếc mắt nhìn Ích Tây Gia Thổ, rất giống một đứa nhỏ bình thường mắc sai lầm.

Trên gương mặt tuấn mỹ của Ích Tây Gia Thổ hiện ra một nụ cười khổ hiểm có: “Chúng ta bảy ngày sau lại đến bái phỏng, gia sư thiên tính hiếu võ, có chỗ nào mạo phạm, còn xin Âu Dương thiếu chủ thứ lỗi cho.”

Bảy ngày sau... sao?

Ta nằm trên giường ngẩn người, trong tay cầm thứ mà nửa tháng trước Ích Tây Gia Thổ đưa cho ta: đó là một viên cầu màu vàng lớn như trứng bồ câu, màu sắc cũng bình thường, nhưng khi hắn đưa cho ta, vẻ mặt rất trịnh trọng, khiến ta tự nhiên cũng nghĩ là nó rất quan trọng, bởi vậy cũng khá là trịnh trọng cất vào túi da mà nhị sư phụ đưa.

Mấy hôm trước Khách Ti Lệ các nàng thu dọn hành lý của ta xong, ta có kiểm tra lại túi da, không thiếu thứ gì, cho nên cũng không động tới nó.

Nhưng mà... Vừa rồi ở trong sảnh, Ích Tây Gia Thổ cố ý dặn ta phải luôn mang theo thứ này. Từ khi quen biết tới nay, lần đầu tiên mới thấy hắn có vẻ mặt lo lắng như vậy, khiến cho lòng ta có chút bồn chồn, hẳn rốt cuộc đang lo lắng điều gì?

Nếu không phải tên Âu Dương Khắc kia đột nhiên đi tới ngắt lời, có lẽ ta đã có thể hỏi rõ ràng hơn một chút rồi...

Cửa phòng đột nhiên truyền đến tiếng gõ nhẹ.

“Ai?”

“Ha ha...” Thanh âm Âu Dương Khắc mang theo vài phần ý cười truyền đến, “Tiểu cô nương đã ngủ?”

Ta trừng lớn mắt, người này thật đúng là âm hồn bất tán a.

Đang muốn há miệng kêu “Đã ngủ” “Ngươi mau rút”, lại nghe thấy hắn ở ngoài cửa nói: “Nếu đã ngủ, tại hạ cũng không tiện quấy rầy, bất đắc này... Chặc chặc... Đành phải đi vậy!”

Thảm rồi, giải được đêm nay còn chưa uống đâu, sau khi gặp thầy trò đại thúc, suy nghĩ vẫn không yên, đã quên mất chuyện này. Ta lập tức lăn lông lốc xuống giường, vừa há miệng hô to: “Đến đây, đến đây!”, vừa thuận tay nhét viên cầu vào lòng.

Nếu Ích Tây Gia Thổ đã nói vậy, nhất định có cái lý của hắn, ta quyết định từ nay về sau không để nó rời khỏi người!

Vừa mở cửa phòng, liền thấy một chén thuốc đen thui còn bốc hơi nóng, cùng với khuôn mặt tuấn tú của Âu Dương thiếu chủ đang cười đến xuân về hoa nở.

Ta chân chó đi qua định lấy bát thuốc, thiếu chủ đại nhân nhắc tay, ta liền cầm huyệt. Còn đang sửng sốt, hắn đã nhắc chân đi vào, đặt chén thuốc trên bàn, ngồi vào ghế dựa tư thế tiêu sái vô cùng, sau đó “Ba” một tiếng mở chiết phiến, nhìn ta cười: “Tiểu cô nương, chén thuốc rất nóng, cô không cầm được.”

Hắn có lòng tốt như vậy, trời hẳn là sắp có đại hồng thủy!

Bất quá, người này ở phương diện đùa giỡn đúng thực là thành thực a. Hành động “mạnh mẽ tiến vào phòng người khác” được thực hiện liền mạch lưu loát, sinh động tựa như nước chảy mây trôi, còn nhân tiện triển lãm dáng người cao ngất tiêu sái... Không biết đã phải lén lút luyện tập mất bao nhiêu lâu.

Khó trách công phu của người không bằng Ích Tây Gia Thổ, là do tâm tư đều đặt ở chỗ khác đi...=))

Ta vừa ác ý đánh giá Âu Dương thiếu chủ trong lòng, vừa chậm chạp ngồi xuống cái ghế dựa duy nhất còn lại trong phòng, nhìn chằm chằm bát thuốc kia, bắt đầu ám thị tâm lý:

Nó uống ngon lắm, uống ngon lắm, uống ngon lắm... (đăng sau tỉnh lược một ngàn từ)

“Thuốc này thật sự khó uống như vậy sao?”

“Vô nghĩa! Không tin người thử xem!”

Hoàn toàn đắm chìm trong đám mây đen mà bát thuốc mang tới, ta không suy nghĩ gì, trả lời một câu, mới hậu tri hậu giác phát hiện người bị ta quát chính là người hiện đang nắm giữ tính mạng ta – Âu Dương thiếu chủ... Thảm rồi.

Hắn lại nhẹ nở nụ cười, “Tiểu cô nương quả nhiên dũng khí hơn người...”

Ta đã lười đếm xem đây là lần châm biếm thứ bao nhiêu rồi, dù sao cũng chỉ bốn mươi chín ngày, cố nhịn cho qua đi.

Muốn uống xong cho nhanh để đuổi vị đại thần này đi, vội đưa tay cầm lấy bát thuốc, lập tức bị nóng phải rút tay lại, thật đúng là... thực nóng nha. Không nhịn được tò mò nhìn về phía bàn tay phải của thiếu chủ đang phe phẩy chiết phiền, thoát nhìn hành động thực tự nhiên, hoàn toàn không có vẻ gì là bị bỏng cả... Ta có thể đem nguyên nhân quy kết là do hắn trời sinh da dày không? = =

Trên đầu bỗng nhiên bị chiết phiền gõ thật mạnh một cái, “Tiểu cô nương lại đang miên man suy nghĩ cái gì rồi?”

“Không, không có a!”

Hắn mỉm cười, vươn tay trái để bên cạnh bát thuốc, sau một lát liền có khói trắng từ lòng bàn tay hắn nhẹ nhẹ bốc lên, hơi nóng bốc lên cũng dần dần tiêu tán, lát sau hắn thu tay lại, cười nói:

“Giờ có thể uống rồi.”

Đưa tay sờ bát thuốc, khi này vẫn còn nóng, giờ đã trở thành ấm, độ ấm thích hợp của thuốc. Ách... Người này chẳng lẽ công lực thực sự kém Ích Tây Gia Thổ nhiều lắm sao?

Ta cắn răng nhắm mắt, bưng chén thuốc lên uống một hơi cạn sạch.

35. Q.2 - Chương 35: Kịch Biến

Vốn nghĩ rằng Âu Dương Khắc tới là để hỏi chuyện về thầy trò đại thúc, trong lòng ta đã sớm tìm lí do để thoái thác. Nói láo rất khó lừa gạt người này, nhưng ít nhất ta cũng có thể lựa chọn không nói gì.

Ai biết hắn lại chỉ nhìn ta uống cạn bát thuốc, lại tùy ý nói chuyện tào lao một trận, liền bưng bát thuốc chạy lấy người. Về việc thầy trò đại thúc, đúng là nửa câu cũng không hỏi qua...

Chẳng lẽ là đặc biệt tới triển lãm nội công thâm hậu của hắn cho ta xem? Suy nghĩ nửa ngày không ra, vì thế ta đơn giản là không nghĩ tới nữa, so tâm cơ với kẻ phức tạp đó, chỉ sợ là ngay cả chết cũng không biết mình chết như thế nào.

Ta yên lặng gạch lên tường một dấu vết, sau đó thở dài, hành vi giống như cos tù nhân, rồi chui vào chăn ngủ.

Dấu vết trên tường đã nhiều hơn bốn dấu kể từ ngày đó, hôm nay đúng là một ngày ánh mặt trời sáng lạn. Ta giống như con cá khô nằm úp sấp ở trong sân vô tình phơi nắng, nhân tiện nhắm tính xem còn bao nhiêu ngày nữa thì mình được mãn hạn phóng thích.

Hôm nay là ngày thứ mười ba ta đến nơi này, cách ngày thầy trò đại thúc hẹn tỷ võ ba ngày, có lẽ Âu Dương Phong đại thúc chỉ một, hai ngày nữa cũng sẽ giá lâm biệt viện này. Nói lại, thật không nghĩ tới cao thủ võ công tuyệt đỉnh đầu tiên mà ta gặp lại là y, ta vốn nghĩ rằng, dựa vào mặt mũi Quách đại hiệp, người đầu tiên gặp được sẽ là Hồng Thất Công kia...

Ở thời đại này, cao thủ luận bàn võ học với nhau hình như là chuyện thực phổ biến, hơn nữa thực bình thường.

Bình thường hai người hoặc một trong hai người hẹn thời gian, địa điểm là xem như ước định thành lập. Trong lúc luận võ, chỉ điểm đến là dừng, không chỉ không có đánh nhau sinh tử, ngay cả thắng bại, cũng chỉ có trong lòng hai bên mới biết rõ ràng. Bởi vậy loại “luận võ” không tổn hao gì lại tăng kiến thức này, cho dù là người tới cửa bái phỏng, hay người được mời tỷ võ, đều rất thích ý.

Mà từ chối vẫn bối hoặc đệ tử tiếp chiêu cũng là lệ thường, vì thực lực không đủ để luận võ với người tới bái phỏng.

...

...

...

Khó trách ngày đó mọi người đều tỏ vẻ quen thuộc, chỉ có một mình ta là tỏ vẻ ngạc nhiên, bởi vì tình huống này, cùng với “tỷ võ” kịch liệt trong phim hay tiểu thuyết viết thực rất khác nhau a...

Cho nên ta thở phào không cần lo lắng gì, chỉ cần an an ổn ổn chờ nghe kết quả là được.

Nhân tiện nói một câu, trong cuộc cá cược Khách Ti Lệ tổ chức, ta đặt đại thúc thất bại, chuyện này tựa hồ làm cho những người tham gia đánh cược vô cùng vui sướng, Khách Ti Lệ còn thực hào sảng miễn tiền đánh cược cho ta.

Ách, kỳ thật ta chỉ là dựa theo sự thật mà phát biểu thôi, cũng không có nghĩa là có sự thiên vị ai... Vì sao vẻ mặt của các nàng lại giống như ta đã nộp “đầu danh trạng” rồi vậy...

(đầu danh trạng: trong Thủy Hử, khi Lâm Xung lên Lương Sơn Bạc được yêu cầu phải giết một người, lấy đầu mang lên nộp, có thể hiểu như một cách để chứng tỏ bản thân thật lòng muốn gia nhập tổ chức)

Trên lưng bị phơi có chút hơi hơi nóng, ta xoay người, bắt đầu phơi nắng mặt — đây là học từ cách chiên cá của đầu bếp Lý. Chiên cá nhất định phải chú ý lửa, chiên đều hai mặt, như thế mới đẹp mắt. Chiên cá còn chú ý tới hình dạng, hướng chi là người phơi nắng?

— Ở đây lâu như vậy, trên người ta sắp mọc nấm lên rồi.

Thanh Dung ở cách ta không xa đang sắp xếp lại phòng thuốc, dược liệu linh tinh gì đó đã bị Âu Dương thiếu chủ lấy tự tay chế giải được; Khách Ti Lệ mang theo một đám cơ thiếp theo thường lệ tới thăm, đang khe khẽ chỉ trở; ta cố gắng sắm vai một con cá khô bị chiên, Âu Dương thiếu chủ nhẹ phe phẩy chiết phiến, cười đến xuân ý dạt dào từ ngoài cửa viện thông thả tiến vào...

Ánh mặt trời nhu hòa, gió nhẹ nhẹ phẩy, hết thấy thoát nhìn đều bình thường không thể bình thường hơn...

Nếu không phải kể tiếp, trong nháy mắt, hai mắt đột nhiên truyền đến một trận đau nhức.

Nước mắt không ngừng trào ra, ta chỉ nghe được bên người không ngừng vang lên những tiếng “Rầm”, “A”, cảm thấy hốt hoảng, rút kim đao bên hông hoành trước ngực, lại cũng không dám lộn xộn. Thật vất vả hai mắt mới bớt đau đớn, liều mạng mở mắt, cảnh tượng trước mắt lại làm người ta hoảng sợ:

Trong tiểu viện, người nằm la liệt đầy đất. Chỉ có duy nhất Âu Dương Khắc là còn đứng, nhưng sắc mặt cũng tái nhợt như quỷ, một tay tựa vào cây trụ ở hành lang, thân hình cũng lung lay sắp đổ, thoát nhìn dường như cũng bị thương không nhẹ.

Ta không kịp nghĩ nhiều, vội bước lên đỡ lấy hắn, “Người làm sao vậy, đây là... Sao lại thế này?”

Hắn lắc lắc đầu, muốn mở miệng nói gì đó, một tia máu lại trào ra từ bên miệng. Ta hoảng hốt vội xua tay với hắn, “Người đừng nói nữa, người đừng nói gì, ta dìu người ngồi xuống trước được không?”

Thấy hắn gật gật đầu, ta mới thật cẩn thận dìu hắn ngồi xuống bậc thang, giương mắt nhìn một đám người không biết sống hay chết nằm đầy đất, trong lòng sợ hãi. Lấy hết can đảm đưa tay thăm dò hơi thở của một cô gái nằm gần ta nhất, hơi thở tuy rằng mỏng manh, nhưng quả thật vẫn còn hô hấp, vội thông báo với Âu Dương thiếu chủ:

“Còn sống, còn sống! Người đừng lo lắng, hắn là đều còn sống!”

Hắn khép hờ hai mắt dựa vào cột trụ hành lang, gật gật đầu, hữu khí vô lực vẫy vẫy tay về phía ta.

Ta chạy nhanh tới, môi hắn khê nhúc nhích, cực kỳ gian nan học ra một chữ: “Cò...”. Ta còn đang nín thở chờ nghe câu dưới, hắn lại phun ra một búng máu, máu đỏ nhiễm ướt cả vạt áo trắng, ta hoảng sợ, giơ tay áo lau đi vết máu cho hắn.

“Người đừng nói nữa, người đừng nói nữa, ta hỏi, người gật đầu lắc đầu là được, đầu tiên, người nghe được ta nói gì không?”

Hắn gật gật đầu, trên mặt lại lộ ra vẻ tươi cười.

“Hiện tại thần trí người đủ thanh tỉnh chứ?”

Hắn lại gật đầu lần nữa. Tốt lắm, nếu thần trí không rõ, vấn đề tiếp theo ta sẽ không cần mất thời gian hỏi nữa.

“Người... Là trúng độc rồi sao?”

Vấn đề này thực ra ta hỏi có chút do dự, tuy rằng bệnh trạng rất giống trúng độc, nhưng mà... Thế giới này thật sự có loại độc được có thể hạ gục cả một nhà Tây Độc sao? Nhất là Âu Dương Khắc, cứ theo sự cứng chiều của Âu Dương Phong dành cho hắn, hắn là hắn phải có một đồng thuốc trị độc, giải độc chứ, không chắc đã là trúng độc đâu.

—— Nhưng mà Âu Dương Khắc cư nhiên gật gật đầu!

“Vậy... độc này người có giải được không?”

Nói không chừng chỉ là nhất thời sơ sẩy, nhà bọn họ hắn là đã có sẵn thuốc giải đi, ta đã chuẩn bị sẵn sàng lực trong người hắn rồi! Âu Dương Khắc nghĩ nghĩ, trên mặt bỗng nhiên lộ ra một tia do dự, tựa hồ đang suy tư về cái gì, sau một lúc lâu mới lắc đầu.

Được rồi, ta khóc không ra nước mắt nhìn bốn phía. Một sân người trúng loại kì độc không hiểu kia, tuy rằng thoát nhìn cũng chưa chết, nhưng mà cũng không biết khi nào thì sẽ chết. Duy nhất Âu Dương Khắc tình trạng có vẻ tốt một chút, cũng thành một đầu nhân, không thể nói chuyện, không thể cử động.

Cho dù không có kinh nghiệm giang hồ, ta cũng đoán được chuyện này không đơn giản như vậy, mặc kệ là loại người nào, nếu dám hạ độc Bạch Đà sơn, nhất định là đã chuẩn bị kĩ càng, khẳng định sẽ không vừa ý với chuyện đến giờ còn chưa có người nào chết. Nếu loại độc kia không phải trí mạng, vậy mục tiêu của bọn họ... cũng rất rõ ràng rồi a.

Tình thế gấp gáp, không có nhiều thời gian cho ta do dự nữa.

Ta liếc mắt nhìn Âu Dương Khắc một cái, cũng không nói thêm gì, quay đầu vọt vào phòng bằng tốc độ nhanh nhất, cầm lấy bảo túi cứu mạng đã chuẩn bị sẵn —— từ khi rời thảo nguyên, ta đã luyện thành thói quen luôn mang nó theo người, từ lúc tới đây lại càng cẩn thận, đặt nó ở nơi chỉ cần duỗi tay là có thể lấy được.

Vừa muốn xoay người ra khỏi phòng, lại liếc thấy một đĩa điểm tâm trên bàn, chà chà tay, bất chấp sạch sẽ hay không sạch sẽ, thuận tay nhét toàn bộ vào người, lao ra cửa phòng.

Từ lúc vào tới lúc ra cũng không quá mười giây, nhưng trong nháy mắt ta lao ra... vẫn bị cảnh tượng trước mắt làm cho giật mình kinh sợ!

36. Q.2 - Chương 36: Chạy Trốn Chết

Chỉ trong một chớp mắt như vậy, cả tòa biệt viện đã nổi khói đen cuộn cuộn, ánh lửa hỗn loạn tận trời, ngay cả mặt trời cũng bị che mờ ánh hào quang — thực hiển nhiên là nơi nào đó của biệt viện đã bị phóng hỏa. Mơ hồ còn có thể nghe thấy những tiếng bước chân hỗn loạn, tiếng kêu la... cùng với tiếng binh khí va chạm vào nhau. Nếu ta không đoán sai, đám người lạ mặt đột nhập vào nhất định là đang tìm thứ gì đó...hoặc là ai đó...

Ta nhìn thoáng qua Âu Dương Khắc đang hữu khí vô lực tựa vào cây cột trụ ở hành lang, không cần phải nói, hẳn là hấn rồi!

Duy nhất đáng được ăn mừng là tiểu viện ta ở tuy gần chủ viện, nhưng không hiểu vì sao cửa vào lại được thiết kế cực kì khó phát hiện. Không có người chỉ điểm, thực khó mà nhận ra sau hòn giả sơn lại là cửa vào tiểu viện, lần đầu Khách Tì Lệ đưa ta tới, ta cũng phải lấp bắp kinh hãi.

Nhưng mà...nếu có người có thể thần không biết quỷ không hay hạ độc tất cả những người ở đây, chỉ sợ rất nhanh cũng sẽ tìm tới nơi này, nếu không chạy nhanh...

Ta vội bước tới trước mặt Âu Dương Khắc, sắc mặt hấn so với vừa rồi càng thêm tái nhợt, nhưng vẻ mặt cư nhiên thực bình tĩnh, tốt lắm, như vậy có vẻ thích hợp cho việc trốn chạy.

“Người hiện tại có thể nói không?”

Miệng hấn khẽ nhúc nhích, lại vẫn lắc đầu.

“Được, vậy hiện tại ta nói, người nghe. Những người bên ngoài hiển nhiên là muốn tìm người...”

Ta còn chưa nói xong đã thấy hấn gật đầu, người này vẫn còn tự nhận biết được tình hình, tốt lắm.

“Cho nên hiện tại ta chuẩn bị chạy trốn rồi, người có muốn trốn theo ta hay không?”

Hấn hơi hơi nhăn mày, không gật đầu cũng không lắc đầu.

Bên ngoài, tiếng người càng lúc càng ồn ào, đám người kia không biết khi nào thì sẽ tìm tới đây.

Nhìn Âu Dương Khắc không biết còn đang do dự cái gì nữa, ta lửa cháy tới chân mày, “xoạt” một tiếng túm lấy áo hấn.

“Nghe! Ta không học qua võ công, cũng không muốn dính vào ân oán giang hồ của các người, hôm nay nếu không phải người ở ngay đây, ta tuyệt đối sẽ không cố ý chạy ra bên ngoài cứu người!”

Nhưng mà... Ai bảo người này vừa vịn ở trước mặt ta, cho nên, cho dù thế nào...

“Ta sẽ cố gắng đưa người đi trốn cùng, nhưng mà vạn nhất gặp chuyện nguy hiểm nói không chừng ta sẽ bỏ người lại, tự mình chạy trốn, người đồng ý thì gật đầu, không muốn thì lắc đầu. Ta đếm từ một đến ba, không cử động thì ta coi như người đồng ý đấy...”

Nói còn chưa dứt, hấn bỗng nhiên nở nụ cười, gật đầu.

“Uy, ta nói thật đấy, nếu như bị bọn chúng đuổi giết, ta thật sự sẽ bỏ người lại chạy trốn một mình nga!”

Hấn trừng mắt nhìn, hiểu rõ nở một nụ cười, lại lần nữa gật đầu.

Nụ cười kia không hiểu vì sao lại làm ta cảm thấy nôn nóng. Cười, cười cái đầu người a! Giờ phút cấp bách này lại còn cười được, thực TMD muốn phỉ nhổ chạy lấy người quá!

Áp chế nổi xúc động muốn cho khuôn mặt tuần tú của Âu Dương thiếu chủ kia hai cái tát, ta dìu hấn lên, sức lực của người này có vẻ như đã khôi phục một chút so với trước kia, miễn cưỡng có thể chống đỡ thân thể của chính mình. Tuy rằng không biết hấn dùng cách gì, nhưng nếu liên tục như vậy, chỉ cần kéo dài đủ thời gian, hẳn là hấn có thể khôi phục, đến lúc đó ta không cần phải xen vào rồi.

Nửa dìu nửa lồi hẳn tới chỗ góc tường, để hẳn dựa vào tường, ta rút kim đao ra chọc vào một chỗ gạch sẫm màu, chỉ chọc hai cái, khối gạch kia đã rời ra.

Âu Dương Khắc ở bên cạnh “Y” một tiếng, có vẻ ngoài ý muốn. Ta liếc trắng mắt — được rồi, đối với việc có thể trừng mắt trước mặt hẳn, ta vẫn cảm thấy thực thích thú — lười giải thích, tiếp tục khoét từng khối, từng khối gạch ra ngoài.

Đây là một con đường ra mà trong lúc lang thang ở đây ta vô ý phát hiện ra. Ba tầng gạch ở đây thực ra cũng không có thứ gì gắn kết, chỉ là được đặt chồng lên nhau, bởi vì xếp đặt rất tinh tế, vô cùng kín kẽ, nếu không dùng một lực lớn đánh lên, hoặc dùng đao khoét như ta, căn bản không phát hiện được chỗ này thực ra có một tường động một người lớn có thể chui lọt qua.

Không biết ban đầu, người kiến tạo nên biệt viện vì sao lại lưu lại tường động này, nhưng đối với ta mà nói đây chính là một lối thoát hiểm không thể tốt hơn. Thừa dịp bên cạnh không có ai, ta đã từng thử qua một lần, cần khoảng hai phút để khoét hết chỗ gạch này ra, cho nên hiện tại ta đang phải cầu nguyện cho đám người bên ngoài phát hiện tiểu viện này càng chậm càng tốt.

Âu Dương Khắc tựa hồ cũng đã khôi phục sức lực một chút, hẳn cố hết sức giúp ta đẩy viên gạch ra, cho nên tiến độ cũng nhanh hơn, không bao lâu sau liền đại công cáo thành.

Ta cẩn thận ghé vào trong động, thăm dò nhìn nhìn bên ngoài. Tốt lắm, đại khái bởi vì nơi này tựa vào vách núi, cũng không bị đám người đột kích chú ý tới, không có nửa điểm dấu vết bị giám thị, ta lùi về sân, bắt đầu tháo đai lưng của Âu Dương Khắc.

Hắn thực hợp tác nâng tay lên, ta thậm chí cảm thấy đỉnh đầu truyền đến tiếng cười khê, khiến ta hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, thật muốn chặt hai chân hắn!

Cười cái con khỉ, hẳn nghĩ ta cỡi làm gì a, nếu không phải nhớ rõ trong truyện viết đai lưng của hắn chính là Kim Tầm tơ dệt thành, cực kì bền chắc, thực thích hợp để kéo hắn...

Vòng đai lưng qua ngực hắn, buộc chắc chỗ vai, kéo kéo thử, xác định không thành vấn đề, lại dìu hắn nằm xuống chỗ thích hợp.

Nhìn xem bốn phía không có gì khác lạ, ta thò đầu chui vào trong động, sau đó đến vai, rồi đến cả người chui vào trong, tiếp theo kéo cái đai lưng, thật vất vả mới kéo được Âu Dương thiếu chủ ra bên ngoài.

Dưới ánh mặt trời sáng ngời, liếc mắt một cái có thể nhìn thấy trên mặt, trên tay hắn có vô số vết trầy, ách... Đường như ban nãy chỉ cố sức kéo hắn đi, đầu hắn đã đụng vào vách tường ít nhất ba lần, mặt mũi cũng bị xây xước... Ta thật sự không phải cố ý trả thù a, thật sự!

May mắn nơi này không có gương, Âu Dương thiếu chủ không nhìn thấy khuôn mặt mình thế nào, còn nhìn ta cười cười. Ta tất nhiên cũng không hé miệng, thở hỗn hển, chui lại sân, bắt đầu kéo gạch vào.

Xếp lại bức tường như cũ, đám người kia vội vàng tìm kiếm, nhất định sẽ không phát hiện cửa động.

Bọn họ hẳn là hiểu rất rõ công hiệu của loại độc mình hạ, đó hẳn là một loại độc khiến người ta không thể động đậy, cho nên một khi không tìm thấy Âu Dương Khắc, chắc hẳn sẽ nghĩ rằng hắn đã trốn vào mật thất của biệt viện, nhất định sẽ tập trung toàn lực tìm kiếm ở biệt viện, thừa dịp này chúng ta có thể trốn rất xa, bỏ chạy rất xa...

Thật sự có trốn thoát hay không...thì phải tự cầu phúc thôi...

Có Âu Dương Khắc ở bên ngoài tiếp ứng, tốc độ nhanh hơn ta tưởng rất nhiều, hơn mười khối gạch lớn, rất nhanh đã được kéo hết vào trong.

Ta lau mồ hôi trên trán, hít sâu một hơi, đang muốn tiến vào tường động, vừa nhấc mắt lại thấy Khách Ti Lệ ngã ở không xa... bên cạnh nàng ta là Thanh Dung. Hai người thân thể mềm nhũn té trên mặt đất, cũng không nhúc nhích, thoạt nhìn giống như...giống như thi thể. Nếu... cứ mặc kệ như vậy, các nàng... có phải sẽ thật sự...biến thành thi thể hay không?

Cho dù các nàng như thế nào, ít nhất trong mười ba ngày ta ở đây, hai nàng vẫn thực chiếu cố ta... Hiện tại, hiện tại...

Ta vĩnh tai nghe ngóng tiếng động bên ngoài, dường như còn có chút khoảng cách mới có thể đến nơi này... Do dự ba giây, dậm chân hạ quyết tâm, bằng tốc độ nhanh nhất vọt tới trước mặt Khách Ti Lệ, ôm lấy nàng ta kéo về phía tường động.

Thời gian cấp bách, cứu được người nào hay người đấy.

May mà Khách Ti Lệ cùng Thanh Dung đáng người đều cao gầy, so với Âu Dương Khắc còn gầy hơn nhiều, có Âu Dương Khắc ở bên ngoài hỗ trợ, rất nhanh liền kéo được hai nàng ra ngoài.

Không kịp thở, ngay cả một đầu mồ hôi cũng không kịp lau đi, ta lập tức cầm gạch, bắt đầu xếp lại thật cẩn thận lên tường.

Tiếng âm ĩ bên ngoài càng lúc càng gần, tay ta cũng càng lúc càng gấp gáp, may mắn... trước khi cửa tiểu viện bị mở ra, ta cũng kịp xếp lại viên gạch cuối cùng.

Về phần những người khác...

Thực xin lỗi, ta không phải thánh mẫu, cũng không phải Đức Phật phổ độ chúng sinh, ta cũng không thể hi sinh tính mạng mình để cứu người khác. Cho nên... ta chỉ có thể làm đến thế này... Hy vọng đám người kia không phải là sát thủ cùng hung cực ác, thấy các nàng không phải là người muốn tìm, có thể phóng các nàng một con ngựa...

(phóng một con ngựa: ý nói thả ột đường sống)

Này... cũng chưa chắc đã là nguyện vọng mờ mịt, bởi vì trong nháy mắt kia, ta tựa hồ đã thấy... đã thấy một Hồng y lạt ma từ cửa viện nhảy vào, nếu không phải ảo giác, thân ảnh kia thoát nhìn dường như có vài phần quen mắt...

37. Q.2 - Chương 37: Tiếp Tục Chạy Trốn Chết

Âu Dương Khắc dường như miễn cưỡng cũng có thể hành động được rồi, Khách Ti Lệ cùng Thanh Dung lại hoàn toàn không có cảm giác.

Ta không phải nữ siêu nhân cũng không phải kim cương biến hình, càng không có sức mạnh trời ban, cho dù thế nào đi nữa thì một mình vác ba người cũng là chuyện không thể. Cho nên... ta chỉ có thể diu hai người các nàng tới dựa vào chỗ góc tường khuất, nơi này ít ra cũng an toàn hơn một chút so với biệt viện...

Kiểm tra cẩn thận “bảo túi cứu mạng” một lượt, xác định không có cái gì bị mài mòn hoặc rơi mất trong quá trình vận động kịch liệt vừa rồi, Kim đao cũng vẫn còn dắt bên hông, điểm tâm trong lòng tuy bị ta đè lên đè xuống đến biến dạng rồi, nhưng ăn vào cũng không có vấn đề gì... Tốt lắm, đối với một cuộc chạy trốn chết không biết kéo dài bao lâu, không biết sẽ gặp phải cái gì nữa, đây đều là những thứ cứu mạng trong thời điểm mấu chốt.

Xoay người nâng Âu Dương Khắc dậy, sức nặng hần đè lên vai ta rõ ràng đã giảm rất nhiều. Có thể thấy được thể chất bất đồng giữa một kẻ luyện võ từ nhỏ với một người bình thường, ngắn ngủn chỉ trong vài khắc đã có chuyển biến tốt, nói không chừng đến ngày mai đã có thể hoàn toàn khôi phục. Lúc ấy không chừng hần còn có thể mang theo ta mà sử dụng khinh công, ta phi thường lạc quan nghĩ như vậy.

Chỉ là... Thế giới này vẫn còn có một thứ gọi là “Trời không chiều lòng người”.

Chúng ta mới đi được hơn một dặm, một đạo lửa khói lục sắc từ biệt viện đột nhiên bốc lên, mang theo tiếng cười bén nhọn vang vọng cả không trung. Tuy rằng không rõ lửa khói cùng tiếng cười kia cụ thể nghĩa là sao, nhưng khẳng định sẽ không phải điều gì tốt lành.

“Người... hiện tại có phải không thể sử dụng được võ công hay không?”

Do dự mãi, ta mới hỏi chuyện này, quả nhiên cánh tay Âu Dương Khắc dựa trên vai ta lập tức trầm xuống.

Đối với người trong võ lâm mà nói, để cho người ta biết mình mất hết công lực hẳn là điều tối kỵ, cho nên trước đó ta vẫn nhịn không hỏi, nhưng hiện giờ rất khó nói, không biết truy binh sẽ xuất hiện khi nào, như thế nào, cho nên ta phải biết được rốt cuộc hẳn bị thương tới mức nào.

Ta đơn giản dừng lại, xoay người nhìn thẳng hẳn.

“Là không thể dùng nội lực, hay là không thể dùng võ công, hay là ngay cả sức lực bình thường cũng không thể dùng được?”

Ánh mắt hẳn lóe lên một chút, dường như muốn nói gì, ta bèn đưa tay ngăn cản trước khi hẳn mở miệng,

“Người có thể lựa chọn không tín nhiệm ta, không nói gì cả, chúng ta liền mỗi người một ngã, ta sẽ đem lương khô chia cho người một nửa, thoát được hay không thoát được phải tùy vào số mệnh. Người cũng có thể lựa chọn tin tưởng ta, nói cho ta biết tình hình thực tế, nhưng mà... Nếu ta là nội gián rắp tâm hại người như người vốn nghi ngờ, nhất định sẽ thừa cơ hội này giải quyết người.”

Loại người phúc hắc này sẽ không dễ dàng tin tưởng ai, ta cũng chưa từng muốn hẳn tin tưởng ta. Vốn định sau bốn mươi chín ngày dùng thuốc xong sẽ võ mông chạy lấy người, cho dù ngày sau gặp lại cũng bất quá là gật gật đầu hỏi han một chút, chỉ như bèo nước tương phù. Trong tình trạng cùng nhau chạy trốn chết thế này, nếu hẳn còn có sự đề phòng ta, ta cũng có thể hoàn toàn không có gánh nặng tâm lý, bỏ lại hẳn mà đi một mình.

Ngừng lại một chút, không thấy hẳn trả lời, ta cũng không thúc giục, cúi đầu bắt đầu lục xem tay nải tùy thân. Những thứ đồ ăn vặt trước kia mua ở Duyệt Lai khách sạn giờ cũng có thể làm lương khô, cũng có thể đỡ đói, thực đúng là có ích. Ta vừa lấy một túi nửa từ trong bao quần áo ra, đối diện lại có một bàn tay đưa tới, dè dặt ta lại.

“Ta hiện tại công lực hoàn toàn biến mất, trong đan điền trống rỗng, nửa điểm nội lực cũng không vận được, sức lực toàn thân so với nông phu bình thường còn không bằng, hiện tại cô chỉ cần lấy đao nhắm cổ ta chém một nhát là có thể kết thúc tính mạng của ta.”

Ta bỏ tay nải xuống, rút Kim đao chỉ vào ngực hẳn, sắc mặt hẳn vẫn như thường, ngay cả mí mắt cũng không động một chút.

“Người không sợ ta thật sự cứ như vậy đâm xuống?”

“Vậy ta cũng chỉ có thể trách mình tin lầm người.”

Tốt lắm, ta thu đao vào vỏ, xoay người nhặt tay nải lên.

Âu Dương thiếu chủ sao có thể là loại người ngồi chờ chết, toàn thân hẳn ít nhất dấu điểm hơn mười loại độc phần, nếu ta thật sự động thủ nhất định sẽ chết thật thảm. Bất quá... Hẳn dám để ta chỉ đao vào ngực, hẳn là cũng tính tới chuyện đồng quy vu tận trong tình huống xấu nhất.

Cho nên... Thử nghiệm miễn cưỡng thông qua.

“Độc phần của người phải dựa vào hướng gió, bởi vậy không thể bay xa đi?”

Hẳn sững sờ sững sờ, mới gật gật đầu, xem như thừa nhận rồi.

Ta lục trong túi da một hộp Bạo Vũ Lê Hoa Châm nhị sư phụ cho, đưa cho hẳn.

“Nếu chân tay người cử động được rồi thì không cần ta giúp nữa, tự mình buộc lên hông đi.”

Hẳn nở nụ cười, “Nói như vậy tại hạ thật ra lại tình nguyện tay chân không thể cử động được.”

Người này đại khái ngay cả thứ chảy trong mạch máu cũng không phải máu mà là ái muội đi... Ta quang minh chính đại trừng mắt liếc hẳn.

“Chỉ cần phát động cơ quan bên người, người trước mặt trong vòng năm trượng tất trúng phải không thể tránh thoát. Người... thứ tẩm trên châm là độc được, không đến lúc vạn bất đắc dĩ, tốt nhất không cần dùng...”

Mặc cho đã tới thế giới này bao lâu rồi, ta vẫn không thể tưởng tượng được cảm giác mình tự tay giết người. Bởi vậy bình thường ta chỉ dùng hộp tẩm thuốc tê. Trước mắt nếu không phải tình thế nguy cấp, ta cũng sẽ không đem hộp tẩm độc được đưa cho Âu Dương Khắc.

Hắn gật gật đầu, “Tiểu cô nương, cô yên tâm, nếu không nguy cấp tới tính mạng, ta tuyệt đối không dùng nó đả thương người.”

Một lần nữa kiểm tra lại mọi thứ trên người, Âu Dương Khắc lúc này cũng không còn giả bộ suy yếu, đưa tay đón lấy tay nải trên vai ta, ta cũng vui vẻ để cho hắn làm culi. = =

Vừa định hỏi hắn trốn hướng nào thì nhanh hơn, rừng cây phía sau lại truyền đến một hồi tiếng rống như dã thú, theo tiếng hô, một người xuất hiện... Là lạt ma đại thúc!

Trong tay y nắm một đôi Kim luân ta chưa từng thấy, liều mạng vung thẳng về phía người trước mặt, thế như mãnh hổ, trong miệng thỉnh thoảng phát ra quái thanh.

Ta theo bản năng đưa mắt nhìn bốn phía tìm kiếm thân ảnh Ích Tây Gia Thổ, nhưng mà... không thấy được...

“Đại thúc...”

Ta còn chưa nói xong, đại thúc đột nhiên nhảy dựng, sau đó phóng kim luân vọt tới phía ta, thế tới cực mau, chớp mắt đã đến trước mặt, mắt thấy kim luân sắp nhằm thẳng đầu ta chém tới, sau thất lưng đột nhiên bị kéo mạnh, ta nháy mắt bị hất bay cả người lên không, sau đó lại nặng nề rơi xuống.

Đại thúc tiến lên trước một bước, kim luân tay phải lại phóng, thẳng hướng cổ họng của ta mà đến. Ta liều mạng lặn sang trái một vòng, hiểm hiểm tránh được một đòn này, kim luân trên tay trái lại phóng, lần này ta thật sự là trốn không thoát rồi.

Đang muốn nhắm mắt chờ chết, bên trái bỗng nhiên bay lên một vật, trực tiếp đánh bật kim luân ra, ta vội vàng chạy tới bên cạnh Âu Dương Khắc, lại vừa lúc nhìn thấy hắn phun ra một búng máu, khiến ta sợ hãi kêu to:

“Người...người làm sao vậy?”

Hắn khoát tay, cười khổ nói: “Mới vừa rồi vận lực một hơi, may mắn khi này chiết phiến của ta... cũng đánh lệch được... Nếu không chỉ sợ...”

Hóa ra ban nãy hắn dùng chiết phiến đánh bật kim luân, nếu không hiện tại chỉ sợ ta đã đến địa phủ xếp hàng chờ đầu thai rồi...

Kim luân rời tay, đại thúc dường như bị ngừng lại, ngơ ngác đứng tại chỗ, các cơ trên mặt không ngừng vặn vẹo, vẻ mặt vừa thống khổ lại mê loạn, cổ họng ngừng rung động “ha ha”, cả người thoát nhìn cực kì đáng sợ.

Ta nhân cơ hội kéo Âu Dương Khắc, hai người lén lút lui về phía sau, tránh xa khoảng mười bước, thấy đại thúc vẫn không nhúc nhích, lúc này mới cùng nhau xoay người chạy như điên.

Đại thúc nhất định là gặp chuyện gì, nếu không tại sao có thể giống như phát cuồng vậy, hơn nữa ngay cả Ích Tây Gia Thổ cũng không ở bên người hắn... Nhưng mà...nhưng mà hiện tại... còn đứng đó nói chuyện, người chết chắc chắn là ta...

38. Q.2 - Chương 38: Nhảy Vực

Ta... hiện tại rất muốn một cước đá chết Âu Dương Khắc...

Hắn thân là thiếu chủ Bạch Đà sơn, cư nhiên ngay địa hình ngọn núi chỗ biệt viện nhà mình cũng không biết rõ ràng.

Chúng ta mới chạy khỏi chỗ đại thúc chưa được bao lâu, phía trước lại thấy một đám hồng y lạt ma đuổi theo, trong lúc hỗn loạn ta nghĩ cứ chạy trốn theo thốc đồ lão mã là được, ai biết thằng nhãi này thế nhưng lại một đường dẫn ta chạy tới bên bờ vực thẳm!

(thốc đồ lão mã: ngựa già rành đường)

Đúng vậy, chính là vực thẳm! Địa hình kinh điển được chuẩn bị trong tiểu thuyết võ hiệp a...

Mà bình thường... hỗ trợ cùng địa hình ‘vực thẳm’ này, chính là tình tiết kinh điển ‘nhảy vực’ trong tiểu thuyết võ hiệp rồi.

Khi ở hiện đại, ta cùng bạn bè từng cầm ‘Một trăm tình tiết kinh điển trong tiểu thuyết võ hiệp’ cười ha ha không thôi, lúc ấy ta tuyệt đối thật không ngờ, có một ngày ta cư nhiên lại tự mình trải nghiệm cái tình huống này... Loại ‘may mắn’ này ta không cần có được không a?

...

...

...

Đó chính là cảm tưởng chân thực của ta khi đứng bên bờ vực.

Gió lạnh, trăng sáng, cổ tùng, thúy bách.

Phía sau là vực thẳm vạn trượng không nhìn thấy đáy, trước mặt là một đám hồng y lạt ma mắt lộ hung quang.

—— Không nên hỏi ta vì sao ở nơi có khí hậu như Tây Vực này lại còn có thể tồn tại không khí thực TMD hoàn mỹ phù hợp với cảnh tượng nhảy vực cổ điển như vậy, phải biết rằng ‘suy nghĩ của tác giả’ là phi thường đáng sợ, rạng sáng ba giờ bà ta còn phải ngồi gõ chữ, cho nên chuyện gì cũng đều có thể xảy ra!

Cho nên cách vòng vây thật người của đám lạt ma kia, ta cư nhiên lại thấy đại thúc...

Đại thúc giơ kim luân trong tay, điên cuồng đánh vào vách đá bên cạnh. Kim luân đụng tới vách đá, ánh lửa văng khắp nơi, vách đá cứng rắn xuất hiện từng vết, từng vết chém sâu.

Đám hồng y lạt ma bên cạnh y thực cẩn thận lui lại một khoảng, lại tựa hồ không thể hoặc là không dám rời đi quá xa, cẩn thận vây thành một vòng tròn quanh đại thúc, tình cảnh này, nếu nói là đồng lõa, không bằng nói là bọn họ đang phòng bị.

Bất quá... việc cấp bách hiện tại không phải là lo cho đại thúc, mà là nên đối phó với đám hồng y lạt ma trước mắt như thế nào.

Vừa rồi bị ta phóng một trận Bạo Vũ Lê Hoa Châm, đánh ngã mấy người, cho nên bọn họ cũng không dám tiến lại, dù sao chúng ta cũng không còn đường chạy, bọn họ cũng không đáng phải xông lên chịu chết, hai bên tạm thời hình thành cục diện giằng co. Nhưng mà, trong lòng ta cũng hiểu rõ, tình huống này cũng không duy trì được lâu, bọn họ nhất định sẽ xông lên bắt người hoặc là giết người, nếu là bắt người thì còn may... Núi xanh còn đó, lo gì thiếu củi đun...

Phía sau bức tường người của đám lạt ma bỗng nhiên nổi lên một trận xôn xao, lập tức chậm rãi tiến về phía chúng ta... Xem ra bọn họ nhận được chỉ lệnh là giết người...

Ta không nhận được nở nụ cười khổ, tình cảnh này so với Quách Tĩnh, Hoàng Dung bị đám đệ tử Cái Bang vây khốn ở đỉnh Quân Sơn cũng dữ dội như vậy, chỉ là người ta tốt xấu gì cũng là một đôi người yêu tình thâm ý trọng, sinh tử tương tùy, trải qua biến cố này, cảm tình lại tăng thêm một bước, vì sao ta lại phải chết cùng một chỗ với một tên không hề liên quan như Âu Dương Khắc?

A a a, ta thật sự là chết không nhắm mắt a!

Bất quá... Nói đến Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung, bọn họ là nam nữ nhân vật chính, vĩnh viễn được bảo hộ bởi ánh sáng nhân vật chính...

So với bọn họ, ta chính là vật hi sinh nữ xứng duy nhất của Quách Tĩnh trong Xạ Điều, mà Âu Dương Khắc là vật hi sinh nam xứng duy nhất của Hoàng Dung. Chúng ta tốt xấu gì cũng là người quan trọng ảnh hưởng tới tình tiết, không có sự tồn tại của ta, Hoàng Dung sẽ không ăn dấm chua hơn hai mươi chương, mà không có sự tồn tại của Âu Dương Khắc sẽ không thể dẫn tới sự chuyển biến của một đồng tình tiết, hơn nữa gián tiếp biến Thần Điều đại hiệp tương lai Dương Quá thành cô nhi, cho nên...

Có phải ta có thể tạm thời cho rằng “Ánh sáng của hai phối hợp diễn quan trọng cũng có thể bằng một phần hai nhân vật chính”, bởi vậy cho dù chúng ta thật sự nhảy xuống cũng nhất định sẽ không chết mà gặp được kì ngộ hay không?

...

...

...

Khả năng này thật sự rất lớn a!

Ta còn đang nhầm tính mối quan hệ giữa nhân vật chính cùng vật hi sinh, Âu Dương Khắc lại bỗng nhiên thở dài một hơi.

“Âu Dương Khắc ta đã làm liên lụy tới cô rồi...”

Hắn dừng một chút, dường như còn có lời muốn nói, ta lại không chờ nghe xong, một phen kéo tay hắn.

“Ta cảm thấy nhảy xuống có lẽ còn có đường sống, người có nhảy theo ta không?”

Căn cứ định luật “Vật hi sinh $= 1/2$ nhân vật chính”, một mình ta nhảy xuống có 25% tỉ lệ sống sót, kéo theo hắn cũng có thêm 25% cơ hội nữa, tỉ lệ sống sót tăng gấp đôi, cho nên dù thế nào cũng phải kéo theo hắn!

Âu Dương Khắc hơi nhíu mày, có lẽ cảm thấy ta bị dọa sợ phát điên rồi? Ta tức giận đá hắn một cước, uy hiếp:

“Người không nhảy ta cũng kéo người xuống, bằng không... thành quỷ ta cũng không buông tha người!”

Hắn sững sờ sững sờ, không biết tại sao bỗng nhiên nở nụ cười, nhìn ta chậm rãi nói:

“Cô nhảy, ta liền nhảy.”

Tốt lắm! Ta quay đầu nhìn thoáng qua bức tường người hồng y lạt ma đang tiến đến, cùng với... bóng dáng đại thúc. Gắt gao nhắm lại hai mắt, kéo Âu Dương Khắc, thả người nhảy xuống vực thẳm.

Tiếng gió bên tai bỗng nhiên trở nên mãnh liệt, màng tai trở nên kịch liệt đau đớn.

Cảm giác thân thể thực sự rơi từ trên cao xuống, so với trước kia chơi nhảy bungee thực hoàn toàn khác nhau, trên người có sự phòng hộ, cho dù có sợ hãi tới mức nào, cũng biết bản thân nhất định sẽ an toàn. Còn hiện tại, chỉ có thể mặc cho số phận.

Trong không trung không thể chạm tới thứ gì, duy nhất có thể tinh tường cảm nhận được, là cảm giác tay phải bị nắm chặt, sau đó... ta hoàn toàn mất đi tri giác.

Ta không biết mình đã hôn mê bao lâu, tựa hồ thực lâu, tựa hồ lại rất ngắn ngủi. Trong mộng, vô số mảnh kí ức thay đổi, ta giống như chạy trong một không gian rộng lớn, tìm kiếm, khóc hô gì đó...

Những gương mặt mơ hồ xẹt qua người ta giống như thời gian quay ngược trở lại, ta vươn tay muốn giữ lại, bọn họ lại luôn tan thành khói bụi trước khi ta chạm tới... Nhưng ta không có cách nào dừng lại...

Rốt cục, trong hư không vô tận, bàn tay dường như chạm được thứ gì, ta theo bản năng nắm chặt nó, một cảm giác ấm áp từ thân thể con người truyền tới, làm cho ta không nhận được muốn nắm thật chặt, muốn hấp thụ càng nhiều sự ấm áp, muốn...

Cảnh tượng trước mắt càng không ngừng chớp lên, từ vô số mảnh nhỏ dần dần hợp lại, càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng rõ ràng... Cuối cùng, cuối cùng... khi ta rốt cục có thể nhìn rõ, thấy là...

Dưới ánh lửa ấm áp chiếu rọi, người nào đó mỉm cười, cùng với... vẻ mặt như trút được gánh nặng...

Thì ra... Điều sống sót rồi a, thật đúng là... thật tốt quá...

Nhưng mà... trước khi chúc mừng hai chúng ta đều còn sống, Âu Dương thiếu chủ có phải người nên lùi ra một chút hay không?

Có nói thế nào đi nữa, ta cũng vẫn là một hoàng hoa khuê nữ chưa lập gia đình, người... cơ hồ cả người đều áp lên người ta, cái tư thế ái muội này... rốt cuộc là chuyện gì xảy ra a a a!

39. Q.2 - Chương 39: Thạch Thất

Ta vừa định đẩy hẳn, cánh tay vừa động, mới phát hiện trên người đắp một cái chăn mỏng, khó trách... cảm giác thực ấm áp...

Âu Dương Khắc nâng cánh tay bị ta đè tới cứng ngắc, lúc này mới đứng thẳng lên, lại cười nói: “Tiểu cô nương ngủ cũng thật xấu, vừa định đắp cho cô cái chăn...”

Ách, không lẽ ta hay đá chăn ra? Đang mơ hồ muốn lên tiếng, lại nghe hắn nói: “... Cô liền ôm lấy tay ta không chịu buông a.”

...

...

...

Hóa ra không phải tắm lót làm ấm sao? Vừa rồi ta còn tưởng rằng... về nhà rồi...

Nhưng mà...thì ra ngôi nhà có túi chườm nước nóng, có tắm lót giữ ấm...không thể về được rồi...

Ta trừng mắt nhìn, không để ý tới tiếng cười khê từ đỉnh đầu truyền tới, chui trong chăn, cổ xoay tứ phía đánh giá khung cảnh xung quanh.

Sau đó... Cả người đều ngây dại.

Ta đoán sắc mặt của ta trong nháy mắt đó đại khái trở nên rất khó coi, cho nên Âu Dương Khắc mới có thể lo lắng cúi xuống nhìn ta.

Lo lắng... Hừ, Âu Dương thiếu chủ ngài hành động thật đúng là rất được a...

Ta nhắm mắt, liều mạng áp chế nộ khí của chính mình xuống, lại vẫn không nhịn được, nhìn hắn phun ra hai chữ từ kẽ răng:

“Cút ngay!”

Mới vừa rồi quét mắt nhìn một vòng, cũng đủ để ta nhận thấy rõ tình hình rồi.

Nơi chúng ta hiện đang ở, nói là sơn động, thì chẳng bằng nói là một gian thạch thất. Gian thạch thất này, bốn vách tường góc cạnh rõ ràng, hiển nhiên không phải là thiên nhiên hình thành lên, thạch bích bóng loáng trong như gương, không biết là tiêu phí mất bao nhiêu nhân lực mài mà thành.

Bên trong không còn gì nữa, thứ có thể nhìn thấy, chỉ có một chiếc giường, một bàn, một ghế, thoạt nhìn cũng giống như thạch thất, đều là từ thạch bích chế thành, cực kì trơn bóng nhẵn nhụi.

Ta hiện tại đang nằm trên cái giường duy nhất này, dưới thân có lẽ là đệm, mềm mại mà dày, còn mang theo hương vị thơm mát của nắng.

—— Cho dù ta có ngu ngốc gấp mười đi chăng nữa, nhìn thấy những thứ rõ ràng không phải là vừa được tạo ra một cách qua loa này, cũng có thể hiểu được là chuyện gì xảy ra.

Không hổ là Bạch Đà sơn ở Tây Vực kinh doanh đã nhiều năm, không hổ là Âu Dương thiếu chủ một tay nắm toàn thế lực Bạch Đà sơn.

Hóa ra người ta đã sớm an bài diệu kế thoát thân sẵn rồi, cho nên lúc trước căn bản không phải hoảng hốt đi lạc đường, mà là cố ý chạy tới chỗ vách đá. Tuy rằng ta ngất đi giữa không trung, không nhìn thấy gì, nhưng chắc hẳn dưới đáy vực phải có thứ gì đó bảo mệnh rồi.

Hóa ra từ đầu tới cuối, chỉ có ta tự cho là đúng, ở biệt viện liều mạng cứu người, dọc đường đi lo lắng đề phòng, bên bờ vực run rẩy tính toán nhảy hay không nhảy...

Khi đó... đứng bên cạnh nhìn tất cả, nhất định cảm thấy là một chuyện thực thú vị đi? Khi đó... nhìn ta giống như một con ngốc bị đùa giỡn xoay vòng, nhất định là ở trong lòng cười đến thực vui vẻ đi.

...

Ta sống chết bóp chặt bàn tay mình, bức nước mắt sắp tràn khỏi mi nuốt lại vào lòng, cố gắng duy trì vẻ mặt nghiêm nghị bình tĩnh. Không được khóc, không được khóc, như thế nào cũng không được khóc trước mặt người khác, nơi này không phải là thảo nguyên của ta, nơi này không có Đà Lô cùng nhị sư phụ, cho nên cho dù như thế nào cũng không được khóc...

Bên tai truyền đến một tiếng than nhẹ mơ hồ, sau đó liền nghe được tiếng bước chân dần dần đi xa, ta vừa thở dài nhẹ nhõm một hơi, tiếng bước chân kia lại vang lên, đi tới đứng bên cạnh giường.

Ta còn không biết hiện tại đang ở chỗ nào, làm thế nào để rời khỏi đây, bởi vậy lúc này trở mặt cùng Âu Dương thiếu chủ tuyệt đối không phải là hành động sáng suốt. Nhưng mà ta còn cần một chút thời gian để ổn định cảm xúc của chính mình, tạm thời... ta cũng không có cách nào nặn ra một khuôn mặt tươi cười để đối diện với...người này...

Cho nên, ít nhất hiện tại ta không muốn hẳn nhìn thấy cảm xúc chân thật của ta, tuyệt đối không phải là chuyện vui vẻ gì.

Ta xoay người, đưa lưng về phía hắn.

“Ta... cũng không phải cố ý gạt cô...” Âu Dương Khắc hơi chần chờ lên tiếng.

Kỳ thật quan hệ của chúng ta thực chất cũng chỉ là người qua đường Giáp với người qua đường Ất mà thôi, hẳn có làm gì hay không, cũng không có nửa điểm liên quan tới ta, nếu như hẳn không biến ta thành đứa ngốc như vậy...

“Thúc phụ từng nói với ta, nếu gặp phải chuyện nguy tới tính mạng, nhảy xuống vực thăm sau núi sẽ bảo toàn mạng sống.”

Ờ, nếu vậy nhất định còn nhân tiện dặn dò “Việc này tuyệt mật, không thể cho ai biết” linh tinh nữa đi.

“... Nhưng việc này tuyệt đối không thể nói cho người khác biết.”

Quả thế, vì thể hiện tại nói cho ta biết rồi muốn giết người diệt khẩu chứ gì? Dù sao hiện tại ta toàn thân trên dưới cũng chỉ mặc một bộ trung y, ngay cả hộp Bạo Vũ Lê Hoa Châm cũng bị cởi ra rồi, cho dù hẳn không thể dùng võ công ta cũng không đánh lại...

Khoan khoan... Chỉ mặc một bộ trung y? Nói như vậy dường như có chỗ không đúng... Ta sờ soạng trên người một phen, này.. này hiển nhiên rộng hơn trung y nhiều lắm...

Ta cuộn chăn vội ngồi dậy, hoảng sợ trừng mắt nhìn Âu Dương Khắc.

“Là...là ai đổi quần áo cho ta?”

Hắn sững sờ sững sờ, hơi mất tự nhiên nghiêng đầu.

“Là ta...”

Cho dù là áo tắm hai mảnh thịnh hành ở hiện đại, ta cũng chưa từng cùng người khác phát triển quan hệ tới mức có thể để họ nhìn thấy. Lần đó trúng xuân được còn có thể nói là hẳn thần trí không rõ, lần này... lần này thì nói thế nào?

Ta nhất thời tức giận đến cơ hồ hộc máu, không cần nghĩ ngợi vung tay liền hung hăng cho hắn một bạt tai.
“Ba!”

Thanh âm thanh thúy quanh quẩn trong thạch thất, ta ngược lại hơi giật mình, thế nhưng... Thật sự đánh trúng rồi?

Một cái tát này ta dùng toàn lực, xuống tay rất nặng, trên mặt trái của Âu Dương Khắc nhất thời hiện ra một dấu bàn tay đỏ bầm.

Hắn sờ sờ mặt, cười khỏ nhìn về phía ta: “Ta cũng không phải là cố ý khinh bạc...”

Theo lời Âu Dương Khắc, thì ra dưới đáy vực kia là một đầm nước lớn cực sâu, chúng ta nhảy từ vách đá xuống, liền trực tiếp rơi xuống đầm nước. Khi đó ta đã ngất đi, Âu Dương Khắc đưa ta lên bờ, lại phát hiện gian thạch thất bên cạnh đầm nước, bên trong đầy đủ vật dụng hàng ngày, hơn nữa nhìn qua dường như không có người sử dụng.

“... Khi đó toàn thân cô lạnh cứng, nếu không thay quần áo, chỉ sợ sẽ bệnh nặng. Tình huống cấp bách... ta mới thay quần áo giúp cô...”

Lời nói của hắn không biết có mấy phần thật, mấy phần giả, nhưng mà... Ta sờ sờ mái tóc còn hơi ẩm ướt của chính mình, chuyện rơi vào đầm nước xem ra là không thể nghi ngờ.

Vừa rồi nhất thời tình thế cấp bách mới cho hắn một cái bạt tai, cẩn thận ngẫm lại, Âu Dương thiếu chủ hậu cung ba ngàn mỹ nữ, hoàn toàn không có lý do gì phải xuống tay với một kẻ loli trước sau đều phẳng như ta.

Bỏ qua chuyện đó không đề cập tới, một bạt tai này xác thực là ta đánh oan hắn rồi.

Đã làm sai thì phải nhận lỗi, vì thế ta phi thường thành tâm xin lỗi hắn, “Xin lỗi, là ta hiểu lầm người rồi.” Lo nghĩ, lại bổ sung: “Nếu trong lòng người cảm thấy khó chịu, cứ đánh trả lại một bạt tai, ta cũng tuyệt không trốn tránh.”

Âu Dương Khắc sững sốt sững sốt, vẻ mặt cực kỳ cổ quái, môi khẽ nhúc nhích, dường như muốn nói gì, lại nhin xuống, xoay người bưng cái chén gỗ trên bàn đưa cho ta.

“Cô... đã mê man mấy canh giờ rồi, uống nước trước đi.”

Hắn vừa nói như vậy, ta mới cảm thấy yết hầu nóng như bị lửa thiêu, quả thật khó chịu, cũng không khách khí cùng hắn, nhận lấy uống một hơi cạn sạch, nhất thời cảm thấy thư sướng hơn rất nhiều.

Đang muốn đem cái chén trả lại cho hắn, lại thấy hắn lẳng lẳng nhìn thạch bích phía sau ta, không biết suy nghĩ cái gì.

Quên đi, dù sao ta cũng không phải một người được chiều chuộng gì, ta nhắc chân định tự mình đi cất cái chén, vừa mới động, Âu Dương Khắc nhìn thấy lại dè tay ta lại, thuận thế cầm lấy cái chén.

“Cô vừa mới tỉnh lại, nên nghỉ ngơi thêm.”

Ta cũng lười tranh chấp với hắn mấy chuyện nhỏ nhặt này, gật gật đầu nghe theo hắn.

Hắn cất chén xong, lại lần nữa trở lại ngồi bên cạnh giường, ta thấy hắn ngồi bên cạnh đó có chút vất vả, đơn giản bọc chăn dịch vào bên trong, nhường cho hắn một khoảng nhỏ.

“Người ngồi vào đi, không sao đâu.”

Vừa rồi cho hắn một bạt tai, oán khi đây mình bất tri bất giác tan đi không ít, đã không còn cảm giác bị đè nén nữa. Nhìn bộ dạng của hắn có lẽ có gì muốn nói, hơn nữa phân nửa là còn nói không ít, không bằng để ọi người đều được ngồi thoải mái, chờ nghe chuyện xưa.

Về phần chuyện xưa thật hay giả... Ta cũng chẳng quan tâm nữa, dù sao sau khi rời khỏi nơi này, là mỗi người một ngã, từ nay về sau cả đời không qua lại với nhau nữa rồi.

Trong nguyên tác, Hoa Tranh cùng Âu Dương Khắc vốn là hai người hoàn toàn không hề cùng xuất hiện, tuy rằng không biết vì sao lại xảy ra một chút biến hóa nho nhỏ ở Tây Vực này, nhưng sau khi những

chuyện phiên toái này chấm dứt, hẳn là tình tiết sẽ trở lại lộ tuyến bình thường vốn có đi.

40. Q.2 - Chương 40: Lại Một Cái Tắt

Một đạo sét đột nhiên xé rách trời đêm, nương theo ánh sáng trong nháy mắt này, nhìn qua cửa thạch thất, có thể mơ hồ thấy cây cối bên ngoài bị cuồng phong thổi rạp mặt đất, thoát nhìn tựa hồ giống như sắp gãy bất cứ lúc nào...

Gió mặc dù không thổi vào thạch thất này, nhưng nhìn cảnh tượng này, theo bản năng ta vẫn cảm thấy rét run, chui sâu vào chăn. Âu Dương Khắc liếc mắt nhìn ta một cái, đứng dậy đi đến bên chiếc bàn đá, không biết hần thò tay ấn vào chỗ nào dưới gầm bàn, một phiến cửa đá chậm rãi hạ xuống.

Khóe miệng ta không tự giác giật giật, cư nhiên còn có cửa tự động... Trí tuệ cổ nhân quả thực không thể khinh thường a...

Âu Dương Khắc quay đầu nhìn nhìn ta, xoay người rút thêm vài cành củi từ đồng củi cạnh cửa thạch thất, ném thêm vào đồng lửa, củi gỗ chỉ trong chốc lát cháy lên lép lép. Hần lại lấy từ trong lòng ra một tấm khăn, gấp lại, sau đó nhấc cái ấm trên đồng lửa xuống, rót thứ nước bên trong vào cái chén gỗ trên bàn.

Đặt cái ấm xuống, hần trở lại ngồi bên giường, đưa cái chén gỗ trong tay cho ta, hòa nhã nói:

“Nước trong đầm kia cực kỳ lạnh lẽo, khi đó ta phải mất một lúc lâu mới tìm thấy cô, chỉ sợ hàn khí đã xâm nhập vào cơ thể cô, uống một chút khương canh khu hàn cũng tốt.”

Ta gật gật đầu, cầm chén uống một ngụm.

Lúc này quả thật cảm thấy trên người có chút đau nhức, không chừng là bị lạnh thật, bỏ mặc cái gì thì có thể, chứ không thể bỏ mặc thân thể của chính mình. Vừa rồi hần rót nước từ trong ấm ra, ta đã ngửi thấy một mùi cay độc, không ngờ đúng là khương canh. Lúc này mà nói, thật đúng là cảm tạ chỗ lánh nạn này của Âu Dương thiếu chủ đã chuẩn bị đầy đủ hết mọi thứ.

Hần trầm ngâm một lát, mới chậm rãi mở miệng nói: “Khi ở biệt viện, ta quả thật trúng độc rất nặng, nếu không phải cô liều mạng cứu giúp, chỉ sợ không thoát được ra khỏi tường viện, không đến được phía sau núi.”

Ta không chút để ý “À” một tiếng, dù sao ngồi ngốc ở trong này cũng không có việc gì để làm, coi như là nghe kể chuyện xưa cũng tốt lắm. Đợi một lúc không thấy câu sau, ngẩng đầu chỉ thấy ánh mắt sáng quắc của hần đang nhìn ta chằm chằm.

Ách... Ta không tỏ vẻ phối hợp không được? Nghĩ nghĩ, ta vội vàng ngồi thẳng dậy, tỏ vẻ ta đang chăm chú lắng nghe. Nghe chuyện xưa cũng phải có thái độ đoan chính mới đúng, bằng không người kể chuyện nhất định sẽ không có cảm giác thoải mái.

Ánh mắt Âu Dương Khắc chớp động, không biết suy nghĩ cái gì, tới tận khi ta bị hần nhìn đến mức trong lòng sợ run, hần mới đột nhiên mở miệng lần nữa: “Sau đó những lời cô nói trên đường... đều là sự thật... Lúc đó ta quả thật nửa phần nội lực cũng không vận nổi, may mắn còn có thể sử dụng chiết phiên, nếu không...”

Ta phi thường có thành ý nói lời cảm tạ với hần: “Khi đó thật sự phải đa tạ người cứu ta một mạng, cho nên người cũng không cần phải nhớ kỹ chuyện ở biệt viện, chúng ta coi như huề nhau là được.”

Hần ngẩn ra, chần chờ nói: “Huề nhau?”

Ta mãnh liệt gật đầu, “Ta cứu người một mạng, người cũng cứu ta một mạng, người không nợ ta cái gì, ta cũng không thiếu người cái gì, vậy là huề nhau.”

Nếu cả hai không thiếu nợ nhau, chờ sau khi rời khỏi nơi này, chúng ta có thể ai đi đường người đấy, không liên quan tới nhau rồi. Nghĩ đến đây, ta thoải mái cúi đầu uống một ngụm lớn khương canh, vừa nhấc đầu lên lại nhìn thấy vẻ mặt Âu Dương Khắc hiển nhiên không thể xưng là khoái trá.

Ách... Còn có chỗ nào bất mãn sao? Ta nghiêng đầu lo nghĩ, mới bưng tỉnh đại ngộ.

Nhớ rõ trong tiểu thuyết võ hiệp, những nhân vật quan trọng thường cảm thấy tính mạng của mình đáng giá hơn so với người khác, vì thế đại khái chắc là hẳn cảm thấy một mạng đổi một mạng không đủ, cho nên muốn trả thêm cho ta cái gì?

Nếu là như vậy, thật ra có một việc...

Ta nắm cái chén trong tay, nhìn nhìn hắn, do dự mở miệng.

“Cái kia... Đại thúc y... ta là nói Pháp vương... Người có cảm thấy kỳ quái hay không?”

Lúc ấy vội vàng chạy trốn chết chưa kịp nghĩ lại, hiện tại cẩn thận hồi tưởng, bộ dáng đại thúc căn bản giống như là bị điên a. Hơn nữa Ích Tây Gia Thổ cũng không ở đó...

Âu Dương Khắc gật gật đầu, “Kim Luân pháp vương thành danh đã lâu, những năm gần đây đi du lịch quanh Tây Tạng, tìm kiếm cao thủ luận bàn võ học, cái tên ‘Vô si’ mọi người đều biết. Tuy là Hồng giáo pháp vương...” Hắn hơi trầm ngâm, mới tiếp tục nói: “... Lại không để ý tới sự vụ trong giáo.”

“Vậy...đám lạt ma kia?”

Âu Dương Khắc lắc đầu nói: “Bọn họ không phải lạt ma.”

Hắn nói thản nhiên, ta lại bị chấn động thiếu chút nữa đánh rơi cái chén. Không...không phải lạt ma thì là cái gì? Rõ ràng đầu bóng lưng, mặc phục sức lạt ma, nói huyền thuyên thứ tiếng ta nghe không hiểu... A, phi! Kỳ thật ta chỉ là nghe thấy một đồng huyền thuyên, sau đó là thấy đại thúc nhảy vào.

Phi! Đây không phải là chiêu số mà đám người Vi tước gia sử dụng khi giả trang làm lạt ma sao, một ta xem ‘Lộc Đình Ký’ nhiều lần như vậy, cuối cùng vẫn bị lừa.

Bất quá Âu Dương Khắc nhắc vậy ta mới nghĩ tới, đám giả lạt ma kia đỉnh đầu vẫn còn màu tóc xanh, da đầu trắng bệch, hiển nhiên là vừa cạo không lâu, còn chưa bị mặt trời phơi đến đen.

Tại thời đại vẫn còn suy nghĩ “Thân thể do cha mẹ ban cho, không thể tùy tiện hủy hoại”, là thể lực như thế nào, mới có thể làm cho đám người thân mang võ công đó chịu cạo tóc đi làm lạt ma?

Huống chi, nguy trang như vậy cũng không phải là inh, nhìn kĩ là có thể phát hiện sơ hở. Nói cách khác... Nhưng chỉ cần đám người còn sống chưa kịp nhìn kĩ đã trăm miệng một lời nói rằng kẻ giết người phóng hỏa là hồng y lạt ma, như vậy cũng đủ rồi. Về phần hai người duy nhất có cơ hội nhìn kĩ... Dù sao cũng đã nhảy xuống vực không còn thi cốt, cũng không cần phải lo lắng tới.

Bất quá, suy tính nhiều như vậy, hẳn phải có mục đích gì?

Căn cứ phương pháp tính lợi ích, những chuyện nhìn tuy có vẻ nhỏ bé cũng không thể không có nguyên nhân phát sinh, nhất định nó phải có ích lợi gì, mà những kẻ nhìn thấy lợi ích này hẳn chính là kẻ làm phát sinh chuyện đó, đầu sỏ của mọi tội ác.

Lời này tuy rằng ác tục, lại là chân lý.

Cho nên...

“Nếu Hồng giáo cùng Bạch Đà sơn kết thâm cừu không thể giải, dẫn đến lưỡng bại câu thương, kẻ nào có khả năng có lợi nhất?”

Âu Dương Khắc hơi lộ vẻ kinh ngạc nhìn nhìn ta, bỗng nhiên nở nụ cười.

“Tiểu cô nương thật sự là thông minh lanh lợi...”

Ta không chút keo kiệt thưởng cho hắn một cái trừng mắt. Ta không tin Âu Dương thiếu chủ lại không nghĩ tới điểm này, ta cũng không trông cậy hắn sẽ thật sự nói cho ta biết kia là loại người nào, chỉ là... dù thế nào cũng phải nghĩ cách giải oan cho đại thúc bọn họ.

Cũng may hắn chỉ cười cười, liền nghiêm mặt nói, “Ta cũng chỉ đoán ra sơ sơ, chờ sau khi về Bạch Đà sơn cùng thúc phụ thương nghị xong mới định đoạt. Nếu pháp vương quả thật không liên quan tới việc này, Bạch Đà sơn tuyệt không khó xử hắn.”

Đại khái trên mặt ta biểu lộ sắc mặt vui mừng quá mức rõ ràng, hắn dừng một chút, cười nói: “Cô cùng thầy trò kia xem ra rất hợp ý, đệ tử của pháp vương kia cùng lắm cũng chỉ hơn cô vài tuổi, Thanh Dung các nàng vốn tưởng rằng cô là người cùng hắn song tu, nếu không phải trên tay cô có...”

Hắn đột nhiên ngậm miệng, trong lòng ta lại nổi lên điểm hoài nghi.

Trên tay ta có? Trên tay ta có cái gì? Nếu không phải, các nàng đã nghĩ ta cùng Ích Tây Gia Thố... như thế nào?

Cho dù là Thành Cát Tư Hãn hay là Hoàn Nhan Hồng Liệt, lại hoặc là Âu Dương Khắc trước mắt, bọn họ đều là tinh anh của cổ đại, so về tâm kế trí mưu, đại khái đời này ta thúc ngựa cũng không đuổi kịp, nhưng dù sao... Ta cũng không phải kẻ ngốc... Hoặc là nói, cho dù nhất thời từng là kẻ ngốc, cũng không đến mức cả đời đều là kẻ ngốc.

Ta ngẩng đầu nhìn thẳng người trước mắt, nâng tay trái lên, giơ cổ tay đưa tới khoảng cách đủ gần, để cho hắn có thể rành mạch nhìn thấy vết hồng ban trên tay. Vết hồng ban đó sau khi đến biệt viện đột nhiên xuất hiện, hắn từng nói hồng ban kia là dấu hiệu ta trúng độc.

“Nói cho ta biết, đây là cái gì?”

Sau đó ta nghe được ba chữ, rất nhẹ, thực rõ ràng.

“Thủ cung sa.”

Thủ cung sa... “Phương thức kiểm tra trình tiết mau lẹ” trong truyền thuyết...

Loại này cùng “xuân được ngoài xử nữ ra thì không thể giải” gì đó cư nhiên thật sự có tồn tại, lại xuất hiện trên người ta... Thế giới võ hiệp tiểu thuyết quả nhiên thần kì.

Ta phát hiện mình cư nhiên thực bình tĩnh, quả nhiên bị sét đánh đã thành thói quen sao?

“Làm sao mà có?”

“Đêm đó khi giúp cô tắm rửa, Trữ bà bà đã điểm.”

Trữ bà bà tổng quản sự vụ biệt viện, ngày thường nghiêm nghị, Khách Ti Lệ cùng Thanh Dung thấy bà ta đều rất e ngại. Đêm đó bắt ta đến chính là bà ta chỉ huy mấy vú già tắm rửa cho ta rồi ném lên giường.

Nếu những lời ta xem trong tiểu thuyết không phải là bậy bạ, khi điểm thủ cung sa, chỉ cần châm một giọt máu, sau đó rắc một loại thuốc lên, nếu là xử nữ tự nhiên sẽ hiện ra điểm đỏ hoặc hồng ban, nếu đã phá thân, sẽ trong như nước.

Lúc ấy rối loạn, mười mấy vú già cầm bàn chải mạnh mẽ kì cọ trên người ta, nếu Trữ bà bà thừa dịp loạn châm một hai châm trên người ta, hơn phân nửa là ta cũng không nhận thấy.

... Nay xem như kiểm tra đi, nếu không vạn nhất chộp tới một kẻ không phải xử nữ, làm sao mà giải được xuân được cho thiếu chủ nhà bọn họ.

“Độc ta trúng thì sao?”

“Đêm đó Trữ bà bà sợ cô chạy trốn nên hạ một chút mê độc, ngày thứ hai khi Khách Ti Lệ đưa cô đi đã thuận tay giải rồi.”

“Vậy ‘Giải được’ ta vẫn uống?” Ta cố ý nhấn mạnh hai chữ “giải được”.

Nếu ta không trúng độc, vậy cái thứ thuốc cực kì kinh khủng kia hẳn là phải có tác dụng gì đi?

“Là thuốc bổ.”

Hắn đối đáp thực trôi chảy a. Tốt lắm, như vậy, một vấn đề cuối cùng.

“Vì sao phải giữ ta ở lại?”

Ta còn chưa tự mình đa tình đến mức tưởng Âu Dương thiếu chủ có ý gì với ta, cho nên hẳn nhất định là có mục đích gì mà ta không nhìn ra.

Âu Dương Khắc hơi do dự một lát, mới đáp: “Ta vừa trúng xuân dược, cô liền xuất hiện, đêm đó...lời nói kia lại dẫn đo vừa đúng, ta liền nghi ngờ cô không phải nữ tử tầm thường. Đợi tới khi phát hiện chúng ta đã từng gặp mặt ở thảo nguyên, liền càng hoài nghi cô đến Tây Vực là có rắp tâm.”

Vì thế lấy cớ giúp ta giải độc để giữ ta lại, sau đó thừa dịp trong khoảng thời gian này phái người đi tìm hiểu hành động của ta, thật sự là ý kiến hay. Nếu không phải đột nhiên phát sinh chuyện ngoài ý muốn này, bốn mươi chín hôm sau, khi bọn hắn tra ra ta kì thật là con gái của Thành Cát Tư Hãn, muốn nói là tới Tây Vực du lịch không có mục đích, hẳn là chẳng kẻ nào tin đi. Sau đó sao? Là phán định ta rắp tâm nguy hại, một đao chém thành bánh bao thịt người, hay là đầu cơ kiếm lợi, bắt lại để trao đổi điều kiện với Thành Cát Tư Hãn?

Tất cả nghe rất vớ vẩn, nhưng lại thực hợp tình hợp lý, thế cho nên ta ngay cả tức giận cũng không còn sức mà tức giận nữa.

Âu Dương Khắc từ nhỏ đã được bồi dưỡng làm thiếu chủ Bạch Đà sơn, cơ biến mưu lược, tính kế phúc hắc mấy thứ này đã thành bản năng rồi, mặt ngoài cười đến cực kì ôn hòa, trong lòng vẫn phòng bị cẩn trọng. Đối với những vật có khả năng uy hiếp, chỉ sợ là thà rằng giết nhầm một ngàn chứ không bỏ qua một thứ.

Cho nên đối với hắn mà nói, làm như vậy cũng chỉ là chuyện rất bình thường.

Ta có thể hiểu được... Thật sự.

Nhưng mà, hiểu là một chuyện, không có nghĩa là ta có thể không oán hận thản nhiên chấp nhận loại đối xử này, sau đó hàm chứa lệ quang mỉm cười nói “Chúa phù hộ cho người”, “Nên hoài nghi như vậy” ... gì gì đó.

Ta không phải thánh mẫu, ta không có tấm lòng bao la bác ái như vậy, cho nên...

Ta đánh giá một chút chênh lệch chiều cao giữa hai bên, chênh lệch thể lực cùng thực lực, quyết định lựa chọn phương thức thích hợp nhất cho trình trạng hiện tại của ta, vung tay lại cho hắn một cái tát.

41. Q.2 - Chương 41: “câu Nam Nữ “

Âu Dương Khắc cứ nhiên không né không tránh, lại để ta tát trúng, khiến cho ta vốn tưởng sẽ đánh hụt, đã tính sẽ hung hăng cho hắn một phát “đoạn tử tuyệt tôn” phải ngay ngắn cả người.

(tỷ...tỷ dám >”<)

“Cái này... Đã bớt giận chưa?”

Hắn chẳng những không tức giận, ngược lại, lại hỏi thật là ôn nhu, giống như kẻ bị đánh là ta chứ không phải hắn vậy. Hắn...hắn lại đang tính toán cái gì đây, ta nhìn hắn, da đầu không nhịn được run rẩy một trận.

Kim đao cùng túi da của ta còn để ở chân giường, trên người chẳng còn cái gì, cho dù hiện tại hắn không vận được nội lực, ta cũng không phải đối thủ của hắn. Huống chi lúc này đã không còn kẻ thù bên ngoài, hắn chỉ cần nghĩ biện pháp tới chỗ thúc phụ hắn, mọi chuyện đều sẽ tốt lành, cho nên... Giờ phút này ta cơ bản là không còn giá trị lợi dụng nữa, hắn cũng không đáng phải cố ý dụ dỗ lung lạc như vậy a...

Hay là...còn có mưu đồ gì mà ta không nhìn ra?

Âu Dương Khắc thở dài một hơi, vươn tay cầm lấy cái chén gỗ ban nãy ta tiện tay để bên giường, dường như muốn đứng dậy rời đi, lại dường như muốn nói gì đó, do dự một lát, mới nói:

“Cô...”

Lời còn chưa dứt, từ phía cửa thạch thất đột nhiên truyền đến tiếng nổ, toàn bộ thạch thất đều hơi hơi rung động theo. Trên cửa đá dày đột nhiên xuất hiện một lỗ hổng lớn, theo đám bụi đất mù mịt, một hắc y nhân thân hình nhanh như quỷ mị tiến vào.

Ta chỉ cảm thấy cổ họng nghẹn lại, lập tức khó thở.

Chẳng qua chỉ ngẩn ngui trong một chớp mắt, người này đã từ cửa tiến đến phía sau ta, lặng yên không một tiếng động chế trụ yết hầu của ta. Công lực cao, tuyệt đối là cao thủ trước giờ ta chưa từng gặp, ít ra so với người này, đại thúc còn kém xa.

Cho nên, cho dù Âu Dương thiếu chủ ở đối diện kia chưa mất công lực, cũng chỉ có thể làm bao cát cho người ta đánh.

Hắn hẳn là cũng nhận ra điều này, sắc mặt tuy rằng trắng bệch, nhưng cũng coi như trấn tĩnh mở miệng:

“Vị tiền bối này...không biết ngài đây là có ý gì?”

Tiền bối?

Theo tình hình chung thì kẻ trộm nhảy vào cướp bóc hẳn là phải chế trụ đối tượng có sức chiến đấu cao hơn mới phải chứ, ta cùng Âu Dương Khắc ai có vẻ có sức chiến đấu vừa thấy là biết rồi, vì sao vị “Tiền bối” này lại tóm ta trước?

Hay đây là lần đầu tiên xuất đạo làm kiếp trộm cướp, cho nên thiếu kinh nghiệm thực tiễn?

Ta còn đang cân nhắc, một giọng nữ già nua lạnh như băng từ phía sau vang lên.

“... Lại là một đôi cầu nam nữ.”

Cầu...cầu nam nữ?

Là một kẻ sống dưới ngọn cờ đỏ, nhận sự giáo dục của chủ nghĩa yêu nước, chính trực không thể chính trực hơn, cũng chưa từng cùng bạn bè nam nữ vai sát cánh qua, đi trên đường nhìn không chớp mắt, ngay cả tiền cũng chưa nhặt được bao giờ... một trạch nữ chính hiệu, ta nằm mơ cũng không nghĩ tới lại có một ngày bị người ta chụp mũ thành “cầu nam nữ” — nhất là cái tên “cầu nam” kia cùng ta không có lấy nửa điểm quan hệ!

Nếu không bị chặn yết hầu không thể nói chuyện, ta thật muốn nhảy dựng lên mà rống bà ta: “Bà mới là cầu nam nữ ấy! Cả nhà bà đều là cầu nam nữ! Phạm vi mười dặm nhà bà đều là cầu nam nữ!”

... Nhưng ta cũng chỉ có thể hừ hừ hai cái trong mũi mà tỏ vẻ kháng nghị.

May mắn trong phòng này còn có một kẻ hưởng thụ quyền tự do thân thể là Âu Dương thiếu chủ, hắn uyển chuyển suy đoán vị “tiền bối” này rồi tỏ vẻ bất mãn:

“Vị cô nương này với tại hạ chỉ là bạn bè...”

Một câu còn chưa nói xong, lập tức hắc y nhân kia đã giáng cho hắn một cái tát — lực đạo kia ta không thể so sánh — nửa khuôn mặt tuần tú lập tức sưng đỏ lên, ngay cả ta nhìn cũng phải thấy đau thay hắn. Cũng may người này răng lợi coi như chắc chắn, không bị cái tát kia nện rơi vài ba cái, nếu không hẳn sẽ phải sinh hoạt theo tuổi già rồi.

(ôi ôi, khổ thân Khắc ca của bọn, ăn liên tiếp ba cái tát, may mà ko rụng mất cái răng nào *chăm chăm nước mắt*)

Hắc y nhân ra tay như gió, xuống tay cực độc. Trong lúc đó tay trái chế trụ cổ họng ta không có nửa điểm buông lỏng, võ công quả thật cao không lường được. Nhưng mà... Lời nói kế tiếp của bà ta làm cho ta có cảm giác muốn phát điên cào tường nước mắt thành sông.

“Cô nam quả nữ, quần áo không chỉnh tề, đêm khuya chung sống một phòng, còn nói ‘Chỉ là bạn bè’, lẽ nào... Người cũng là một kẻ vong ân phụ nghĩa bội tình bạc nghĩa?”

Vị cao nhân tiền bối không biết từ đâu rơi xuống này, ngài thật sự hiểu lầm rồi... Không gặp chuyện bất bình cũng đến, không cần cũng rút đao tương trợ...

Ta có thể ba đao sáu lỗ, chém đinh chặt sắt chỉ trời mà phát thề độc, Âu Dương thiếu chủ tuyệt đối không làm hành vi gì “Vong ân phụ nghĩa bội tình bạc nghĩa” với ta... Chỉ cần ngài bỏ móng vuốt của mình ra khỏi yết hầu của ta!

(ba đao sáu lỗ: hình thức thề độc đâm ba đao lên đùi, xuyên từ trước ra sau)

Nhưng mà...ta không học qua thuật truyền suy nghĩ, vị cao nhân này cũng không sinh ra phản ứng tâm linh kì diệu gì với ta, cho nên trừ bỏ việc hừ hừ lỗ mũi, ta cũng chẳng làm gì khác được.

Không thể không nói, thời khắc mấu chốt Âu Dương thiếu chủ vẫn thực trấn định, chỉ nghe hần bắt khuấy giải thích với cao nhân:

“Tại hạ cùng vị cô nương này quả thật không làm chuyện gì cầu thả...”

Nói cho chính xác! Ta ở trong lòng yên lặng bồi thêm cho hần, ai muốn cầu thả với người!

“Hai người chúng ta hôm nay vô ý trượt chân ngã từ vách núi xuống, may mà ngã vào đầm nước mới giữ được tính mạng, lại nhất thời không tìm được đường ra. Ngẫu nhiên phát hiện thạch thất nơi đây, mượn tạm nơi này để lánh mưa gió, không biết làm nhập chỗ thanh tu của tiền bối, thỉnh tiền bối chớ trách.”

Công lực “Gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói chuyện ma quỷ” của Âu Dương thiếu chủ quả nhiên không tầm thường, cùng Vi tước gia quả thực chính là một loại. Nói một phen này lấy lui làm tiến tỏ rõ bản thân trong sạch, vị tiền bối cao nhân này tuy rằng không biết lai lịch thế nào, nhưng nhìn bà ta trực tiếp phá vỡ cửa đá, hần cũng không phải chủ nhân của gian thạch thất này, trong tình huống này cũng nên ngượng ngùng cười ha ha hai tiếng rồi buông tay sau đó tiếp tục thương lượng đi.

Nhưng mà a nhưng mà, cái loại sinh vật được gọi là “tiền bối cao nhân” này, về đường tư duy tuyệt đối hoàn toàn bất đồng với người bình thường a.

“Xú tiểu tử, đừng ý vào mình bộ dạng tuần mỹ liên hoa ngôn xảo ngữ, muốn ta thả tiểu tình nhân của người? Không có cửa đâu!”

Ta bị bà ta giữ trước người nên không nhìn thấy vẻ mặt bà ta thế nào, nhưng ta có thể thấy rõ ràng Âu Dương thiếu chủ bị những lời này của bà ta làm cho nghệt mặt không còn gì để nói... Vì sao người này lại không nghe lọt lỗ tai một lời nào của người khác vậy?

Chủ tịch đã từng dạy chúng ta, việc gì cũng phải tự lực cánh sinh... Cho nên ta run rẩy giơ một bàn tay về phía sau, tỏ ý muốn nói lên suy nghĩ của mình.

Quả nhiên, chiêu này thật đúng là linh nghiệm, bàn tay chặn ở yết hầu ta lập tức được buông lỏng... Sau đó cánh tay ta bị túm xoay một trăm tám mươi độ, đau khiến ta thiếu chút nữa kêu rên tại chỗ.

May mà cao nhân cũng không có ý định đem bộ móng vuốt của ta ninh lên nhắm rượu, rất nhanh thả tay, lúc này ta mới nhìn rõ dung mạo của bà ta.

—— Thiên hạ thế nhưng còn có người như vậy! Trên gương mặt không cân đối kia, còn đầy đặc khe rãnh giăng khắp nơi, giống như là tất cả tang thương của Trung Hoa năm ngàn năm văn minh đều tập trung hết tại đó...

Không khỏi đồng tình nhìn Âu Dương Khắc, thật khó cho hần, với sắc đẹp đó mà còn phải ôn nhu nói lời nhỏ nhẹ với vị tiền bối này tới nửa ngày. Không biết hần nghĩ tới cái gì, nhìn nhìn ta, sắc mặt trở nên cực kì khó coi.

Cổ tay trái đột nhiên đau xót, cánh tay đã bị vị cao nhân này túm lên, bà ta gắt gao nhìn chằm chằm vết hồng ban trên tay ta, lẩm bẩm nói:

“Thủ cung sa... Là thủ cung sa... Vẫn còn thủ cung sa, vậy là xử nữ. Xử nữ... Ha ha, sư huynh, huynh không làm chuyện có lỗi với ta... Nàng vẫn là xử nữ... Đúng, nàng nhất định không thể cầu dẫn huynh...”

Ta càng nghe càng kinh hãi, vì sao nghe lại giống như tình tiết “Vì tình gây thương tích đến nỗi thần chí điên loạn” a, chẳng lẽ người đã cầu dẫn sư huynh mà bà ta gọi là ‘nàng’ cũng có dấu thủ cung sa ở đây. Nếu như bị bà ta coi là cái người từ vài thập niên trước, không biết giờ có còn sống hay không đó, mà ột chương thì...

Loại dự cảm này, tốt mất linh, xấu nhất định sẽ linh, quả nhiên...

“Không được, không thể buông tha tiện nhân này... sớm hay muộn người cũng sẽ câu dẫn sư huynh...”

Này này! Loại suy đoán này cũng quá duy tâm đi!

Trên mặt bà ta đột nhiên hiện lên vẻ tàn nhẫn, bàn tay chậm rãi nâng lên, ống tay áo không gió tự động, hiển nhiên chân khí đã vận đủ mười thành.

“... Một chưởng đánh chết tiện nhân như ngươi, sư huynh sẽ vĩnh viễn là của ta!”

Ta đột nhiên cảm thấy, ta thật sự sẽ chết không nhắm mắt a!

42. Q.2 - Chương 42: Bì Tô Thanh Phong

“Nếu tiền bối một chưởng đánh chết nàng, sư huynh của người sẽ vĩnh viễn không nhìn mặt người nữa.”

Trong thời khắc chỉ mảnh treo chuông, thanh âm Âu Dương Khắc vang lên tựa như tiếng nói của thần, bàn tay sắp sửa vỗ vào đỉnh đầu ta hơi ngừng lại một chút, đột nhiên đổi chưởng thành trảo, xoay lại chụp lấy áo Âu Dương Khắc, một kẻ ít nhất cũng phải cao 180cm bị tiền bối cao nhân kia không chút cố sức, nhẹ nhàng túm lên.

Chỉ nghe bà ta lớn tiếng quát: “Vì sao sư huynh không chịu gặp ta, ngươi có biết phải không... Chẳng lẽ là do ngươi xấu giặc?”

Âu Dương Khắc lúc này hoàn toàn mất hết công lực, bị bà ta tóm lên giống như điều hâu bắt con gà con, cư nhiên còn có thể bình thần ung dung cười nói:

“Nếu ta là sư huynh của bà, nếu bà đánh chết nữ tử mà ta thương yêu, cho dù không thể tự tay giết bà, nhưng đừng nói là kiếp này, cho dù tam sinh tam thế, cho dù trên cùng bầu trời, dưới cùng hoàng tuyền với bà, cũng tuyệt không bao giờ gặp lại bà nữa.”

Mặc dù tình thế trước mắt vô cùng nguy cấp, ta vẫn bị những lời này của Âu Dương thiếu chủ làm chấn động, cư nhiên ngay cả lời nói dối cũng có thể nói một cách thâm sâu như vậy, mặt không đổi sắc, tâm không loạn như vậy... Thật sự là nhân tài a!

Không thể không nói, lời này tựa hồ đã động trúng chỗ uy hiếp tới vị tiền bối cao nhân này, bàn tay bà ta túm lấy Âu Dương Khắc dần dần hạ xuống, ánh mắt mờ mịt vô thần nhìn xung quanh, dường như hoàn toàn đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân mình.

Thừa dịp bà ta sững sờ, ta cố gắng nhẹ chân nhẹ tay, lặng lẽ đi tới phía chân giường lấy Kim đao cùng túi da, những thứ đồ chơi linh tinh mà nhị sư phụ đưa cho, nói không chừng có thể có tác dụng...

Mắt thấy sắp chạm đến, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng hét thê lương, sau đó một đạo bóng đen bay qua bên người ta, trực tiếp đụng vào thạch bích, lập tức nghe được một tiếng rên quen thuộc. Nhìn lại, Âu Dương Khắc đang phun ra một búng máu.

Ói ra máu a, không đến hai mươi tư giờ đã ói ra máu lần này là lần thứ ba rồi, ngay cả Lâm muội muội cũng không có tần suất học máu cao như vậy đi, còn phun nữa, ta sợ rằng hôm nay hắc sẽ phải chôn thân chỗ này đi.

Bất chấp vị tiền bối cao nhân vừa bị một câu của Âu Dương Khắc làm phát điên đứng giữa thạch thất, ta ôm túi da lên đến bên cạnh hắn, móc ra một viên thuốc nhét vào miệng hắn, đó là “Đại bổ hoàn” bổ huyết kì diệu mà sư phụ đưa, chủ yếu là cho ta bổ huyết vì... hàng tháng đều có vài ngày như vậy a... = =

Không đúng... Ta quên đây là “thuốc phụ khoa tốt” rồi! Nam nhân ăn vào không biết có vấn đề gì không đây? !

Chờ ta ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, rút tay lại, viên thuốc trên tay đã bị Âu Dương Khắc nuốt mất, ta thiếu chút nữa thì đưa tay móc họng hắt ra rồi. Tiểu tử này có phải truyền nhân của Tây Độc hay không a, sao lại giống như đám chó kéo xe trượt tuyết ngu ngốc trong truyền thuyết, ai cho gì cũng ăn, một chút ý thức phòng bị cũng không có a...

(tỷ có thấy tỷ quá lời lắm không hử = = soái ca mà ví với chó kéo xe vậy à*lệ rơi*)

Quên đi, dù sao thuốc này cũng có công hiệu bổ huyết, hơn nữa hẳn là ăn không chết người... có lẽ vậy?

Nhìn lại tiền bối cao nhân đang điên cuồng đập phá bốn phía gian thạch thất, ta rút kim đao nhét vào tay Âu Dương Khắc. Trong thời khắc khẩn cấp này, cây bảo đao nằm trong tay ta, có lẽ cũng chỉ tốt hơn sắt vụn một chút, chẳng thà để cho hắt cầm, nói không chừng còn có cơ hội thoát thân.

Ta cũng hiểu được, nếu bà già này điên lên, chính là ta cùng Âu Dương Khắc hai người cùng chết; nếu bà ta thanh tỉnh, chính là ta chết, tóm lại dù sao cũng đều phải chết, ta vẫn nên chuẩn bị hậu sự đi.

“Âu Dương Khắc, nếu hôm nay ta chết ở chỗ này, phiền người đem những gì còn lại của ta về thảo nguyên cho tứ ca ta.”

“Cô... Tứ ca của cô?”

“Đà Lôi con trai út của Thành Cát Tư Hãn, người mang theo kim đao đi, hẳn nhất định sẽ gặp người. Người nói với hắn, nếu hắn dám quên lời thề đã lập trước mặt ta, ta chết rồi ở dưới đất cũng bị giới bọ cắn không thể an bình. Còn có, nếu người đến Trung Nguyên du lịch gặp được Giang Nam thất quái, thỉnh giúp ta chuyển một câu cho ‘Diệu thủ thư sinh’ Chu Thông, bảo y ngăn vạn đừng quên lời nói của ta trước khi chia tay...”

Còn gì nữa không... Quách đại hiệp có hào quang nhân vật chính bảo hộ, ta không cần nhiều chuyện, không yên lòng nhất chính là về Đà Lôi cùng Chu Thông rồi. Âu Dương Khắc tuy rằng phúc hắc thì có phúc hắc nhưng nói được làm được, ta hôm nay nhảy vực cùng hắn, cái việc truyền lời nhỏ nhặt này, hẳn là hắn sẽ đáp ứng đi.

Vì thế... Ta có thể thản nhiên mà đi tìm chết được rồi...

Âu Dương Khắc đột nhiên nhẹ nở nụ cười, “Xem ra... Tiểu cô nương rất không muốn cùng tại hạ làm một đôi đồng mệnh uyên ương a...”

Hắn... không ái muội một chút thì sẽ chết sao? Ta cố nén suy nghĩ muốn bỏ sọ hắn ra xem cấu tạo bên trong thế nào, chỉ trừng mắt nhìn hắn tỏ vẻ bất mãn.

Sau đó thấy hắn biến sắc, đang buồn bực không biết cái trừng mắt của ta từ bao giờ lại có uy lực lớn như vậy, sau gáy đau cứng, đã bị người ta nhắc lên.

Giọng nữ già nua âm trầm từ phía sau vang lên. “Đồng mệnh uyên ương... Các người đừng vội nằm mơ, ta tuyệt đối không cho các người chết chung một chỗ!” Thanh âm kia tràn ngập oán độc.

Ta không nhịn được run lên, vị tiền bối cao nhân này lại bắt đầu tự quyết định rồi, bà ta không nhìn ra ta hoàn toàn không có nửa điểm ý nguyện muốn chết cùng một chỗ với Âu Dương thiếu chủ sao?

“Vị tiền bối này...”

Âu Dương Khắc còn chưa dứt lời, nửa bên mặt trái lại trúng một cái tát, Âu Dương thiếu chủ ngọc thụ lâm phong hoàn toàn bị đánh thành đầu heo hồng rực.

(ôi ôi Khắc ca đáng thương bị mỗ mẹ kế hành hạ*chăm chăm nước mắt*)

Ta đánh giá một chút, biết cho dù thế nào thì ngày hôm nay lão tiền bối cao nhân kia cũng sẽ không buông tha ta, vì thế cũng lười suy nghĩ hậu quả, thò tay móc trong túi da một cái bình nhỏ ném cho Âu Dương Khắc ở đối diện rồi vẽ loạn mấy động tác lên mặt. Đây là tiêu thư cao nhị sư phụ cho ta, nghe nói có tác dụng kì diệu đối với những vết thương bị sưng đỏ, ta còn chưa dùng thử lần nào, tiện nghi cho Âu Dương Khắc rồi.

Âu Dương Khắc bắt được cái bình, nhìn ta mỉm cười, thật đúng là không sợ chết, mở nắp bình lấy được bói cho chính mình.

Vị tiên bối cao nhân bên cạnh ta cũng ‘khắc khắc’ cười. “Được của người chữa được vết thương trên mặt hần, nhưng không giải được độc trên người hần.”

Bà ta biết... Âu Dương Khắc trúng độc? Ta đang muốn nói, sau cổ bỗng nhiên nhẹ bẫng, bà ta thể nhưng lại thả ta xuống.

Ta lui lại hai bước, xoay người ngẩng đầu nhìn tiên bối cao nhân, khuôn mặt kia tuy rằng vẫn có phong phạm như một kiệt tác trừu tượng, nhưng ánh mắt sáng ngời lợi hại, hiển nhiên thần trí đã thanh tỉnh lại, so với kẻ điên điên dại dại vừa rồi thì quả thực là hai người khác biệt.

Bà ta nhìn Âu Dương Khắc một lúc lâu, ném ra một quả bom nguyên tử.

“Xú tiểu tử, Âu Dương Phong là gì của ngươi?”

Âu Dương Khắc trả lời cực nhanh, “Đó là tục danh của gia thúc.”

Ta âm thầm cầu nguyện “Sư huynh” của vị cao nhân này không phải là Âu Dương Phong... Bằng không bà ta thấy sắc vong nghĩa, a, không, là thấy sắc nảy lòng tham, cũng không phải... Tóm lại nếu bà ta còn có tiết mục ‘tình cũ khó quên’ với Âu Dương Phong, rất khó nói liệu có thể lập tức đánh chết Âu Dương Khắc hay không...

May mắn cao nhân chỉ nhú nhú mày, liền hỏi tiếp: “Thúc phụ? Người không phải con của hần sao?”

... Thật không hổ là tiên bối cao nhân a, quả nhiên nhãn lực thật tốt, kỳ thật vị trước mắt này chính là con trai Âu Dương Phong, chỉ là ta không dám nói mà thôi. Nhưng mà, sắc mặt Âu Dương Khắc nháy mắt trở nên trắng bệch, giống như đã biết trước điều gì... Không phải chứ, ta nhớ rõ trong nguyên tác, hần đến chết cũng không biết mới đúng...

Thấy Âu Dương Khắc không trả lời, bà ta tựa hồ cũng không nóng nảy, hai tay chấp ở sau người, thông thả đi vài bước trước mặt chúng ta, hai mắt nhìn trời, cười lạnh một tiếng nói:

“Cho dù là tên tiểu độc vật thúc phụ ngươi lúc này có ở đây, cũng không giải được ‘Bi Tô Thanh Phong’ trên người ngươi.”

Bi...bi tô thanh phong?

Ta thiếu chút nữa hét lên, này không phải loại độc được xuất phát từ Tây Hạ Nhất Phẩm Đường trong ‘Thiên Long Bát Bộ’ sao? Từ thời Bắc Tống tới giờ cũng đã mấy trăm năm rồi, nó sao có thể còn truyền tới tận thời ‘Anh Hùng Xạ Điêu’? !

Quay đầu thấy Âu Dương Khắc vẻ mặt mê mang, dường như hần cũng chưa từng nghe nói tới loại độc này thì phải.

Ta liều mạng nhớ lại giới thiệu về ‘Bi tô thanh phong’ trong đầu:

Nghe nói chất độc này bình thường ở trong bình là dạng lỏng. Khi dùng mở nắp bình, nước độc hóa thành khí bay ra, cho dù có là người thông minh cũng khó phát hiện ra. Chờ tới khi thấy mắt đau đớn, độc tính đã ngấm vào đầu. Người trúng độc nước mắt sẽ rơi như mưa, gọi là “Bi” ; cả người vô lực, tức là “Tô”. Lúc độc khí phiêu tán giống như gió nhẹ phát qua, tức là “Thanh phong” .

—— con bà nó, thật sự là giống hệt phản ứng của những người ở biệt viện khi trúng độc a.

Bất quá... Nếu cùng trúng “Bi tô thanh phong”, vì sao lúc ấy ta đứng cùng một chỗ lại không bị sao? Âu Dương Khắc lúc ấy tuy rằng cũng toàn thân vô lực, nhưng rất nhanh cũng hồi phục năng lực hành động a.

Tiên bối cao nhân “Hắc hắc” cười hai tiếng, vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa.

“Ngươi là cháu tiểu độc vật, nhất định từ nhỏ hần đã cho ngươi dùng các loại dược vật tị độc, ồ...” Bà ta ngừng lại một chút, lại tiếp tục nói: “... Hơn nữa trước mười bốn tuổi, cứ cách bảy ngày ngươi sẽ ngâm trong thùng thuốc một canh giờ, ta nói không sai phải không?”

Âu Dương Khắc chần chờ gật gật đầu.

“Kĩ xảo này của hần, đối phó với những loại độc bình thường thì không có trở ngại gì, nhưng đối phó với ‘Bi tô thanh phong’ thì không có nửa điểm tác dụng. Người lúc này đan điền trống rỗng, không vận được chút nội lực nào? Nếu miễn cưỡng đề khí nhất định miệng phun máu tươi, nếu là vì cứu tiểu tình nhân của người mà miễn cưỡng vài lần nữa, không đợi độc phát, lập tức sẽ đứt mạch máu mà chết. Hắc hắc, chết như vậy thực là đẹp mặt.”

Giọng nói dường như có vẻ sung sướng vô cùng, giống như là nhìn thấy chuyện gì mong chờ đã lâu sắp xảy ra.

Khóe môi Âu Dương Khắc khẽ nhúc nhích, dường như muốn nói gì, lại mạnh mẽ nhịn xuống, không nói một lời. Bà ta không thèm để ý tới phản ứng của người nghe, tiếp tục độc thoại.

“Ồ, nhưng nếu không phải là người hiểu rõ tiểu độc vật nhà ngươi là người thế nào, muốn đối phó với người, nhất định phải thử thuốc trước... Đây không phải việc dễ dàng.” Bà ta đột nhiên ngẩng đầu nhìn hướng Âu Dương Khắc, ánh mắt sáng quắc, “Xú tiểu tử, trước khi ngươi trúng ‘Bi tô thanh phong’, trên người có từng phát sinh chuyện gì khác thường không? Cả người vừa nóng vừa đau? Tứ chi vô lực? Huyết Lao Cung đau xót không chịu nổi?...”

Bà ta nói một câu, Âu Dương Khắc liền lắc đầu một cái, mắt thấy lông mày bà ta ngày càng nhăn chặt, sắc mặt càng ngày càng đen, rất có thể sắp phát tác, ta vốn đang cân nhắc vạn nhất bà ta nổi điên thì phải trốn thế nào, lại nghe bà ta đột nhiên phá lên cười.

“Đúng rồi, tất nhiên là này rồi, xú tiểu tử, ngươi trước đó đã từng trúng xuân dược?”

Xuân...xuân dược?

Âu Dương Khắc đương nhiên từng trúng xuân dược, nếu hần không trúng cái xuân dược chết tiệt kia, làm sao ta lại bị tóm, một đường kéo thẳng tới nơi này! Vấn đề là trúng xuân dược cùng “Bi tô thanh phong” có quan hệ gì?

Thấy Âu Dương Khắc gật gật đầu, vị tiền bối cao nhân này rất là vui sướng khi người gặp họa giải thích:

“‘Bi tô thanh phong’ này chính là xuất phát từ hoàng cung Tây Hạ, vì chế luyện ‘Cực lạc đoàn tụ tán’ cho Hoàng đế, trong lúc vô ý Thái y chế tạo ra, hai loại dược mặc dù công dụng bất đồng, nhưng cách chế tạo lại có chút tương tự. Kẻ hạ ‘Bi tô thanh phong’ với ngươi, trước đó nhất định sẽ hạ ‘Cực lạc đoàn tụ tán’, thăm dò ngươi trước rồi mới hạ độc thủ, quả nhiên rất thông minh.”

Ta nháy mắt bị chân tướng sự việc làm kinh sợ, địa cầu quả nhiên thực nguy hiểm! Còn có, mệnh của ta quả nhiên là vật hi sinh, ngay cả loại chuyện không liên quan này cũng bị cuốn vào trở thành vật hi sinh...

“Hừm... ‘Bi tô thanh phong’ này là loại độc bá đạo nhất, nếu trong ba ngày không giải được độc, công lực toàn thân từ đó về sau sẽ tiêu tán, xú tiểu tử, ngươi có thể trở thành phế nhân yếu ớt không thể tập võ đây.”

Đối người trong võ lâm mà nói, biến thành phế nhân đại khái là còn khó chịu hơn cả chết đi...

Âu Dương Khắc lại nở nụ cười, “Tiền bối nếu đã hiểu rõ ‘Bi tô thanh phong’ như vậy, hần là trong tay nhất định có giải dược rồi, nếu ban thuốc, từ nay về sau Bạch Đà sơn nhất định sẽ tôn sùng tiền bối, tiền bối có việc phân phó, quyết không dám không nghe theo.”

Cái giá này cũng đủ lớn rồi, chỉ là... Ta mơ hồ cảm thấy cái mà vị cao nhân này muốn tuyệt đối không phải như vậy...

Quả nhiên, bà ta cười đến vô cùng quỷ dị nhìn về phía ta.

“Muốn giải dược, vậy thì đổi lấy tiểu tình nhân của ngươi đi.”

43. Q.2 - Chương 43: Bị Bắt Đi Rồi

Ta ngăn ra, Âu Dương Khắc cũng ngăn ra.

Sau đó, trước khi hắn kịp mở miệng, ta đã giành trước: “Được! Đưa giải dược cho hắn, ta sẽ đi theo bà.”

Sau đó... Liền nhìn thấy vẻ mặt hắn khiếp sợ khó tin.

Phải giết mình đến vậy sao? Ta không phải kẻ ngốc, đương nhiên tự mình có thể phân tích tình huống hiện giờ.

Cho tới lúc này, ta phát hiện ra hình thức tư duy của vị tiền bối cao nhân bưu hãn này đại khái là như vậy: lúc điên sẽ đánh chết một người, để lại một người; lúc thanh tỉnh sẽ chia rẽ cả đôi.

Cho dù bà ta muốn đem ta ra làm bánh bao thịt hay nấu lên như nấu được, hay trực tiếp tóm đi, ai cũng không thể ngăn cản được. Nhưng bà ta lại cố tình muốn dùng điều kiện để trao đổi, hơn nữa lại không trao đổi với đương sự là ta, ngược lại, lại trao đổi với Âu Dương Khắc...

Nếu ta không đoán sai, bà ta hiển nhiên là muốn làm cho hai kẻ yêu nhau lại nhìn thấy đối phương không chịu vì mình mà hy sinh bản thân, từ đó sinh ra hố sâu ngăn cách, thậm chí là đối địch đi... Ách, vị tiền bối cao nhân này lúc thanh tỉnh bụng dạ thực khó lường a.

Bất quá bà ta tính lầm một chút: ta cùng Âu Dương thiếu chủ ngay cả nửa điểm quan hệ cũng đều không có.

Hơn nữa hắn cũng không phải kẻ chính nghĩa tới cực điểm như Quách đại hiệp, đối với loại chuyện “Hy sinh chính mình đổi lấy sự bình an cho người khác” tuyệt đối là ‘xin miễn thứ cho kẻ bắt tài’ đi.

Cho nên trừ khi nào hắn úng nước mới không nói ‘Được’.

Chỉ là... Nếu hắn mở miệng nói ra câu đó, khả năng vị tiền bối cao nhân này một chiêu đánh chết kẻ ‘phụ bạc’ như hắn là 50%.

—— Ấy, hắn còn phải chuyển di ngôn giúp ta a!

Kì thật ta cũng không có cái tình cảm vĩ đại có thể hy sinh bản thân vì người khác, chỉ là... Trong tình hình này, khả năng vị tiền bối kia buông tha cho ta là 0%.

Một khi đã như vậy, giúp đỡ ‘người cùng bị nạn’ một chút cũng chẳng sao, dù sao ta cũng là heo chết không sợ nước sôi rồi.

Phủi phủi đầu gối không dính chút bụi nào, ta đứng lên đi đến trước mặt cao nhân, đưa tay tới trước mặt bà ta, lập lại lần nữa.

“Đem giải dược cho hắn, ta đi theo bà.”

Nếu là bà ta chủ động đưa ra điều kiện trao đổi, không cần lo là giả. Huống chi có khi Âu Dương Phong cũng thật sự không có thuốc giải ‘Bi tô thanh phong’, cho dù có thuốc giải, cũng chưa chắc có thể tới đây trong ba ngày, cũng chỉ có thể trợ mắt nhìn Âu Dương thiếu chủ mất hết công lực a.

Gương mặt cao nhân không có một chút dao động, nhìn chằm chằm ta một lúc lâu, nhìn tới mức trong lòng ta phải kêu rên “Đừng có nhìn nữa”, bà ta mới lấy từ sau thắt lưng ra một cái bình sứ đưa cho ta.

“Cầm cho hắn ngửi.”

Ồ, ta nhớ rõ giải dược “Bi tô thanh phong” quả thật là phải ngửi mới có thể giải được độc, lúc này bà ta nắm quyền sinh sát, hoàn toàn không cần phải lấy thuốc giả ra để lừa ta, nhưng mà... vạn nhất không phải...

Ta vừa tính toán, vừa nhân lúc quay người đi về phía Âu Dương Khắc, trong nháy mắt mở nắp bình, hít thử một hơi... Nếu ngay cả Bi tô thanh phong cũng không khiến ta trúng độc, vậy thì thứ thuốc này hẳn cũng không thể làm gì được ta, tuy rằng không biết vì sao...

Sau đó một mùi hôi thối không chịu nổi xông vào mũi, nháy mắt cả người đầu vầng mắt hoa, giải dược này quả thực khó ngửi đến mức làm cho người ta muốn nôn mửa —— giống hệt trong truyện miêu tả!

Ta nhanh chóng đưa bình tới chóp mũi Âu Dương Khắc.

“Hít sâu vào.”

Sau đó vui sướng khi người gặp họa nhìn khuôn mặt tuần tú kia trong nháy mắt nhẵn thành trái khổ qua, nghĩ đến ba mươi sáu bát ‘giải được’ bị lừa uống, ngay cả trong lúc nguy cấp này, cũng không nhịn được đặc ý một phen: người cũng có ngày hôm nay...

Vì thế không chút xấu hổ mượn cơ hội trả đũa hần:

“Hít thêm hai lần nữa!”

Âu Dương Khắc lại rất nghe lời, nhắm mắt hít sâu cái mùi hôi thối trong bình thoát ra.

Điều này làm cho ta vô cùng kinh ngạc lại hơi hơi bội phục, quả nhiên đối với võ lâm nhân sĩ mà nói, vì khôi phục công lực chuyện gì cũng có thể làm a, lại còn cam tâm tình nguyện tới vậy.

Lưng bỗng nhiên cảm thấy lạnh run, không phải cảm giác thực, lại làm cho thần kinh người ta lập tức căng thẳng, theo bản năng, ta quay đầu, lại đối diện với ánh mắt của vị cao nhân kia... Lạnh quá... không nhịn được rùng mình một cái, không dám nhìn nữa, quay lại, đề thấp giọng hỏi Âu Dương Khắc:

“Người cảm thấy ra sao?”

Hần gật gật đầu, đột nhiên nâng tay cầm lấy bình được trong tay ta, “Để ta tự cảm”.

Đồng thời lòng bàn tay truyền đến cảm xúc kì dị khi đầu ngón tay lướt qua—— nếu không phải về mặt Âu Dương thiếu chủ lúc này chính khí hiem thấy, đại khái ta sẽ nghĩ đây là một hành động tán tỉnh ái muội nào đó mà thưởng cho hần một cú ‘Hồi mã cước’, cho hần mất thấy toàn sao.

Bất quá... Dựa theo lệ thường trong tiểu thuyết võ hiệp mà nói, lúc này hần là hần đang viết mấy chữ vào lòng bàn tay ta, muốn truyền lại một tin tức bí mật gì đó.

—— nhưng mà... viết nhanh như vậy, chữ viết lại phức tạp như vậy, có quỷ mới biết người viết cái gì a a a!

Cho nên sau khi Âu Dương thiếu chủ thoãn thoắt viết loạn một đồng chữ như gà bới trong lòng bàn tay ta, ngẩng đầu nhìn lên, đập vào mắt chính là vẻ mặt mờ mịt của ta.

Cái gọi là ăn ý, cái gọi là tâm linh cảm ứng... những cái linh tinh đó, ta với người không có chính là không có, người đừng mong chờ... Ta trừng mắt liếc hần.

Sau đó, lần đầu tiên ta nhìn thấy trên khuôn mặt kia xuất hiện vẻ... Nói như thế nào nhỉ... đại khái có thể gọi là “lo lắng” đi...

Được rồi, nếu đây là kịch cảm, như vậy không thể nghi ngờ gì, Âu Dương thiếu chủ hần là đã đạt tới trình độ tiêu chuẩn, có thể nhận giải Oscar được rồi...

Ta đang chuẩn bị cũng dùng kịch cảm khoa tay múa chân với hần, một bàn tay khô gầy như que củi nhanh như chớp lướt qua bả vai ta, nhẹ nhàng điểm hai phát lên người Âu Dương Khắc, hần lập tức vẫn duy trì vẻ mặt “Thiên ngôn vạn ngữ không biết nói từ đâu” cứng người tại chỗ.

—— thực hiển nhiên Âu Dương thiếu chủ bị điểm huyết.

Mà người vừa điểm huyết Âu Dương thiếu chủ đang đứng sau lưng ta cười lạnh:

“Chỉ bằng ba thành ‘Tuyệt sơn thần đà chưởng’, chưa đầy bốn thành ‘Linh xà quyền’ của người... Đừng nói người vừa hít giải được, giờ phút này nhiều lắm cũng chỉ có nửa thành công lực; cho dù có hồi phục toàn bộ công lực, hắc hắc, cũng không động được tới một ngón tay út của ta, còn muốn giở trò quỷ với ta, đưa nha đầu này trốn cùng sao?”

Nghe được mấy lời đầu, ta thực bội phục bà ta nhãn lực kinh người, tuyệt không thua gì “Ngũ tuyệt”, dù sao Hồng Thất Công cũng đã bình luận như vậy về võ công của Âu Dương Khắc; sau khi nghe hết câu, ta cũng chỉ có thể lắc đầu, quả nhiên vị tiền bối cao nhân này gặp chuyện sẽ hoàn toàn mất đi sức phán đoán a.

(Ngũ tuyệt: 5 người võ công cao nhất trong Anh Hùng Xạ Điêu, gồm Đông tà- Hoàng Dược Sư, Tây độc- Âu Dương Phong, Nam đế- Đoàn Trí Hưng, Bắc cái- Hồng Thất Công, Trung thần thông- Vương Trùng Dương.)

Bất quá... Bà ta nói Âu Dương Khắc đã khôi phục được nửa thành công lực, hẳn cũng không phản bác, nếu vậy giải được kia chắc chắn là thật.

Cho nên căn cứ nguyên tắc giao dịch công bằng, ta cũng nên thực hiện nghĩa vụ rồi.

Nhưng mà trước đó...

Ta cúi người nhanh chóng ghé sát bên tai Âu Dương Khắc nói:

“Nhớ rõ những gì ta đã nói với người lúc này!”

Như vậy, người này hẳn sẽ nhớ rõ chuyển lời giúp ta, như vậy cũng không có gì phải tiếc nuối nữa rồi...

Thầm hít sâu một hơi, sau đó đứng dậy, xoay người.

“Ta đi theo bà.”

Lời còn chưa dứt, bên hông đã bị kéo mạnh, cả người bay lên giống như đằng vân giá vũ.

Gió quất vào mặt khiến ta không mở nổi mắt, tiếng gió rít ù ù bên tai, cả màng tai cũng đều đau lên, cho nên... Hoàn toàn không nghe thấy phía sau có phải có thanh âm gì khác hay không.

Ta chỉ có thể theo cảm giác phán đoán đại khái đường đi là: đi thẳng, nhảy lên, nhảy lên, lại đi thẳng, tiếp tục nhảy lên...

Trong đầu nhất thời hiện ra hình ảnh nhóm thánh đấu sĩ xông vào Thập Nhị cung, đầu đầy hắc tuyến đồng thời nảy sinh lòng tự hào dân tộc từ tận đáy lòng:

Thánh đấu sĩ tính gì, tử thần tính gì, thợ săn hỏa ảnh tính gì... Mấy trăm năm trước, người Trung Quốc chúng ta đã có tạo nghệ này rồi...

44. Q.2 - Chương 44: Thơ Sử Nha Đầu

45. Q.2 - Chương 45: Gặp Rắn

Ta ôm một gốc cây đại thụ, lạnh run.

Chính xác là, ta đang ngồi trên một chạc cây đại thụ, ôm thân cây, lạnh run nhìn đàn rắn dưới tàng cây đang ngẩng đầu phun phì phì.

Đối với một kẻ sợ rắn tới cực điểm mà nói, một con rắn cũng đủ khiến ta sợ hãi kêu thảm thiết tới tê tâm liệt phế... Mà hiện tại đối mặt với một đàn rắn nhìn không thấy điểm cuối, lý do duy nhất khiến ta không lập tức lăn ra ngất xỉu là:

Lý Lưu Phong không ở đây.

Ngất xỉu, ngộ nhỡ lại rơi xuống giữa đàn rắn, hẳn sẽ bị chúng cắn cho tỉnh lại, thậm chí cắn chết luôn...

Kết cục này tuyệt đối không phải kết cục mà ta mong muốn.

Không có năng lực vượt qua biển rắn này để thoát khỏi vòng vây giống như Moses vượt qua Hồng Hải, cho nên ta chỉ có thể kí thác hy vọng cho chú rồng môn Lý Lưu Phong Lý đại mỹ nhân không biết đã xuất môn từ khi nào, cũng không biết khi nào mới trở về...

(Moses vượt qua Hồng Hải: Theo Kinh Thánh, Moses đã tách nước biển ra để dân Israel vượt qua Hồng Hải)

“Bà mau trở lại... Một mình ta không đủ khả năng...” Bài hát của đồng chí Tôn Nam khá là hợp với tình hình, không ngừng vang lên trong đầu ta.

(Tôn Nam: ca sĩ người Hoa. Bài hát mà tỷ ấy đang nhắc đến là bài ‘Em mau về’)

Mặc kệ nói thế nào, đàn rắn này cũng coi như là xâm nhập gia tư của bà ta rồi.

Mặc kệ nói thế nào, trước mắt ta cũng vẫn là thô sử nha đầu duy nhất của bà ta mà...

Nếu không có ta, ít nhất bà ta cũng phải tự tay nhóm lửa nấu cơm, bỏ củ nấu nước, giặt quần áo may vá, trải giường chiếu, bên trong vệ sinh, bên ngoài bảo dưỡng... không phải sao.

Tuy rằng không biết trước khi ta xuất hiện, bà ta giải quyết những chuyện đó như thế nào, nhưng mà ít nhất trong thời gian ta ở đây, bà ta cũng có vẻ rất vừa lòng a.

Cho nên chỉ cần kiên trì chờ tới khi bà ta trở lại là có thể được cứu rồi.

Vừa nghĩ như vậy, ta vừa không cẩn thận thoáng nhìn xuống bên dưới.

Một biển rắn vô biên vô hạn... Vô biên vô hạn... vô biên vô hạn...

ORZ, chân ta thật sự là mềm nhũn rồi.

Đành phải nhắm mắt lại tự an ủi mình, tất cả đều là rắn giả thôi... giả thôi... giả thôi...

Xa xa bỗng dưng truyền đến vài tiếng hét dài, hoàn toàn phá vỡ thuật tự thôi miên đáng khinh tới cực điểm này.

Ngày đẹp trời, gió thổi nhẹ nhẹ, đánh đàn đối nguyệt, thét dài làm ca, vốn cũng là một cách thể hiện tình cảm của văn nhân nhà sĩ, kiếm khách du hiệp.

Hét hay không hét, mà dù có hét tới hen suyễn phát tác, kỳ thật cũng chẳng có nửa điểm quan hệ gì với ta.

Nếu không phải đàn rắn dưới gốc cây đại thụ, nghe thấy mấy tiếng huýt gió liền xôn xao cả lên...

Mấy ngàn con rắn không ngừng vắn vẹo thân từ dưới gốc cây bò lên...

Gốc cây trước mắt ta thành linh lộn xác trở thành một cái cây ma quái, mọc ra toàn rắn là rắn.

Mà ta, ngoại trừ cách tay chân cùng sử dụng, cố bò lên chạc cây cao hơn, rốt cuộc không thể nghĩ được cách gì khác.

Chỉ là, con người không lớn lên trên cây, cũng không thường xuyên luyện tập, cho nên tốc độ của ta kém xa đám kia.

Con rắn đi đầu kia... ta đã có thể nhìn thấy từng cái vẩy xanh tinh mịn mà sáng bóng trên người nó, làn da cơ hồ có thể có cảm giác mát mát mà đầu lưỡi chỉ hai đang phun ra nuốt vào của nó mang lại...

Trong nháy mắt kia, ta dùng thân thể khắc sâu nhớ kỹ cái gì gọi là ‘cùng đường’, cái gì gọi là ‘mạt lộ’, cái gì gọi là ‘đường này không thông’, cái gì gọi là... ‘mao cốt tung nhiên’...

(mao cốt tung nhiên: sẵn gai ốc)

Uy! Ngọc Hoàng đại đế, Như Lai Phật tổ, Chúa Jesus, Chúa Cứu Thế, giáo chủ Allah, mặc kệ là ai cũng tốt, có ai vừa lúc đi ngang qua hay không?

Hình như...thật là có người đi ngang qua...

Bởi vì con rắn đi đầu kia bỗng nhiên uốn éo tạo nhả, bò tới cách tay trái ta khoảng ba cm.

Một tiếng kêu thảm thiết đang vận sức chờ phát động đột nhiên nghẹn ở cổ họng.

Ta trợn mắt há hốc mồm mà nhìn đàn rắn đuổi theo nó, thực tuân thủ kỷ luật xếp hàng đi theo... Cả người tóc gáy dựng thẳng đứng, đồng thời, trong đầu liên mạng đặt dấu chấm hỏi.

Chúng nó... Là đang làm cái gì?

Nếu có người ở giữa không trung quan sát, nhất định có thể nhìn thấy một cảnh tượng kì lạ: trên một thân cây to bị một đàn rắn xanh che kín, cư nhiên có một lỗ hổng hình người thực lớn.

Đang nghĩ như vậy, ta liền chính mắt nhìn thấy kì cảnh đó.

Ta đương nhiên không biết bay, chỉ là bị người kéo bay lên không trung mà thôi.

Người mang ta là Lý Lưu Phong.

Tuyệt sắc mỹ nhân lướt gió mà đến, phiêu nhiên tựa thiên tiên, tay trái xách theo ta có vẻ phá hư mỹ cảm, tay phải khê vung, vô số ám khí như lông trâu phóng ra, “xuy xuy” không ngừng bên tai.

Trên cây, dưới tàng cây, đàn rắn dường như bị chọc giận đều ngóc đầu lên, khiến ta nhìn thấy mà sởn gai ốc, vội vàng gắt gao nhắm chặt mắt lại.

Lý Lưu Phong khinh công trác tuyệt, nhấp nhô vài cái đã bay ra khá xa.

Lúc bà ta buông ta ra, dưới chân đã là nóc nhà gỗ, tuy rằng chung quanh cũng đều bị đàn rắn vây lại, nhưng cũng may còn chưa bò lên đến nơi.

Ta run sợ trong lòng, nắm chặt góc áo bà ta, có chết cũng không chịu buông.

“Là ai tới tìm chết?”

Thanh âm Lý Lưu Phong cũng không quá lớn, nhưng ngay cả sơn cốc xa xa cũng ầm ầm có tiếng vang lại, chắc là dùng cái gọi là nội lực thần kỳ gì đó đi.

Bà ta vừa dứt lời, tiếng huýt gió đột nhiên dừng lại.

Một giọng nam lập tức đáp: “Lý tiên bối gần đây vẫn khỏe chứ?”

Thanh âm nghe rào rào thập phần chói tai.

Người nọ mặc dù ở xa nói, thanh âm lại vang lên như ngay gần bên tai, có thể thấy được nội công cũng có chút thâm hậu.

Lý Lưu Phong “Hừ” một tiếng, cũng không đáp lại, quay đầu nhìn về phía ta, thấp giọng hỏi: “Người có sao không?”

Ta vội lắc đầu, trên người ta trừ bỏ mấy vết máu trong lúc hoảng hốt bị cành cây xước phải, tất cả đều bình thường.

Sắc mặt bà ta hơi dịu lại, lúc này mới gương giọng nói: “Lão thân vẫn tốt, nhờ phúc của người, vẫn còn sống được thêm vài năm nữa.”

Rõ ràng là một vị mỹ nhân phong tư trác tuyệt, lại nói giọng già nua, còn tự xưng “Lão thân” ...

Cho dù biết tình thế trước mắt, nhưng tình cảnh quỷ dị này vẫn khiến ta gian nan giãy dụa không biết có nên cười hay không.

Bỗng dưng Lý Lưu Phong giống như có cảm ứng, quay đầu lại, trừng mắt liếc ta một cái, ta lập tức chỉnh lại cơ mặt, cố gắng làm ra vẻ nghiêm túc.

Ngược lại, bà ta lại hơi nở nụ cười, thanh âm dĩ nhiên khôi phục vẻ mềm mại thường ngày—— đúng vậy, đây mới là giọng nói vốn có của bà ta.

Cái giọng nữ già nua không biết là bà ta dùng cách nào mà nói được.

Bà ta vỗ vỗ bả vai ta, thấp giọng nói: “Không ngại, chớ sợ, là có quen biết.”

Vì...chính là có quen biết nên ta mới sợ a...

Tiêu Dao phái có tiếng là chuyên chọn xuống tay với người quen, nếu bình thường bà ta đối xử với người ngoài đều giống như lúc ở thạch thất, vậy hẳn phải hoài nghi cách đối xử của bà ta đối với ‘người quen’ rồi...

Người nọ ha ha cười nói: “Như thế rất tốt, như thế rất tốt...”

Hắn nói hai lần “Như thế rất tốt”, nhưng trong giọng nói lại không phải ý đó, ta ngưng thần nín thở chờ nghe câu dưới.

Quả nhiên hắn hơi dừng lại, liền nói tiếp:

“Tiểu chất ngu dốt, không nhìn thấy tôn giá Lý tiền bối, lúc trước không biết vì sao lại mạo phạm, khiến tiền bối ra tay khiển trách, hôm nay tại hạ xin tới cửa bồi tội.”

Này... Sao lại là tới bồi tội được, thực hiển nhiên là tới gây sự đi?

Đại khái lúc Lý Lưu Phong ra ngoài đã đánh cho thằng nhóc nhà nào đó một trận rồi, vì thế người lớn nhà họ liền dẫn theo cả đàn rắn tới cửa đòi công đạo? Chắc chắn, thật đúng là cứng chiều tiểu hài tử a... Cứ cứng chiều như vậy, tương lai lớn lên nhất định sẽ thành kẻ vô dụng a... Thật sự...

Từ từ... Đàn rắn? Cháu?

Vì cái gì... Đột nhiên ta có một dự cảm phi thường không tốt...

Lập tức nghe được Lý Lưu Phong không chút để ý nói:

“Âu Dương Phong, lá gan ngươi càng ngày càng lớn, cũng dám đến chỗ ta mà giương oai.”

46. Q.2 - Chương 46: Lý Lưu Phong Vs Âu Dương Phong

Âu Dương Phong, Âu Dương Phong, Âu Dương Phong, Âu Dương Phong...

Ta lại lần nữa rơi vào trong gió hỗn độn, vì... vì sao lại là Âu Dương Phong? !

Không, mấu chốt là vì sao Âu Dương Phong lại tìm đến Tiêu Dao phái?

Không không, mấu chốt hẳn là Âu Dương Phong vì sao lại biết Tiêu Dao phái?

Không không không, mấu chốt...

Được rồi, mặc kệ mấu chốt là cái gì, quan trọng là đầu óc ta đã bị sự kiện trọng đại “Âu Dương Phong xuất hiện” này giáng cho choáng váng rồi.

Mà cảm nhận của những người đứng xem hiển nhiên không nằm trong phạm vi quan tâm của Lý Lưu Phong cùng Âu Dương Phong.

Cho nên...

Âu Dương Phong cười dài một tiếng, nói: “Lý tiền bối nói như vậy, thật là bức chết tại hạ rồi.”

Y nói câu này, lời lẽ khách sáo, chậm rãi từng chút một.

Màng tai của ta lại giống như chịu áp lực cực lớn, chấn động ông ông.

Chờ y nói xong từ cuối cùng đã đau không thể khống chế được, tựa như không khí trong tai bỗng nhiên trở thành kim châm, châm loạn.

Nhất thời đau khiến ta thiếu chút nữa không nhin nổi, nước mắt giàn giụa, lại không dám lên tiếng quấy nhiễu Lý Lưu Phong, trong bụng sớm đã đem họ Âu Dương từ trên xuống dưới năm ngàn năm mắng đến thối đầu.

Lý Lưu Phong lại không vội đáp lời Âu Dương Phong, nghiêng đầu liếc nhìn ta, đột nhiên khoát tay cầm cổ tay ta, một luồng khí ấm áp... lập tức theo mạch môn truyền vào, dọc theo tứ chỉ dạo qua một vòng, cả người nhẹ nhàng phiêu phiêu, thoải mái vô cùng, áp lực lên màng tai lập tức biến mất.

Lúc này bà ta mới buông tay, giọng nói: “Âu Dương Phong, chuyện trước kia, ta không thèm so đo với ngươi, hôm nay ngươi dẫn theo đám xuẩn vật này tìm tới cửa, là muốn xem thử thủ đoạn của ta sao?”

Thanh âm của Âu Dương Phong trầm trầm vang lên: “Đám răn này được dạy dỗ có phương pháp, so với đám răn bình thường có chỗ hơi bất đồng, còn thỉnh tiên bối thường thức.”

Ta thực không dám nhìn kỹ xem đám răn này có gì khác lạ, mà cho dù có hay không thì ta cũng không nhìn ra được. Nhưng mà nhìn vẻ mặt Lý Lưu Phong có vẻ nghiêm trọng, chỉ sợ nói không chừng muốn đổi phó với bọn chúng cũng có chút phiền toái.

Tuyệt kỹ ‘Mãn Thiên Kim Khâu’ của bà ta vừa rồi tuy rằng lợi hại, nhưng dù có là người lợi hại hơn nữa thì cũng không thể mang mấy nghìn cái kim khâu theo được. Lúc này đây khắp núi đồi đều là răn, đâu chỉ ngàn con, nếu đàn răn này bị tiếng huyết gió thúc giục, con trước ngã xuống, con sau tiến lên, vô công cho dù có trác tuyệt cũng không thể làm huyết thanh kháng độc được.

Trong đầu rất nhanh nhớ lại tình cảnh từ lúc đàn răn xuất hiện, nhớ rõ Hồng Thất Công nắm đó dùng rượu hùng hoàng đối phó với xà trăn, nơi này không có hùng hoàng cũng không có rượu. Như vậy... Có thứ gì khác tị răn sao?

Ta giật mình, kéo kéo tay áo Lý Lưu Phong.

“Mới vừa rồi, đàn răn này cũng chưa cắn ta...”

Trên người ta, ngoại trừ túi da sư phụ đưa, thì cũng chỉ còn bộ quần áo của Lý Lưu Phong cho.

Quần áo này nhìn thế nào cũng đều thấy bình thường, nếu thực sự có chỗ nào quái dị thì bà ta cũng sẽ không đến mức hết đường xoay sở như hiện giờ, cho nên chỉ có thể là cái gì đó trong túi da mà thôi.

Nếu ta không thể biết được là cái gì, không bằng để cho người biết nhìn thử xem.

Ta tháo túi da xuống, giơ lên trước mặt bà ta.

“... Nói không chừng ở đây có cái gì đó có thể tránh được răn, bà tìm thử xem?”

Lý Lưu Phong ngăn ra, mới nhận lấy túi da, hơi nhìn nhìn, liền lấy ra một vật, đặt ở chóp mũi ngửi thử, sắc mặt lập tức lộ vẻ vui mừng, nói:

“Hơn phân nửa là vật ấy rồi.”

Thần kinh của ta lại bị giáng mạnh, lần này cường độ có thể so sánh với vụ nổ Tunguska.

(Vụ nổ Tunguska: xảy ra vào 30/6/1908, tại khu vực sông Tunguska, Nga. Tới nay vẫn là một vụ nổ bí ẩn chưa rõ nguyên nhân.)

Vốn tưởng rằng đại khái là trong mấy thứ đồ linh tinh của nhị sư phụ lại có thuốc hay gì có thể tránh răn, ta thực sự không nghĩ tới thứ mà Lý Lưu Phong lấy ra... lại là viên châu mà Ích Tây Gia Thổ tặng cho ta.

Hạt châu này từ sau ngày Ích Tây Gia Thổ dẫn dò ở biệt viện Bạch Đà sơn, ta vẫn thường mang theo trên người, nhưng bất quá cũng chỉ là ‘bùa hộ mệnh mà Lạt Ma phát cho’ mà thôi.

Nó cư nhiên lại có thể làm cho độc xà nhượng bộ lui binh? Bùa hộ mệnh này... không khỏi rất quý đi...

Hơn nữa, còn có một việc mấy ngày qua ta vẫn cẩn thận cân nhắc suy nghĩ lại...

Trong biệt viện, toàn thể mọi người đều bị trúng độc “Bi tô thanh phong”—— ngay cả Âu Dương thiếu chủ cũng không may mắn thoát được —— thế mà, ta còn vui vẻ gắng sức tha được ba người sống ra ngoài.

Lúc ấy rối loạn chỉ lo chạy trốn chết không rảnh nghĩ nhiều, nhưng sau ta cẩn thận nghĩ lại, cũng vẫn không nghĩ ra, một lần còn phi thường duy tâm nghĩ là do uy lực của hai đại pháp bảo “thể chất của người xuyên qua + ánh sáng bảo vệ của nữ xứng”...

Nhưng mà... xem ra, hơn phân nửa vẫn là uy lực của hạt châu này đi.

Đám giả lạt ma ở biệt viện... Thật sự là giả sao?

Vì sao Ích Tây Gia Thổ lại tặng nó cho ta? Hơn nữa lúc đó ta cũng không bái đại thúc làm sư phụ, cùng với bọn họ chẳng qua chỉ là bèo nước gặp nhau mà thôi.

Lúc ở biệt viên, vì sao hẳn lại cố ý nhắc ta phải mang theo hạt châu này? Quả thực giống như biết trước sẽ xảy ra chuyện gì...

Còn có, lúc đại thúc phát cuồng, sao hẳn lại không có ở bên cạnh? Là xảy ra chuyện, hay là... hay là...

Ta không dám nghĩ tiếp.

Một người như vậy, hẳn là sẽ không làm ra chuyện đó đâu...hẳn là...sẽ không...

Không dám nghĩ loạn nữa, lại không dám chạy loạn, ta chỉ đành ngồi xồm trên nóc nhà, mỗi mắt chờ mong.

Lý Lưu Phong vừa cầm được hạt châu liền dùng một tư thế tuyệt đẹp bay đi, chắc là đi gặp mặt Âu Dương Phong pk rồi.

(pk: đánh nhau)

Võ công Tiêu Dao phái dưới ngòi bút Kim Dung tiên sinh quả thực là tồn tại bug, người của Tiêu Dao phái lại chỉ chuyên chết dưới tay người nhà, cho nên ta thực yên tâm về vấn đề an toàn của Lý Lưu Phong.

(bug: lỗi, ở đây ý chỉ sự tồn tại kì lạ vượt quá mức bình thường)

Mà độc công của Âu Dương Phong một khi không có hiệu quả, DPS nhất định sẽ suy giảm rất lớn, cho nên hai người bọn họ pk, có vẻ người phải lo lắng về sự an toàn là y mới đúng.

(DPS: thuật ngữ trong game, viết tắt của damage per second, nghĩa là thiệt hại mỗi giây, chỉ lực sát thương.)

Hừm... Hiện tại hẳn là đang đánh nhau thực phần kích đi, không được xem quả là đáng tiếc...

Ta không nhìn được, thử nhìn về hướng Lý Lưu Phong ban nãy bay đi, lại không cẩn thận nhìn thấy vô số xác rắn chết bên dưới, đại khái là ban nãy bị Lý Lưu Phong thử nghiệm công dụng của hạt châu giết chết đi.

Nhìn vài lần, ngực đột nhiên cảm thấy ghê tởm một trận, không dám nhìn tiếp, lùi về phía sau.

Lại đợi một lúc, Lý Lưu Phong mới bình thân bay trở về, có vẻ như ban nãy đánh nhau chiếm được thượng phong.

Bà ta trả hạt châu lại cho ta, cười nói: “Hảo hài tử, ít nhiều cũng nhờ vật đó của người tương trợ, mới làm cho tên tiểu độc vật kia ăn đau khổ!”

Từ lúc bị bà ta tóm tới đây, đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy bà ta có vẻ vui vẻ như vậy, giống như là oán hận chất chứa nhiều năm được phát tiết vậy.

Ta cầm lấy hạt châu, nhất thời cũng không biết nói gì mới tốt.

Xa xa bỗng vang lên vài tiếng huýt gió, đàn rắn giống như nhận được chỉ lệnh, cực có trật tự xếp hàng đi về phía tây, phì phì xoàn xoạt một lúc, cuối cùng cũng đi hết, chỉ để lại một đồng dịch nhờn trong suốt đầy đất, khiến ta nhìn thấy mà phát buồn nôn.

Lý Lưu Phong mặc bệnh sạch sẽ, nhìn thấy lại càng nhúu chặt mày.

“Xin hỏi tiền bối, lai lịch của ‘Bi tô thanh phong’ thế nào?”

Thanh âm Âu Dương Phong bỗng nhiên vang lên từ hướng đàn rắn bò đi, lần này hẳn không dùng nội lực, giọng nói còn hơi khàn khàn, có lẽ là kết quả vừa nãy ‘ăn đau khổ’.

Lý Lưu Phong yên lặng khác thường một lát, mới chậm rãi nói: “Nếu ta trả lời câu hỏi của người, chuyện đã hứa ba mươi năm trước coi như xóa bỏ, người rõ chứ?”

“Được!” Âu Dương Phong trả lời cực nhanh, hẳn là trước lúc đến đã nghĩ kĩ rồi.

Lý Lưu Phong gật gật đầu, nói: “Tốt.”

Căn cứ theo như Lý Lưu Phong nói, “Bi tô thanh phong” là độc được chuyên dụng của Tây Hạ Nhất Phẩm Đường, là do ngự y trong hoàng cung Tây Hạ chế luyện mà thành, bình thường ở trong bình có dạng lỏng,

chỉ cần mở nắp bình, độc thủy liền hóa khí bay ra, vô sắc vô vị, khó lòng phòng bị —— đoạn này giống với trong ‘Thiên Long Bát Bộ’ a.

Người của Tiêu Dao phái cùng Tây Hạ có chút quan hệ sâu xa —— ta đoán là vị công chúa Tây Hạ mà Hư Trúc cưới được có tính hưởng ngoại, mang hết bảo bối của nhà mẹ đẻ đi —— cho nên mới có được phối phương giải độc. Nhưng về độc được, phương pháp chế luyện vô cùng phức tạp, cho nên chưa từng truyền ra.

Âu Dương Phong trầm mặc một lát, mới nói: “Đa tạ tiền bối chỉ điểm. Tây Hạ Nhất Phẩm Đường... Hắc, kia tính là gì.”

Ngụ ý hiển nhiên là “Cư nhiên cũng dám đến gây sự với ta, quả thực là không muốn sống chẳng!”

Oan có đầu nợ có chủ, phỏng chừng chủ nợ bị “Tây độc” vất vả như vậy mới tìm được sau này tuyệt đối không có gì hay ho.

Bất quá là một người gián tiếp bị Bi tô thanh phong làm hại, ta tuyệt đối cho rằng đây là hành động chính nghĩa.

Tuy rằng tính từ gốc mà nói, người trực tiếp liên lụy tới ta là người khác, nhưng ta cũng không thể trông cậy vào một kẻ bao che khuyết điểm như y lại đi đánh chính cháu mình, không, là con a...

Lý Lưu Phong “Hừ” một tiếng, cũng không lên tiếng nữa.

Ta cũng nói thầm trong lòng, nếu chuyện này đều rõ ràng rồi, ngài cũng nên dọn dẹp chút rồi đi đi a, ta cũng phải dọn dẹp, quét tước vệ sinh rồi, nhìn đồng xác rắn cùng bãi dịch nhờn kia... Còn không biết phải làm thế nào mới sạch được đây...

Nhưng Âu Dương Phong người ta hoàn toàn không để ý tới tiếng lòng của một tiểu nhân vật như ta đây, chẳng những không nói mấy câu khách sáo “Non xanh còn đỏ, nước biếc chảy dài” sau đó xoay người chạy lấy người, ngược lại, lại còn phun một câu khiến ta hít thở cũng không thông.

“Lý tiền bối, vài ngày trước có một cơ thiếp của tiểu chất đi lạc, được tiền bối cứu, không biết hiện giờ ở đâu?”

Cơ thiếp cơ thiếp cơ thiếp cơ thiếp... Bà nội nó chứ, ai là cơ thiếp của hần?

Quả thực là táng tận thiên lương, phỉ báng trắng trợn làm cho người ta tức giận sôi máu!

Nếu lúc này Âu Dương Khắc đứng trước mặt ta, ta nhất định sẽ không chút do dự thưởng cho hần một cái tát thật mạnh! Không, hai cái!

Lý Lưu Phong thần sắc phức tạp liếc mắt nhìn ta một cái, đột nhiên đề cao thanh âm nói. “Cô ta đã sớm bị ta ột chưởng, tróc da rút gân, tứ chi gãy nát rồi, thẳng cháu nhà ngươi nếu không phục, cứ việc bảo nó tới tìm ta.”

—— tuy rằng ta rõ ràng là vẫn hoàn hảo không hao tổn tí gì đứng ở chỗ này, nhưng nghe được lời bà ta vẫn không nhịn được rùng mình.

Âu Dương Phong “Ha ha” cười, nói: “Tiền bối không cần tức giận, đừng vì một nữ tử mà làm tổn thương tới hòa khí giữa Bạch Đà Sơn cùng Tiêu Dao phái. Như vậy tại hạ cáo từ, ngày khác lại mang tiểu chất tới cửa bồi tội.”

Đợi một lát, không còn tiếng động gì nữa, chắc là người đã đi rồi

47. Q.2 - Chương 47: Lại Lần Nữa Nổi Điên

Buổi tối lúc ăn cơm, Lý Lưu Phong nhìn ta mấy lần muốn nói lại thôi.

Ta chỉ làm bộ như không nhìn thấy. Nếu bà ta thật sự muốn nói, nhất định sẽ nói; nếu bà ta không muốn nói, ta có hỏi cũng không ra.

Kết quả, buổi sáng ngày hôm sau tỉnh lại, phát hiện bà ta lại biến mất.

Ta vẫn thực buồn bực không hiểu vì sao cứ cách ba, năm ngày bà ta lại biến mất một thời gian. Sống tại nơi sơn cốc này nhàm chán như vậy sao?

Theo ý ta mà nói, sơn cốc chúng ta đang ở đây, sơn minh thủy tú, khí hậu hợp lòng người, thật sự là một nơi lý tưởng để ẩn cư.

(Sơn minh thủy tú: cảnh núi non tươi đẹp, sắc nước tú lệ)

Tất cả như nhu yếu phẩm ăn, mặc, ở, đi lại bình thường hàng ngày, chỉ cần mở miệng nói, Lý Lưu Phong sẽ ‘không vận’ về cho—— đương nhiên là bà ta mua hay cướp, ta cũng chẳng biết được.

(không vận: vận chuyển bằng đường không =)))

Làm vị lãnh đạo trực tiếp kiêm bà chủ duy nhất hiện tại của ta mà nói, Lý Lưu Phong kì thật cũng không tệ.

Mà làm một trạch nữ tâm không có chí lớn như ta mà nói, kỳ thật ngày qua ngày như vậy, ta cũng cảm thấy không tệ...

Tầm lúc hoàng hôn, Lý Lưu Phong xách theo một bao muối tảng lớn mà ngày hôm qua ta có hỏi xin, từ trên không trung bay xuống, cái bao kia còn to hơn cả bà ta, nếu chỉ dùng để ăn hàng ngày, hẳn là đủ cho hai chúng ta ăn tới lúc chết luôn...

Nhưng mà ta đã sớm tính toán tốt tác dụng của nó rồi.

Muối tảng chẳng những trong suốt trắng nõn, hơn nữa vì công nghệ chế luyện, cho nên còn có một mùi thơm thảo nhiên lạ lùng.

Hôm nào lại bảo Lý Lưu Phong đi mua thịt heo với cá tươi về, ở đây khắp nơi đều có cảnh tùng, vừa lúc có thể ướp chút thịt khô, lạp xưởng, cá khô linh tinh chuẩn bị cho lễ mừng năm mới, cam đoan là thực phẩm tự làm thuần thiên nhiên, không ô nhiễm, không thêm chất phụ gia bảo quản...

Vừa cầm bao muối, vừa tưởng tượng tới thịt khô mĩ vị, ta ngay cả nước miếng cũng đều rớt xuống, sau đó bị Lý đại mỹ nhân gõ ột cái vào đầu.

Nói lại, vì sao người người đều thích gõ đầu ta, còn tiếp tục như vậy, quả thực là không lớn nổi...

Lý đại mỹ nhân gõ xong, dường như tâm tình tốt, cười dài khoanh tay đứng một bên, vô lương nhìn ta làm việc, sau một lúc lâu, thỉnh linh phun ra một câu:

“Tiểu tử họ Âu Dương kia, không phải người trong lòng của ngươi đấy chứ?”

“Đương nhiên không phải!”

Ta theo bản năng phản bác, vừa nói ra khỏi miệng mới phát hiện... Đây không phải là tự thừa nhận lúc ở thạch thất đã gạt bà ta sao?

Nhất thời một thân mồ hôi lạnh đầm đìa, muốn tìm lời nói qua loa cho xong, lại không thể nghĩ ra nổi một câu.

Lý Lưu Phong ngược lại nở nụ cười.

“Như thế rất tốt. Ta đi ra ngoài đã nhiều ngày, trong lúc vô ý lại nghe được không ít chuyện về tên tiểu tử kia, người này tham hoa háo sắc, cơ thiếp thành bầy, thực không xứng đáng, người trong lòng ngươi không phải là hắn, vậy thì không thể tốt hơn rồi!”

Trong lúc vô ý... Bà ta sao có thể là loại người nhàn nhã, ‘trong lúc vô ý’ chạy tới nghe mấy chuyện linh tinh, còn có thể ‘vừa lúc’ nghe được chuyện về Âu Dương Khắc? Hơn phân nửa là bắt được người nào ép hỏi mà biết đi...

Ách, không biết vì sao, tổng cảm thấy thật cao hứng...

Sau đó trên đầu lại bị bà ta gõ một cái thật mạnh.

“Ngây ngô cười thành như vậy, còn gì là mặt mũi Tiêu Dao phái chúng ta!”

Ta ôm đầu nhìn lên, chỉ nhìn thấy bóng dáng Lý Lưu Phong.

Nói thực ra, thoát nhìn có vài phần giống như đang chạy trốn chết...

Buổi tối hôm nay đúng là ngày mười lăm, ta dọn dẹp sạch sẽ phòng ở, nhàn nhã bưng chén trà ngồi ngắm trăng.

Phía sau trên bếp lò, tiếng “đột đột” vang lên là nước sôi hôm nay vừa mức, ngọt lành trong suốt. Trong chén trúc trên tay lướt lơ tỏa khói là trà hương được phơi khí trời thanh mát.

Ánh trăng trong suốt như nước, cảnh vật ẩn hiện rõ ràng.

Tuyền thạch gió mát, cây cổ thụ cao to, mặt trăng giống như một khối ngọc lưu ly cực lớn khảm bên trên, sạch sẽ, thanh khiết ... Quả thực làm cho người ta có chút kinh hãi.

Trên mặt đột nhiên xẹt qua một đạo bóng đen như chim ưng, tốc độ cực nhanh, trước khi ta kịp phản ứng đã hạ xuống ngay bên cạnh.

Lập tức yết hầu bị năm ngón tay cứng như sắt thép chế trụ, loại cảm giác khủng bố mà quen thuộc này... Ta miễn cưỡng nghiêng đầu nhìn lại, quả nhiên là Lý Lưu Phong...

Lúc này vẻ mặt bà ta cực kì tàn nhẫn, mắt lộ ra hung quang, một thân hắc y càng toát ra vẻ âm trầm, trừ bỏ trên mặt không mang cái mặt nạ dọa người, toàn thân rõ ràng là bộ dáng khủng bố ta đã gặp ở thạch thất.

Rốt cuộc... Đã xảy ra chuyện gì?

Ta lặng lẽ rút tay trái có thủ cung sa vào sâu tay áo, miễn cho vạn nhất bà ta nhìn thấy lại bị kích thích, sau đó miễn cưỡng dùng cái mũi phun ra mấy tiếng “Hừ hừ”.

Ánh mắt bà ta dao động không ngừng, nghe được thanh âm, đột nhiên buông yết hầu ta ra, ta vừa hít vào một hơi, vai phải lại bị bà ta túm lấy.

“Người là người phương nào? Vì sao lại ở đây, nơi này lại là nơi nào?”

Thấy bà ta như vậy, ta đã sớm đoán được bà ta thần trí không bình thường, nhưng mà... Cư nhiên đã không bình thường tới mức này rồi sao?

Mới chỉ nghĩ như vậy, bà ta dường như đã không kiên nhẫn nữa, bàn tay dùng sức, ta lập tức đau tận xương cốt, vội hét lớn:

“Nơi này là nhà bà!”

“Nhà của ta...”

Lý Lưu Phong lộ vẻ mờ mịt, lực đạo trên tay cũng dần dần hạ xuống. Ta đang âm thầm may mắn, lại nghe bà ta thì thào lầm bầm:

“Nhà của ta rõ ràng ở Thiên Sơn Phiêu Miểu Phong... Cùng sư huynh... Không đúng, nơi này không phải nhà của ta.”

Dựa vào những lời ngày đó nói ở thạch thất cùng những lời đối đáp của bà ta với Âu Dương Phong, ta đã sớm cảm thấy Lý Lưu Phong hơn phân nửa là hậu nhân duy nhất truyền lại của Linh Thửu cung, không nghĩ tới thật sự là như vậy a.

Nghĩ đến phái đoàn Thiên Sơn Đồng Mỗ giết người không chớp mắt kia, ta liền không nhịn được run lên, run lên, chỉ mong bà ta kế thừa được tác phong của Hư Trúc...

Lý Lưu Phong ngây ra một lúc lâu, trên mặt đột nhiên hiện lên một tầng sát khí, trừng mắt quát ta:

“Vậy người lại là người phương nào, sao lại ở trong nhà của ta?”

“Ta là thô sử nha đầu của bà...” Đây coi như là ăn ngay nói thật đi.

Bà ta ngậy người ngẩn ngơ, lại nói:

“Tiêu Dao phái ta từ trước tới giờ đều là sư phụ sai bảo, đệ tử làm việc, sao lại có thô sử nha đầu gì?”

Lời này làm cho ta cũng ngậy người ngẩn ngơ, một lúc mới đáp:

“Ta là thô sử nha đầu mới đảm nhiệm duy nhất của Tiêu Dao phái...”

Lý đại mỹ nhân sau khi hóa điên hiển nhiên không vừa lòng với câu trả lời của ta, nhưng lại nhất thời không nghĩ được nên tiếp tục truy vấn như thế nào, vì thế bàn tay lại lần nữa dùng sức.

“Tiểu nha đầu, có từng nhìn thấy sư huynh ta?”

Bả vai bị bà ta siết chặt như muốn gãy, ta nước mắt lưng tròng liều mạng lắc đầu.

Thời đại này không có kĩ thuật chụp ảnh, ta ngay cả đồng chí ‘sư huynh’ đầu sỏ khiến Lý đại mỹ nhân trở nên điên loạn này là cao hay là thấp, là gầy hay là béo cũng không biết, cho dù có nhìn qua ở đâu rồi cũng không thể biết là ai.

Lý Lưu Phong giận tím mặt, “Ngay cả sư huynh ở nơi nào cũng không biết, giữ người lại làm gì? Tiêu Dao phái ta cũng không thu giữ phế vật này!”

... Nếu những lời nói lúc điên loạn này của bà ta là đúng, ta nghĩ đại khái ta biết được vì sao Tiêu Dao phái chỉ còn một mình bà ta rồi, bởi vì tất cả những kẻ không biết ‘sư huynh’ ở đâu, có lẽ đều bị bà ta đánh chết rồi.

Mắt thấy hữu chưởng của bà ta ở trên không chuẩn bị nhằm ót ta mà đánh xuống, ta không kịp nghĩ nhiều, cố duỗi tay, chạm tới thân thể bà ta... bắt đầu cù léc.

Bà ta lập tức không nhịn được phá lên cười, bàn tay kiềm chế tay ta cũng lơ lửng dần.

Ta tìm được đường sống trong chỗ chết, lòng vẫn còn sợ hãi, mồ hôi cũng không dám lau, tay cũng không dám dừng lại, tiếp tục cù.

Đúng vậy, Lý đại mỹ nhân võ công cái thế, không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ bị cù.

Hai tay ta càng cù nhanh hơn, chưa từng thấy người nào sợ bị cù như bà ta, chỉ hơi cù một chút cũng có thể cười thành một đoàn. May mắn bà ta có tính cảnh giác cực cao, bình thường người khác rất khó có thể chạm tới thân thể bà ta, nếu không, với tình trạng này của bà ta, xác định vững chắc không thể sống đến tám mươi lăm tuổi.

Nhưng mà... ta cũng không thể cứ cù như vậy a.

Nhìn Lý đại mỹ nhân cười đến phát sắc, ta chán nản ý thức được mình đang lâm vào một cục diện bế tắc.

“Người... người là ai... Sao lại biết... ta sợ nhột... chỉ có... chỉ có... sư phụ... cùng sư huynh mới biết được...” Lý Lưu Phong hụt hơi hổn hển mở miệng.

Ta thở dài. “Là ta trong lúc vô ý phát hiện ra, bà còn nói với ta, vạn nhất có việc...”

Vạn nhất có việc... Chính là hiện tại sao?

Nói cách khác, Lý Lưu Phong sớm đã biết thỉnh thoảng mình sẽ trở nên điên loạn, cho nên mới nói với ta như vậy?

Nói cách khác, bà ta sẽ không điên lâu, nếu không cho dù ta biết bà ta sợ bị cù cũng thành vô dụng a.

Quả nhiên, lúc ngón tay ta đã muốn rã rời, Lý Lưu Phong bỗng dừng nhỏ giọng nói: “Được... được rồi... Dừng... dừng tay...”, thoát nhìn thần trí dường như đã khôi phục bình thường rồi a.

Ta lập tức buông tay, rút cuộc bắt chấp đáng vể gì, đặt mông ngồi dưới đất thổ hổn hển.

Lại một lần tìm được đường sống trong chỗ chết, thật sự là không dễ dàng a...

Ở cùng với người trong võ lâm là một chuyện cực kì nguy hiểm, không thể biết khi nào thì mình sẽ toi mạng. Cho nên... Nếu muốn giữ mệnh, phải cách bọn họ càng xa càng tốt...

Nhưng mà Lý Lưu Phong hiển nhiên không nghĩ như vậy.

Cho nên buổi sáng ngày hôm sau, lúc ăn cơm, bà ta cau mày nhìn ta nói: “Người ngay cả nửa điểm võ công tự bảo vệ mình cũng không có, tương lai chẳng phải là làm xấu mặt phái Tiêu Dao chúng ta sao?”

“Thô sử nha đầu... có liên quan gì tới mặt mũi phái Tiêu Dao?” Cũng giống như nông phu trên núi Thiếu Thất thì liên quan gì tới võ công Thiếu Lâm.

Bà ta cả giận nói: “Ta nói có liên quan là có liên quan, phái Tiêu Dao ta từ thời tổ sư gia sáng lập tới giờ, không người nào là không có võ công.”

“Ta cũng không phải người của Tiêu Dao phái...”

Tuy rằng nói thầm nhỏ giọng, Lý Lưu Phong cũng vẫn nghe được, một chương chụp lên mặt bàn, chấn động mâm bát, nước canh nhất thời sánh loang ra mặt bàn. Chút điểm tâm cứ như vậy bị lãng phí, ta nhận mệnh đứng lên thu thập.

“Dù là thô sử nha đầu, cũng là người trong Tiêu Dao phái ta, sao có thể để ra ngoài bị người ta khi dễ?”

“Ta nào có để cho người ta khi dễ...”

Những lời này nói xong, ngay cả chính ta cũng chột dạ, nhưng mà... nhưng mà... Ta thật sự... không muốn học võ công a...

Lý Lưu Phong cũng không nói nữa, chờ ta thu dọn cái bàn xong, mới chậm rãi mở miệng:

“Người vì sao không muốn tập võ?”

“Ta...”

Ta vừa nhắc mắt, liền bắt gặp ánh mắt sáng quắc của bà ta, ánh mắt kia như xoáy vào, làm cho ta không thể che giấu, lời muốn quanh co rốt cuộc không thể thốt lên, do dự nửa ngày, mới lo lắng nói:

“Ta không muốn gia nhập giang hồ...”

Không phải không biết tính ưu việt của việc học võ, cũng không phải không biết võ công Tiêu Dao phái là tuyệt thế, chỉ là một khi học võ công rồi, sẽ có vô cùng vô tận ân oán dính lấy, “Người ở giang hồ, thân bất do kỷ”, chỉ sợ đời này đều không thoát ra được.

Mà cái ta muốn... Chẳng qua chỉ là cứu sống nhị sư phụ mà thôi...

48. Q.2 - Chương 48: Muốn Cùng Không Muốn

Sau ngày đó, rốt cuộc Lý Lưu Phong không còn nhắc tới chuyện học võ công với ta nữa.

Chỉ là những lúc nhàn hạ, bắt đầu dạy ta ra vào sơn cốc như thế nào.

Bước bên trái, bước bên phải, nghiêng người, gấp khúc... Chỉ cần đi nhầm một bước, lập tức sẽ bị nhốt trong trận pháp. Tuy rằng không nguy hiểm tới tính mạng, nhưng cũng chỉ có thể đứng tại chỗ giương mắt nhìn, chờ Lý Lưu Phong từ trên trời giáng xuống cấp ta ra ngoài.

Kết quả chính là, trong khoảng thời gian này Lý Lưu Phong cơ hồ không ra bên ngoài lác lư nữa, mỗi ngày không nề hà phiền toái vào trận, kéo ta ra ngoài, xong lại tiến vào, cứ thế. Hơn nữa ta lại cảm thấy đường như bà ta rất thích thú với việc đó.

Có lẽ là ngoại trừ phái Tiêu Dao BT này, khinh công của các phái khác đều chỉ là di động ngang, không có khả năng bay tới bay lui. Cho nên ngày ấy Âu Dương Phong dẫn theo đàn rắn tới cửa hắc cũng biết tình hình nơi đây, hướng chỉ xác thực từ đầu đến cuối y cũng không tiến vào sơn cốc.

Nói lại, trong nguyên tác, lúc hai chú cháu Âu Dương Phong tới Đào Hoa đảo cầu thân, đàn rắn mang theo dường như có thể tự do hành động trên đảo, thế cho nên mới có thể tới sơn động chỗ Lão Ngoan Đồng ở, cần cho lão một phát.

Nếu nói vậy thì bọn rắn độc không bị trận pháp ngăn cản, nói cách khác trận pháp chỉ quấy nhiễu công năng thị giác của con người thôi sao...

Ta còn đang ngồi dưới đất dốc lòng suy tư đám sinh vật dựa vào sự thay đổi của không khí mà nhận đường đi cùng con người có gì khác biệt, Lý Lưu Phong đã đập gió mà đến, vừa thấy mặt liền cực không thực nữ, thưởng cho ta một cái véo tai.

“Thế này là sao, bao nhiêu lần rồi còn không nhớ kĩ thế đi trong trận pháp?”

Ta yên lặng quay đầu đi, chảy xuống hai hàng nước mắt chưa xớt.

Đúng vậy, ta lại bị vây trong trận rồi.

Nhưng mà, này có thể trách ta sao? Cái thứ Kinh Dịch này vốn là ta không biết nó, nó cũng chẳng biết ta, hiện tại lại bắt ta nhớ phương vị sáu mươi tứ quẻ, cái gì “Quy Muội” “Vô Vọng”, còn muốn phân ra Sinh môn, Tử môn, Kinh môn... Ta chỉ còn đường liệt môn!

Đương nhiên những lời này ta cũng chỉ dám lầm bầm trong bụng mà thôi.

Gần đây càng ngày Lý đại mỹ nhân càng hạ độc thủ với ta, không phải gõ đầu chính là kéo tai, nếu không cũng là nhéo má... Còn bị bà ta ép buộc như vậy nữa, ta sớm hay muộn cũng sẽ biến thành đầu heo.

(tỷ mới thế đã rên, Khắc ca còn bị giáng 2 cái tát, chưa thành đầu heo thì thôi =)

Vì không muốn thành đầu heo, ta chỉ còn cách xuất ra sức mạnh còn gấp mấy lần so với năm đó phần đầu thi vào trường cao đẳng, rốt cục mười ngày sau cũng có thể học được sự biến hóa của thế trận, đạt tới trình độ tiêu chuẩn thấp nhất của kì khảo sát là ‘bình an ra vào cốc’.

Đã thế, Lý Lưu Phong vẫn còn chưa hài lòng, liên tục căn nhắc “Đứa nhỏ này sao lại ngốc như vậy” “Ta năm đó học một ngày là xong” ... đề cập một loạt tới chuyện năm xưa.

Cho dù có là mỹ nữ phong hoa tuyệt đại cỡ nào đi nữa, lúc lải nhải cũng đều có bộ dạng giống mẹ ta. Nói lại, ta cảm thấy bà ta thật sự là ngày càng giống mẹ già nhà ta rồi.

Ta bĩu bĩu môi nhìn về phía bà ta, nhóm lửa nấu cơm, không để ý tới bà ta nữa.

Sau đó bà ta nổi giận.

Vì thế bắt đầu từ ngày hôm sau, môn học của ta bắt buộc đổi thành mỗi ngày hai tay cầm theo vật nặng, chạy từ sau nhà tới chỗ cây đại thụ mấy vòng, mỗi vòng lại phải trèo lên cây đại thụ, xong lại quay lại, cứ như thế cho tới khi trèo hết cây đại thụ mới thôi.

Lúc này ta rốt cục không thể nhịn được nữa lật bàn: “Ta không phải khỉ! Sao lại phải học leo cây?”

Lý đại mỹ nữ đáng vẻ ngàn vạn nhấp một ngụm trà xanh, “Lần trước lúc tên tiểu độc vật đến, ngươi cũng leo rất nhanh a.”

“Cái kia...” Ta nhất thời nghẹn lời, “... Đó không phải là lúc chạy trốn chết sao?” Con người ta lúc chạy trốn chết, tiềm năng luôn luôn vô cùng lớn a.

Bà ta liếc mắt nhìn ta một cái, không nhanh không chậm mở miệng nói: “Ai biết lần sau khi nào thì hắc sẽ đến, nếu như ta vừa vận lại không ở đây...”

Bà ta cố ý kéo dài âm cuối, làm cho ta kim lòng không đậu nghĩ đến tình trạng một đám rắn, rết, bọ cạp...đi loạn trước mặt.

Sau đó ta đầu hàng rồi.

Dưới sự huấn luyện ma quỷ của Lý Lưu Phong, mỗi ngày đều mệt mỏi như người, nằm xuống giường là ngủ say như lợn chết, ta cơ hồ ngay cả nằm mơ cũng không.

Sáng sớm tỉnh lại, trên gối cũng không có những vết ướm khó hiểu nữa.

Ta nghĩ, đại khái là gần đây ăn rất nhiều đi... Cho nên lúc ngủ không chảy nước miếng nữa, nhất định là như vậy...

Nhưng mà, trong lúc nghỉ ngơi sau khóa học leo cây, Lý Lưu Phong đột nhiên hỏi ta một câu, phá vỡ suy nghĩ...lừa mình dối người mà ta tự cho là đúng.

Bà ta hỏi: “Đô Sử là ai?”

Vừa bưng một ly trà, đang muốn đưa cho bà ta, lòng ta run lên, không biết tại sao rốt cuộc không cầm nổi cái chén.

Chén trúc kia cứ như vậy rơi thẳng xuống, nện trên nền đá, lại bị nảy lên, lăn trên mặt đất mấy vòng mới ngừng lại được, trên chén đã có một lỗ thủng lớn.

Ta vội vàng đi qua nhặt lên.

Cái chén trúc này đã theo Lý Lưu Phong nhiều năm, ngay cả màu vàng nhạt của thân trúc cũng đã biến thành màu thâm sáng bóng, có thể thấy được chủ nhân thường cầm xoa vuốt, hơn phân nửa là vật yêu thích.

Bị hỏng như vậy, hiển nhiên là không thể dùng được nữa rồi, không nhìn được thậm chí oán bà ta:

“Ta không đỡ được thì thôi, sao bà không đỡ một chút.”

Vừa rồi... rõ ràng bà ta không có ý định đưa tay đỡ lại, nếu không với thân thủ của bà ta, sao có thể không đỡ được chứ.

Lý Lưu Phong thản nhiên nói: “Hỏng rồi thì thôi, cái gì cũng có ngày bị hỏng.” Liếc ta một cái, lại hỏi: “Đô Sử là ai?”

Bà ta là người cực kì cố chấp, nếu đã muốn biết cái gì, cho dù là tâm sự riêng... cũng nhất định phải hỏi cho ra.

Cho nên...

Ta gục đầu xuống, che dấu sự bất an của chính mình.

“Là... vị hôn phu của ta...”

Ta chưa bao giờ biết những lời này nói ra lại gian nan đến vậy, ta cũng chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày lại có thể nhắc đến hắn với người khác... Hắn...

Lý Lưu Phong nhíu mày, “Hắn ta đâu, sao lại để người một mình lưu lạc bên ngoài?”

“Hắn... đã chết...” Ta gắt gao nắm chặt cái chén trong tay, để tránh chính mình quá mức thất thố, “Cha ta... Phụ thân lấy cớ thương nghị việc hôn nhân, bày phục binh. Cả nhà hắn đều đã chết... Là tứ ca ta dẫn binh...là tứ ca ta dẫn binh giết hắn... Ta...ta còn chưa kịp nói gì với hắn...hắn cho tới lúc chết...vẫn cho là ta thích người khác...”

Nếu... ngày đó ở ngoài hân trưởng, ta có thể đáp lại hắn; nếu ta có thể nhìn thẳng vào hắn sớm hơn...

Hiện tại... Có phải ta sẽ có nhiều kỉ ức hơn để tưởng niệm hắn?

Cổ tay đột nhiên bị người ta nắm lấy, lập tức cánh tay tê dại, liền không tự giác buông lỏng bàn tay.

Lúc này ta mới phát giác, từ lòng bàn tay truyền đến cảm giác đau đớn, cùng nhiều điểm đỏ sẫm. Đại khái... là vừa mới không cẩn thận nắm chặt cái chén trúc, bị chỗ hỏng bén nhọn đâm phải đi...

Nhìn bàn tay, ta còn chưa kịp nghĩ đến nên làm gì, lỗ tai đã bị Lý Lưu Phong hung hăng kéo mạnh, ngao ngao kêu đau.

Bà ta oán hận nói: “Đứa nhỏ này, không thể khiến người ta bớt lo được một chút!”

Ta chỉ cúi đầu không hé răng, bà ta liếc trắng mắt ta một cái, lấy ra một cái hộp nhỏ vứt vào lòng ta, “Tự thoa thuốc đi!”

Ta chậm rãi mở hộp, quét một ít àu vàng nhạt nhẵn nhụi trong hộp, bôi lên miệng vết thương.

Lý Lưu Phong ngồi một bên, không biết suy nghĩ cái gì, qua hồi lâu, mới nghe thấy một tiếng thở dài, lần trong gió chỉ nghe được tiếng nói nhỏ mơ hồ:

“Chờ ta... thay người nói với hần... cũng được...”

Nói với ai? Nói... cái gì? Chờ... chờ cái gì?

Ta bỗng nhiên ngẩng đầu, lại chỉ nhìn thấy bóng dáng Lý Lưu Phong phía xa.

Rất nhanh, ta liền hối hận rồi... Lúc đó, vì sao ta không hỏi bà ta một câu?

Ánh mặt trời nóng bỏng chiếu xuống, nhiệt độ trên làn da như nhắc nhở ta, đây là ban ngày ban mặt, không có chuyện nằm mơ.

Cái bóng dưới chân ta run run.

Không... Nói như vậy dường như người phát run là ta...

Ta... Vì sao lại phát run...

Ta... người ta ôm trong lòng, là ai?

Đó là một gương mặt già nua mà an tường.

Năm tháng mặc dù đã khắc lại đầy nếp nhăn trên khuôn mặt kia, nhưng vẫn có thể nhìn ra khi còn trẻ nhất định là một mỹ nữ dung mạo tuyệt thế.

Hơn nữa, thoát nhìn rất quen thuộc... Ta... ta biết bà ta sao?

Không, không đúng, ta nhất định biết bà ta, bà ta... Ai?

Vừa mới xảy ra chuyện gì?

Trong đầu có cái gì chậm rãi hiện lên, đó là...

Bóng cây lắc lư, theo gió nhẹ lay động. Có người ngoảnh đầu nhìn lại cười, thiên địa thất sắc.

“Ta phải đi gặp sư huynh rồi... Ta muốn giáp mặt hỏi hần, năm đó có tình ý với ta hay không. Nếu là vô tình, vì sao sủng ta như vậy; nếu là hữu tình, lại vì sao phụ ta như thế?”

Ta... ta trả lời thế nào?

“Thật sự là quá tốt! Chỉ là... Bà biết ông ta ở đâu sao?”

Bà ta chậm rãi gật đầu, vẻ mặt giống như mộng ảo.

“Đúng vậy, nơi hần ở... rất nhanh ta có thể tới...”

Ta... Lúc ấy nghĩ cái gì?

Ta nghĩ, khinh công của Tiêu Dao phái thiên hạ vô song, hướng chỉ với tâm nguyện nhiều năm như vậy của bà ta, cho dù là cách xa ngàn dặm, đi gặp cũng không phải là việc khó. Cho nên... Ta chỉ nói với bà ta...

“Vậy thực tốt a, chỉ là... Chừng nào thì bà trở về?”

Bà ta nhìn ta, trong mắt tràn đầy thương xót.

“Ta có lẽ là... không về được, người phải cố gắng sống tốt, hài tử ngọc...”

Ta cứng họng, nhất thời không biết nói thế là tốt hay không nữa.

Bà ta đột nhiên đưa tay nhẹ vỗ về đầu ta, hòa nhã nói:

“Chỉ là một mình người hành tẩu bên ngoài, ta vẫn có chút không yên. Nhưng ta phải đi tìm sư huynh rồi, nhân lúc này, liền tặng người một lễ vật đi.”

Sau đó... Đỉnh đầu nóng lên, ngay sau đó cả người giống như bị nhét vào lò quay vậy.

Sau đó... Ta liền không nhớ gì nữa.

Không biết qua bao lâu, trong lúc mơ mơ màng màng, dường như nghe được có ai đang nhẹ nhàng thở dài, trong thanh âm kia giống là có thêm tiếng nuốt vô cùng vô tận, lại giống như vui sướng không thôi.

Sau đó... Ta... ta... ta liền gặp được bà ta...

Giống như một bà lão tám mươi lăm tuổi bình thường, tóc trắng xóa.

Ta vốn nghĩ rằng bà ta vĩnh viễn sẽ xinh đẹp như vậy, chỉ sợ tới lúc ta già đi, bà ta vẫn sẽ khuynh quốc khuynh thành như thế, giống như một đóa hoa tươi, gõ trán ta.

Nhưng mà...nhưng mà vì sao... Những năm tháng đã từng trải qua, tựa hồ chỉ trong giây lát lúc này, đều khắc lại toàn bộ lên khuôn mặt bà ta.

Trôi qua cùng với dáng vẻ thanh xuân, còn có... sinh mệnh của bà ta.

Đúng vậy... Bà ta là Lý Lưu Phong.

Người bị ta ôm vào trong ngực, thân thể đã trở nên lạnh như băng, là Lý Lưu Phong.

Hôm nay là ngày ba mươi tháng mười một, cách trừ tịch còn có một ngày.

Bà ấy đã chết.

Người hiểu rõ ta nhất trên thế giới này đã chết.

...

Trong lúc lòng ta tràn đầy vui mừng đang tính toán xem phải chuẩn bị lễ mừng năm mới như thế nào.

Trong lúc ta đang cao hứng phấn chấn mang một hộp thịt khô tới cho bà ấy xem.

Trong lúc ta mới tước được một nửa cái chén trúc cho bà ấy.

Trong lúc ta chưa chuẩn bị nửa điểm, người kia cứ như vậy, một chút đường sống cũng không chừa cho ta, đã chết...

Bà ấy đi tìm sư huynh của mình rồi.

Người khiến bà ấy rối rắm cả đời, thế nhưng đã chết từ năm mươi năm trước rồi.

Cho nên bà ấy muốn đuổi đến thế giới kia để hỏi đến tột cùng.

Cho nên đem tám mươi lăm năm công lực truyền cho ta, sau đó tâm mạch tắt tuyệt... mà chết.

Nhưng mà...

Ta không cần tám mươi lăm năm nội lực của bà ta, ta chỉ muốn bà ấy vẫn sống sót, cho dù ngẫu nhiên sẽ điên điên khùng khùng, ngẫu nhiên sẽ vô tâm vô phách, cũng muốn bà ấy sống sót.

Nhưng mà...

Câu nói cuối cùng của bà ấy với ta trước khi nhắm mắt là: “Hài tử ngọc, phải sống cho tốt đấy.”

Đà Lôi cũng từng nói với ta những lời này, hắn nói là: “Đô Sử nói, muội phải sống cho tốt.”

Đó là câu nói cuối cùng của bọn họ trước trận chiến, cũng là ...lời nói cuối cùng Đô Sử để lại cho ta.

Vì sao... mỗi người đều bảo ta phải cố gắng sống tốt, nhưng lại không chịu sống tốt cùng ta?

Vì sao...luôn rời đi trước, bỏ lại một mình ta...phải cố gắng sống tốt?

Ta nghe thấy tiếng hét như người điên của chính mình vang vọng lại trong sơn cốc, ta không biết có cách gì để mình đừng nổi điên.

Nước mắt giống như nước sông vỡ đê, dâng mãnh trào ra, làm thế nào cũng không ngừng được.

Mặt trời vẫn chói mắt như vậy, bầu trời vẫn sáng sủa như vậy, mặt đất vẫn vững chãi như vậy.

Giống như chưa có gì thay đổi.

Chỉ là...trên đời này đã thiếu đi một nữ nhân tên Lý Lưu Phong.

Bà ấy là người của Tiêu Dao phái, bà ấy yêu sư huynh của mình, yêu cả đời, yêu đến chết mới thôi.

Ta không biết ta sẽ sống được bao lâu, ta chỉ biết là, chỉ cần ta còn sống, ta sẽ không quên bà ấy.

Ta sẽ vẫn nhớ rõ bà ấy, cho tới ngày ta chết mới thôi.

Còn có... Lý Lưu Phong, nữ nhân cao ngạo lại bốc đồng kia.

Đến bên kia, nhất định phải nói chuyện với sư huynh của bà, hỏi cho rõ ràng quan hệ giữa hai người, sau đó phải sống cho thật tốt, đừng tùy tiện đùa giỡn nữa.

Sau đó, chờ tới khi ta tới nơi đó, sẽ tới tìm bà, được không...

49. Q.2 - Chương 49: Tái Kiến Duyệt Lai Khách Sạn

Lại đứng trước cửa Duyệt Lai khách sạn, dường như đã qua mấy đời.

Bốn chữ to trên bảng hiệu khách sạn vẫn đang phát ra ánh vàng lóng lánh, khiến người ta chói mắt. Dòng người bên cạnh vẫn đông như mắc cửi, ngựa xe như nước. Xem ra... mặc kệ Hồng giáo cùng Bạch Đà sơn đã xảy ra chuyện gì, việc kinh doanh của Duyệt Lai khách sạn cũng vẫn không hề bị ảnh hưởng chút nào.

Ta hít sâu một hơi, bước vào sảnh lớn.

Lữ tú tài còn đang cầm cái bút lông, ngồi nhìn sổ sách rung đùi đắc ý, Nhạc Thiếu Đông cũng vẫn đang giả mạo điểm tiểu nhị nói gì đó với hai vị khách trước ta, Lý Quảng đang từ phòng bếp thò đầu ra, không biết rình coi cái gì.

Ngoại trừ không thấy lão Bạch chạy bàn... Cơ bản là đông đủ cả nhà.

Thoạt nhìn tất cả đều bình thường đến không thể bình thường hơn, tốt lắm.

Ta đi đến trước quầy, gật gật đầu với Lữ tú tài.

“Xin hỏi ngựa của ta ở nơi nào?” Lo nghĩ chút, lại bổ sung, “Chính là con ngựa lông tạp màu vàng, rất già...”

Hôm đó toàn bộ đám người trong khách sạn thấy ta cưỡi một con ngựa già như thế mà vẫn có thể bình an trèo đèo lội suối tới đây, đều cảm thấy cực kì kinh ngạc. Cho dù không nhớ rõ ta, cũng nên nhớ rõ con ngựa kia mới đúng...

Cái bút lông trong tay Lữ tú tài ‘ba’ một tiếng rơi xuống, mực trên bút bắn ra, loang lổ cả vạt áo màu xanh của hắn.

Về mặt hấn giống như gặp quỷ, quả thực khiến ta không khỏi muốn quay về sau nhìn xem có thật hay không.

Bất quá, không hổ là nhân viên của khách sạn duy nhất ở đây, chỉ trong một chớp mắt ngăn ngửi, Lữ tú tài liền khôi phục thái độ bình thường, cười nói:

“Hoa cô nương, đã lâu không thấy... Con ngựa của cô vẫn còn phía sau viện, chúng ta cũng không dám bỏ bê a.”

Khối vàng Khách Ti Lệ lấy từ hành lý của ta đưa cho, khẩu trừ tiền ăn ở hơn mười ngày, chỗ còn lại cũng thừa đủ để mười con ngựa dưỡng lão cả đời ấy chứ, bọn họ cuối cùng cũng vẫn còn có lòng ‘kính già’.

Lúc trước chọn con ngựa già này trong đàn ngựa của Thành Cát Tư Hãn, chính là lo lắng trên đường đi, nói không chừng sẽ có lúc không thể không bỏ nó. Nhưng mà... nếu có khả năng, ta vẫn không muốn tùy tiện bỏ nó đi.

Cho nên nghe được câu trả lời như vậy, ta thực thở phào nhẹ nhõm một hơi trong lòng, vì thế nhe răng cười với Lữ tú tài.

“Ta đi lấy ngựa nhé.”

“Được!” Lữ tú tài trả lời, đột nhiên giống như nghĩ tới cái gì, bỗng dừng sửa lời nói: “Không cần không cần, ta đi lấy cho cô, ta đi lấy cho cô!”

Có lẽ ở hậu viện, có chuyện gì không muốn để ta nhìn thấy... Hoặc là người nào đó đi...

Ta cũng thực thức thời không hỏi nữa, chỉ cười nói với hắn: “Vậy phiền ông.”

Lữ tú tài ngoác gọi một tên tạp dịch, phân phó mấy câu, sau đó mới nhe răng cười, chạy về hậu viện.

Lý Quảng vừa rồi còn thò đầu ra giờ đã không thấy bóng dáng, về phần Nhạc Thiếu Đông... Hắn là đã đứng sẵn sau lưng ta, nghe rành rạch mấy lời nói của ta với Lữ tú tài rồi.

Vừa quay đầu lại quả nhiên liền thấy Nhạc Thiếu Đông, gương mặt giống như đang cos mặt quỷ: gương mặt tái nhợt, chỉ có cặp mắt là đen thui... Không, có lẽ nói mặt gấu mèo thì thích hợp hơn?

Ta vừa suy nghĩ xem gương mặt Nhạc Thiếu Đông sau khi tháo mấy thứ mặt nạ kia ra sẽ có dạng gì, vừa vô cùng khách khí gật đầu tiếp đón với hắn.

Nhạc Thiếu Đông ngậy ra một lúc, mới nói: “Cô...cô tới là...”

Ta nhìn hắn cười. “Ta tới lấy ngựa của ta.”

“Cái kia...” Nhạc Thiếu Đông nhìn ta, có vẻ muốn nói gì lại không nói lên lời.

Ta nghĩ ta biết hắn muốn hỏi cái gì, đơn giản là ta cùng Bạch Đà sơn có quan hệ gì, hoặc là nói... ta cùng Âu Dương thiếu chủ có quan hệ thế nào?

Cho nên ta tự động tự phát dâng lên đáp án. “Ta cùng với Âu Dương thiếu chủ là có quen biết, được hắn mời đến tiểu viện Bạch Đà sơn ở vài ngày, hiện giờ ta muốn đi rồi, cho nên đến chỗ các người lấy ngựa.”

Lời này ngắt đầu bỏ đuôi tính lược rất nhiều chuyện rồi, nhưng tổng thể mà nói thì cũng không phải là dối trá.

Nói đến như vậy là được rồi. Dù sao chẳng qua cũng chỉ là quan hệ bèo nước gặp nhau, lúc trước... bọn họ hạ thủ không lưu tình, ta cũng hoàn toàn có thể hiểu được, cho nên ta không muốn nói thêm gì cùng hắn, cũng có thể hoàn toàn hiểu được đi.

Đang nói chuyện đã thấy Lữ tú tài dắt ngựa của ta đi tới trước cửa.

Ta gật gật đầu với Nhạc Thiếu Đông, đi ra ngoài.

Lữ tú tài không nói bừa, bọn họ quả thật nuôi con ngựa này vô cùng tốt. Da lông mượt mà, tinh thần sức khỏe dồi dào vượt xa tiêu chuẩn tuổi tác của nó.

Ta theo lễ nghĩa, chu đáo nói lời cảm ơn với Lữ tú tài. Nhận dây cương, vỗ nhẹ nhẹ đầu con ngựa.

Con ngựa già cư nhiên không bị nuôi tới mức vui quên cả trời đất, vẫn còn nhận ra ta, nghiêng đầu cọ cọ lên tay ta, tỏ vẻ thực thân thiết.

Ta xoay người lên ngựa, nghĩ nghĩ, vẫn quay đầu hỏi hai người về mặt phúc tạp đang đứng trước cửa khách sạn một câu: “Tiền ăn ở của nó ta có cần trả thêm không?”

Dù sao, vẫn nên hỏi rõ ràng thì tốt hơn.

“Không, không cần.” Hai người cơ hồ là trăm miệng một lời đáp.

Ta kéo kéo khoe miệng, “Như vậy... Có ngày gặp lại.”

Tốt nhất là, không bao giờ gặp nữa.

Ngày đó ở biệt viện xảy ra biến cố, trong một chớp mắt cuối cùng kia, bóng dáng mặc tăng bào màu đỏ mà ta nhìn thấy, lúc ấy chỉ cảm thấy có chút quen mắt.

Nhưng sau đó lại dẫn Âu Dương Khắc chạy trốn chết, bị đại thúc đuổi giết, bị vô số giả lạt ma vây quanh, nhảy từ vách núi xuống, ở thạch thất lại bị Lý Lưu Phong bắt đi... Liên tục xảy ra chuyện, nhất thời cũng không có tâm trí nghĩ lại nhiều chuyện như vậy.

Cho tới tận những ngày ở sơn cốc, ta mới bắt đầu có thời gian tĩnh tế nhớ lại những gì đã xảy ra trước đó.

Lúc ban đầu ta nghĩ rằng người phía sau màn độc thủ là Ích Tây Gia Thổ.

Ngày đó đại thúc thần trí không rõ, thực hiển nhiên là bị người ta hạ độc thủ, mà Ích Tây Gia Thổ cũng không thấy bóng dáng. Hơn nữa hạt châu thần kì tị độc kia... nhìn thế nào cũng đều cảm thấy khả nghi.

Nhưng mà... Cho dù thời gian ở cùng với bọn họ không lâu, nhưng tình nghĩa thầy trò sâu đậm của bọn họ lúc đó biểu hiện cũng không phải là giả, nếu nói Ích Tây Gia Thổ có thể xuống tay như vậy với đại thúc, thậm chí bức đại thúc thành kẻ điên như vậy...

Nếu vậy lòng người trên thế gian này cũng thật sự quá khó lường rồi.

Hơn nữa địa vị pháp vương Hồng giáo rất được tôn sùng, có rất nhiều tín đồ, đại thúc lại hoàn toàn nghe lời hần, xét theo góc độ lợi ích mà nói, làm loại chuyện này đối với hần không có nửa phần có lợi.

Hướng chi... So với những phán đoán lung tung của mình, ta thực ra lại tình nguyện tin tưởng phán đoán của một kẻ phức tạp như Âu Dương Khắc. Nếu hần cũng tán thành là có kẻ thứ ba có ý đồ khơi mào tranh chấp giữa Hồng giáo và Bạch Đà sơn, như vậy, mọi chuyện hiển nhiên là không có liên quan tới Ích Tây Gia Thổ rồi a.

Về phần phân bố các thế lực bên Tây Vực, ta nửa điểm cũng không biết, cho nên đơn giản lại bỏ qua không nghĩ tới những chuyện này nữa.

Cho tới một đêm nọ, ta mới nghĩ, tất cả những chuyện không hay ho đều bắt đầu từ khi tới Bạch Đà sơn, cho nên tính làm một hình nộm bằng giấy, nguyên rửa Âu Dương thiếu chủ một chút, cũng nhớ tới Khách Ti Lệ cùng Thanh Dung không biết sống chết thế nào.

Sau đó nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy các nàng: ở trong đại sảnh Duyệt Lai khách sạn, Khách Ti Lệ đánh một chưởng lên bàn, lão Bạch khó xử nói gì đó, từng hình ảnh hiện lên trước mặt ta...

Sau đó... Ta mới nhận ra bóng dáng hồng y đã thoáng nhìn thấy ở biệt viện là ai... Là lão Bạch, đúng vậy.

Sau đó, tất cả đều trở nên sáng tỏ...

Vì cái gì thân là con trai độc nhất, Nhạc Thiếu Đông lại bị đưa từ Bắc Kinh tới một trấn nhỏ nơi biên cương, quản lý một chi nhánh khách sạn nho nhỏ?

Vì cái gì tại một trấn nhỏ chỗ giao thông trọng yếu như vậy, cứ nhiên phạm vi mười dặm lại không có một khách sạn thứ hai nào?

Vì cái gì Nhạc Thiếu Đông, Lữ tú tài, Lý Quảng, Lão Bạch... Mỗi người đều có võ công?

Vì cái gì khẩu âm quan thoại của lão Bạch luôn làm người ta cảm thấy rất khác thường? Hiện tại nhớ lại, loại khẩu âm cứng nhắc đó thực hiển nhiên là khẩu âm của Tây Hạ!

...

Nói tới thế lực, còn có tổ chức nào hơn Duyệt Lai khách sạn “Từ Đại Kim tới Đại Tổng, cho dù là Đại Lý ở hướng nam” cũng đều có chi nhánh?

Nhớ rõ thật lâu trước kia từng xem qua một quyển sách, tác giả phân tích đùa rằng, những ‘Duyệt Lai khách sạn’ này thường là những tổ chức tình báo cơ mật kiểm sát thủ.

Trong sách còn đúc kết một câu: “Thử hỏi có kẻ nào có thể vừa quen thuộc địa hình, lại vừa khiến đối tượng mất cảnh giác hơn nhân viên khách sạn đây?”

Không nghĩ tới... Cư nhiên là thật...

Cho nên đối với một tổ chức khổng lồ mà bí mật như vậy, ta ngay cả nửa ý trả thù cũng không nghĩ tới.

Thẳng thắn mà nói, mục tiêu của bọn họ tuyệt đối không phải là ta, ta nhiều lắm cũng chỉ là kẻ qua đường gặp chuyện không hay ho mà thôi.

Nếu Âu Dương thiếu chủ không chết, bọn họ tự nhiên sẽ có phiền toái của bọn họ, không có liên quan tới ta.

Cho nên, ta chỉ quay lại tìm con ngựa già của ta.

Sau đó, rời đi.

Chỉ là trước khi rời khỏi Tây Vực, ta còn muốn tới một nơi khác một chuyến...

Cho dù trong lòng có không tình nguyện tới mức nào đi nữa, ta cũng phải đi tìm Âu Dương Khắc, lấy lại kim đao của ta a.

Con ngựa già đột nhiên hí lên một tiếng, ta theo bản năng giật mạnh dây cương, nó ôn thuận dừng cước bộ.

Ta híp mắt nhìn về phía trước, đã có thể mơ hồ thấy hình dạng ngọn núi rồi.

Ngày ấy dẫn Âu Dương Khắc chạy ra khỏi biệt viện, đứng trên đỉnh núi nhìn về phía đông, có thể thấy rõ ràng trần nhỏ chỗ Duyệt Lai khách sạn này, mà cửa biệt viện cũng có một con đường lớn do sức người làm, uốn lượn về chân núi, có thể thấy được đó cũng không phải nơi bí ẩn người ngoài không thể xâm nhập gì.

Bởi vậy ta chỉ cần đi về hướng đó, hẳn là có thể tìm được biệt viện Bạch Đà sơn rồi.

Con ngựa già tuy rằng được Duyệt Lai khách sạn nuôi rất tốt, nhưng nó đã quen với việc bước chậm rãi rồi, cho nên hai chúng ta vẫn đang chậm rãi đi về phía tây.

Tây Vực tháng mười hai, gió thổi vào mặt cũng lạnh lẽo như băng, cho dù mặc áo da cừu ra ngoài, hẳn cũng lạnh tới phát run.

Nhưng mà... ta không có nửa điểm cảm thấy lạnh, chân tay thân thể giống như có một dòng khí ấm áp chảy tới từng chỗ, tự động chặn gió lạnh bên ngoài cơ thể.

Này... hẳn chính là tác dụng của nội lực đi... Bất quá...

Ta nở nụ cười khổ, đối với kẻ không có võ công như ta mà nói, nội lực cũng chỉ có công hiệu như vậy mà thôi a...

Không thể một chuồng đánh gãy một gốc đại thụ, không thể nhảy một phát là có thể bay xa mấy trượng.

Cái gọi là đan điền, cái gọi là vận khí, cái gọi là huyết đạo kinh mạch... Những thứ kì diệu đó, ở đời trước với ta mà nói, giống như sự tồn tại thần kì của một không gian khác —— hiện tại cũng vẫn giống nhau.

Trong thân thể mặc dù có nội lực tám mươi lăm năm của Lý Lưu Phong, nhưng ta hoàn toàn không biết cách sử dụng nó.

Nếu phải so sánh, giống như là một nồi cá cháy, cho dù biết nó là của ta, con cá đuôi phượng đó cũng là của ta... Nhưng không ăn được chính là không ăn được!

Ách, Lý Lưu Phong nữ nhân bốc đồng kia, nhìn thấy ta như này, bà có hối hận không?

Bà quá tùy hứng, bà quá tùy tiện, tặng loạn người ta lễ vật mà người ta không thể dùng được, ta... ta hối hận thay bà!

Nếu có cơ hội gặp lại, ta nhất định sẽ cười nhạo bà! Nếu... còn có thể gặp mặt...

50. Q.2 - Chương 50: Gặp Lại

Ta vẫn biết, trong cuộc sống, con người có rất nhiều cuộc gặp gỡ.

Cho dù chúng ta đứng lại, hay tiếp tục đi về phía trước, sẽ luôn luôn không ngừng gặp được những người khác nhau.

Có những lúc, chúng ta gặp được bằng hữu, có lúc lại gặp phải kẻ địch, cũng có lúc, chúng ta lại gặp được...những người không biết nên phân loại như thế nào.

...

...

...

Nhưng cho dù thế nào đi nữa thì ta cũng không nghĩ tới, một ngày nào đó ta cư nhiên... lại gặp đại thúc cùng Ích Tây Gia Thố trong biệt viện Bạch Đà sơn!

Nếu nói lúc đầu gặp được Khách Ti Lệ cùng Thanh Dung vui vẻ ở ngoài cửa biệt viện... chuyện này khiến ta để ý, ngoài ra còn có một tia kinh hãi, vậy thì hành vi xoay người bỏ chạy của hai người các nàng lúc vừa nhìn thấy ta, làm cho ta có cảm giác... lòng tự trọng thực bị tổn thương!

Có nói thế nào đi chăng nữa, chẳng qua ta cũng chỉ ở trong núi có mấy tháng, hẳn là không đến mức biến thành cái bộ dạng quỷ quái kinh thiên động địa gì đi, các nàng cư nhiên lại bị dọa tới như vậy...

Này... có phải hơi quá đáng hay không a!

Không biết gió lạnh từ đâu cuốn bụi đất sù sù thổi qua bên người.

Ta đứng ở cửa biệt viện, ngậy ra như tượng đá.

Bất quá chỉ khoảng ba mươi giây sau, nhìn thấy bốn người vẻ mặt hưng phấn từ biệt viện chạy ra, ta biết là ta hiểu lầm người ta rồi.

Hóa ra Khách Ti Lệ cùng Thanh Dung không phải bị ta dọa chạy, mà là quay lại tìm hai người... Nói như thế nào nhỉ... hai người mà ta quen thuộc tới...

Này xem như lấy thêm can đảm? Kéo da hổ làm cờ lớn ? Hay là ta quả thực có chỗ nào kì quái vui buồn lẫn lộn rồi?

(Kéo da hổ làm cờ lớn: tỏ ý hăm dọa người khác)

Nhưng mà, vừa rồi ở trên trần cũng gặp qua vô số người, hoàn toàn không có thái độ như vậy a.

Ta còn đang cân nhắc chuyện này, đại thúc vẻ mặt như tỏa sáng đã vọt tới trước mặt ta, vươn hai bàn tay to giống như quạt hương bồ túm lấy bả vai ta mà lay cất lực.

“Tiểu nha đầu, ngươi không có việc gì, ngươi quả nhiên không có việc gì, thật sự là quá tốt!”

Kỳ thật ta vốn có rất nhiều lời muốn nói với đại thúc, tỷ như... Ngày đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tỷ như... sau khi chúng ta nhảy xuống vực, y và đám giả lạt ma ra sao, tỷ như... vì sao y lại ở chỗ này?

Nhưng bị y lay kịch liệt như vậy, tất cả những lời muốn nói đều bay lên chín tầng mây.

Ta theo bản năng, giống như vô số lần trước đây, quay đầu nhìn về phía Ích Tây Gia Thố đang mỉm cười đứng bên cạnh đại thúc để xin giúp đỡ.

Sau đó, Ích Tây Gia Thố cũng như vô số lần trước đây, mỉm cười cứu ta ra khỏi ‘ma trảo’ của đại thúc.

Ánh mắt lướt qua khe hở giữa đại thúc cùng Ích Tây Gia Thố, còn có thể đủ tinh tường nhìn được vẻ mặt vui sướng của Thanh Dung cùng Khách Ti Lệ, đó là... vẻ vui sướng chân thực, tuyệt đối không thể nhìn lầm.

Không biết vì sao, nơi nào đó trong lòng đột nhiên cảm thấy mềm mại.

Mọi người đều còn sống... Thật tốt...

Trong sự kích động tru lên của đại thúc, Ích Tây Gia Thố tao nhã bình tĩnh mỉm cười, Khách Ti Lệ cùng Thanh Dung vì mừng quá mà ôm nhau khóc, màn tường có tên ‘Gặp lại’ rất cuộc hạ màn trước cửa biệt viện Bạch Đà sơn.

Gió lạnh tháng mười hai thực hợp thời thổi qua bên người, nhắc nhở chúng ta thời gian và địa điểm này không thích hợp cho việc ôn lại chuyện cũ.

Khách Ti Lệ cười duyên đón lấy dây cương trong tay ta, “Tiểu muội muội, muội đi vào trước cùng Thanh Dung bọn họ đi, ta gọi người tới dắt ngựa của muội vào chuồng chăm sóc.”

Ta sững sờ sững sờ, chưa kịp nói gì đã bị Thanh Dung kéo vào trong, quen cửa quen đường, đi vào tiểu viện ta đã từng ở một thời gian.

Đại thúc ở phía sau chúng ta liều mạng vẫy tay. “Tiểu nha đầu, người nghỉ ngơi trước đi, buổi tối chúng ta lại tới tìm người!”

Ách... Buổi tối? Ta vốn không định ngủ ở đây lâu đến vậy a.

Vì sao tình hình... lại hoàn toàn phát triển ngoài dự kiến của ta?

Thẳng đến khi Thanh Dung bưng trà bánh, cùng Khách Ti Lệ cười đi vào, ta mới nhớ ra, cái chuyện muốn nói từ lúc mới gặp mà nửa chừng bị ngắt lời là chuyện gì.

“Cái kia...” Ta thanh thanh cổ họng, “Xin hỏi Âu Dương thiếu chủ có ở đây không?”

Có thể nhìn thấy đại thúc bọn họ, đúng là vui mừng ngoài ý muốn, nhưng mà trước lúc đến, ta cũng không biết bọn họ ở đây. Ta vốn chỉ là... muốn tìm Âu Dương Khắc đòi lại kim đao của ta mà thôi.

Khách Ti Lệ cùng Thanh Dung nhanh chóng trao đổi một ánh mắt, lúc này Thanh Dung mới cười đáp: “Thiếu chủ không ở đây đâu.”

Nếu có thể, đại khái ta cũng “phất ống tay áo, bước đi không có nửa điểm chần chừ” rồi, nhưng mà kim đao... cho dù thế nào cũng phải đòi lại mới được a.

“Kia... khi nào thì hần trở về?” Nếu không quá lâu, ta nghĩ ta có thể đợi một chút.

Thanh Dung lắc lắc đầu: “Thiếu chủ lần này là đến Trung Nguyên du lịch, cho nên không biết trước ngày về.”

Ta thật sự rất muốn cho tên Âu Dương Khắc một trận.

Đồng thời thực sự sám hối vì mình đã đem kim đao phó thác ột kẻ như thế. Cho dù hần cho rằng ta đã chết, có chút lương tâm thì cũng nên tới thảo nguyên giúp ta chuyển ‘đi ngôn’ chứ.

Nhưng mà hần cứ nhiên đi... Trung Nguyên?

Đại khái là về dữ tợn trên mặt ta quá mức rõ ràng, cho nên Khách Ti Lệ lập tức tiếp lời nói: “Nhưng mà thiếu chủ phân phó qua, nếu tiểu muội muội tới tìm người, cần phải lập tức truyền tin cho người a.”

Ách? Sao hần lại biết... ta còn sống?

Dù sao ngày đó chính tai ta đã nghe được Lý Lưu Phong nói với Âu Dương Phong ta chết thê thảm thể nào cơ mà...

Vừa sững sờ như vậy, Khách Ti Lệ đã cười khanh khách. “Thì ra tiểu muội muội vội vã muốn gặp thiếu chủ như vậy a, chúng ta lập tức đi truyền tin...”

Ta bị nàng cười đến tóc gáy cả người đều dựng thẳng lên, tuy rằng quả thật là vội vã muốn gặp Âu Dương Khắc, nhưng mà ta có thể thề với trời, tuyệt đối không phải cái loại lý do mà các nàng nghĩ a!

“Cái kia...” Ta nuốt một ngụm nước miếng, muốn giải thích, “Ta chỉ là tới lấy một thứ, có một thứ rất quan trọng đã đưa cho hần, cho nên...”

Uy! Khách Ti Lệ, thái độ của ngươi là thế nào a! Cái kiểu cười ái muội “Giải thích chẳng khác nào che dấu, che dấu chẳng khác nào gian tình” này, thật sự làm cho người ta thực vô lực a.

Nhưng Thanh Dung lại có chút suy nghĩ gật gật đầu, sau đó nghiêm trang hỏi ta: “Hoa cô nương, thứ mà cô nói có phải là... một thanh kim đao?”

Ta lập tức gật đầu như bấm tỏi.

Nếu lúc Âu Dương thiếu chủ đi, để lại nó ở đây, ta có thể trực tiếp cầm chạy lấy người, không cần phải đối mặt với hắn nữa, vậy quả đúng là chuyện không thể tốt hơn rồi.

Nhưng câu tiếp theo của Thanh Dung lập tức phá tan ảo tưởng của ta.

“Thanh kim đao kia, ta nhớ rõ nhìn thấy thiếu chủ mang theo bên mình, đúng không?” Nàng hơi hơi nghiêng đầu trưng cầu ý kiến Khách Ti Lệ, Khách Ti Lệ gật gật đầu khẳng định.

Được rồi, nói cách khác... Cho dù có thế nào, ta cũng phải chờ tới khi Âu Dương thiếu chủ hiện thân mới được sao?

Ta đang uể oải, Khách Ti Lệ lại che miệng nở nụ cười, “Thì ra thanh kim đao kia là của tiểu muội muội a.”

Đột nhiên có loại dự cảm xấu từ đáy lòng trời lên, làm cho ta không tự giác rung mình một cái.

“... Khó trách thiếu chủ coi như bảo bối, một khắc cũng không rời khỏi người.”

Thanh Dung cũng cười theo, ánh mắt hai người nhìn ta... quả thực là ái muội nói không nên lời.

Mặc dù có thể cảm giác được hai nàng nói ra những lời này cũng không phải có ác ý gì, nhưng... ta vẫn không thích chuyện không liên quan tới mình mà lại bị người ta kéo vào... Cho nên...

Ta ngẩng đầu nhìn thẳng các nàng, nói từng chữ: “Ta nếu có nửa điểm không an phận đối với thiếu chủ các cô, sẽ chết không có chỗ chôn!”

Những người ở niên đại này, vẫn thực coi trọng lời thề.

Cho nên khi nhìn thấy Thanh Dung vẽ mặt kinh hoảng vội che miệng ta, liên tục nói ‘đồng ngôn vô ký’, nói thế nào thì trong lòng cũng không phải là không cảm động.

(đồng ngôn vô ký: lời nói của trẻ nhỏ không cần kiêng dè cổ kị)

Chỉ là... Các nàng vì sao lại muốn nói những lời này, dụng ý là thế nào?

Ta nhìn chằm chằm Khách Ti Lệ, nàng nhẹ thở dài một hơi, ngồi xuống đối diện ta. Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy vẻ mặt nàng nghiêm túc như vậy, hoàn toàn khác biệt với vẻ vui cười, tức giận lúc bình thường.

“Hoa cô nương...” Nàng mở miệng liền sửa lại xưng hô, “... Ngày ấy tại biệt viện này, tuy là trúng độc không thể động dậy, nhưng thần trí vẫn rất thanh tỉnh. Cô vất vả cứu tính mạng hai người chúng ta như thế nào, chúng ta vẫn ghi tạc trong lòng.”

“Ta... ta chỉ là kéo hai người các cô ra ngoài mà thôi...”

Tuy rằng lúc đó bỏ các nàng lại trên đường là chuyện bất đắc dĩ, nhưng chuyện này vẫn làm cho ta thực áy náy, may mắn... các nàng đều không có việc gì...

Về mặt Khách Ti Lệ hiện lên một nỗi buồn sâu sắc, “Ngày ấy trong biệt viện từ trên xuống dưới tổng cộng một trăm ba mươi tám người, chỉ có hai người chúng ta giữ được mạng sống...”

Thanh Dung đã cúi đầu nức nở bên cạnh.

Lòng ta run lên, nhất thời không biết nên nói cái gì mới tốt, thì ra... đã chết nhiều người như vậy?

“Nếu không phải Hoa cô nương kéo chúng ta ra ngoài, sợ là chúng ta lúc này đã trở thành cô hồn dã quỷ, chết không nhắm mắt rồi. Cho dù lúc trước có nhiều chỗ có lỗi với cô, nhưng nếu lúc này còn có ý muốn làm hại cô, vậy thực không bằng súc sinh heo chó rồi.”

Nàng ngừng lại một chút, lại nói: “Hoa cô nương, cô chẳng những đã cứu chúng ta, còn cứu thiếu chủ, ngay cả lão chủ nhân nghe thiếu chủ nói xong cũng cực cảm kích cô. Chúng ta lại thấy thiếu chủ ngày ngày cầm kim đao ngăn người, mới đầu còn không biết kim đao kia là vật cô tặng...”

Ta lập tức thốt lên, “Ta không tặng cho hần!”

Nàng gật gật đầu, lại không để ý tới ta, nói tiếp: “... Sau chúng ta khéo léo hỏi thăm, lại biết cô chưa chết, liền không khỏi có hy vọng. Hôm nay chính mắt nhìn thấy cô bình an, trong lòng rất là vui mừng, cho rằng cô đối với thiếu chủ cũng có tình, cho nên khi nói chuyện không đúng mực, không nghĩ tới ngược lại, lại hại cô phải phát lời thề độc...”

Khóe miệng ta không tự giác run rẩy, nữ nhân thời này quả thực hiền lành a, chủ động dẫn mối cho nam nhân nhà mình... Nên nói là Âu Dương thiếu chủ rất có phúc khí sao?

Chỉ là ta trêu ai chọc ai rồi, vì sao lại trở thành đối tượng bị dẫn mối?

Loại chuyện này thật sự là làm cho người ta nghĩ đến cũng rùng mình a.

Khách Ti Lệ thấy ta không hé răng, lại tiếp tục nói: “Hoa cô nương nếu để ý tới chuyện hậu cung cơ thiếp của thiếu chủ quá đông, hai người chúng ta có thể đảm bảo các nàng tuyệt đối chưa từng thị tẩm; nếu là để ý hai người chúng ta...” Nàng hé miệng cười, “... Nay nên để thiếu chủ tự mình nói với cô thì hơn?”

Vấn đề là... Ta một chút cũng không muốn nghe Âu Dương thiếu chủ nói về cơ thiếp cùng chuyện thị tẩm này...

Cho dù kỳ thật chân tướng là hần liệt, thì cũng chẳng có nửa điểm quan hệ với ta a...

(ta chết mất, sao tỷ lại có thể nói ra như vậy được cơ chứ __ __!! Nào đã có soái ca nào...đâu. Toàn những anh dũng mãnh phi thường ấy chứ~)

Ta thật sự là không muốn tiếp tục dây dưa tới chuyện này nữa, quyết định tốc chiến tốc thắng. Vì thế trước khi Khách Ti Lệ lại mở miệng, vô cùng khẩn thiết nhìn nàng.

“Cám ơn ý tốt của hai người, ta thật sự đón nhận rồi. Nhưng mà... Thiếu chủ nhà các cô đối với ta, ta đối với thiếu chủ nhà các cô, tuyệt đối đều không có nửa điểm tình yêu nam nữ! Nếu các cô không tin, ta còn có thể phát liền mười cái thề độc để chứng minh...”

Trong phòng nhất thời lặng ngắt như tờ.

Sau một lúc lâu, Khách Ti Lệ mới thở dài một hơi, nói: “Nếu là như thế, là chúng ta đi quá giới hạn rồi, mong rằng Hoa cô nương bao dung.”

Thanh Dung ở một bên muốn nói lại thôi, ta chỉ làm bộ như không thấy.

Lại nói chuyện tào lao một hồi, mới tiến bước được hai vị về mặt ẩm đạm kia.

Ta thở dài thật sâu, suy sụp ngã xuống giường.

Ta cá là nhất định lúc Âu Dương thiếu chủ cầm kim đao suy nghĩ tuyệt đối không liên quan gì tới ta, hơn phân nửa là hần đang tự hỏi nên lợi dụng thanh kim đao này để lôi kéo các thế lực ở Mông Cổ như thế nào đi, tỷ như... Đà Lôi.

Ngày đó lúc ở thạch thất giao “Di ngôn” cho hần, không cẩn thận nói ra ‘tứ ca ta là con thứ tư của Thành Cát Tư Hãn’, thực là làm cho người ta ORZ, thông minh như hần, sao có thể không đoán được thân phận của ta.

Con gái của Thành Cát Tư Hãn... một người khá là có giá trị lợi dụng, nếu nói là hần không có suy nghĩ gì thì thực không thể tưởng tượng được.

Quả nhiên ở cùng một chỗ với loại người có thể chất phiền toái, kết quả cũng sẽ là càng ngày càng gặp nhiều phiền toái a.

Chờ lấy lại kim đao, ta nhất định sẽ dùng vận tốc ánh sáng mà tránh xa...đúng, nhất định!

51. Q.2 - Chương 51: Nghe Không Hiểu

Đêm hôm đó, đại thúc bọn họ không xuất hiện.

Buổi sáng ngày hôm sau, ta tha theo một đồng suy nghĩ linh tinh, chạy tới tiểu viện nơi bọn họ ở, lại bị báo cho biết đại thúc đang tĩnh tọa luyện công trong phòng, không thể bị quấy rầy.

“Luyện công? Luyện công gì?”

Hơn nữa cứ nhiên không thể bị quấy rầy?

Ta nhớ rõ trước kia Ích Tây Gia Thố từng nói rằng, võ công của bọn họ có thể luyện bất cứ lúc nào, có lúc đại thúc luyện công ta cũng từng xông vào, cũng không thấy y có gì khác thường mà.

Thiếu niên trả lời vòng vo chuyển mắt, thái độ uyển chuyển mà khách khí tỏ vẻ: pháp vương bị người ta ám toán, trúng độc được cực kì lợi hại, mỗi ngày phải vận công dựa theo thủ pháp đặc thù mà lão chủ nhân truyền dạy, lại phải ngâm mình trong thùng nước thuốc, ba tháng sau mới có khả năng loại bỏ hết dư độc trong cơ thể.

...

Được rồi, làm một nữ thanh niên chính trực, hoàn toàn không có loại ham mê bất lương rình coi đại thúc tắm rửa, theo lý thuyết ta hẳn là nên về mặt chính nghĩa, xoay người cáo từ.

Nhưng mà... ta vẫn đứng nghiêm gót chân, mặt dày mày dạn hỏi: “Như vậy đệ tử pháp vương... Người khác đâu?”

Nếu hẳn cũng đang tắm rửa, ta đây sẽ hỏi rõ ràng khi nào hai thầy trò bọn họ xong; nếu hai người bọn họ mãi vẫn chưa xong, ta thực hoài nghi không biết có phải có chuyện gì khác rồi hay không.

May mà thiếu niên kia chỉ hơi sững sốt một chút, liền đáp: “Ban nãy ta còn thấy hẳn đi về phía rừng tùng sau núi, không biết giờ có còn ở đó hay không.”

Hỏi rõ phương hướng, ta liền đi bộ ra cửa biệt viện.

Không có người hỏi cũng không có người ngăn đón.

Kỳ thật chỉ cần suy nghĩ cẩn thận cũng có thể biết, nếu phương diện này thực sự có gì đó không bình thường, ngày hôm qua Khách Ti Lệ cùng Thanh Dung căn bản sẽ không cần kêu đại thúc bọn họ ra gặp ta.

Quả nhiên loại người chỉ số thông minh như ta không thích hợp để suy nghĩ những chuyện khó khăn a... Tự mình thông minh là không đúng... Sám hối ba giây trước...

Nhưng mà thật ra, ta cũng hiểu được chút chút vì sao đại thúc bọn họ lại ở biệt viện này chờ được hầu hạ rồi.

Hơn phân nửa là sau khi phát hiện ngọn nguồn mọi chuyện, Bạch Đà sơn liền đơn giản đưa người tới nhà mình an dưỡng, thứ nhất là đảm bảo an toàn, thứ hai là kiếm chút ân tình, sau này còn giao hảo với Hồng giáo.

Hai kẻ họ Âu Dương kia thật sự là phúc hắc a...

Rừng tùng kia cách cửa biệt viện không xa, cứ miên man suy nghĩ như vậy, cũng đã tới nơi.

Sau đó... Liếc mắt một cái liền thấy Ích Tây Gia Thố.

Hắn chính đang ngồi dưới một gốc cổ tùng cao lớn, đầu hơi hơi tựa vào thân tùng loang lổ màu nâu đen, hai mắt nhắm hờ, vẻ mặt an tường mà yên tĩnh.

Gió thổi qua hắn ôn nhu vô cùng, nhẹ nhàng thổi bay một góc áo, trong rừng tùng yên tĩnh, mơ hồ chỉ có tiếng gió.

...

Tiếng gió, ánh mặt trời, cây cối, mặt đất, hần tựa hồ hòa hợp với tất cả tự nhiên thành một thể, cảm giác vô cùng hài hòa, nếu quấy rầy hần, có thể bị trời phạt hay không a?

... Ta vẫn nên quay lại đường cũ đi.

Vừa quay người lại, thanh âm Ích Tây Gia Thố đã vang lên phía sau.

“Hoa Tranh...”

Không biết tại sao trong lòng đột nhiên có loại cảm giác ‘có tật giật mình’, tuy rằng kỳ thật ta không hề làm gì... đành phải ngưng ngừng quay đầu đi qua chỗ hần, tìm đề tài mà nói:

“Hôm nay thời tiết thật tốt a...”

Hần lại nhẹ nở nụ cười, ngẩng đầu nhìn trời, thản nhiên nói: “Thật là thời tiết tốt...”

Không biết vì sao, tổng cảm thấy hần dường như có chỗ nào khác lạ, toàn thân từ trong ra ngoài đều giống như toát ra ánh sáng ôn nhu hoa lệ.

... Ta thở dài thật sâu trong lòng.

Làm một người bình thường, bề ngoài thập phần bình thường, nội tâm vô cùng đáng khinh, ở cạnh Ích Tây Gia Thố luôn luôn tràn ngập cảm giác thanh khiết tinh thuần, ta thật sự rất áp lực!

Không thể không nói đại thúc có thể ở cùng hần hàng ngày mà vẫn bảo trì được bản sắc vốn có, quả thật đã là rất mạnh mẽ a.

Trước kia có đại thúc ở cạnh cùng ta, cảm giác còn không rõ ràng như vậy, lúc này đại thúc không ở đây, cả thể xác và tinh thần ta hoàn toàn, hoàn toàn có thể tự lĩnh ngộ được thể nào gọi là ‘tự biết xấu hổ’ ...

Ta thực sợ sẽ có lúc mình không chịu nổi cảm giác thanh khiết như vậy, phịch một tiếng quỳ xuống đất, nước mắt nước mũi ròng ròng, sám hối những tội nghiệt mà đời trước + đời này đã làm với hần:

Tỷ như hồi ba tuổi thường giật kẹo que của thằng nhóc nhà cách vách; tỷ như hồi năm tuổi dựa vào một cây gậy mà đánh khắp ngõ nhỏ không có đối thủ, tỷ như đi đường nhặt được mười đồng tiền lại không đưa cho thầy giáo để trả lại, mà mua kẹo đường ăn...

Sau đó Ích Tây Gia Thố đại khái sẽ vẽ mặt từ bi nói với ta: “Phật yêu thế nhân, phổ độ chúng sinh” ?

...

...

...

Nghĩ tới loại tình huống đáng sợ đó, ta không khỏi rùng mình, sau đó quyết đoán quyết định kiểm có mà chuồn.

Chỉ tiếc ta vừa mới tìm được một nửa cái cớ, Ích Tây Gia Thố đã thu hồi ánh mắt đang chăm chú nhìn trời, mỉm cười nhìn về phía ta nói:

“Cô tới tìm ta?”

Ta kiên trì gật gật đầu, đáy lòng gào thét không thôi.

Hần nở nụ cười, chỉ chỉ tảng đá bên cạnh, “Vậy... lại đây ngồi đi.”

Ta run run chịu đựng đi qua ngòi vào chỗ của mình, hần liếc nhìn ta một cái, đột nhiên nhẹ nhàng băng quơ nói: “Ta đã... mất hết võ công rồi.”

Câu nói đầu tiên khiến ta cả kinh cơ hồ nhảy dựng lên. “Sao... sao lại thế?”

Đại thúc từng nói rằng tu vi võ học của Ích Tây Gia Thố còn cao hơn Âu Dương Khắc nhiều, mất hết võ công chẳng phải là còn khó chịu hơn cả chết sao?

“Cái kia...”

Ta đang do dự không biết phải mở miệng thế nào mới không chọc tới vết sẹo của người ta, Ích Tây Gia Thổ ngược lại, lại nở nụ cười.

“Cô muốn hỏi vì sao ta lại mất hết võ công?”

“Ách...”

“Ta trúng ‘Bi tô thanh phong’, mười ngày sau mới được Âu Dương tiên sinh tặng giải dược, độc tính tuy rằng được giải, nhưng kinh mạch cũng coi như đã bị phế.” Hắc nói vân đạm phong khinh, giống như chuyện đó chẳng có chút gì liên quan tới mình vậy.

Bi tô thanh phong?

Trong lòng ta đột nhiên nhảy dựng, không rảnh nghĩ nhiều, lấy từ trong người ra hạt châu mà hắc đưa cho ta.

“Là vì... đưa nó cho ta, cho nên người mới có thể bị trúng độc?”

Hắc nhìn hạt châu trong tay ta, vẻ mặt khó tả... Nhưng ta biết mình nói đúng rồi!

Nếu Ích Tây Gia Thổ không tặng hạt châu cho ta, nói vậy hắc sẽ không trúng kịch độc bi tô thanh phong kia, cũng sẽ không mất hết võ công.

Hiện tại... Ta nên làm gì bây giờ...

Ích Tây Gia Thổ đột nhiên mở miệng nói:

“Ta... thân là đệ tử pháp vương, lấy hộ giáo hoàng pháp là thiên chức, không nhất thiết phải tu luyện võ học. Nay tuy rằng không có võ công, nhưng ngược lại có thể một lòng tu phật, cho nên cô không cần... không cần tự trách...”

(hoàng pháp: từ ngữ của nhà Phật, nghĩa là mang ánh sáng giác ngộ phật pháp đến với tất cả chúng sinh.)

“Ta đây có phải nên chúc mừng người từ nay về sau có thể không hối hận thế tục nhân gian, sớm ngày thành Phật đạp đất phi thăng hay không a!”

Lời vừa ra khỏi miệng, ta liền hận không thể cắn đứt lưỡi kẻ vô ơn.

Cho dù có là người hàm dưỡng cao thế nào đi chăng nữa, nghe được hắc cũng sẽ tức giận đi, ta thực chột dạ ngẩng đầu đang muốn giải thích vài câu, lại nhìn thấy vẻ mặt Ích Tây Gia Thổ... cơ hồ có thể nói là “kinh hi” đi...

Hắc...hắc có phải đã phát điên rồi không a...?

Ta theo bản năng rụt cổ. “Ách, xin lỗi, vừa rồi những lời đó đều là vô tâm... Ta cũng không biết vì sao... mình lại nói như vậy...”

Ta thật sự không biết vì sao đột nhiên mình lại nói ra những lời khó nghe tới cực điểm như vậy, không phải trốn tránh trách nhiệm a.

Trong mắt Ích Tây Gia Thổ xẹt qua một tia âm đạm, “Không, là ta thất thố rồi. Mới vừa rồi, ta...ta nghĩ cô... cô...”

Ta... làm sao? Ta vĩnh tai chờ nghe câu dưới, hắc lại không nói thêm gì nữa, chỉ miễn cưỡng cười cười, nhân tiện nói: “Tóm lại... cô không cần để trong lòng là được.”

Ta nghĩ nghĩ, đặt hạt châu vào tay hắc.

“Ban đầu ta không biết, hiện tại nếu đã biết nó là bảo vật trân quý như vậy, ta tuyệt đối không thể nhận. Nó đã cứu ta hai lần, cho nên ta thiếu người hai cái mạng. Tuy rằng có lẽ ta không được việc gì, nhưng nếu có chỗ nào ta có thể giúp được, xin cứ nói cho ta biết...”

Hắc càng nghe sắc mặt càng tái nhợt, ta tự giác ngậm miệng, ngậm ngậm lại rốt cuộc là lỡ lời ở chỗ nào, lần này rõ ràng là ta đã suy nghĩ rồi mới nói a.

Sau một lúc lâu, Ích Tây Gia Thổ mới nở nụ cười khổ. “Là ta quá mức chấp niệm.”

“A?” Ta mờ mịt nhìn hần.

Hần để hạt châu lại bên cạnh ta, đứng dậy, đi về phía trước vài bước, từ phía ta chỉ còn nhìn thấy lưng hần.

“Nhất ẩm nhất trác, giai do tiền định. Nó nguyên bản... là của cô...” Lời nói của hần có chút tối nghĩa, khiến những lời ta muốn nói đều nghẹn lại trong cổ.

(nhất ẩm nhất trác, giai do tiền định: một miếng uống, một miếng ăn cũng đều đã được định sẵn từ trước.)

“Vậy còn người?” Ta không tự chủ được hỏi.

Hần ngừng lại một chút, mới nói: “Từ ta phải chi, từ ta thất chi. Kiếp trước nhân, kiếp này quả, nên là như thế, nên là như thế.”

Ta kinh ngạc nhìn theo bóng dáng hần nhẹ nhàng đi xa dần.

Ích Tây Gia Thố... Ta biết người học vấn rất cao, nhưng mà... kính nhờ... đừng niệm mấy thứ ta nghe không hiểu đó a... (ta cũng hông hiểu luôn _ _!!)

Buổi chiều ngày đó, đại thúc mang theo Ích Tây Gia Thố quang lâm tiểu viện của ta.

Đại thúc trung khí mười phần, oán hận nói với ta về ‘thứ được hôi thối không chịu nổi’ khiến y ‘ngay đến da cũng phải nhăn lại’, mà Ích Tây Gia Thố trước sau như một, vẫn chỉ cười yếu ớt ngồi nghe chúng ta nói chuyện... Tựa như khi ở Duyệt Lai khách sạn, giống như tất cả mọi chuyện đều chưa từng phát sinh vậy.

Cho nên, ta cảm thấy lúc trước nhất định là ta bị viễn thị rồi.

Cái gọi là “Ái biệt ly, oán tắng hội, cầu bất đắc, sinh tử khổ” đều là những loại cảm tình mà tục nhân chúng ta mới có, loại người siêu phàm thoát tục như Ích Tây Gia Thố, sao có thể... toát ra cái loại thần sắc ảm đạm bi thương này chứ?

(Ái biệt ly, oán tắng hội, cầu bất đắc, sinh tử khổ: 5 trong 8 nỗi khổ trong Phật giáo: bao gồm sanh khổ (nỗi khổ do sự sinh đẻ), lão khổ (khổ do tuổi già), bệnh khổ (khổ khi mắc bệnh), tử khổ (khổ vì đau đớn khi chết), ái biệt ly khổ (khổ vì thương yêu phải chia lìa), oán tắng hội khổ (khổ vì oán thù gặp gỡ), cầu bất đắc khổ (khổ vì mong cầu không được), ngũ ấm xí thành khổ (khổ vì ngũ uẩn nung nấu)

Suốt đêm hôm đó ta nằm mộng.

Khi tỉnh lại, ngoài cửa sổ, ánh mặt trời đã sáng lạn vô cùng.

Ta xoay người xuống giường, vừa rửa mặt vừa tính toán thời gian, nếu ta nhớ không lầm, hiện tại nhị sư phụ bọn họ hẳn là đã tới Trung Nguyên rồi, cho nên... hiện tại ta cũng nên nhích người rồi.

Về phần kim đao, so với ngôi thờ Âu Dương thiếu chủ không biết khi nào mới quay lại, không bằng ta trực tiếp đi tìm hần.

Dựa theo nguyên tác mà nói, những nơi hần thường lui tới cũng chỉ đơn giản có vài chỗ...

Cho dù những nơi khác ta không dám đi, nhưng chẳng lẽ ta lại không dám tới Ngưu Gia thôn, quê cũ của Quách đại hiệp ôm cây đợi thỏ sao?

52. Q.3 - Chương 52: Tiểu Vương Gia Cường Thường Dân Nữ

Thời đại này không có hệ thống GPS định vị toàn cầu, cũng không có sinh điểm đồ như trong Harry Potter, cho nên ta hoàn toàn không biết các NPC trong Xạ Điều lúc này đang du đãng ở nơi nào trong bản đồ Trung Nguyên rộng lớn này.

Nhưng mà ít nhất ta cũng biết, ở giai đoạn nào, tìm đến đâu thì có thể gặp được những ai.

Tỷ như... Cẩm rễ ở Túy Tiên Lầu phủ Gia Hưng, có thể có hi vọng nhìn thấy phong thái của Đông Tà, Tây Độc, Bắc Cái, thêm lão Ngoan Đồng;

Tỷ như... Cẩm rễ ở Quy Vân Trang bên Thái Hồ, có thể nhìn thấy “Mục Niệm Từ đêm khuya tới gặp Hoàn Nhan Khang”, “Mai Siêu Phong đại chiến Quách đại hiệp” đủ loại kịch tình phần khích.

Nếu không, trực tiếp quay về Ngưu Gia thôn ở Lâm An, quê cũ của Quách đại hiệp, trên cơ bản tất cả những nhân vật quan trọng hay không quan trọng cũng đều xuất hiện ở nơi đó.

Hoặc là... Triệu vương phủ?

Ta gục xuống bàn trong khách sạn —— đương nhiên không phải Duyệt Lai khách sạn, chỗ mà trước kia đã từng đánh dấu là ‘nơi đầu bảng phát sinh những chuyện đại sự’ —— phiền não cần đầu bút.

Rốt cuộc có nên tới Triệu vương phủ, nơi sắp xảy ra đại sự gần nhất hay không đây?

Vừa rồi hỏi thăm tiểu nhị những chuyện xảy ra ở đây, tin tức giạt gân nhất cũng bất quá chỉ là “Tiểu thiếp thứ chín mới nạp của cậu của tiểu thiếp mà Tam vương gia yêu nhất, bỏ trốn cùng phu chăn ngựa” loại trình độ này mà thôi.

Có thể thấy được đại sự kinh thiên động địa vô số người chứng kiến “Lục Vương phi cùng chồng trước song song tự tử, tiểu thể tử không phải là Vương gia thân sinh” trận này vẫn chưa khai mạc.

Nói cách khác từ giờ ngồi canh ở Triệu vương phủ, kỳ thật còn kịp.

Nhưng mà ta phải làm thế nào mới có thể bình an ra vào Triệu vương phủ đề phòng thâm nghiêm?

Đừng nhắc tới nội lực với ta...

Mấy ngày qua ta ngày đêm bồn ba, phát hiện ngoại trừ phòng lạnh, nó còn có thể nâng cao sức miễn dịch, tăng cường thể lực, không dễ mệt nhọc... Xét về công năng, tốt hơn dùng Não bạch kim.

(Não bạch kim: tên một loại thuốc bổ của TQ.)

Nhưng loại chuyện võ nghệ cao cường, đánh giết lẫn nhau này, trước mắt với ta mà nói, vẫn đang thuộc loại không thể thừa nhận được.

...

...

...

Quên đi, vẫn nên trực tiếp tới Ngưu Gia thôn đi, ít nhất ra vào mấy gian phòng cũ nát đó cũng không cần dùng tới võ công, cũng không tốn tiền mua vé vào cửa.

Ta quyết đoán cầm bút, gạch ba chữ ‘Triệu vương phủ’ trên giấy đi, tỏ quyết tâm tuyệt đối không tới đó.

Bất quá... thế giới này, tựa hồ không xảy ra theo như những gì ta tính a...

Ta nguyên bản vốn chỉ định đi dạo kinh thành Kim quốc mấy ngày trước khi Nam hạ mà thôi, cư nhiên lại cũng có thể gặp được một vị...người quen mà ta một chút cũng không nghĩ là sẽ gặp được.

Lúc ấy, trên một con đường không thuộc loại phồn hoa, ta vừa đi vừa ột viên hạt dẻ sao đường vào miệng, đang định dùng răng cửa tách vỏ lấy nhân ăn, vừa nhắc mắt liền thấy tiểu vương gia vẻ mặt hắc tuyến đứng ở con phố đối diện, sau đó... ta vẫn duy trì tư thế này... Đại khái là giống như hình ảnh con sóc đang gặm hạt thông, hóa đá tại chỗ.

Kỳ thật tiểu vương gia tuy rằng ngọc thụ lâm phong tuấn tú hơn người, nhưng có nói thế nào thì cũng vẫn thuộc phạm trù người bình thường, không thể có công năng phát sáng bắt mắt như đèn neon được.

Công thần lớn nhất có tác dụng làm cho hấn nổi bật bất phàm giữa biển người mờ mịt, chính là hơn chục gã tùy tùng trắng kiện, mặc cẩm y phục giống nhau đứng phía sau hấn... Cùng với lực uy hiếp cường đại khiến tất cả mọi người đều không dám tới gần trong phạm vi hai thước.

— Giữa dòng người đi lại như mắc cửi, đột nhiên lại có một khoảng lớn không ai dám bước tới như vậy, có mù mới không nhìn thấy hấn ở đó!

Ta cảm thấy, lấy tính tình tiểu vương gia mà nói, không có khả năng nhớ được một nữ nhân Mông Cổ ‘hoa si + ngu ngốc’ chỉ gặp qua hai lần trên thảo nguyên hơn nửa năm trước. Cho nên vẻ mặt khó chịu của hấn lúc này đang nhìn, hơn phân nửa là đại nương bán hạt dẻ sao đường bên phải ta, nếu không chính là đại thúc đang nặn đồ chơi bằng đường bên trái ta...

Bất quá, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, vì sự an toàn, ta quyết định mau chóng biến mất khỏi tầm mắt tiểu vương gia thì hơn.

Vì thế ta đem túi hạt dẻ sao đường che trước mặt, chuyên tâm đếm số hạt, đồng thời nghiêng người ba mươi sáu độ, bước nhanh về phía tiệm ăn nhỏ bên trái ngược hướng với bọn họ.

Đáng tiếc trời không chiều lòng người, ta còn chưa kịp đi tới nơi an toàn, chợt nghe phía sau vang lên một trận tiếng bước chân dồn dập.

Sau đó hơn chục tên tùy tùng kia liền vây thành một bức tường thịt, mà ta, chính là trung tâm bị vây khốn bất đắc dĩ.

Ngay sau đó bức tường người mở ra một phần, tiểu vương gia thông thả tiến vào...

ORZ, cảnh này quả thực chính là hiện trường chân thật của kịch tình “Nhà có ruộng tốt vạn khoảnh, không học vẫn không nghề nghiệp, không có việc gì suốt ngày dẫn một đám cẩu nô tài đùa giỡn con gái đang hoàng trên đường” a!

Bất quá, vượt lương tâm mà nói, dùng một trận thế lớn như này, đi đùa giỡn đám con gái nhà lành tư sắc còn kém hấn vài phần— tỷ như ta, còn không bằng hấn về nhà soi gương tự đùa giỡn chính mình.

Vừa tưởng tượng tới cảnh tiểu vương gia cầm gương tự đùa giỡn chính mình... Khụ khụ, ta đoán lúc này nhất định là ta đang cầm lòng không đậu, cười một cách khá là đáng khinh.

Thế cho nên lúc ta phục hồi tinh thần lại, phát hiện tiểu vương gia đứng đối diện ta, sắc mặt khá là khó coi.

Hấn liếc mắt nhìn ta. “Sao cô lại ở chỗ này?” Ngữ khí kia thực quá khinh người a!

Bà nó chứ, kinh thành là nhà người mở chác, sao ta lại không thể ở đây chứ!

Ta liếc mắt nhìn lại hấn. “Ta thích thế!”

Đại khái hấn không nghĩ ta sẽ đập lại, không khỏi ngây ra.

“Lớn mật! Dám bất kính với tiểu vương gia!”

Tùy tùng Giáp hét lớn một tiếng, hung hăng tiến lên vài bước, có vẻ ‘ta sẽ cho người biết tay’.

Kính nhờ, chỉ là lời nói mà thôi, ta cũng không xông lên tát tiểu vương gia nhà người, sao phải bày ra vẻ sốt ruột trung thành tận tụy hộ chủ như vậy?

“Lui ra! Không được vô lễ với vị cô nương này.”

Tuy là nói như vậy, bất quá khoe miệng tiểu vương gia vẫn nhếch lên, hiển nhiên thực vừa lòng với biểu hiện của tùy tùng Giáp này.

Ta không nhịn được, hất mặt nhìn trời.

Lúc nhìn lại, phát hiện sắc mặt tiểu vương gia có xu hướng chuyển sang màu xanh... Chắc chắn, thực phần khích...

Đang muốn chờ xem mặt hấn còn có thể biến thành bao nhiêu loại màu sắc nữa, tiểu vương gia bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn ta cười cảnh xuân sáng lạn, sau đó chậm rãi, thông thả, khoan thai đi tới, từng bước, từng bước... Thực ngọc thụ lâm phong, thực tiêu sái đẹp mắt...

Này xem như đang dùng “Mĩ nam kế” sao? Hấn... hấn thực cho rằng ta là hoa si a...

Ta trợn mắt nhìn hần từng bước tới gần rồi dừng ngay trước mặt ta, sau đó cúi xuống ghé vào bên tai ta nhẹ nhàng nói một câu:

“Thành Cát Tư... Lệnh tôn lệnh cho cô tới trao đổi chuyện quan trọng với phụ vương ta?”

Ta hoàn toàn bị hóa đá rồi.

Hóa ra Thành Cát Tư Hãn cùng Hoàn Nhan Hồng Liệt quả nhiên có gian tình, a, không, là giao tình, a, không, là cầu kết mới đúng!

Bất quá cho dù ta còn đứng ở Mông Cổ, cho dù trên đầu có cái danh ‘Con gái Thành Cát Tư Hãn yêu thương nhất’, đại sự việc quân cũng chẳng có liên quan gì tới ta a.

Tiểu vương gia nhìn thấy ta trên đường liền kích động chạy tới như vậy, ta đương nhiên không đến mức nghĩ rằng hần vui vẻ khi nhìn thấy ta, cho nên... Hần là có nguyên nhân khác đi...

“Phải chăng...là có ý giao hảo với Triệu vương phủ ta?”

Hần cố ý nhấn mạnh ba chữ ‘Triệu vương phủ’, không biết vì sao, trong giọng nói mơ hồ có chút khản trương.

Mặc kệ nói như thế nào, ta... cũng không liên quan gì tới những tính toán của Thành Cát Tư Hãn, nhất là khi đối tượng y tính kế lại là Kim quốc.

Cho nên ta chỉ hàm hàm hồ hồ ‘À’ một tiếng cho qua chuyện.

Về mặt tiểu vương gia đột nhiên trở nên cổ quái, như là phần nộ hay là khinh thường gì đó, còn kèm theo vô số cảm xúc mà ta không nhìn ra được.

Hần bỗng dừng túm lấy cổ tay ta, một trảo này, lực đạo rất lớn, ta cơ hồ có thể nghe được tiếng xương cốt của mình vang lên lách cách. Ta đau đến mức muốn cắn cho hần một phát, trong cơ thể bỗng nhiên dâng lên một luồng khí ấm áp, ngay sau đó chỗ cổ tay bị nắm chần động mạnh, đau đớn giảm bớt rất nhiều.

Ta đau nhe răng trợn mắt, xoa xoa cổ tay xanh bầm dấu tay, thật sự là hận không thể một cước đá chết tên tiểu vương gia đề tiện vô sỉ này.

Oán hận ngẩng đầu trừng hần, lại phát hiện vẻ mặt hần đang vô cùng khiếp sợ nhìn ta, ánh mắt này giống như nhìn thấy một loại quái vật khó tin gì đó, làm cho ta cực kì không thoải mái.

Ta hừ một tiếng, “Tiểu vương gia, nếu không có việc gì, thứ lỗi ta không thể phụng bồi tiếp.”

Theo ta được biết, lúc này Thành Cát Tư Hãn còn chưa động thủ với Kim quốc, mà Hoàn Nhan Hồng Liệt muốn từ địa vị Vương gia ngồi lên ghế thái tử, cũng còn cần tinh binh của Mông Cổ trợ giúp. Cho nên tiểu vương gia cho dù có bất mãn với ta thế nào đi chăng nữa, cũng không đến mức ở trên đường giết người diệt khẩu.

Cho nên ta thực chắc chắn bước ra ngoài...sau đó...bị đám tường thịt kia cản lại...

Được rồi, trong chuyện này xem ra, bọn họ chỉ biết nghe lời chủ nhân mà thôi.

Xoay người nhìn tiểu vương gia, hần chính đang cau mày suy nghĩ, giống như mất hồn.

Ta nhếch nhếch khóe miệng, kiên nhẫn chờ hần hoàn hồn.

Đột nhiên một trận tiếng vó ngựa dồn dập từ xa lại gần, đảo mắt đã chạy tới bên ngoài đám tường thịt.

Tiếng vó ngựa vừa ngừng lại, một người tiến vào trong bức tường người, vội vàng chạy tới bên người tiểu vương gia, ghé tai nói mấy câu, sắc mặt tiểu vương gia lập tức đại biến.

Hơn phân nửa là xảy ra chuyện gì rồi đi, ta không nhận được dưới đáy lòng rất là vui sướng khi người gặp họa.

Bất quá...

Tiểu vương gia đột nhiên quay đầu nhìn về phía ta, trên mặt nổi lên một nụ cười giả dối không thể giả dối hơn.

“Ồ xa tới là khách, không dám chậm trễ, thỉnh... cô nương tới phủ ở chơi mấy ngày, cũng có thể để cho ta làm chủ được tiếp đón tận tình.”

Cũng không chờ ta trả lời, hần liền chuyển hướng đám tùy tùng, thanh âm lạnh lùng nói:

“Mau cẩn thận mời vị cô nương này tới phủ cho ta, nếu trên đường thiếu nửa sợi tóc, coi chừng cái đầu của các người!”

Nói xong hần lập tức tung người nhảy lên, vũng vàng hạ xuống con ngựa bên ngoài, vung dây cương, con ngựa kia ra sức phi nước đại, một đường phi, cũng không biết đã hỏng bao nhiêu hàng quán, dọa bao nhiêu người qua đường, cứ như vậy nghênh ngang mà đi rồi.

Sau đó, liền là vấn đề của ta rồi.

Cho dù có đồng bảo bối nhị sư phụ đưa cho, nhưng muốn cùng lúc xử lý hơn chục tên to cao vạm vỡ mà phá vòng vây... Hiển nhiên không phải chuyện mà ta có thể làm được.

Cho nên ta chỉ đành thở dài, cũng rất thức thời theo chân bọn họ mà đi.

May mắn... Ta đã trả trước tiền thuê phòng mười ngày, trong vài ngày tới, đồ đạc của ta hẳn sẽ không bị ném ra khỏi cửa khách sạn.

May mắn... Những thứ quan trọng ta đều mang theo bên người, không chừng sẽ có lúc cần dùng tới.

Hơn nữa, tái ông thất mã yên tri phi phúc, này không phải vừa lúc có thể trà trộn vào Triệu vương phủ rồi sao?

(tái ông thất mã yên tri phi phúc: ý chỉ phúc họa khó lường)

...

Tuy rằng an ủi mình như vậy, nhưng mà... ta cũng thực khó chịu a a a.

Ta lòng không cam, tâm không muốn, lê bước đi theo đám tùy tùng của vương phủ, nhìn đám người qua đường thỉnh thoảng ngẩng đầu ái ngại, ta đột nhiên có một ý tưởng...

Lúc đi đến một chỗ ngã tư phồn hoa, quan sát mật độ người đi lại một chút, ta phi thường khoái hoạt dừng lại.

Sau đó xông về phía tùy tùng Giáp, túm lấy cánh tay hần mà giật.

“Buông, buông...” Khụ khụ, ta đoán hiện tại tâm tình hần nhất định thực phức tạp, rõ ràng người kéo là ta mà.

“Tiểu vương gia của Triệu vương phủ các người...”

Ta âm thầm véo đùi một cái, nặn ra vài giọt nước mắt, sau đó tru lên bằng âm lượng lớn nhất.

“Ban ngày ban mặt, cứ nhiên cường thường dân nữ a!”

...

...

...

Sau đó vừa lòng nhìn vô số quần chúng lấy thế sét đánh không kịp bưng tai rầm rập chạy tới xem náo nhiệt, cùng đám tùy tùng vô cùng xấu hổ vẫn đang đứng ngây ra đó.

Thẳng đến khi bị tùy tùng Giáp khiêng trên vai như khiêng bao tải, chạy nhanh qua mấy ngõ nhỏ, ta vẫn còn cười đến run rẩy cả người.

Ta căn bản vốn không trông cậy sẽ có người xông vào Triệu vương phủ giải cứu cho ta, thế còn không bằng chờ trên trời rơi xuống cơn mưa vàng đi.

Nhưng mà trong lòng mỗi người đều có nhiệt tình bất quá hừng hực thiêu đốt a...

Cho nên tin tức gât gân nhất kinh thành sáng mai hẳn sẽ biến thành “Tiểu vương gia cường thưởng dân nữ” đi?

53. Q.3 - Chương 53: Vượt Tường Nhớ

Tiểu vương gia ‘mời’ ta về Triệu vương phủ rốt cuộc là muốn gì?

Từ lúc bị tùy tùng Giáp khách khí ‘đưa’ vào gian phòng khách cao cấp rộng lớn sáng ngời, trang hoàng toàn đồ dùng tinh xảo này... ta vẫn luôn tự hỏi chuyện này.

Thái độ của hắn...phi thường kì quái.

Hắn khó chịu với ta cũng là bình thường, ta cũng chưa bao giờ thấy hắn vừa mắt. Nhưng rõ ràng là không vừa mắt với ta, còn lôi ta về Triệu vương phủ này làm gì, chắc sẽ không phải là để bồi dưỡng sức chịu đựng đấy chứ?

Hiện tại hẳn vẫn là kì trăng mật đồng minh giữa Thành Cát Tư Hãn với Hoàn Nhan Hồng Liệt —— nếu không, ta hẳn đã làm con tin bị nhốt trong thiên lao, chứ không phải khách ở trong phòng thế này rồi, cho nên có thể loại trừ khả năng ta thành cá trong chậu.

Nếu là đồng minh, nhất định sẽ có chuyện muốn nói, cho dù vì tránh cho người ta biết mà không tiện công khai lui tới, hẳn là cũng sẽ ngầm ngầm sắp đặt đường khác...

Hừ, nhớ lại hai câu mà khi đó tiểu vương gia thấp giọng hỏi ta, ta nghĩ ta đại khái có thể biết được... hẳn coi ta thành người nào rồi.

Là mật sứ của Thành Cát Tư Hãn đi...

Không thể không nói, kỳ thật thân phận này thoát nhìn thực hợp lý. Thương lượng chuyện cơ mật quan trọng, có người nào đáng tin cậy hơn con gái yêu của mình đây?

Cho nên trước khi mật sứ đích thực của Mông Cổ xuất hiện, ta hẳn là vẫn an toàn.

Cho dù bọn họ xuất hiện... Hắc hắc, ta cũng vẫn thực an toàn. Những người có thể tham gia vào việc cơ mật của Thành Cát Tư Hãn đều là những kẻ tâm phúc, đều là những người đã nhìn ta lớn lên, sao có thể để ta bị trừ khử chứ...

Bởi vậy cho dù có không vừa mắt với ta thế nào đi chăng nữa, tiểu vương gia nhiều nhất cũng chỉ có thể giam lỏng ta mà thôi.

Tuy rằng hẳn cư nhiên lại vì thất bại cách đây nửa năm trên thảo nguyên mà rối rắm cho tới tận bây giờ... chuyện này thực có điểm khó hiểu, nhưng sau khi hiểu được sinh mệnh mình hơn phân nửa là không có gì nguy hiểm, tâm tình ta vẫn rất tốt.

Tâm tình tốt, khẩu vị cũng tốt, vì thế bụng thực phối hợp kêu lên ‘cô lỗ’.

Buổi sáng chưa ăn cơm liền ra ngoài, túi hạt dẻ sao đường đã bị rơi mất trong lúc ta một phen nước mắt nước mũi sắm vai ‘dân nữ bị cường thưởng’, aiz... Nên làm gì bây giờ đây...

Ba mươi phút sau, ta phát hiện gian phòng khách cao cấp rộng lớn sáng ngời, trang hoàng toàn đồ dùng tinh xảo này... cư nhiên giống như vừa bị đàn chuột càn quét qua, ngay cả nửa mẩu đồ ăn cũng không có...

Ách! Phải biết rằng trong tiểu viện bình thường của Bạch Đà sơn cũng luôn có đồ ăn 24/24 a!

...

Nửa giờ sau, ta ôm bụng hữu khí vô lực nằm úp sấp trên bàn, bắt đầu hoài nghi này có phải đột chính người đầu tiên của tiểu vương gia hay không...

...

Một giờ sau, cuối cùng tùy tùng Giáp cùng tùy tùng Ất cũng bê một khay đồ ăn tỏa hương thơm ngào ngạt vào, ta còn tưởng rằng mình đã đói đến sinh ảo giác rồi chứ.

Tùy tùng Giáp nghiêm mặt đặt khay đồ ăn lên bàn, lấy ngữ khí chu đáo khách khí có lẽ kiêm lãnh đạm nhưng không gây bất hòa... nhắc nhở ta những điều cần phải chú ý, tổng kết lại, tư tưởng trung tâm đơn giản chính là “Tiểu vương gia có rảnh sẽ đến thăm cô, trước đó nghiêm cấm chạy loạn bên ngoài”.

Lời nói này thực làm cho ta cảm thấy... dường như hẳn đã thật sự xem ta như dân nữ bị tiểu vương gia nhà hẳn cường thường rồi a a a!

Nhận thức điều này cơ hồ khiến ta bị trúng sét thiên hôn địa ám nhật nguyệt vô quang, thiếu chút nữa lập tức khóc rống tại chỗ.

(thiên hôn địa ám nhật nguyệt vô quang: trời đất u ám không có ánh sáng mặt trời mặt trăng)

Bất đắc dĩ, tùy tùng Giáp cùng tùy tùng Ất hoàn toàn không cho ta cơ hội biện bạch, vừa nói xong liền vọt ra ngoài như một trận gió, để lại một mình ta u oán nhìn trời không còn biết nói gì được nữa.

Làm tùy tùng, cho dù các người không tin tưởng nhân phẩm tiểu vương gia nhà mình, ít nhất cũng phải tin tưởng ánh mắt của hẳn một chút đi! Hay là...

Tiểu vương gia thật sự thường xuyên làm loại chuyện “cường thường dân nữ” này?

Ngoài cửa truyền đến tiếng nói chuyện, rất nhanh liền giải thích nghi hoặc cho ta, nhân tiện nói một câu, âm lượng kia hiển nhiên lớn hơn so với bình thường rất nhiều a...

“Người lúc trưa thì giữ trong phòng, người buổi chiều lại nhốt trong lao, đại ca, huynh đi theo tiểu vương gia lâu ngày, có biết...định làm gì không?”

“Tâm tư tiểu vương gia, ai mà đoán được.” Người được gọi là đại ca buồn bực hừ một tiếng, hiển nhiên đối với chuyện này có chút bất mãn, “Một cô nương cũng liền thôi, ngay cả cô nương cùng cha mình cũng ‘mời’ về, lại còn nóng lòng tự mình đưa cơm tới nhà lao...”

Người lúc đầu cười nói, “Có thể thấy được người trong lao kia mới là chính chủ.”

“Ai nói không phải chứ.”

...

Cô nương! Cô nương cùng cha! Trong lao! Tiểu vương gia tự mình đưa cơm!

Bốn cụm từ này đứng cùng một chỗ hiển nhiên nói lên rằng nữ thứ trong Xạ Điều – Mục Niệm Từ Mục cô nương đã chính thức lên sân khấu rồi

Như vậy ta đã bỏ lỡ tình tiết kinh điển ‘Tỷ vũ chiêu thân’ rồi! Sớm biết là hôm nay, đánh chết ta cũng không đi dạo phố, đã sớm tìm một góc nào đó rình coi màn tuồng hoa lệ tiểu vương gia cùng Mục cô nương ôm nhau quay người 720° trên không trung rồi a!

Ngao ô ngao ô ngao ô!

Ta đang ở trong phòng lấy tư thế của vượn người Thái Sơn nhảy nhót lung tung biểu đạt sự hối hận cực độ, cửa phòng bỗng nhiên “chi nha” một tiếng lại mở ra.

Sau đó... Hai vị tùy tùng đứng ở cửa... cùng nhau hóa thạch rồi...

...

Ta vội lùi về chỗ trước khi hai tượng đá kia tan ra, muốn bọn họ tin rằng những gì vừa thấy chẳng qua chỉ là ảo giác...

Bất quá, dường như không thành công a...

Tùy tùng Giáp run rẩy cả người tới mức ta nghĩ hẳn bị trúng gió, mới phun từ kẽ răng ra một câu:

“Cô nương... Thỉnh tự trọng!”

Ta vô cùng thành khẩn ngẩng đầu nhìn hần, hần hồ nghi nhìn ta một lúc lâu, mới cầm lấy tờ bái thiếp ban nãy hần tiện tay đặt lên bàn lúc bê khay đồ ăn đến, kéo tùy tùng Ất, hai người cùng nhau lui ra ngoài.

Cửa lại đóng lại, nghe được tiếng bước chân dần dần đi xa, tâm tình ta lại kích động không khắc chế được, “Ngao ô” một tiếng lại nhảy dựng lên.

Tờ bái thiếp kia vốn để trên bàn, ta cũng không để ý tới, nhưng hần lại cố ý vào lấy, ngược lại, lại làm cho ta tò mò liếc qua, sau đó thấy được ba chữ to ‘Vương Xử Nhất’.

Hóa ra, những tình tiết quan trọng, đều bắt đầu từ hôm nay rồi a.

Vương Xử Nhất mang theo Quách Tĩnh đến dự tiệc, sau đó so chiêu cùng những cao thủ Triệu vương phủ mời tới, sau đó còn bị thương trốn chạy, sau đó Quách đại hiệp chạy khắp nơi cũng không mua được thuốc, tiếp sau đó... Hần sẽ gặp Hoàng Dung mặc y phục nữ rồi, sau đó chính là một đoạn dài bồi dưỡng tình cảm!

A a a a a, thực muốn nhìn, thực muốn nhìn hiện trường phát sinh JQ giữa hai nhân vật nam nữ chính a... Nhiệt tình bát quái của ta thiêu đốt chưa từng có ...

Cuối cùng ta quyết định... vượt tường!

Chuyện vượt tường này cần có chút chú ý.

Dưới Càn Khôn, giữa ban ngày ban mặt không thể vượt tường, nếu không, những người mắt tốt trong phạm vi trăm mét mà nhìn thấy một kẻ nằm úp sấp trên bờ tường, có thể trực tiếp bắt nhốt ngục, đến lúc đó muốn nói chẳng qua chỉ là đang chờ hồng hạnh cũng chẳng có ai tin;

(Càn khôn: ý chỉ trời đất)

Mưa sa gió rét, sấm vang chớp giạt cũng không thể đi, tay chân trơn trượt không nói, cả người ướt đầm đứng ở chỗ cao, còn không phải thành cây cột thu lôi sao, đến lúc đó bị sét đánh thành cháy sém một tay chỉ trời một tay chỉ đất, còn không bằng đứng trong tường;

Đêm đen đưa tay ra nhìn không thấy năm ngón cũng không thể đi, ngay cả năm ngón tay cũng không nhìn thấy, lại không thể châm nến mang theo, ai biết có đi đúng đường không a, vạn nhất mấp máy nửa ngày mới phát hiện đi vào chuồng heo, khóc không ra nước mắt mắt.

...

Hôm nay vừa hôm trời đầy mây, không mưa cũng không gió, không lạnh cũng không nóng.

Trời lại vừa tối, có thể thấy được hình dáng, lại mơ mơ hồ hồ không thấy rõ chi tiết.

“Từ xưa anh hùng đều phải chết, người không vượt tường uống thiếu niên.”

...

Hừ hừ mọi việc cứ như thế bị ta bóp méo, lần này ‘vượt tường Triệu vương phủ’ chính thức triển khai.

Phòng khách cao cấp này kì thực thuộc một tiểu viện.

Trên cửa phòng có hai cái khóa, cửa viện có một khóa, cộng thêm một cái ở cửa bên ngoài.

Đại khái bọn họ cảm thấy như vậy đã đủ để đối phó với một dân nữ không có võ công rồi, cho nên không có ai thủ vệ —— nói đến điểm này, thật ra ta cảm thấy tiểu vương gia nhốt Mục cô nương trong lao hơn phân nửa không phải vì không biết thương hương tiếc ngọc, mà là lo lắng nơi này không ngăn được Mục cô nương đi.

Kỳ thật hần lo lắng là thực có đạo lý, đừng nói Mục cô nương, ngay tới một kẻ bất tài như tại hạ, mấy cái ổ khóa này cũng không ngăn được a.

Ta cười đến thập phần âm hiểm, lấy từ túi da ra một cây sắt ‘chuyên dụng để mở khóa’ ...

Ba phút sau, ta đã đứng ở trong viện.

Ổ khóa trên cánh cửa viện tuy rằng không khó mở, nhưng cách cửa bên ngoài ta lại không giải quyết được. Đây cũng là nguyên nhân trọng yếu nhất khiến ta lựa chọn việc vượt tường.

Ta dùng cả tay lấn chân, sau đó bò thẳng đến góc hướng tây, chỗ này ban ngày ta đã nhìn thấy có một chạc cây nhỏ, mọc lên phía tường viện.

Hít một hơi thật sâu hương vị tự do cùng... mùi đồ ăn trong không khí, tay chân ta cùng sử dụng mấp máy bò dọc tường viện ...

Không có biện pháp, tường viện cao hơn một trượng, nếu ta cứng rắn muốn nhảy xuống cũng không phải không thể được, dù sao cũng không chết. Nhưng hiện tại trong tình huống trước mắt có đường đi, sau lưng không có truy binh, ta vẫn có khuynh hướng tìm tới chỗ nào có chạc cây hoặc hòn giả sơn hoặc chỗ nào đó để tiếp đất cho an toàn.

Bất quá... sử dụng công phu bò uốn lượn như vậy, thật đúng là mệt a...

Vừa bò lại còn phải vừa lưu ý động tĩnh trên đường, có hơi chút gió thổi cỏ lay, ta cũng phải lập tức ép sát xuống, hận không thể biến thành người tàng hình.

May mắn người bình thường đi đường cũng không có thói quen nhìn trời, có mấy người đi sát chân tường cũng không phát hiện trên đầu còn có người sống.

Hoàn hảo không lâu sau ta liền phát hiện bên dưới tường cách đó không xa, thoát nhìn có cái gì đó giống như hòn giả sơn...

Sự thật chứng minh mắt ta vẫn rất tốt, kia quả thật là một hòn giả sơn khá cao.

Ta tay chân cùng sử dụng thật cẩn thận thò chân xuống hòn giả sơn, xoay người, sau đó... mờ mịt phát hiện mình cứ nhiên đứng trong một rừng mai.

Hương khí thanh thuần tỏa trong không trung, cách đó không xa là một gian phòng đèn đuốc sáng trưng, ánh sáng nhạt xuyên qua tầng tầng cửa sổ, chiếu lên góc bạch mai, càng có vẻ nhu hòa ôn nhuận.

Giống như là... đột nhiên tiến vào mộng cảnh vậy...

Ta đưa tay bẹo bẹo mình một phát, xác định cảnh đẹp trước mắt không phải ngủ mơ, sau đó... yên lặng chảy xuống hai hàng nước mắt chua xót.

Cuộc sống của vương công quý tộc cổ đại không tránh khỏi rất xa xỉ đi, một rừng mai rộng lớn như vậy, chẳng qua chỉ là một góc của Triệu vương phủ...

A a a, hai cha con Hoàn Nhan Hồng Liệt kia khẳng định không biết thưởng thức a... Ta vừa vô sỉ âm thầm chửi bới chủ nhân Triệu vương phủ, vừa lưu luyến xoay người tìm đường ra.

Vừa mới đi chưa đến mười bước —— ta đã cố ý nhẹ chân rồi —— một tiếng hét to từ trong phòng truyền ra.

“Người nào ở bên ngoài?”

Lập tức liền thấy một thân ảnh phóng từ trong phòng ra, nhấp nhô hai ba cái đã đứng trước mặt ta.

Người này trên đầu bóng loáng, hai mắt trợn ra, tướng mạo hung ác, ta theo bản năng lui lại vài bước, còn liếc nhìn thấy trong phòng có mấy người nữa đi ra.

Lần này thảm rồi...

Người nọ hung tợn trừng mắt nhìn ta, “Người là loại người nào?”

Thanh âm hần khàn khàn cực kì khó nghe, so với giọng nói ban nãy hiển nhiên là cùng một người, nói cách khác là hần phát hiện ta ở bên ngoài?

“Ta...”

Ta đang do dự không biết nên dùng loại thân phận nào để dễ lừa người, người nọ bỗng nhiên giận dữ quát lên.

“Đêm khuya đột nhập, phi gian tức đạo, một chương giải quyết cho sạch sẽ.”

Cũng không chờ ta trả lời, lập tức vung chương bổ xuống đầu ta.

Ta căn bản không kịp trốn, đã cảm thấy hơi lạnh từ chưởng phong sắc bén thổi vào mặt, suy nghĩ cuối cùng hiện lên trong đầu là: Đám người trong Triệu vương phủ này là loại người nào a! Có thể coi mạng người như cỏ rác vậy sao...

Mắt thấy bàn tay kia đã sắp đến trước mặt, lại không biết tại sao đột nhiên trượt xuống, chưởng lực đánh chệch sang một bên, “Oanh” một tiếng, đánh nát hơn phân nửa một gốc cây mai.

Ta nhìn gốc mai kia, không tự giác lại lùi về phía sau hai bước. Trước mắt đột nhiên tối sầm lại, khi ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy một bóng dáng có chút quen mắt chắn trước người ta.

Ngay sau đó liền nghe được có người rống giận liên tục, “Họ Âu Dương kia, người dám phát ám khí đánh vào khuỷu tay sư huynh ta là có rắp tâm gì?”

54. Q.3 - Chương 54: Lại Gặp Người Muốn Gặp

Bóng đêm đã tiệp thương mang.

Bên trong rừng mai, một người quần trắng áo trắng, khoanh tay mà đứng.

Gió mang theo mùi hương mai nhàn nhạt nhẹ nhàng phất qua, tay áo đón gió nhẹ bay, tiêu sái tới cực hạn.

...

...

...

Bà nó chứ! Người ta hỏi người, người không hé răng, đứng đó tạo hình làm gì a? Ý vào những người đối diện không nhìn thấy động tác bên này, ta không nhịn được thò tay chọc chọc cột sống của hắn.

Cơ thể kia hơi hơi cứng đờ, sau đó, thanh âm người nào đó mới không nóng không lạnh vang lên.

“Mới vừa rồi sốt ruột cứu người, quả thực đắc tội, còn thỉnh Sa huynh bao dung cho.”

Người nọ tức giận hừ một tiếng, lạnh lùng nói:

“Không dám nhận, Âu Dương công tử thân thủ thực tốt, một viên đá cũng có thể khiến cho xuất thần nhập hóa như vậy. Nếu không phải ta cố luyện qua vài năm công phu, cánh tay này chỉ sợ đã phải để lại đây hôm nay rồi.”

Tiếng rống giận lúc trước giờ lại kêu lớn, “Đại sư ca, đệ nhìn thấy vừa rồi hắn dùng viên đá đánh vào khuỷu tay huynh...”

Nói đến một nửa lại đột nhiên im bật, hình như là bị ai bắt ngừng rồi.

Chỉ nghe một người giọng như chuông đồng nói: “Sa đại ca, không ngại trước hết nghe Âu Dương công tử giải thích, hiện tại mọi người đã cùng ở trong Triệu vương phủ, hẳn là Âu Dương công tử cũng không làm cái loại chuyện cánh tay khuỷu tay hướng ra ngoài.”

(cánh tay khuỷu tay hướng ra ngoài: giống như mình nói ‘chân trong chân ngoài’ vậy)

Một câu nói nhẹ nhàng liền chụp cho Âu Dương công tử cái mũ ‘cánh tay khuỷu tay hướng ra ngoài’, còn nhân tiện nhắc nhở mọi người nơi này là địa bàn Triệu vương phủ, phải nhận rõ lập trường...

Này là người nào a, cũng quá thâm độc đi!

Ta không nhịn được muốn thò mặt ra nhìn xem kẻ nào lại có cái tính thích làm tổn hại người khác như vậy. Ai biết vừa mới động, người nào đó tựa như sau lưng có mắt, đuổi tay một cái liền đẩy ta trở về.

Sau đó lại nghe được một tiếng ‘ba’ nhỏ, đại khái là tiếng mở chiết phiến —— OTZ, trời lạnh thế này còn phải phe phẩy chiết phiến mới có thể nói chuyện được sao, hẳn không tỏ ra suất thì sẽ chết sao?

“Bành huynh cùng Sa huynh giao tình thâm hậu, gần giúp đỡ, xa hô ứng, huynh đệ thật sự là rất hâm mộ. Chỉ là... Vị cô nương này huynh đệ có quen biết, cùng việc đêm nay tuyệt không liên quan. Huống hồ nếu mọi người đều đang ở Triệu vương phủ, Sa huynh định động thủ giết người, không bằng hỏi ý kiến Vương gia trước.”

Được rồi, Âu Dương thiếu chủ cũng không phải loại dễ bắt nạt... Bất quá, nghe ý tứ của hắn, dường như lúc trước đã xảy ra chuyện gì đó...

Sau đó lại nghe một người “Ha ha” cười hai tiếng nói: “Sa bang chủ, Bành trại chủ, Âu Dương công tử, mọi người đều là được Lục vương gia yêu mến mà mời đến, có chuyện thì thương lượng, đừng làm bị thương hòa khí.”

Y vừa dứt lời, một giọng nam trung niên có điểm quen tai vang lên.

“Lương lão tiên sinh nói rất đúng...”

—— Cư nhiên là Hoàn Nhan Hồng Liệt!

Vụ này phiền toái lớn a, nửa năm trước, tại lễ hội Naadam trên thảo nguyên, Hoàn Nhan Hồng Liệt đã gặp qua ta, lúc này muốn giả vờ là người xa lạ thực không có khả năng a.

Ta thẩm tính toán nhanh đối sách trong lòng.

Hoàn Nhan Hồng Liệt ho nhẹ hai tiếng, mới nói tiếp:

“Lần này có thể mời được đại giá các vị, thực là vinh hạnh cho tiểu vương, thiết nghĩ ba vị đừng vì việc nhỏ này mà làm tổn thương hòa khí.”

So sánh với những người kia, tiếng nói của y hiển nhiên mỏng manh hơn nhiều lắm, đại khái là vì không có võ công lại ở khá xa đi. Nhưng mà khi y nói chuyện, cư nhiên bốn phía đều lặng ngắt như tờ.

Này chính là cái gọi là khí độ vương giả đi... giống như Thành Cát Tư Hãn...

“Sa bang chủ làm việc cẩn thận, tiểu vương thực thập phần bội phục, chỉ là vị cô nương này cũng là chỗ Âu Dương công tử có quen biết, thiết nghĩ cũng không phải người ngoài, nơi đây gió lạnh, không bằng thỉnh mọi người vào trong phòng nói chuyện, như thế nào?”

Hoàn Nhan Hồng Liệt quả nhiên là một lão hồ li!

Lời này vừa nghe qua quả thực là khuyên can hai bên, trên thực tế vẫn là thực hoài nghi thân phận của ta. Cho nên mới nói trước nhằm chế trụ Âu Dương Khắc, thuận đường kéo ta vào trong cùng bọn họ, như vậy vạn nhất phát hiện sơ hở gì cũng có thể xử lý tại chỗ...

Người được gọi là ‘Lương lão tiên sinh’ trung khí mười phần cười nói, “Vương gia nói rất phải, Sa bang chủ, Bành trại chủ, Âu Dương công tử, mọi người vào đi thôi.”

Ta ở phía sau Âu Dương Khắc, không nhìn thấy vẻ mặt cùng động tác của hắn, chỉ nghe thấy hắn đáp: “Nếu đã như thế, cung kính không bằng tuân mệnh rồi.”

‘Sa bang chủ’ đối diện hắn chỉ hừ một tiếng, cũng không đáp lời, tiếp theo liền nghe thấy tiếng bước chân của mấy người kia đi thẳng vào phòng, Âu Dương Khắc lại không cử động.

“Này...”

Ta không nhận được lại chọc chọc phía sau lưng hắn, thấy hắn không phản ứng, đang muốn chọc mạnh thêm một phát, thình lình hắn đột nhiên quay người lại, ngón tay liền chọc vào chỗ không, ta ngượng ngùng thu tay lại.

“Đa tạ người cứu ta.” Nghĩ nghĩ, không nhận được bổ sung một câu. “Hình như đã khiến người gặp phiền toái rồi, thật sự là xin lỗi...”

Âu Dương Khắc cư nhiên sững sờ sững sờ, mới mở miệng nói: “Ta...”

Hắn vừa mới nói được một chữ, giọng nói của vị Lương lão tiên sinh kia đã từ xa xa truyền tới. “Âu Dương công tử, có gì không bằng vào trong phòng hãy nói.”

Mắt thấy này hiển nhiên là bị giám thị rồi, hấn nhú mày, lập tức lại giãn ra, thấp giọng nói với ta: “Cô đi theo phía sau ta là được, bọn họ sẽ không gây thương tổn tới cô.”

Ách... Nên nói thế nào đây...

Tuy rằng nghe nói như thế thật sự là cảm động, nhưng mà... vừa rồi bị người ta đối xử như thế là do chính mình không có bản sự tránh thoát, trong tình huống này, ta cũng không muốn liên lụy tới người khác a...

Cho nên...

Ta ngẩng đầu nhìn Âu Dương Khắc đi phía trước, vội vàng vượt qua kéo kéo ống tay áo hắn.

Hắn thả chậm cước bộ, nhìn ta mỉm cười.

“Làm sao vậy?”

Mắt thấy đã đi đến cửa rồi, ta tận lực nói nhanh tình huống.

“Cái kia... chuyện này...người không cần phải xen vào, ta... ta... hẳn là không có việc gì.”

Vừa nói xong chữ cuối cùng, một lão già mà vẫn trắng kiện đứng trước cửa đã cười lớn đi tới, nghe thanh âm hẳn là chính là Lương lão tiên sinh kia rồi.

Y vô cùng thân thiết giữ chặt tay Âu Dương Khắc, cười nói: “Âu Dương công tử, mời!” Nghiêng đầu nhìn về phía ta, gật gật đầu, “Vị cô nương này cũng mời cùng vào đi.”

Sau đó liền kéo Âu Dương Khắc đi tới đại sảnh.

Ta kéo kéo khoe miệng, theo phía sau bọn họ đi vào.

Trong phòng đèn đuốc huy hoàng, bày sẵn một bàn tiệc.

Bên cạnh bàn có bốn người ngồi, còn lại hai chỗ trống, hiển nhiên chính là dành cho Âu Dương Khắc cùng lão già kia rồi.

Ta đầu tiên liếc thấy chính là cái gã đầu bóng lưng suýt nữa lấy mạng ta, lúc này hai mắt hướng lên trời, bộ dạng kiêu căng, không biết suy nghĩ cái gì;

Ngồi bên phải đầu bóng lưng là một gã trên đầu có ba bướu thịt, đang tức giận bất bình trừng mắt nhìn Âu Dương Khắc, hơn phân nửa chính là người gọi đầu bóng lưng là ‘đại sư ca’ rồi;

Còn cái người lùn tịt, ngũ quan thô to, ánh mắt cực kỳ lợi hại kia, đại khái chính là vị Bành trại chủ rồi — quả nhiên xấu tướng!

...

Âu Dương Khắc đã bị lão già kia kéo ngồi xuống, hiện tại trong phòng này, cũng chỉ còn một mình ta đứng.

Hoàn Nhan Hồng Liệt ngồi trên ghế chủ vị, ánh mắt nghi hoặc vẫn tuần tra trên người ta từ lúc ta bắt đầu tiến vào tới giờ, — ai da, quả nhiên là không có cách nào giả vờ thành người xa lạ được a.

Ta xả ra một nụ cười sáng lạn đúng tiêu chuẩn lộ ra tám cái răng, đi tới phía trước, hướng về phía Hoàn Nhan Hồng Liệt thi lễ. “Gặp qua lục Vương gia.”

“Miễn lễ, miễn lễ!” thái độ Hoàn Nhan Hồng Liệt tương đối hòa ái, hơn phân nửa là đã nhận ra ta là ai rồi.

Ta quyết định ghê tởm chính mình... bắt đầu giả bộ.

“Đã lâu không thấy, Vương gia lão nhân gia ngài thân thể vẫn khỏe mạnh như trước, gia phụ nếu biết được nhất định sẽ vô cùng vui mừng. Người vẫn luôn nhớ tới năm đó đã cùng ngài cười ngựa săn thú a.”

Dù sao lúc này Thành Cát Tư Hãn cũng sẽ không nhảy ra vạch mặt, ta tùy tiện nói thế nào chả được...

Hoàn Nhan Hồng Liệt ngửa mặt lên trời cười ha ha.

“Tiểu vương mất vụng về, mới vừa rồi nhất thời lại không nhận ra được. Ai, thiếu nữ lớn lên thay đổi thật nhiều, nhiều hậu bối ta không nhận ra được nữa rồi. Tỷ tỷ cô có khỏe không, nhớ rõ trước đây ta còn từng tặng cho cô ấy một món quà...”

Lão hồ ly này nói thế hẳn là muốn ta chứng minh thân phận a, dưới đáy lòng ta đã hưng hăng cho y một cái trừng mắt, trên mặt vẫn còn phải duy trì vẻ tươi cười.

“Vương gia có lẽ đã nhớ lầm rồi, tiểu nữ tuy có bốn vị huynh trưởng, nhưng không có tỷ muội. Về phần vật năm đó Vương gia tặng tiểu nữ...” Ta tháo dương chi bạch ngọc bội vẫn đeo trên cổ xuống đưa tới trước mặt y, “... Đó là đôi ngọc bội này.”

Ta cố ý cường điệu đây là “một đôi” ngọc bội.

Bởi vì thoạt nhìn đây có vẻ là một khối ngọc bội, trên thực tế lại có thể tách ra biến thành hai khối, bình thường ta đều hợp lại với nhau để đeo, rất ít người biết chuyện này.

Quả nhiên ánh mắt Hoàn Nhan hồng Liệt lóe lên như chớp, lập tức giả bộ gõ gõ đầu mình. “Ai nha, quả thật là tiểu vương nhớ lầm rồi.”

Y cười đến vô cùng từ ái nhìn ta, “Đã tới kinh thành, vì sao không đến Triệu vương phủ a? Cho dù tiểu vương không ở đây, Khang Nhi cũng có thể cùng cô đi dạo chung quanh một chút, giới thiệu phong cảnh nhân tình nơi đây.”

... Chuyện này liên quan gì tới tiểu vương gia?

Ta sững sờ sững sờ, giương mắt thấy ánh mắt Hoàn Nhan Hồng Liệt dường như có thâm ý, trong lòng không khỏi giật mình, phá lệ thận trọng suy nghĩ, mới đáp:

“Tiểu nữ vốn chỉ là ra ngoài du ngoạn, cũng không dám tới cửa quấy rầy. Hôm nay cũng là ngẫu nhiên gặp tiểu vương gia trong thành, được tiểu vương gia mời về...”

Loại nội dung dễ dàng kiểm chứng này, vẫn là ăn ngay nói thật thì tốt hơn, ta liếc liếc mắt nhìn đầu bóng lưỡng ngồi bên bàn một cái, nói tiếp:

“Mới vừa rồi tiểu nữ ở trong phòng buồn chán, mới tùy ý ra ngoài đi dạo một chút, không biết nơi này là cấm địa...”

Hoàn Nhan Hồng Liệt sững sờ sững sờ, lập tức “Ha ha” phá lên cười, nhìn mọi người nói: “Vị cô nương này...là con gái của một vị có giao tình với tiểu vương, thừa nhỏ đã có chút bướng bỉnh, thật khiến chư vị lo lắng rồi.”

Y đã lấy thân phận bạn của cha ta mở miệng như vậy, ba người bọn đầu bóng lưỡng kia tự nhiên cũng không có gì để nói nữa, lão già mà vẫn trắng kiện kia lại nói mấy câu hòa giải, mọi người người tới ta đi thêm vài câu khách sáo, chuyện này cứ như vậy cho qua.

Ta ngậm thở ra một hơi dài.

Đám người này tụ tập cùng một chỗ hiển nhiên là có mưu đồ bí mật, chính là bị sự xuất hiện đột ngột của ta quấy rầy mà thôi. Nếu hiện tại sự tình đã chấm dứt, đương nhiên cần phải thức thời chạy ngay lấy người rồi.

Cho nên ta tìm một cơ hội cáo từ cùng Hoàn Nhan Hồng Liệt, y hơi trầm ngâm, liền cười đáp ứng, lại hỏi ta: “Khang Nhi đã an bài chỗ ở cho cô chưa?”

Nếu có thể, chỗ mà tiểu vương gia muốn an bài cho ta nhất có lẽ là nhà tù đi... Nhất là sau khi hẳn nghe được lời đồn... Ta nén cười lắc lắc đầu.

Hoàn Nhan Hồng Liệt ngoắc gọi một gã tùy tùng, phân phó: “Đưa vị cô nương này tới mai viên.” Lại về mặt ôn hòa nhìn về phía ta, “Nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai ta sẽ bảo Khang Nhi đưa cô đi dạo xung quanh.”

Ta vừa theo tùy tùng đi ra ngoài, vừa cân nhắc dụng ý của Hoàn Nhan Hồng Liệt.

Mới đi chưa được hai bước, một thanh âm lạnh lùng liền vang lên sau lưng.

“Âu Dương công tử, chất nữ của Vương gia thì cũng thôi, nhưng cô gái áo trắng mỹ mạo tuyệt đỉnh lúc trước... người cũng che chở rất khá a...”

Ta lão đảo một cái, thiếu chút nữa chân trái đá đùi phải, đùi phải đập đùi trái mà ngã lăn xuống, may mắn tiểu nãi coi như phát triển, lập tức có thể ổn định bước chân.

Tiểu cô nương áo trắng mỹ mạo tuyệt đỉnh? Khẳng định là Hoàng Dung rồi... Nói như vậy nàng đã tới rồi? Đã trêu đùa tất cả đám người ở đây một trận, sau đó đi rồi?

Nói cách khác... tất cả gian tình đều đã diễn xong rồi...

Nếu vậy ta đây tâm tâm khổ khổ trèo tường như vậy là vì cái gì a... Ta vẫn nghĩ rằng những chuyện đó còn chưa phát sinh... Vừa rồi còn tính trèo tường ra rình coi tiếp...

Ta suy sụp hạ bả vai, hoàn toàn đắm chìm trong không khí hậm hực u ám.

Trước khi ra khỏi phòng còn nghe được một câu cuối cùng là Âu Dương thiếu chủ ngâm thơ.

“Lòng ta bồi hồi, há không phải người, chỉ vì ai đó, trầm ngâm đến nay.”

Ai da, là tính dùng thi từ làm nhiều loạn người khác sao, cũng có thể xem là một sách lược đấu võ mồm tốt a, bất quá, cuối cùng ta lại cảm thấy vị khiêu khích kia sau khi nghe thể hần sẽ phải ngậy ra như phồng...

55. Q.3 - Chương 55: Đêm Xuống (Thượng)

56. Q.3 - Chương 56: Đêm Xuống [Hạ]

Tiểu vương gia sắc mặt xanh mét đứng ở ngoài cửa.

Phía sau hần là trời đêm tối đen như mực, gió lạnh sưu sưu thổi qua bên người hần, phía trước hần là cánh cửa rung lên cọt két... Toàn thân tản ra một loại khí tức bực hần “Thần chấn sát thần, phạt chấn sát phạt”.

Tình cảnh này, lúc này, nơi này, người này, thái độ này... Quả thực là thuyết minh hoàn mỹ cho cái gì gọi là “Đêm nguyệt hắc phong cao, thời gian tốt nhất để giết người phóng hỏa!”

Tuy rằng tiểu vương gia có thể ‘giết người phóng hỏa’ hay không thì chưa biết, nhưng mà... Ta vẫn chuyển về “tư thái phòng ngự”, quyết định lấy “bất biến ứng vạn biến”.

Mười giây sau, tiểu vương gia đứng tại chỗ, đằng đằng sát khí;

Một phút đồng hồ sau, tiểu vương gia vẫn còn tại chỗ, tiếp tục tỏa sát khí;

Mười phút sau, tiểu vương gia không chút sút mẻ... Liên tục... tỏa sát khí...

...

Hần... hần đây là... tính luyện tập siêu năng lực “Dùng ánh mắt giết người” sao?

Ta thật sự là cảm thấy rất kỳ quái, không nhận được đánh giá tiểu vương gia.

Chỉ thấy hai tay hần buông bên người, gắt gao nắm tay, ngay cả các đốt ngón tay cũng bị siết đến trắng bệch, nhìn cẩn thận, còn có thể phát hiện tất cả trọng tâm thân thể hần đều dồn về chân trái, còn đùi phải đang không ngừng run run theo một tần suất kì lạ.

Run run run run run run... không ngừng run run...

...

Phốc!

Nguyên lai đây là... kết cục của việc không luyện qua “Kim chung tráo”, “Thiết bố sam” các loại ngoại công cứng rắn linh tinh, còn dám nhắc chân đá bay cửa phòng làm bằng gỗ dày ba tấc a...

Huống chi...không biết xuất phát từ lý do gì, trên cánh cửa kia còn bị bao bởi một tầng sắt thật dày.

Mắt thấy đỉnh đầu tiểu vương gia mây đen cuộn cuộn sấm vang chớp giạt, ta cố nén suy nghĩ bỏ lặn ra sàn mà cười, nghĩ xem nên nói cái gì để dịu không khí.

Chỉ là, ta vừa mở miệng, sắc mặt hần lại càng đen.

Không có biện pháp... đành chịu thôi, một kẻ đang phải nhịn cười đến mức cơ miệng cũng đều co rút, thật sự là rất khó duy trì giọng nói như bình thường, ngữ điệu luôn luôn cao vút, vì thế, một câu chào hỏi bình thường lại gây cuộn sóng.

“Tiểu ~ vương ~ gia...”

Tiểu vương gia cũng không phải người mù, đương nhiên biết loại giọng nói này của ta là vì sao mà có, hai mắt tóe lửa trừng ta, có vẻ như hận không thể đem ta ra rút gân lột da vậy.

Tuy ta đoán rằng Hoàn Nhan Hồng Liệt đã đi xa rồi, nhưng gần đây hần vẫn có thủ vệ kiêm giám sát, nếu như nhìn thấy ta cùng tiểu vương gia, một kẻ đứng ngoài cửa, một kẻ đứng trong phòng cãi nhau ngút trời, đối với ai cũng đều không phải là tốt.

Cho nên...

Ta ho nhẹ hai tiếng, nhân tiện véo tay mình một cái, ngăn chính mình không lặn ra cười.

“Tiểu vương gia, có chuyện... vẫn là mời vào nói đi.”

Tiểu vương gia nhú nhú mày, thoát nhìn hiển nhiên hiểu rõ, hơn nữa cũng không phản đối đề nghị của ta, nhưng lại vẫn đứng tại chỗ, vẫn không nhúc nhích.

Ách... Ta liếc mắt nhìn chân phải của hần một cái, bưng ấm trà trên bàn lên.

“Ta đi châm trà, tiểu vương gia thỉnh ngài tùy tiện.”

Ở phía sau bình phong lách cách một lúc —— ít nhất cũng đủ thời gian ột kẻ khắp khiêng có thể đi vào ngồi an ổn —— ta mới giả bộ bưng ấm trà ra, tiểu vương gia quả nhiên đã ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh bàn, hơn nữa... cửa phòng đã khép lại rồi.

Tốt lắm, ít nhất chứng tỏ chúng ta đều có chung nhận thức là không nên làm lớn chuyện này...

Lo lắng đến chuyện tiểu vương gia giờ phút này hần là đã luyện “Cửu âm bạch cốt trảo” loại võ công âm độc chỉ chụp một phát cũng đủ khiến người ta thối rữa toàn thân, ta rất là rụt rè ngồi xuống cái ghế đối diện, cách hần một cái bàn, sau đó đi thẳng vào vấn đề chính:

“Tiểu vương gia, đêm khuya đến không biết có chuyện gì?”

Hần nhú mày, ngạo mạn liếc ta.

“Người đã nói gì với phụ vương ta?”

Hóa ra không là vì lời đồn “Cường thưởng dân nữ” mà đến tìm ta tính sổ a. Ta đã nói rồi, thời đại này không có điện thoại cùng internet, nhiệt tình bất quá tới đâu đi chăng nữa cũng không thể có tốc độ lưu truyền nhanh như vậy được...

Nói cách khác, làm cho tiểu vương gia phát điên tới mức đá văng cửa, cho nên mới làm cho đùi phải của mình nhẹ nhất cũng bầm tím... là nội dung cuộc nói chuyện giữa ta và Hoàn Nhan Hồng Liệt?

Liên tưởng đến thời gian xuất hiện đúng lúc của hần, ta cười đến thập phần đối trá trả lời: “Này ... không bằng tiểu vương gia tự mình đi hỏi Vương gia.”

—— nếu hần dám thành thật khai với Hoàn Nhan Hồng Liệt hần đã tới từ khi nào, ắn núp theo dõi như thế nào.

“Xuy!”

Tiểu vương gia dùng một âm này cũng đủ để biểu đạt sự khinh thường đối với ta, sau đó mới nói: “Phụ vương tự nhiên sẽ nói cho ta biết, chỉ là...”

Hắn dừng một chút, mới lấy một loại khẩu khí tựa hồ như có chuyện gì khó nói, tiếp tục: “... Người cố ý tiếp cận lấy lòng phụ vương ta, rốt cuộc có ý đồ gì?”

Ta bị hắn hỏi nhất thời ngây ra.

Ý đồ? Ý đồ lớn nhất của ta hiện nay chính là làm sao chạy cho nhanh, nhưng mà... Tiểu vương gia muốn biết khẳng định không phải chuyện này, ta cũng không có ý định nói cho hắn biết chuyện này...

Vì thế ta chỉ có thể trầm mặc nhìn lại tiểu vương gia, trông cậy vào hắn lộ ra tin tức gì đó cho ta nắm lấy.

“Cho dù phụ vương nguyện ý cho người... Ta cũng sẽ không đồng ý!” Tiểu vương gia nghiêng răng nghiêng lợi nhìn ta. “Cho nên người sớm bỏ cái chủ ý này đi.”

Lời kịch này vì sao lại nghe quen tai như vậy, rất giống tiết mục cầu huyết nhà giàu tranh gia sản trong phim truyền hình lúc 8 giờ a, vấn đề là... vì sao tiểu vương gia lại cho rằng ta sẽ tranh gia sản?

Trừ phi... Hắn cho rằng ta có ý đồ muốn làm mẹ nhỏ của hắn...

Cho nên... này xem như thay nương hắn tới đòi công đạo?

Buồn bực của ta nháy mắt chảy ngược thành sông...

Mà tiểu vương gia vẫn còn rít gào, nội dung chủ yếu đại khái có thể quy nạp về “Triệu vương phủ kén vợ kén chồng tiêu chuẩn cao, yêu cầu nghiêm.” cùng với “Người nào đó chênh lệch rất lớn so với tiêu chuẩn này” .

Ta càng nghe càng giận, không thể nhịn được nữa tặng hắn bốn chữ: “Người quản cái P!”

Ta đoán tiểu vương gia đời này đại khái vẫn là lần đầu tiên bị người ta giáp mặt chửi mắng thô tục đi, một khuôn mặt tuấn tú ghen đỏ bừng, vung tay chỉ thẳng vào mũi ta, ghen nửa ngày mới ghen ra một câu.

“Người... người... Cho dù có Thành Cát Tư Hãn cho người chỗ dựa, cũng mơ tưởng làm thế tử phi của Triệu vương phủ ta!”

Gì? Sư tử phi? Hay là con rận phi?

Trong lúc ta còn sững sốt, tiểu vương gia đã tổng kết:

“Cọc hôn sự này ta tuyệt đối không chấp nhận, người chết tâm đi!”

Nghe thế, ta đột nhiên thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hiện tại hồi tưởng lại, tiểu vương gia hắn là biết mình ước bí mật giữa Thành Cát Tư Hãn cùng Hoàn Nhan Hồng Liệt, thậm chí cũng biết nội dung cụ thể mình ước này... Cho nên hắn mới có thể cho rằng song phương thực có khả năng lấy phương thức “Đám hỏi” để củng cố quan hệ đồng minh.

Ta xuất hiện ở kinh thành lại quá mức đúng dịp, hắn khó tránh khỏi cho rằng ta cao hứng phấn chấn đến hòa thân...

Bất quá, lấy cách thức làm việc của hai lão hồ ly kia mà nói, cũng không hẳn sẽ không dùng tới chiêu ‘đám hỏi’ này.

Hoàn Nhan Hồng Liệt chỉ có duy nhất một đứa con trai này, Thành Cát Tư Hãn cũng chỉ có ta là con gái duy nhất. Cho nên tại đây, trong thế giới không duy trì BL cùng tồn tại nam nam sinh tử, một khi song phương muốn đám hỏi, đối tượng không hay ho sẽ là ai...đã không cần phải nói cũng biết rồi...

Bên phía Thành Cát Tư Hãn, ta nói gì cũng đều là vô dụng. Nếu y cảm thấy cần thiết, cho dù có trời cũng trời ta lại quăng vào Triệu vương phủ.

Hoàn Nhan Hồng Liệt thì yêu ai yêu cả đường đi, rất vẫn yêu thương đứa con tự nhiên mà có này.

Cho nên... Nếu muốn khiến cho hôn sự này thất bại, cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp để cho tiểu vương gia đi kháng nghị mãnh liệt với cha hắn.

Ồ, tuy rằng hiện tại hấn phản đối cũng thực kịch liệt, nhưng với trình độ này thì còn lâu mới đủ, ít nhất cũng phải làm cho đương sự không tiếc lấy cái chết ra để uy hiếp, cha hấn mới có thể mềm lòng.

Về điểm này, ta cũng phải thúc đẩy tiểu vương gia một phen, làm cho hấn thà chết chứ không chịu khuất phục... A, không, là thà chết cũng không chịu cưới...

Mất mấy phút cố gắng nhớ lại những tình tiết ít ỏi trong mấy bộ truyện cổ trang của Quỳnh Dao từng xem, ta quyết định cos một vị công chúa hồng hách nào đó bị nhà chồng từ trên xuống dưới ghét bỏ.

“Chỉ sợ việc này không phải do tiểu vương gia người đi, ta cùng Vương gia đã bàn thỏa đáng rồi.”

Ta bưng chén trà đã sớm lạnh, giả vờ thổi thổi, sau đó lộ ra một nụ cười tiểu nhân đắc chí. “Phụ hấn đã nhất thống thảo nguyên, ta tốt xấu gì cũng là một công chúa cao quý...”

Tiểu vương gia “Hừ” một tiếng, tuy rằng không nói gì, nhưng trong thanh âm không hề che dấu sự miệt thị cùng khinh thường.

Trong lòng ta âm thầm mừng rỡ, không ủng hộ công xem Xạ Điều a, quả nhiên hấn phản cảm nhất với loại nữ nhân tương phản với nương hấn, thực không ủng hộ công ta chịu đựng da gà nổi đầy người này giờ.

“Nếu đã giả, nếu bị ta phát hiện Phò mã còn cùng nữ tử khác cấu kết...” Ta nghĩ nghĩ, vẫn là quyết định cường điệu khuynh hướng ‘phi thường, phi thường bạo lực’ của mình trên phương diện này. “... Sẽ loạn còn đánh chết cả đôi!”

Tiểu vương gia trừng mắt nhìn ta, cơ hồ muốn phun hỏa.

Ai nha nha, ta có thể khẳng định một trăm phần trăm là hấn vừa nghĩ tới người nào, mới có thể giận không thể át như vậy. Như vậy kể tiếp... Chính là nhắm vào người mà hai gã Hoàn Nhan hồ ly một lớn một nhỏ coi trọng nhất.

Ta cười đến thực kiêu ngạo tiếp tục.

“Còn có, đường đường công chúa một nước, tuyệt không quỳ gối trước người thân phận dê tiện. Vương gia cùng tiểu vương gia là tôn thất Đại Kim, cũng liền thôi, về phần Vương phi thì...”

Bao Tích Nhược Bao đại mỹ nhân, thỉnh tha thứ ta vô sỉ, ở sau lưng nói bà thân phận dê tiện đi... Bằng không con bà không chịu nổi điên a!

Quả nhiên một câu còn chưa nói xong, chợt nghe “rầm” một tiếng, ấm trà trên bàn đã bị tiểu vương gia vung tay, hất xuống đất, rơi đập nát.

Mặt hấn trầm như nước chấp tay về phía ta, “Công chúa yêu mến, xin thứ cho ta không nhận nổi, từ bỏ cộc hôn sự này, phía Thành Cát Tư Hãn kia, phụ vương sẽ đi bồi tội, không nhọc công chúa lo lắng. Cáo từ rồi!” Nói xong xoay người bước đi.

Bà nó chứ!

Bọn họ mưu đồ bí mật, quả nhiên là có vụ đám hỏi này a! Nếu không phải lần này trong lúc vô ý chọc giận tiểu vương gia, nói không chừng qua mấy tháng nữa, Thành Cát Tư Hãn lại sai người đi khắp thế giới tóm ta về.

Vừa nghĩ tới chuyện này, toàn thân ta lập tức đổ mồ hôi lạnh.

Vì giúp cho quyết tâm của tiểu vương gia thêm kiên định, ta không ngừng cố gắng, nhìn theo bóng dáng hấn kêu to: “Người dám vô lễ với ta như vậy, ta sẽ nói cho phụ hấn biết!”

Tiểu vương gia ngừng lại một chút, cũng không quay đầu lại, lại càng đi nhanh hơn.

Giơ ngón tay, ta nhắm tính lại biểu hiện tối hôm nay:

Kiêu căng ngạo mạn, ghen tị thành tánh, ý thế hiếp người, suy nghĩ ngu xuẩn, coi mạng người như chuyện vặt... quan trọng hơn là còn mang lòng khinh mạn đối với Vương phi...

Chờ tiểu vương gia tới chỗ cha hấn thêm mắm thêm muối một phen, chỉ sợ ngay cả Hoàn Nhan Hồng Liệt cũng sẽ tìm cách từ chối hôn sự này rồi.

Hắc hắc, đại công cáo thành!

Tâm tình ta vô cùng tốt, vừa hát một điệu dân gian vừa đóng cửa phòng lại.

Cách cửa phòng này chất lượng cũng quá tốt đi, trúng một cước của Tiểu vương gia còn hoàn hảo không suy chuyển gì, vừa mới đóng cửa, chợt nghe phía sau “chi nha” một tiếng, vừa quay đầu liền nhìn thấy Âu Dương thiếu chủ đẩy cánh cửa tử quần áo bước ra.

Nếu không phải bên cạnh hắn phát phơ mấy bộ quần áo màu sắc sắc sỡ thực có điểm làm mất mỹ quan, chỉ nhìn tư thái thần nhiên tự đắc giống như đi hội đạp thanh về này, tuyệt đối không có kẻ nào nghĩ hắn vừa chui từ trong tử quần áo nhà người ta ra!

Ta đang tán thưởng tố chất yêu đương vụng trộm chuyên nghiệp của Âu Dương thiếu chủ từ tận đáy lòng, liền phát hiện sắc mặt hắn có điểm... xanh.

Ách, chẳng lẽ thật sự là ở trong tử quần áo bị ngạt rồi?

Âu Dương Khắc bỗng nhiên hơi lảo đảo một cái, lập tức lấy tay chống vào cửa, cả người thoát nhìn lung lay sắp đổ.

Ta sợ tới mức vội vàng tiến lên đỡ lấy hắn. “Uy... Người làm sao vậy a?”

Hắn cau mày, khoát khoát tay với ta, không nói được một lời.

Ta chỉ cảm thấy thân thể hắn ghé trên vai càng lúc càng nặng, sắc mặt hắn càng tái đi, không lẽ...không lẽ ở trong tử quần áo phát bệnh mà không tiện nói cho nên thế?

Nửa dìu nửa kéo, khó khăn lắm mới dìu hắn tới giường ngồi được.

Cũng không biết là hắn bị bệnh gì, không dám lộn xộn, tiện tay xoa xoa trước ngực hắn cho thuận khí, khẩn trương tới mức ta cũng không dám thở mạnh, chỉ sợ phun ra nửa tiếng cũng kích thích đến thần kinh Âu Dương thiếu chủ.

Qua một hồi lâu, mới thấy hắn hơi hơi mở mắt, gật gật đầu nhìn ta.

Này đại khái là tỏ vẻ không có việc gì rồi?

Ta lúc này mới hơi thả lỏng chút, không nhận được hỏi hắn: “Đây là... Ở trong tử quần áo bị ngạt?”

Hắn ngẩn ra, sau đó khẽ gật đầu.

Lệ rơi, quả nhiên là vì ta bảo hắn chui vào trong tử quần áo sao... Khoan khoan, không đúng, rõ ràng là tự hắn chui vào tử đấy chứ, nếu nghe ta nấp ở giường, nơi đó không khí lưu thông dễ thở hơn, căn bản sẽ không có chuyện này rồi a!

Bất quá, nhìn Âu Dương thiếu chủ bộ dạng như sắp chết thế này... Quên đi, hơn thua gì với người bệnh chứ.

“Cái kia... người có được không?”

Người biết chính mình có bệnh, bình thường luôn mang theo thuốc, ví dụ như cái loại Cứu mệnh đan hiệu quả ngay lập tức gì đó... Cho nên ta thực chờ mong nhìn Âu Dương Khắc, kết quả hắn nghĩ nghĩ, sau đó chậm rãi lắc đầu.

Ta gấp đến độ dậm chân, vạn nhất là bệnh tim cấp tính tái phát, hắn chết ở chỗ ta... hơn phân nửa ta sẽ bị thúc phụ, thực chất là cha ruột của hắn ngàn dặm đuổi giết đi...

Vừa nhắc mắt lại nhìn thấy khóe môi hắn hơi nhếch, có vẻ cười đến thập phần thích ý. Thế này là sao a, thật đúng là hoàng đế không vội thái giám gấp...

Không, không đúng, ta trong đầu linh quang chợt lóe.

“Người... Có phải chỉ cần nghỉ ngơi một lát, có thể chậm rãi khôi phục hay không?”

Ý cười trên mặt Âu Dương Khắc càng đậm, gật gật đầu.

Hô, như thế là tốt rồi, khó trách hắn chẳng có nửa điểm lo lắng, hóa ra hắn biết chính mình bị làm sao a.

Vậy ta không có vấn đề gì rồi, nhiều nhất là tặng cho hấn cái giường mà nghỉ ngơi là được.

Ta đi đến mép giường, lướt qua thân mình Âu Dương thiếu chủ, kéo cái chăn.

Nhân tiện nói một câu, cái giường này vô cùng lớn, ít nhất cũng đủ cho bốn, năm người ngủ... Cho nên ta vừa phải cẩn thận tránh đề phải hấn, vừa phải bảo trì cân bằng tránh bị ngã, thật vất vả mới kéo được cái chăn ra, cũng lười gấp gọn lại, trực tiếp nhét vào sau lưng hấn.

Tuy rằng khó coi, nhưng dựa vào hấn cũng thoải mái hơn tấm ván gỗ cứng lạnh như băng đi.

Bất quá, chỉ trong một lúc đó, sắc mặt Âu Dương thiếu chủ không hiểu sao từ xanh chuyển thành đỏ, trên trán còn có mồ hôi tinh mịn hơi hơi thấm ra, bệnh này...

Ta mím mím miệng, nâng tay chạm vào trán hấn thử độ ẩm.

Chỗ bàn tay chạm vào hơi hơi run, vài giây sau, chậm rãi truyền tới nhiệt độ hơi cao hơn nhiệt độ bản thân.

Người này ngoại trừ có bệnh không tiện nói ra... Cư nhiên còn phát sốt rồi?

Ta thực vô lực đỡ trán, thở dài thật sâu một hơi.

Vì sao ta lại không hay ho như vậy? Mỗi lần gặp Âu Dương thiếu chủ, hấn không phải trúng xuân dược thì là trúng độc dược, thậm chí còn có thể bệnh không tiện nói ra đột nhiên phát tác... Hiện tại cư nhiên lại còn phát sốt!

Ách... Bất quá nói như vậy, hình như người gặp chuyện không hay ho là hấn mới đúng... Nhưng mà mỗi lần đều là ta bưng trà đưa nước, này cũng thực làm cho người ta bất mãn a.

Bất quá, người này hôm nay vừa cứu ta một mạng... Coi như là tri ân báo đáp đi...

Ấm trà tuy rằng bị tiểu vương gia đập vỡ rồi, nhưng vẫn còn chén trà.

Ta chọn một cái chén chưa dùng, đi đến sau bình phong rót một chén nước ấm, lại bê về phía giường —— người bị sốt cần nhất là bổ sung nước.

Bất quá... Nước nóng như vậy, người bình thường đều không uống được a...

Ta để cái chén ở mép giường, đẩy đẩy Âu Dương Khắc, “Này... nội công của ngươi còn có thể dùng không?”

Hấn hơi chuyển mắt, do dự gật đầu.

Ta vui vẻ cầm tay hấn đưa tới bên chén trà, “Hỗ trợ làm lạnh đi!”

Trên mặt Âu Dương Khắc hiện lên một tia cười khổ, sau đó bên ngoài chén trà liền hiện lên một đạo khói trắng.

Ta sờ sờ độ ẩm bên ngoài, đã vừa với nhiệt độ cơ thể rồi, vội vàng kêu ngừng, hấn theo lời buông tay ra.

Ta bưng cái chén nghĩ nghĩ, ngồi xuống mép giường, tay trái nâng lưng hấn, làm cho đầu của hấn hơi hơi cao lên, sau đó để chén nước bên miệng hấn.

“Uống nước đi.”

Hấn không biết tại sao ngẩn ra, nghiêng đầu nhìn ta một cái, lúc này mới hé miệng uống vào.

Chờ hấn uống xong, ta đem chén để lên bàn, sau đó xoay người đỡ lấy bả vai Âu Dương Khắc, để cho hấn chậm rãi nằm xuống, thuận tay kéo cái chăn nhả thành một đồng kia, đắp lên người hấn.

“Có hơi phát sốt.”

Gương mặt hấn hiển nhiên cứng lại rồi.

Ta mặc kệ hấn, mở tủ ôm một cái chăn khác ra.

Cũng may Triệu vương phủ điều kiện hạng nhất, các loại đồ dùng đều chuẩn bị đầy đủ hết.

Ta đắp lên người Âu Dương Khắc chừng năm cái chăn, lúc này mới ngừng tay.

Năm cái chần cũng không phải là nhẹ, cho nên ta có thể hiểu được vì sao hấn lại nhìn ta có vẻ bất đắc dĩ như vậy, nhưng mà...

“Mùa đông còn đứng ở đầu gió phe phẩy quạt, đây là người tự mình muốn tìm tội mà chịu, không ai giúp được. Thành thành thật thật nằm đó cho đỡ mồ hôi đi.”

Đại khái là ta hai tay chống nạnh phi thường có phong phạm người đàn bà chanh chua, Âu Dương thiếu chủ khoe môi khê nhúc nhích, như là muốn nói cái gì lại nói không nên lời, cuối cùng đành phải nhìn ta nở nụ cười khổ.

Ồ... Từ trên cao nhìn xuống người khác, cảm giác thực vô cùng tốt a...

Thu dọn sạch mảnh vỡ của ấm trà, ta nhìn khắp phòng một lượt.

Hình như không còn gì khác lạ rồi... Trừ bỏ Âu Dương thiếu chủ lúc này đang nằm trên giường, ánh mắt hữu thần nhìn ta... Nhìn thấy hấn lại khiến ta nhớ tới một chuyện:

“Ngày, người cả đêm không quay về, không có việc gì chứ?”

Hấn sưng sốt sưng sốt, trên mặt hiện ra một loại biểu tình cực kỳ cổ quái, sau đó lắc lắc đầu.

Đại khái người này đêm không về ngủ đã thành thói quen rồi, như vậy cũng tốt, miễn cho ta phải nghĩ biện pháp giải quyết.

“Vậy người cứ ở trong này nghỉ ngơi đi, giường tặng cho người, ta ngủ dưới đất.”

Ta lôi hai cái chần nữa ra, trải xuống bên cạnh giường, chui vào.

“Buổi tối nếu người có việc gì cần thì gọi ta, nếu không có việc gì... tự mình làm thôi... Không cần bảo ta rồi...”

Ý thức dần dần mơ hồ, ta cọ cọ vào chần, ngáp một cái rất lớn, cơ hồ là lập tức rơi vào giấc ngủ.

Tiểu kịch trường vô trách nhiệm: Tâm lý hành động của Tiểu Khắc

Bên ngoài tử quần áo.

Hoa Tranh: “Tiểu ~ Vương ~ gia...”

Trong tử quần áo.

Tiểu Khắc “Rắc” một tiếng bóp nát vật gì đó trong tay.

Bên ngoài tử quần áo.

Hoa Tranh (nói với tiểu vương gia): Người quản cái P!

Trong tử quần áo.

Tiểu Khắc (nắm tay): Nói rất đúng!

Bên ngoài tử quần áo.

Hoa Tranh: Nếu bị ta phát hiện Phò mã còn cùng nữ tử khác cấu kết, loạn côn đánh chết cả đôi.

Trong tử quần áo. Tiểu Khắc: ... Nói dối một chút cũng không được a.

(tĩnh lược lời kịch của tiểu vương gia)

Tiểu Khắc: Cư nhiên thực sự có người tin...Dưới đất. Hoa Tranh cuộn thành một đống, ngủ thật sự say. Trên giường.

Tiểu Khắc (nhìn nàng cười khổ): Thật đúng là một chút phòng bị cũng đều không có... Như vậy muốn ta ra tay như thế nào a...

57. Q.3 - Chương 57: Trả Kim Dao Cho Ta

Có lẽ là ngủ vô cùng thích ý, cho nên ngày hôm sau lúc tỉnh lại, tâm tình vô cùng tốt!

Cho dù có nhắm mắt lại cũng vẫn cảm nhận được nhiệt độ của ánh mặt trời chiếu lên người, hiển nhiên lúc này đã không còn sớm nữa, nói không chừng đã qua giữa trưa.

Ý thức được điểm này, chuyện đầu tiên ta nghĩ đến cư nhiên là —— loại chuyện “Ngủ thẳng tới tận khi mặt trời lên cao” mà được đám thị nữ truyền ra ngoài, tuyệt đối càng giúp tiểu vương gia đánh giá ‘chỗ thiếu sót’ của ta.

Được rồi, hình như hai ngày nay quá chuyên chú cho vấn đề này, cho nên đã hình thành phản xạ có điều kiện rồi.

Ta thoải mái vươn chân vươn tay, vận lưng, thẳng đến khi toàn thân cơ gân đầy đủ rồi mới xoay người ngồi dậy.

Sau đó phát hiện mình đang bọc chăn ngồi trên giường... Ách... Trên giường?

Âu Dương thiếu chủ đương nhiên đã đi mất. Bất quá càng làm cho ta giật mình là, trong phòng sạch sẽ chỉnh tề giống như chưa từng xảy ra chuyện gì —— cho dù là chén trà trên bàn, hay là nằm cái chăn ta ôm lên giường hôm qua... Tất cả đều biến mất rồi.

Lắc lắc cái đầu còn chưa tỉnh táo lắm, cố gắng làm cho tư duy vận chuyển bình thường lại.

Ta đại khái có thể đoán được, đây hẳn là trong lúc đêm hôm khuya khoắt, thân thể khôi phục bình thường rồi, Âu Dương thiếu chủ bèn làm chút việc thiện. Nếu không vạn nhất bọn thị nữ đẩy cửa tiến vào nhìn thấy dáng vẻ ta nằm dưới đất ngủ, nước miếng dãn giụa, rất khó nói rõ ràng rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Cho nên... Đưa ta lên giường nằm cũng là hẳn đi...

Nói thực ra, ta nửa điểm cũng không lo lắng Âu Dương thiếu chủ sẽ làm ra hành động bất lương gì đó đối với ta.

Hắn cũng không phải một thằng nhóc chưa hiểu chuyện đời, bên người lúc nào cũng mang theo mấy chục cơ thiếp mỹ mạo, tuyệt đối không tồn tại vấn đề bụng đói ăn quàng hay gì đó.

Hơn nữa, nếu hắn thật sự muốn làm gì, lúc trước ở Tây Vực hẳn không thiếu cơ hội, ít nhất lúc ấy vẫn là ở trong địa bàn của hắn, tiện hơn so với ở Triệu vương phủ này nhiều.

Huống chi... Ta cười đến có chút vui sướng khi người gặp họa xốc chăn lên, nhảy xuống giường đi rửa mặt... Nếu ta nhớ không lầm, lúc này Âu Dương thiếu chủ hẳn là đang buồn rầu nghĩ cách làm sao để có được Hoàng Dung, hơn nữa một thời gian rất dài sau còn quyết chí thể không đùa giỡn lưu manh với người khác.

Hô, thật đúng là chờ mong khi nhìn thấy bộ dáng kinh ngạc vì ‘đánh trận nào thua trận đấy’ của Âu Dương thiếu chủ a...

Đáng tiếc là, lúc buổi chiều, khi quang minh chính đại được thị nữ dẫn vào Mai Viên, về mặt Âu Dương thiếu chủ nhìn không ra nửa điểm ảm đạm, ngược lại, lại thật sự có vẻ thần thái bay lên.

Ta bĩu môi, tiếp tục thực không có hình tượng gục vào lan can cầu, nhìn đám cá chép trong ao há miệng, phun ra một chuỗi bọt khí, rất là vô tình ngáp một cái.

“... Là lần đầu tiên nhìn thấy cá chép sao?”

Âu Dương thiếu chủ hoàn toàn không cần người ta mời, tự động tự phát ngồi xuống bên cạnh ta.

Ta lười biếng vận người, liếc mắt thoáng nhìn bọn thị nữ đã thực thức thời lui xuống một khoảng đủ xa, mới hừ một tiếng:

“Mấy cái thứ này, ta đây không hiếm lạ đâu!”

Hoa Tranh sinh trưởng ở đại mạc, theo lý thuyết thì đây quả thực là lần đầu tiên nhìn thấy cá cảnh, chỉ là đổi thành ta, đối với loại sinh vật đời trước nhìn chán rồi, đời này lại không thể ăn được... Thật sự là rất khó biểu hiện cái vẻ hưng phấn gì đó được.

“Không cần giả bộ kiêu căng đâu...” thanh âm Âu Dương Khắc tràn đầy ý cười, “... Lúc này không có người nào nghe được chúng ta nói gì.”

Lấy công lực của hần mà nói, trong Triệu vương phủ này hần là không có người nào có thể ẩn núp theo dõi được, hần nói như vậy, ta cũng thực yên tâm rồi.

Tuy rằng nội dung cuộc nói chuyện người ta không nghe thấy được, nhưng biểu tình cùng tư thái thì bọn họ vẫn có thể nhìn thấy được, cho nên ta vẫn tiếp tục duy trì tư thế ngồi bất nhả giống như người không xương dựa vào lan can, mò mẫm câu được câu không cùng Âu Dương Khắc.

“Người hiện tại không có việc gì rồi?”

Nhìn người này cười đến vẻ mặt như hoa đào nở ngày xuân, chẳng có chút nào giống như có việc, nhưng mà xuất phát từ lễ tiết hàn huyên, ta cũng phải hỏi một câu.

“Nha, này đều là công lao của tiểu cô nương a.”

Âu Dương Khắc cười yếu ớt mở chiết phiến phe phẩy hai cái.

Ta nhìn chiết phiến trong tay hần, do dự một chút, mấy lời muốn nói đã ra tới miệng, lại nuốt vào. Ta không nên vô duyên vô cớ can thiệp vào thói quen cuộc sống của người khác, ăn đau khổ vài lần tự nhiên sẽ sửa lại.

Trời mùa đông, hần cứ việc phe phẩy quạt đi, dù sao có phát sốt nữa cũng chẳng tới lượt ta...

Không biết có phải vẻ mặt ta vui sướng khi người gặp nạn thể hiện quá mức rõ ràng hay không, bàn tay Âu Dương thiếu chủ đang ở giữa không trung đột nhiên cứng đờ, lập tức làm như không có việc gì khép chiết phiến lại, mỉm cười nhìn ta, chuyển đề tài:

“Đêm qua... Ngủ ngon giấc không?”

“Tốt lắm a.” Nếu đã nhắc tới chuyện này, ta đành phải biết thời biết thế biểu đạt một chút lòng cảm ơn rồi. “Cái kia... cảm ơn người đã giúp ta thu dọn phòng.” Ta nghĩ nghĩ, bổ khuyết thêm một câu, “... Còn có đưa ta lên giường nằm.”

Âu Dương Khắc tựa tiểu phi tiểu nhìn ta, “Tiểu cô nương... ta nhưng là... ôm cô lên giường a...”

Một câu mà hần cố ý ngắt làm ba nhịp để nói, cố ý kéo dài giọng, nghe quả thực ái muội vô hạn. Loại chuyện này dùng ngón chân cái mà nghĩ cũng biết, còn cố ý lấy ra cường điệu, người nào đó đôi khi quả thực rất ác ý khiến người ta không thể nói được gì.

Chỉ là, ta khi đó... Toàn thân bọc chăn kín mít ngủ như lợn chết... Hành vi của hần chỉ đơn thuần là khuôn vác hành lý, còn tưởng ta sẽ hiểu sai ý hay sao mà cố ý tỏ vẻ ái muội như vậy?

Ta liếc mắt trừng hần, “Vô nghĩa, nếu người chỉ túm bọc chăn lên, ta không phải bị nghẹn chết rồi sao.”

Hần bị ta liếc, ngừng lại một chút, mới cười khổ nói: “... Đúng là như thế.”

Ta lười mở miệng nói, hần cũng không nói nữa.

Bốn phía đột nhiên trở nên yên tĩnh, ngay cả tiếng cá chép vẩy đuôi đập nước trong ao cũng có thể nghe rõ. Cảnh liễu buông rủ xuống mặt ao, theo gió nhẹ phất qua, điểm từng vòng, từng vòng gợn sóng trên mặt nước.

Phương bắc gió lạnh, hướng đến vẻ rộng rãi trắng lè làm đẹp.

Mai Viên này lại là nơi tiểu kiều lưu thủy, bức tường màu trắng ô ngổa, cảnh vật uyển chuyển hàm xúc đậm chất Giang Nam... Hơn phân nửa là Hoàn Nhan Hồng Liệt tỉ mỉ xây dựng vì Bao Tích Nhược, chỉ là vị nào đó không chịu rời khỏi “Phiên bản chỗ ở cũ tại Ngưu Gia thôn”, nơi này mới không có người ở.

Nói thế nào nhỉ, nghĩ đến loại hành vi ti tiện “Giết cả nhà người ta cướp lão bà” của Hoàn Nhan Hồng Liệt liền cảm thấy người này cuối cùng chết thế nào cũng là không đủ; nhưng nhìn đến bày trí cảnh vật dụng tâm, nghĩ đến y đối với Bao Tích Nhược mười tám năm si tình không thay đổi, ngay cả đứa con không có quan hệ huyết thống cũng thực lòng thương yêu, lại cảm thấy y có điểm đáng thương.

Tính tính thời gian, Dương Thiết Tâm cũng sắp gặp Bao Tích Nhược rồi.

Sau đó tiểu vương gia sẽ biết thân thế chính mình, Dương Thiết Tâm cùng Bao Tích Nhược cả hai sẽ song song tự sát trước mặt Hoàn Nhan Hồng Liệt, sau đó... nhất định sẽ là từng màn trình diễn thăng trầm.

Tại thời đại máu chảy thành sông này, hạnh phúc nhỏ bé bình dị là chuyện khó mà đạt được, nhưng ít ra ta cũng muốn cố gắng bảo vệ cho những người quan trọng.

Những nhân vật nhỏ bé không đáng giá, tùy tay cũng có thể bị người nào đó giết chết, đối với ta mà nói, lại là quan trọng...

Bất quá... Ta thâm hít sâu một hơi, bình ổn lại cảm xúc trong lòng... Mọi chuyện đều chưa xảy ra, vẫn còn kịp cứu vãn.

Cho nên, cho dù Âu Dương Khắc là con của người nào đó đi chăng nữa, tự dưng giận chó đánh mèo cũng là không đúng.

Ta cố gắng bình tĩnh mở miệng: “Xin trả lại kim đao cho ta.”

Âu Dương Khắc ngẩn ra, lại không trả lời, chỉ khẽ nhíu mày nhìn ta. “Cô... mới vừa rồi suy nghĩ cái gì?”

“Không có gì.” Ta thuận miệng có lệ, “Chỉ là lập tức thất thần mà thôi.”

“Thất thần... sao?” Hắn lặp lại lời ta, “Nói như vậy... vậy là ta nhìn lầm rồi... vốn tưởng...”

Hắn ngừng lại một chút, không nói tiếp nữa, ta cũng không định truy vấn.

Người này tâm tư kín đáo thâm trầm, rốt cuộc đang tính toán cái gì, cũng không phải loại trình độ tiểu bạch như ta có thể nhìn ra được. Duy nhất đáng được ăn mừng là, cho tới bây giờ, hắn đối với ta ít nhất cũng không có ác ý.

Bất quá ta cũng chỉ muốn cầm lại kim đao, sau đó bỏ chạy với vận tốc ánh sáng mà thôi... Chỉ cần như thế là được.

Cho nên ta lại cố chấp kéo đề tài lại: “Xin trả kim đao lại cho ta.”

Lần này hắn lại trả lời khá là thống khoái. “Không mang theo người...”

Ta hồ nghi nhìn Âu Dương Khắc, vẻ mặt hắn không có nửa điểm sơ hở, chân tay, giọng nói không chê vào đâu được, toàn thân toát lên vẻ vô tội lại khó xử.

Ta không nhìn ra lời hắn nói là thật hay là giả, ta chỉ nhìn ra... người này nếu muốn lừa ta, đại khái nhất định ta sẽ bị mắc mưu... Chỉ có chuyện này là thật mà thôi.

Hô, tốt xấu gì thì ta cũng có thể tự hiểu được điểm này đi...

Không biết vì sao, đột nhiên có một loại cảm giác vô cùng mệt mỏi từ đáy lòng dâng lên.

Ta nâng tay dùng sức lau mặt, miễn cưỡng nhìn Âu Dương Khắc cười cười.

“Lần sau người đến, nhớ mang kim đao đến cho ta...Nó ở trong tay, ta mới an tâm.”

“Kim đao kia...là tín vật quan trọng?”

Hắn có chút suy nghĩ nhìn ta, trong giọng nói mơ hồ có ý điều tra.

“Đúng là tín vật.”

Ta cố gắng làm cho vẻ chê cười trong giọng nói của mình không biểu hiện ra ngoài.

“Bất quá là tín vật không có chút ảnh hưởng tới đại sự việc quân, vừa không thể điều binh khiển tướng, cũng không thể trì báo quân xa... Chỉ là, nếu ngày nào đó nó xuất hiện trong tay vị phò mã mà Thành Cát Tư Hãn chọn, liền có nghĩa là ta đồng ý cuộc hôn nhân đó, không có cơ gì để thoái thác rồi.”

“Thì ra... là như thế.”

Âu Dương Khắc tỏ vẻ hiểu biết gật gật đầu, “Tín vật liên quan tới chung thân đại sự, đối với nữ nhi mà nói, tự nhiên là quan trọng hơn cả quân quốc đại sự rồi. Chỉ là...” Hắn ngừng lại, mới cười hỏi, “Vị phò mã mà Thành Cát Tư Hãn chọn kia, có chỗ nào không ổn, mới khiến cô bất mãn thế sao?”

“Cũng không phải bất mãn...”

Ta ngừng lại một chút, nhất thời không biết nói thế nào nữa.

Thực lòng mà nói, Quách đại hiệp tuyệt đối là một nam nhân đáng để gả.

Một người nam nhân ở thời khắc nguy hiểm nhất, vẫn cùng sinh cùng tử; sắc đẹp trước mắt mà vẫn vô cùng giữ lễ, ngồi trong lòng mà tâm không loạn; trong thời đại dễ dàng đổi thê nạp thiếp, vẫn trung thành với hôn nhân của mình... Tất cả những hành động đó đều được quyết định bởi nhân phẩm của người ấy, cùng đáng vẻ bên ngoài, gia thế sản nghiệp, võ công thành tựu kỳ thật đều không có quan hệ gì.

Chỉ bằng điểm này, nhân phẩm của Quách đại hiệp cũng đã có thể làm cho tuyệt đại đa số nam nhân hổ thẹn muốn chết rồi... Chẳng qua...

“Nếu không phải là bất mãn, vậy vì sao lại phải thoái thác?”

Không nhìn ra Âu Dương thiếu chủ cũng bất quá như vậy a, loại chuyện này cũng không nên truy hỏi kĩ càng thế chứ. Khóe miệng ta không tự giác giật giật, chọn một đáp án dễ giải thích nhất nói cho hắn.

“Phá hoại nhân duyên của người khác sẽ bị ngựa đá, ta không làm chuyện như vậy!”

“Hóa ra... Người nọ đã có ý trung nhân rồi?”

Quách đại hiệp người ta chẳng những có ý trung nhân, lại còn là cô gái mà người coi trọng a, hơn nữa người ta mới là chính chủ, người sẽ là vật hi sinh... = =

Đương nhiên lời này ta cũng không có gan nói ra miệng, đành phải gật gật đầu cho đủ số, sau đó tiếp tục cường điệu chính sự với hắn.

“Cho nên lần sau người nhất định phải mang Kim đao đến cho ta!”

Âu Dương Khắc nhìn ta mỉm cười, “Cô là lo lắng, trong lúc vô ý lại để Kim đao lọt vào tay người nọ?”

Ta gật gật đầu.

Cuộc đời biến chuyển thế nào, rất khó nói trước, vạn nhất đụng phải một cơ duyên xảo hợp nào đó, bị Quách đại hiệp nhặt được, mua được, đoạt được, tuy rằng hắn không có ý gì, nhưng Hoàng Dung bên kia thì chưa chắc... Ta một chút cũng không muốn chọc tới vị nào a...

“Vậy... Cô cứ yên tâm.”

“A?”

Nhìn khuôn mặt tuần tú của Âu Dương thiếu chủ cười đến giống hồ ly tinh, không hiểu vì sao, đột nhiên ta cảm thấy có chỗ nào không thích hợp a?

Không đợi ta suy nghĩ cẩn thận, hắn đột nhiên gõ nhẹ chiết phiến vào lòng bàn tay, nhúu mày nói: “Ai nha, Vương gia bảo ta tới nói với cô chuyện tối ngày hôm nay có tiệc, thế mà ta quên mất!”

Tiệc tối? Tiệc tối gì?

58. Q.3 - Chương 58: Con Mèo Đùa Con Chuột

Cho dù có không tình nguyện như thế nào đi chăng nữa, ta vẫn bị túm đi tham gia bữa tiệc tối kì quái khó hiểu đó.

Ách, có lẽ không nên dùng từ ‘túm’ này, bởi vì Âu Dương thiếu chủ cũng không thật sự động thủ. Hắn chỉ là trước khi ta kịp nói lời từ chối, cười đến phi thường ôn hòa nói với ta:

“Một vị khách quý nếu phải đợi Vương gia tự mình đến mời mới bằng lòng quang lâm, nói vậy... trong bữa tiệc nhất định sẽ thu hút sự chú ý của mọi người.”

Chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng bị người ta coi như thú quý hiếm vây quanh mà xem, ta đã không nhịn được rùng mình, huống chi người nào đó còn ở một bên không nhanh không chậm bổ sung:

“Loại đồn đại ‘vương gia kim ốc tàng kiều’ này, có lẽ còn thú vị hơn cả ‘tiểu vương gia cường thường dân nữ’ a.”

Vì thế... Ta bị hắn đánh bại rồi.

Triệu vương phủ cái gì cũng đều có, bao gồm hoa phục cùng trang sức đủ kiểu loại, nếu nói nhìn những thứ xinh đẹp tinh xảo đó mà không có chút động tâm thì tuyệt đối là nói dối.

Nhưng mà... Ta cân nhắc một chút câu cổ ngữ “Yến vô hảo yến, hội vô hảo hội”, vẫn là nhịn đau đem bọn nó cùng cả đám thị nữ đang cầm bọn nó đẩy hết ra ngoài cửa.

(yến vô hảo yến, hội vô hảo hội: không có yến hội nào là tốt cả)

Sau đó chỉ tốn mười phút là tự chuẩn bị xong ỉnh rồi.

Một thân trang phục sạch sẽ đơn giản, trên có thể treo tường, dưới có thể chui lỗ chó. Trên lưng là túi da cứu mạng mà nhị sư phụ đưa cho, trong lòng là hạt châu tị độc mà Ích Tây Gia Thổ đưa... Vạn nhất tối nay có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ta cũng có thể bỏ chạy bất cứ lúc nào. = =

Về phần vấn đề tạo hình, chỉ có thể nói là hoàn toàn không nằm trong phạm vi lo lắng của ta. Váy dài phiêu phiêu sẽ vướng chân, vòng xuyên khăn quàng sẽ dễ bị mắc vào cành cây, ngọc bội đính hương sẽ làm lộ vị trí...

So với tính mệnh, đẹp tính cái P!

Ôm áp tư tưởng lớn ‘an toàn đệ nhất’, ta bước ra khỏi phòng, sau đó thấy được vẻ mặt Âu Dương thiếu chủ...dại ra hiếm thấy.

Hắn đánh giá ta một lúc lâu, mới cười khổ nói: “Cô...cô định như thế này đi dự tiệc của Vương gia?”

“Đúng vậy.”

Bộ dạng này hiển nhiên không hợp mắt Âu Dương thiếu chủ, nhưng mà nếu hắn muốn ta đổi lại trang phục, nói không chừng ta có thể mượn cơ hội này để không đi...

Đáng tiếc Âu Dương thiếu chủ hoàn toàn không cho ta nửa điểm cơ hội đổi ý, liền quyết đoán nói: “Nếu đã thế, vậy liền đi đi.”

—— theo một khía cạnh nào đó mà nói, người này thật đúng là sâu sắc đáng sợ a.

Mùa này, ban ngày ngắn, ban đêm dài, lúc rời khỏi Mai Viên, sắc trời đã hơi hơi tối, Âu Dương thiếu chủ thoạt nhìn tựa hồ lại không chút nóng nẩy, dẫn ta không nhanh không chậm lắc lư quẹo trái quẹo phải trong Triệu vương phủ.

Nếu cảm giác về phương hướng của ta không tốt, xu thế này hiển nhiên đang là ‘làm nhiều đường đi’ a!

Hơn nữa hắn còn câu được câu không nói chuyện phiếm—— như là “Sau Trúc Viên là phòng dành cho hạ nhân”, “Cửa hông đang sửa chữa đã nhiều ngày, thường xuyên có người ra vào” linh tinh —— sau một vòng như vậy, ta đại khái đã có thể thăm dò được đường đi rồi.

Nói vậy hành động này của Âu Dương thiếu chủ cơ hồ có thể xưng là... “chỉ đường” đi?

Ta vốn định trong bữa tiệc này sẽ lén lút chuẩn ra tìm hiểu đường đi, không nghĩ tới hấn cư nhiên hỗ trợ như vậy, hơn nữa thái độ vô cùng bình thản, hoàn toàn không có “hiệp ân báo đáp” hoặc là có ý gì khác.

So sánh lại, ta bình thường luôn cẩn thận đề phòng hấn... hình như có vẻ tiểu nhân a...

Đang suy nghĩ lung tung, Âu Dương thiếu chủ đi phía trước đột nhiên dừng lại không hề báo trước, ta thiếu chút nữa đụng đầu vào lưng hấn, hấn thực đúng lúc đưa tay ra đỡ ta một phen.

Chỉ là còn chưa đứng vững, trên đỉnh đầu đã truyền đến thanh âm người nào đó tràn đầy ý cười.

“Nơi này người đến người đi, thực rất không tiện, không bằng đợi tới buổi tối trở về phòng...” Hấn ngừng lại một chút, mới tiếp tục nói: “Tiếp tục hành động yêu thương nhưng nhớ này cũng không muộn a.”

Thật sự là miệng chó không thể phun ra ngà voi mà! Chút hồ thẹn ban nãy trong lòng ta nháy mắt tan thành mây khói, Âu Dương thiếu chủ lại cười đến càng ái muội.

“Đến lúc đó... Ta tuyệt không trốn tránh, để cô muốn làm gì thì làm, được không?”

“Đánh người cũng được?” Ta thật sự rất muốn cho người trước mặt này vài cái tát.

“Nếu cô thích... Vậy... đương nhiên là được. Chỉ là...” Hấn hơi nở nụ cười, “Không nghĩ tới cô cư nhiên... lại thích như vậy a...”

Từng bị vô số tranh ảnh sống động cùng với các ‘chân nhân dạy dỗ’ hun đúc qua, ta đương nhiên biết ‘đánh’ này khác với ‘đánh’, vấn đề ở chỗ — cho dù có tri thức lý luận cường đại làm hậu thuẫn, cũng không có nghĩa là ta có thể thản nhiên thảo luận vấn đề SM với một kẻ khác phái a!

(SM: Thể hiện mối liên hệ giữa một cặp người trong đó một người thích thú được hành hạ người khác và người kia lại thích bị người khác hành hạ, có thể ám chỉ mối quan hệ liên quan tới tình dục hoặc không.)

Huống chi luận về vấn đề mặt dày, ta thật sự là còn lâu mới theo kịp vị nhân huynh trước mắt a.

Vì thế lại hoàn toàn bại.

Hôm nay trên hoàng lịch nhất định viết “Không nên xuất hành”, “Phạm tiểu nhân” mấy chuyện kiêng kị như vậy đi... Về sau trước khi ra khỏi cửa nhất định phải xem lịch...

(Hoàng lịch: là loại lịch về ngày giờ tốt xấu, tương truyền do Hoàng Đế tạo ra, cho nên mới gọi là Hoàng Lịch, đại khái giống như lịch vạn sự của mình vậy.)

“... Suy nghĩ cái gì?”

Thanh âm Âu Dương thiếu chủ thản nhiên, không nghe ra mừng giận. Ta hàm hồ ‘à’ hai tiếng, định qua loa cho xong chuyện, giáp mặt thảm oán người khác, loại chuyện này dù sao cũng không phải là tốt.

Hấn cũng không buông tha ta, lại lập lại một lần.

“Suy nghĩ cái gì?”

Ta ghen một hồi lâu, cuối cùng ghen ra hai từ: “... Hoàng lịch.”

“Sao?” Hấn nhú mày, ỷ vào ưu thế chiều cao nhìn xuống ta, “Thật sự?”

Ta vừa gật đầu như bầm tỏi, vừa oán thăm Âu Dương thiếu chủ này thực hiểu kì.

“Ha ha...”

Hoàng hôn buông xuống, ngoài ban công xa xa, đèn đuốc lần lượt sáng lên.

Bạch y nam tử trước mắt, gương mặt tuấn nhã, dáng vẻ tiêu sái, mặt mày anh khí bức người, trong mắt dường như lại ẩn ẩn có nhu tình.

Trước khi ta kịp phản ứng lại, hấn đã lấy tay giữ ta, một tay kia lại khê vuốt lọn tóc rơi bên tai ta, mỉm cười, cúi người xuống, hơi thở ấm áp cơ hồ kề sát tai, chậm rãi di chuyển xuống, tiếng hô hấp có thể nghe được rõ ràng.

Thân thể không hề trực tiếp tiếp xúc, lại chỉ cách xa nhau một chút xíu mà thôi, cho dù xoay hướng nào, chỉ cần vừa động một chút là có thể chạm phải.

Nói thật, cả hai đời ta, đây là cảnh tượng ái muội nhất mà ta từng gặp rồi.

Nhưng mà... Không có mặt đỏ tai hồng, không có sự khó thở, thậm chí ngay cả tim đập cũng đều không lỗi nửa nhịp.

Việc duy nhất mà ta làm chính là nhắm mắt lại, gắt gao bóp chặt cổ tay mình, muốn làm như vậy để tập trung sức chú ý của đầu óc, khống chế thân thể không tự chủ được mà run run.

Chưa từng cảm nhận được rõ ràng nỗi bi ai của tiểu nhân vật như vậy...

Âu Dương thiếu chủ là phong lưu đại thiếu, nhưng không đến mức chẳng phân biệt được thời gian địa điểm mà biến thân thành đại sắc lang.

Cho nên... Việc này không liên quan tới phong nguyệt, chỉ là con mèo đùa con chuột mà thôi.

Trước khi ăn thịt con chuột, con mèo sẽ rất kiên nhẫn liên tục bắt lấy, lại buông ra, lại bắt lấy... cứ như vậy lặp lại một quá trình chơi đùa.

Về phần cuối cùng, là buông tha, hay là bắt lấy, hoàn toàn tùy thuộc vào tâm tình của nó lúc đó.

Lại nói tiếp, con mèo cũng không phải cố ý triển lãm sức mạnh của mình trước mặt con chuột, chỉ là nó cảm thấy thú vị, nhưng nếu đã có thực lực áp đảo như vậy, chỉ một lý do ‘thú vị’ này cũng đã đủ rồi đi.

Về phần con chuột nghĩ như thế nào... Ai để ý?

Ta tự giễu nhếch nhếch khóe miệng.

Khuỷu tay bên phải đột nhiên tê cứng, cánh tay rốt cuộc không giữ nổi, bàn tay cũng không tự chủ được lỏng ra, tựa hồ lại bị cái gì đỡ được, không rơi xuống.

Theo bản năng mở mắt ra, lại nhìn thấy Âu Dương thiếu chủ đang nâng tay của ta, chuyên chú nhìn gì đó.

Thở giật cánh tay, tựa hồ đã có thể hoạt động được, nếu như thế mà còn để người khác nâng tay, không khỏi quá mức làm kiêu, cho nên ta thực tự nhiên rút tay về.

“Cô...” Âu Dương thiếu chủ nhìn ta muốn nói lại thôi.

Ta dùng sức lắc lắc cánh tay phải, chỉ vài giây, cảm giác tê trên tay đã chậm rãi biến mất, đại khái lúc trước là bị chuột rút chút đi.

“Không có việc gì rồi.”

“Ta là nói tay trái...”

Ta cúi đầu liếc liếc mắt nhìn một cái, ban nãy hạ thủ không nặng không nhẹ, hẳn vài dấu móng tay mà thôi, nhiều nhất cũng một hai ngày là tan rồi... giờ giờ tay về phía hấn.

“Cũng không có việc gì.”

Yên lặng hồi lâu, Âu Dương thiếu chủ mới lại lần nữa mở miệng, trong bóng đêm dày đặc, thanh âm trong trẻo ngày thường tựa hồ cũng bị vài phần trầm thấp.

“Mới vừa rồi, ta không phải là... cố ý khinh bạc cô.”

“Ta biết.”

Nhiều nhất cũng chỉ là “Vô tình khinh thị” mà thôi, cùng “Cố ý khinh bạc” còn cách xa một vạn dặm.

Đại khái ta trả lời quá mức sạch sẽ lưu loát, hấn ngược lại ngậy ra một lúc, mới chần chờ nói:

“Ta nhưng là... dọa cô sợ rồi?”

Không biết vì sao, nghe Âu Dương thiếu chủ lấy loại ngữ khí thật cẩn thận này để hỏi có điểm... nào tào, lại sinh ra một loại cảm giác khó hiểu khó nói nào đó, làm cho ta đột nhiên rất muốn cười to.

May mắn là, trước khi ta cười, lại có người xuất hiện rồi.

Một người cầm đèn lồng, đi từ góc hành lang cách đó không xa tới, vừa nhẹ giọng kêu “Âu Dương công tử”, vừa đưa mắt nhìn xung quanh.

Ta cố ý không nhìn tới vẻ mặt của Âu Dương Khắc, giọng kêu: “Ồ trong này rồi.”

Người nọ vừa nghe xong, lập tức chạy vội tới bên này, vừa chạy miệng còn vừa cần nhần.

“Hoa cô nương đã tới, vậy là tốt rồi, Vương gia đang ở Hương Tuyết sảnh. Nhìn sắc trời hôm nay, tiểu nhân nghĩ hai người hơn phân nửa là không mang vật chiếu sáng, trong lúc nhất thời đi nhầm vài ba đường cũng là bình thường, liền mang đèn lồng ra tìm, không nghĩ tới quả thực gặp rồi!”

...

“Từ lúc Âu Dương công tử đi đón cô, Vương gia đã hỏi tới mười bảy, mười tám lần. Hoa cô nương, ngài chớ trách tiểu nhân lắm miệng, tiểu nhân hầu hạ Vương gia đã nhiều năm như vậy, này vẫn là lần đầu thấy Vương gia để ý tới khách nhân như vậy... Nghe nói Vương gia vì bữa tiệc tối nay, ngay cả chuyện trong cung cũng dời lại.”

...

“Bla bla bla...”

...

Đi cùng người này, kết quả là, dọc theo đường đi, trừ bỏ mỉm cười gật đầu ra, ta không có cơ hội chen được nửa câu, đương nhiên Âu Dương thiếu chủ cũng giống vậy.

“Hoa cô nương người xem, phía trước chính là Hương Tuyết sảnh rồi... Vườn kia... sảnh kia...”

Hàn mai vạn thụ, hoa mai phiêu tán... Đây... đây không phải chỗ tối qua ta trèo tường tới sao? Tuyết đối đúng vậy, cái hố mà vị đầu bóng lưng Sa Thông Thiên đánh nứt trên mặt đất kia còn chưa lấp đâu...

Nhìn cái hố kia, ta không nhịn được thở dài thật sâu. Cho dù nói như thế nào Âu Dương thiếu chủ... quả thật là đã cứu ta một mạng a...

Cho nên... Có một số việc... có vài thứ... coi như nó không tồn tại đi...

59. Q.3 - Chương 59: Đêm Yên Hữu Thần

Trong nháy mắt khi bước vào sảnh Hương Tuyết, ta đã nghĩ rằng mình không cần thận lại xuyên qua, rơi vào một cái chợ, lại còn là khu chợ gia cầm sống.

Có một vị triết học phương Tây đã nói lời son sắt: “Một mục đàn bà tương đương với năm trăm con vịt”.

Tạm thời chúng ta không cần bàn khoăn về việc người này thiên phú dị bẩm cỡ nào, mới có thể tưởng tượng được mối quan hệ giữa một người phụ nữ với năm trăm con vịt, nhưng khi số ‘vịt’ trong miệng y lên tới năm ngàn con, hơn nữa còn đang cố gắng tranh đoạt cùng một mục tiêu, cảnh này... khá là kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp hãi a...

Mục tiêu của năm ngàn con vịt kia, ách không, là mười vị mỹ nữ kia, đúng là tiểu vương gia.

Bị một đám nữ nhân ngực nở mông lớn vây ở giữa có thể nói là giấc mộng của đại đa số nam nhân, nhưng về mặt cùng đường mặt lộ, ngoan cố chống cự, vui buồn lẫn lộn này của tiểu vương gia, thoát nhìn... rất giống người bị tào bôn mấy chục ngày, không có nửa điểm ‘khoái trá’.

Mà trong đó có một vị mỹ nữ, oanh thanh yến ngữ thẹn thùng vô hạn nói lời trách móc gì đó với tiểu vương gia, sắc mặt hần nháy mắt tiến hóa tới trình độ mắc bệnh tắc ruột.

Mĩ nữ nói chuyện đương nhiên thực hàm súc, bất quá... nếu phiên dịch trắng ra, nội dung đại khái là:

“Tiểu vương gia ~ người sao phải đi cường thưởng dân nữ chứ ~ kỳ thật ~ người ta là thực nguyện ý để người cường thưởng a...”

(chú: những chỗ cuộn sóng thỉnh tự dùng mị âm mà tái hiện)

Là một người không phúc hậu, nghe câu đấy ta quả thực sung sướng muốn lăn lộn trên mặt đất.

Trong điều kiện gian khổ không điện thoại, không máy tính, không truyền hình như vậy, nhưng chỉ trong thời gian ngắn như thế, tin đồn ‘tiểu vương gia cường thưởng dân nữ’ đã được loan truyền khắp các ngõ ngách kinh thành...

Các đồng nghiệp bát quái ở kinh thành, tôi yêu các bạn!

Chỉ là...ta còn chưa kịp nhìn xem phản ứng của tiểu vương gia trước tin đồn này, Hoàn Nhan Hồng Liệt đã xuất hiện trước mặt.

Với chiều cao hơn ta chừng hai mươi cm, y vừa đứng ở đấy, lập tức ta chẳng nhìn thấy gì nữa.

Ta thực gấp đến độ khó chịu a... Biết rõ không nhìn thấy, ánh mắt vẫn không nhịn được liếc loạn về phía đó.

Kết quả, liền gặp ngay chuyện không may.

“Tranh Nhi...”

Hoàn Nhan Hồng Liệt thân thiết hòa ái mở miệng, ta toàn thân nổi da gà.

Mặc dù, ta biết này xem như trưởng bối gọi thân mật vẫn bối, bằng không cũng sẽ không đầy trời đều là “Tình Nhi”, “Dung Nhi”, “Khang Nhi”, “Khắc Nhi” ... linh tinh rồi.

Nhưng đến phiên mình, vẫn không nhịn được cảm thấy giống như giữa mùa hè mà trời đổ từng trận mưa tuyết...

Hoàn Nhan Hồng Liệt đương nhiên không thể biết được nội tâm giãy giụa của ta, y cười đến vẻ mặt hớn hở nói với ta:

“Người trước đừng nóng vội...”

Ta không nhịn được run lên, làm sao mà y biết lòng ta đang vội vã muốn xem bát quái?

“Này đều là con gái những bằng hữu của ta, tính tình đều hòa thuận, chỉ là Khang Nhi...” Hoàn Nhan Hồng Liệt ngừng lại một chút, thân mình đột nhiên hơi hơi cúi xuống, thanh âm cũng ép tới cực thấp, “Chỉ là Khang Nhi tính tình cao ngạo, cũng vì có ta ở đây, cho nên mới không để ý tới người...”

Trời a! Đất a! Tứ phương thần phật a!

Ta đã không còn biết dùng ngôn từ nào để biểu đạt tâm tình hỗn loạn của ta giờ phút này nữa.

Nguyên lai đây là yển hội thân cận trong truyền thuyết “Phụ thân chọn đại lão bà, nhi tử chọn tiểu lão bà, nhân tiện làm cho đám người được đề cử làm thê thiếp tương lai đều vui vẻ”, mà ta chính là kẻ không hay ho bị bắt ‘trúng thưởng’?

Kính nhờ có người nào nói cho ta đây chỉ là giấc mộng thôi đi...

Ách, này nhất định chỉ là mộng, chỉ là mộng, chỉ là mộng, chỉ là mộng, chỉ là mộng (đăng sau tính lược một ngàn chữ)...

Hoàn Nhan Hồng Liệt chỉ cần một câu nói đã hoàn toàn đập nát thuật tự thôi miên của ta, y nói:

“Tranh Nhi, đến, ta dẫn ngươi qua đó.”

—— Hoàn Nhan Hồng Liệt, ta hận ngươi!

Xem diễn là một chuyện, bị không trâu bắt chó đi cày diễn cho người ta xem lại là một chuyện khác.

Nhất là khi đối mặt với một đám ‘diễn viên’ muốn dựng lại ‘Kim Chi Dục Nghiệt’ —— tuy rằng ta thật sự, thật sự rất muốn hô to “Chánh chủ lúc này còn đang bị nhốt trong nhà lao, các người tìm lầm người!”, nhưng dù sao cũng vẫn không lớn gan tới mức phá hoại vở diễn này.

(Kim Chi Dục Nghiệt: một bộ phim cổ trang cung đấu)

Mà chân chính đáng giận là, tiểu vương gia ở một bên càng không ngừng châm ngòi thổi gió.

Trước mặt một đám nữ nhân mắt đều trợn lên như mắt gà, lúc thì sẵn sóc tỉ mỉ đưa điểm tâm, lúc lại nhu tình mật ý bóc trái cây... Cái vẻ khoa trương rõ ràng này, quả thực giống như là hận không thể để tất cả mọi người biết hẳn hai tay đầy đủ có thể đảm nhiệm công tác bưng trà, rót nước, đứt cơm, lau miệng cho ta vậy.

Tuy rằng hành động này so với Âu Dương thiếu chủ vẫn còn kém cỏi hơn không ít, nhưng muốn chọc thị phi cho ta cũng đã là quá đủ rồi.

Mấy chục ánh mắt cứ như vậy bị hấn câu dẫn “sưu sưu sưu” phóng về phía ta... Nếu ánh mắt cũng có thể giết người, hơn phân nửa là ta đã bị thiên đao vạn quả, ngay cả xương cốt cũng không còn rồi.

(Thiên đao vạn quả: chém nghìn vạn nhất đao, chết không toàn thây)

Sở dĩ còn có thể cầu thả sống sót, đại khái là vì Hoàn Nhan Hồng Liệt ngay từ đầu đã tỏ thái độ ‘người này ta đã định sẵn rồi’, cho dù là tiểu vương gia cũng không đến mức dám trắng trợn đối nghịch cùng cha hấn, những người khác lại càng không cần phải nói.

Vì thế ta mới có thể sống sót.

Bất quá... Sau khi Hoàn Nhan Hồng Liệt nhận được tin tức do người hầu nào đó bẩm báo, vội vàng rời đi, vở diễn ở đại sảnh Hương Tuyết rốt cuộc cũng chính thức mở màn.

Nói là trò hay, kỳ thật chẳng qua cũng chỉ là màn kịch vô cùng truyền thống —— tranh giành tình nhân.

Ta không biết Hoàn Nhan Hồng Liệt giải thích thân phận của ta với đám ‘người được đề cử làm sườn phi của thể tử’ như thế nào, nhưng đúng lúc ta đang ôm đùi gà cắn mạnh, trước mặt thỉnh linh xuất hiện một đám mỹ nữ quỳ gối, miệng gọi “Tỷ tỷ” ...

Loại tình huống này thực khiến người ta kinh sợ.

Dựa theo những bộ phim hậu cung chiếu trên TVB đã dạy:

Nếu muốn ra oai phủ đầu, lúc này phải không nhanh không chậm làm chuyện gì đó, khiến đám mỹ nữ này sợ hãi;

Nếu muốn tỏ phong phạm của chính thất, lúc này nên cười như gió xuân, chiêu hiền đãi sĩ, phân hóa mọn súc, thu mua lòng người;

...

Vấn đề là những chuyện đó... Liên quan P gì tới ta?

Tiểu vương gia tương lai muốn kết hôn với mấy người, ai trước ai sau, ai lớn ai nhỏ, ai nửa đêm trước, ai nửa đêm về sáng... cùng với mấy chuyện linh tinh khác, để lại cho Mục cô nương đau đầu đi.

Ta chỉ là người qua đường xem bát quái, tự nhiên không có cố kỵ gì.

Bỏ cái xương gà xuống, ta thuận tay kéo ống tay áo tiểu vương gia lau miệng, tay kia còn xoa xoa trên lưng hấn, sau đó vừa lòng nhìn trên bộ y phục tuyết trắng thượng đẳng kia, chói lọi xuất hiện hai dấu bàn tay đầy mỡ.

Hấn ghê tởm nhìn nửa ngày, nhưng ta lại sợ hấn ghê tởm chắc?

Huống chi, ta thực chắc chắn lúc này hấn không dám cho ta một cái “Cửu âm bạch cốt trảo”, giống như ban nãy hấn có không tình nguyện bị chúng nữ vây công thể nào đi chăng nữa, cũng không dám phẩy tay áo bỏ đi.

Hoàn Nhan Hồng Liệt muốn làm hoàng thái tử, tiểu vương gia lại càng không phải không muốn làm hoàng thái tôn.

Đám ‘con gái của bằng hữu’ kia thật đúng là một lợi thế không thể tốt hơn để Triệu vương phủ phát triển thế lực, cho dù không có cách nào để một lưới bắt hết, cưới tất cả bọn họ vào cửa, ít nhất cũng phải tận dụng mượn sức toàn bộ mới được.

Có muốn quát mắng ta thế nào cũng không thể nói ra miệng được, sẽ có ảnh hưởng không tốt tới bao nhiêu người trước mắt đây, hơn nữa nếu vì hai dấu bàn tay trên áo mà động thủ với ta, không khỏi mất khí độ của bậc vương giả a.

Đám mỹ nữ có thể tình mê ý loạn không có lập trường, nhưng đám ‘bằng hữu’ kia cũng không phải đều là lũ ngốc...

Quả nhiên, tiểu vương gia tức giận đến toàn thân phát run, nhưng vẫn phải nhìn ta cố gắng nở một nụ cười còn khó coi hơn là khóc, sau đó cắn răng, nghiêm mặt, nhìn chúng mỹ nữ nói:

“Không cần đa lễ...”

Chắc chắn, người biết thì cho là hần thắm giận dữ, không biết còn tưởng hần bị động kinh chứ.

Tiểu vương gia đã mở miệng rồi, ta đương nhiên cũng không thể không tỏ vẻ.

Ta lập tức đứng lên, quy củ thi lễ với chúng mỹ nữ, phi thường thành khẩn hỏi:

“A di, các vị tìm ta có chuyện gì sao?”

...

...

...

Bích Loa Xuân thượng đẳng cứ như vậy đã bị tiểu vương gia phun ra.

Trên váy của vị mỹ nữ đứng đầu kia lập tức xuất hiện một chỗ ướt vì nước, hơn nữa lại đứng ở chỗ nào đó mới chết, nhìn thế nào cũng giống với ...gì đó.

Người chung quanh vội vàng tiến lên, khuyên giải an ủi a khuyên giải an ủi, che lấp a che lấp, chà lau a chà lau... Nhiều người xông vào, không biết là ai cố ý vô tình, dấu vết kia lại càng ngày càng rõ, sắc mặt mỹ nữ cũng theo đó mà càng ngày càng trắng bệch, cuối cùng “Oa” một tiếng khóc lên.

Hiện trường nhất thời đại loạn.

Ta ngẫm... thề lưới.

Ta từng quen biết một cô gái tên là Vương Tiểu Hoa, nàng ta có tật, toàn bộ những cô gái trưởng thành không có quan hệ huyết thống với mình đều gọi là a di hết.

Vì thế vô số cô gái tuổi từ mười tám đến hai mươi tám, bị Vương Tiểu Hoa kia gọi một tiếng ‘A di’ chân thành tha thiết, đều chạy trốn chết, nước mắt giàn giụa...

Căn cứ ta quan sát, nàng ta quanh năm suốt tháng làm loại chuyện này mà cư nhiên không bị “nhóm A di” vây ấu đến học máu, máu chốt là ở bốn cái “nhất định” :

Ánh mắt nhất định phải vô tội, thái độ nhất định phải tôn trọng, cấp bậc lễ nghĩa nhất định phải chu đáo, ngữ khí nhất định phải khẳng định!

Như vậy... người khác sẽ cảm thấy động thủ đánh nàng ta chính là một chuyện vô nhân tính...

Vương Tiểu Hoa đồng học cứ như vậy kỳ tích sống tới mười lăm tuổi, đến nay vẫn bình an khỏe mạnh giữa tai họa nhân gian...

Cho nên ta cảm thấy... Ta ngẫu nhiên cos Vương Tiểu Hoa một chút... hần là cũng không đến mức bị trời phạt đi...

Bất quá, nói thế nào đi nữa... Đối với vị mỹ nữ khóc lê hoa mang vũ kia, cũng vẫn là có điểm áy náy.

Dù sao, bị mất mặt trước mặt người trong lòng, loại chuyện này... cũng không có nhiều người bảo trì về trấn tĩnh được.

Nhưng mà... ai biết tiểu vương gia lại mất vệ sinh như vậy, phun loạn nước miếng a, đây hoàn toàn là chuyện ngoài dự tính của ta!

Cho nên... cho nên phải nói, tiểu vương gia mới là đầu sỏ tội ác a!

... Ta quay lưng, vô tâm nghĩ như vậy.

Qua một thời gian giằng co hỗn loạn.

Rất nhanh liền có hai vú già tiến lên, đỡ mỹ nữ đang đau khổ ai oán kia đi ra ngoài, ngay sau đó ai về chỗ nấy, chần chỉnh chén bát, tiếp tục yến tiệc... Người trong Triệu vương phủ gặp chuyện không loạn, quả thật được huấn luyện rất tốt.

Cho nên chờ tới khi lão cha của đầu sỏ tội ác trở lại, trong sảnh đã sớm trở lại không khí hòa ái vui vẻ a hòa ái vui vẻ, tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy —— nếu không tính hai dẫu bàn tay dính đầy mỡ sau lưng áo tiểu vương gia.

Ta đoán, bị chuyện vừa rồi lẫn lộn, đại khái là hần đã hoàn toàn quên chuyện ‘ấn kí’ này rồi đi.

Nếu không, lấy trình độ sĩ diện của tiểu vương gia mà nói, rất khó giải thích vì sao lúc này hần lại có thể đi lại khắp sảnh, vui vẻ kính rượu.

Đáng thương đám người ở phía sau hần, muốn cười lại không dám cười, cả người run run như lá rụng trong gió...

Thật sự là làm vậy a!

Giữa nhiều người như vậy, ta lại vui sướng khi người gặp họa xem náo nhiệt, những người khác đại khái là muốn nhắc nhở, lại sợ tiểu vương gia thẹn quá hóa giận nên đành thôi.

Nhưng mà... Làm cho ta khó có thể lý giải là, Hoàn Nhan Hồng Liệt cư nhiên cũng không hề có ý phải nhắc nhở con mình.

Không chỉ như thế, y còn thường thường mỉm cười, lộ ra một loại vẻ mặt... xem như vui vẻ...

ORZ, phương thức tư duy của ‘ngư nhân’, quả nhiên không phải phạm nhân như ta có thể với tới được.

Liếc liếc mắt nhìn tiểu vương gia còn đang hồn nhiên chưa phát hiện, ta nghĩ... vẫn là nên nghĩ biện pháp chuồn trước khi hần biết thì an toàn hơn...

Bất quá, trước khi suy nghĩ này thành hiện thực, tiểu vương gia liền tiêu sái vô cùng phát vạt áo, quay đầu đi về phía ta, còn có một đám mỹ nữ đi như múa theo sau.

Ách, này... này... đây là tính quần ẩu sao?

Sự thật chứng minh, ta nghĩ sai lầm rồi, người ta tốt xấu gì cũng là tiểu vương gia, sao có thể không tố chất như vậy chứ!

Cho dù thật sự không tố chất, cũng sẽ không thể hiện ra ngoài rõ ràng như vậy a!

Cho nên hần chính là thân thiết lại lịch sự... thay mặt nhóm mỹ nữ, đề nghị ta cùng tham gia ngâm thơ ngẫu hứng với bọn họ mà thôi...

...

...

...

Ngâm thơ ngẫu hứng...

Con bà nhà nó ấy, loại tình tiết cầu huyết đến không thể cầu huyết hơn trong phim truyền hình tám giờ này, rốt cuộc là tên bất lương chết tiệt nào nghĩ ra a! Xem ta có tìm Kim lão gia tử mắng ột trận không...

60. Q.3 - Chương 60: Không Động Kinh Bất Thành Sống

Chuyện tìm Kim lão gia tử mà trách cứ, hiển nhiên là nước xa không cứu được lửa gần.

Mà chuyện ngâm thơ, làm về đối, trong tình hình này lại có vẻ rất hợp thời, cho nên Hoàn Nhan Hồng Liệt chẳng những không tỏ vẻ phản đối, còn rất có hứng thú tới nghe.

... Ta cứ như vậy bị bức lên Lương Sơn rồi.

Nói lại, này không phải chuyện mà những nữ chủ xuyên qua luôn gặp được sao? Bình thường các nàng chỉ cần tùy tiện tiện niệm mấy câu thơ của Lý Bạch, Đỗ Phủ, Bạch Cư Dị... Sau đó có thể thu hoạch được vô số ánh mắt như sao của những kẻ dễ nhìn, từ đó về sau khẳng định đi theo làm tùy tùng...

Bắt đầu từ khi nào, này cũng biến thành khảo nghiệm dành cho vật hy sinh rồi? (từ khi tỷ trở thành nữ chủ a~)

Hơn nữa, phóng mắt nhìn lại, trong cả đại sảnh này, ngoại trừ hai cha con nhà Hoàn Nhan, ngay cả mấy con muỗi xiêu xiêu vẹo vẹo bay giữa không trung kia, cũng đều là giống cái a...

Cho dù ta có vô sỉ ỷ vào trí tuệ tập thể của ba đại thi nhân kia mà được toàn thắng, cũng không thể thu hoạch được kẻ dễ nhìn kiêm đẹp mắt nào a.

Dưới điều kiện tiên quyết là không muốn ‘bách hợp’, này thật sự là một chuyện chỉ có đầu vào mà không có đầu ra, không thu được lợi nhuận a.

Huống chi... Tình huống này hiển nhiên là muốn làm khó ta mà thôi.

Cho dù ta có niệm được hết thơ ca của Lý Bạch, Đỗ Phủ, Bạch Cư Dị, tài hoa hơn người nháy mắt bao phủ toàn thể giới... Chẳng lẽ bọn họ lại không nghĩ ra cách khác sao?

So văn xong có thể luận võ, so võ rồi còn có thể so nữ công. Trăm nghề, thiên văn địa lý, y bốc tử vi... luôn luôn có thể kiếm được thứ thích hợp làm khó chết người!

Cho dù là nữ chủ vạn năng, chỉ sợ là cũng phải dựa vào ‘mẹ ruột’ ưu ái mới có thể qua ải, huống chi ta chỉ là kẻ chạy cở chờ hy sinh.

... Xin thứ cho ta không phụng bồi rồi.

Cho nên...

Tiểu vương gia ngâm thơ, chúng mỹ nữ tán thưởng, ta mỉm cười;

Mỹ nữ Giáp ngâm thơ, tiểu vương gia + chúng mỹ nữ tán thưởng, ta tiếp tục mỉm cười;

Mỹ nữ Ất ngâm thơ, tiểu vương gia + chúng mỹ nữ tán thưởng, ta liên tục mỉm cười;

Mỹ nữ Bính ngâm thơ, tiểu vương gia + chúng mỹ nữ tán thưởng, ta vẫn còn mỉm cười;

...

...

...

Bảo trì trạng thái này đến hết đêm, đối với ta là tuyệt đối không thành vấn đề, chỉ là... Người khác chịu không nổi rồi.

“Hoa cô nương vẫn không mở kim khẩu, không biết có cao kiến gì a?”

Nói chuyện là vì lúc trước bị tiểu vương gia phun trà trúng, sau khi thay đổi quần áo xong, có lẽ là không thể trách cứ người trong lòng, liền đem món nợ này toàn bộ tính lên đầu ta.

Thật đúng là tai bay vạ gió a...

Ta chớp chớp mắt, lấy vẻ mặt vô cùng vô tội nhìn nàng ta.

“Mọi người nói chuyện đều thực dễ nghe a, giống như ca hát vậy, nhưng mà... Ta lại không hiểu mọi người nói gì a...”

Nói dối không chớp mắt, kết quả là trước mặt ta xuất hiện mười một khuôn mặt nghệt ra, không, tính cả Hoàn Nhan Hồng Liệt, hẳn là mười hai.

Ta âm thầm đắc ý, không ngừng cố gắng, dũng mãnh tiếp tục...

“Nãy giờ ta luôn nghĩ, người kinh thành thật sự rất có học vấn a...” Cố ý kéo dài âm cuối, ta vô cùng chân thành tha thiết cảm thán, “... Mọi người đều có thể nói được tiếng Ba Tư a!”

“Cái gì, cái gì?” Tiểu vương gia đầu đầy hắc tuyến cảm tức nhìn ta.

“Ách, không phải tiếng Ba Tư sao? Kia... Chẳng lẽ là Xiêm La? Thiên Trúc? Giao Chỉ? Hay là Phù Tang? Cao Ly? Hay là...” Ta nhanh chóng liệt kê liên tiếp mấy nước lân cận.

“Điều...” Tiểu vương gia còn chưa kịp nói ra miệng, ta khoa trương hít một ngụm khí lạnh, hai tay ôm ngực, trừng mắt há hốc miệng.

“Điều phải? ! Trời ạ! Tiểu vương gia, mọi người thật là lợi hại, mọi người cư nhiên biết ngôn ngữ của nhiều nước như vậy! Ta thật sự là rất ~ sùng bái các người! Các người quả thực sắc sảo lóa mắt tựa như thái dương trên trời cao, tao nhà bình tĩnh tựa như cầu vồng sau cơn mưa, tựa như...”

(đăng sau tính lược một ngàn từ ngữ hoa lệ chau chuốt)

...

...

...

Cảnh tượng tập thể tuần nam mỹ nữ phát điên... Kỳ thật đối với ta vẫn là cảnh đẹp ý vui...

Ta chuyển hướng Hoàn Nhan Hồng Liệt, trình trọng đưa ra thỉnh cầu:

“Vương gia, làm ơn giới thiệu sự phụ của tiểu vương gia cho tiểu nữ biết, tiểu nữ cũng muốn bắt chước!”

“Tranh Nhi...” Hoàn Nhan Hồng Liệt dừng một chút, dường như trong chớp mắt, ta thấy trên mặt y xẹt qua dấu vết một nụ cười khổ, “Khang Nhi bọn họ nói là tiếng Hán.”

Hoàn Nhan Hồng Liệt nhất định là đã sớm nhìn thấu ta đang giả vờ rồi, chỉ là không biết vì sao, trong lòng lại có cảm giác thực chắc chắn: y sẽ không vạch trần ta.

Cho nên ta phần khởi tiếp tục ép buộc ...

“Sao có thể như vậy?” ta lão đảo lui lại hai bước, giả bộ chịu đả kích nặng nề.

“Ta sao có thể ngay cả tiếng Hán cũng không hiểu?” Một tay ôm ngực, bày ra dáng vẻ cực độ kinh hãi.

“Này nhất định không phải sự thật!” Đắm ngực, dậm chân, nhìn trời kêu khóc.

“Ta học tiếng Hán mười năm rồi, cư nhiên một câu cũng không hiểu!” Hai mắt đầm lệ nhìn quanh bốn phía.

“Này thật sự là rất vô tình, rất tàn khốc, rất cố tình gây sự rồi, không thể có chuyện nào vô tình, tàn khốc, cố tình gây sự hơn chuyện này nữa! Thương thiên a, chẳng lẽ ta nói chuyện này vô tình, chuyện này tàn khốc, chuyện này cố tình gây sự, người liên thật sự vô tình, tàn khốc, cố tình gây sự cho ta xem sao?” ==

Mọi người nhìn trời a nhìn trời, xem đất a xem đất, chính là không có lấy một kẻ nào nhìn ta, tốt lắm...

“A!” Ta hít một hơi thật sâu, sau đó giương hai tay bắt đầu gào tê tâm liệt phế.

“Vì cái gì? ! Vì cái gì? ! Đây là vì cái gì? !” (= = cảm giác giống Ưu tỷ)

(chú: câu này thỉnh thoảng hoàn lặp lại.)

...

...

...

Chắc chắn n phút sau... Tất cả mọi người đều hồng mắt rồi...

Ta nhìn thấy vẻ mặt tiểu vương gia tuyệt vọng như gặp trở ngại lớn;

Ta nhìn thấy nhóm mỹ nữ cả người run rẩy, thống khổ dựa vào lan can, ngồi gục xuống ghế;

Ta nhìn thấy ngay cả mấy con muỗi giữa không trung cũng đều hy sinh vì nghĩa, bi tráng ngã xuống đất...

Cảnh tượng này thật đúng là làm cho người ta cảm động không nói lên lời a.

Cảm tạ Quỳnh Dao nữ sĩ, cảm tạ Mã Cảnh Đào tiên sinh, hết thảy vinh dự đều quy về hai người bọn họ!

Ta chỉ là một kẻ bất quá qua đường a...

Lần này... Thời gian hỗn loạn có vẻ dài.

Ta vốn là đã hạ quyết tâm làm loạn, nhưng bất quá cũng chỉ là định đi bước nào tính bước đó.

Cuối cùng lại có thể ép buộc tới mức chướng khí mù mịt như thế này, thật sự là bất ngờ.

Chuyện này nhìn thế nào cũng đều liên quan tới thái độ mặc kệ của Hoàn Nhan Hồng Liệt... Nói thật, ta không rõ vì sao.

Bất quá...

Nếu không có người nào có tinh lực cùng tâm tình đến ép buộc thi từ ca phú gì đó, tự nhiên cũng sẽ không có người nào muốn nhìn chăm chăm vào ta nữa rồi.

Cho nên, ta quan sát một chút, liền theo cửa hông chuồn ra khỏi sảnh Hương Tuyết.

Trước sảnh là hàn mai ngàn gốc, phía sau là thúy trúc vạn cây.

Hai bộ phận thoát nhìn có vẻ không hòa hợp, nhưng dưới ánh trăng, nhìn toàn bộ cả sảnh Hương Tuyết lại có cảm giác dung hợp ngoài ý muốn...

Xinh đẹp cơ hồ làm cho người ta đui mù.

“Tranh Nhi cũng thích cảnh sắc nơi này?”

Sau lưng bỗng nhiên vang lên thanh âm Hoàn Nhan Hồng Liệt.

“A?”

Vốn còn có điểm có tật giật mình, ta sợ tới mức nhảy dựng về phía trước, kết quả đầu đụng phải thân cây, cái trán lập tức nổi lên một cục u, nhất thời đau đến mặt mũi đều nhăn lại thành một đoàn.

Về mặt nhăn nhó, nâng tay vừa định xoa, đã bị Hoàn Nhan Hồng Liệt ngăn lại.

“Không thể nhu. Nếu nhu tan vết sưng, sẽ để lại vết bầm tím, không nhận ra người rồi.”

Trước mắt hiện lên hình ảnh mặt mũi bị đánh bầm dập thành đầu heo...

Ta lập tức ngưng ngừng buông tay.

Hoàn Nhan Hồng Liệt cười chỉ tay về một góc vườn.

“Ở kia có giếng nước, nhúng ướt khăn tay đắp lên trán, mau chút.”

Ta không chút do dự vội chạy về chỗ y chỉ.

Thứ nhất, ta không muốn biến thành đầu heo;

Thứ hai, ta vẫn không muốn biến thành đầu heo;

Thứ ba, ta vốn ở ngay tại địa bàn của y, muốn giết muốn chém gì cũng chỉ cần một câu, cần bản không cần phải thiết kế cạm bẫy gì.

Thứ tư, ...

Còn chưa nghĩ xong lý do, ta đã chuẩn bị xong khăn, đắp lên trán rồi.

Từ vết thương truyền đến cảm giác lạnh lẽo, đau đớn nóng bỏng cũng giảm đi không ít.

Dường như...có tác dụng thật... Ta thở ra một hơi thật dài.

Hoàn Nhan Hồng Liệt thân là vương gia sống an nhàn sung sướng, theo lý thuyết hẳn là cơm đến há mồm, áo đến vươn tay, tứ chi không cần, ngũ cốc chẳng phân biệt được... Sao lại biết được loại thường thức cuộc sống này?

Ta thật sự là có điểm tò mò, nhưng lại không muốn bị lòng hiếu kỳ độc chết... Đang rối rắm tột đỉnh hết sức, Hoàn Nhan Hồng Liệt lại chủ động mở miệng.

“Khang Nhi năm ấy bốn tuổi theo ta ra khỏi thành đi săn, cũng bị đục đầu vào cây, trên trán nổi lên một cục u xanh tím như vậy.”

Hoàn Nhan Hồng Liệt tùy tay vung lên, vòng trong không trung một phạm vi thật lớn, khiến ta nhìn mà oán thầm không thôi. Mặt tiểu vương gia lúc bốn tuổi so với ta bây giờ còn to hơn a... Cho dù muốn biểu hiện con của người kiên cường cũng đừng quá mức như vậy chứ...

“Ta lúc ấy nóng vội, liền nhu cho nó.” Về mặt Hoàn Nhan Hồng Liệt như lâm vào hồi ức năm xưa, “Kết quả ban đêm hôm đó, cả khuôn mặt đều sưng lên, ta ôm nó suốt đêm trở lại kinh thành tìm ngự y... Một đường một chết ba con tuần mã... Hắc, so với Khang Nhi, ba con ngựa đó tính là gì...”

Y nghiêng đầu nhìn ta, chậm rãi nói: “Mới vừa rồi ta coi ngươi như vậy, giống như là nhìn thấy Khang Nhi trước đây vậy...”

Tốt xấu ta cũng là một cô gái. Cho dù không có đường cong, vóc dáng nhỏ bé...

Nhưng mà phải không có mất tới trình độ nào, mới có thể nhìn ta thành một thằng nhóc ...mới có bốn tuổi a a a a!

Ta nháy mắt cảm thấy, bị kêu là a di cũng không phải là chuyện không thể chấp nhận nổi, ít nhất người ta cũng không hoài nghi giới tính của người... đã là rất tốt rồi...

“Kỳ thật... Khang Nhi thiên tư rất cao, lại tranh cường háo thắng, cũng rất khổ công...” Hoàn Nhan Hồng Liệt quay đầu liếc mắt nhìn ta một cái, nở nụ cười.”Người hẳn là nghĩ, ta khen con mình dù sao cũng không cần tiền vốn, cứ việc khoa trương.”

Hai câu sau đương nhiên là những gì mà ta vẫn thường lẩm bẩm, ta nghe được, toàn thân đổ mồ hôi lạnh. May mắn y chỉ cười hai tiếng, lại tiếp tục nói.

“Từ lúc còn nhỏ tới giờ, nó muốn cái gì, chưa bao giờ không đạt được. Ta mặc dù sủng nó, nhưng cũng không thể vượt quá danh phận tôn thất...” Thanh âm Hoàn Nhan Hồng Liệt hơi thấp xuống, lại lập tức dương lên, “... Những thứ đó hơn phân nửa là chính nó cần rằng tranh đoạt được. Chỉ là... có nhiều điểm thủy chung nó vẫn không hiểu...”

Tuy rằng không hiểu vì sao Hoàn Nhan Hồng Liệt lại muốn ta nghe ‘hồi ức dạy con’ của y, nhưng nếu không võ mông ngựa một phen, nhất định sẽ đắc tội với người nào đó.

Vì thế ta lương tâm bị che lấp, thổi phồng bốn phía tiểu vương gia, tán dương hẳn quả thực là trên trời dưới đất có một không hai... Dù sao võ mông ngựa cũng không cần tiền vốn.

Hoàn Nhan Hồng Liệt nghe được liên tiếp gật đầu, mỉm cười nói với ta:

“Ngươi có thể nghĩ như vậy, ta thực yên tâm rất nhiều...”

Yên tâm... Y yên tâm cái gì? Vì cái gì đột nhiên ta có một loại dự cảm điềm xấu...

61. Q.3 - Chương 61: Ta Mệnh Phạm

62. Q.3 - Chương 62: Dâm Tặc Chạy Đi Đâu

Dâm tặc... Không cần nghĩ cũng biết là đang nói Âu Dương Khắc!

Thiếu chút nữa đã quên, Kim lão gia tử giấy trắng mực đen rõ ràng viết hẳn có loại hành vi hỗn đản “dẫn cơ thiếp đi khắp nơi bắt người”...

Rốt cuộc trên đường đi, hẳn đã phá hư bao nhiêu con gái nhà đài hoàng, mới có thể bị người ta đuổi giết đến tận Triệu vương phủ a?

Ta thập phần khinh bỉ trừng mắt nhìn Âu Dương Khắc.

Hắn vẽ mặt vô tội lại bất đắc dĩ, còn kèm theo có chút ảo não cùng ai oán... nhìn lại.

...

...

...

Lật bàn, thân là Xạ Điều đệ nhất hoa hoa công tử, người giả bộ vô tội cái gì chứ!

Còn có... thanh âm vừa rồi thật sự thực quen tai... Ấm khí đang cắm dưới đất kia cũng thật sự thực quen mắt...

Sẽ không phải là...

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chỉ thấy mấy bóng người cao thấp mập ốm không giống nhau từ trên tường vẩy nhảy xuống, “Sưu sưu sưu” vọt lại đây.

Đi trước là một người thân ảnh phiêu diêu giống như con ma men, bên trái là một người thân hình thon thả trong tay cầm kiếm, bên phải là một kẻ thân thể tròn vo giống như bóng cao su... Còn có tiếng thiết trượng nặng nề cùng trường tiên phá không vụn vút...

Âu Dương Khắc cư nhiên đứng tại chỗ không nhúc nhích, trừ bỏ cơ thể thoáng có chút dấu hiệu căng thẳng, tựa hồ ngay cả loại tư thái phòng ngự “Chân khí cuộn cuộn”, “Sát khí bức người” trong truyền thuyết cũng chưa bày ra.....

Bà nó chứ, tên hỗn đản này hẳn là biết chắc ta sẽ ngăn đám người kia lại đi!

Ta vừa tức giận bất bình nghĩ, vừa nhảy lên, hung mãnh xông về phía con ma men kia, mục tiêu là chỗ thịt mềm bên trái phần eo hắn.

Mắt thấy sẽ đụng tới, trước mặt lại hoa lên, bỗng dưng một bàn tay thò ra, nhẹ nhàng băng quơ búng một phát vào trán ta, trọng tâm thân thể nháy mắt lệch vị trí...

Nếu không phải sau lưng vừa lúc bị ai đó giữ lấy, ta xác định vững chắc sẽ lập tức té đập mặt tại chỗ.

Ta tức giận gườm gườm.

“Người này hỗn... Ngao ô ngao ô ngao ô ô ô...”

Không phải ta hưng trí đến mức học tru như sói, mà là... cho dù là ai đi chăng nữa, bị bóp chặt hai quai hàm cũng đều không thể nói ra được tiếng người a.

Hai ‘ma quỷ’ kia còn đang bóp mặt ta không hề có ý định thu về, động tác cực kì thành thạo.

Ta vô cùng bị phần, cố gắng trợn to mắt trừng mắt nhìn y.

Nếu thực sự bị kháp thành mặt híp mặt dẹt, ta... ta liền liều mạng với người, đối sự phụ!

Đúng vậy... Lúc này đứng trước mặt ta, cười đến phi thường không có hảo ý, còn khắp mặt ta thành một đồng, chính là Chu Thông, mà cao thấp chẳng chịt vậy quanh bên cạnh chúng ta xem náo nhiệt hiển nhiên chính là sáu người còn lại rồi.

Vì thế Giang Nam Thất Quái toàn thể đến đông đủ.

Ta ai oán nhìn về phía Hàn Tiểu Oanh ở một bên.

Bình thường mỗi khi bị Chu Thông “ngược đãi”, chỉ có hai người có thể được xem như cứu binh, chính là nàng cùng Kha lão đại. Kha lão đại mất mù, ta lúc này chỉ có thể hừ hừ rên, hiển nhiên không thể trông cậy có tâm linh cảm ứng với y được, cho nên chỉ có thể dựa vào nàng thôi.

Nhưng mà... Hàn Tiểu Oanh cứ nhiên khoát tay với ta, trên mặt còn có vẻ nhin cười thực vất vả...

Thanh âm Chu Thông nhàn nhạt vang lên từ đỉnh đầu ta.

“Đồ đệ ngốc, ngươi đừng mong dựa vào thất muội, lần này ngươi chọc đại họa rồi...”

Ta giấy dựa từ trong miệng phun ra được một tiếng, “A?”

Ta tuân thủ quy tắc con người thành thật, đi trên đường ngay cả một con chuột cũng không dám giẫm chết, có thể chọc đến đại họa gì a... Không phải y lại lừa ta đấy chứ...

Chu Thông tựa tiểu phi tiểu liếc mắt nhìn ta một cái, buông lỏng tay ra.

Ta chính đang liều mạng xoa mặt mong phục hồi nguyên dạng, tai phải bỗng nhiên lại bị người ta kéo lên.

—— này hoàn toàn không thể để yên rồi?

Ta phần nộ quay đầu kêu to:

“Đối sư phụ, người là tên hỗn đản... Ách... Đại...đại...đại...đại sư phụ?”

Nhìn Kha lão đại gương mặt trầm như nước, đen như đất nồi, ta nhất thời lắp bắp.

Giang Nam thất quái luôn luôn phân công minh xác vấn đề giáo dục ta:

Chu Thông ngoại trừ phụ trách thuật cưỡi ngựa cùng các chương trình dạy khác, còn kèm phụ trách “Ngược đãi” ;

Hàn Tiểu Oanh phụ trách cầu tình giúp ta mỗi lúc ta bị y ngược đãi nước mắt lưng tròng, đương nhiên phụ quân thân ái nhà nàng cũng sẽ theo sau;

Mà Kha lão đại...

Nói lại, hình như y chỉ biết nói hai câu. Một câu là “Lão Nhị, đi thu thập đồ đệ ngươi một chút.”, sau đó ta sẽ bị Chu Thông chỉnh một trận; một câu khác là “Lão Nhị, được rồi.”, sau đó Chu Thông sẽ dừng tay.

Nhưng mà... tự mình nhéo tai ta như thế này...hình như vẫn là lần đầu tiên...

—— nhân tiện nói một câu, những người khác trong Giang Nam Thất Quái phụ trách xem náo nhiệt, tựa như bây giờ.

Chu Thông ở bên cạnh vui sướng khi người gặp họa, liên tục gật đầu nhìn ta, trên mặt viết rõ ràng rành mạch bốn chữ “Ta thực mang thù”.

“Êu, đồ đệ ngốc, ngươi thực không tình nguyện nhìn đại ca cũng thôi, nhưng không thể nói chuyện cũng lắp bắp a.”

Kha lão đại buồn bực hừ một tiếng, tay phải nắm thiết trượng nặng nề nện một phát xuống đất, tảng đá trên mặt đất lập tức ‘rắc’ một tiếng bị chọc một cái lỗ, tay trái kéo tai ta nhất thời lại tăng thêm ba phần lực đạo.

Khiến ta đau luôn miệng kêu ‘ngao ô’, ô... Ta đây là trêu ai chọc ai rồi a...

Ta nhất thời liều, đơn giản không quan tâm, lao vào lòng Hàn Tiểu Oanh. Cái tai đang bị kéo đột nhiên nhẹ đi, hiển nhiên là Kha lão đại thả tay đúng lúc.

“Ô ô ô, thất sự phụ, ngay cả đại sự phụ cũng đều khi dễ con...” Ta một phen nước mũi một phen nước mắt cọ trong lòng Hàn Tiểu Oanh khóc kể, nàng vốn dễ mềm lòng, không thể chịu được một chiêu này của ta, đưa tay ôm ta.

“Đại ca, tiểu nha đầu này cũng không phải cố ý... Tạm tha cho nó đi...”

Kha lão đại lại hừ một tiếng, vẻ mặt hơi có chút mất tự nhiên quay đi.

Về mặt những người khác cũng đều rất cổ quái, chỉ có Chu Thông ở một bên cười xấu xa nhìn ta, hiển nhiên chuyện này còn chưa xong.

Nghe qua... Dường như là trong lúc nào đó mà ta hoàn toàn không biết, tại một nơi nào đó mà ta hoàn toàn không biết, từng phát sinh một chuyện có liên quan rất lớn tới ta, vấn đề là... Kia rốt cuộc là chuyện gì xảy ra a a a?

“Khụ khụ...”

Nghe được tiếng ho nhẹ quen thuộc phía sau, ta lúc này mới nhớ tới phía sau còn có một tên Âu Dương Khắc đứng đó... Nói cách khác, vừa rồi... Chê cười đều bị hắn thấy hết!

Ta then quá thành giận quay đầu trợn mắt nhìn hắn.

Âu Dương Khắc vẻ mặt vô tội lắc lắc đầu nhìn ta, hai tay giơ ra tỏ vẻ ‘ta không nhìn thấy gì’.

Bà nó chứ! Vậy người không cần phải cười đến mức mắt cũng híp lại như thế được không... Làm như ta là người mù a...

Nghĩ đến đây... Trong lòng đột nhiên rung mình.

Vừa rồi nhất thời kích động, ta lại quên mất chuyện trọng yếu nhất.

Giang Nam thất quái hiển nhiên là đuổi theo Âu Dương Khắc mà đến, bọn họ tính tình tuy rằng cổ quái một chút, nhưng cũng là người chân chính hành hiệp trọng nghĩa. Nếu không cũng sẽ không vì một trận đánh cược cùng Khưu Xử Cơ, mà bỏn ba tới đại mạc dạy dỗ Quách Tĩnh mười tám năm.

Nếu Âu Dương Khắc thật sự làm ra chuyện gì đáng căm phẫn, cho dù ta có nói gì đi nữa... Giang Nam thất quái cũng sẽ không tha cho hắn... Hơn nữa... hơn nữa... ta không xác định mình có thể cầu tình cho hắn hay không, ta là nói nếu hắn thật sự gian dân, bắt người cướp của, giết người phóng hỏa...

Nhưng mà... Người này thật sự đã cứu mạng ta... Có ân không báo không tránh khỏi rất tiểu nhân...

Ta nhất thời cảm thấy đầu như sắp nổ ra đến nơi.

Âu Dương Khắc lại vô cùng trấn tĩnh tiến lên hai bước —— vừa rồi đứng bên cạnh ta.

Ta đành đứng tại chỗ trừng mắt nhìn, duy trì tư thế bất động.

Được rồi, cho dù muốn bắt ta làm con tin, ta cũng chuẩn bị rồi...

Âu Dương Khắc hai tay chấp lại, cúi nhìn bốn phía, mới cười nói:

“Vãn bối Âu Dương Khắc, gặp qua Kha đại hiệp, Chu nhị hiệp, Hàn tam hiệp, Nam tứ hiệp, Trương ngũ hiệp, Toàn lục hiệp, Hàn nữ hiệp.”

Giang Nam thất quái luôn luôn cùng tiến cùng lùi, làm việc lấy Kha lão đại cùng Chu Thông làm chủ. Trên giang hồ cũng đều đối đãi với bảy người bọn họ như thế, nhiều nhất cũng chỉ kêu “Kha đại hiệp”, “Chu Nhị hiệp”, năm vị còn lại rất ít khi được nhắc tới riêng.

Hắn vừa rồi gọi tên lần lượt từng người, hiển nhiên là tỏ vẻ tôn kính.

Hơn nữa... Giang Nam thất quái nguyên bản là đứng bốn phía quanh chúng ta, tán loạn vô trật tự, mỗi lần hắn đề cập tới một người, ánh mắt cùng thân thể cũng hơi hơi xoay chuyển về phía người đó, có thể thấy được không phải là thuận miệng gọi bậy, mà quả thật là biết bọn họ là ai.

(ta đang tưởng tượng tới cảnh Khắc ca xoay trái xoay phải, rồi lại xoay trái xoay phải, không biết có mỗi cổ không =)))

Truyền nhân của “Tây độc”, Bạch Đà sơn thiếu chủ, nhân vật thủ đoạn thông thiên như vậy... Có cần thiết phải tìm hiểu rõ ràng những cao thủ hạng ba trên giang hồ như Giang Nam Thất Quái không? Trừ phi hắn có ý đồ gì...

Trong lòng ta thực có điểm sợ hãi.

Thiết trượng trong tay Kha lão đại nện thật mạnh trên mặt đất, hừ một tiếng, lại không nói lời nào.

Chu Thông bộ dạng như người đàn bà dâm đãng, uốn éo tiến lại, tựa tiểu phi tiểu liễu mắt nhìn ta một cái, mới chuyển hướng Âu Dương Khắc, chấp tay.

“Âu Dương công tử làm gì đa lễ, chúng ta không dám nhận.”

“Từng nghe danh Giang Nam thất hiệp hiệp nghĩa hơn người. Hai mươi lăm năm trước, từng vì tánh mạng dân chúng thành Gia Hưng động thủ cùng Hoài Dương bang, chỉ dựa vào bảy người lại có thể đánh bại Hoài Dương bang hơn trăm người. Anh hùng hảo hán như thế, văn bối tự nhiên hành lễ, Chu nhị hiệp khách khí.”

— việc này ngay cả ta cũng không biết, Âu Dương thiếu chủ trí nhớ người không khỏi thật tốt quá đi.

Chu Thông ngoài cười nhưng trong không cười lắc lắc chiết phiến trong tay.

“Chuyện cũ năm xưa không đáng nhắc tới, huynh đệ ta bất quá là ý vào chút mảnh khoe kiếm cơm ăn. Âu Dương công tử lúc đó bất quá cũng chỉ năm, sáu tuổi đi, có thể nhớ được rõ ràng như vậy, thực là hiếm có a hiếm có...”

— nhị sư phụ, ta biết ngươi là đang ám chỉ hán tuổi không còn nhỏ rồi, vấn đề là, này thật sự có thể tạo thành đả kích đối với nam nhân sao?

“Chu nhị hiệp nói đùa, khi bảy vị tiền bối đại triển thần uy, văn bối còn chưa xuất thế. Đây đều là những chuyện lúc gia thúc nhàn hạ đã kể với văn bối...”

— hình như thực sự có hiệu quả a.=))

Chu Thông trừng mắt, “Tốt, thì ra huynh đệ ta lại là đề tài lúc trà dư tửu hậu cho nhà Âu Dương công tử!”

“Không dám không dám, gia thúc chỉ là dạy văn bối học theo người trước...”

“Huynh đệ ta còn chưa chết, Âu Dương công tử đây là học theo người trước gì?”

...

...

...

Nhị sư phụ này ngoại trừ chuyện càn quấy, giảng ngụ biện là bản lĩnh lớn nhất của y rồi.

Chỉ là... Không biết vì cái gì Âu Dương Khắc cũng tương đương có kiên nhẫn ứng đối với y.

Bất quá, cư nhiên chỉ là đấu võ mồm, không có lập tức đánh nhau, đao kiếm đầy trời?

Lấy tính nết Giang Nam Thất Hiệp ghét ác như cừu, Âu Dương Khắc nếu thật sự làm chuyện gì thiên lý khó dung, bọn họ tuyệt đối sẽ không có biểu hiện này.

Chỉ là... Nếu Âu Dương Khắc không làm chuyện gì, vừa rồi Kha lão đại làm sao lại dùng tới tam mai chông sắt hay độc lạng?

Ta nghĩ tới nghĩ lui cũng không rõ. Do dự một lúc lâu, vẫn là túm tay áo Chu Thông.

“Nhị sư phụ... Người vừa rồi nói ‘Dâm tặc’ ? Âu Dương... Hắn rốt cuộc là tiền dâm hậu sát, hay là tiền sát hậu...” = =

...

Hai thanh chiết phiến cơ hồ là cùng lúc gõ vào đầu ta, khiến ta đau lập tức nước mắt lưng tròng, ngồi sụp xuống ôm đầu.

63. Q.3 - Chương 63: Nhân Sinh Nơi Nào Không Ô Long

Hai người phía trên đỉnh đầu tựa hồ lâm vào một trận trầm mặc ngẩn ngui, theo sau đó là mây đen vần vũ, sấm vang chớp giật, áp khí thấp đến mức cơ hồ làm cho người ta sinh ra ảo giác trời sắp nổi dông tố.

Ta run run tay chân cùng sử dụng ý đồ chuồn khỏi mắt hai vị này, Chu Thông thuận tay vung một cái, liền túm ta trở lại, bắt đầu giáo huấn.

“Đường đường là một cô nương, tại sao hiện tại mở miệng là nói ra những lời thô tục không chịu nổi như vậy, rốt cuộc là học ai!”

“Con...”

Ta làm gì mà thô tục không chịu nổi, ta ngay cả một câu chữ tục cũng chưa nói ra miệng đâu! (vâng, tỷ chỉ toàn chữ thâm thôi =||)

“Không phải nói nữa.” Chu Thông khoát tay chặn lại, vô cùng đau đớn nói, “Nhất định là người không hiểu thể nhân, bị người ta lừa.”

“Ách?”

Ta vô cùng mờ mịt nhìn y, phát hiện mình hoàn toàn không theo kịp hình thức tư duy của y.

“Vi sư thường ngày dạy người như thế nào?”

“Ách...”

Ta nên đáp “Cần quấy” hay là “Khóc lóc om sòm xấu lắm” đây?

Bất quá Chu Thông hiển nhiên căn bản là không thèm nghe ta trả lời, y liếc mắt nhìn Âu Dương Khắc.

“Phải biết rằng có những tiểu tử chuyên môn ỷ vào vẻ bề ngoài hù người, giả danh lừa bịp, câu dẫn con gái khắp nơi.”

“Cái kia...”

Ta chỉ là muốn nói “Giả danh lừa bịp” cách nói này không quá thích hợp, dù sao Âu Dương thiếu chủ cũng không dùng cái danh “Truyền nhân của Tây Độc” tiến hành góp vốn phi pháp gì đó, không bằng đổi thành “Khoe khoang sắc tướng” thì có vẻ xác thực hơn... ==

Nhưng còn chưa kịp nói ra miệng, Chu Thông đã chỉ tiếc rên rết không thành thếp gõ đầu ta.

“Thận trọng từ lời nói đến việc làm, thận trọng từ lời nói đến việc làm a!”

Bì thương của ta nháy mắt chảy ngược thành sông...

...

...

...

Vì thế... Mãi cho đến khi Giang Nam thất quá kéo theo ta chấp tay cáo từ mà đi, từ đầu tới đuôi ta vẫn không có cơ hội nào để nói chuyện.

Đương nhiên, Âu Dương Khắc cũng không có, về điểm này mà nói, trong lòng ta cũng có vẻ cân bằng.

Hơn nữa, làm cho ta bội phục là, dưới tình huống như vậy, hấn cư nhiên còn có thể duy trì phong độ mỉm cười từ đầu tới cuối.

Cái nghề ‘dâm tặc’ này, quả nhiên không phải là kẻ nào cũng có thể làm a... ==

Bất quá, lúc khuya hôm nay, ở trong phòng khách sạn, khi ta rút cục từ miệng Hàn Tiểu Oanh mà biết chuyện ‘dâm tặc’ là như thế nào, vẫn không nhận được ngay người.

Thật sự là nhân sinh nơi nào không ô long a...

Mấy tháng trước Giang Nam Thất Quái theo kế hoạch đã sớm định sẵn, mang Quách Tĩnh rời khỏi đại mạc, không đến vài ngày, liền gặp được tám cô gái áo trắng mỹ mạo cải nam trang tại quán trọ ven đường.

Ta đoán chừng nhóm hậu cung giai lệ của Âu Dương thiếu chủ ở Tây Vực luôn luôn là kẻ cướp đường —— Khách Ti Lệ cùng Thanh Dung lúc ấy ở Duyệt Lai khách sạn chẳng phải cũng bắt người, cướp phòng đó sao —— cho nên các nàng coi trọng tiểu hồng mã của Quách đại hiệp tương lai, sau đó sẽ phát sinh chuyện gì thì cũng không cần phải nghĩ nữa...

Đương nhiên, đối với Giang Nam Thất Quái mà nói, trộm mua lừa bán, cộng thêm cướp bóc chưa toại cũng không phải là chuyện lớn gì, theo lý thuyết, chờ lúc các nàng động thủ sẽ “Giáo huấn một chút” là được, đây là nếu không phải Kha lão đại thánh giác dị thường linh mẫn có thể nghe rõ từng câu từng chữ các nàng nói chuyện với nhau.

Tỷ như “Tiểu nha đầu lần trước bắt tới”, tỷ như “Thị tử”, tỷ như “Kim đao thiếu chủ cầm”, tỷ như “Cũng không thấy chỗ nào đẹp đẽ, chỉ như một trái bí đao” ...

Chân chính làm cho người ta không nhận được muốn lật bàn là: vì sao Kha lão đại nghe được miêu tả ‘trái bí đao’ sẽ liên tưởng đến ta a a a a?

(khụ khụ, hình dạng bí đao thì mọi người đều biết a~ đại khái vì Tranh tỷ lùn (hơn 1.5m) cho nên bị ví như thế =)))

Còn có... Người mới là quả bí đao, cả nhà người là quả bí đao, phạm vi mười dặm quanh nhà người đều là bí đao! Ta nghiêng rằng nghiêng lợi thăm nguyên rửa cô gái áo trắng kia.

Đại khái ta thể hiện vẻ bị thương rất rõ ràng, Hàn Tiểu Oanh không nhận được nở nụ cười.

“Người chớ trách đại ca, huynh ấy không chịu nói ra miệng, nhưng thực sự lo lắng cho người. Nhị ca cùng ta nguyên bản đều còn có chút nghi hoặc, định ngầm theo dõi đám nữ nhân áo trắng này, tìm được tung tích ‘Thiếu chủ’ mà các nàng nói rồi mới tính. Đại ca lại không thể chờ, lập tức giữ người lại hỏi. Sau đó... Nhị ca dùng chút thủ đoạn nhỏ, các nàng liền mềm mại năm miệng mười nói ra hết.”

Hàn Tiểu Oanh tuy rằng nói nhẹ nhàng bằng giọng, ta lại không nhận được run lên.

Thủ đoạn nhỏ của “Diệu thủ thư sinh” Chu Thông Chu nhị hiệp... “Thủ hạ lưu tình” cũng đã chinh ta chết đi sống lại rồi, về phần thủ hạ không lưu tình thì... Ta nửa điểm cũng không muốn biết nội dung cụ thể thế nào...

“Chỉ là các nàng cũng là nghe người khác truyền lại, cũng không từng chính mắt gặp qua. Không xác định được việc này, đại ca chung quy vẫn không yên lòng...”

Chính mắt gặp ta cũng chỉ có những người ở biệt viện, ngoại trừ Khách Ti Lệ cùng Thanh Dung, tất cả đều đã bị Duyệt Lai khách sạn xử lý rồi.

“Còn nữa, nghe các nàng nói là có rất nhiều nhân vật lợi hại sẽ tới Bắc Kinh tụ hội, tất có mưu đồ trọng đại, hơn phân nửa sẽ không có lợi cho Đại Tống, nói không chừng sẽ hại chết ngàn ngàn vạn vạn bách tính Đại Tống ta, gặp chuyện này, không thể không để ý. Chúng ta thương nghị xong, liền để cho Tĩnh Nhi một mình tới Gia Hưng trước, bảy người chúng ta nhân đêm khuya tới chỗ gã ‘thiếu chủ’ đó, đến nơi đó...”

Hàn Tiểu Oanh ngừng lại một chút, hơi có chút do dự liếc mắt nhìn ta một cái, mới tiếp tục nói:

“Đến nơi đó... Liếc mắt một cái liền nhìn thấy kim đao của người, còn có nghi vấn gì? Ta nghĩ người rơi vào tay một kẻ như thế, không biết phải chịu bao nhiêu đau khổ, lúc ấy chỉ muốn một kiếm đâm xuyên qua người hắn, chỉ là chậm một bước... Ừ, người thử đoán xem là ai ra tay trước?”

Nếu để cho ta đoán, vậy nhất định sẽ không phải Chu Thông hoặc là Kha lão đại. Nghĩ tới Hàn Bảo Câu tính tình nóng nảy, Kim Long Tiên lại đánh được cự ly xa, ta thốt lên: “Khả định là tam sư phụ!”

Hàn Tiểu Oanh lắc đầu, cười dài nói: “Là tứ ca. Ta đoán... Khi đó huynh ấy nhất định là cũng giận dữ rồi, mới có thể vừa động thủ là ra sát chiêu.”

“Nam Sơn Tiểu Tử” Nam Hi Nhân, ở Giang Nam thất quái đứng hàng thứ tư, tính tình cùng Quách đại hiệp cực giống nhau, đều là người thực thà trung hậu.

Mười mấy năm qua, ta thậm chí còn chưa thấy y nổi giận với ai bao giờ. Cho dù là dân chăn nuôi du mục không biết y, ngẫu nhiên gây khó dễ, y cũng chỉ cười cười mà thôi.

Người như vậy cũng sẽ giận dữ... Cũng sẽ ra sát chiêu...

Hốc mũi bỗng dưng đau xót, nước mắt rốt cuộc không nhịn được rơi xuống.

Hàn Tiểu Oanh vươn tay ôm ta, nhẹ nhàng vỗ lưng, ôn nhu an ủi: “Không khóc không khóc...”

Ta đơn giản ôm lấy nàng khóc lớn lên.

Ta tuyệt đối không phải là người có dũng khí gì.

Chỉ là... Đã thành thói quen, nói với chính mình là không được sợ, cứ như vậy bất tri bất giác cảm thấy mình không biết sợ thật.

Không biết vì sao, lúc này đây, bất lực, sợ hãi cùng càng nhiều cảm xúc khác lại đột nhiên trào lên...

Giống như là... Chúng nó vẫn luôn ở nơi nào đó... Chưa từng biến mất vậy...

Không biết qua bao lâu, phòng cách vách đột nhiên truyền đến tiếng ho khan, lập tức thanh âm Kha lão đại trung khí mười phần vang lên.

“Thất muội, bảo muội nói chuyện với nó, sao lại thành ra khóc thế kia! Đó là làm chuyện tà trời, có cái gì quan trọng hơn...”

Ta...ta rốt cuộc đã làm ra ‘chuyện tà trời’ gì a?

Hiển nhiên người đồng cảm với ta có vẻ nhiều, cho nên Chu Thông ở bên kia rất nhanh liền tiếp lời.

“Đại ca, chuyện của nữ nhân, để kệ bọn họ đi, huynh nhúng tay làm gì...”

Kha lão đại không đợi y nói xong liền kêu lên, “A, có chuyện gì mà ngay cả ta cũng không thể quản? Lão Nhị, người đây là có ý gì?”

Theo sau là thanh âm Hàn Bảo Câu gần như phát điên, “Đại ca, nhị ca, đã đi đường một ngày một đêm, giờ khó khăn lắm mới có thể ngủ ngon... Các huynh tạm tha ta đi!”

“Lão Tam người!” thanh âm Kha lão đại nhất thời lại cao quăng tám.

“Chư vị huynh đệ... Coi như ta cầu các người...” Ngay cả Trương A Sinh cũng không chịu nổi phiền nhiễu phải mở miệng.

Phòng cách vách nhất thời chín người mười ý, loạn thành một đoàn.

Hàn Tiểu Oanh nhú mày, cực kỳ bình tĩnh hỏi một câu.

“Các huynh...là muốn ăn cháo nhiều ngày sao?”

Tiếng nói của nàng kì thật cũng không vang, cách vách lại lập tức lặng ngắt như tờ, ngay cả Kha lão đại cũng không lên tiếng.

Ta biết là quyền lực tài chính của Giang Nam thất quái đều giao vào tay Hàn Tiểu Oanh, ta cũng biết sáu vị kia đều là không có thịt không vui, một bữa có thể ăn tám cái bánh bao, hai cân thịt bò...

Chính là... chính là... này cũng không khỏi hiệu quả ngay lập tức đi!

Chẳng lẽ đây là ‘nắm giữ được dạ dày nam nhân là có thể nắm giữ được tâm can phế thận hần’ trong truyền thuyết sao? !

Ta đột nhiên cảm thấy, theo phương diện nào đó mà nói, Hàn Tiểu Oanh mới là boss lớn nhất trong Giang Nam Thất Quái a...

Hàn Tiểu Oanh nghiêng tai nghe động tĩnh ở cách vách, dường như vừa lòng, mới quay đầu cười nói với ta:

“Không cần để ý tới bọn họ, chúng ta tiếp tục nói.”

Nói xong liền rút trong người một chiếc khăn, tỉ mỉ lau mặt cho ta, tới gần hỏi:

“Kim đao kia... Thật đúng là người tặng?”

“Sao có thể!” Ta ôm đầu kêu rên không thôi.

Nếu sớm biết rằng cư nhiên sẽ kéo theo vô số chuyện không thể tưởng tượng như vậy, khi đó, cho dù có chết cũng không đưa nó cho Âu Dương Khắc...

Sau một phen ngắn gọn giải thích với Hàn Tiểu Oanh những chuyện từng xảy ra với kim đao kia cùng chủ nhân không hay ho của nó, mới có thể xảy ra tình huống không hay ho này... Nàng trầm ngâm một lúc lâu, mới chậm rãi gật gật đầu.

“Như vậy thực không còn gì tốt hơn rồi...”

Cái gì mà...không thể tốt hơn rồi?

“Vị Âu Dương... thiếu chủ... kia” Hàn Tiểu Oanh nhú nhú mày, “Người có biết rõ lai lịch thân phận của hắn?”

Nhờ ơn Kim lão gia tử, ở một số phương diện, ta hẳn là còn hiểu rõ hơn chính bản thân Âu Dương thiếu chủ đi, tỷ như Âu Dương Phong trên thực tế là cha ruột của hắn, cùng mẫu thân hắn yêu đương vụng trộm mới sinh ra hắn... linh tinh...

Ta gật gật đầu.

“Bên người hắn luôn có hơn mười cô gái mỹ mạo đi theo, người cũng biết?”

“Chỉ có... Hơn mười người?”

Số lượng này hình như hơi ít a, lấy tính cách phô trương của Âu Dương thiếu chủ bình thường mà nói... (hự, hai chục nữa nhé >”<)

Hàn Tiểu Oanh thở dài, vỗ vỗ tay ta.

“Chúng ta chỉ cần người sống tốt là được, nếu gặp được phu quân, cũng sẽ vui mừng thay người. Chỉ là... Vị Âu Dương thiếu chủ kia, chỉ sợ là người không ứng phó được. Mới vừa rồi nhị sư phụ người hỏi thử một phen, hắn đều đáp lại cẩn thận, tuổi còn trẻ đã giảo hoạt như thế, lại thêm trong nhà rất đông cơ thiếp mỹ mạo, chỉ sợ cũng không tương xứng a...”

Sau vài giây suy nghĩ cẩn thận xem nàng đang nói gì, ta quả thực gặp trở ngại trong việc đòi lại trong sạch rồi!

64. Q.3 - Chương 64: Sự Đảm Bảo

Trong một gian khách điểm, ta vui mừng kêu.

“Đại sư phụ đại sư phụ đại sư phụ!”

“Làm sao vậy?”

“Không có việc gì. Chỉ là gọi người thôi.”

“Đại sư phụ đại sư phụ đại sư phụ!”

“... Làm gì?”

“Không có việc gì, chỉ là gọi người thôi.”

“Đại sư phụ đại sư phụ đại sư phụ!”

“ ... ”

“Đại sư phụ đại sư phụ đại sư phụ!”

“ ... ”

“Đại sư phụ đại sư phụ đại sư phụ!”

“Lão Nhị, thu thập đồ đệ người một chút!”

“Đại ca, nàng cũng là đồ đệ huynh...”

“Người động thủ hay không? !”

“Ta đi, ta đi...”

...

“Ngao ô!”

...

Ừ, cứ thế, ta bị Chu Thông nghiêng răng nghiêng lợi đá ra khỏi cửa khách điểm.

Ta cảm thấy, thái độ này của Kha lão đại, hoàn toàn có thể xưng là thẹn quá thành giận đi.

Không phải y không cẩn thận làm lớn chuyện một hồi cho nên mất mặt, không phải là không cẩn thận để cho ta phát hiện kỳ thật y vẫn là... người mềm lòng... Không phải là...

Đá ta ra ngoài, còn nói ‘trời chưa tối không được trở về’ sao?

Khoan khoan, nguyên văn Chu Thông nói hình như là: “Trời chưa tối không được trở về khách điểm, trời tối phải lập tức có mặt ở khách điểm, nếu không... Hừ hừ!”

Ách! Nói như vậy, ta chẳng phải là chỉ có đường chăm chăm chờ trong nháy mắt trời vừa tối, lén từ bên ngoài vào trong khách điểm sao?

ORZ... Loại thời điểm này không khỏi quá khó nắm chắc đi...

Nhị sư phụ người là đồ đại hỗn đản, nguyên rửa người không thú nổi lão bà, đi theo Kha lão đại cả đời!

Toàn thân tản ra một loại không khí u ám “Người sống chớ tới gần, người chết lại càng chớ tới gần”, ta vô hạn bị thương ngồi xổm ở góc tường vẽ vòng tròn.

“Nha, mèo con nhà ai đi lạc đường thế này, không bằng... để cho ta mang về nuôi đi...”

Nghe thấy thanh âm này, ta liền không nhịn được trừng mắt nhìn lên.

Chậm chạp đứng dậy, quay đầu.

Quả nhiên...

Âu Dương thiếu chủ chính đang cười như hoa đào nở đứng phía sau ta, thoạt nhìn tâm tình có vẻ không tệ.

Vì thế... Tâm tình ta càng không tốt rồi.

Tối hôm qua cho dù ta giải thích thế nào, Hàn Tiểu Oanh đều có vẻ nửa tin nửa ngờ.

Cuối cùng ta cơ hồ đi vào giấc ngủ trong tiếng ân cần dạy bảo không nề hà của nàng.

Kết quả chính là cả đêm gặp ác mộng... Ách, cái loại giấc mộng nội dung không hay ho đó hẳn có thể gọi là ác mộng đi. (hớ hớ, nội dung không hay ho là thế nào vậy tỳ)

Nay “Ác mộng chi nguyên” ngay tại trước mắt, chỉ hận không thể cho hắn một trận, nhất là hắn cư nhiên còn bộ dáng thần thanh khí爽 sau một giấc ngủ đầy đủ ngon lành...

Thật sự là làm cho người ta hận nghiêng răng nghiêng lợi a.

“Nha, sao lại bắt đầu mài răng rồi?” =))

Âu Dương Khắc thực khoa trương tỏ vẻ kinh ngạc nhìn ta từ đầu tới chân, “Chắc là đói bụng... Ồ... Ta lại vừa vận biết một tửu lâu có món nem uyên ương ngũ trân vô cùng ngon, nghe nói là từ trong cung truyền ra...”

Lực chú ý của ta hoàn toàn bị mấy chữ ‘Uyên ương ngũ trân’ như sấm bên tai hấp dẫn.

Chính là món nem uyên ương ngũ trân mà Xạ Điều đệ nhất mỹ thực gia Hồng Thất Công cũng phải khen không dứt miệng, không tiếc chạy đến hoàng cung Nam Tống ăn núp mấy tháng chỉ để thưởng thức hai lần?

Ta tự nhận cho dù thế nào cũng không có nghị lực cùng bản sự như lão nhân gia hần, cho nên đại khái là không có cơ hội thưởng thức ngón nem đó.

Nghe nói món nem này, từ nước tương, dấm chua cho tới nước chấm, thậm chí cả lửa đun cũng đều phải thập phần chú ý, hơi kém một chút, hương vị cũng khác nhau rất nhiều, cho nên chỉ có ngự thiện phòng của hoàng cung Nam Tống mới có món nem uyên ương ngũ trân chính tông.

Nơi này hơn phân nửa là bản sơn trại.

(bản sơn trại: hàng nhái)

Nhưng cho dù là bản sơn trại... Cũng vẫn không nhận được thêm nhỏ dải ba thước nước miếng giàn giụa a...

“Như thế nào?” Âu Dương Khắc cười dài nhìn ta.

Ta quyết định hóa bị phần thành sức ăn!

Bất quá, trước đó...

“Người nhìn đâu thấy mèo con vậy? Ta ngồi ở đây nửa canh giờ, chưa hề thấy một con vật sống nào đi qua, ngay cả một con chuột cũng không có đâu...”

Âu Dương Khắc ngậy ra nhìn ta một lúc lâu, mới lấy tay xua xua nói:

“Chạy mất rồi... Đi đi.”

Ta đắc ý cười, ta đắc ý cười...

Đương nhiên, là ở sau lưng hần.

Hai canh giờ sau.

Ta cơm khí công tâm, buông tay buông chân, không hề có hình tượng gục trên bàn, Âu Dương Khắc vẽ mặt khí định thần nhàn ngồi đối diện ta phẩm trà.

Ăn một chút cơm mất hai đỉnh vàng, Âu Dương thiếu chủ hần ngay cả lông mi cũng không nâng một chút, ta lại xác định Bạch Đà sơn quả nhiên rất nhiều tiền.

Còn có, uyên ương ngũ trân bản sơn trại cũng rất ngon miệng.

Ta đang tính toán lúc nào cũng kéo Giang Nam thất quái tới đây ăn uống một phen, Âu Dương Khắc buông chung trà trong tay xuống, nhú mày nhìn ta.

“Nói đi.”

“Ách?”

“Nếu không phải có gì muốn nói với ta, cô sao có thể dễ dàng theo ta tới đây như vậy.” Hần mỉm cười, “Nếu ngay cả điều này cũng không nhìn ra được, ta sao có thể làm được thiếu chủ Bạch Đà sơn.”

Hần chính là rất đơn giản trần thuật lại một sự thật, thái độ tuy rằng lơ đãng, lại tự nhiên mà sinh ra một loại khí thế khiến người ta tin phục. Đây hần là chênh lệch giữa những người trời sinh vương giả so với hạng bình dân như ta đi...

Không biết vì cái gì, bỗng nhiên cảm thấy có buồn lòng...

Bất quá, ta quả thật là có lời muốn nói với hần.

Ta gãi gãi đầu, “Cái kia... cảm ơn...”

Âu Dương Khắc ngẩn ra, lập tức nở nụ cười.

“Nếu là muốn cảm tạ chuyện ta nhặt được cô... Vậy không cần...”

Quả nhiên, cho dù hắn có nghiêm túc nhất thời, cũng không nghiêm túc được một đời.

Ta cố nén nổi xúc động muốn cong hai móng vuốt vào mặt hắn, cố gắng chuyển đề tài về quỹ đạo.

“Ách... Là cảm ơn người đã thủ hạ lưu tình với bảy vị sư phụ của ta...”

Tối hôm qua lúc nghe Hàn Tiểu Oanh nói, bọn họ ngàn dặm đuổi giết Âu Dương Khắc, ta đã thấy nghi rồi.

Luận về võ công, một mình Âu Dương Khắc đại khái có thể không đánh lại bảy người bọn họ.

Nhưng nếu hắn sử dụng một đồng độc được, độc phấn không mùi không vị tùy thân kia, Giang Nam thất quá cho dù không chết cũng bị lột da.

Vấn đề ở chỗ, hắn chẳng những không dụng độc, thậm chí cơ hồ không ra tay đánh lại.

Mà là “Cực kì tránh né”, “Đường vòng mà đi”, Giang Nam thất quá “Đúng là rất khó tìm kiếm tung tích hắn”, mới một đường uốn lượn đuổi tới Triệu vương phủ.

Mặc kệ rốt cuộc là vì cái gì, Âu Dương Khắc quả thật thủ hạ lưu tình đối với Giang Nam thất quá.

Giang Nam thất quá tâm cao khí ngạo, nếu biết việc này, tất sẽ coi như vô cùng nhục nhã, ngược lại thành ra kết thù.

Ân tình này tự nhiên chỉ có thể là ta lĩnh rồi.

Chỉ là... Ta không biết nên làm gì mới trả được ân tình này... Cho nên...

“Hóa ra là vì việc này a...” Âu Dương Khắc cười yếu ớt mở chiết phiến, nhẹ lay động hai phát, “Nếu là như vậy, lấy thân báo đáp, như thế nào?”

“...”

“Nếu như vậy không tiện...” ý cười trên mặt hắn càng nùng, “Như vậy, sửa thành tại hạ lấy thân báo đáp, cũng không phải không thể a.”

“...”

Ta nhất định là đầu óc nhúng nước, mới có thể trông cậy vào hắn có thể cho ra một đáp án đúng đắn.

Nhìn Âu Dương thiếu chủ vẻ mặt bình tĩnh vô tội, ta nằm bẹp xuống bàn, thở ra một hơi thật dài.

Quên đi... Còn nhiều thời gian, chuyện này để nói sau...

Như vậy, kế tiếp chính là...

Ta thậm chí hít sâu một hơi, đứng thẳng dậy, lấy từ trong túi da ra một vật, đặt lên bàn.

“Đây... Trả lại người.”

Tối hôm qua... Hàn Tiểu Oanh vốn đã tính buông tha ta rồi.

Nếu không phải trước khi đi, gương mặt nàng lộ vẻ vui mừng nói với ta: “Tiểu nha đầu cuối cùng cũng bắt đầu học làm đẹp rồi, đoá châu hoa này chọn rất tốt.”

Mà ta ngay lúc đó trả lời là: “A? Cái gì... Châu hoa?”

Sau đó nàng rút từ trên đầu ta xuống một đoá châu hoa trắng ngọc xinh đẹp, lấy tơ vàng bạch ngọc tạo thành hình hoa mai...

Ta lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, tối hôm qua ở trong rừng mai, lúc Âu Dương Khắc bắn ngón tay, đoá ‘hoa mai’ kia đã cắm lên tóc ta.

Vốn ta còn tưởng là, hắn muốn khoe khoang công lực...

Sau đó... Ta liền chịu khổ nghe toái niệm một đêm...

Cái loại lực công kích tinh thần cường đại này, ta tuyệt đối không muốn lĩnh giáo lần thứ hai nữa!

Âu Dương Khắc khép chiết phiến trong tay lại, đứng dậy, thông thả đi hai bước, mới xoay người nhú mày nhìn về phía ta.

“... Là không thích?”

Ta thực thành thực lắc đầu.

Nói thực ra, đây là trang sức đẹp nhất mà ta đã từng thấy rồi. Trong trường của Thành Cát Tư Hãn, mặc dù không ít kì trân dị bảo, nhưng cũng không có thứ nào xinh đẹp như vậy. Chỉ là...

“Vô công bất thụ lộc, châu hoa này quá mức quý giá, ta thật sự không dám nhận.”

(vô công bất thụ lộc: không có công lao, không dám nhận lộc)

Âu Dương Khắc mỉm cười.

“Ngày ấy ở thạch thất, lúc ta thay quần áo giúp cô...”

Uy!

Ta then quá thành giận trừng mắt nhìn hấn, hấn lại làm như không phát hiện, thao thao bất tuyệt:

“Trên người cô... Những ngọc bội từng nhìn thấy, thoát nhìn quý trọng hơn nó chỉ sợ không phải là ít.”

Cái gì gọi là...”Thoạt nhìn quý trọng hơn nó” ?

“Ừm, ta đoán... cô không phải không thích, lại đem trả lại ta, vậy trong lòng hơn phân nửa là nghĩ ‘Vô sự hiển ân cần, phi gian tức đạo’ đi?”

(Vô sự hiển ân cần, phi gian tức đạo: Không có việc gì mà đối xử ân cần tử tế, không phải phường gian trá cũng là bọn trộm cướp.)

Ta cười gượng hai tiếng, không dám tiếp lời.

“Cô cứ coi nó như vật đảm bảo cho kim đao cũng được.”

“Để... đảm bảo?”

“Ừ, đảm bảo!”

Âu Dương Khắc vẽ mặt chính khí giải thích:

“Ta còn cầm kim đao của cô, theo lý thì ta nên đưa cho cô cái gì giá trị tương đương mới phải. Như vậy đi, khi nào ta trả kim đao cho cô, cô đưa châu hoa lại cho ta cũng được.”

Nghe qua... Hình như cũng giống như một hình thức giấy tờ vay nợ... Thực hợp lý cũng thực bình thường.

Nhưng mà... vì cái gì ta lại cảm thấy có chỗ nào không đúng chứ?

Vò đầu trong suy tư...

65. Q.3 - Chương 65: Mai Tử Tử Cưới Quách Đại Hiệp

Gian khách sạn này thực không hay ho a...

Giữa ban ngày ban mặt, một đám võ lâm nhân sĩ cư nhiên lại đánh nhau ở ngay hậu viện.

Binh khí leng keng lách cách va vào nhau, đánh rất là náo nhiệt.

Gạch ngói...cùng với những thứ tương tự bị đánh cho đầy trời bay loạn.

Người biết là nhìn thấy đây là nhân sĩ giang hồ tụ tập chém giết, không biết còn tưởng là quân đội giở trò bạo lực.

...

Kỳ thật... Ta hẳn là không có tư cách đứng cảm thán, bởi vì... Đám người đánh hân hoan nhất trong đó chính là Giang Nam thất quái a.

Trong dạng hỗn chiến chẳng phân biệt được địch ta này, một tập đoàn chiến đấu như Giang Nam thất quái, không thể nghi ngờ gì, hẳn là phải chiếm được lợi thế lớn nhất rồi.

Hàn Tiểu Oanh nhảy lên không trung, Việt Nữ Kiếm chĩa thẳng vào mặt; Chu Thông dùng “Phân cân thác cốt thủ” thừa dịp đối phương chưa chuẩn bị lập tức đoạt binh khí, Kim Long nhuyển tiên của Hàn Bảo Cầu chuyên môn chiếu cố chân người khác... Trên, giữa, dưới, ba đường cùng nhau tiếp đón, đối thủ bình thường chỉ có nước nằm bẹp.

Nam Hi Nhân cùng Trương A Sinh hai người một tổ, hoàn toàn phát huy ưu thế thân thể to lớn, lấy một loại khí thể chém đá dời núi, ai dám tới đây ta lập tức giẫm chết, trước sau hô ứng hung hăng đánh, Toàn Kim Phát thân thể nhỏ gầy thừa cơ chen vào, đòn cân trong tay nhanh nhẹn điểm huyết đạo đối phương.

Còn lại Kha lão đại thân pháp quỷ dị, vị trí mơ hồ, không ngừng di động khắp nơi trợ giúp...

...

...

...

Ta dường như có chút hiểu được vì sao Giang Nam thất quái tuy rằng võ công chỉ là hạng ba, nhưng từ khi xuất đạo tới nay lại chưa có bại tích rồi.

Không nhận được lệ nóng doanh tròng nói một câu: đây là thắng lợi của chủ nghĩa tập thể đi lại giang hồ a!

Phải biết rằng, tuy các môn các phái khác đều có trận pháp tập hợp đông người để kháng cường địch, ví dụ như Cái Bang đại trận một trăm người, Thiếu Lâm trận mười tám vị la hán, Chân Vũ kiếm trận của Võ Đang...linh tinh. Nhưng một khi rời khỏi môn phái, ngay cả ‘Toàn Chân thất tử’ cũng một mình một đường.

Nói cách khác, bình thường chỉ cần không nào tàn tới mức một mình chạy tới đại bản doanh của người ta mà đánh nhau, là sẽ không bị quần ấu.

Nhưng mà... Trên giang hồ, mọi người đều biết “Giang Nam thất quái luôn cùng tiến cùng lùi, đối phó một người cũng là bảy người xông lên, đối phó một trăm người cũng là bảy người xông lên.”

Nghe thế nào cũng cảm thấy những lời này có ẩn ý.

Cùng nhau xông lên, đó là bản sắc anh hùng; đơn đả độc đấu thì tức là đã cho người mặt mũi rất lớn rồi... Người hẳn phải cảm kích a...

Cuối cùng ta cảm thấy... Xuất xứ của lời đồn này thực khiến người ta phải nghi ngờ a.

Dù sao, giang hồ cũng không phải là chiến trường, tình huống cần đồng thời đối phó với một trăm người...quả thực rất hiếm thấy...

Hô... Nhị sư phụ... Người thật sự là quá âm hiểm rồi!

Nhân tiện nói một câu, ta lúc này chính đang ngồi xổm dưới cửa sổ lầu hai của khách điểm, hai tay nắm cửa sổ, cẩn thận chỉ lộ hai con mắt, nhiệt tâm bát quái... đang xem cuộc chiến kiên nhẫn bình phẩm.

Đành chịu, ai bảo sức chiến đấu của ta chỉ có 0.

Bởi vậy từ lúc trước khi đấu võ, ta đã bị Kha lão đại túm cổ áo ném vào phòng, may mắn là cửa sổ của nó đối diện với hậu viện, cũng chính là chiến trường chính.

Cho nên...

Sau mỗi một cánh cửa sổ ở lầu hai của các căn phòng xung quanh ta, đều mơ hồ có thể thấy được những bóng người đáng khinh đang rình coi giống như ta, có thể thấy được nhân sĩ bất quá cho dù đi tới đâu cũng đều sẽ gặp được người cùng sở thích...

Mắt thấy cục diện dưới lầu đã dần dần nghiêng về một bên, ta thậm chí có chút mệt nhọc bắt đầu ngáp một cái.

Đột nhiên... Lại một đám người nữa ồ ào vọt vào.

Người phía trước chiều cao tuyệt đối hơn hai thước, ở chỗ theo lý thuyết phải là bả vai hần, lại mọc ra hai cánh tay, đầu cùng chân kích thước bình thường, nhưng lưng dài khoảng gấp hai người bình thường, còn có một ngọn trường tiên ngân quang lóng lánh quất vun vút...

Ta sợ tới mức vội vàng dụi dụi mắt, cẩn thận nhìn lại...

Ách, Thần a, kia không phải một người!

Đương nhiên, cũng không phải một yêu quái...

Đó là một người ngồi xếp bằng trên vai một người khác. Người phía dưới dường như chỉ phụ trách điều khiển chạy cho nhanh, mà chuyện công kích phòng ngự linh tinh đều do người bên trên huy động trường tiên trong tay mà thành.

Hơn nữa hai người này ta cũng đều biết.

Đúng vậy... Tổ hợp quỷ dị này... Kỳ thật là “Mai tỷ tỷ cưới Quách đại hiệp” ...

Vừa thấy đám người phía sau ‘Mai tỷ tỷ cưới Quách đại hiệp’, ta cơ hồ là muốn khóc rống ra nước mắt.

Đi theo bọn họ, không, phải nói là đuổi giết bọn họ mà theo tới, có Sa Thông Thiên, Bành Liên Hổ, Hầu Thông Hải, Lương Tử Ông... Cùng với một kẻ mặc tăng bào hồng y mà ta chưa thấy qua nhưng cũng có thể đoán được thân phận: Linh Trí thượng nhân — đúng là đám cao thủ được Hoàn Nhan Hồng Liệt mời tới.

Ai có thể nói cho ta biết... Trong lúc mà ta không biết, tại nơi nào đó mà ta không biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà ta không biết vậy?

Đến nỗi khiến cho trận đại chiến lẽ ra phải xảy ra tại một đêm nguyệt hắc phong cao nào đó trong Triệu vương phủ, lại thành ra xảy ra giữa ban ngày ban mặt tại một khách điểm thế này.

Hơn nữa... Ta cẩn thận thăm dò nhìn xung quanh ... Âu Dương Khắc cùng Hoàng cô nương theo lý thuyết lúc này phải xuất hiện rồi đang ở đâu?

Hình như không thấy bóng người a...

Đám người đang hỗn chiến ở giữa kia đã ngừng tay, mà đám người vừa tiến vào hiển nhiên cũng đã thất thần rồi.

Mọi người lấy một loại tư thái đề phòng cao độ đánh giá lẫn nhau vài giây, cơ hồ cùng lúc đó, giữa sân phát ra một trận tiếng hét lớn đinh tai nhức óc.

“Đại sư phụ, nhị sư phụ, tam sư phụ, tứ sư phụ, ngũ sư phụ, lục sư phụ, thất sư phụ!” Đây là tiếng hét mừng rỡ của Quách đại hiệp.

“Tĩnh Nhi!” Đây là thanh âm ôn tồn đồng diễn của Giang Nam thất quái.

“Tên mù họ Kha, ngươi còn chưa chết!” Đây là tiếng nguyên rủa của Mai tỷ tỷ.

“Mai Siêu Phong, con yêu phụ kia!” Đây là tiếng Kha lão đại nguyên rủa ngược lại.

“Tĩnh Nhi, lại đây!” Đây là thuật triệu hồi của Hàn Tiểu Oanh.

“Thất... thất sư phụ... Con...” Này... đây là thuật triệu hồi thất bại...

...

Mà bên kia...

“Bốn các người ở trong này làm cái gì?” Đây là tiếng Sa Thông Thiên nổi trận lôi đình.

“Lăn!” Đây là giọng Hầu Thông Hải, sư đệ của Sa Thông Thiên càng thêm nổi điên.

“Được rồi, được rồi.” Đây là Bành Liên Hồ, bạn thân của Sa Thông Thiên lên tiếng hòa giải.

“Sư phụ, sư thúc... Ô ô ô...” Đây là đám người vừa rồi bị Giang Nam thất quái đánh đến mặt mũi bầm dập – “Hoàng Hà Tứ Quỷ”, đồ đệ của Sa Thông Thiên.

“Không hổ là cao đồ của Sa Long Vương, thật sự là tướng mạo đường đường a!” Đây là Lương Tử Ông vui sướng khi người gặp họa.

...

...

Khoảng sân vừa rồi còn giương cung bạt kiếm đánh nhau, đảo mắt liền biến thành “Đại hội nhận thức người quen” a.

Mỗi người đều dút cổ họng sống chết hét lên, chỉ sợ mục tiêu không nghe thấy mình nói gì.

...

Loại cảnh tượng quỷ dị mà vui mừng này thật sự là khiến người ta orz rồi a...

Cũng may “đại hội nhận thức người thân” rất nhanh kết thúc, mọi người rốt cục cũng hoàn toàn phân rõ địch ta, phân rõ giới hạn.

Sau khi tổng hợp lại một lần nữa các nhân vật xuất trường, trong hậu viện của cái khách sạn không hay ho này, tình hình đại khái là như sau:

Bên trái, là Giang Nam thất quái cùng một đám người mà ta không biết;

Bên phải, là các cao thủ của Triệu vương phủ, Hoàng Hà Tứ Quỷ cùng một đám người mà ta không biết;

Ở giữa là... Mai tỷ tỷ vẫn đang cười Quách đại hiệp...

...

Ngồi ở trên lầu nhìn coi... Vẫn đang là đám bà tám chúng ta...

Sau đó lại tiếp tục đấu võ rồi.

Chiến đấu lần này thắng cấp không ít so với lúc nãy, đánh cho thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang.

“Đại hải vô lượng!” Đất đá trên mặt đất từng khối từng khối bị tung lên.

“Bãi sơn đảo hải!” Mái ngói trên nóc nhà từng miếng từng miếng rơi xuống.

...

Ngay cả những thứ bay tán loạn trong không trung cũng đã đổi mới rồi, ví dụ như gốc cây to, ví dụ như bàn bát tiên...

Còn có... Vừa oa oa kêu to vừa bay qua trước mắt ta vừa rồi là “Hoàng Hà Tứ Quỷ” ...

Chỗ khác biệt với thế cục ban nãy là, có sự tồn tại của... ‘Mai tỷ tỷ cười Quách đại hiệp’.

Đám cao thủ của Triệu vương phủ lúc này hẳn đã biết trên người nàng ta có ‘Cửu Âm Chân Kinh’, mới có thể hạ sát thủ như vậy. Hơn nữa đại khái xuất phát từ quan điểm ‘Chém người trước tiên phải chém ngựa’, cho nên cũng không lưu tình với Quách đại hiệp hiện giờ đang đảm nhiệm vai trò ‘ngựa chiến’ chút nào.

Nếu không phải Giang Nam thất quái cứu viện, Quách đại hiệp đại khái đã sớm biến thành một con ngựa què rồi.

Nhưng cùng lúc đó, bọn họ cũng đã tiến hành vây ấu Mai tỷ tỷ.

...

Tóm lại hiện trường là cực độ hỗn loạn, quan hệ là cực độ phức tạp... Khiến ta nhìn xem cũng cực độ mỗi mệt...

Ta đang ở cân nhắc không biết bọn họ tính đánh nhau tới khi nào, giữa không trung bỗng nhiên truyền đến một tiếng quát:

“Mai Nhược Hoa, còn không ngừng tay!”

Mai tử tử bình tĩnh lên tiếng: “Tiểu sư muội!”

Quách đại hiệp mừng rỡ hô một tiếng: “Dung Nhi!”

Về phần những người khác... các vị phối hợp diễn cùng NPC trong sân toàn bộ đều giả như không nghe thấy, tiếp tục đánh nhau khí thế ngất trời.

Đầu đầy hắc tuyến, ta không nhìn được nước mắt đầy mặt.

Nói lại, ta ở chỗ này lẫn lộn mười sáu năm rồi, mới lần đầu tiên nhìn thấy nữ nhân vật chính xuất trường, nữ nhân vật chính a! Dù thế nào cũng phải xem vài lần mới đủ!

Vì thế... Tâm hồn bị lửa bát quái hùng hực thiêu đốt, ta dũng cảm nhào hơn nửa người ra khỏi cửa sổ, tìm kiếm bóng dáng Hoàng cô nương.

...

...

...

Sau đó ta liền hối hận rồi...

Cái muốn nhìn thì không thấy được, cái không muốn nhìn thì lại nhìn thấy rành mạch a.

Tại thời khắc khẩn trương nguy cấp, tiếng động nhộn nhạo tới cực điểm, căn phòng ở bên phải ta cư nhiên còn có một đôi rất hưng trí áp vào trên cửa sổ làm một chuyện mà thiếu nhi không nên xem, vị phía dưới kia thậm chí còn nhìn ta phóng một cái mị nhãn... Đúng vậy, vị phía dưới kia cũng là nam a...

Đồng cung bản nam nam trực tiếp... Kích thích không khỏi quá lớn đi, ta vội vàng nhắm mắt lui lại.

Kết quả không kịp...

Bởi vì một ngọn trường tiên từ giữa không trung thỉnh thoảng phóng tới, trực tiếp kéo ta từ lầu hai rơi thẳng xuống lầu một.

Ta thất điên bát đảo tại chỗ, mắt thấy đầy sao.

Chờ tới khi ta cắn răng chống thất lưng, vịn vào tường, chậm rãi đứng lên, thế cục TMD lại thay đổi!

Mai tử tử ngồi dưới đất, một ngọn ngân tiên vũ lộng kín như bưng, ngăn toàn bộ công kích lại bên ngoài.

Xem ra Quách đại hiệp đã thoát khỏi số phận “Chiến mã”, thật sự là đáng mừng...

Suy nghĩ trong đầu còn chưa xong, Mai tử tử nhấn tay xuống mặt đất một cái, bỗng dưng bay lên trời, đánh tới phía ta. Đám người hai bên xôn xao một tiếng, nháy mắt tản ra, so với thủy triều xuống còn rút sạch sẽ hơn...

Ta chỉ cảm thấy mắt hoa lên, vai nặng xuống...

Ô ô ô... Mai tử tử ngươi vẫn nên trở lại cưới Quách đại hiệp đi... =))

66. Q.3 - Chương 66: Tái Kiến Mai Tỷ Tỷ

67. Q.3 - Chương 67: Đêm Dài Bồi Hồi Khó Ngủ (thượng)

Lúc vừa tỉnh lại, ta có vài giây không biết mình đang ở nơi nào.

Đó là một loại trạng thái...đầu óc quay quay, cả người hỗn loạn.

Bởi vậy, khi giáp mặt xuất hiện gương mặt hư hư thực thực của Âu Dương thiếu chủ, ta phản ứng theo bản năng là đưa tay bẹo để xác định thật giả —— đương nhiên, không phải là tự bẹo má ta. (khụ khụ = =)

Ừm... Xúc cảm tốt lắm, thực chân thật, thậm chí cái loại vẻ mặt dờ khóc dờ cười này cũng thực đúng chỗ, giống như đang bẹo má người thật vậy... Người thật... Người thật? !

Tay ta run lên, hoàn toàn thanh tỉnh rồi.

Hình như... Mỗi lần ta ngủ quá lâu, lúc tỉnh lại luôn dễ dàng xuất hiện tình trạng mơ màng này.

Trước kia trong nhà có nuôi một con chó, chuyên phụ trách việc đánh thức ta dậy, năm lần thì ba lần sẽ bị ta bẹo tới mức nước mắt lưng tròng mà tru lên.

Bất quá... Âu Dương thiếu chủ (người thật!) dù sao cũng không phải là chó... (hự, quá lắm rồi =”=)

Ta ngậy ra nhìn người nào đó bị ta bẹo má để lại một dấu đỏ hư hư thực thực trên mặt, nuốt nước miếng, định tìm một lý do thích hợp để thanh minh cho hành vi của mình.

“Cái kia... ta không phải cố ý a...”

Còn đang cân nhắc xem phải dùng từ ngữ gì để giải thích hiện tượng “Tuyệt huyết áp” cùng “Trạng thái mơ ngủ”, hần lại hoàn toàn không để ý trực tiếp mở miệng hỏi:

“Cô... Thân thể thế nào? Có chỗ nào không khỏe không?”

Ta cử động tay chân, lắc lắc cổ... Ách, sau lưng hình như có hơi đau, nhưng hần là không có vấn đề gì.

“Không có việc gì rồi.”

Âu Dương thiếu chủ nhú mày, đột nhiên đưa tay nhẹ nhàng chạm vào chỗ ta bị đau, lực đạo tuy rằng cực nhẹ, vẫn khiến ta đau đến lập tức kêu một tiếng ‘ngao’.

Hần thu tay, chậm rãi nói: “Không có việc gì?”

...

...

...

Ta muốn một cước đá chết hần!

...

...

...

Bất quá... Cũng chỉ là nghĩ mà thôi...

Trên thực tế ta nhiều nhất cũng chỉ có thể trừng mắt nhìn hần, hơn nữa, mức độ phẫn nộ này... Âu Dương thiếu chủ căn bản là không để vào mắt...

Hần liếc nhìn ta một cái, lấy từ trong lòng ra một cái bình sứ, cầm trong tay một chút, mới đưa cho ta.

“‘Thất ly nguyên hồ cao’ này công dụng tiêu sưng giảm đau vô cùng tốt...” Không biết hần nghĩ tới cái gì, mỉm cười, “Đây là tại hạ đã tự mình thử qua.”

Nhưng mà vị Bạch Đà sơn thiếu chủ này, vì sao lại không có chút ý thức giữ bí mật nào như vậy? Sẽ không phải là kẻ nào đó dịch dung nguy trang đấy chứ.

...

Ta trừng mắt nhìn tờ giấy đột nhiên xuất hiện trước mắt, những lời thâm oán phía sau tạm thời đột nhiên quên mất...

Cái này...cho dù không muốn nhìn cũng không còn kịp rồi.

Cũng may nội dung trên tờ giấy có vẻ không liên quan tới chuyện cơ mật của Bạch Đà sơn... Ách... Hẳn là không liên quan đi...

Đại ý là nói Giang Nam thất quá đã đuổi tới địa phận tỉnh Hà Bắc (=__=! ! !), sau khi nhận được tin lại trở về kinh thành... Cùng với những nhân viên theo dõi nhà hắc đã rút về, vân vân...

Này... Kết hợp mọi chuyện, đối tượng theo dõi chẳng lẽ lại là ta?

Ta gãi gãi đầu, gương mặt liền thấy khuôn mặt tuần tú của Âu Dương thiếu chủ cười đến xuân về hoa nở.

Tuy rằng không biết vì cái gì lại khiến người ta rất muốn cong hai móng vuốt, nhưng cho dù thế nào, hẳn là cũng nên nói lời cảm tạ mới đúng.

“Cám ơn...”

Nhìn bên ngoài màn đêm dày đặc cùng mưa tuyết lất phất rơi, thành ý của ta nhất thời càng thêm chân thành tha thiết.

“Đa tạ người đã đưa ta tới đây.”

Trong thời tiết trời đông giá rét này, nếu bị Mai tỷ tỷ ném một đêm ngoài trời tại vùng hoang sơn dã lĩnh, lúc Giang Nam Thất Quái đến, hẳn là có thể trực tiếp nhật xác rồi.

Âu Dương Khắc cư nhiên ngẩn ra, vẻ mặt thoát nhìn thực ngoài ý muốn.

“Lúc đêm ta mới tìm thấy cô ở trong này...”

“Ách?”

Ta nhớ rất rõ ràng là bị đánh ngất tại một rừng cây nhỏ ở ngoại ô, nhưng lúc này tỉnh lại, lại là ở một ngôi miếu đồ nát!

Mái ngói trên nóc nhà cơ hồ đều sắp rơi xuống, chung quanh đều là mạng nhện, tro bụi tích dày mấy tấc, ngay cả đầu tượng thần cũng không thấy. Chỉ có góc chỗ chúng ta ngồi là được quét tước sạch sẽ, thậm chí còn đốt một đồng lửa.

“Hơn nữa...” Hắc khê nhíu mày, chỉ chỉ về phía cạnh người ta, “... Trên người cô còn bọc bộ quần áo kia.”

Đó là một kiện áo choàng bề ngoài và chất liệu đều rất bình thường, nếu nói có chỗ nào đặc biệt, chính là rộng thùng thình đủ để trùm từ đầu tới chân ta. Khó trách Âu Dương Khắc nói là “bọc” mà không phải “mặc” rồi.

Này... Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra a?

Âu Dương Khắc có chút suy nghĩ, chậm rãi khép mở chiết phiến trong tay.

“Cây cối và vách đá xung quanh đây đều còn in vết roi, xem lộ tuyến võ công hẳn Hắc Phong Song Sát, ta theo dấu vết đó tìm tới đây. Vốn tưởng rằng nàng ta mắt không nhìn thấy mới đi lầm đến tận đây, hiện tại xem ra, dường như là cố ý...”

Hắn dừng lại, nhìn ta mỉm cười.

“... Nàng ta thực ra lại suy nghĩ rất chu đáo cho cô.”

Nói như vậy, ta kỳ thật hẳn là nên cảm tạ Mai tỷ tỷ đi... A, không đúng, nếu không phải nàng ‘cười’ ta, căn bản sẽ không có nhiều chuyện xảy ra như vậy đi...

“Hắc Phong Song Sát một khi ra tay sẽ không để kẻ nào sống sót, tiểu cô nương... xem ra người thích cô thực không ít a...”

Tạm thời bất luận tính chân thật như thế nào, nhưng mà hai câu trước sau này có chút quan hệ nào ăn nhập với nhau sao?

Ta ngây ra nhìn Âu Dương thiếu chủ, hần lại không nói thêm gì nữa, chuyển đề tài.

“Bảy vị sư phụ của cô hơn phân nửa là ngày mai sẽ vào kinh, ta đã phân phó người đón tiếp ở cửa thành rồi. Lúc này trời tối, đi đường không tiện... Chúng ta trước tiên nghỉ tạm ở đây, chờ tới khi trời sáng hãy trở về thành.”

“Ách...”

Âu Dương Khắc đột nhiên lấy quạt che miệng, ngáp một cái rất lớn.

“Từ hôm qua tới giờ chưa ngủ, hiện giờ thật sự buồn ngủ, tiểu cô nương nếu không ngại, tại hạ nghỉ tạm trước một lát.”

Nói xong lại liên tiếp ngáp vài cái.

Ta còn chưa kịp phát biểu ý kiến, hần đã cực kì tự nhiên nằm xuống, cánh tay phải gối dưới đầu, hai mắt nhắm lại, chỉ chưa tới vài giây đã nặng nề ngủ.

Ta dở khóc dở cười nhìn Âu Dương thiếu chủ đang ngủ say, thực chưa thấy qua kẻ nào thích tự quyết định như vậy.

Nhất thời không biết rốt cuộc là nên đánh thức hần dậy hay là mặc kệ hần đây.

Bất quá... Nhìn người nào đó thản nhiên nhắm mắt ngủ... Ta buồn bực vô cùng thở dài một hơi, vẫn là thuận tay cầm lấy chiếc áo choàng vẫn để bên cạnh, đắp lên người hần.

68. Q.3 - Chương 68: Đêm Dài Bồi Hồi Khó Ngủ (hạ)

Âu Dương thiếu chủ ngủ như người chết.

Mà người đã ngủ hai mươi mấy giờ như ta, lúc này cho dù thế nào cũng đừng nghĩ tới chuyện ngủ được nữa.

Bên ngoài mưa tuyết càng lúc càng lớn, ra ngoài đi dạo hiển nhiên chỉ là chuyện mơ tưởng.

Ta chỉ đành chán đến chết, ngồi trên mặt đất đếm kiến chơi.

Trước kia từng nghe nói, trước khi mưa to, kiến sẽ chuyển nhà.

Không nghĩ đang lúc mưa to thế này, trong ngôi miếu đồ nát cũng có một đội quân kiến đang luyện tập hành quân.

Chúng nó khá là có trật tự đi từ nơi nào đó trong bóng đêm ra, bò một vòng trước bàn thờ cũ nát phủ đầy tro bụi, sau đó biến mất tại một góc tường sụp một nửa trong miếu.

Ta thật sự rất tò mò không biết nơi này thì có gì hấp dẫn chúng nó, đơn giản đi theo.

Chỉ cần đi tới trước bờ tường đổ đó là có thể nhìn thấy rốt cuộc phía sau có cái gì rồi.

Chỉ còn cách vài bước, ta do dự một lát, vẫn là dừng cước bộ.

...

Gió lạnh theo góc tường đổ呼呼 thổi vào.

Ánh lửa từ phía sau chiếu rọi, quang ảnh lần lượt thay đổi tựa hồ như có cái gì đang chợt lóe chợt lóe phiêu động.

Nhìn theo đội ngũ kiến đang bò dưới chân, lời nói của một thám tử trong một bộ phim trinh thám bỗng bừng thoáng hiện lên trong đầu — “Nơi nào có kiến, nơi đó có thể có thi thể.”

...

Da đầu run lên, tóc gáy dựng đứng.

Ta trên cơ bản là bò về chỗ cũ.

Sau đó cảm thấy ngồi như thế nào cũng đều không yên.

Ngồi đối diện... Ta không dám.

Ngồi quay lưng lại... Tổng cảm thấy sau gáy lạnh lẽo, giống như là bất cứ lúc nào cũng có thể bị một bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo trắng bệch toàn xương cốt chạm vào.

Ngồi nghiêng, ánh mắt luôn không tự giác nhìn về cái góc kia, vừa sợ đột nhiên có cái gì nhảy ra, lại vừa sợ còn chưa kịp nhìn thấy là cái gì nhảy ra đã chạy không thoát...

Đưa mắt vòng quanh đồng lửa vài vòng, chết sống cũng vẫn không tìm được chỗ ngồi thích hợp.

Không biết có phải tác dụng tâm lý hay không, lúc này ngay cả tiếng gió thổi qua ngôi miếu cũ nát, nghe qua cũng rất giống tiếng gào khóc.

Là Mai sư tỷ đem ta tới ngôi miếu đồ nát này đi, nàng đưa ta tới đây xong, ít nhất cũng ngây người ở đây một buổi tối cộng thêm một ngày đi, lại liên tưởng đến nàng nhiều năm có sở thích bắt người luyện công, cùng với thảm trạng của những kẻ bị chết trong truyền thuyết “Trên đầu có năm cái lỗ, nội tạng nát bét, chết không nhắm mắt”.

Ta ngay cả ruột gan cũng đều đang run rồi...

Đang cân nhắc có nên đơn giản trốn sau lưng Âu Dương Khắc hay không, cho dù hần ngũ như chết, nhưng tốt xấu gì cũng vẫn là người sống, tối thiểu dương khí cũng thịnh hơn một chút a.

Trước mắt bỗng nhiên tối đen, có cái gì từ phía sau nhẹ nhàng chạm vào người.

Ta sợ tới mức ‘ngao’ một tiếng hét thảm, nhảy dựng lên, còn chưa kịp chạy, bả vai đã bị cái gì từ phía sau gắt gao nắm lấy.

“Là ta! Đừng nhúc nhích, phía trước là đồng lửa!”

Ta sững sốt tại chỗ 0. 1 giây, sau đó xoay người một quyền đánh vào người nọ... Ách... Trên đầu còn bị cái gì đó che, cho nên ta cũng không biết là đánh vào đâu, tóm lại... đánh trúng là được.

Lần này ta thật quả thực tức phát điên mất rồi. Cho dù cho tới bây giờ ta cũng không trông cậy vào lúc lâm nguy Âu Dương thiếu chủ có thể giơ tay cứu giúp, nhưng cũng không nghĩ tới trong thời điểm ác liệt này, hần còn có thể lấy việc dọa người làm vui.

Giật cái thứ đang trùm trên đầu xuống, ta phần nộ trừng mắt nhìn Âu Dương khắc.

Hần tỏ vẻ vô tội chỉ chỉ vào tay ta.”Vừa rồi cô phát run... Ta không phải muốn dọa cô...”

Ta nhìn lướt qua thứ đang túm trên tay... Ách... Áo choàng, đầu óc tự động suy luận tiền căn hậu quả, sau đó... Chớp chớp mắt, xấu hổ cúi đầu.

Trong tình huống vừa rồi, người khác hình như không thể biết ta phát run là do sợ chết khiếp, cho nên có vẻ là ta phản ứng quá độ rồi, đã vậy lại còn không biết phân biệt tốt xấu, đánh hần một quyền...

Ta quả thực muốn ôm mặt chạy vội vì loại hành vi không biết tốt xấu này.

Bất quá, ít nhất cũng phải xin lỗi trước...

“Ách, xin lỗi...” Ta ngay cả nói chuyện cũng đều lắp bắp rồi, “Nếu không người... người cũng đánh lại đi...” (= = ai lại đánh trả, hôn đền đi=))

Đội sau một lúc lâu, thanh âm mang theo ý cười thản nhiên mới vang lên trên đỉnh đầu.

“Sao lại bị dọa thành như vậy a...”

Ngay sau đó... Đầu đã bị ai nhu nhu.

Uy! Ta đã đủ thấp rồi, còn nhu như vậy nữa, thật sự là đừng nghĩ tới chuyện cao lên được, người này vì sao lại giống nhị sư phụ thích nhu đầu ta như vậy... Ta vừa định phản kháng, lại nghĩ tới chuyện mình vừa làm...

Quên đi... Cần rằng chịu đựng đi.

Kết quả Âu Dương thiếu chủ người ta tiện đà lại xoa nhẹ đầu ta mấy cái nữa, lúc này mới cười như hoa đào nở hỏi ta:

“Vừa rồi đến tột cùng là cô thấy cái gì?”

...

Ta lập tức ủ rũ rồi.

Nghe xong ta kể về suy luận mối liên quan giữa con kiến cùng thi thể cùng với Mai tử tử, Âu Dương thiếu chủ vẻ mặt bình tĩnh hạ một câu kết luận.

“Ồ đó không có gì cả.”

“Kia... đàn kiến kia là có chuyện gì?”

“Ngoài tường kia vốn có tổ kiến, xem tình hình này, hơn phân nửa là bị nước ngập rồi.”

Trả lời lưu loát như vậy, ngược lại, lại làm cho người ta thật sự là hoài nghi tính chân thật a...

Đại khái là ta biểu lộ vẻ hoài nghi quá mức rõ ràng, hấn liếc nhìn ta một cái, nở nụ cười.

“Ta đã sớm xem qua xung quanh ngôi miếu này, nếu quả thực có gì đó không sạch sẽ, cho dù là trời tối mưa to, cũng quyết sẽ không để cô qua đêm ở đây.”

Nghĩ đến chuyện hấn cũng ở đây một đêm, lời này thật ra có thể tin được. (trọng điểm...tại sao tử nghe ca nói lại không nghĩ được tới trọng điểm a >”<)

Thần kinh vẫn căng thẳng bỗng được thả lỏng, ta nhin không được thở phào nhẹ nhõm, lại nhìn bức tường đổ kia, hình như... Cũng chỉ là bức tường đổ nát bình thường mà thôi.

Này chính là cái gọi là lòng nghi ngờ sinh quý ám đi.

Ta thật đúng là... Thực dễ dàng bị quý ám a...

“Mới vừa rồi bị dọa thành như vậy, vì sao lại không bảo ta?”

Ách... Nói mới nghĩ, hình như ta thật sự không nghĩ tới chuyện còn có thể gọi hấn dậy a.

Ta nhức đầu, có điểm không quá xác định trả lời hấn:

“Bởi vì người đang ngủ.” Mà làm phiền người ta ngủ sẽ bị ngựa đá...

Hấn không biết vì sao lại thở dài.

“Hoa Tranh.”

Vị thiếu chủ này cho tới bây giờ vẫn chưa từng nghiêm túc gọi tên ta như vậy, lại phối hợp với vẻ mặt đứng đắn hiểm có của hấn, thực có điểm dọa người. Ta theo bản năng điều chỉnh lại tư thế ngồi, dựng thẳng lưng tai nghe xem hấn nói gì.

“Vừa rồi nếu là nhị sư phụ của cô ở đây, cô sẽ làm thế nào?”

“Đánh thức hấn dậy... Ách...” Ta dường như có điểm hiểu được ý tứ của hấn rồi, vấn đề là ở chỗ...”Người cũng không phải nhị sư phụ ta.”

Cho nên đương nhiên sẽ không thể không kiêng nể gì như vậy rồi.

Âu Dương Khắc vẽ mặt cổ quái liếc mắt nhìn ta một cái, chiết phiến trong tay khép mở qua lại, mới chậm rãi mở miệng nói:

“Ta biết... Cô chưa bao giờ tin tưởng ta...”

“Ách...”

Dựa theo những lời lẽ khách sáo bình thường, ta hẳn là phải nhanh chóng tìm lý do phản bác, hơn nữa nhân tiện thể hiện mình đối với người đang nói quả thực là tín nhiệm đến rối tinh rối mù.

Như vậy mọi người mới có thể ha ha cười lớn, sau đó duy trì mối giao tình bèo nước gặp nhau này.

Nhưng mà... Không biết vì cái gì, những lời nghĩ tới đều nghẹn trong cổ họng, ngay cả nửa chữ cũng không nói nên lời... Thật giống như từ tận đáy lòng kì thật cũng không muốn phủ nhận...

“Ngày đó ở thạch thất, cô tình nguyện đi theo Lý tiên bối phái Tiêu Dao kia, cũng không phải vì e ngại bà ta uy hiếp, chính là không tin ta sẽ cứu cô mà thôi. Sau lại ở trong Triệu vương phủ, cô tình nguyện mạo hiểm tính toán chu toàn mọi việc với Hoàn Nhan Hồng Liệt, cũng là bởi vì căn bản không tin ta sẽ bảo hộ cô... Ta nói đúng không?”

Ta thật ra cũng chưa từng cẩn thận suy nghĩ xem mình làm như vậy là vì cái gì, nhưng mà... Hắn nói tựa hồ là đúng...

“Cái kia...”

Ta nuốt nước miếng, nhất thời không biết nên nói tiếp như thế nào.

Hắn khoát tay với ta, cười khổ nói:

“Lúc trước... Ta từng vài lần sử kế lừa cô, cũng biết cô tất nhiên cảnh giác sâu nặng. Nhưng mà... Cô đã cứu mạng ta hai lần, ta sao có thể lại làm những việc như vậy nữa... Cho nên, ngẫu nhiên cũng tin ta một lần được không?”

Âu Dương thiếu chủ đã nói đến vậy rồi, ta còn có thể nói cái gì?

Chuyện ở Tây Vực tạm thời còn không tính, ở địa giới kinh thành này, hẳn chẳng những đã cứu mạng ta, ta còn thiếu hẳn một cái ân tình lớn vì chuyện của Giang Nam Thất Quái, hơn nữa lần này ta bị Mai tử tử bắt đi, hẳn cũng hỗ trợ đi tìm...

Hơn nữa... ta yên lặng bổ sung trong lòng, dù sao hắn cũng chỉ nói là ‘ngẫu nhiên’...

Cho nên...

“... Được.”

Không biết hắn nghĩ tới cái gì, đột nhiên nhìn ta mỉm cười.

“Cô hiện tại nhất định vẫn không thực tin...”

Ta không nhận được có điểm chột dạ cúi đầu, chỉ nghe hắn thản nhiên nói tiếp:

“... Nhưng cũng còn rất nhiều thời gian, không cần phải vội vàng ngay lập tức.”

69. Q.3 - Chương 69: Sau Hùng Đông

Ta khá là buồn bực nhìn ống tay áo chính mình.

Rối rắm lại rối rắm, phiền muộn lại phiền muộn...

Là nên ‘roạt’ một tiếng lưu loát cắt rời nó, hay là túm lấy nó mà giật mạnh, để cho đầu Âu Dương thiếu chủ thân mật tiếp xúc với sàn nhà một phen đây?

Theo phương diện truy cứu trách nhiệm mà nói, kỳ thật ta nghiêng về phương án sau, nhưng mà dù sao người ta tối hôm qua cũng mới thành khẩn ở cạnh ta cả một đêm, sáng sớm hôm nay đã làm cho hấn đập đầu xuống sàn, không khỏi có điểm không phúc hậu đi.

Nhưng mà so với chuyện đó, ta lại càng không muốn “Đoạn tụ” a a a a!

Vị Hấn Ai Đế từng tính đem ngôi vị hoàng đế nhường cho tiểu thụ Đồng mỹ nhân nhà mình, nổi danh nhất chính là chuyện “Vì sợ đánh thức Đồng tiểu thụ đang đè lên ống tay áo của mình mà ngủ, cho nên cắt đứt tay áo để rời giường”.

Khuôn mặt kia của Âu Dương thiếu chủ đại khái chắc cũng không thua kém nhiều lắm so với Đồng tiểu thụ, nhưng nhìn thế nào cũng thấy hấn thích hợp làm công hơn là làm thụ.

Về phần ta...

Lật bàn!

Thân là một cô gái, ta hiển nhiên thuộc loại “Đương nhiên không thể công”, vì sao người bị đè tay áo lại là ta a!

... Ta nước mắt đầy mặt, rong chơi trong gian tình sử của Trung Hoa năm ngàn năm.

Khoan khoan, vấn đề mấu chốt hình như không phải là chuyện này đi...

“Khụ khụ... Mới sáng sớm... đã nhìn tại hạ mà ngẩn người sao...”

Giọng nam tràn đầy ý cười vang lên từ một khoảng cách thật gần.

=_=... Âu Dương thiếu chủ hấn cư nhiên lén lút tỉnh!

Ta cắn răng trừng mắt nhìn hấn, “Phiền toái nâng đầu...”

Nếu tỉnh, liền đứng lên cho ta, nhanh trả tay áo lại cho ta a a a!

Kết quả Âu Dương thiếu chủ người ta liếc mắt nhìn lướt qua tay áo đáng thương của ta, đầu căn bản không chuyển vị trí, chỉ tùy ý nghiêng người...

Nhưng mà hấn phong tình vạn chủng nằm nghiêng về một bên như vậy, cổ áo vốn hơi hơi mở rộng lại càng trễ thấp xuống, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp, cùng da thịt sáng bóng, đường cong cơ thể cân xứng mà duyên dáng... cùng với bộ vị nào đó mà còn tiếp tục miêu tả xuống sẽ hoàn toàn phát triển thành văn 18X... (=)) Khắc ca ngay cả mỹ nam kế cũng sử dụng rồi a~)

...

Người này tuyệt đối có tư chất đi làm ngư lang! Chỉ cần hấn không mở miệng... (*cắn răng* quá lắm rồi nha)

Bởi vì hấn chỉ cần vừa mở miệng, ta lập tức có cảm giác xúc động muốn bóp chết hấn.

“Là khi nào thì... tiểu cô nương cô lại vụng trộm nằm ngủ cạnh ta vậy... Ta thế nhưng cũng không biết...”

Nói cho cùng, ta cũng không biết là chuyện gì xảy ra...

Sáng sớm tỉnh lại phát hiện bên cạnh có thêm một người, chuyện này quả thực rất là giật mình đi.

Mà càng giật mình là, tối hôm qua, rõ ràng ta nằm phía bên kia đồng lửa, cách hấn cả trượng, khi tỉnh lại, cư nhiên lại ở bên phía hấn —— ta cũng biết tướng ngủ của mình không tốt lắm, nằm ngủ có thể lăn từ trên giường xuống đất cũng không phải là chưa từng xảy ra, nhưng mà cư nhiên lại có thể kém tới mức này sao?

Mà chuyện khiến người ta nội thương đến hộc máu là:

Bởi vì hơn phân nửa cái tay áo bị người nào đó ép chặt, ngay cả muốn thừa dịp hấn còn chưa tỉnh lén lút dựng lại hiện trường xem như vụ án chưa xảy ra... cũng không được.

“Nga nha...”

Âu Dương thiếu chủ nhìn quần áo mình từ trên xuống dưới một lượt, lấy một loại khẩu khí...tựa hồ có thể nói là... nuối tiếc khi thấy nó vẫn hoàn hảo, nói tiếp.

“Kỳ thật, cho dù cô có làm gì, tại hạ tất nhiên cũng sẽ không phản kháng a...”

Con người này...rất cuộc còn có thể không có tiết tháo tới trình độ nào a? !

Ta tức giận không có chỗ phát tiết, túm tay áo kéo mạnh một cái, chỉ nghe một tiếng ‘roạt’ nhỏ, sau đó...

Ách... Nó liền báo hỏng rồi...

Âu Dương thiếu chủ, trên đầu người không phải là mọc đinh đi!

Ta khóc không ra nước mắt nhìn nửa cái tay áo còn lại của mình, còn thật sự suy nghĩ xem có nên xé cả hai bên đi hay không, như vậy ít nhất nó cũng còn có thể giả mạo một cái áo trấn thủ. =))

“Ách...” Khó được Âu Dương thiếu chủ cũng có thời điểm ghen hờn.

Ta ngẩng đầu trừng mắt nhìn hắn.

“Nếu như bị bảy vị sư phụ của ta nhìn thấy, người liền thảm rồi!”

Ta kỳ thật không phải đang uy hiếp hắn, ta kỳ thật chỉ là tâm bình khí hòa trần thuật một chuyện thực mà thôi.

Nhưng mà Âu Dương thiếu chủ thoát nhìn hoàn toàn không đem lời nói của ta để trong lòng, còn vẻ mặt bình tĩnh cởi áo khoác của chính hắn khoác lên vai ta, hất thế nào cũng không ra được.

Ta đơn giản cũng lười quản hắn, tự làm vậy không thể sống...

Hắn cũng không chịu suy nghĩ một chút, phản ứng thứ nhất của ta không phải là cho hắn một trận, mà là cân nhắc sửa cái áo khoác thành áo trấn thủ như thế nào, trình tự đó hiển nhiên là có nguyên nhân sâu xa a...

Cho nên, lúc chạm mặt Giang Nam Thất Quái ở chỗ hẹn, ta vẻ mặt bình tĩnh, nhìn Âu Dương thiếu chủ bị bảy vị sư phụ đuổi giết đỡ trái hờ phải, gà bay chó sủa...

Cha mẹ nhà ai nhìn thấy “Khuê nữ nhà mình trắng đêm không về, buổi sáng ngày hôm sau khoác áo khoác của nam nhân trở lại, quần áo bên trong bị xé rách còn mơ hồ lộ ra” loại kịch tình trong phim truyền hình cầu huyết lúc tám giờ này, lại có thể không nổi bão a?

Huống chi lại là Giang Nam thất quái vẫn luôn bao che khuyết điểm.

Cho dù chỉ có nửa ống tay áo, kia cũng là bị xé rách hàng thật giá thật a!

Tuy rằng nghiêm túc mà nói, người xé rách nó là ta mới đúng...

Tóm lại Âu Dương thiếu chủ căn bản là không có cơ hội để giải thích, đã lập tức bị vây ấu rồi.

Ngay cả Kha lão đại cũng giờ quả trứng đi trước làm gương xông vào... Những người khác lại càng không cần phải nói rồi.

Võ công của Bạch Đà sơn quả thực không phải tầm thường.

Nghe nói Âu Dương thiếu chủ chỉ mới học được ba, bốn thành công phu, vậy mà trong lúc bận trăm việc, nhảy lên hạ xuống, cố gắng chống đỡ tuyệt không đánh trả, cư nhiên còn có thể dư dật cho ta một ánh mắt ái oán.

Ta cố nhịn suy nghĩ muốn ôm bụng cười to, thanh thanh cổ họng, hô to một tiếng: “Dừng tay!”

...

Bên trong tiếp tục đánh nhau vui vẻ, căn bản không có kẻ nào thèm để ý tới ta... Làm đồ đệ quả nhiên không có quyền ngôn luận a.

Ta gãi gãi đầu, hít sâu một hơi, sau đó dùng âm lượng lớn nhất hướng về phía bọn họ ồn ào:

“Dừng tay! Mọi người mấy ngày nay muốn ăn cháo rồi phải không?”

...

“Phác!” Kiếm của Hàn Tiểu Oanh phóng sai mục tiêu, cắm thẳng vào thân cây cách xa vạn dặm.

Những người khác cũng lập tức ngừng tay nhìn về phía ta.

...

Người thành thật cá biệt như Trương A Sinh không hiểu ra sao, hỏi Hàn Tiểu Oanh: “Thất muối, muối cho tiểu nha đầu kia quản tiền từ khi nào vậy...”

...

Ta cười gượng hai tiếng, sau đó trước khi Giang Nam thất quá lại phát điên tập thể, vội vàng thuyết minh tiền căn hậu quả sự tình, hơn nữa còn đưa ra bằng chứng rõ ràng nhất —— dấu thủ cung sa không hay ho kia ——chứng minh Âu Dương thiếu chủ thật sự không có trước X sau X lại XXXX với ta. (khụ khụ = =)

Sự thật chứng minh, người tốt khó làm.

Âu Dương thiếu chủ không có việc gì, ta liền thăm rồi.

Giang Nam thất sắc mặt xanh mét tùy tiện bala bala khách sáo vài câu với Âu Dương thiếu chủ, liền túm ta đi thẳng về khách điểm.

Sau đó...

Lại sau đó...

Tiếp theo...

Cuối cùng...

Tóm lại là ta bị Giang Nam thất quá xưa nay chưa từng liên thủ bạo chính một chút, ngay cả Hàn Tiểu Oanh cũng ra tay.

Quá trình ở giữa nói ra người ta cũng không thể tưởng tượng được, quả thực là... thương tâm khiến người nghe phải rơi lệ a!

Ta nửa chết nửa sống lăn lên giường, không nhin được nước mắt lưng tròng nguyên rửa Âu Dương thiếu chủ:

Nguyên rửa hần cả đời không lấy được Cửu Âm Chân Kinh!

Còn có, cả đời đánh không lại Quách Tĩnh!

Còn có, cả đời không theo đuổi được Hoàng Dung!

Còn có, hậu cung giai lệ tất cả đều chạy trốn cùng người khác!

...

Ách... Cái cuối cùng này... Có phải có điểm rất độc ác rồi hay không?

Xoay tay lại sờ sờ cái mông vẫn còn ần ần đau... Ta... ta liền ác độc rồi!

Không biết có phải Giang Nam thất quá có một quyển hoàng lịch phía trên viết “Hôm nay nên chỉnh đồ đệ” hay không.

Bởi vì lúc chàng vạng hôm nay, ta trợn mắt há hốc mồm nhìn Quách đại hiệp đã lâu không thấy bị Chu Thông lôi vào khách điểm.

Bộ dạng mặt xám mày tro kia, vừa thấy đã biết là trước khi tới đây, hần đã bị hung hăng thu thập một chút rồi.

Cùng là người bị chỉnh, ta nhất thời lại có vài phần đồng tình với Quách đại hiệp rồi.

Bất quá là một kẻ dự thính không có quyền phát biểu, ta có đồng tình với hần cũng không có tác dụng gì.

Chuyện của Quách đại hiệp kì thật cũng không tính là quá phức tạp.

Đơn giản chính là Khuru Xử Cơ Khuru đạo trưởng muốn hấn hoàn thành lời thề chỉ phúc vi hôn của hai nhà Quách Dương năm đó, cùng với di ngôn lúc lâm chung của Dương Thiết Tâm là thành thân với Mục Niệm Từ Mục cô nương, Quách đại hiệp đương nhiên là đánh chết cũng không chịu —— kỳ thật Mục cô nương người ta cũng không đồng ý a.

(chỉ phúc vi hôn: ước định hôn sự từ khi còn trong bụng)

Sau đó Khuru Xử Cơ bắt đầu không ngừng toái niệm toái niệm... Quách đại hiệp khó mà chống đỡ.

Giang Nam thất quái đương nhiên không thể ngồi nhìn, vì thế võ án dựng lên xuất đầu vì đại đồ đệ, lên tiếng qua lại với Khuru Xử Cơ.

Kết quả ngược lại, vòng vo một hồi lại lòi ra sự tồn tại của Hoàng cô nương, quan hệ giữa Quách đại hiệp cùng Hoàng cô nương, Hoàng cô nương cùng Mai tỷ tỷ, Mai tỷ tỷ cùng cha của Hoàng cô nương... Một loạt sự việc cầu huyết bát quái...

Giang Nam thất quái cùng Hắc Phong Song Sát thù sâu như biển, thành ra cũng hận sự phụ của bọn họ, vừa nghe xong lập tức liền đen mặt, ngay cả nói lời cáo từ cũng không, trực tiếp lòi Quách đại hiệp về tử hình.

“Nói mau! Không bao giờ gặp tiểu yêu nữ kia nữa!”

Kha lão đại dùng sức vỗ bàn, ngay cả ấm trà, chén trà trên bàn cũng bị chấn động nảy lên, leng keng loạn một trận.

Quách đại hiệp cứng đầu quỳ trên mặt đất không rên một tiếng.

Kha lão đại tức giận giơ quả trượng lên định đánh, bị Chu Thông cùng Hàn Tiểu Oanh vội vã cản lại.

Trong phòng nhất thời loạn thành một đoàn.

Loại chuyện này ta có nói cũng không giúp được gì, đơn giản ghé vào một bên ngăn người.

Nghe qua... Dường như buổi tối hôm ta bị Mai tỷ tỷ bắt đi, những chuyện nên xảy ra trong Triệu vương phủ cũng vẫn xảy ra:

Dương Thiết Tâm cùng Bao Tích Nhược song song tự sát bỏ mình, tiểu vương gia chịu đả kích quá lớn cũng chẳng biết đi đâu.

Nghĩ đến buổi tiệc tối kia, khi Hoàn Nhan Hồng Liệt nhắc tới tiểu vương gia với ta, vẻ mặt tự hào của phụ thân kia... trong lòng liền cảm thấy có điểm xót xa...

Đến bây giờ, tất cả những tình tiết quan trọng trong truyện cũng đều trở thành hiện thực rồi. Cho dù thời gian địa điểm bất đồng, phương thức phương pháp bất đồng, nhưng những kết quả mà Kim lão gia tử viết xuống đều không hề thay đổi.

Trừ bỏ hai chuyện Trương A Sinh còn sống, cùng với Quách Tĩnh không chân chính trở thành “Kim Dao Phò Mã” ra.

Có lẽ là vì hai chuyện này không ảnh hưởng mấu chốt tới tình tiết trong tác phẩm?

Như vậy, tình tiết mấu chốt ‘Giang Nam thất quái chết’...ta có thể thay đổi nó không...

...

Ta không nhịn được thở dài một hơi, sau đó phát hiện... Trong phòng bỗng nhiên yên tĩnh.

“Hoa Tranh.”

“A?”

Chu Thông liếc mắt nhìn Kha lão đại một cái, lúc này mới chuyển hướng ta.

“Chúng ta có việc muốn làm, phải đi trước, người quản tên hỗn tiểu tử này, không được để nó gặp con tiểu yêu nữ kia!”

“Cái gì?”

Trước khi ta kịp phản ứng lại, bảy người bọn họ đã nhanh như chớp không thấy bóng dáng.

Trong phòng nhất thời chỉ còn ta cùng Quách đại hiệp, hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

Ta...ta quản được hần mới là lạ đi!

Hơn nữa, cho dù quản được ta cũng không quản! Phá hoại nhân duyên của người khác sẽ bị ngựa đá...

Quách đại hiệp + Hoàng cô nương + Âu Dương thiếu chủ =?

Quách đại hiệp kinh ngạc nhìn chằm chằm mặt đất một lúc lâu, đột nhiên ngẩng đầu nhìn ta.

“Dung Nhi không phải tiểu yêu nữ, nàng là cô nương tốt lắm, tốt lắm... Tốt lắm tốt lắm...”

Lăn qua lộn lại cũng chỉ có hai câu này.

Từ nhỏ đến lớn, hần cho dù bị Giang Nam thất quái không đầu không đuôi đánh mắng, nhiều lắm cũng chỉ cần răng chịu đựng, chưa bao giờ biện giải nửa câu.

Lúc này có thể nói ra như vậy đã là thực đáng quý rồi, có thể thấy được địa vị của Hoàng cô nương trong lòng hần nặng tới mức nào.

Nam nữ nhân vật chính tình đầu ý hợp đương nhiên là chuyện thật đáng mừng, đáng bắn một vạn quả pháo hoa chúc mừng.

Vấn đề là... Những lời này khi nãy hần không nói với Giang Nam thất quái, giờ nói với ta làm quái gì a?

Ta vung tay, đã muốn cho hần một đập, bàn tay giờ được một nửa, bỗng nhiên nhớ đến...

Dựa theo tình tiết truyện, Hoàng cô nương nói không chừng lúc này đang ở trên nóc nhà nhìn xem, nếu như bị nàng nhìn thấy ta gõ đầu Tĩnh ca ca nhà nàng... Ách...

Ta quyết định thật nhanh đổi thành động tác vỗ nhẹ bả vai Quách đại hiệp, tràn đầy cổ vũ, hơn nữa vô cùng thành khẩn đáp lời:

“Ta tin tưởng người, nàng nhất định là một cô nương tốt!” (=) tỷ thực chân chó

Ánh mắt Quách đại hiệp lập tức lờ lờ tỏa sáng, nếu phía sau có cái đuôi có thể vẫy... Quả thực chính là hình ảnh rõ ràng nhất của một con Saint Bernard a!

(Saint Bernard: một giống chó cứu hộ lớn của Thụy Sĩ)

Nói lại, trước kia lúc còn ở thảo nguyên có giống như vậy đâu... Có thể thấy được vẫn là Hoàng cô nương biết dạy dỗ a!

“Nhưng mà... nhưng mà các sư phụ không tin.” Saint Bernard hàm hậu vô cùng khụt khịt, ủy ủy khuất khuất nhìn ta.

Bà nó chứ!

Người quản bọn họ tin hay không làm gì a, chờ gạo nấu thành cơm rồi, mang Quách đại tiểu thư về, bọn họ còn có đũa đánh một nhà ba người các người sao?

... Nếu trực tiếp nói như vậy, người bị đánh đại khái sẽ là ta.

Cho nên ta thực cẩn thận châm chọc một phen tìm từ ngữ, mới mở miệng nói với hần:

“Sư phụ bọn họ lớn tuổi, nhất thời giận dữ cũng là chuyện bình thường. Không bằng người tránh đi một thời gian, chờ bọn họ hết giận rồi, có lẽ cũng có thể suy nghĩ cẩn thận lại, khi đó người lại mang theo Hoàng cô nương trở về chẳng phải rất tốt sao?”

—— đúng vậy, ta chính là đang thực không phúc hậu xúi giục Quách đại hiệp bỏ trốn.

“Rời đi... Đi nơi nào đây?”

“Tự nhiên là đi tìm Hoàng cô nương rồi.”

“Nhưng mà ta không biết Dung Nhi ở nơi nào...”

Quách đại hiệp đầy cõi lòng chờ mong nhìn ta, giống như trên mặt ta viết ta biết Hoàng cô nương đang ở đâu vậy.

...

Ta thật muốn cho hắn một cước, lại nghĩ lại không chừng Hoàng cô nương đang đứng bâng quan ở đâu đó... Quên đi, ta nhần.

“Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ.” Ta bắt đầu giả bộ thần bí, “Hai người các người lương tình tương duyệt, nhân duyên thiên định, nhất định là đi đến đâu cũng có thể gặp lại. Nói không chừng người vừa đi ra khỏi cửa, nàng đã đứng chờ người bên ngoài rồi.”

“Ách...” Quách đại hiệp gãi gãi đầu, có vẻ cảm thấy khó hiểu không nói lên lời.

Ta lười lại lãng phí nước miếng cùng hắn, nhảy xuống giường đẩy hắn ra khỏi cửa.

“Phải đi sớm, chờ khi bảy vị sư phụ trở về, người cho dù muốn cũng chạy không kịp!”

“Hành lý của ta...”

“Bỏ đi!” Có Hoàng cô nương cũng giống như có đủ thứ, còn muốn hành lý làm gì a!

“Còn các sư phụ...”

“Giao cho ta!” Nói khoác dù sao cũng không cần tiền vốn.

...

Quách đại hiệp còn muốn nói thêm cái gì đó, ta đã không thể nhịn được nữa, trực tiếp một cước đá hắn ra tới cửa, cảm thấy mỹ mãn vỗ vỗ tay, xoay người.

Mới vừa đi được hai bước chợt nghe phía sau “Chi nha” một tiếng, hình như là cửa phòng mở.

...

“Dung Nhi!”

“Tĩnh ca ca!”

...

#@@ %#%\$

Không phải chứ... Nữ nhân vật chính cứ như vậy không hề báo trước đã xuất trường rồi? !

Ta lập tức xoay người một trăm tám mươi độ, kết quả, trong phạm vi mắt có thể nhìn thấy, chỉ nhìn thấy lưng Quách đại hiệp, còn có một góc bạch sam lộ ra bên người hắn.

Orz...

Ta cũng biết hai vị này cứ biệt gặp lại (?) khó kìm lòng nổi, nhưng mà Quách đại hiệp... Có thể kính nhờ người không cần ôm nhanh như vậy hay không a! Tốt xấu gì cũng để cho ta nhìn thấy mặt Dung Nhi nhà người đi... Để cho ta liếc mắt nhìn một cái cũng được a...

Đang lúc tâm ngứa khó nhịn quay đầu ngó trái ngó phải, từ bên khữu tay Quách đại hiệp bỗng nhiên xuất hiện khuôn mặt của một cô gái xinh đẹp tuyệt luân, cười hì hì làm mặt quỷ với ta.

Khiến ta nhìn xem mà lập tức nước miếng giàn giụa, mỹ nữ a... Cho dù là nhân mặt cũng chỉ làm cho người ta cảm thấy xinh đẹp đáng yêu vô cùng.

Mỹ nữ mà bình sinh ta gặp được, cũng chỉ có Lý Lưu Phong là sánh ngang được với nàng.

Nếu hạn chế tuổi tác ở phạm vi ‘các cô gái’, vậy thì hiển nhiên không người nào có thể sánh được với nàng rồi.

Liên tục chảy nước miếng ing~...

Qua thật lâu sau, Quách đại hiệp tựa hồ mới nhớ tới hiện trường còn có sự tồn tại của bóng đèn là ta, nắm tay Hoàng cô nương, xoay người lại, hơi hơi đỏ mặt nói:

“Hoa Tranh, đây là Dung Nhi.”

Kính nhờ không cần dùng loại ngữ khí giống như dẫn con dâu về ra mắt cha mẹ chồng để giới thiệu với ta a, ta làm sao lại giống mẹ người rồi...

Ta vừa oán thầm Quách đại hiệp, vừa gật đầu mỉm cười với Hoàng cô nương.

“Dung Nhi, đây là Hoa Tranh...”

Thừa dịp Quách đại hiệp còn đang chần chờ, ta vội vàng đoạt lấy quyền chủ động.

“Ta là muội tử của huynh đệ kết nghĩa của hần, cũng là đồ đệ ký danh của sư phụ hần. Cha ta vốn muốn kén hần làm rể, nhưng hần không đồng ý, ta cũng không thích.”

Thành Cát Tư Hãn từng tính phong Quách Tĩnh làm “Kim đao Phò mã”, chuyện này tuy rằng bị ta tạm thời phá cho thất bại, nhưng trước khi y chưa công khai tuyên bố gả ta cho người khác, Quách Tĩnh thủy chung vẫn là người có khả năng trở thành phò mã nhất.

Việc này cũng không phải chuyện cơ mật gì, trên thảo nguyên có rất nhiều người biết. Cho dù lúc này không nói, ngày sau Hoàng Dung sớm hay muộn cũng sẽ biết.

Có một số việc, càng ngậm miệng không đề cập tới càng dễ làm cho người ta ngờ vực vô căn cứ, nhất là quan hệ nam nữ.

Chẳng thà ngay từ đầu nói hết quan hệ ra cho rồi.

Cho nên ta tình nguyện hiện tại làm kẻ gốc một chút, cũng không muốn trở thành tai họa ngầm giữa tình cảm của bọn họ.

“Tĩnh ca ca, ta thấy vị Hoa tỷ tỷ này so với huynh còn nhỏ hơn vài tuổi, sao huynh lại nói chuyện giống như là ở trước mặt các sư phụ huynh vậy?” Nàng nói xong liền kéo tay ta, vẻ mặt cực kỳ thân mật.

“Hoa tỷ tỷ, tỷ cũng gọi ta Dung Nhi là được.”

“Ách?”

Ta thật sự là kinh ngạc cực độ.

Vị cô nương này xưa nay tinh táo đa trí, đối với người lạ, tính cảnh giác rất nặng, vì sao đối với ta lại vừa thấy như đã thân quen rồi... Nàng sẽ không coi ta là tình địch, còn tính toán gì sau đó đấy chứ?

Tuy rằng ta thực thích nàng, nhưng nếu đến phiên mình bị nàng chinh, vẫn không nhận được run sợ trong lòng.

“Mới vừa rồi ta ở ngay phía trên nóc nhà, những lời các người nói, ta đều nghe được rành mạch.” Nàng hì hì cười, thanh âm giống như chuông bạc, cực kỳ dễ nghe.

“Hoa tỷ tỷ, tỷ là người tốt, không giống các sư phụ tỷ đáng giận như vậy...”

“Dung Nhi!”

Quách đại hiệp phát uy rồi, nàng thè lưỡi, lại làm một cái mặt quỷ cực kỳ đáng yêu với hần —— đáng yêu tới mức ngay cả ta cũng không nhận được muốn xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn vừa trắng vừa nộn của nàng.

Bất quá... Việc cấp bách là nhanh chóng bảo bọn họ rời đi.

Sau khi liên tục cam đoan với Quách đại hiệp, Giang Nam thất quá nhất định sẽ không nổi bão tới mức trực xuất hấn ra khỏi sư môn, hấn rút cục đi theo Hoàng cô nương bước trên con đường bỏ trốn đầy ánh sáng.

Ta đứng bên cửa sổ, mỉm cười nhìn theo hành trình của hai người bọn họ tới tận khi họ chuyển qua một ngã tư, rồi cuộc không nhìn thấy thân ảnh nữa mới thôi.

Sau đó... Lập tức vọt tới bên giường bằng tốc độ nhanh nhất bắt đầu đóng gói hành lý.

Giang Nam thất quá nếu biết ta thả Quách đại hiệp đi theo “tiểu yêu nữ” song túc song phi, chỉ sợ không phải chỉ bị chinh thêm một lần nữa là có thể giải quyết được vấn đề đi.

(song túc song phi: cùng ngủ cùng bay, ý nói luôn quần quýt không rời)

Hảo hán không chịu thiệt trước mắt, ngốc tử mới không chạy!

Chỉ cần để lại tờ giấy giải thích một chút là ta bị Quách đại hiệp bắt cóc, bọn họ hơn phân nửa cũng sẽ không tức giận lâu lắm. = =

Chờ thêm dăm bữa nửa tháng có vẻ an toàn rồi, ta lại trở về hội hợp theo chân bọn họ.

Dù sao những nơi bọn họ sẽ xuất hiện, ta cũng đã sớm biết, đơn giản chính là Quy Vân trang ở Thái Hồ, Túy Tiên lâu ở Gia Hưng...

Ừ, cứ như vậy đi.

Ta ra khỏi khách sạn liền chạy thẳng đến cửa thành, ra khỏi cửa thành liền phóng thẳng về phía chính nam.

Giục ngựa chạy như điên hơn mười dặm, vừa mới dừng lại thở hổn hển, bỗng nhiên chợt nghe sau lưng có người cười nói:

“Ta đã nói Hoa tỷ tỷ vừa rồi có vẻ lo lắng, lại thúc giục chúng ta đi mau, nhất định là có ẩn tình, Tĩnh ca ca, như thế nào?”

Ô ô ô... Ta hận người thông minh!

Thật vất vả giải thích rõ ràng tính toán của ta với hai người này, hơn nữa cùng Hoàng cô nương hợp lực trấn áp tiếng kháng nghị mông manh của Quách đại hiệp, ta vô vô mông đang muốn chạy lấy người, lại bị Hoàng cô nương ngăn cản.

“Hoa tỷ tỷ, trong thời gian này tỷ có nơi nào nhất định phải đi không?”

Hình như... Trừ bỏ nhất định phải tới hội hợp với Giang Nam thất quá trước khi chuyện kia xảy ra, ta thực không có kế hoạch gì đặc biệt...

Ta lắc lắc đầu.

“Tốt lắm, tốt lắm!”

Nàng vỗ tay cười nói, “Không bằng chúng ta cùng nhau du ngoạn chung quanh, chờ khi gặp các sư phụ của các người, Hoa tỷ tỷ liền đi trước, bọn họ gặp tỷ tất nhiên vui mừng vô cùng, trong khoảng thời gian ngắn đó hẳn sẽ không tức giận. Tĩnh ca ca lại đi nhận tội sau, như vậy chẳng phải là làm ít công to sao?”

Lời này hợp tình hợp lý, thật ra còn hơn những gì ta vốn tính.

Chỉ là... Ta cũng không muốn làm bóng đèn a...

Đang chưa có chủ ý, trong rừng tùng bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một tiếng cười khê.

“Tại hạ đang muốn tới Giang Nam làm chút việc riêng, không nghĩ lại cùng đường với ba vị. Không bằng kết bạn mà đi, dọc theo đường đi cũng có thể chiêu cố tốt hơn một chút.”

...

Còn phải hỏi là ai chẳng?

Ta đau đầu vô cùng nhìn Âu Dương thiếu chủ nhẹ lay động chiết phiến từ trong rừng tùng chậm rãi bước ra, còn nhân tiện mị nhãn nhìn Hoàng cô nương bên cạnh ta.

— cư nhiên truy đến tận đây, thật không hổ là Âu Dương thiếu chủ vì Hoàng cô nương quyết chí thề bỏ vui đùa lưu manh a.

Bất quá... Hoàng Dung đáp ứng hần mới là lạ...

Ta tràn đầy tự tin nghĩ như vậy.

Sự thật chứng minh... Ta sai lầm rồi...

Hoàng Dung chỉ nghiêng đầu nghĩ nghĩ, liền nhú mày hỏi. “Âu Dương công tử, ngươi đây là ý gì?”

“Hoàng cô nương, có thể nói chuyện chút hay không?” Âu Dương thiếu chủ phong độ phiêu phiêu làm thủ thế mời, lại chuyển hướng Quách đại hiệp cười nói: “Quách huynh nếu là không yên tâm, cũng có thể cùng lại đây.”

=_=!! !

Nói cách khác chỉ có ta là không thể nghe đi... Thật muốn một quyền KO chết hần...

(KO: knock out)

“Không cần phiền toái như vậy, ta qua bên kia chờ các ngươi là được.”

Ta trừng lớn mắt nhìn Âu Dương thiếu chủ, đi chừng hai mươi bước về phía rừng tùng. Phỏng chừng khoảng cách này là xa lắm rồi, quay người lại, phát hiện Quách đại hiệp cư nhiên cũng hùng hục chạy lại đây rồi.

“Ngươi... ngươi cũng tới đây làm gì?”

Ta kinh ngạc tới lắp bắp, hần cư nhiên lại có thể để lão bà tương lai của mình đối mặt với Xạ Điều đệ nhất sắc lang!

Quách đại hiệp vẻ mặt hàm hậu gãi gãi đầu, “Là Dung Nhi bảo ta tới...”

Cái kia... Quan hệ giữa ba người này có vẻ không giống như trong truyện vốn viết a...

Âu Dương Khắc tựa hồ không đối địch với Quách Tĩnh, mà Hoàng Dung tựa hồ cũng không chán ghét Âu Dương Khắc... Nói cách khác địa vị nam chủ của Quách đại hiệp dường như cũng không quá chắc chắn, nói không chừng cũng có thể bị Âu Dương Khắc đào góc tường? (khụ khụ, sắc nước miếng =|=|)

Không thể nào!

Ta trợn tròn mắt nhìn Âu Dương thiếu chủ cùng Hoàng cô nương trò chuyện vui vẻ với nhau ở đằng kia, lại nhìn Quách đại hiệp ngơ ngác đứng bên cạnh ta... Lại nhìn nhìn hai vị kia... Lại nhìn nhìn Quách đại hiệp...

Không nhận được rơi nước mắt đồng tình với hần.

Âu Dương Khắc cùng Hoàng Dung đứng chung một chỗ thật sự là một đôi hòa hợp đẹp mắt.

Nhất là lúc này, hai người chính đang cúi đầu nói chuyện, nhìn nhau hiểu ý cười... Làm cho ta nghĩ tới Trương Đan Phong cùng Hồng Hân, Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ, tóm lại chính là hình ảnh đôi thần tiên luyện lữ tiêu dao giang hồ.

Tự vấn lương tâm mà nói, nếu ta là cha Hoàng Dung, cũng sẽ không tuyển Quách đại hiệp làm con rể.

Ta vô cùng đồng tình vỗ vỗ vai Quách đại hiệp.

“Ngươi cũng không cần quá lo lắng.”

“Ách?” Quách đại hiệp vẻ mặt mờ mịt nhìn ta.

“Cái kia... Hoàng cô nương... Ta là nói Dung Nhi nàng cũng không nhất định sẽ thay lòng đổi dạ...”

Lời an ủi này ngay cả chính ta nghe mà cũng thấy lo lắng quá chừng.

Quách đại hiệp gãi gãi đầu.

“Hoa Tranh, ta không hiểu được muội đang nói cái gì.”

“...”

“Nhưng Dung Nhi đối với ta tốt lắm, sẽ không thay đổi tâm.”

Hắn chém đinh chặt sắt nói những lời này, hiển nhiên là đối với chuyện này không hề có nghi ngờ.

Nói thực ra... Ta có một chút hâm mộ...

Có thể toàn tâm toàn ý tin tưởng một người như vậy... Cũng không phải chuyện dễ dàng...

Quách đại hiệp đột nhiên đưa tay vỗ vỗ bả vai ta.

“Muội cũng không cần phải quá lo lắng.”

“Ách?”

Ta dở khóc dở cười nhìn hắn, hắn nhại lại lời ta làm gì a!

Hắn còn nghiêm túc nói:

“Đà Lô bảo ta nói với muội, mười năm cũng được, hai mươi năm cũng được, hắn sẽ luôn sống sót chờ muội trở về.”

Đáng ghét... tên hỗn đản Đà Lô này...

Ta dùng sức nháy mắt, cố gắng áp hơi nước vốn không nên xuất hiện trở về.

“Hoa Tranh, có phải mắt muội bị hạt cát bay vào?”

“Không có...”

“Ta giúp muội thổi một chút là được.”

Quách đại hiệp đưa tay nắm lấy bả vai ta, ta sợ tới mức vội vàng lui lại.

Ta đương nhiên biết hắn chỉ là vì nhiệt tâm, tuyệt không có ý tứ khác, nhưng mà loại hành vi “Thổi bụi ở mắt” này rất dễ bị hiểu thành một đoạn ái muội... Vẫn là có thể tránh thì tránh đi... Huống chi Hoàng cô nương còn đang đứng bên cạnh a.

“Không có việc gì... Ừm ừm ừm ừm ừm...”

Tiếng nói của Quách đại hiệp đột nhiên bị bịt mất, ta ngẩng đầu lên, chỉ thấy Âu Dương Khắc chính đang có vẻ thân thiết nắm lấy bả vai hắn, lấy một loại tư thái nửa lơ nửa túm, kéo hắn tới chỗ chúng ta để ngửa.

...

Nói lại... Hoàng cô nương cứ như vậy để Âu Dương thiếu chủ tùy ý khi dễ Quách đại hiệp nhà nàng?

...

Ta quay đầu tìm Hoàng Dung, kết quả phát hiện nàng chính đang cười khanh khách đứng ở phía sau ta.

“Hoa tỷ tỷ, mới vừa rồi ta cùng Âu Dương công tử đã thương lượng xong rồi, bốn người chúng ta cùng đi Giang Nam đi.”

Thế giới thực kỳ diệu...

70. Q.3 - Chương 70: Bốn Người Chung Đường

Kỳ thật ta quả là một người không có yêu cầu cao.

Xuất môn ra ngoài, chờ mong cái gọi là “Lên đường bình an, đi chung đường thuận lợi” cũng không tính là chuyện gì quá phận đi.

Nhưng mà...

Nhìn nhìn ba vị “bạn đồng hành” bên người kia, ta khá là nhận mệnh, bỏ qua suy nghĩ này.

Một cô gái xinh đẹp trí tuệ tuyệt luân, nhưng sự tồn tại lại là Kim lão gia tử tự tay viết phê chỉ thị giống như Bug;

Một vị hoa hoa công tử phúc hắc, nhưng lại quyết chí thề bỏ vui đùa lưu manh vì cô gái Bug xinh đẹp;

Một vị cuối cùng... Tuy rằng là Xạ Điều đệ nhất thành thật, lại có thể chất nam chủ quý dị “Cho dù chính mình không gây chuyện, mọi chuyện cũng sẽ tìm tới hần”.

Orz, ta cơ hồ đã có thể đoán được chuyến đi chung này sẽ gặp những chuyện thế nào rồi, không biết hiện tại xin rời khỏi nhóm có còn kịp hay không.

“Nga nha, tiểu cô nương không phải là còn nhớ thương một người ra đi nào đó chứ?”

Thanh âm người nào đó bỗng vang lên bên tai, ngừng lại một chút, trước khi ta kịp cho hần một cái tát, lại cười dài bổ sung:

“Tuy nói không phải là không thể, chỉ là... Nếu có người biết hành tung của bảy vị sư phụ của cô, chỉ sợ cũng...”

Uy hiếp, này tuyệt đối là uy hiếp trắng trợn!

Về hành tung của Giang Nam thất quái, so với cái loại hoàn toàn dựa vào tình tiết truyện để xác định đại khái địa điểm như ta, tin tức tình báo mỗi ba ngày một lần của Âu Dương thiếu chủ chắc chắn sẽ chuẩn xác hơn nhiều không thể nghi ngờ gì — tuy rằng không biết rốt cuộc là hần làm như thế nào.

Ách, phải nói là may mắn vì đã không biết đi... Loại chuyện liên quan tới cơ mật nhà người ta, vẫn là biết càng ít càng tốt, nếu không, nói không chừng ngày nào đó sẽ bị diệt khẩu cũng nên...

Da đầu bỗng nhiên truyền đến cảm giác hơi đau đớn.

Lại tới nữa... Còn như vậy nữa, ta chẳng những dừng nghĩ tới chuyện cao lên, nói không chừng còn có thể chưa già đã hói đầu a a a a!

“Bỏ câu nhà người, nhanh lên, mau lấy ra cho ta!” Ta nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Âu Dương thiếu chủ, “Lần sau còn dám đập trên đầu ta, ta bắt nó đem hầm canh!”

Ta rốt cuộc là làm sao lại giống chuồng chim bồ câu nhà hần a, mỗi con bồ câu truyền tin đều lấy đầu ta làm sân bay.

Bạch Đà sơn thiếu chủ gì chứ, ngay cả một con bồ câu cũng không dạy được.

Âu Dương thiếu chủ vừa cẩn thận bắt con bồ câu trên đầu ta xuống, vừa đáp:

“Được.”

Đáp ứng có vẻ rất sáng khoái, nhưng mà...

Uy! Cái cái vẻ mặt liêu mạng nhện cười kia là sao hử, cho là ta không thấy được sao...

“Hoa tỷ tỷ, lời này tỷ đã nói rất nhiều lần rồi. Đúng không, Tình ca ca?”

“Ừ!”

Hoàng cô nương cười đến giảo hoạt đáng yêu, Quách đại hiệp đại lực gạt đầu phụ họa, Âu Dương thiếu chủ vẻ mặt bình tĩnh nhìn tờ giấy truyền tin...

Ta nói, ba người các người căn bản chính là người một nhà đi!

Ta yên lặng quay đầu đi, chảy xuống hai hàng nước mắt chua xót...

Một bàn tay đột nhiên vươn đến trước mặt ta, “Này, cầm.”

Ta sửng sốt sửng sốt.

Con bồ câu kia ngược đãi da đầu ta cũng không phải chỉ một hai lần, nhưng nhìn nó từ khoảng cách gần như vậy thì đây vẫn là lần đầu tiên.

Hình dáng nho nhỏ, đứng ở trong bàn tay hắn cũng không bay đi, chỉ nghiêng cái đầu nho nhỏ nhìn ta, đôi mắt đen lúng liếng chuyển a chuyển, một thân trắng như tuyết không nhiễm một hạt bụi... Quả thực là đáng yêu phát điên rồi...

Ta không nhịn được đưa tay thử sờ sờ đầu của nó, nó cứ nhiên không né không tránh, còn nghiêng đầu “Gù gù” khe khe hai tiếng, có vẻ thực thích ý.

... Thực đáng yêu!

“Không phải muốn hầm canh sao?” thanh âm mang theo ý cười thản nhiên vang lên, “Cũng chia ta một ly canh, như thế nào?”

“Ách...” Ta nhất thời nghẹn lời.

Âu Dương thiếu chủ ngẩng đầu nhìn trời, “Nếu không động thủ, ta có thể thả nó về không?”

“...”

Ta chỉ đành giả như không nghe thấy gì, đưa tay che trán, nhìn ra phương xa.

A, bầu trời thật xanh a, cây cũng thật xanh a, nước cũng thật xanh a... một con bồ câu bay thật là nhanh a, nó cần bản chính là đang chạy lấy mạng đi...

Âu Dương thiếu chủ cười khe khe hai tiếng, cũng không tiếp tục truy vấn về vấn đề canh bồ câu nữa, chuyển hướng về phía Quách đại hiệp.

Ta vánh tai, hết sức chăm chú nghe.

“Quách huynh, lệnh sư đã đến địa giới Tập Khánh phủ, xem ra một đường coi như thuận lợi, không có việc gì.”

Tuy rằng hoàn toàn không biết hắn nói rốt cuộc là làm thế nào, nhưng chỉ cần không có việc gì là rất tốt rồi, ta thở ra một hơi thật dài. Cơ hồ đồng thời cũng nghe được tiếng thở phào của Quách đại hiệp, có thể thấy được ý tưởng của chúng ta thực nhất trí a...

Hoàng cô nương nhú mày, “Chúng ta đây chẳng phải là chỉ cách nhau ba ngày lộ trình sao, không bằng tạm thời thả chậm hành trình.”

“Tại hạ cũng đang có ý này.” Âu Dương thiếu chủ mỉm cười, “Bấy vị kia kinh nghiệm giang hồ phong phú, nếu như phát hiện chúng ta ở ngay phía sau, chỉ sợ không chỉ hờn giận, lại làm chuyện gì trái với bổn ý.”

Ý kiến của Hoàng cô nương cũng là ý kiến của Quách đại hiệp, về phần ta...

Cho dù theo phương diện nào mà nói, ta cũng không cho rằng mình có thể suy nghĩ chu đáo, giải thích inh hơn hai vị kia, cho nên đã sớm sáng suốt bỏ qua quyền lên tiếng rồi.

Vì thế việc này liền quyết định như vậy rồi.

Muốn thả chậm hành trình, đơn giản chính là nấn ná vài ngày ở ven đường.

Ừm... Không biết ở gần nơi này có chỗ nào hay để chơi không...

Lúc này, ánh mặt trời vừa lúc, ấm áp mà thoải mái.

Ta lười biếng ghé trên lưng con ngựa già, kệ cho nó thông thả khoan thai đi, trong đầu mơ mơ hồ hồ nghĩ đủ thứ linh tinh không biết bắt đầu từ đâu và kết thúc thế nào.

“Mệt mỏi sao?”

“Có khỏe không...”

Ta không chút để ý đáp lời.

Khoan khoan, thanh âm sao lại cách gần như vậy, còn có nhiệt khí phát qua vành tai... Nháy mắt kế tiếp ta liền ôm lỗ tai ngẩng đầu lên.

“Uy!”

Người này dựa vào gần như vậy thì khi nào...

“Đến chỗ kia liền có thể nghỉ tạm rồi.”

Âu Dương thiếu chủ dường như không có việc gì, bình tĩnh chỉ chỉ phía trước, quả nhiên, đã có thể mơ hồ hình thấy bóng dáng một tòa thành, tựa hồ là một tòa thành lớn a.

“Quách huynh cùng Hoàng cô nương đã đi trước chuẩn bị rồi, ha ha...”

Hắn cười đến có thâm ý, ta không nhận được trên mặt hơi hơi có chút nóng lên.

Không lẽ là... Ngựa của ta quá chậm rồi sao...

Hoàng cô nương cười là tiểu hồng mã, không cần phải nói rồi, Quách đại hiệp cùng Âu Dương thiếu chủ cười là hai con ngựa trắng cũng có chút thần tuấn.

Chỉ có ta là vẫn cười con ngựa già mang theo từ thảo nguyên.

Không phải là không có tiền mua ngựa, chỉ là, nếu thay đổi ngựa, nó phải làm sao giờ...

Cho dù là cấp bạc gửi nuôi ở nông gia, một thời gian ngắn còn được, nhưng về sau, cũng không biết họ sẽ xử lý nó thế nào, vứt bỏ hay là ngược đãi lại hoặc là giết thịt cũng chưa biết chừng.

Nó đã cùng ta qua trăm sông nghìn núi tới đây, vô luận như thế nào... cũng không muốn tùy tiện tiện bỏ nó a...

Nhưng nếu đi cùng mọi người, như vậy tựa hồ lại rất ích kỷ rồi, dù sao người khác cũng không có nghĩa vụ nhất định phải nhân nhượng tốc độ của ta.

Kỳ thật cẩn thận ngẫm lại, có ba người bọn họ một đường đi theo phía sau Giang Nam thất quái, hẳn là không có vấn đề gì.

Ta có biết đích xác hành tung của bọn họ hay không cũng không quan trọng gì, chỉ cần có thể đuổi tới hội hợp với bọn họ tại Quy Vân trang ở Thái Hồ là được.

Cho nên...

“Cái kia...” Ta thanh thanh cổ họng, cố gắng tìm từ, “Kỳ thật không cần cố ý chờ ta. Các người lưu lại dấu hiệu dọc đường, ta theo dấu hiệu chậm rãi tìm đến cũng được...”

“Nga?” Âu Dương thiếu chủ nhíu mày, “Sau đó cô tính một mình đi hơn ngàn dặm từ bắc tới nam?”

Từ đại mạc đến Tây Vực, lại từ Tây Vực đến Trung Nguyên... Ta không phải vẫn như vậy sao, cũng có sao đâu.

Ta gãi gãi đầu, đang muốn cố gắng thuyết phục hắn một phen.

“Ngựa chậm... Liền đi chậm, có gì quan trọng đâu? Cho dù thế nào, ta cũng vẫn...”

Hắn đột nhiên ngừng lại, đưa tay nhu nhu tóc ta, mỉm cười nói: “Đến.”

“Uy!”

Buồn bực vuốt ve móng vuốt hắn một phen, nhìn quanh bốn phía, này hình như là một tửu lâu đi.

Thanh âm quen thuộc từ không trung truyền đến.

“Hoa tỷ tỷ, nơi này, nơi này!”

Hoàng Dung ý cười trong suốt từ cửa sổ lầu hai vươn hơn một nửa người ra, vẫy tay về phía chúng ta. Phía sau Quách đại hiệp gấp đến độ đầu đầy mồ hôi nói với nàng gì đó, nàng về mặt hờn dỗi ghé sát tai hắn nói mấy câu, vị nào đó lập tức liền đỏ bừng mặt...

Thật đúng là... một đôi siêu đáng yêu a...

Ta sợ mình cười ra tiếng, sẽ khiến hai vị kia không khỏi có điểm mất mặt, vội vàng quay đầu, lại nhìn thấy Âu Dương thiếu chủ mặt không chút thay đổi ghìm cương xuống ngựa.

Ách... Thiếu chút nữa đã quên, loại tình cảnh này với hắn mà nói hẳn là xem như đả kích rất lớn đi... ==

Tuy nói người này không nên cùng hành trình với tình địch, hoàn toàn là tự mình tìm tội, bất quá... Có đôi khi cũng cảm thấy hắn thật sự là rất đáng thương...

Ta thực cẩn thận đi theo phía sau hắn lên lầu.

Trên bàn dựa vào cửa sổ, Hoàng cô nương cùng Quách đại hiệp chính đang sóng vai nhỏ giọng nói thầm gì đó.

Ồ... Nhớ rõ trước kia từng đọc sách phân tích tâm lý nói như thế này: ngồi sóng vai chứng tỏ quan hệ rất thân mật, bởi vì theo bản năng luôn hy vọng tùy thời có thể va chạm vào đối phương mới có thể lựa chọn tư thế ngồi như vậy.

Ta một bên không phúc hậu cân nhắc xem quan hệ giữa hai người này đã tới mức độ nào rồi, một bên thừa dịp Âu Dương thiếu chủ đang nói gì đó với người chạy bàn, nhanh chóng vượt qua ngồi xuống chỗ cạnh cửa sổ.

Vạn nhất Âu Dương thiếu chủ sinh hận cùng Quách đại hiệp ra tay quá nặng, nơi này có vẻ an toàn.

Kết quả... Người ta rất khí độ đứng bên cạnh bàn nói câu tiếp đón cùng Hoàng cô nương và Quách đại hiệp, sau đó liền tự nhiên giữ vật áo, ngồi xuống bên cạnh ta.

— được rồi, có vẻ là ta chọn sai vị trí ngồi.

Căn cứ phân tích tâm lý mà nói, ngồi ở đối diện là quan hệ thân mật thứ hai, bởi vì trong tiềm thức hy vọng tùy thời đều có thể nhìn thấy đối phương.

Bên cạnh chỗ ta ngồi không phải chính là đối diện với Hoàng cô nương sao?

Này... này... này...nếu như thế này lúc họ đánh nhau ta có nên nhảy cửa sổ không đây... Ta khóc không ra nước mắt quay đầu cân nhắc khoảng cách từ cửa sổ xuống đường.

Ước chừng không đến thời gian nửa bữa cơm sau, trên lầu quả nhiên đánh nhau.

Ta đoán đúng kết quả, lại không đoán được nguyên nhân.

Quách đại hiệp cùng Âu Dương thiếu chủ thật ra vẫn bình an vô sự, người bị đánh là một kẻ khác.

Người này... ừm, nên miêu tả như thế nào đây?

Nếu phải phân loại, tuyệt đối là thuộc loại “xa lạ mà lại quen thuộc”.

Nói xa lạ là vì đích thực không ai biết hắn;

Nói quen thuộc là vì cơ hồ trong tất cả những tiểu thuyết bối cảnh cổ đại, đều có loại nhân vật này xuất trưởng, ngay cả tạo hình nhân vật cùng lời kịch xuất trưởng cũng đều không khác nhau gì nhiều.

“Khắc khắc khắc, quả là một tiểu cô nương mỹ mạo a. Không bằng cùng đại gia ta về nhà, muốn gì được gì, hưởng thụ vinh hoa phú quý vô cùng.”

...

...

...

Đúng vậy, vị này chính là hoa hoa công tử trong truyền thuyết ‘nhà có ruộng tốt vạn khoảnh, suốt ngày không học vẫn không nghề nghiệp, không có việc gì liền mang theo một đám cầu nô tài trên đường đùa giỡn con gái nhà hàng hoàng’ rồi!

Trước kia khi đọc truyện ta đã từng vô cùng ngạc nhiên.

Với dung mạo tuyệt thế của Hoàng Dung, trong truyện từ đầu tới cuối đều chưa từng bị đùa giỡn bao giờ — về phần Âu Dương thiếu chủ kia tạm thời không tính — hình như có điểm quá kì lạ khó hiểu đi.

Đương nhiên... Hiện tại ta đã biết, này chỉ là vì Kim lão gia tử không viết vào mà thôi.

Ngẫm lại cũng phải, nếu ngay cả loại chuyện này cũng viết vào, ‘Anh Hùng Xạ Điêu’ không bằng nên trực tiếp đổi tên thành ‘Hoàng Dung gặp sắc lang ký’ thì hơn.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi bốn người cùng đồng hành này, ta đã đầy đủ hiểu được cái gì gọi là sắc mê tâm khiếu, cái gì gọi là trư ca sắc mặt, cái gì gọi là ruồi bọ đuổi không đi rồi.

Thế cho nên khi lời thoại của đám trẻ hư không có chút sáng tạo nào vang lên lần thứ một ngàn không trăm linh một, ta đã bình tĩnh tới mức ngay cả mí mắt cũng đều lười động rồi.

Đánh ruồi bọ là việc của vĩ ruồi, mà vĩ ruồi chuyên dụng của Hoàng cô nương... tất nhiên chính là Quách đại hiệp rồi.

Quách đại hiệp lúc này võ công tuy rằng không cao, nhưng đối phó với loại trẻ hư thấp kém bị tác phẩm cất bỏ không có chút võ công nào, hoàn toàn dựa vào người đông thể mạnh, vẫn là dư dả, bình thường một quyền có thể đánh ngã.

Hôm nay không biết là do hấn đói bụng hay là thân thể có vấn đề gì khác, động thủ hơi chậm một chút, vì thế tên kia phá lệ có cơ hội nói tới lời thoại thứ hai.

“Nha đầu kia cũng không tệ, nếu hầu hạ đại gia vừa lòng, liền phá lệ khai ân thu người làm thiếp.”

Đây là đang nói ai vậy? Ta nhanh chóng nhìn lướt qua bốn phía, không phát hiện sự tồn tại của cô gái thứ ba nào... Sau đó...

Dựa vào a!

Ta đang muốn lật bàn, một quyền của Quách đại hiệp đã giáng xuống mũi hấn, vẻ mặt hoa đào lập tức đầy máu.

Cơ hồ cùng lúc đó, hai chiếc đũa trúc từ bên người bay vọt ra, tinh chuẩn ghim hai bên miệng của hấn lại — là Âu Dương thiếu chủ ra tay rồi.

Lúc này nghe được một tiếng hét thảm như heo bị chọc tiết...

(đăng sau tỉnh lược một số cảnh máu me bạo lực 18X)

Tóm lại kết cục cuối cùng của vị trẻ hư này chính là nửa người dưới cùng nửa đời sau đại khái từ nay về sau không thể tự gánh vác được nữa rồi...

Ai bảo hấn không hay ho, nhè đúng lúc Âu Dương thiếu chủ tâm tình khó chịu mà đến đùa giỡn Hoàng cô nương. (*lật bàn* đầu gỗ, tỷ còn có thể đầu gỗ hơn nữa được ko a >"<)

Nói lại, mức hình phạt này có thể phải có điểm quá nặng tay rồi hay không?

Bất quá người này mặt mang hung tướng, ánh mắt bất chính, làm việc mãnh liệt, vừa thấy đã biết không phải hạng người thiện lương gì.

Hơn nữa nhìn độ phối hợp thuần thực mà tiến lên của đám thủ hạ của hấn, hơn phân nửa là thường xuyên làm chuyện cường thường dân nữ nhà hàng hoàng này đi — trong thời đại này, như vậy cũng chẳng khác nào bức con nhà người ta tới đường chết.

Cho nên, Âu Dương thiếu chủ xuống tay tuy rằng ngoan độc, nhưng hấn là cũng có thể coi như ở trong phạm vi bình thường đi... Ta có điểm không quá xác định nghĩ như vậy.

Không bao lâu sau, sự thật liền chứng minh phán đoán của ta là chính xác.

Cái gọi là “trẻ hư”, luôn tồn tại thành đôi cùng “hậu trường”.

Chúng ta rời đi từ lâu lâu không bao lâu, một đoàn quan binh liền vũ đao lộng thương vọt tới...

71. Q.3 - Chương 71: Kỳ Ngộ Trong Rừng

Trong hoàn cảnh số lượng còn chưa đạt tới ‘thiên quân vạn mã’, tồn tại của “quan binh” là không có khả năng sinh ra uy hiếp gì đối với võ lâm cao thủ.

Vấn đề là ở chỗ... Ta không phải võ lâm cao thủ.

Bởi vậy nhìn chung quanh một vòng quan binh giương cung cài tên sáng loáng kia, sắc mặt khó tránh khỏi có điểm trắng bệch, trong lòng khó tránh khỏi có điểm bất ổn.

Sở dĩ còn có thể cứng rắn đứng tại chỗ giả bộ trấn định, hoàn toàn là xuất phát từ sự tin tưởng vào định luật “Ánh sáng của nhân vật chính phủ khắp mặt đất”.

Còn có... Ách... Cái kia... Cùng Âu Dương thiếu chủ cũng có một chút quan hệ là được.

Được rồi... Đại khái không chỉ là một chút quan hệ...

Mặc kệ nói thế nào, trong thời điểm này, được người ta che trước người... Cũng vẫn là... cũng vẫn là có điểm...

“Cô đứng sau lưng ta là được, bọn họ sẽ không gây tổn thương cô.”

Thanh âm khá là bình tĩnh, nhưng ta lại cảm thấy... Lời này dường như đã nghe qua ở nơi nào rồi...

(*lật bàn* nghe rồi, đương nhiên nghe rồi, chẳng qua tỷ đầu gỗ ko nhớ thôi)

Mới chỉ ngăn ra một chút như vậy, đối phương đã bắt đầu bắn tên rồi.

Một giây sau, ta liền bay lên không trung.

Sau đó ở tại một nơi tầm nhìn rộng rãi, không khí tươi mát đầy hơi thở thiên nhiên... trợn mắt há hốc mồm mà nhìn phía dưới chém giết khí thế ngất trời.

Nói thực ra, đây là lần đầu tiên ta rõ ràng mà khắc sâu cảm nhận được... thực lực giữa người tập võ cùng người thường chênh lệch nhau tới mức nào.

Nếu ta nhớ không lầm, lúc này võ công của hai người Tĩnh, Dung nhiều lắm cũng chỉ thuộc hạng ba hạng bốn, nhưng đối phó với đám quan binh này, quả thực là giống như bẻ gãy nghiền nát, không cần tốn nhiều sức a.

Tên bay đầy trời, đối với ta thực là rợn tóc gáy... nhưng lại không đụng được tới một sợi tóc của bọn họ.

Quách đại hiệp tay đâm chân đá, đảo mắt liền đoạt được binh khí của cả chục người;

Những kẻ gặp được Hoàng cô nương có không hay ho hơn một chút, không phải gãy xương chính là hộc máu, còn có những kẻ cá biệt có lẽ là mắng chửi thô tục, trực tiếp bị đánh tới mặt mũi bầm dập không thành hình người.

...

Có một chút giống nhau, chính là đối thủ của bọn họ đều nhanh chóng mất đi sức chiến đấu và ý chí chiến đấu.

Duy nhất buồn bực là, cơ hội biểu hiện tốt như vậy, người nào đó cư nhiên lại không nắm chắc lấy.

(= = hết nói nổi rồi, tỷ quả nhiên vẫn còn có thể đầu gỗ hơn được nữa)

“Uy, sao ngươi không đi hỗ trợ?” Ta liếc mắt nhìn Âu Dương thiếu chủ đang nhàn nhã.

“Một mình Quách huynh đủ ứng phó rồi.” Hắn vẻ mặt vui mừng phe phẩy chiết phiến trong tay, “Nhưng cô... Thật sự không muốn tới đây sao? Chỗ này nhìn có vẻ rõ hơn a...”

“...”

Đánh chết ta cũng không qua!

Cho dù tầm nhìn bên phía hắn quả thật có vẻ tốt hơn, cho dù ta không có chứng sợ độ cao, cũng không có nghĩa là ta có gan giống như hắn... đạp trên một nhánh cây vừa nhỏ vừa mềm ở giữa không trung mà chuyện trò vui vẻ...

Lại nhìn thoáng qua khoảng cách với mặt đất, ta run lên, gắt gao ôm lấy thân cây bên người, tiếp tục cos gấu túi Koala.

Ừ, là thân cây, đúng vậy.

Bởi vì ban nãy khi vừa bắt đầu đấu võ, Âu Dương thiếu chủ liền đưa ta lên cây đại thụ ‘tầm nhìn rộng rãi, không khí tươi mát tràn đầy hơi thở thiên nhiên’ này...

“Nga nha.”

Âu Dương thiếu chủ đột nhiên khép chiết phiến lại, vẻ mặt kinh ngạc nhìn về nơi nào đó trong chiến trường, sau đó nhíu mày nói nhỏ: “Người này... sao lại...”

Đến, rốt cuộc là loại người nào xuất hiện rồi? Từ góc của ta, cho dù có vươn cổ dài tới mức nào đi chăng nữa cũng không thể nhìn được khung cảnh bên phía hắn, ta gấp đến độ vô cùng khó chịu a...

Thói quen chỉ nói một nửa đáng giận này của hắn, rốt cuộc tới khi nào mới có thể bỏ được a a a!

“Cô...có muốn tới nhìn xem?” Âu Dương thiếu chủ hiểu ý quay đầu hỏi ta một câu.

Ta đại lực gật đầu.

“Cô... tự mình có thể đi tới?”

Ta mãnh liệt lắc đầu.

Nói giỡn gì a, ta cũng chưa từng luyện tuyệt kĩ đi trên dây của đoàn xiếc...

“Nếu là như thế...”

Âu Dương thiếu chủ nhàn nhã thông thả đến bên cạnh ta, cười nói: “Vậy tại hạ đành phải giúp cô một tay rồi.”

Người này cười đến có điểm không có hảo ý a...

Suy nghĩ trong đầu còn chưa chuyển xong, ta đã bị hắn kéo từ trên thân cây xuống rồi.

Sau đó...

“A a a a a!”

Chim chóc bị tiếng kêu thảm thiết của ta làm giật mình, ào ào đập cánh bay lên, nháy mắt che kín cả một khoảng trời.

Này... này không thể trách ta a, ở trên độ cao cách mặt đất hơn mười thước, đột nhiên bị mất đi chỗ bám, dù là ai cũng sẽ phải kêu lên thảm thiết thôi...

Ta ngay cả mắt cũng không dám mở, sống chết ôm lấy bất cứ thứ gì bên cạnh có thể bám được.

“Nga nha, này thật đúng là làm cho tại hạ thụ sủng nhược kinh a.”

(=)) Khắc ca gian xảo a~)

Thanh âm mang theo ý cười rõ ràng vang lên từ trên đỉnh đầu.

“Nếu như thích, cho dù là ôm cả đời cũng tùy vào cô thôi, chỉ là...” Hấn cười khẽ một tiếng, mới nói tiếp: “... Tay cô không bị tê sao?”

Hấn vừa nói như vậy... Cánh tay hình như thật sự có hơi tê a...

Khoan khoan, này hình như không phải mấu chốt!

Mấu chốt là...

Ta trợn mắt phát hiện bản thân chính đang lấy một loại tư thế ái muội nhìn thế nào cũng thấy giống như là yêu thương nhưng nhớ... chân tay cùng sử dụng gắt gao ôm chặt lấy người nào đó...

Phản ứng thứ nhất chính là vội vàng buông tay. =)))

Kết quả đã quên hiện tại mình đang ở trong không trung cách mặt đất hơn mười thước... Trong nháy mắt vừa buông tay, thân thể đột nhiên rơi xuống.

Còn chưa kịp kêu thảm thiết tiếp, Âu Dương thiếu chủ đã tay mất lạnh lẽo túm ta lại được.

...

Ô ô ô... Lúc này ta chết cũng không dám buông tay nữa rồi...

“Cứ như vậy tiếp, có khả năng không chịu được a...”

Không biết vì sao, thanh âm truyền đến nghe có vẻ khác thường.

“Ách?”

Ta ngửa đầu nhìn hấn, hấn nhú mày, đột nhiên nhìn ta cười.

“Vẫn là để cho ta tới đi... Có lẽ có thể kéo dài...”

“...”

Người này rốt cuộc đang nói cái gì a, tổng cảm thấy không phải là chuyện gì hay ho...

Tầm nhìn từ rừng cây đột nhiên chuyển thành trời xanh.

Sau vài giây trừng mắt nhìn mây trắng trên trời thản nhiên bay qua, bị vây trong một đồng suy nghĩ “kẹo bông đường thực lớn” linh tinh đột nhiên hiện lên trong đầu, ta mới phát hiện... Hiện tại... Có lẽ... khả năng... đại khái... hấn là...

Này... này chẳng lẽ chính là “ôm công chúa” trong truyền thuyết ? !

@#\$%^&#...

Khuôn mặt tuần tú của Âu Dương thiếu chủ cười đến xuân về hoa nở.

“Như thế... không cần lo lắng sẽ ngã xuống rồi, tại hạ... sẽ không tùy tiện buông tay a.” (nga ha ha~ ca lần này ăn đậu hũ no a~)

Cho...cho dù chỉ là để tiện nói chuyện... người này ghé sát vậy.. không khỏi có điểm quá thân mật đi.

“Cái kia...”

Ta có hơi mất tự nhiên quay đầu, bên tai đột nhiên nóng lên.

“Ta... sẽ không buông tay...”

Hơi thở ẩm áp tràn ngập bên tai, thanh âm kề sát bên tai có thể nghe được rõ ràng... Cơ hồ không thể lảng tránh...

“Âu Dương công tử, đưa Hoa tỷ tỷ xuống đây đi, nơi này không có việc gì rồi!”

Thanh âm thanh thúy của Hoàng Dung từ dưới tàng cây vang lên, giống như đồng củi cháy bị nước hắt vào, không khí nguy hiểm khi này... Liền như vậy biến mất...

Thật sự là... Cám ơn trời đất...

Ta ngằm thở phào nhẹ nhõm thật dài.

Rốt cục sau khi bàn chân mình một lần nữa đặt lên mặt đất kiên cố, ta thiếu chút nữa khóc vì vui sướng quá độ.

Hơn nữa hạ quyết tâm sau này cho dù thế nào cũng sẽ không trèo lên cây nữa —— ta cũng không phải khỉ! (vâng, tỷ là koala = =)

Bất quá... mặt đất?

Ta nhớ rõ ràng trong rừng là mặt cỏ a.

Ách... Quách đại hiệp đang quần lại nhuyễn tiên quanh hông... Được rồi, loại tiên pháp không còn một ngọn cỏ nào này quả nhiên là phong cách của hần...

Chắc chắn, không chỉ cỏ trên mặt đất gặp chuyện không hay ho, ngay cả thân cây cũng hần lên từng đạo, từng đạo dấu roi.

Đưa tay sờ sờ vết roi kia, ta không khỏi đồng tình nhớ tới đám thương binh lúc này đã không còn thấy bóng dáng.

Nói đến quan binh, lại nhắc ta nhớ tới một chuyện...

“Quách Tĩnh, vừa rồi có người nào kì quái xuất hiện sao?”

Quách đại hiệp nghĩ nghĩ, mới chậm rãi đáp:

“Không có.”

“Người cẩn thận ngẫm lại xem.”

Người qua đường giáp ắt binh đinh thì chẳng sao cả, ta lo lắng là bỏ qua Hồng Thất Công.

Bấm ngón tay tính tính, thời gian không sai biệt lắm, lúc này, Quách đại hiệp cũng nên gặp được Hồng Thất Công rồi chứ.

Hồng Thất Công có thể nói là người có ảnh hưởng quan trọng nhất trong cuộc đời Quách đại hiệp. Nếu không bái ông ta làm sư phụ, học được Hàng Long Thập Bát Chương, Quách đại hiệp đại khái cả đời sẽ chỉ là một nhân vật hạng ba hạng bốn, “Có học thêm mười năm nữa cũng chỉ học được một nửa bản lĩnh của Giang Nam Thất Quái”, sau này cho dù làm thế nào đi chăng nữa cũng không thể trở thành Bắc Hiệp được vạn người kính ngưỡng —— tuy rằng ta cảm thấy người như vậy cũng chưa chắc đã là không hạnh phúc.

Nhưng mà... Nhìn về mặt chính khí của hần... Người như vậy vẫn có vẻ thích hợp làm đại hiệp đi...

“Thật sự không có.” Quách đại hiệp gãi đầu, theo thói quen nhìn về phía Hoàng cô nương, “Dung nhi, muội có nhìn thấy ai không?”

Hoàng Dung nghiêng đầu suy tư một lát, mới nhìn ta chậm rãi lắc lắc đầu.

“Hoa tỷ tỷ, quả thật không thấy, người ở trên cây nhìn thấy chuyện gì khác thường sao? Không ngại nói cho chúng ta nghe một chút.”

“Ách...” Ta có thể thấy cái khỉ gì! Ta chỉ thấy tên Âu Dương Khắc này...

“Hoa tỷ tỷ?”

Ta giơ tay chỉ vào Âu Dương thiếu chủ, nhanh chóng giao vấn đề cho hần:

“Là hần nhìn thấy!”

Âu Dương thiếu chủ về mặt bình tĩnh vô tội.

“Tại hạ không thấy gì khác thường a...”

Ta trừng mắt nhìn hần, trong lòng mơ hồ có một loại dự cảm khiến người ta khó chịu...

Quả nhiên, hần đột nhiên gõ nhẹ chiết phiến vào lòng bàn tay, tỏ vẻ bình tĩnh đại ngộ nói:

“Hóa ra là cô nói tới người kia a... Lúc đấy ta nghĩ... người này... sao lại... có một cái bớt lớn như vậy trên mặt, liền gọi cô nhìn thử.” =)))

...

...

...

Âu Dương Khắc ngơ ngác là đồ đại hỗn đản...

Ta lười để ý đến hần, quay đầu bước đi.

Vừa mới đi được hai bước, đột nhiên tim đập nhanh khó hiểu, giống như là có một bàn tay vô hình đang bóp chặt trái tim trong lồng ngực

Màng tai tựa hồ cũng không ngừng bành trướng ra ngoài theo nhịp tim đập càng lúc càng nhanh, trong tai bắt đầu vang lên những tiếng ong ong ong ong liên tục không dứt.

Sau đó... Bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Không phải ta không có kinh nghiệm bị dọa tới mức một thân mồ hôi lạnh, nhưng mà lần này... hoàn toàn không giống như vậy...

Mỗi một lỗ chân lông trên người tựa hồ đều bị cái gì bức ép, toát ra hơi nước mà mắt thường không nhìn thấy được, sau khi ngưng tụ thành mồ hôi, một giọt lại một giọt nặng nề rơi xuống.

Đó là... cảm giác không thể khống chế được cơ thể mình...

Ta cũng không biết... vì sao bản thân mình lại căng cứng, dậm bước về phía trước.

Bất quá cũng chỉ có thể bước một bước như vậy mà thôi...

Sau đó...đầu gối mềm nhũn không thể khống chế được, lập tức ngã nhào xuống đất.

Lấy sức nặng bản thân cùng góc độ va chạm kia mà nói, nếu không phải có người ở phía sau kịp thời đỡ lấy ta, có lẽ lần này ta đã phải nói lời vĩnh biệt với hai cái răng cửa rồi.

...

Nể mặt hai cái răng cửa, quên đi... Không so đo chuyện ban nãy với hần nữa... = =

“Chúng tại hạ vô tình đi ngang qua, tuyệt không có ý mạo phạm, nếu có chỗ nào đắc tội, thỉnh tiên bối hiện thân minh xét.”

Âu Dương thiếu chủ dường như không có sự trấn định như bình thường a.

Ta không thể ngẩng được đầu lên, cho nên không nhìn thấy vẻ mặt của hần, nhưng mà... Ở trong tầm mắt, có thể nhìn thấy Quách đại hiệp cùng Hoàng cô nương đều đã rút kiếm ra khỏi vỏ, vẻ mặt đề phòng nhìn chăm chú vào nơi nào đó phía trước.

Tình thế... Tựa hồ thực nghiêm trọng...

Trong rừng một mảnh yên tĩnh.

Ngừng lại một lát, Âu Dương Khắc lại đề khí lặp lại những lời ban nãy một lần nữa, vẫn không có nửa điểm đáp lại, hơn nữa... Lần này ngay cả tiếng chim hót dần dần cũng im bật lại.

“Tiền bối nếu đã không chịu ra gặp, cần gì phải lấy khí thế bức người? Nếu đã như vậy, đừng trách ta vô lễ.”

Thanh âm Âu Dương thiếu chủ đã mang vài phần tức giận.

Bà nó chứ!

Ta còn tưởng rằng mình tự nhiên phát bệnh tim cấp tính, hóa ra là bị ‘khí thế’ áp bách.

Ta còn đang oán thầm ‘cao nhân’ ăn no rửng mỡ phóng khí loạn, Âu Dương Khắc đã phất tay, ngân quang từ tay áo bắn nhanh về phía mà hai người Tĩnh, Dung đang chăm chú nhìn.

Đó là một gốc cây đại thụ cành lá cực kỳ sum xuê, chỉ nghe “Phốc phốc” mấy tiếng vang nhỏ, ám khí tựa hồ là đánh vào cành cây, tán lá cây nhẹ lay động hai cái, tựa như trâu đất xuống biển, không còn chút phản ứng nào nữa.

(trâu đất xuống biển: nê ngư nhập hải, ý chỉ những thứ một đi không trở lại)

Không đúng, chỗ đó không đúng... Trong đầu đột nhiên nảy ra suy nghĩ này.

Nếu nói tình trạng hiện tại của ta là do vị cao nhân kia ‘ban tặng’, vậy thì... Ta nhắm mắt, cố gắng cảm giác sự khác biệt trên cơ thể.

Tuy rằng đều khó chịu, nhưng quả thực có một sự sai lệch nhỏ nào đó... Nhất định có một chỗ nào đó cực kì khó chịu, tỷ như... tay trái của ta...

Đúng vậy, chính là tay trái.

Vấn đề là... Phải làm thế nào để nói cho hắn biết...

Hiện tại tay chân ta hoàn toàn không thể cử động được, cho dù tựa vào người hắn, vẫn không có nửa điểm sức lực ... Ngay cả yết hầu cũng giống như bị cái gì ngăn chặn, không phát ra tiếng.

Thật vất vả mới nâng được ngón tay chọc chọc hắn.

Hắn tựa hồ ngẩn ra, mới cúi người tiến đến bên tai ta, thấp giọng hỏi: “Khó chịu lắm không, tạm thời cố gắng một chút...”

Cố gắng điều khiển cổ họng, thốt ra bốn chữ.

“Ồ... trái... trong tay...”

Ta đã cố hết sức rồi... Cũng không biết mấy thanh âm mơ hồ này, rốt cuộc hắn có nghe được rõ hay không.

Đang nghĩ như vậy, trước mắt, bạch quang chợt lóe, liền có cái gì đó phóng thẳng về phía bên trái.

“Ha ha ha ha!” Trong rừng đột nhiên vang lên một tràng cười dài.

Cơ hồ cùng thời khắc đó, cơ thể ta đột nhiên nhẹ nhàng, áp lực vô hình vừa rồi còn bao phủ quanh người, đột nhiên biến mất không còn thấy tăm hơi bóng dáng.

Ngay sau đó, một đạo thân ảnh từ trên cây đại thụ bên trái bay xuống, hành động mau lẹ vô cùng, lúc hạ xuống đất lại nhẹ nhàng, không phát ra nửa tiếng động nào.

72. Q.3 - Chương 72: Hồng Thất Công

Ta chưa kịp làm gì, cổ tay phải cũng đã bị người ta lấy thế sét đánh không kịp bưng tai nắm lấy, ngay sau đó liền có một cổ sức mạnh thật lớn túm lấy ta lôi ra bên ngoài.

Nếu không phải Âu Dương thiếu chủ buông tay mau, đại khái ta sẽ bị phân thân tươi sống...

Bất quá cho dù không bị phân thân, tình cảnh cũng không thấy tốt hơn bao nhiêu.

Một chỗ trên cổ tay — lấy sự hiểu biết nông cạn về giải phẫu học của ta mà nói, thật sự không đoán ra kia rốt cuộc là bộ vị trọng yếu nào — bị người ta nhẹ nhàng điểm trụ, ta lập tức liền cảm nhận được cái gì gọi là đầu óc thiếu đường khí, tiểu não không hoạt động, nội tiết mất cân đối...

A phi, y mới nội tiết mất cân đối, cả nhà y đều nội tiết mất cân đối! Phạm vi trăm dặm nhà y đều nội tiết mất cân đối!

Ta lấy oán niệm mạnh mẽ trước nay chưa từng có nguyên rửa vị “Cao nhân” không biết từ đâu chui ra này ...

Một tay y túm ta, một tay kia thành thạo ứng phó thể công của ba người kia.

Hai người Tĩnh, Dung chênh lệch với quan binh như thế nào thì cao nhân chênh lệch với bọn họ như vậy, Âu Dương thiếu chủ có khá hơn, nhưng cũng bị bức luống cuống tay chân.

Mà đáng giận hơn nữa là, y cư nhiên còn nhất nhất đưa ra lời bình võ công theo sư phụ từng người.

“Tiểu tử ngốc này võ công thật tạp, chiêu ‘Đơn Đao Phá Thương’ này là thuộc ‘Nam Sơn Đao Pháp’... Ồ, còn có ‘Việt Nữ Kiếm’, đường đường một đại nam nhân lại học ‘Việt Nữ Kiếm’, quả thật là lộ tuyến võ lâm Giang Nam... Ồ, con nhóc, chiêu ‘Giang Thành Ti Miên’ tư thế cố nhiên là đúng rồi, lại không có nửa điểm khí thế sắc bén như kiếm, thực có lỗi với ‘Lạc Anh Thần Kiếm Chưởng’... Ủa, quyền pháp của tiểu tử này cũng có chút ý tứ, cánh tay lại quẹo vào, nếu thêm vài thập niên công lực... Haiz! Đây là ‘Tuyệt Sơn Thần Đà Chưởng’? ... Hỏa hầu không đủ a...”

...

Chiêu số võ công nửa điểm ta cũng không nhìn rõ, nhưng “Nam Sơn Đao Pháp” “Việt Nữ Kiếm” của Quách đại hiệp, “Lạc Anh Thần Kiếm Chưởng” của Hoàng cô nương, “Linh Xà Quyền” “Tuyệt Sơn Thần Đà Chưởng” của Âu Dương thiếu chủ... lại đều viết rõ ràng trong truyện.

Hơn nữa nhìn sắc mặt ngưng trọng của ba người bọn họ, hơn phân nửa là người kia nói đúng rồi...

Bên cạnh đánh nhau kinh đào hải lãng, gió nổi mây phun, lại không có nửa điểm quyền phong chưởng thế chạm tới người ta.

(kinh đào hải lãng: sóng to gió lớn)

Quách đại hiệp vì cái gì lại bỏ đao dùng chưởng, Hoàng cô nương vì cái gì thân hình mơ hồ, Âu Dương thiếu chủ vì cái gì không sử dụng độc phẫn, độc chưởng của hắn... Ta còn chưa ngốc đến mức không nhìn ra được...

Ta không ngại bản thân mình vô dụng, nhưng ta thực để ý đến việc mình là thứ trời buột.

Cảm giác mình làm liên lụy tới người khác... Ta vẫn đều thực chán ghét... vô cùng vô cùng chán ghét...

Bị chế trụ cổ tay cũng không có nghĩa là không thể làm gì được nữa, ít nhất ta cũng còn có tay kia.

Ta lén lút lấy từ túi da ra một vật, thừa dịp cao nhân quay người lại, đặt tay tại bên thắt lưng hắn —— người không có võ công một khi đã bị chế trụ chỗ yếu hại, bình thường người khác sẽ không đề phòng nhiều, này đại khái xem như là chỗ tốt duy nhất của một kẻ vô dụng đi.

“Tiền bối, xin dừng tay.”

Kêu “Dừng tay” cư nhiên lại có người nghe ta, này vẫn là lần đầu tiên. Nếu không phải thật sự không đúng lúc, ta nghĩ đại khái ta sẽ cười ra tiếng mất.

“Trong cái hộp sắt thắt lưng ngài tổng cộng có hai mươi bảy cây ngân đinh, đều tẩm chất độc kiến huyết phong hầu, thể nhanh lực mạnh, chỉ cần nhấn một cái, trong vòng ba trượng đều không thể tránh được...”

Cổ tay phải bỗng nhiên đau nhức một trận, giống như là bị một cái vòng sắt nung đỏ gắt gao siết chặt, hơn nữa cái vòng sắt này còn đang không ngừng co rút lại, loại tư vị đau tận xương cốt này... Nói thật, ta cũng rất lấy làm lạ không hiểu vì sao mình còn không bị hôn mê, không chỉ như thế, cư nhiên còn có thể chống đỡ nở nụ cười.

“Cơ quan này cực kì linh mãnh, cho dù ngài võ công trác tuyệt đến mức có thể trong một chớp mắt chém ta làm ba ngàn sáu trăm mảnh, nhưng chỉ cần một mảnh trong ba ngàn sáu trăm mảnh này đụng phải cơ quan... Ngài liền có khả năng nhìn thấy ta rồi. Trên đường xuống hoàng tuyền, chúng ta kết bạn mà đi, có gì cũng có thể tâm sự... không phải cũng bớt cô đơn sao?”

Đau nhức trên tay hơi giảm, lại vẫn bị túm chặt không có kẽ hở.

“Hừ! Thì ra ta nhìn nhầm rồi...” Cao nhân thay đổi khẩu khí trêu chọc vừa rồi, trầm giọng nói: “Con nhóc, ngươi muốn gì?”

“Trước để cho ba đồng bạn của ta rời đi.” Ta do dự một chút, đơn giản sử dụng công phu sư tử ngoạn, ra giá trên trời, “Còn có... cho dù là ngài có ân oán với người nào ở đây, cũng đều xóa bỏ, thế nào?”

Quách đại hiệp là người thành thật, ta tự nhận thấy hẳn cũng không có bản sự trêu chọc loại tuyệt thế cao nhân này —— nếu là một đoàn quân Kim Mông Cổ gì đó thì có lẽ còn có chút quan hệ. Cho nên ta đoán hơn phân nửa là y đến vì Hoàng cô nương hoặc là Âu Dương thiếu chủ, mà lớn hơn nữa có thể là... Vì hai người phía sau bọn họ mà tới...

Nếu là như vậy, tình thế nói không chừng còn nghiêm trọng hơn so với ta tưởng tượng, bùa hộ mệnh bao nhiêu cũng vẫn là ít a.

Cao nhân cư nhiên giật mình, mới kinh ngạc nói: “Người nói cái gì?”

“Ngài là tiền bối cao nhân, tánh mạng đương nhiên đáng giá hơn so với chúng ta, vụ mua bán này hẳn là cũng có lợi đi... Ngài chỉ cần thề không đả thương tính mạng mọi người, ta liền buông cơ quan này, thế nào?”

Y “Ha ha” cười, “Thề thì dễ dàng, chỉ là... Con nhóc, người không sợ ta xoay người liền đổi ý sao?”

Nếu là ở một thời đại khác ta sẽ sợ, nhưng nơi này là thế giới Xạ Điều dưới ngòi bút của Kim lão gia tử a... Mọi người đều muốn làm đại hiệp...

Bất quá vì bảo đảm an toàn, ta vẫn quyết định lấy lời nói chèn ép y một chút:

“Tiền bối võ công trác tuyệt, tất nhiên là bậc tiền bối trong võ lâm, sao có thể thất tín với tiểu bối chúng ta? Cho dù là ‘Tây độc’ nổi tiếng âm hiểm độc ác cũng sẽ không làm ra chuyện đó...”

Không biết những lời này của ta chạm tới huyết cườì nào của cao nhân, y đột nhiên ôm bụng phá lên cười.

“Nói rất đúng! Lão độc vật quả nhiên thanh danh lan xa, chắc chắn, ngay cả một con nhóc cũng biết hẳn nổi tiếng âm hiểm độc ác. Bất quá... Con nhóc lá gan rất lớn a...”

“Ách?”

“Dù là ta cũng phải cho lão độc vật vài phần mặt mũi.” Y đứng thẳng dậy, trong giọng nói còn mang theo ý tiếc nuối. “Đúng là chưa bao giờ mắng thống khoái như vậy trước mặt hẳn...”

=_=_!!

Ta đã hoàn toàn không dám nhìn sắc mặt Âu Dương thiếu chủ rồi... Tuy rằng thật sự không phải ta cố ý làm mất mặt cha hẳn... Ô ô ô...

“Hoa tỷ tỷ chớ sợ.”

Hoàng Dung cười khanh khách tiến lên vài bước.

“Chúng ta một đường tới đây bất quá chỉ là du sơn ngoạn thủy, chưa từng phóng hỏa giết người, lại chưa từng vi phạm pháp lệnh, chỉ ra tay khiển trách vài kẻ làm điều ác, cũng chỉ là vì dân trừ hại, thân là tiền bối cao nhân, sao có thể không phân rõ thị phi đúng sai chứ?”

“Con nhóc kia thực thông minh, biết vòng vo mắng người a...”

Lời còn chưa dứt, cao nhân đột nhiên tùy ý phất ống tay áo, ta lập tức thấy hoa mắt.

Chỉ trong nháy mắt như vậy, cái hộp kia đã dàng hoàng nằm trong tay y —— cổ tay ta cũng được thả ra.

Cơ hồ ngay lập tức, có người từ phía sau ôm lấy thắt lưng ta, lui về phía sau mấy trượng, dừng ở bên cạnh hai người Tĩnh, Dung.

Cao nhân kia giống như không hề nhìn thấy, ngay cả mí mắt cũng không nâng một chút, đùa nghịch cái hộp.

“Ngay cả nút dải rút cũng chưa từng mở ra, thiếu chút nữa bị người dọa rồi, ờ... Con nhóc tâm tính không tệ... Đón lấy!”

Y đột nhiên vung tay, ném cái hộp lại phía này.

Không biết nếu đón lấy có thể bị gãy tay gãy chân không a, nhưng mà nếu không đón, vạn nhất sơ suất khiến cái nút kia bung ra... Lúc đấy mới là tai bay vạ gió.

Đón thì đón... Ta cần chặt rằng, đang muốn vươn tay, Âu Dương thiếu chủ lại giành trước một bước.

Hắn phát chiết phiến, cái hộp kia liền quay tròn quanh chiết phiến vài vòng, vừng vàng rơi xuống bàn tay hắn.

Nhìn dáng vẻ thoải mái của hắn, hình như chỉ là một cái ném đơn giản, không có nội lực, cạm bẫy linh tinh gì ...

Ta vừa thở dài nhẹ nhõm một hơi, chợt nghe cao nhân ở đối diện ‘Y’ một tiếng, ngạc nhiên nói:

“Lúc này ngươi còn che chở nó làm gì? Con nhóc này nội lực còn thâm hậu hơn ngươi, hơn phân nửa là phần trư ăn lão hổ...”

“A?”

“A?”

Hai người Tĩnh Dung dường như đồng thời lớn tiếng kinh hô.

Cho tới bây giờ ta cũng chưa từng nghĩ tới... chuyện này sẽ bị người ta phát hiện ra bằng cách này...

Chuyện Lý Lưu Phong đem tám mươi lăm năm công lực truyền cho ta, ta chỉ nói với Giang Nam Thất Quái — lần đó Mai tỷ tỷ “phát hiện nói dối” chỉ là ngoài ý muốn.

Loại chuyện truyền công này không thể tưởng tượng được... cũng không có nhiều người tin, cái loại ‘chỉ có nội lực, không biết chút võ công nào’ nghe qua lại càng giống nói nhảm.

Đụng tới loại chuyện như vậy, ta cũng biết không thể không cảnh giác là chuyện đương nhiên.

Cho nên... Cho dù là Hoàng cô nương lặng lẽ kéo Quách đại hiệp một phen, cho dù là vô thức đề phòng... Kỳ thật ta cũng hoàn toàn có thể hiểu được, thật sự... Không có gì khổ sở cả...

Đổi lại là ta cũng sẽ như vậy thôi...

Mặc kệ nói thế nào, cùng người... ừm... duy trì khoảng cách an toàn cũng vẫn tốt hơn...

Bất quá, rốt cuộc là phải lui lại bao xa mới đủ khiến cho người ta yên tâm đây? Ta gãi gãi đầu, thử lui lại hai bước.

Bả vai bỗng nhiên lại bị người ta đè lại.

“Ngươi chưa từng học qua nửa điểm võ công, làm sao tiếp được lực ném của tiền bối? Về phần nội lực là do có nguyên nhân sâu xa khác, lão nhân gia ngài ánh mắt tinh tường, không thể ngay cả điểm này cũng không nhìn ra đi?”

Ách? Cái kia... Nói lại... Âu Dương thiếu chủ hắn làm sao mà biết?

Cao nhân rõ ràng bị câu nói châm chọc này của Âu Dương thiếu chủ làm ghen, ngừng lại, mới thổi râu trừng mắt nói:

“Loại chuyện này đương nhiên chỉ có Tiêu Dao phái mới làm được, ngươi cho là chỉ có lão độc vật nhà ngươi biết, lão khiêu hóa ta không có kiến thức chắc?”

...

...

...

Lão khiêu hóa? Nếu ta nhớ không lầm, trong toàn bộ Xạ Điều chỉ có một nhân vật tự xưng như vậy...

Uy! Sẽ không phải là thật đi!

Loại tiền bối cao nhân động kinh này, rốt cuộc làm sao lại là Hồng Thất Công được a!

Âu Dương thiếu chủ dường như đã đoán được từ trước, chấp tay nói. “Vân bối Âu Dương Khắc, bá kiến Hồng bang chủ.”

Cao nhân được hấn gọi là ‘Hồng bang chủ’ vỗ đùi, ảo não nói: “Vốn đang định trêu đùa mấy đứa nhỏ các ngươi một phen, tiểu tử này...”

Y trừng mắt nhìn Âu Dương thiếu chủ một cái, lại nói tiếp: “Ngươi là con lão độc vật? Còn chưa học được bốn thành công phu của cha ngươi, nhưng tâm địa xấu xa thì đã học được mười phần mười... Hấn còn chưa có chết đi?”

Lời này tương đương đã tự thừa nhận thân phận rồi.

Âu Dương thiếu chủ cười khổ đáp, “May nhờ Hồng bang chủ nhớ thương, gia thúc thân thể mạnh khỏe, sức khỏe dồi dào...”

“Ồ, hóa ra là cháu.” Y quay đầu nhìn về phía Hoàng Dung, “Ngươi là con gái hay cháu gái Hoàng lão tà? Chắc chắc, ánh mắt này, cái mũi này thật sự rất giống hấn...”

“Ngài biết cha ta?”

“Ồ, thì ra là con gái.” Y lại quay đầu nhìn về phía Quách Tĩnh, “Tiểu tử ngốc này là con nhà ai? Ta coi ngươi tay chân trầm ổn, nội công căn cơ không kém a.”

...

...

...

Bọn họ ở bên cạnh một hồi một đáp thật sự hăng say, ta hoàn toàn bị sét đánh thành tro bụi.

Hồng Thất Công Hồng Thất Công Hồng Thất Công Hồng Thất Công...

Lật bàn!

Vì sao Hồng Thất Công cứ nhiên không mặc trang phục ăn mày rách vá?

Vì sao Hồng Thất Công trong tay không có Đả Cẩu Bổng, bên hông không có hồ lô rượu?

Vì sao Hồng Thất Công cứ nhiên lại giống như Chu Bá Thông, khiến người ta phải kinh ngạc như vậy?

Hơn nữa... Quan trọng nhất là... Vì sao mười ngón tay của y đều yên ổn mọc trên bàn tay? Bằng không ta vừa liếc mắt là đã có thể nhận ra a!

Này còn tính ‘Cửu Chỉ Thần Cái’ cái nổi gì, ngoại hiệu của y nên đổi thành ‘Thập Chỉ Thần Cái’ đi ... Thế này chẳng phải tùy tiện tìm một tên ăn mày nào đó là có thể giả dạng được sao.

...

Kim lão gia tử ngươi là đồ đại lừa dối!

Ta muốn trả vé! Ta muốn bãi công! Ta muốn...

Còn chưa nghĩ ra ta rốt cuộc muốn làm gì, thân hình Hồng Thất Công đột nhiên chợt lóe, đứng ở trước mặt ta, cười hì hì nói:

“Con nhóc, ngươi lại là người nào của Tiêu Dao phái?”

Ta lại muốn lật bàn rồi... Vì sao bang chủ Cái Bang lại kiêm chức cảnh sát chạy tới điều tra hộ khẩu a, không lẽ lúc này Cái Bang thật sự có nguy cơ tài chính? (= = Cái Bang còn có thể có nguy cơ tài chính thế nào được nữa)

Ta ngoài cười nhưng trong không cười, nghe rằng với y: “Thô sử nha đầu.”

Câu trả lời này tựa hồ hoàn toàn ngoài dự đoán của y, y ngẩn người, mới nhú mày nói:

“Tiêu Dao phái sao lại có thô sử nha đầu gì, sư phụ ngươi là ai?”

“Ta không có sư phụ.”

Tuy rằng Lý Lưu Phong đem một thân công lực truyền cho ta, nhưng không thu ta làm đồ đệ, cho nên... Ta không phải đệ tử Tiêu Dao phái...

Hồng Thất Công sờ sờ cằm, “Chẳng lẽ là đại sư thụ nghệ, vậy sư huynh ngươi là ai? Sư tỷ?”

(đại sư thụ nghệ: võ công do sư huynh, sư tỷ thay sư phụ truyền cho)

Ta bị y hỏi phiền muốn chết, không nhịn được rống lên: “Ta không có gì hết!”

Chung quanh bỗng nhiên yên tĩnh lại.

Ách... Ta chớp chớp mắt, vội vàng bổ sung:

“Ta là nói sư huynh sư tỷ cái gì... dù sao những người mang chữ ‘sư’ cũng đều không có...”

“Y? Con nhóc ngươi tư chất rất tốt, người nọ truyền công lực cho ngươi sao lại không dạy ngươi võ công?”

Hồng Thất Công gãi gãi đầu, “Cho dù là vội vã truyền công không kịp tự mình dạy ngươi, nhất định cũng phải có an bài khác mới đúng...”

Ta thừa nhận lực chú ý của ta hoàn toàn bị bốn chữ “Tư chất rất tốt” này hấp dẫn.

Đời này còn chưa từng có người nào khen ta “Tư chất rất tốt”... Đương nhiên đời trước cũng không có...

Tuy rằng những lời này người ta cũng chỉ là nhìn qua mà đánh giá, nhưng dù sao cũng là Bắc Cối Hồng Thất Công võ công hàng đầu đánh giá a, tâm chuộng hư vinh của ta nhảy mất được thỏa mãn thật lớn, nếu y không nói tiếp câu sau...

“Bị sát khí của ta dọa thành như vậy, con nhóc, ngươi vẫn là người đầu tiên.”

...

...

...

Hồng Thất Công, ta liều mạng với ngươi!

Ta nước mắt giàn giụa bắt đầu điên cuồng lực túi.

Bạo Vũ Lê Hoa Châm của ta đâu, Miêu Cương Ngũ Độc Tán của ta đâu, Thiên Tuyệt Địa Diệt của ta đâu... Không cần nói với ta đó là của Cổ Long, đó là của Lam Phượng Hoàng, đó là của Hắc Sơn Lão Yêu... Phải biết rằng khi con người ta bạo phát, kì tích gì cũng có thể phát sinh...

Bạo Phát Đẳng vạn tuế!

Kỳ thật... Ta cũng chỉ nhớ rõ tới như vậy mà thôi...

Cuối cùng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ta thật sự không có ấn tượng... Đại khái là khi người ta mất lý trí đều như vậy đi...

Căn cứ những gì Âu Dương thiếu chủ còn nhớ mà sửa sang thuật lại... Đại khái như sau:

Nghe nói... Ta lực túi da một lượt, hai tay cầm mười bảy mười tám lọ gì đó, lộ ra dày đặc răng nhọn (←điều này thực khả nghi), từng bước một đi về phía Hồng Thất Công.

Sau đó Hồng Thất Công liền nhanh như chớp lủi lên cây.

(Uy! Y là khỉ sao?)

Sau đó... Hai chúng ta liền một trên cây, một dưới đất triển khai mắng chửi suốt một canh giờ (← tiếp tục hoài nghi), nội dung thiên biến vạn hóa nhưng chủ yếu có thể quy kết lại thành bốn câu.

“Hồng Thất Công ông xuống dưới cho ta!”

“Có ngốc mới xuống!”

“Hong Thất Công, có bản lĩnh ông xuống đây!”

“Con nhóc, có bản lĩnh ngươi đi lên!”

...

73. Q.3 - Chương 73: Cứu ‘chỉ’ Thần Cái

Hong Thất Công, là một vị có ảnh hưởng vô cùng sâu xa tới nhân sinh quan, thế giới quan của ta.

Hay nói một cách chính xác hơn, sự tồn tại của y hoàn toàn làm đảo điên tất cả những hiểu biết của ta về thế giới này.

Nếu nói cái tên động kinh giống như Chu Bá Thông này lại là Hong Thất Công, vậy thì thế giới này còn có chuyện gì là không có khả năng xảy ra nữa?

Sau này cho dù có nhìn thấy một con heo bay trên trời, ta nghĩ ta cũng có thể nhìn mà mặt không đổi sắc, tim không loạn nhịp.

Ờ... Không phải lỗi chính tả, vị Hong Thất Công này chính là Cứu “Chỉ” Thần Cái...

Nghe nói y chỉ cần nhìn thấy hoặc là người được kỳ trân dị vị, ngón trở tay phải sẽ máy động không ngừng — nhân tiện nói một câu, điểm này trong bữa cơm chiều, ta cùng Hoàng cô nương đã cùng nghiệm chứng.

Sự thật chứng minh, cái ngón tay kia cho dù bị trói lại như bánh trưng, lúc món gà nướng ra lò, cũng vẫn máy động không ngừng... Thật đúng là một thứ quỷ dị a...

Được rồi, trở lại chính đề đi.

Tóm lại là khi Hong Thất Công còn là Hong Thất, từng bởi vì tham ăn mà làm hỏng một chuyện lớn, trong lòng cực kỳ hối hận. Vì biểu đạt thành ý ăn năn, cùng với cảnh giới chính mình về sau không được tái phạm sai lầm như vậy nữa, vì thế dứt khoát chặt một ngón chân mình...

“Không phải là ngón trở của ông động loạn sao, vì cái gì cuối cùng lại chặt ngón chân?” Vấn đề này ta nghi hoặc thật lâu rồi.

Trên gương mặt không dễ nhìn ra tướng mạo sẵn có của Hong Thất Công, đột nhiên lộ ra một chút sắc đỏ.

“Vốn là ta định chặt ngón trở... Nhưng mà khi đó từ lâu cách vách vừa bùng món ‘Thịt đông pha’ lên... Cái ngón trở này không chịu thua kém máy động loạn lên, một đao kia liền chém trượt...”

Vì thế...

Từ đó về sau y thiếu đi một ngón chân, trên giang hồ liền nhiều ra một ‘Cứu Chỉ Thần Cái’ tiếng tăm lừng lẫy ... (=)) ta chết mất, hóa ra là chém trượt trúng phải chân =))))))

Ta thực không cho y mặt mũi, ôm bụng lăn ra cười tại chỗ.

Cứu “Chỉ” Thần Cái Hong Thất Công Hong lão tiên bối vẽ mặt ai oán nhìn ta lăn lộn dưới đất... Trừ lần đó ra, y cũng không làm gì ta được nữa.

Ai bảo thân phận y đã được làm sáng tỏ rồi, ai bảo y là cao nhân tiên bối hành hiệp trượng nghĩa làm gì!

Cho dù đủ loại hành vi khiến người ta giận sôi gan lúc trước y làm, có thể miễn cưỡng giải thích thành “mai danh ẩn tích để khảo sát tâm tính văn bối”, nhưng hiện tại trong tình huống ta giáp mặt cong lên hai móng vuốt, y cũng chỉ có thể “tự trọng thân phận” không thể ra tay, nếu không chính là “ỷ mạnh hiếp yếu” khi dễ văn bối.

Theo góc độ này mà nói, kỳ thật làm đại hiệp thực không có ích gì. Còn không ung dung tự tại bằng Âu Dương Phong đại thúc bỏ qua tự tôn mà làm người xấu...

Nói đến Âu Dương Phong đại thúc... Ách...

Ta hơi xê dịch thân mình, nhanh chóng liếc trộm Âu Dương thiếu chủ một cái, hắn chính đang nghiêng đầu thấp giọng nói cái gì đó với Hoàng Dung, vẻ mặt sung sướng mà thoải mái.

Kỳ thật ta hắn là phải nói xin lỗi... cùng nói lời cảm ơn, chỉ là ta còn chưa nghĩ ra nên nói như thế nào... cùng với nói khi nào... Ách... Hiện tại đương nhiên không thích hợp...

Cho nên, vẫn là ngày mai rồi nói sau...

Ta thở ra một hơi thật dài.

Lúc này đã là ban đêm, đóng cửa trước mặt cháy cực vượng, theo tiếng vang nhỏ lép bép, thỉnh thoảng có ánh lửa đỏ bắn ra, bị nhiệt khí bốn phía thổi mà chậm rãi di động, chớp tắt.

“... Ta nghe phụ thân nói, Hồng lão tiên bối có một bộ võ công, quả nhiên là thiên hạ vô song, cổ kim độc bộ, thậm chí Toàn Chân giáo Vương Trùng Dương cũng phải kiêng kị ba phần, tên là... tên là... ừm, sao ta lại không nhớ ra nhỉ...”

Hoàng Dung nghiêng đầu nhú mày, trầm tư suy nghĩ, thoát nhìn rất thật.

Hồng Thất Công vò đầu bứt tai đợi một lúc lâu, rốt cục không nhịn được tự báo gia môn: “Tên là ‘Hàng Long Thập Bát Chương’ !”

Hoàng Dung lập tức đánh xà tùy côn vượt mông ngựa, “Đúng đúng đúng, phụ thân thường thường nhắc tới, nói võ công người bình sinh bội phục nhất chính là ‘Hàng Long Thập Bát Chương’ rồi!”

(Đánh xà tùy côn: giản lược của câu “Mộc côn đánh xà, xà tùy côn thượng”. Ngụ ý tranh thủ cơ hội, thuận thế làm để đạt được lợi ích.)

Ta suy nghĩ... nếu ngày nào đó Hoàng đảo chủ nghe được lời đánh giá mà y chưa từng nói này... Không biết có thể bị tức hộc máu hay không...

Tâm tính cao nhân kì thật cũng không khác biệt nhiều lắm so với những kẻ tai to mặt lớn.

Nếu người qua đường giáp ắt binh đao khen y võ công lợi hại, cảm giác cũng chỉ là bình thường bình thường;

Nhưng chỉ cần người có thân phận tương đương khen y hai câu, cho dù có khiêm tốn tới mức nào, trong lòng cũng không khỏi đắc ý một phen.

Huống chi vị Hồng Thất Công này lại không phải là một kẻ rụt rè.

Chỉ thấy y dừng mảnh võ đài, vẻ mặt tỏa sáng nói: “Hóa ra cha người nói như vậy a!”

Vừa nói lại vừa liếc mắt nhìn Âu Dương thiếu chủ, rất có ý tứ hàm xúc “Thúc phụ người lại không nhìn ra được, kiến thức không bằng người”...

...

...

...

Vì không phá hư đại kế Hoàng cô nương thay Quách đại hiệp lừa Hồng Thất Công, ta nhịn cười đến mức ruột cũng sắp co rút rồi... Thật sự không ổn, ta cảm thấy hắn là ta nên kiếm chỗ nào cười một trận thì tốt hơn...

Còn chưa kịp hành động, Hồng Thất Công lại mở miệng rồi, trong giọng nói dường như là có thêm vô hạn cảm khái.

“Bất quá cha người kỳ tài ngút trời, võ công chiêu thức tự thành một phái, điểm này lão khiêu hóa thực là không bằng rồi.”

Y dừng một chút, mới tiếp tục nói:

“ ‘Hàng Long thập bát chưởng’ là tuyệt học Cái Bang, vốn có hai mươi tám chiêu. Vào thời Bắc Tống, bang chủ đời thứ mười lăm của bản bang là Kiều Phong võ công cái thế, tinh giản chưởng pháp vốn có, lại sửa sang, cải biến, cuối cùng định ra mười tám chiêu, được nghĩa đệ Hư Trúc của Linh Thửu cung đại truyền. Từ đó truyền qua nhiều thế hệ, đã hơn trăm năm.”

Hư Trúc đại truyền Hàng Long thập bát chưởng... chuyện này... vẫn là lần đầu ta nghe nói tới...

Ta đoán đại khái là vì có chuyện truyền công trăm năm trước đó, cho nên Cái Bang cùng Linh Thửu cung bắt đầu có qua lại, hơn phân nửa cũng sẽ luận bàn võ học một chút, cho dù sau này mất đi liên hệ, trong bang cũng nhất định có ghi chép lưu truyền lại tới nay.

Khó trách Hồng Thất Công liếc mắt một cái liền nhìn ra nội công của ta là thuộc phái Tiêu Dao...

Hoàng Dung đột nhiên “Y” một tiếng, “Nếu là tuyệt học Cái Bang, vì cái gì vị Kiều bang chủ kia không tự mình truyền, mà muốn cho nghĩa đệ truyền thay chứ?”

Không hổ là Hoàng cô nương... Lập tức liền bắt được vấn đề trọng điểm...

Ta vĩnh tai chờ nghe Hồng Thất Công giải thích.

Nội dung thật ra cũng không có gì khác so với Thiên Long Bát Bộ, đơn giản chính là thân thể Kiều Phong bị phát hiện, bị trục xuất khỏi Cái Bang, khôi phục họ Tiêu, đến Khiết Đan làm Nam Viện đại vương, cuối cùng vì ngăn cản đại quân Khiết Đan đã tự sát ở Nhạn Môn Quan, vân vân.

Nhưng mà, nhưng mà...

Ta nhin lại nhin, rốt cục vẫn không nhin được hỏi:

“A Châu đâu?”

Lời vừa ra khỏi miệng, nhìn đến vẻ mặt nghi hoặc của Hồng Thất Công, ta đã biết mình vừa hỏi một vấn đề ngu xuẩn.

Cho dù là chính sử giấy trắng mực đen ghi lại, hay là chuyện xưa truyền kì, tiêu điểm chú ý của mọi người cho tới bây giờ vẫn đều là ở chỗ nhóm anh hùng hảo hán hào hùng vạn tượng như thế nào, vào sinh ra tử như thế nào...

Về phần những chuyện râu ria của họ... Hơn phân nửa là chẳng có người nào nhớ tới rồi...

Âu Dương thiếu chủ nhíu mày, hỏi một câu.

“A Châu... Là ai?”

“Ách...”

Ta gãi gãi đầu, nhìn quanh bốn phía, phát hiện còn có ba người vẻ mặt chờ mong nhìn ta... Đành phải nhận mệnh bắt đầu kể chuyện xưa, hơn nữa thuận tay quy kết tất cả cho ‘một quyển sách cổ trong lúc vô ý đã đọc được’ (=.=).

“Thì ra là thế... Cái chết của A Châu cô nương kia xem như cũng có ý nghĩa rồi, Kiều bang chủ anh hùng cái thế, lấy bản thân ngăn cơn sóng dữ, nâng ở tuổi vàng có biết hân là cũng vui mừng.”

Quách đại hiệp đại lực gật đầu, hiển nhiên là tương đương đồng ý với thuyết pháp này.

Hắn đồng ý, Hoàng cô nương tự nhiên cũng không có dị nghị gì.

Đại nhân đại nghĩa, vì nước vì dân, đương nhiên là đáng kính nể, chỉ là... Bọn họ vì không làm thất vọng mọi người, hơn phân nửa sẽ phụ bạc một người...

Ta bĩu môi, không bình luận.

Vừa nhắc đầu... Lại thấy vẻ mặt Âu Dương thiếu chủ có chút suy nghĩ...

Có Hoàng cô nương ở đây, tự nhiên là không thiếu được mĩ thực, Hồng Thất Công tự nhiên cũng không chạy thoát đi đâu được.

Y vốn định bỏ đi, ngửi thấy hương vị gà nướng, làm thế nào cũng không bước được chân.

Cho nên kỳ thật không cần ta làm bất cứ chuyện gì, tình tiết sau đó liền tự động phát triển theo nguyên tác rồi.

Tục ngữ nói “Cẩn người miệng mềm, bắt người tay ngắn”, huống chi ban ngày còn xảy ra chuyện náo loạn gà bay chó sủa như vậy, phàm là người có chút đạo đức đều biết nên làm gì đó để gọi là ‘đền bù’ đi, càng không cần phải nói vị này là Hồng Thất Công nhiều năm hành hiệp trượng nghĩa.

Cho nên sau khi một mình xơi hết một con gà nướng, y rốt cục có chút mồm mép lém lỉnh nói:

“Lão khiêu hóa xưa nay không nhận ân huệ của người khác, ăn đồ ăn ngon như vậy, không dạy các người mấy chiêu không được.”

Y liếc liếc mắt nhìn Âu Dương thiếu chủ cùng Hoàng cô nương, “Hai người các người tự nhiên là không cần ta dạy... Con nhóc này lão khiêu hóa lại không dạy được, chỉ còn tiểu tử ngốc này...”

“Vì sao ông lại không dạy được ta?”

Tuy rằng ta cũng không muốn học, nhưng mà cứ nghĩ tới lúc trước y nói ta “tư chất rất tốt” là vì bị sát khí của y dọa cho sợ chết khiếp... Chuyện này... liền không nhịn được muốn gây chút phiền toái cho y.

“Lộ tuyến võ học của Tiêu Dao phái không tầm thường, lão khiêu hóa tuy rằng biết, lại không biết tập luyện như thế nào. Nếu chiếu theo võ công bình thường mà dạy người, chỉ sợ rất dễ tẩu hỏa nhập ma.”

Vừa nghĩ tới Mai tỷ tỷ tẩu hỏa nhập ma cơ hồ hai chân tàn phế, ta liền không nhịn được run lên, run lên.

Nàng tốt xấu gì cũng còn có thể bắt người làm ngựa cưỡi, nếu đổi thành ta thì chỉ có thể bò... Loại viễn cảnh ảm đạm này, ta một chút cũng không chờ mong.

Hồng Thất Công đột nhiên chỉ Âu Dương thiếu chủ.

“Con nhóc nếu muốn tập võ, không ngại hỏi tiểu tử này một chút, võ công Bạch Đà sơn bọn họ và Tiêu Dao phái cùng một đường...”

“Việc này không dám phiền Hồng lão tiên bối ngài lo lắng rồi.” Âu Dương thiếu chủ ngắt lời y, nhẹ phe phẩy chiết phiến, cười đến cực kỳ chân thành tha thiết đưa ra một đề nghị khác:

“... Không bằng lo lắng một chút chuyện của Quách huynh, như thế nào?”

Kết quả của việc lo lắng là Quách đại hiệp lập tức bị Hồng Thất Công túm áo lôi đi, Hoàng cô nương cũng theo sát phía sau.

Trong toàn bộ chuyện này, ta chỉ có một tác dụng duy nhất, chính là nước mắt lưng tròng, chỉ trời mà cam đoan với Quách đại hiệp: Giang Nam thất quái tuyệt đối sẽ không vì việc này mà trục xuất hẳn ra khỏi sư môn...

Ba người nhao nhao ồn ào nhanh chóng biến mất ở chỗ sâu trong rừng cây.

Bốn phía nhất thời im lặng.

Không biết vì cái gì, loại yên tĩnh thình lình xảy ra này, ngược lại, lại làm cho người ta cảm thấy rất áp lực... Đương nhiên, hẳn là cũng có liên quan tới vị Âu Dương thiếu chủ vẻ mặt bình tĩnh đang ngồi bên cạnh kia...

Theo những lý do thoái thác mà Hồng Thất Công vừa nói, thể chất của ta đại khái là thuộc loại... có cảm ứng siêu linh mẫn đối với nguy hiểm đồng thời cũng vô cùng dễ dàng cảm nhận được áp lực ‘khí’, bởi vậy lúc trước mới có thể bị sát khí y phát ra làm cho giống như bệnh tim tái phát.

Lúc này không lẽ Âu Dương thiếu chủ cũng đang tỏa sát khí chơi?

Nếu không sao ta lại cảm thấy từ phía hắn cũng truyền đến một loại ‘khí’ cường đại áp bức? Hơn nữa càng ngày càng mạnh, càng ngày càng gần...

“Cô... lại suy nghĩ cái gì rồi?”

Giọng nói thình lình vang lên bên tai khiến ta sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Đây... đây... người này tới gần như vậy từ khi nào! Ta oán hận ngẩng đầu trừng mắt nhìn hắn.

Bất quá, loại ‘sát khí’ này của ta hiển nhiên không có chút ảnh hưởng nào đối với Âu Dương thiếu chủ, cho nên người ta vẫn như trước, cười đến xuân về hoa nở phe phẩy chiết phiến, còn có tâm tình trêu chọc ta.

“Sao lại trở nên nhát gan như vậy rồi? Ta thấy khi cô nói chuyện cùng Hồng lão tiên bối, cũng không giống thể này a...”

Vị kia cho dù võ công cao tới đâu, cũng chỉ là một kẻ đơn thuần... Âu Dương thiếu chủ ngài lại không đơn giản như vậy...

Ta nhe răng với hắn, ngoài cười nhưng trong không cười.

“Như thế xem ra... Nhưng thật ra ta đã đoán sai.” không biết hắn nghĩ tới cái gì, ngừng lại một chút, mới cười tiếp tục nói, “Vốn tưởng rằng cô có việc muốn hỏi, mới muốn ba người kia rời đi...”

Ta ngẩn ra.

Kỳ thật... Ta thật sự có nhiều chuyện muốn hỏi hắn cho rõ ràng.

Tỷ như vì cái gì hắn lại biết ta có nội lực, tỷ như vì cái gì hắn cố ý ngắt lời Hồng Thất Công...

Còn có... vì cái gì hắn nhất định phải theo chúng ta đi Giang Nam? Lúc đầu ta vốn nghĩ là hắn truy Hoàng Dung, nhưng mà hiện tại xem ra... tựa hồ lại không hoàn toàn là như vậy...

Nhưng cẩn thận ngẫm lại, lại cảm thấy không có gì để hỏi cả.

Đáp án hắn nói với ta, nhất định sẽ không thể nhận ra là thật hay giả... Cho dù có biết cũng không có ý nghĩa gì.

Cho nên...

Ta lắc lắc đầu, tùy tay nhặt một nhánh cây, nghịch nghịch đốt lửa trước mặt.

Yên lặng một lúc lâu, thanh âm Âu Dương thiếu chủ mới lại lần nữa vang lên.

“Tiêu Dao phái cùng Bạch Đà sơn quả thật có quan hệ sâu xa... Chỉ là thúc phụ luôn luôn giữ kín như bưng chuyện này, không hề đề cập tới, bởi vậy đúng là ngay cả ta cũng không biết nội tình. Hồng lão tiên bối kiến thức rộng rãi, nhưng điều mà y biết cũng chưa chắc đã là chân tướng sự thật.”

Hắn mỉm cười.

“Mới vừa rồi nếu để mặc y nói lung tung tiếp, hơn phân nửa cô sẽ tin là thật. Ngày sau cho dù ta có nói gì đi chăng nữa, tất nhiên cô cũng sẽ tin y không tin ta... Ta nói đúng không?”

“Ách...”

Ta không nhận được có điểm chốt dạ liếc nhìn hắn một cái, cũng may thoát nhìn hắn không giống như có vẻ tức giận.

Người này nói chuyện, độ tin cậy không thể bằng Hồng Thất Công rồi, đây là sự thật a, phải chốt dạ cũng nên là hắn chứ... Vì sao cư nhiên lại là ta...

Âu Dương thiếu chủ liếc mắt nhìn ta một cái, bỗng nhiên nói: “Khối ngọc bội trên người cô...”

“A?” Ta theo bản năng cách quần áo sờ sờ ngọc bội đeo trên cổ.

Hắn dừng một chút, mới nói: “... Tạm thời cho ta mượn xem, được không?”

Nghe qua cũng ôn hòa giống như khẩu khí nửa thật nửa giả của hắn bình thường, nhưng mà không biết vì cái gì, ta lại cảm thấy trong giọng nói của hắn mang theo một tia khẩn trương không dễ nhận thấy... như thể này vẫn là lần đầu tiên...

Đại khái là thứ này đối với hắn có ích lợi gì đi?

Ta vừa nghĩ như vậy, vừa cúi đầu tháo ngọc bội xuống đưa cho hắn.

Âu Dương thiếu chủ cứ nhiên sững sốt sững sốt, mới đưa tay đón lấy.

Khiến ta nhìn mà trong lòng mắng thầm.

Rõ ràng là hần muốn mượn ta, vì cái gì trên mặt cứ nhiên lại tỏ vẻ bất ngờ không tưởng tượng được như vậy? Người này rốt cuộc cho rằng ta keo kiệt tới mức nào a...

Âu Dương thiếu chủ cầm ngọc bội nhìn nhìn, liền ngẩng đầu hỏi ta:

“Có thể để ta tách ra xem không?”

Ách... Người này nhãn lực thật tốt, cứ nhiên liếc mắt một cái liền nhìn ra ngọc bội này là từ hai khối hợp lại thành...

Ta gật gật đầu, sau đó...

Trợn mắt há hốc mồm mà nhìn hần lấy từ chỗ giữa hai mảnh ngọc bội ra một tờ giấy mỏng như cánh ve.

Không phải chứ...

Khối ngọc bội này ta đã đeo mười năm rồi, khi vừa lấy được, nó vẫn còn rất mới, không có việc gì thỉnh thoảng vẫn mở ra chơi. Ta dám nói tất cả các góc của nó đều đã bị ta sờ lần hết rồi, tại sao cho tới bây giờ ta vẫn chưa từng phát hiện bên trong đó còn giấu thứ gì?

Ta hóa thạch tại chỗ rồi.

Âu Dương thiếu chủ mở tờ giấy kia, nhìn thoáng qua, nhẹ nở nụ cười.

“Thì ra là thế a...” Hần xoay tay lại đưa tờ giấy mỏng kia cho ta, cười nói: “Cô cũng nhìn xem.”

Ta do dự một chút, trong đầu nhanh chóng hiện lên những suy nghĩ như ‘không biết liệu có thể bị diệt khẩu hay không’... nhưng vẫn bị lửa bát quái hừng hực thiêu đốt đánh bại, đưa tay nhận lấy.

Vốn nghĩ đến sẽ là tàng bảo đồ linh tinh gì đó, vừa thấy... Thật sự là có điểm thất vọng...

Tờ giấy kia vừa mỏng vừa nhỏ —— nếu không cũng không thể nhét vào trong ngọc bội được —— mặt trên cũng chỉ viết tổng cộng hai chữ, một chữ là “Tam”, một chữ khác là “Thất”.

Ta cũng biết có loại dược liệu gọi là “Tam thất”, nhưng mà hần không phải là ý này đi.

Lại nhìn thêm vài lần... Nét chữ kia tú lệ, giống như bút tích của phụ nữ, hơn nữa... Thoạt nhìn còn có điểm quen mắt...

Âu Dương thiếu chủ cười yếu ớt phe phẩy chiếc phiến trong tay, khí định thần nhàn nói:

“Cô có nhận ra nét chữ này là do ai viết không?”

Ta không dám khẳng định, nhưng hình như là...là...

“Những chữ này là Lý tiên bối tự tay viết, tờ giấy này cũng là bà ấy tự tay đặt vào ngọc bội của cô. Ngay cả việc này... cũng là bà ấy tự nói với ta...”

Đáp án của hần khiến ta lâm vào trạng thái hỗn loạn chưa từng có.

Vô số nghi vấn giãy giụa giống như bọt khí trước sau ào ào thoát ra, ta cố gắng nhớ lại từng chuyện, từng chuyện khi ở chung với Lý Lưu Phong, muốn tìm ra lý do, lại phát hiện tất cả mọi việc đều đan xen quấn lấy nhau, biến thành một đồng hồ hỗn loạn.

...

Trên đầu bỗng nhiên bị thứ gì đó gõ nhẹ một cái.

Theo bản năng vừa nhấc đầu, Âu Dương thiếu chủ chính đang nhíu mày nhìn ta.

“Cô lại đang miên man suy nghĩ cái gì rồi? Việc này vốn có chút phức tạp, liên lụy lại nhiều, nếu không biết nội tình, đối lại là ta, cũng không thể nghĩ thông được mọi chuyện.”

Hần dừng một chút, lại nói: “Hiện nay ta đã hiểu được rồi, chẳng lẽ còn không nói cho cô sao...”

74. Q.3 - Chương 74: Võ Công...không Học Cũng Được

Sự tình quả nhiên thực phức tạp... Còn có, chỉ số thông minh của con người ta quả nhiên là có sự khác biệt...

Có thể nhìn ra được, Âu Dương thiếu chủ đã là tận lực sử dụng lời lẽ dễ hiểu, nội dung sâu sắc để giải thích cho ta hiểu rồi, có điều, chờ sau khi đầu óc ta tự động chuyển hoá thành ngôn ngữ có thể hiểu được, thì chỉ còn lại cái vỏ của chuyện xưa.

Chuyện xưa bắt đầu từ ngày nọ Lý Lưu Phong đại náo Bạch Đà sơn, quá trình đại khái là giống như ‘Các Thánh đấu sĩ Thanh Đồng xông vào Thập Nhị cung giải cứu nữ thần’ ... Không... chính xác phải so sánh là... ‘nữ thần không cần các thánh đấu sĩ giải cứu đã tự mình đại náo Thập Nhị cung’, cuối cùng quyết đấu tại mật thất cùng Tổng đầu mục Âu Dương Phong đại thúc... Ách... Nói một cách đơn giản thì là...hai vị này còn sống cùng nhau đi vào mật thất, sau đó lại còn sống mà cùng nhau đi ra.

Về phần bọn họ đã làm gì ở bên trong, rốt cuộc là quyết đấu hay là uống trà nói chuyện phiếm, ngay cả Âu Dương thiếu chủ thân là Tiểu đầu mục cũng không biết.

Hắn chỉ có thể đoán khi đó hai người này hơn phân nửa là đã đạt thành hiệp nghị gì đó, nếu không Âu Dương Phong đại thúc sẽ không trở mặt vững như Thái Sơn mà nhìn hắn bị Lý Lưu Phong tóm áo lôi đi.

Ta tưởng tượng trong đầu tình cảnh kia một chút, sau đó... không cần thận cười lên tiếng.

“... Cô cao hứng như vậy?”

“Không không không.” Ta vội vàng xua tay phủ nhận, “Bị bà ấy lôi đi, cứ nhiên lại có thể tứ chi kiện toàn trở về, ta đây là đang cảm thấy may mắn thay người.”

Trên đầu người nào đó cơ hồ có thể nhìn thấy cụ thể bảy chữ to cùng một dấu hỏi chấm, nội dung là: “Cô cho ta là đồ ngốc sao?”

...

...

...

Mắt to trừng mắt nhỏ nửa ngày sau, ta dùng vận tốc ánh sáng chuyển đề tài:

“Cái kia... sau đó sao?”

Âu Dương thiếu chủ liếc mắt nhìn ta một cái, chậm rãi phui phui tro bụi không tồn tại trên ống tay áo, lại sửa sang lại vạt áo nửa điểm cũng không nhăn, lại cầm chiết phiến trong tay từ từ mở ra, cẩn thận ngắm nghía hai mặt, lại khép vào...

Sau đó... trước khi ta không nhận được muốn nhắc chân đá bay hắn... mở miệng rồi.

“Bà ấy nói... ‘Nha đầu chết tiệt kia ngốc muốn chết, lại không chịu tập võ, sớm hay muộn cũng một ngày nó phải khóc. Ta không đủ kiên nhẫn với nó, tiện nghi cho tiểu tử người làm người truyền công...’ “

Hắn học dáng vẻ Lý Lưu Phong, nói cực giống, ta cơ hồ có thể tưởng tượng ra Lý Lưu Phong khi đó ngẩng cao đầu, vẻ mặt khinh thường nhìn hắn....

Rõ ràng là muốn người khác làm việc, còn cảm thấy là tiện nghi cho hắn... Nữ nhân này thật sự là... luôn luôn làm việc tùy hứng a...

Cứ nhiên còn không biết xấu hổ nói ta ngốc!

Bất quá...

“Người truyền công là sao?” Ta khịt khịt mũi hỏi.

“Là người thay bà ấy truyền thụ võ công.” Hắc nhìn ta mỉm cười, “Lý lão tiền bối là muốn ta thay bà ấy dạy cô võ công...”

Ta hoàn toàn bị đáp án này gây shock.

Lý Lưu Phong vẫn thường nhìn người kia không vừa mắt mà.

“Tham hoa háo sắc, cơ thiếp rất đông, cũng không lương xứng” mười hai từ bình luận này, ta vẫn còn nhớ rõ ràng, vì sao lại tìm hắn làm chuyện này a?

Ta đoán bộ dạng ta há hốc miệng sững sờ đại khái đã lấy lòng được Âu Dương thiếu chủ ở một mức độ nào đó, cho nên hắn mới cười đến khoái trá như vậy giải thích cho ta.

Nói ngắn gọn chính là xuất phát từ một nguyên nhân nào đó mà ta không hiểu được, trong thiên hạ ngoại trừ người của Tiêu Dao phái, cũng chỉ có Âu Dương Phong đại thúc cùng hắn là có thể dạy ta “võ công mà không bị tẩu hỏa nhập ma”, đương nhiên nếu ta muốn Âu Dương Phong đại thúc dạy võ công cho cũng không phải là không thể được...

...

...

...

Nhân tiện nói một câu, đề nghị mà Âu Dương thiếu chủ vừa đưa ra này, bị ta không chút do dự trực tiếp phủ quyết rồi. Ta cũng chưa chán sống tới mức động tới vị kia...

Kế tiếp sao?

Ta biết theo lẽ thường, kế tiếp mình nên gạt đầu như bằm tỏi với Âu Dương thiếu chủ biểu đạt ý nguyện muốn tập võ cháy bỏng của mình, sau đó rèn sắt khi còn nóng ấn định thời khóa biểu và chương trình học với hắn, tốt nhất là nên bắt đầu ngay hôm nay... nếu không thì thật sự là lãng phí một thân nội lực này kiếm cô phụ ý tốt người khác đã an bài...

Kỳ thật thật sự không còn gì mà phải do dự, loại chuyện tốt từ trên trời rơi xuống này, theo lý thuyết hắn là phải vui vẻ vẫy đuôi mà nhận lấy mới đúng.

Kỳ thật những lời này đều đảo quanh miệng, chỉ cần nhếch môi là có thể nói ra... cũng không có gì khó xử...

Bỏ qua sự can thiệp khó hiểu của cổ họng, ta nhìn chăm chăm vào mũi mình, cố gắng mở miệng:

“Cái kia...”

Tóc bỗng nhiên bị ai nhu nhu, ngay sau đó... giọng nói quen thuộc thản nhiên vang lên bên tai...

“Võ công... không học cũng được...”

“Ách?” Ta theo bản năng ngẩng đầu nhìn hắn.

Âu Dương thiếu chủ cười yếu ớt phe phẩy chiết phiến trong tay, thản nhiên nói:

“Mấy ngày nay ta cũng đã cân nhắc qua việc này, Lý lão tiền bối an bài chuyện này, nhất định không phải muốn cô kể truyền võ công Tiêu Dao phái của bà ấy...”

Điểm này ta cũng khá là đồng ý... Thời điểm Lý Lưu Phong thần trí thanh tỉnh tuyệt đối sẽ không trông mong gì vào chuyện này...

“Hơn phân nửa là bà ấy lo lắng việc cô một mình đi lại giang hồ sẽ bị người ta khi dễ, bắt quá...” Hắc đột nhiên nở nụ cười, “Cô vốn không phải là người trong giang hồ, ta coi cô hơn phân nửa cũng không có ý định làm nữ hiệp gì, có võ công hay không cũng có gì quan trọng đâu?”

Trong mắt bỗng nhiên có điểm lấp lánh...

Từ trước... cũng không phải chưa từng nhìn lên bầu trời đêm, chỉ là không hiểu vì sao, hôm nay các ngôi sao trên trời lại đặc biệt sáng ngời như vậy...

Trong bóng đêm, gió nhẹ nhàng phất qua.

“Nếu khi nào muốn học, nói với ta là được; nếu như cả đời không muốn học, vậy cũng không sao, ta luôn luôn ở...”

Hắn đột nhiên ngừng lại, nhú mày nhìn về phía xa xa.

Có ba thân ảnh đang dùng tốc độ cực nhanh bay vút về phía này, ách... nói chính xác phải là một người mang theo hai người còn lại đi...

Thực hiển nhiên, vị vác người kia là Hồng Thất Công.

Chỉ trong nháy mắt, y đã nhẹ nhàng hạ xuống trước đồng lửa, tay phải nặng nề ném Quách đại hiệp xuống, nói:

“Tiểu tử ngốc, ngươi rung cây tùng làm gì? Bắt sóc sao? Hay nhặt quả tùng?”

Quách đại hiệp từ nhỏ đã bị Giang Nam thất quái trách mắng mà lớn lên, cho nên thoạt nhìn cũng không có gì là tức giận, chỉ đỏ bừng mặt không dám lên tiếng.

Khóe miệng Hoàng cô nương giật giật, dường như muốn nói gì, lại vẫn nuốt trở vào —— kỳ thật người ta thực thức thời.

Sau đó...

Phàm là những sinh vật còn sống trong cả rừng cây này đều phải lắng nghe Cửu Chỉ Thần Cái Hồng Thất Công Hồng lão tiên bối trung khí mười phần lải nhải không ngừng...

Ta dám cá vị đang lải nhải kia không chỉ có tính tình giống Chu Bá Thông, nhìn tình hình này, rõ ràng y còn có linh hồn của Đường Tăng hùng hực thiêu đốt a.

Duy nhất đáng được ăn mừng là, linh hồn dù có cường đại hơn nữa cũng không thể đột phá được cực hạn của thân thể con người a.

Cho dù là Đường Tăng chiếm được thân thể Hồng Thất Công đi nữa, cũng có thời điểm miệng khô lưỡi đắng mà im miệng... =))

“Tiểu tử ngốc này dấn động như vậy, ra chiêu tất nhiên làm cho người ta cười đến rụng răng, nhưng vài ngày tới ta lại có việc muốn làm...” Y phần nộ liếc xéo Quách đại hiệp một cái, nắm tay tính tính, “... Nửa tháng sau các ngươi tới trấn Khương Miếu gặp ta.”

Nói xong cũng không chờ mọi người trả lời, tung người nhảy lên cây, nhấp nhô vài cái đã đi xa.

...

...

...

Nhìn bóng dáng mạnh mẽ bay trên cây của y, ta yên lặng trong lòng bổ sung thêm một thuộc tính nhận biết loại sinh vật tên là ‘Hồng Thất Công’ này —— con khỉ già.

Tới tận khi Hồng Thất Công hoàn toàn biến mất ở cuối đường chân trời, Quách đại hiệp mới gỡ gỡ đầu, hỏi một vấn đề mà quả thực ta cũng muốn biết:

“Khương Miếu trấn kia... ở nơi nào?”

“Này...” Âu Dương thiếu chủ nhẹ phe phẩy chiết phiến, cười nói: “Tại hạ thật ra cũng vừa mới biết.”

Hắn chỉ là “vừa mới” biết mà thôi!

Đứng trước cửa tòa khách sạn duy nhất tại Khương Miếu trấn, nhìn bốn chữ to trên bảng hiệu, ta theo bản năng dừng bước.

Chỉ sống sót một chút như vậy, Quách đại hiệp cùng Hoàng cô nương đã cất bước đi vào rồi, ta đang muốn gọi bọn họ lại, Âu Dương thiếu chủ lại ở phía sau ta nhẹ nở nụ cười.

“Không ngại, Duyệt Lai khách sạn... đã là sản nghiệp của Bạch Đà sơn ta rồi...”

...

...

...

Trong một chớp mắt, vô số ý niệm chợt lóe qua trong đầu.

Duyệt Lai khách sạn ở Tây Vực làm chuyện kia hoàn toàn là sờ phải vẩy ngược của “Tây độc” Âu Dương Phong, Hồng giáo hơn phân nửa cũng sẽ không bỏ qua cho kẻ hăm hại pháp vương của bọn họ.

(vẩy ngược: truyền thuyết nói rằng có một lớp vẩy mọc ngược ở chỗ dưới cổ, chỉ cần chạm vào sẽ bị giết ngay)

Ta cũng đoán được bọn họ sớm hay muộn cũng sẽ gặp chuyện không hay ho, nhưng lại không ngờ bọn họ lại gặp chuyện không hay ho nhanh tới vậy, hoàn toàn...đã biến thành sản nghiệp của Bạch Đà sơn rồi?

Ta nghĩ... đại khái ta đã hiểu được vì sao Âu Dương thiếu chủ lại theo chúng ta một đường đi xuống phía nam...

Vốn tưởng rằng hần nói ‘có việc muốn làm’ chỉ là để lấy cớ với Hoàng Dung, hiện tại xem ra hần là lời nói thật, ‘việc riêng’ theo như lời hần nói hần chính là ‘tiếp nhận kiêm chính đồn lại sản nghiệp mới gia tăng của nhà mình’ đi?

Vì thế... Một chuyến đi Giang Nam này, hần vừa lúc trọn vẹn cả việc công lẫn việc tư, tán gái kiếm tiền đều không bỏ sót. = =

=_=! ! ! Tính toán thực là chuẩn a...

Không biết vì cái gì, đột nhiên ta có cảm giác muốn đánh người.

Đương nhiên, cũng chỉ là muốn mà thôi, ta vẫn là một người yêu thích hòa bình.

Không nghĩ tới, chỉ một lát sau, lại có người bị đánh thật.

Bước vào Duyệt Lai khách sạn sau, không biết xuất phát từ lý do gì Âu Dương thiếu chủ lại không biểu lộ thân phận —— ta đoán có lẽ là hần muốn sắm hình tượng nhân vật “khách hàng thần bí”, bởi vậy để Hoàng cô nương ra mặt cùng chưởng quầy thuê hai gian thượng phòng.

Hình thức phân bố phòng của Duyệt Lai khách sạn cũng thống nhất trong cả nước: phòng khách quý —— cũng chính là thượng phòng đều ở trên lầu, khách phòng bình thường thì tại dưới lầu.

Xác định phòng xong, điểm tiểu nhị liền dẫn đoàn người chúng ta lên lầu.

Ta mang tinh thần “Ngô sinh hữu nhai, bát quái vô nhai”, tận dụng mọi thứ có thể để truy hỏi Quách đại hiệp xem “Bị Hồng Thất Công đánh cùng Giang Nam thất quái đánh có cảm giác gì khác biệt”, cho nên trong lúc vô tình, hai người chúng ta liền đi phía sau Âu Dương thiếu chủ cùng Hoàng cô nương.

(‘Ngô sinh hữu nhai, bát quái vô nhai’: xuất phát từ câu nói của Trang tử ‘ngô sinh dã hữu nhai, nhi tri dã vô nhai, dĩ hữu nhai tùy vô nhai, đãi dĩ’, nghĩa là ‘đời ta có hạn, cái học vô hạn, đem hữu hạn truy cầu vô hạn, nguy mà thôi’. Được Tranh tử cải biên thành ‘đời ta có hạn, bát quái vô hạn’ =||| thực hết nói nổi)

Được rồi, sở dĩ ta kể lại chi tiết thời gian, địa điểm, hoàn cảnh, nhân vật như vậy... hiển nhiên là có nguyên nhân.

Đúng là vì khoảng cách phía sau vài bước như vậy, hậu quả là cuối cùng khiến cho có người bị mất hai cái, không, ba cái răng...

Mọi chuyện xảy ra thật sự bất ngờ.

Ta cùng Quách đại hiệp vừa mới đi được hai bậc cầu thang, một người thành linh xuất hiện trước mặt, hòa ái mỉm cười đưa tay ngăn cản chúng ta:

“Hai vị xin dừng bước...”

Chúng ta đều là người hiền hòa, cho nên vô cùng biết nghe lời phải ngừng lại, chờ nghe câu dưới.

“Thượng phòng đều có tôi tớ, không cần lo lắng quý chủ nhân không có người hầu hạ, mời hai vị xuống dưới lầu nghỉ tạm đi.”

...

...

...

Một nơi nhỏ như vậy, lại có phục vụ 24/24 giống như phòng tổng thống trong khách sạn năm sao a.

Là do giá nhân công ở cổ đại rẻ mạt, hay là Duyệt Lai khách sạn có ý thức phục vụ vô cùng tốt đây?

Trong đầu ta đang quy đổi mức lương cơ bản ở hiện đại về thời này, một thân ảnh kiêu nhỏ đột nhiên lướt qua người, ngay sau đó vang lên hai tiếng ‘ba ba’.

Sau hai tiếng vang lưu loát, gương mặt người vừa nói chuyện đã giàn rửa nước mắt, vô cùng thê thảm:

Hai má thũng lại không cần phải nói, hai bên còn lưu lại hai dấu bàn tay cân xứng rõ ràng, có thể để cho CSI thoải mái điều tra nghi phạm, càng thê thảm là khoe miệng còn hợp thời chảy xuống một vốc máu... khiến ta sợ tới mức tim đập thành thạch loạn lên, còn tưởng rằng y bị đánh tổn thương nội tạng rồi chứ...

(CSI: đội điều tra hiện trường)

May mắn sau khi người này rốt cục gian nan mở miệng, “Oa” một tiếng nhỏ ra không phải là cơ quan nội tạng nào đó, mà là ba cái răng...

Ta thở dài nhẹ nhõm một hơi, bất quá lập tức lại bị Hoàng cô nương làm cho cả kinh, hít một hơi lạnh.

“Người này rất đáng giận, cứ nhiên coi Tĩnh ca ca là tùy tùng!”

Chỉ thấy nàng lật cổ tay, trong tay đã nắm một ngọn nga mi thích sáng chói, “Đôi tròng mắt này, có giữ lại cũng không có ích lợi gì...”

Ta lấy dũng khí cùng tốc độ chạy nạn khi hỏa hoạn xông lên trước, ôm cổ nàng.

Nàng ngẩng ra, cứ nhiên cho ta mặt mũi mà ngừng tay: “Hoa tỷ tỷ người...”

Ta kiên trì khuyên nàng:

“Dung... Hoàng cô nương, người này tuy rằng đáng giận, nhưng cho dù chém y thành ba ngàn sáu trăm mảnh...”

Vừa nói tới đây, người nọ bỗng nhiên hai mắt trợn trắng, “Rầm” một tiếng thẳng tắp ngã lăn ra sàn, có vẻ là vừa nghe được ‘chém thành ba ngàn sáu trăm mảnh’ đã bị dọa ngất đi rồi...

Những người ở lầu trên lầu dưới đi ngang qua đều dừng lại xem náo nhiệt... Mấy chục ánh mắt lập tức xoát xoát quét về phía ta...

Bà nó chứ!

Nghe người ta nói chuyện thì phải nghe cho hết a, nghe được một nửa liền ngất xỉu thì biết tính sao giờ!

Ta thật muốn túm cổ áo người nọ lắc cho y tỉnh lại...

“Hoa tỷ tỷ?”

“Ách... ý ta là, chém y thành ba ngàn sáu trăm mảnh đương nhiên là sẽ hết giận, nhưng con người ta hơn phân nửa là ‘chỉ nhận quần áo, không nhận người’...” Ta quyết định trước tiên vẫn nên nghĩ biện pháp giải quyết triệt để vấn đề này, “...so với việc lãng phí thời gian giáo huấn bọn họ, không bằng người ngầm lại chuẩn bị quần áo giúp Quách Tĩnh thì hơn...”

Những lời vô nghĩa này chỉ là đột xuất mà ghen ra, ngay cả ta cũng cảm thấy thực gượng ép, Hoàng cô nương nếu không nghe, ta cũng chẳng có cách nào. Ta chỉ là cảm thấy người nọ không đáng giận tới mức bị khoét mắt mà thôi...

Hoàng Dung nghiêng đầu nghĩ nghĩ, cứ nhiên gật gật đầu, thu nga mi thích, cười khanh khách nói:

“Hoa tỷ tỷ nói có lý, liền theo ý người đi.”

...

Hoàng cô nương nắm tay Quách đại hiệp đi lên lầu, ta lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Quay người lại... Âu Dương thiếu chủ sắc mặt không chút thay đổi đứng ở phía sau ta... Tim nháy mắt bị dọa đập tới 180 nhịp/ phút...

Hôm nay thực quá đáng sợ... ORZ...

Mắt thấy ánh mắt hần ‘sưu sưu sưu’ quét về phía vị vừa gặp chuyện không hay ho vẫn còn đang nằm thẳng cẳng dưới đất kia, ta vội vàng túm ống tay áo hần kéo lên lầu... vừa kéo vừa suy nghĩ xem vì sao thiếu chủ đại nhân hần lại không hài lòng rồi?

Không hài lòng Hoàng cô nương che chở Quách đại hiệp? Lúc này võ công hần cao hơn Hoàng cô nương, trình độ phúc hắc chỉ sợ cũng tương xứng, làm sao cần người khác che chở a.

Không hài lòng Hoàng cô nương chuẩn bị quần áo giúp Quách đại hiệp? Quần áo hần mặc đã đủ thuộc loại nhất đẳng... Nhìn thế nào cũng thấy hoàn toàn không cần tới người khác nhúng tay vào...

...

...

...

Trong đầu bỗng nhiên linh quang chợt lóe, được rồi, nhất định là lý do này rồi.

Sản nghiệp vừa tiếp nhận lại xảy ra chuyện này, Âu Dương thiếu chủ có lẽ là đang phiền não vấn đề chỉnh đốn lại tác phong đi...

“Khụ khụ.”

Ta thanh thanh cổ họng, vắt óc suy nghĩ muốn tạm thời trấn an cảm xúc của thiếu chủ một chút:

“Cái kia... nếu người không hài lòng với hành động của nhân viên... Ta là nói thuộc hạ... về sau chậm rãi dạy dỗ là được, không cần sinh hờn dỗi a.”

Sau đó phát hiện mình càng nói càng không đúng... Nhìn trời... dù sao ta cũng chưa từng học quản lý khách sạn a...

Âu Dương thiếu chủ ngậy ra nhìn ta một lúc lâu, mới xua xua tay nói: “Không có việc gì rồi... Cô về phòng nghỉ ngơi đi...”

...

...

...

Ta hần là... chưa nói sai cái gì đi...

75. Q.3 - Chương 75: Nhân Sinh Bưư Hãn

Có người từng nói qua, nhân sinh bưư hãn không cần giải thích.

Nhưng mà y không biết là, có những người, giải thích nhân sinh rồi mới càng bưư hãn.

Ta là nói Âu Dương thiếu chủ...

Buổi sáng sớm với ta mà nói thì là sấm chớp cuộn cuộn, với Âu Dương thiếu chủ mà nói thì là trong lành tao nhã, bắt đầu từ một con bồ câu.

Đúng vậy, chính là con bồ câu đáng giận như chủ nhân nó, ỷ vào đáng về đáng yêu của mình mà không chút kiêng kỵ lấy đầu ta làm sân bay..., lại theo lệ thường ba ngày một lần bay tới đưa tin —— nói lại, đường đường Bạch Đà sơn lại chỉ có một con bồ câu truyền tin này thôi sao?

Trên cơ bản, ta đã hoàn toàn bỏ qua hy vọng sửa đúng hành vi vô lương này của nó rồi, dù sao, căn cứ định luật ‘Vật tùy chủ nhân’ mà nói, này có nghĩa là ta phải sửa đúng đủ loại hành vi vô lương của chủ nhân nhà nó trước...

Đây quả thực là nhiệm vụ không có khả năng hoàn thành! So với chuyện này, cướp ngân hàng có khi còn dễ hơn...

Ta đang yên lặng cảm thán nhân sinh bi thương của mình, Âu Dương thiếu chủ đã xem xong tin tức tốc hành quan trọng hôm nay, ngẩng đầu nhìn ta mỉm cười:

“Khách Ti Lệ cùng Thanh Dung rất nhớ cô...”

Ta ngẩn ra.

Khách Ti Lệ cùng Thanh Dung... Là hai trong số những cơ thiếp ở biệt viện của Âu Dương thiếu chủ...

Thật ra hai người các nàng đối đãi với ta rất tốt, nhất là trải qua một hồi biến cố như vậy. Chỉ là... nghe tới tên hai nàng, luôn không nhận được nhớ tới những lời mà họ nói với ta ở biệt viện.

Cảm giác người ta moi hết ruột gan ra để nói chuyện với người lại hoàn toàn thuộc loại ‘ông nói gà bà nói vịt’, thật đúng là tràn ngập quỷ dị a...

“Ách...”

Ta còn chưa nghĩ ra phải nói gì, Âu Dương thiếu chủ lại nhẹ nhàng băng quơ bổ sung một câu:

“Các nàng vốn hy vọng trước khi lập gia đình còn có thể gặp lại cô một lần, hiện giờ... hơn phân nửa là không còn kịp rồi.”

“Ồ, các nàng phải lập gia đình rồi a... A? A? A?”

Âm cuối cùng trong cổ ta lập tức biến thành liên thanh cao quãng tám, âm lượng có thể sánh với micro.

Này thật sự là rất khiến người ta giật mình kinh hãi rồi!

Nếu ta không nhìn lầm cũng không có nghe lầm, vừa rồi Âu Dương thiếu chủ nói là “Cơ thiếp nhà hắc phải lập gia đình”... loại này... hắc cũng giống như “vợ ngoại tình” đi, vì sao hắc cư nhiên còn có thể bình tĩnh một cách không thể tưởng tượng nổi như thế?

Này nhất định là ảo giác... Nhất định là tối hôm qua ngủ không ngủ mà sinh ra ảo giác...

Ta cảm thấy ta vẫn nên trở về ngủ bù thì tốt hơn.

Trước khi kịp biến suy nghĩ thành hành động, Âu Dương thiếu chủ đã không nhanh không chậm nhấp một ngụm trà, thản nhiên nói:

“Việc này nói ra cũng thực dài...”

Ách?

Loại lời nói dạo đầu này vừa nghe đã biết có bao nhiêu bí mật ẩn dấu a, trong nháy mắt, tiểu vũ trụ bát quái ẩn sâu trong lòng ta liền hùng hực thiêu đốt lên!

Ta lập tức chuyển tâm mà thành khẩn chăm chú nhìn Âu Dương thiếu chủ, cố gắng thể hiện vẻ mong chờ, khát khao cháy bỏng muốn được nghe chuyện.

Không lâu sau, ta liền hoàn toàn bị chân tướng bư hãn kia đánh thành một đồng cháy sém hỗn độn trong gió...

Cho dù Âu Dương thiếu chủ giải thích một cách mơ hồ lại uyển chuyển, nhưng xuất phát từ bản năng bất quải, ta vẫn nhanh chóng biết rõ ràng chân tướng sự tình, sau đó... chỉ còn lại vô cùng vô tận cảm giác ORZ đối với Bạch Đà sơn.

Phải biết rằng đế chế La Mã không thể xây dựng được trong một ngày, tương tự như vậy, Xạ Điều đệ nhất hoa hoa công tử cũng không thể trong một ngày mà nuôi dạy ra được.

Hóa ra Âu Dương thiếu chủ từ lúc mười sáu tuổi đã bắt đầu kiếp sống sắc phôi của hắn. (khụ khụ _”_||)

Nghe nói dưới sự an bài của Âu Dương Phong đại thúc, cứ mỗi ba năm, các cô gái xinh đẹp chuyên phục vụ bồi ngủ bên người Âu Dương thiếu chủ lại thay đổi một lần —— ta nói, đại thúc người thật sự, thật sự không phải dẫn mỗi đấy chứ?

Chỗ duy nhất tốt hơn so với mẫu thân của Vương Ngữ Yên là: nhóm mỹ nữ tiền nhiệm cũng không bị xử lý sau đó chôn dưới gốc sơn trà làm phân bón, mà là ‘được cấp hồi môn’, sang năm ‘được đem gả cho người khác’.

Khách Ti Lệ cùng Thanh Dung là hai người trong nhóm cuối cùng được đem gả đi này.

Hơn nữa căn cứ những gì chính miệng Âu Dương thiếu chủ thuật lại, có vẻ nhóm mỹ nữ đều được gả cho những kẻ không tệ.

“... Dung mạo, tính tình đều là thượng phẩm, lại thêm hồi môn nhiều, bởi vậy những kẻ tới cửa xin cưới rất đông. Ta luôn luôn để cho các nàng được tự chọn vị hôn phu, tương lai nếu gặp nạn cũng có thể quay về sơn trang xin giúp đỡ. Hai người họ chọn lựa tới bây giờ, cuối cùng cũng chọn được người vừa ý, cũng may... không làm chậm trễ đại sự.”

Thật đúng là tin tức bưu hãn giống như ‘trời mùa hạ giáng xuống từng trận tuyết lớn’ a a a!

Bất quá... Ta rất ngạc nhiên vì sao các nàng đều muốn tái giá?

Nghe qua có vẻ Khách Ti Lệ cùng Thanh Dung còn rất cao hứng phấn chấn, so với hành vi ‘tình nguyện làm nha hoàn tới chết cũng không chịu rời đi’ như trong Hồng Lâu Mộng, quả thực là hoàn toàn khác biệt a.

Chẳng lẽ mị lực của thiếu chủ đại nhân lại thấp đến mức cơ thiếp bên người một đám lại một đám đều bỏ chạy gả cho người khác? (khụ khụ, lại sặc ==)

Ta thật cẩn thận lựa chọn từ ngữ, uyển chuyển đưa ra vấn đề với thiếu chủ đại nhân.

Về mặt của hắn thoát nhìn cư nhiên còn kinh ngạc hơn so với ta!

“Có thể thoát kiếp nô lệ, lập gia đình làm vợ, các thế hệ sau này cũng không phải làm nô làm tỳ nữa, vì sao lại không chịu? Huống hồ ta...”

Hắn đột nhiên ngừng lại một chút, liếc mắt nhìn ta một cái, mới tiếp tục nói:

“Huống hồ ta sớm nói rõ, kiếp này chỉ thú một người, tuyệt không nạp thiếp, các nàng tự nhiên sẽ không có suy nghĩ gì khác.”

...

...

...

Nói như vậy, ta lại đột nhiên nhớ tới một vấn đề mà trước kia đọc truyện đã cảm thấy rất kì quái:

Hoàng Dược Sư cho dù không hài lòng Quách Tĩnh, nhiều nhất cũng chỉ cần không đồng ý gả con gái cho hắn là được, vì sao lúc Tây Độc đưa Âu Dương Khắc tới Đào Hoa đảo cầu thân, cư nhiên lại lập tức đồng ý gả Hoàng Dung cho Âu Dương Khắc?

Cho dù là xem mặt theo phương thức nào đi chăng nữa, loại hoa hoa công tử ‘cơ thiếp thành bầy’ cũng đều không có khả năng trở thành đối tượng tốt để chọn con rể, huống chi Hoàng Dược Sư lại là một kẻ si tình thâm thiết đối với người vợ đã qua đời. Hơn nữa khi đó Hoàng Dung mới mười lăm tuổi, cho dù cổ nhân

phổ biến tảo hôn, nàng cũng còn chưa tới mức ‘gái ế sâu vì chưa gả được’, không cần thiết phải lập tức định hôn sự ngay a.

Hóa ra chân tướng là... Âu Dương thiếu chủ phòng ngừa chu đáo, căn bản không nạp thiếp, người ta chỉ là cứ cách ba năm không danh không phận đập hư một đám mỹ nữ xinh đẹp mà thôi... =”=|||

Nói thật, trong lòng ta thực sự có điểm khinh bỉ loại hành vi chống chế này.

Thật là... Nghĩ rằng chỉ cần hồng kỳ trong nhà không đổ, là có thể ở bên ngoài tùy tiện phát cờ màu sao...

Tới tận khi nhìn thấy vẻ kinh ngạc của Âu Dương thiếu chủ, ta mới giật mình phát hiện... hình như lại không cần thận nói hết ra miệng rồi...

“Cô...cô cảm thấy ta là người tham hoa háo sắc tới mức đó sao?”

... Ta có thể nghe được trong thanh âm hần ẩn ẩn tức giận.

Đột nhiên không nhận được cảm thấy áy náy.

Ta quả thật không tư cách cũng không nên căn cứ vào suy nghĩ của mình mà tùy ý phê phán sinh hoạt cá nhân của người khác.

Con người vốn là loại sinh vật có nhiều mặt phức tạp, những người có quan hệ nam nữ lung tung cũng không có nghĩa là họ không thể trở thành bằng hữu đáng tin cậy, đúng không?

“Thật sự xin lỗi, ta không phải cố ý.” Ta vắt hết óc suy nghĩ xem nên diễn đạt suy nghĩ như thế nào, “Cái kia... kỳ thật cho dù là tham hoa háo sắc cũng không có gì, phụ... Thành Cát Tư Hãn cũng cưới không dưới một trăm thê tử, nhưng vẫn thống nhất thảo nguyên, lên làm Thành Cát Tư Hãn, người khác vẫn ca ngợi y là đại anh hùng đại hào kiệt, cho nên...”

Cho nên... thiếu chủ ngài liên đại nhân có đại lượng, đừng so đo với ta nữa, sẽ không phải thật sự muốn ta buộc càn mặt gai trên lưng tới nhận tội mới được đi.

/(o)/...

Âu Dương thiếu chủ ngậy ra chốc lát, bỗng nhiên thở dài.

“Tuy là nói vậy, nhưng nếu cô có thể lựa chọn, nhất định là không muốn gả cho người như phụ thân cô... Ta nói đúng không?”

“Đánh chết ta cũng không gả!” Loại vấn đề này căn bản không cần phải nghĩ cũng trả lời được. Bất quá sau khi suy nghĩ, ta lại thực cẩn thận bổ sung một câu, “Đánh không chết đương nhiên lại càng không gả!”

Lại nghĩ nghĩ... Hình như lại có chỗ nào không ổn a, chủ ý của ta vốn là an ủi chứ không phải là đả kích người ta đi.

“Kỳ thật... Cái kia... cũng có rất nhiều người nguyện ý gả cho Thành Cát Tư Hãn! Cho dù y đã cưới hơn một trăm thê tử...”

Đây chính là chuyện thiên chân vạn xác! Ta tuyệt đối không nói bừa! Ta rất thành thực a!

Xin hãy nhìn ánh mắt chân thành tha thiết vô hạn của ta...

(_) =))

“Được rồi... Không cần hơn nữa... Ta đã biết... Thật sự...”

Âu Dương thiếu chủ nâng tay day day thái dương, không biết vì cái gì, trên mặt lộ ra vẻ dễ khóc dễ cười.

“Không có chuyện đó nữa rồi.”

“Ách?”

“Về sau không còn nữa...”

Hắn đột nhiên dừng một chút, người này da mặt dày như vậy, cư nhiên cũng phá lệ hiện lên một tia xấu hổ.

“Không còn... cơ nhân thị tẩm nữa! Đợi Khách Ti Lệ cùng Thanh Dung xuất giá, Bạch Đà sơn ngay cả một người...cũng không còn nữa”

Hóa ra là như vậy, hắc hắc hắc!

Vì theo đuổi Hoàng cô nương, Âu Dương thiếu chủ hẳn hy sinh thật đúng là nhiều a. = =

Cho dù biết rõ kết cục cuối cùng của hắn là tuyệt đối không có được, từ tận đáy lòng ta vẫn cảm thấy nên tán dương cùng cổ vũ tinh thần hy sinh không biết sợ của hắn một chút, bất quá trong chốc lát không thể tìm được cách nói nào thích hợp.

Hự hự nghẹn nửa ngày, cuối cùng cũng nghẹn ra một câu với hắn: “Người vất vả rồi!” =))

Để ta dùng vẻ mặt chân thành bù lại khiếm khuyết về ngôn ngữ đi!

(_)

Sau đó... Thiếu chủ đại nhân lại càng ngây ra nhìn ta.

Ta vốn đang muốn tiếp tục bát quái một chút về mấy vấn đề linh tinh như là “tiêu chuẩn tuyển mỹ nữ của Bạch Đà sơn bao năm qua”, nhưng mà nhìn sắc mặt này của hắn... vẫn là thôi đi thì hơn.

Chính đang nghĩ như vậy...

“Quên đi.” Âu Dương thiếu chủ cười khở phất phất tay, sau đó chống đầu nhìn về phía ta, “Cô còn điều gì muốn biết, hôm nay đơn giản cùng nhau hỏi đi...”

Vì thế ta hưởng ứng lời kêu gọi, lại dừng mảnh đưa ra nghi vấn:

Hậu cung ba ngàn giai lệ trong truyền thuyết của Bạch Đà sơn, nếu cách ba năm lại thay đổi một lần, nếu vậy số lượng không khỏi quá lớn đi, ngay cả hoàng đế tuyển phi cũng không được như vậy a?

(khụ khụ, hình như hoàng đế tuyển tú là năm năm một lần =||)

Trên thực tế, ta đã uyển chuyển chọn lựa cách dùng từ lẩm ròi. Kết quả sắc mặt thiếu chủ đại nhân vẫn là đương trường từ hồng biến trắng, lại từ trắng thành đen, mà bên trong sắc đen như đáy nồi lại còn hỗn loạn một chút màu xanh nhạt mà mắt thường có thể nhìn thấy...

“Cô... rốt cuộc cô cho rằng ta háo sắc tới mức độ nào rồi? ! Rốt cuộc là loại người nào nói chuyện mê sảng này với cô? !”

Là... là Kim lão gia tử!

Kỳ thật ta là một người thực không có cốt khí, chỉ cần nghiêm hình một chút là nhất định sẽ khai ra. Chỉ là... khiến cho người ta phải rơi lệ là, đáp án này, cho dù ta có khai ra cũng không có người nào tin.

Ô ô ô, địa cầu thực nguy hiểm... Ô ô ô, ta muốn về nhà...

... o(>_<)o>

Âu Dương thiếu chủ liên tục hít sâu vài lần, mới chậm rãi mở miệng nói:

“Các nàng đều là những gia kỹ bao năm qua chọn mua từ các nơi mà đến, lại được theo học các danh sư kinh thành mấy năm, ca múa đàn hát không gì không tinh thông. Các nàng là lợi thế lớn nhất để Bạch Đà sơn ta giao hảo khắp nơi, tự nhiên vẫn là... tẩm thân xử nữ.”

(gia kỹ: có lẽ là giống như geisha của Nhật vậy)

Hắn ngừng lại một chút, lại nói: “Những người thị tẩm thường là chọn từ đó ra, những người còn lại... đều không...”

Câu nói cuối cùng nghe qua rất có ý hàm xúc nghiêng răng nghiêng lợi.

Ta vội vàng gật đầu như bằm tỏi tỏ vẻ đồng ý cùng hiểu rõ.

Tuy rằng trên thực tế ta còn muốn hỏi một chút xem hành vi điểm thủ cung sa thiếu đạo đức nhà bọn họ có phải cũng vì mục đích này mà nghiên cứu ra hay không, cùng với ta vẫn không rõ định nghĩa ‘gia kỹ’ là như thế nào...

Nhưng mà trong tình huống này, ta vẫn thực thức thời mà ngậm miệng, để tránh lỡ lời nói tới cái gì kích thích đến thần kinh hắn.

Âu Dương thiếu chủ liếc mắt nhìn ta, hỏi: “Còn có chuyện gì... muốn biết không?”

Ta nhanh chóng lắc đầu như trống bỏi thể hiện sự tôn trọng của mình đối với quyền bí mật riêng tư của người khác!

...

...

...

“Một khi đã như vậy...”

Hắn vừa mới nói được nửa câu, bỗng vào thể chất độ nhạy có thể so với radar quân dụng trong truyền thuyết, ta đột nhiên cảm giác được một cỗ sát khí cường đại từ đối diện đang bài sơn đảo hải ép lại...

Đây là muốn giết... giết người diệt khẩu sao?

“Đã không còn gì nữa rồi thật sự a hôm nay thời tiết thật tốt a ta đột nhiên nhớ tới Hoàng cô nương hẹn ta đi giặt quần áo sau đó nhân tiện có thể phơi nắng nếu thời tiết tốt như vậy ta vẫn nên đi nhanh thì hơn miễn cho nàng phải lo lắng hôm nay cảm ơn người đã bắt quái cùng ta tái kiến tái kiến tái tái kiến...”

Nói xong hai chữ cuối cùng, ta cơ hồ đã hụt hơi. (nói 1 tràng ko ngắt nghỉ thể, ko hụt hơi mới là lạ ==)

Bởi vì áp lực mà kích thích tới tiềm năng thật lớn, lúc này ta bỏ chạy với tốc độ mau lẹ trước nay chưa từng có, ba bước cũng thành một bước, vốn đang ngồi ăn sáng trên lầu hai khách sạn, trong nháy mắt đã lên tới cửa lớn dưới lầu...

Âu Dương thiếu chủ ngồi ở bên cửa sổ chỉ nhìn thấy một nửa người, tựa tiểu phi tiểu mà lại mang theo điểm nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn ta nói:

“Cô... Quả nhiên thực thích hợp thừa kế y bát phái Tiêu Dao a...”

Loại ngữ điệu này khiến ta nghe được mà run sợ trong lòng.

Vì quan hệ láng giềng hòa thuận hữu hảo, ta biết khó mà lên kiên trì vô mộng ngựa hô to:

“Chuyện vừa rồi, có cần ta giúp người chuyển đạt một chút với Hoàng cô nương không?”

“Có!”

Thiếu chủ đại nhân lại lần nữa trình diễn tuyệt kỹ biến sắc.

Ta bất chấp kiêng dè gì, trước khi hắn còn chưa chính thức nổi bão, lập tức chạy trốn chết về phía hai người Tĩnh Dung.

Cứu mạng a, Quách đại hiệp!

Cứu mạng a, Hoàng cô nương!

Âu Dương thiếu chủ hắn then quá thành giận muốn giết người diệt khẩu a...

76. Q.3 - Chương 76: Ngày Lành Không Lâu

Mấy ngày kế tiếp, Âu Dương thiếu chủ bận nhiều việc khác, mỗi ngày đều có n con bồ câu bay ra bay vào cửa sổ phòng hắn, tự nhiên cũng sẽ không rảnh tới tìm ta lời chuyện cũ.

Điều khiến ta cảm thấy vô cùng may mắn, phải cảm khái vô hạn chính là: hóa ra nhà hắn cũng dạy được mấy con bồ câu bình thường biết lễ phép, không đậu loạn trên đầu người khác a...

Quách đại hiệp luyện võ vô cùng cố gắng, thuận theo nguyên tắc “Người khác luyện một lần, ta liền luyện mười lần”, cho nên chạy đến rừng tùng bên ngoài trấn, cần cù luyện “Hàng long độc nhất chưởng” mà Hồng Thất Công dạy —— ta cũng không đến mức không biết xấu hổ mà hỏi xem rốt cuộc hắn bị đánh bao nhiêu chưởng mới học được một chiêu đó —— Hoàng cô nương đương nhiên là luôn luôn đi cùng hắn.

Cho nên mấy ngày nay, ta cứ nhiên nhàn nhã đến kì tích.

Không cần lúc nào cũng phải vểnh tai lên nghe xem xung quanh có gió thổi cỏ lay gì không, cũng không cần lo lắng đề phòng chú ý xem hai vị nào đó có dấu hiệu bốc hỏa hay châm chọc nhau hay không, lại càng không cần mỗi lần tới nơi nào đó cũng đều phải quan sát lầu trên lầu dưới, kiểm tra đường thoát hiểm khẩn cấp...

Phải biết rằng con người ta một khi xuất môn ra ngoài, thì phải không làm ảnh hưởng bộ mặt thành phố, cũng tuyệt đối không được gây ô nhiễm môi trường a.

Vì thế ta mang vẻ mặt ‘không gây ô nhiễm môi trường’, sung sướng đi dạo phố.

Cũng không phải là có dục vọng mua sắm mãnh liệt gì, chỉ là thích một mình lang thang trên đường, nhìn người ta đi tới đi lui, trên mặt bọn họ đều có một loại biểu tình đặc hữu của những người sống trong thời đại này.

Không liên quan tới tuổi tác, không liên quan tới tính tình, thậm chí cũng chẳng liên quan tới địa vị. Ngay cả ông già tập tễnh chống gậy trượt chậm rãi thông thả đi qua kia, cũng chưa từng phải do dự suy nghĩ xem bước tiếp theo có thể giẫm lên mặt đất kiên cố hay không.

Đó là... cảm giác tồn tại chân thật mà chỉ những người không hiểu được mình đang sinh hoạt tại một thế giới hư ảo mới có được...

Đương nhiên, đi chợ, cũng không phải chỉ xem người mà thôi.

Khô mực thơm nức, cháo nóng hầm hập, cùng với rất nhiều đồ ăn mà căn bản ta không thể gọi ra tên;

Cái ấm lớn màu vàng đặt trên bếp lò, bị lửa đun sôi kêu ùng ục, miệng phun đầy nhiệt khí;

Còn có ván cửa được làm từ những thân gỗ tuyệt đối hơn năm mươi năm tuổi, cùng các thứ đồ chơi xanh xanh đỏ đỏ phong nhã hay thô tục đủ loại;

Ngay cả góc tường rêu xanh, thô ráp không bằng phẳng, hay bất cứ thứ gì... Chỉ cần nghĩ tới cách ngàn năm sau sẽ không còn có thể nhìn thấy nữa, đều không nhận được muốn sờ nhiều hơn hai móng vuốt.

Thời điểm ta đứng nhìn bình dưa chua trong một tiểu điểm mà chảy nước miếng, đồng thời mơ mộng xem nếu có thể bảo tồn được tới hiện đại thì không biết nó sẽ giá trị tới mức nào, phía sau bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập.

Bình thường, tình huống này hơn phân nửa là không có liên quan gì tới ta, cho nên ta ngay cả mí mắt cũng chưa nâng, nghiêng người nhường đường.

Bất quá, này cũng không phải tình huống bình thường...

Cánh tay đột nhiên bị người phía sau túm lấy, ta giật mình vừa quay đầu lại, lại nhìn thấy người đó cư nhiên là Hoàng cô nương cùng Quách đại hiệp... Hoặc phải nói chính xác là, Hoàng cô nương đang đỡ Quách đại hiệp thảm trạng máu me đầy mặt.

Uy uy uy, là ai làm a! Cứ nhiên ngay cả nam chủ cũng dám đánh... Có còn vương pháp nữa hay không đây! (chuyện này có liên quan tới vương pháp sao = =)

Người ngã ngựa đổ trở lại khách sạn, sau khi ép buộc nửa ngày, mới biết được đầu sỏ gây ra chuyện này không phải người, mà là một tảng đá.

Từ nhỏ đã bị Giang Nam thất quái dùng các loại thủ đoạn không thể tưởng tượng được để ‘dạy dỗ’, tố chất thân thể Quách đại hiệp kì thật khá là tốt, tốt đến mức tuyệt đối vượt qua sự hiểu biết của con người.

Hắn từng bị một con trâu đực phát cuồng dùng toàn lực chạy tới húc, vậy mà lúc đứng lên chỉ phỉu phỉu bụi trên người, lại có thể tiếp tục luyện công, ngay cả hừ cũng không hừ một tiếng, làm cho ta lúc ấy may mắn đi ngang qua nhìn thấy, kinh ngạc tới rớt cằm —— thương tổn kia đối với hắn mà nói, có thể xem như không tồn tại.

Nhưng cho dù thân thể cường hãn hơn nữa, Quách đại hiệp dù sao cũng vẫn là người địa cầu, không phải người ngoài hành tinh.

Cho nên khi hắn theo thác nước rơi từ trên đỉnh núi cao hơn mười trượng xuống, hơn nữa đụng đầu vào đá ngầm bên dưới... liền biến thành như bây giờ.

Cái trán thũng giống như Thọ Tinh hạ phạm, lại giống như mọc lên một cái sừng, không cần hóa trang cũng có thể cos bò tốt ;

Trên mặt dày đặc những vết trầy xước, nhân tiện nói một câu, đây là nguyên nhân chủ yếu khiến vừa rồi hắn máu me đầy mặt;

Đầu lưỡi đại khái là trong quá trình rơi xuống vô ý cắn phải bị thương, cho nên trước mắt nói chuyện khó khăn, chỉ có thể dựa vào ánh mắt cùng vẻ mặt để đưa tình diễn ý, cũng may có Hoàng cô nương có thể phiên dịch, cho nên cũng không sinh ra trở ngại quá lớn về việc bất đồng ngôn ngữ;

Loại tình huống rơi từ trên cao xuống như vậy, nếu đổi lại là người bình thường, hơn phân nửa là nên trực tiếp đưa tới nhà xác, nhưng Quách đại hiệp ngoại trừ việc bề ngoài có vẻ hơi thảm thiết, cơ hồ đều chỉ bị thương ngoài da —— hắn vẫn là do tác dụng thần kì của cái gọi là ‘ánh sáng bảo hộ nhân vật chính’ đi.

Hơn nữa đáng được ăn mừng là thần trí hắn vẫn còn thập phần thanh tỉnh.

Đầu, cơ thể cùng tứ chi đều có thể hoạt động tự nhiên, cũng có thể phát ra giọng nói trong phạm vi đầu lưỡi thương tình cho phép—— căn cứ vào chút hiểu biết cấp cứu nông cạn của ta, ít nhất cũng chứng tỏ trước mắt đầu óc hắn không xuất hiện tình trạng bị tụ máu đè ép dây thần kinh gì gì đó, khiến cho ta thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Tuy rằng trong lòng cũng vẫn lo lắng tới vấn đề xuất huyết não hay tương tự, nhưng thân là nhân vật chính, hẳn là hắn sẽ không đi đời vào lúc này và ở nơi này chứ, đúng không?

Sau khi đại phu xem bệnh nửa ngày, kết quả chẩn đoán cũng là Quách đại hiệp không việc gì, chỉ cần nằm trên giường an dưỡng vài ngày, bổ sung đồ ăn dinh dưỡng là được.

Thuốc thoa ngoài da đều là của chúng ta còn chưa tính, nhưng y cư nhiên ngay cả thuốc uống cũng không kê một đơn !

Nếu không phải nghĩ đến chuyện Âu Dương thiếu chủ tuyệt đối không đến mức tại thời điểm này còn lòi một tên đại phu linh tinh tới hồ nháo, không cần chờ Hoàng cô nương nổi bão, ta cũng không nhịn được muốn lật bàn.

Nói đến Hoàng cô nương, lần này thật khó cho nàng rồi.

Lúc trước bận rộn xử lý bằng bó vết thương, tìm đại phu, thảo luận bệnh án... ngoại trừ sắc mặt tái nhợt, tay hơi hơi run thì cũng không thấy nàng có gì khác thường.

Chờ đại phu vừa ra khỏi cửa, nàng cầm khăn tay lau mặt cho Quách đại hiệp, vừa lau, nước mắt đã ‘lách tách’ rơi xuống.

Ta cảm thấy... đại khái là nàng đã quên mất trong phòng còn thừa một người đi...

Ta vốn là định cố gắng không phát ra tiếng động, lén lút rời đi, nhưng mà nhìn thấy dáng vẻ này của Hoàng cô nương, không biết vì sao, trong lòng cũng cảm thấy khó chịu theo.

Là nàng muốn dạy Quách đại hiệp bơi lội, cũng là nàng đề nghị theo thác nước ngược lên đỉnh núi.

Trơ mắt nhìn hấn ở bên cạnh bị sức nước mạnh mẽ không thể khống chế đẩy xuống, chính mình lại không thể làm gì được, cảm giác bất lực này thực khó chịu...vô cùng khó chịu...

Cứ để mặc nàng đắm chìm trong cảm xúc cũng không phải là chuyện tốt... Cứ coi như ta thích xen vào chuyện của người khác đi.

Ta thở dài, thuận tay rút một cái khăn sạch trên giá, đi đến sau lưng chụp lên đầu nàng, sau đó... bắt đầu giúp nàng lau tóc.

Tuy rằng cho tới bây giờ ta cũng chưa từng lau tóc giúp người nào, nhưng dựa vào kinh nghiệm rất nhiều năm trước thường tắm rửa kiêm lau khô kiêm sấy lông cho con chó xù của mình, ta làm cũng xem như là thuận tay. = =

Nói thực ra, Hoàng cô nương đối với Quách đại hiệp quả thực vô cùng tận tâm.

Hai người ướt đầm trở lại khách sạn, trước tiên chăm sóc tốt cho Quách đại hiệp, sau đó bản thân mới đi đổi quần áo, tóc đại khái là chỉ tùy tiện lau một chút liền vội vàng chạy tới đây, đến bây giờ vẫn còn nhỏ nước.

Cho dù là người có võ công cũng không nên đạp hư thân thể như thế a. Huống chi lúc này nàng đang buồn phiền kinh hãi, cảm xúc dao động rất lớn, sẽ càng dễ sinh bệnh.

Sinh bệnh sẽ rất khó chịu, uống thuốc sẽ rất thống khổ, nhất là nếu đến lúc đó, Âu Dương thiếu chủ đột nhiên hưng trí tự mình phối được sắc thuốc... kia quả thực là uống vào có thể chết người a...

“Hoa tỷ tỷ, cảm ơn người ...”

Vừa rồi... Hình như... tựa hồ... đại khái... có khả năng... lại bất tri bất giác lâm bầm rồi?

Bi kịch a!

Không biết có phải vì vẻ mặt ta quá mức bi thương hay không, Hoàng cô nương đột nhiên “phù” một tiếng nổ nụ cười, sau đó lại lê hoa mang vũ quay đầu nhìn Quách đại hiệp.

“Hoa tỷ tỷ, người thật sự là người tốt.”

Vì... vì sao đột nhiên lại thăng cấp ta thành người tốt a!

Còn có, vị nằm trên giường giả chết kia, ta biết người thần kinh bình thường, mặt mũi không bị hoại tử, thánh lực cũng thực bình thường, có cần phải há miệng lớn như vậy để chứng minh không?

Vào đêm.

Ta mang theo cảm giác vô lực sâu sắc mà cường đại, choáng váng lê về phòng, đổ ập xuống giường, không còn muốn cử động nữa.

Tuy rằng không biết tình tiết “bình an vô sự học bơi lội” trong nguyên tác, rốt cuộc là vì sao lại biến thành tình huống như hôm nay, nhưng tục ngữ nói “Đại ngược thương thân, tiểu ngược di tình”, dù sao Quách đại hiệp cũng có Kim lão gia tử là “Thần ý chí” bảo hộ, cho dù có ngược thế nào đi nữa cũng sẽ không việc gì.

Sau một hồi kinh hãi như vậy, cảm tình giữa hai người đó đột nhiên lại tăng mạnh... Ồ... Nói không chừng chính là vì nguyên nhân này đi? Kim lão gia tử, diễn biến tình cảm ngài an bài thật đúng là...

Còn chưa nghĩ ra phải hình dung bằng từ gì, giây tiếp theo ta đã biết cái gì gọi là ‘báo ứng’ rồi!

Nếu trời cao có thể cho ta cơ hội quay ngược thời gian, ta tình nguyện ngồi xổm trên cây làm sóc bốn tiếng, cũng tuyệt đối không dám sinh ra nửa điểm nghi vấn gì đối với Kim lão gia tử nữa.

Cho nên... ta nước mắt đầy mặt, ngẩng đầu nhìn trời thành tâm cầu nguyện... Phiền toái đem vị Âu Dương thiếu chủ đột nhiên xuất hiện trong phòng ta ra ngoài đi!

Không biết vì cái gì, ta nhìn thấy hấn, lại đột nhiên cảm thấy có điềm xấu.

Sự thật chứng minh dự cảm của ta là chính xác.

Âu Dương thiếu chủ đứng phía trước cửa sổ, chiết phiên nhẹ phe phẩy, khuôn mặt tuần tú cười đến xuân về hoa nở.

“Quách huynh thương thế rất nặng, Hoàng cô nương không yên lòng, liền ở bên kia nghỉ tạm rồi, cũng tiện cho việc chăm sóc.”

Này không cần hấn nói ta cũng biết a.

“Khách sạn gần đây sinh ý vô cùng tốt, không còn phòng trống.”

Lời này nghe qua thực quen tai, thật sự!

“Cho nên... Tại hạ đành phải tạm thời ở nhờ nơi này rồi...”

Nga, hóa ra là bị Hoàng cô nương chiếm chỗ ngủ, cho nên chỉ có thể ngủ ở đây a... khoan khoan!

Ta trợn mắt nhìn quanh bốn phía, lại lần nữa xác nhận trong phòng này chỉ có một cái giường, không nhin được giậm chân phản đối mãnh liệt.

“Không được! Tuyệt đối không được!”

Thời đại này, trong khách sạn không có tiêu chuẩn phân biệt phòng đôi phòng đơn, trong phòng đều đặt loại giường lớn như phòng tân hôn trắng茫茫.

Tuy rằng giường kia rộng đến mức đủ cho ba, bốn người nằm, tuy rằng ta cũng biết Âu Dương thiếu chủ nhất định sẽ không có ý gì... Nhưng cũng không có nghĩa là ta có thể chấp nhận loại chuyện hai kẻ khác giới không có liên quan gì có thể ngủ cùng một giường a!

“Nha, tiểu cô nương quả nhiên không đồng ý a...” Hấn hơi hơi nghiêng người, đưa lưng về phía ta, ngừng lại một chút, mới tiếp tục nói: “Vậy không quấy rầy nữa, cô hấn cũng mệt mỏi rồi, sớm đi nghỉ đi.”

Tên này sao đột nhiên trở nên tốt như vậy ?

Sửng sốt sững sốt, nhìn hấn chậm rãi thông thả đến cạnh cửa, cư nhiên thật sự vươn tay mở cửa, ta không kịp nghĩ lại liền kêu lên:

“Uy! Từ từ!”

Âu Dương thiếu chủ tương đương phối hợp dừng bước, xoay người nhìn về phía ta:

“Sao thế, có việc gì sao?”

“Cái kia...” Ta do dự một chút, vẫn là hỏi ra miệng, “Vậy người ngủ ở đâu? “

Tuy ta không tin chuyện đường đường Bạch Đà sơn thiếu chủ lại không tìm được chỗ ngủ, nhưng cũng nên xác định lại một chút mới có thể yên tâm thoải mái, coi như ta là gà mẹ cũng được.

“Này...” Hấn hơi cau mày, lập tức lại giãn ra nở nụ cười, “... Thư phòng cũng có giường nhỏ, ta tới đó ngủ một lát cũng được. Dù sao đã nhiều ngày đều phải ở đó kiểm tra sổ sách, cho dù ban đêm không ngủ được cũng có việc để làm, cũng tiện.”

Giường nhỏ?

Nhìn chiều cao ít nhất cũng phải hơn ta ba mươi cm của hấn mà nói, dùng ngón chân út mà suy nghĩ cũng biết là không thể ngủ được thoải mái, cho nên mới có cái gọi là “cho dù ban đêm không ngủ được” đi... Tiện, tiện cái P a!

Ở tại sản nghiệp nhà người ta, ăn, ngủ, nghỉ thoải mái, lại bắt thiếu chủ nhà người ta ngủ ở thư phòng... Hơn nữa nhìn thương thế của Quách đại hiệp, tình trạng này sẽ còn kéo dài ít nhất mười ngày nữa... Nghĩ thế nào cũng thấy việc này là hơi quá phận rồi...

Có phải ta rất ích kỷ rồi không?

Ta nhảy xuống giường, vỗ vỗ mép giường.

“Quên đi, đừng đi thư phòng, ngủ ở đây đi.”

Sau đó đi tới tử, ôm chầm ra chuẩn bị trải xuống đất nằm. Vừa rồi đầu óc ta nhất định là bị choáng váng, cứ nhiên không nghĩ tới biện pháp giải quyết tốt nhất này.

Vừa ôm được một cái ra, đang chuẩn bị ôm cái thứ hai, tay bỗng nhiên bị người ta đè lại.

“Cô... đang làm cái gì?”

Hắn biết rồi còn cố hỏi sao?

“Đương nhiên là trải xuống đất nằm. Người ngủ trên giường, ta ngủ dưới đất...” Ngẩng đầu nhìn hắn, có vẻ sắc mặt Âu Dương thiếu chủ không được tốt, ta vội vàng bổ sung, “Chờ ta chuẩn bị xong sẽ đổi chăn đệm trên giường cho người!”

Nếu ta nhớ không lầm, hình như hắn mắc bệnh sạch sẽ, nhất định là không muốn dùng chăn đệm người khác đã dùng qua, hơn nữa thiếu chủ đại nhân cho dù có vạn năng tới mức nào đi nữa, chắc hắn cũng chưa từng học cách đổi chăn đệm trên giường.

“Cô...” Không biết vì sao, thanh âm hắn lại có điểm nghiêng răng nghiêng lợi, “Ta... sao có thể để cô ngủ dưới đất...”

Ta tròn mắt nhìn Âu Dương thiếu chủ.

“Ừ... buổi tối hôm ở Triệu vương phủ, chúng ta cũng ngủ như vậy a...”

Hắn thật đúng là dễ quên a.

Không biết vì cái gì, gương mặt Âu Dương thiếu chủ lại lộ ra vẻ dễ khóc dễ cười.

“Cô đi ngủ đi, nơi này... ta nằm đây là được...”

77. Q.3 - Chương 77: Thời Đại Ở Chung (thượng)

Tốc độ phục hồi của Quách đại hiệp thực quá mức nhanh chóng.

Mới vài ngày, những vết thương vốn trầy da tróc thịt trông thực sự thảm thiết cũng đã bắt đầu khép miệng. Ngoại trừ việc bị thương trên trán, nói chuyện ề a không rõ ràng, cơ bản đã không có gì đáng ngại — ta thực không phúc hậu cảm thấy điều này với hắn mà nói, kì thật là chẳng ảnh hưởng gì cả.

Thuốc trị thương nhị sư phụ chế quả nhiên linh nghiệm, “canh thập toàn đại bổ” Hoàng cô nương làm quả nhiên thực bổ dưỡng.

Còn có...thói quen quả nhiên thực đáng sợ.

Hiện tại, mỗi ngày khi trở về phòng, Hoàng cô nương tự giác quẹo trái, Âu Dương thiếu chủ tự giác quẹo phải... Quách đại hiệp dù sao cũng bị lệnh cưỡng chế nằm giả chết, nói cách khác, ngoại trừ ta ngẫu nhiên nhớ tới sẽ có chút buồn bực ra, những người khác căn bản đã hoàn toàn coi đây là thói quen tự nhiên rồi.

Cho nên, tình trạng phân phối phòng nhìn thế nào cũng thấy thực quỷ dị này, cứ nhiên lại vẫn cứ tiếp tục kéo dài như vậy.

— Nhân tiện nói một câu, căn cứ vào kết quả mà mỗi ngày ta đi tản bộ quan sát được, gian khách sạn này thật đúng là đầy ngập khách rồi, gian gian phòng phòng đều có người ra ra vào vào.

Ta rất lấy làm kỳ quái, vì sao mỗi chi nhánh của “Duyệt Lai khách sạn” sinh ý đều dị thường tốt như vậy?

Là gặp đúng lúc mùa du lịch ở cổ đại làm ăn phát đạt, hay là khách sạn này trên thực tế còn cung cấp các ‘loại hình dịch vụ đặc biệt’ như sòng bạc, thanh lâu, thuốc phiện...linh tinh?

...

...

Cũng không phải ta có hứng thú gì với chân tướng phía sau, loại chuyện này luôn luôn là biết càng nhiều càng nhanh đi đời.

Chỉ là... Nếu “Duyệt Lai khách sạn” là một tài sản lớn như vậy, Nhạc Thiếu Đông cùng lão cha nghe nói thực bực hân của hắn kia, hắn là sẽ không dễ dàng buông tay đi?

Ách, kỳ thật chuyện này cũng chẳng liên quan gì tới ta.

Trong nguyên tác cũng không nhắc gì tới tổ chức thần bí ‘Duyệt Lai khách sạn’, cho nên căn bản là ta cũng không biết tình huống sẽ phát triển theo hướng nào a. Nói lại, loại đạo lý đơn giản mà ta cũng có thể nghĩ được này, không thể có chuyện Âu Dương thiếu chủ lại không nghĩ được, nói không chừng hắn đã sớm có an bài, chờ tới thời cơ, một lưới bắt hết ấy chứ...

Liếc mắt nhìn bên ngoài trời đêm tối đen như mực, lúc này mà còn chạy tới thư phòng, có phải không quá thích hợp hay không...

Không, nhất định là không thích hợp.

Tuy rằng Âu Dương thiếu chủ đã nói với ta, có việc thì bất cứ lúc nào cũng có thể đến tìm hắn, nhưng những lời khách sáo như vậy, cũng không thể coi là thật được. Chưa tính tới việc có thể nghe được chuyện gì cơ mật quan trọng không nên nghe, nếu không cẩn thận quấy rầy đến chuyện tình yêu của người ta...ách, sẽ xấu hổ chết người a.

Tuy rằng ta không thể khẳng định trăm phần trăm là mình sẽ nhìn thấy... Nếu không, coi như không thấy là được? Nhưng vạn nhất thật sự là... Vạn nhất... Thật sự xảy ra chuyện gì...

...

...

Không biết tại sao, toàn thân đột nhiên cảm thấy kiệt sức, ta đơn giản nằm úp sấp trên bàn, vùi mặt vào cánh tay.

Có một số việc có lẽ vẫn là không nên nhìn thấy, cũng không nên nghĩ nữa... Mỗi ngày sẽ trôi qua rất tốt...

Đầu đột nhiên bị người ta nhẹ nhàng nhu nhu, không cần nhìn cũng biết là ai làm... Hiện giờ ta ngay cả kháng nghị cũng lười rồi, dù sao kháng nghị cũng vô dụng.

“Sao còn chưa đi ngủ?”

Thanh âm mang theo ý cười vang lên từ khoảng cách cực gần, ta vô cùng buồn bực ngẩng đầu trừng mắt.

“Người còn chưa trở về, ta ngủ thế nào được.” (ôi ôi, Khắc ca nghe câu này chắc mát ruột lắm đây =)))

Đây đại khái là do tính hay lo nghĩ đi, từ khi ta còn đi học đã như vậy rồi.

Buổi tối sau mười giờ, chỉ cần trong phòng còn một người chưa về, ta sẽ bắt đầu lo lắng có phải ở thư viện tự học cãi nhau với người ta hay không, liệu có phải trên đường về gặp sắc lang hay không, hay có phải không mang chìa khóa...linh tinh, tóm lại là không thể an tâm ngủ được.

Thế cho nên mấy cô gái cùng phòng đã bồi dưỡng được một thói quen tốt là nếu đêm không về kí túc nhất định sẽ gọi điện báo cho ta biết.

Được rồi, ta biết thời đại này căn bản không có điện thoại để thông báo hành tung, ta cũng biết Âu Dương thiếu chủ không phải là đám con gái yếu đuối cùng phòng với ta, nhưng loại bản tính gà mẹ này, thật khó mà sửa ngay được a.

Cho nên về sau, nếu có thể tự mình quyết định, ta đều mãnh liệt yêu cầu ở một mình, không có bạn cùng phòng sẽ không xảy ra chuyện này, có thể an ổn mà ngủ.

Vốn là phương án giải quyết hoàn mỹ cỡ nào a! Đáng tiếc hiện tại...

Hậm hực thở dài, ta lại nằm úp sấp xuống bàn, tiếp tục yên lặng cảm khái vì sao mình lại có nhiều tật xấu như vậy chứ...

Lực đạo trên tay Âu Dương thiếu chủ lại tăng thêm, lại chà đạp cái đầu không hay ho của ta thêm vài lần nữa, sau đó nhấc vạt áo, ngồi xuống bên cạnh ta, cười dài nói: “Hôm nay nhiều việc hơn một chút, mệt cho cô cũng phải ngủ muộn...”

Này xem như... xin lỗi?

Làm gì có ai vừa cười đến vui vẻ như vậy vừa nói xin lỗi? Thành ý... thành ý ở đâu a!

“Sau này nếu lại có chuyện này, cô đến thư phòng tìm ta... Được chứ?”

“Ách?” Ta đi làm cái gì? Muốn chết sao...

Hắn phe phẩy chiết phiến trong tay vài cái, mới mỉm cười nhìn ta nói: “Trong thư phòng có giường nhỏ, cô tới đó nằm tạm một lát. Chờ ta xong việc, sẽ gọi cô trở về phòng...”

Ta ngẩn ra, còn chưa kịp nói chuyện, hắn lại khẽ thở dài một tiếng.

“Ta cũng biết việc này không hợp tình hợp lý, có nhiều chỗ miễn cưỡng, chỉ là... vẫn còn hơn hiện giờ cô khiến mắt mình đỏ lên như mắt thỏ như vậy...”

Người mới là con thỏ! Cả nhà người đều là thỏ! Phạm vi trăm dặm nhà người đều là thỏ!

Bất quá... Nói thực ra, đề nghị này nghe qua cũng khiến ta động tâm, nhưng mà ta lại thật sự không muốn ngày nào đó vì nghe được hoặc là thấy được cái gì mà bị diệt khẩu...

Ta còn đang do dự, Âu Dương thiếu chủ nhẹ lắc lắc chiết phiến trong tay, từ từ nói:

“Vào buổi đêm, thư phòng là nơi cấm địa, người khác không được phép ra vào, cô chỉ cần ngủ là được, về phần việc Bạch Đà sơn...” không biết hắn nghĩ tới cái gì, khẽ nở nụ cười, “... Cho dù ta có bày trước mắt, chỉ sợ cô cũng không chịu xem, cần gì phải lo lắng?”

Người này hẳn là từng học thuật đọc tâm đi, nhất định, khẳng định, xác định là hắn đã từng học đi! Bằng không làm sao mỗi lần nói chuyện đều nhắm đúng mục tiêu một cách đáng sợ như vậy.

Nói lại, ngủ không đủ giấc thật sự rất thống khổ, ta cũng không muốn mỗi ngày đều cos con thỏ mắt đỏ mà ra ngoài a, vì thế... cơ bản là không suy nghĩ nữa, ta cũng rất không có cốt khí nhấc tay đầu hàng rồi.

Âu Dương thiếu chủ cười đến có chút thoải mái đưa tay tự rót một chén trà, trước khi ta kịp ngăn lại, liền uống một hơi cạn sạch.

“Uy... trà đấy lạnh a...”

Người này từ khi nào lại đột nhiên trở nên ‘hào sảng’ như vậy rồi? Hoàn toàn không giống hắn bình thường a...

Hắn nghi hoặc nhìn ấm trà, lại nhìn nhìn ta: “... Sao vậy?”

“Trà lạnh sẽ mất ngon...”

Ta thực vô lực nhìn hắn, hắn lại nở nụ cười, lại còn cười đến thập phần vui vẻ.

“Không sao.”

ORZ.

Hoàng cô nương tóc ướt chạy khắp nơi, Âu Dương thiếu chủ bưng trà lạnh uống cạn... Bọn người trong võ lâm này hoàn toàn không có khái niệm dưỡng sinh sao, hay là cảm thấy chỉ cần luyện võ là có thể không để ý tới quy luật khách quan?

“Mấy ngày nay nhiều việc, cơm đưa tới cũng thường xuyên quên ăn, cho nên uống mấy chén trà lạnh cũng không là gì. Nếu cô cảm thấy không ổn, pha một bình khác là được...” Âu Dương thiếu chủ không chút để ý đùa nghịch chiết phiến, hơi dừng lại, mới ngẩng đầu cười nói, “... Nếu vậy từ mai, phiên cô mỗi ngày đều chuẩn bị cho ta một bình trà nóng, được không?”

“Được thôi.”

Ta gặt gặt đầu, việc này cũng không có gì khó khăn, ta cũng làm được. Bất quá... ta nghĩ nghĩ, vẫn quyết định chuyện xấu nên nói trước thì hơn.

“Nhưng mà ta cũng không hiểu về trà đạo a...”

Nếu nói về việc phải chú ý hỏa hậu, nguồn nước, độ ẩm, nơi sản sinh lá trà, thời gian ngâm... những chuyện đó, hẳn vẫn nên tìm nhân tài tinh thông đi cho đỡ mất thời gian...

“Ai để ý tới những thứ đó chứ.” Âu Dương thiếu chủ nhú mày, nhìn về phía ấm trà trên bàn, “Trà này mặc dù lạnh, ta lại thấy dễ uống...”

Ta vội vàng kéo ấm trà lại, còn cố ý để ở chỗ hẳn không với tới, vừa quay đầu lại...

Uy, thiếu chủ đại nhân, vẻ mặt kia của ngươi là sao a?

Trợn mắt hữu thần nhìn nhau ba giây...

“Quên đi...” Âu Dương thiếu chủ nâng tay day day thái dương, thoát nhìn có vẻ thực buồn rầu, “... Sớm đi ngủ đi.”

Nói xong liền đứng lên, ta không kịp nghĩ, túm lấy cánh tay hắn.

“Chờ một chút!”

Vừa rồi nói đông nói tây với hắn cả nửa ngày, chuyện quan trọng nhất cứ nhiên lại không nhắc tới một chữ, đầu óc ta dạo này thực đáng trí a...

Hắn đột nhiên cứng đờ, mới trở lại ngồi xuống, khẽ nhú mày nhìn ta.

“Sắc mặt tại sao khó coi như vậy... Là có gì không thoải mái?”

“Không phải... Ta không có...” Chần chờ một chút, ta vẫn quyết định nói thẳng ra, “Hôm nay dường như ta nhìn thấy Nhạc Thiếu Đông.”

“Nhạc Thiếu Đông?”

“Ừ, chính là thiếu chủ trước của ‘Duyệt Lai khách sạn’...”

Lúc đầu ta chỉ là cảm thấy gã thanh niên tuấn tú nhưng tái nhợt đi qua đó rất có chất tiểu thụ, cho nên nhìn nhiều vài lần.

Sau đó đột nhiên cảm thấy khuôn mặt kia nhìn thực quen mắt, lại không nghĩ ra là ai —— dù sao nếu đã cải trang thì cũng không dễ mà nhận ra được tướng mạo sẵn có —— nhưng hắn quay người lại, ta liền nghĩ ra.

Bóng dáng của người ta, trừ khi là cố ý nguy trang hoặc là gặp biến cố gì đó rất lớn, nếu không trong thời gian ngắn sẽ không có thay đổi gì nhiều.

‘Tiền nhiệm thiếu chủ’ xuất hiện tại khách sạn mà ‘đương nhiệm thiếu chủ’ đang ở... Loại chuyện này... nghĩ thế nào cũng không thể cảm thấy chỉ đơn giản là do trùng hợp...

Nhưng nếu quả thực chỉ là trùng hợp, vậy chẳng phải là ta bức người ta tới đường cùng sao?

Nhưng vạn nhất không phải trùng hợp, vạn nhất bọn họ thật sự tính làm gì mà Âu Dương thiếu chủ không biết... có thể sẽ khiến cho người của Bạch Đà sơn chết rất nhiều.

Cho nên do dự đến do dự đi, cuối cùng ta vẫn cảm thấy, cho dù thế nào cũng phải nói chuyện này với Âu Dương thiếu chủ một tiếng mới đúng...

...

...

Nói xong chân tướng, ta chớp chớp mắt, chờ thiếu chủ đại nhân lên tiếng.

Hắn nắm chiết phiến trầm ngâm một lát, mới gặt gặt đầu, không nhanh không chậm phun ra năm chữ:

“Việc này ta đã biết.”

Thực ngăn gọn...

Được rồi, dù sao hiện tại hắc cũng đã biết, kế tiếp muốn làm gì cũng không liên quan tới ta.

Tảng đá lớn trong lòng rốt cục cũng rơi xuống.

Ta hít mạnh một hơi, vươn người một cái, tính đi ngủ, Âu Dương thiếu chủ lại mở miệng:

“Cô... cùng Nhạc Thiếu Đông kia là có quen biết?”

Trình độ đó ta cũng không biết có thể tính là ‘quen biết’ không a, dù sao cũng chỉ là giao tình không đến một tháng, ta gãi gãi đầu, nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Âu Dương thiếu chủ đảo chiết phiến trong tay, mỉm cười nói: “Nếu không sao có thể chỉ bằng bóng dáng liền nhận ra là ai...” (hắc hắc, trong gió có mùi chua a~)

Nói như vậy cũng đúng... Ta gật gật đầu.

Trước khi xảy ra chuyện không hay ho ở biệt viện kia, ta cùng Nhạc Thiếu Đông bọn họ quả thực cũng quen thuộc.

Chẳng qua, hiện tại hơn phân nửa là bọn họ đã xếp ta vào phía đối địch rồi, cho dù lúc trước chưa xếp thì từ sau khi đi cùng Âu Dương thiếu chủ cũng đã xem như vậy...

Nói như vậy, người hiện tại đang ngồi cạnh ta đây căn bản chính là hung tinh đi... Đúng rồi, ngay từ đầu bị cuốn vào một cách kì quái cũng là do hắc a...

“Cũng là tình bạn cổ tri, kia... có muốn ta thủ hạ lưu tình?”

Ta hoài nghi đánh giá Âu Dương thiếu chủ, vẻ mặt hắc thẳng thắn thành khẩn không hề có sơ hở, ngược lại, lại làm cho ta cảm thấy càng có vấn đề... Bất quá, thật ra không cần phải nghĩ cũng trả lời được.

“Không cần.”

Ta cũng không ngu ngốc đến mức cho rằng mình có thể cứu vớt thế giới, trong cuộc đấu tranh lợi ích thuần túy, không nói tới chính nghĩa ác tà này, không có ai là trong sạch vô tội cả, Nhạc Thiếu Đông không phải, Âu Dương thiếu chủ cũng không phải.

Thắng làm vua, thua làm giặc... Bọn họ hắc là đều hiểu được đi...

“Thật sự... không cần?”

Hôm nay người nào đó thật đúng là đặc biệt lải nhải a, ta không nhịn được trừng lớn mắt nhìn hắc, hắc ngược lại nở nụ cười, hơi ngừng lại, lại hơi hơi nhàn mi.

“Thế này... chỉ sợ cả đêm mai cũng không rảnh rồi...”

Nói cách khác, ngày mai hắc tính làm việc suốt đêm sao...

“Vậy ngươi còn không mau đi ngủ!”

Ta nghĩ vậy lập tức nhảy dựng lên giục hắc, kết quả người nào đó lại không nhanh không chậm phe phẩy chiết phiến... Thật sự là hoàng đế không vội thái giám cấp... Thiết! Hắc mới là thái giám!

Âu Dương thiếu chủ đột nhiên đưa tay nhu nhu tóc ta, hòa nhã nói:

“Ta vốn ngủ ít, mấy ngày nay cũng đều vậy, không sao...”

Luôn luôn ngủ không tốt?

“Để ta giúp ngươi xoa bóp đầu một chút...”

Hắc ngăn ra, ta cũng ngăn ra.

Sau đó ta mới phát hiện mình vừa nói một câu ngớ ngẩn tới mức nào... vội vàng bổ cứu:

“Không không không, vừa rồi ta không nói gì hết, người cũng không nghe được gì hết!”

Đầu có thể nói là bộ vị yếu nhất mà lại quan trọng nhất của con người, vô số huyết đạo kinh mạch đều hội tụ ở đó, chỉ cần kẻ khác cố ý điểm mạnh một chút cũng có thể khiến bị thương hoặc chết người, người nào cũng phải phòng ngừa, bảo vệ cho chu toàn...

Ta vừa rồi tuyệt đối là nước vào óc rồi... Tuyệt đối!

“Cô lại đang miên man suy nghĩ cái gì rồi? Thuật xoa bóp rất mất sức, vốn là sợ làm liên lụy cô...”

Âu Dương thiếu chủ nhíu mày nhìn ta, ta không khỏi có điểm chột dạ né tránh.

Yên lặng một lúc lâu, mới nghe hắn chậm rãi nói:

“Cô xưa nay làm việc cẩn thận tỉ mỉ, ta cũng không phải là không biết. Chỉ là... Ta sao có thể nghi ngờ cô...”

Không biết vì cái gì, mắt bỗng nhiên mờ đi...

78. Q.3 - Chương 78: Thời Đại Ở Chung (hạ)

Ánh mắt bỗng nhiên có điểm mờ đi...

Không muốn bị loại cảm xúc không quen thuộc này gây rối loạn, ta thậm chí hít một hơi thật sâu, muốn tập trung toàn bộ tinh thần vào vấn đề ‘xoa bóp’ này.

Ít nhất cũng phải năm, sáu năm không nhích tay rồi, nói thật, ta cũng không dám chắc mình còn có thể thao tác thuần thục hay không nữa.

Cho nên ta vừa cố gắng nhớ lại thủ pháp, vừa chỉ huy Âu Dương thiếu chủ làm công tác chuẩn bị: “Người cởi quần áo ra, sau đó nằm lên giường chờ ta...” =)))

Hắn tròn mắt, hữu thần nhìn ta một lúc lâu, mới lấy một vẻ nhin cười phi thường vất vả hỏi ta: “Cô... xác định?”

Ta cư nhiên còn thực khẳng định gật gật đầu.

Một giây sau...

Ta quả thực muốn tìm một cái lỗ mà chui xuống! Chỉ tiếc sàn của gian phòng này được thợ xây dựng làm một cách hoàn mỹ, đừng nói có lỗ, ngay cả một khe nứt nhỏ cũng không tìm thấy. Mắt thấy che mặt trốn chạy cũng vô vọng, ta chỉ đành kiên trì lấp bấp giải thích với hắn:

“Ách... Ta không phải ý kia... Ta là nói... cởi ngoại bào ra... thả lỏng, còn có... nếu ngồi...ta không...”

Thiếu chủ đại nhân tỏ vẻ rất nhẫn nại nghe ta bừa bãi giải thích, không nói một tiếng.

Hắn... nếu hắn dám nói nửa câu cười nhạo, ta tuyệt đối sẽ bắt kẻ hậu quả đá bay hắn, tuyệt đối! Ta nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ... Cho dù xét về thực lực mà nói, không đá bay được hắn, kia... ta còn không tự đá bay mình đi được chắc!

Bà nó chứ!

...

...

...

Đang hung tợn giả tưởng đá bay người nào đó, thanh âm thản nhiên mang theo ý trấn an lại vang lên.

“... Ta hiểu được.”

Ta ngẩn ra.

Vừa nhắc đầu đã thấy Âu Dương thiếu chủ đã bắt đầu gỡ quan phát, cởi áo, tháo thắt lưng rồi, dáng vẻ bình thản tự đắc này... vừa thấy đã biết là đã sớm quen với chuyện cởi y phục trước mặt người khác rồi, quả nhiên là hoàn toàn không biết tiết tháo a...

Ngầm trừng mắt, lười để ý đến hắn, ta đi thẳng tới chỗ để chậu nước rửa tay.

Cho dù làm gì, giữ vệ sinh cũng vẫn rất quan trọng.

Lúc quay trở lại, Âu Dương thiếu chủ đã yên ổn nằm trên giường, lại khá là tự giác nhắm mắt lại rồi.

Lần đầu tiên nhìn thấy hắn như vậy... Ách... Nói như thế nào đây... dáng vẻ để mặc người ta xâm lược... thật đúng là rất muốn cười a...

Suy nghĩ tới vấn đề giữ mặt mũi cho thiếu chủ đại nhân, ta cố gắng chịu đựng không cười ra tiếng, nâng tay thử độ ột chút, tựa hồ không có vấn đề gì, phần eo cùng tay đều có thể lấy tư thế chính xác dùng lực.

Như vậy...kì thật có thể bắt đầu khởi công rồi.

Nhưng ta vẫn chần chờ một hồi lâu... Mới thử nhẹ nhàng đặt tay lên đầu hắn, do do dự dự không dám sử lực...

Đó là vị trí huyết Bách Hội, nơi được gọi là ‘trăm mạch giao nhau’.

Lúc nhị sư phụ dạy ta thuật xoa bóp đã từng thận trọng cảnh cáo: kinh mạch đều là xuất phát từ Bách Hội tỏa khắp toàn thân, cho nên đó là yếu huyết của con người, một khi bị đại lực đánh trúng sẽ khiến ngắt xủ, thậm chí có thể chết, cho nên không thể dễ dàng thử trên đầu người khác.

“... Con nhóc vô liêm sỉ người sử dụng thủ pháp này với Đà Lô cũng không tính. Ta thấy người xuống tay không nhẹ không nặng, hắn cũng có thể chịu được, tuyệt không đến mức có chuyện gì, nhưng nếu ngày nào đó người dám lấy Tinh Nhi ra để thử... Hừ hừ!”

Chu Thông vừa nói vừa hừ lạnh uy hiếp, lúc ấy trong lòng ta thầm nguyện rửa y không lấy được lão bà, chỉ có thể đi theo Kha lão đại cả đời, hiện tại xem ra có vẻ ứng nghiệm thật...

“Sang trái ba phân...”

Bên dưới chợt vang lên tiếng nói khiến ta sợ nhảy dựng.

“Sang trái ba phân mới là vị trí huyết Bách Hội. Thủ pháp nhận huyết của cô thật sự là...” Âu Dương thiếu chủ khẽ thở dài một tiếng, lông mày khóe mắt lại đều là ý cười, “Hiện tại ta cảm thấy cô chưa từng tập võ, thực là chuyện may mắn a.”

Thật sự là rất muốn trực tiếp giáng một khuỷu tay xuống huyết Bách Hội của hắn, cho hắn hôn mê luôn. Bất quá... suy nghĩ một chút tới hậu quả, ta vẫn quyết định nhịn đi.

Chiều theo lời hắn nói, di tay sang bên trái ba phân, đầu ngón tay nhẹ ấn xuống, có cảm giác lõm, quả đúng vậy.

Chỉ là nghĩ thế nào cũng cảm thấy không phục, không nhịn được lên tiếng biện hộ:

“Ta chưa từng học thủ pháp nhận huyết...”

Đây tuyệt đối là lời nói thật.

Thật ra nhị sư phụ cũng định dạy ta, bất quá khi đó ta học vội muốn chết, cho nên không có thời gian nghe y chậm rãi dạy cái gì mà “Ngang tác pháp” “Thủ huyết chi đạo” ... chỉ bám lấy y không buông, muốn y có thể dạy ta thuật xoa bóp trong vòng ba ngày.

Cho nên, cuối cùng y không thể chịu nổi nữa, trực tiếp túm Đà Lô tới làm châm cứu đồng nhân: trực tiếp lấy thuốc màu đặc thù không dễ phai đánh dấu hết toàn bộ huyết vị trên đầu Đà Lô.

(châm cứu đồng nhân: mô hình người bằng đồng, có khắc các huyết vị để học châm cứu)

Áp lực học tập của ta nhờ vậy mà giảm đi rất nhiều, chỉ phải nhớ kĩ trình tự cùng thủ pháp là được.

Bất quá trong hơn một tháng đó, cho dù Đà Lôi đi đến đâu cũng đều thân bất do kỉ trở thành tiêu điểm chú ý — dù sao trên thảo nguyên cũng rất hiếm gặp được người nào mà trên đỉnh đầu bôi đủ các loại màu sắc.

Đương nhiên, căn cứ nguyên tắc trao đổi đồng giá, muốn có được điều gì đó, nhất định sẽ phải trả một cái giá tương xứng.

Cái giá để ta có thể dùng tốc độ nhanh như vậy học được thủ pháp xoa bóp chính là... bị Thiết Mộc Chân dùng tội danh ‘trêu đùa huynh trưởng’ đánh ba mươi roi trước mặt mọi người.

Duy nhất đáng được ăn mừng là, lúc ấy ta chỉ có bảy tuổi, cho dù bị đánh tróc da bong thịt cũng không quá mất mặt.

Về phần những lời đồn đại nổi lên sau đó, ví dụ như con gái Thiết Mộc Chân được sủng sinh kiều, khi dễ huynh trưởng... Đà Lôi nghe được sẽ thực tức giận, ta lại cảm thấy không sao cả.

Âu Dương thiếu chủ trầm ngâm một lát, thỉnh linh hỏi ta một câu:

“Kia... Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Ách?” Ta không nhịn được có điểm chột dạ.

“Thuật xoa bóp phải tiếp xúc da thịt, lại cực kì hao tâm tổn sức, cho dù là y sư có chút danh tiếng cũng sẽ tự trọng thân phận không chịu làm. Cô thân là con gái của đại hân lại cố ý học thuật này, tất nhiên là có nguyên nhân rồi...” Hắn dừng một chút, “Ừm... có liên quan tới tứ ca của cô?”

Tay không nhịn được run lên.

Khóe môi hần hơi hơi gợn lên, không đợi ta trả lời, lại tiếp tục nói:

“Huynh muội cô từ nhỏ đã thân thiết, cả thảo nguyên đều biết. Nếu quả thật cô là người ‘được sủng sinh kiều’, ‘khi dễ huynh trưởng’, tứ ca cô cho dù nhịn được nhất thời cũng không thể nhịn được cả đời. Huống hồ hiện nay hắn nắm binh quyền trong tay, sớm không cần phải như thế, việc năm đó tất có ẩn tình... Ta nói đúng không?”

Ngay cả Thiết Mộc Chân cũng không nhận thấy có gì bất thường, ngay cả nhị sư phụ cũng chỉ là đoán được đại khái... Người này không khỏi quá mức sâu sắc đi?

Ta thở dài, có điểm chán nản suy sụp hạ bả vai.

“Đúng vậy...”

Quả thật là có ẩn tình, hơn nữa là ẩn tình chỉ có ta cùng Đà Lôi, hai người biết.

Trong sử sách ghi lại “Đà Lôi từ khi còn nhỏ đã cùng Thành Cát Tư Hãn đánh đông dẹp tây”, cũng ghi lại “Thành Cát Tư Hãn phân chức vị cho bốn người con trai, Truật Xích chủ săn bắn, Sát Hợp Đài quản lý pháp lệnh, Oa Khát Đài lo việc triều chính, chỉ có Đà Lôi thống lĩnh binh mã.”

Nhưng sử sách không ghi lại là... Đà Lôi lần đầu tiên ra chiến trường mới chỉ mười một tuổi. Tuy rằng không giết địch, nhưng dưới lệnh của Thiết Mộc Chân, ở trước mặt chúng tướng, đã tự tay chém chết hai tù binh cướp được... lấy máu ăn mừng.

Ta không biết Đà Lôi rốt cuộc là tài năng quân sự cỡ nào, ta cũng không biết tương lai hắn sẽ trở thành dạng thống soái như thế nào, tàn bạo cũng được, thị huyết cũng được, vô liêm sỉ cũng được... Những chuyện đó ta thực sự không muốn biết!

Ta chỉ biết là ngày đó khi Đà Lôi trở về, tuy vẫn ngẩng cao đầu, vẫn hành xử như bình thường, nhưng sắc mặt lại tái nhợt đáng sợ.

Sau đó ban đêm hắn thường gặp ác mộng... mồ hôi như tắm, vẻ mặt vặn vẹo thống khổ, tay phải không ngừng lặp lại hai động tác “nắm chặt” cùng “buông ra”, lực đạo lớn đến mức khiến cho người ta phải sợ hãi... Buổi tối đầu tiên ta nhìn thấy hắn như vậy, cánh tay bị hắn bóp chặt tới bầm tím một khoảng.

Ta đoán Đà Lôi biết mình gặp ác mộng, nếu không hẳn sẽ không đuổi toàn bộ kẻ hầu hạ ngoài trường đi, cũng sẽ không trong lúc vô thức gặt gao cắn môi dưới, không chịu phát ra nửa tiếng thanh âm. Cho nên cho dù đau ta cũng không dám khóc thành tiếng, chỉ có thể cắn răng chịu đựng, cố gắng lay hẳn tỉnh lại.

...

...

...

Cho dù đã qua nhiều năm như vậy rồi, ta vẫn nhớ rõ ràng ánh mắt trống rỗng của Đà Lôi khi tỉnh lại, hẳn ôm ta, thân thể hơi hơi run, cùng với trên vai dần dần bị thấm ướt một khoảng.

Hắn là con trai của Thiết Mộc Chân, là người sẽ kế thừa bộ lạc Khất Nhan trong tương lai, cho nên nhất định phải thiết huyết vô tình, nhất định phải gan dạ sáng suốt hơn người, nhất định phải có thể coi mạng người như chuyện vặt... Không thể có nửa điểm yếu đuối, cho dù có cũng không thể để người khác nhìn thấy, tránh làm mất uy danh phụ hân cùng tổ phụ hân...

Tất cả mọi người đều nói với hắn như vậy, cho nên hắn cũng nhận định như vậy rồi.

...

...

...

Có ai nghĩ khi đó hắn chỉ mới mười một tuổi!

Cho tới giờ ta vẫn chỉ là một kẻ vô dụng, không có năng lực gì, cũng không thể thay đổi được bất cứ điều gì.

Nhưng khi đó, ta muốn... Ít nhất cũng thử xem có biện pháp gì để có thể giúp Đà Lôi ngủ yên hay không...

Ngày hôm sau trong tiệc luận công khen thưởng, ở trong hân trưởng, trước mặt Thiết Mộc Chân cùng các tướng lĩnh, ta lần lộn đầy dặt, khóc lóc om sòm nói gần đây ta luôn gặp ác mộng nên muốn ngủ cùng tứ ca, ai dám ngăn cản ta, ta liền ân cần thăm hỏi tổ tông mười tám đời nhà y, cộng thêm thành quỹ cũng không buông tha y...

Với mấy chuyện râu ria vụn vặt đó, mức độ chiều chuộng của Thiết Mộc Chân đối với ta luôn luôn rất cao, cho nên đương nhiên cười đồng ý, còn cố ý dặn Đà Lôi ban đêm đuổi hết những ‘người không liên quan’ đi, để tránh phiền tới ta, vân vân.

“Cô mạnh mẽ muốn ở cùng tứ ca, là vì muốn che dấu thay hắn?”

Ấu Dương thiếu chủ cười đến có chút cổ quái, ta lại sững sờ vài giây, mới gật gật đầu. Quả nhiên không thể qua được mắt người này, điểm này ngay cả bản thân Đà Lôi cũng không hiểu rõ.

Khi đó nghĩ là... Dù sao thanh âm trẻ con cũng rất khó phân biệt nam nữ, ta lại thông báo khắp nơi là mình bị ác mộng, cho dù có ai đi ngang qua nghe được một hai câu nói mê hoặc là kinh hô, cũng sẽ chỉ nghĩ đó là ta, tuyệt sẽ không cho là Đà Lôi.

Không biết người nào đó nghĩ tới cái gì, có chút suy nghĩ gật gật đầu.

Ngừng lại một lúc lâu, mới lại hỏi: “Sau đó... Lại như thế nào?”

Sau đó? Sau đó ta bắt đầu ép buộc nhị sự phụ rồi.

Đầu tiên là khóc lóc kể lể với mẫu thân của Quách Tĩnh nỗi khổ của nhi đồng bị mất ngủ để tranh thủ sự đồng tình, sau đó bắt đầu theo tần suất một ngày ba bữa kèm bữa ăn khuya chạy tới lều bạt của Giang Nam Thất Quái biểu diễn khóc lóc kêu trời kêu đất, lần lộn giãy giụa... Mục đích là bức nhị sự phụ phải nghĩ biện pháp giúp ta, huống chi còn có Quách đại nương tượng trưng nghĩa sẽ thường thường đến nói giúp...

Thế cho nên, cuối cùng Kha lão đại đen mặt không thể nhịn được nữa đá Chu Thông ra ngoài, còn nói mặc kệ y dùng cách gì, nếu không giải quyết xong thì đừng có trở về.

Thân là người hiệp nghĩa, nhị sư phụ đương nhiên không thể dùng những ‘phương pháp giải quyết thuận tiện nhất’ để đối phó với một con nhóc bảy tuổi như ta, vì thế đành phải thống khổ lựa chọn ‘Phương pháp giải quyết phiền toái nhất’ ...

“Có một vị cao đồ như vậy...” Âu Dương thiếu chủ liếc mắt nhìn ta một cái, ngữ khí cảm khái ngàn vạn bình luận : “... Chu Nhị hiệp thật đúng là vất vả a.”

Ta đầy đồng cảm gật gật đầu. Đâu chỉ là vất vả, nhị sư phụ khi đó quả thực tức sắp phát điên, bất quá chuyện làm cho y tức đến hộc máu cũng không phải chỉ có như vậy...

“Ồ?” Âu Dương thiếu chủ nhíu mày, khá là có hứng thú truy vấn: “Cô... Còn làm gì nữa?”

Ta thoáng có chút ngưng ngừng gãi gãi đầu, kỳ thật cũng chỉ là...

Nhị sư phụ mất ba ngày suy nghĩ hết lòng, tự nghĩ ra một thuật xoa bóp bao gồm ba mươi sáu loại thủ pháp nghe nói có thể đả thông kinh mạch toàn thân, đồng thời khu trục bách bệnh, ta chỉ học một thuật đơn giản nhất trong đó là ‘Giúp ngủ yên giấc’, nhưng lại khoa tay múa chân, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ trách y nghĩ ra quá nhiều thứ không cần dùng tới, cho nên mới mất tới ba ngày như vậy...

Hiện tại hồi tưởng lại, lúc đó đại khái chắc nhị sư phụ đã nổi sát tâm muốn bóp chết ta rồi, nếu không phải y dừng cương trước bờ vực nghĩ tới chuyện mình là “Giang Nam thất hiệp” mà không phải “Hắc Phong Song Sát”, rất khó nói ta còn có thể sống tới bây giờ hay không.

Bất quá, lấy n năm kế tiếp ta bị chinh gào khóc thảm thiết mà nói, cá nhân ta cảm thấy nhị sư phụ kỳ thật đã sớm thu lại toàn bộ lợi ích rồi...

“Có cô ở cùng...” Âu Dương thiếu chủ ngưng lại, mới cười nói: “... Nói vậy sẽ không gặp ác mộng nữa rồi.”

Mới là lạ! Ta cũng không phải thú chuyên ăn mộng yểm trong truyền thuyết.

Mấy đêm đầu, tuy rằng Đà Lô không gặp ác mộng liên tục như trước nữa, nhưng vẫn thường toát mồ hôi lạnh giật mình tỉnh lại. Hơn nữa bởi vì trong lúc vô thức kia, hắn hoàn toàn không thể khống chế được sức lực của mình, cho nên cánh tay ta bị hắn bóp tới bầm tím hết, cho dù trời nóng bức cũng không dám xắn tay áo lên...

Sau đó, không biết là do liên tục xoa bóp phát huy tác dụng, hay là do nguyên nhân gì khác, dần dần thời gian Đà Lô có thể ngủ say càng ngày càng dài... Đến mùa thu, hắn đã không cần ta ở cùng cũng có thể bình yên đi vào giấc ngủ rồi.

Nhưng lần thứ hai Đà Lô theo Thiết Mộc Chân xuất chinh trở về, lại một lần nữa lâm vào ác mộng. Hắn không chịu nói cho ta biết rốt cuộc hắn nhìn thấy cái gì, ta cũng không muốn hỏi, duy nhất có thể làm cũng chỉ là lại ở cùng hắn. Duy nhất đáng được ăn mừng là lần này thời gian hắn bị tra tấn ngắn hơn rất nhiều so với lần trước...

Sau đó, tất cả mọi người đều quen với việc mỗi lần Đà Lô xuất chinh trở về, ta đều chạy tới giường của hắn ngủ rồi.

Tình trạng đó cứ kéo dài cho tới năm Đà Lô mười bốn tuổi, hắn cho rằng tự mình đã có thể đối mặt với mộng yểm rồi... Sau đó quả thật hắn không còn gặp ác mộng nữa.

Ta đoán này là vì bản thân Đà Lô cũng luôn cố gắng điều chỉnh tâm tính của mình.

Cho nên...

Ngủ không tốt, nguyên nhân chủ yếu vẫn là do tâm lý a, ví dụ như thiếu chủ đại nhân có tật xấu luôn luôn ngủ rất ít, tuyệt đối là vì suy nghĩ quá nhiều a.

“Ừ... Người tốt cuộc có nghe hay không...”

Trả lời ta là tiếng hít thở rất nhỏ mà đều đều.

Người này cuối cùng cũng ngủ... Thật sự là mệt chết ta... Hơn nữa...

Khó khăn chịu đựng tới lúc rửa mặt xong, ta ngay cả mắt cũng không mở ra được, ngáp liên tục chui vào trong chăn.

Mơ hồ nhớ rõ dường như ta còn mồm miệng không rõ than thở vài câu như là “Thêm một cái giường sẽ chết a” linh tinh, sau đó liền ngủ không biết gì rồi...

79. Q.3 - Chương 79: Đà Lôi Gặp Nạn

Không biết có phải bởi vì trước khi ngủ nhắc rất nhiều tới chuyện khi còn ở thảo nguyên hay không, buổi tối hôm đó, ta cứ nhiên mơ thấy một chuyện nhỏ từ rất lâu về trước... Ách... Thật sự là một chuyện rất nhỏ, cho nên ta cũng không biết vì sao lại mơ thấy chuyện đó nữa...

Lúc ấy ta vừa có được tiểu bạch điều không lâu, tiểu hồng mã cũng mới thuộc về Quách đại hiệp không lâu, Đà Lôi, Quách đại hiệp cùng ta mang ba chúng nó đi bộ trên thảo nguyên.

Tiểu hồng mã là con ngựa chứng hiếu động, chúng ta ngồi trên cổ nói chuyện phiếm, nó ở bên cạnh lấy chân cào cho bụi đất bay mù mịt... Ta không thể nhìn được nữa, đập Quách đại hiệp một cước, sau đó Quách đại hiệp đi lên cho nó một cái tát, nó liền thành thật rồi.

Vì thế, ta vừa cười nhạo hành vi chỉ biết dựa vào bạo lực để thuần phục tiểu hồng mã của Quách đại hiệp, vừa tràn đầy tin tưởng huyết sáo định triệu tiểu bạch điều tới để khoe khoang một chút... Kết quả đợi thật lâu thật lâu, mới nhìn thấy thân ảnh chúng nó lác lác đi tới.

Đúng vậy, hai con bạch điều này không hề có tự giác bản thân là loài chim, lại dùng phương thức ‘đi’ để tới gặp ta.

Ta tức giận đến nổi lập tức đuổi đánh Đà Lôi một trận —— căn cứ vào sự phản công chúng ta đã xác định từ sớm, hẳn phụ trách cho bạch điều ăn, thuần dưỡng, dạy dỗ, cùng tất cả những việc khác.

Ta? Ta chỉ phụ trách khoe khoang mà thôi... Khụ khụ... (= = tỷ thực quá vô sỉ a~)

Bởi vậy nghĩ là biết tiểu bạch điều sẽ thân cận với ai hơn. Cho nên lúc nhìn thấy ta đánh Đà Lôi tới bởi, hai chúng nó liền dang cánh bay lại ngăn cản ta, miệng kêu ‘quác quác’ a, người không biết nghe được, có khi còn tưởng ta làm chuyện gì cực kì thâm hiểm ấy chứ.

...

...

...

“Quác!”

“Hai đứa các người thật phiền...” Ta mơ mơ màng màng xoay người, “Đã không đánh nữa rồi, không cần phải kêu nữa...”

“Quác!”

Có để yên hay không, không định cho người ta ngủ a...

“Hí hí!”

Làm sao mà ngay cả tiểu hồng mã cũng ầm ĩ theo vậy, còn không im đi coi chừng ta ném cả ba các người vào nồi ninh nha...

“Quác!”

“Hí hí!”

...

...

...

Không, không đúng, có chỗ nào không đúng!

Trong đầu bỗng nhiên giống như có một đạo sét rạch ngang trời, cắt qua màn sương mù giữa cảnh trong mộng và hiện thực, trong nháy mắt kia, ta rành mạch nghe được từ không trung truyền đến tiếng kêu của bạch điểu, cùng hậu viện vang lên tiếng ngựa hí hô ứng.

Trung Nguyên không có điều, cho dù có cũng không thể có sự ăn ý với tiểu hồng mã như vậy... Nhưng mà khi ta rời khỏi thảo nguyên, rõ ràng hai chúng nó vẫn còn đi theo bên người Đà Lôi, tại sao đột nhiên lại xuất hiện ở đây, lại còn kêu lên thê lương như vậy?

Trừ phi là... Đà Lôi đã xảy ra chuyện!

Trong nháy mắt ý thức được điểm này, đầu óc ta ‘ông’ một tiếng nổ tung.

Trái tim đập kinh hoàng trước nay chưa từng có, giống như có thể nhảy ra khỏi lồng ngực bất cứ lúc nào, tay chân lại vô cùng lạnh lẽo, hoàn toàn không thể khống chế được, trong đầu chỉ có duy nhất một suy nghĩ đó là —— ta muốn đi tìm Đà Lôi, ta muốn đi tìm Đà Lôi... Cho dù thế nào đi chăng nữa, ta nhất định phải đi tìm hắn...

Bả vai bỗng nhiên bị người nào đó ở phía sau nắm lấy, giọng nói quen thuộc lo lắng mà vội vàng, không ngừng lặp lại cùng một từ nào đó bên tai, một lần lại một lần... Rốt cục sau khi có thể liên hệ được thanh âm, ngôn ngữ cùng hàm nghĩa kia, ta mới hiểu được câu nói kia là —— “Cô làm sao vậy?”

“Điều gì đang kêu, Đà Lôi đã xảy ra chuyện, ta muốn đi tìm hắn...”

“Được, ta đi cùng cô.” Hắn đáp không có nửa phần do dự, ngừng lại một chút, lại ôn nhu nói, “Ta vẫn nghe động tĩnh bên ngoài... Từ khi chim kêu tới giờ, cũng mới chỉ vài giây, tứ ca cô hẳn ở gần đây, cho dù thực sự có chuyện gì, cũng tuyệt không đến mức không thể cứu vãn được. Cô lo lắng thành như vậy, nếu đi một mình cũng không giúp được gì...”

Hắn nói đúng, hiện tại chân tay ta đều không ngừng phát run, cho dù tìm được tới chỗ Đà Lôi cũng không thể làm gì được.

Một luồng khí thanh lương từ phía hậu tâm đột nhiên truyền vào thân thể, chuyển một vòng dọc theo ngũ kinh bát mạch, “Hiện tại... dễ chịu hơn chưa?”

Ta gật gật đầu, lúc này hắn mới thu chưởng, lại nói: “Ta đi thông tri cho Quách huynh cùng Hoàng cô nương, cô mặc quần áo vào trước, sau đó... hãy ra...”

(khụ khụ...Khắc ca, đêm qua ca ko giở trò gì đấy chứ = =)

“Ừm.”

Ta mở mịt gật gật đầu, vừa khoác thêm áo, vừa cố gắng nhớ lại tình tiết truyện.

Đà Lôi quả thật sẽ tới Trung Nguyên một chuyến.

Dựa theo thời gian ở trong nguyên tác mà nói, đó hẳn là chuyện rất lâu nữa mới xảy ra, hơn nữa kết quả là hữu kinh vô hiểm, cho nên ta cũng không để trong lòng lắm.

(hữu kinh vô hiểm: có kinh sợ nhưng không nguy hiểm)

Nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, thế giới này đã càng ngày càng phát triển theo hướng mà ta không biết rồi —— sau khi gặp được vị Hồng Thất Công kia, cảm giác này càng ngày càng trở nên mãnh liệt.

Cho nên, theo sử sách, Đà Lôi vốn dĩ phải tới năm bốn mươi tuổi mới vì Oa Khát Đài mà chết, có khi nào hiện tại sẽ...

Nghĩ tới khả năng đó, trái tim lại như nhảy ra khỏi lồng ngực, ta chụp lấy túi da, nhét vào trong áo, chạy ra ngoài.

Âu Dương Khắc đang đứng ngoài cửa, thấy ta, không biết vì sao lại ngần ra, mới nói: “Cô sao lại...”

Lúc này ta đang vô cùng lo lắng, thật sự không có lòng dạ nào nghe hắn nói lời vô nghĩa lập tức túm lấy vạt áo hắn thúc giục: “Đi mau, đi mau!”

Hắn hơi chần chờ, liền không nói nữa, chỉ gật gật đầu.

Đêm dài đã qua, sắc trời lại vẫn không nhìn rõ.

Tiếng vó ngựa dồn dập phía dưới, hai bên đường, cây cối lui lại phía sau với tốc độ cực nhanh, gió đêm vẫn mang theo mấy phần hàn ý từ phía trước quất tới, hai má bị gió quất vào cũng hơi hơi sinh đau.

Người phía sau dường như nói gì đó, bên tai vang lên tiếng gió ‘vù vù’ mãnh liệt, ta không thể nghe được rõ ràng, vội vàng xoay tay lại trực tiếp cho hắn một cùi chỏ. (>”< sao=”” tự=”” nhiên=”” tỷ=”” lại=”” đánh=”” khắc=””>

Bàn tay đang nắm dây cương ở phía trước rõ ràng cứng đờ lại, lập tức thanh âm người nào đó liền vang lên sát lỗ tai.

“Ta là nói... Vừa rồi điều nhi xoay quanh một nơi trên không trung, nói vậy tứ ca cô nhất định là ở chỗ đó. Lấy cước lực của tiểu hồng mã mà nói, Quách huynh cùng Hoàng cô nương lúc này hơn phân nửa đã đuổi tới, nếu tình hình không thuận lợi cũng đã có thể giải quyết rồi. Huống hồ ta sớm điều tra rõ, phụ cận trấn này cũng không có cao thủ...”

“Duyệt Lai khách sạn thì sao?” Ta thốt ra.

“Bọn họ...” Âu Dương Khắc ngừng lại một chút, mới tiếp tục nói, “Bọn họ chỉ muốn tính mạng ta, tứ ca cô lúc này không có liên quan gì tới ta, nhất định sẽ không đến mức liên lụy tới hắn...”

(=)) ‘lúc này ko liên quan’, ca thực khéo nói a~)

Ta vô cùng nóng nảy lại cho hắn một thúc, hắn lại nở nụ cười, vung dây cương, con bạch mã hí dài một tiếng, lại lần nữa tăng tốc chạy như điên.

Nơi bạch điều xoay quanh cũng cách khách sạn vài dặm, con bạch mã của Âu Dương Khắc tuy rằng không so được với tiểu hồng mã cước lực vô song, nhưng cũng có chút thần tuấn, cho nên chỉ trong chốc lát đã đuổi tới nơi.

Xa xa đã có thể nhìn thấy bóng người chớp động trong rừng, thỉnh thoảng truyền đến tiếng binh khí giao nhau cùng tiếng rống giận, ta cố gắng lắng nghe mấy tiếng người đứt quãng đó, nhưng nghe thế nào cũng không thể xác định được Đà Lôi có ở trong đó hay không.

Bạch mã dần dần tới gần, trong rừng bỗng dưng truyền ra một tiếng hô to, “Quách Tĩnh, người đưa tứ vương tử đi mau, ta đến ngăn trở truy binh!”, đúng là tiếng Mông Cổ, thanh âm nghe qua lại cực kỳ quen tai, nhất định là một tướng lãnh quan trọng dưới trướng Thành Cát Tư Hãn.

Tình hình lại khẩn cấp tới mức cần đại tướng phải đứng ra ngăn cản truy binh? Đà Lôi hẳn rất cuộc làm sao vậy?

Ta gấp đến phát khóc, căn bản không biết phải nói gì mới được, chỉ liên tiếp kéo tay áo Âu Dương Khắc hướng về phía kia.

“Được rồi, được rồi, ta hiểu. Tứ ca cô ở bên kia?”

Ta dùng sức gật đầu.

“Ừ, ngựa đi quá chậm, ta mang cô qua đó...”

Hắn vươn tay vòng qua hông ta, mũi chân điểm xuống bàn đạp một chút, sau đó liền mang theo ta bay ra khỏi lưng ngựa...

Trong rừng, cành lá sum xuê thỉnh thoảng lại phát qua mặt, ta mở to hai mắt cố gắng nhìn qua khe hở của tán lá, tìm kiếm thân ảnh quen thuộc, đột nhiên vài bóng người mặc áo bào Mông Cổ thoáng hiện ra...

Ta không nhận được giạt tay người nào đó kêu to: “Nơi đó, nơi đó!”

“... Được rồi.”

Lúc thiếu chủ đại nhân mang theo ta từ trên không lướt xuống, Quách đại hiệp chính đang dùng một chiêu ‘Thần Long Bãi Vĩ’ đánh ột tên đánh lên nào đó bay ra ngoài, kêu lên thảm thiết, người đang cau mày ngồi phía sau hẳn đúng là Đà Lôi.

“Đà Lôi!” Chân vừa chạm đất, ta vội vàng vọt về phía Đà Lôi, “Huynh bị thương phải không?”

Nếu không bị thương, lấy tính cách Đà Lôi mà nói, tuyệt đối sẽ không chịu tránh phía sau Quách đại hiệp.

Quả nhiên... Phía trên cánh tay phải của hắn có một vết máu lớn đỏ sẫm, chậm rãi mở rộng thành hai đạo kéo xuống tận vật áo bào...

“Hoa Tranh, sao muội lại ở đây?” Đà Lôi nhìn lướt qua bốn phía, rất nhanh lại bổ sung một câu, “Nơi này nguy hiểm, muội đi mau!”

Thẳng thắn mà nói... Nhìn thấy Đà Lôi vẫn còn sống, hơn nữa thoát nhìn tứ chi đầy đủ, thần trí thanh tỉnh, trái tim ta vốn vẫn treo tận cổ họng, nháy mắt đã nhảy về nằm trong lồng ngực rồi. Có Quách đại hiệp cùng Hoàng cô nương hai vị nam nữ nhân vật chính quan trọng nhất ở hiện trường, hơn nữa còn có Âu Dương thiếu chủ miễn cưỡng cũng xem như rắn chúa trong vùng, kế tiếp tuyệt đối sẽ không có gì nguy hiểm nữa.

Một khi đã không phải lo lắng tới việc an nguy của Đà Lôi nữa, cảm xúc tiếp theo dâng lên chính là nổi tức giận không át được —— ta thiên sơn vạn thủy chạy tới tìm hắn, câu đầu tiên hắn nói cư nhiên là bảo ta đi.

Ta nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Đà Lôi, hắn... hắn cư nhiên lại còn đẩy ta, “Đi mau!”

Đi... đi cái đầu người ấy!

Vốn đang muốn nhẹ chân nhẹ tay coi xem trên vết thương liệu có độc hay không, lúc này ta tức giận đến mức trực tiếp giật mảnh vải đang quấn quanh cánh tay hắn xuống, cho dù là Đà Lôi cũng không nhịn được đau hừ một tiếng.

“Hoa Tranh, muội...”

Ta thuận tay vo mảnh vải vừa giật xuống thành một đống, trực tiếp ấn vào miệng hắn, nghe răng cứa cào: “Đà Lôi, huynh dám chọc ta tức giận tiếp xem!”

Sau đó... Lười ngẩng đầu tiếp, cúi xuống kiểm tra vết thương

Đây là... Trúng tên. Lúc trước ở đại mạc ta đã từng thấy vết thương như vậy.

Cũng may nhìn màu sắc của máu thì hẳn là trên mũi tên không có tẩm độc, chút lo lắng cuối cùng của ta rốt cuộc cũng đã tan thành mây khói rồi.

Bất quá vết thương sâu tới tận xương như vậy, hơn phân nửa là do thần tiễn thủ hoặc những kẻ có võ công như Quách đại hiệp bắn... Kẻ có võ công? Ta bất chợt rung mình, sẽ là loại người nào?

Là “Hoàng Hà tứ quỷ” ... Tuy rằng ta không nhớ tên, nhưng tuyệt đối là một kẻ trong bọn chúng!

Bốn tên kia chỉ là tiểu nhân vật không đáng kể, với võ công của Quách đại hiệp hiện giờ, cho dù một chọi bốn cũng không có vấn đề gì. Nhưng theo Kim lão gia tử tự tay viết phê bình chú giải, võ công của sư phụ bọn họ “Quý Môn thấp kém thỉnh tác phẩm cất bỏ” Sa Thông Thiên lại ngang ngửa với Âu Dương thiếu chủ.

Hướng chi Sa Thông Thiên người này tựa hồ am hiểu đạo lý quần ẩu, mỗi lần xuất trường động khẩu thậm chí động thủ, bên cạnh vinh viễn mang theo hai người “bạn tốt cường hân + sư đệ nóng nảy” để hò hét trợ uy kiêm làm chỗ dựa, vì thế thường xuyên từ đơn độc đả đấu biến thành quần ẩu —— về điểm này, y cũng có đôi nét giống với Giang Nam thất quái a...

Nếu chỉ là ân oán linh tinh trong võ lâm thì cũng dễ hiểu, chỉ là chuyện “Hoàng Hà tứ quỷ” mang quân Kim đao giết Đà Lôi nhìn thế nào cũng cảm thấy không phải chuyện đơn giản.

Nếu việc này là do mưu kế của Hoàn Nhan Hồng Liệt, như vậy hẳn là Triệu vương phủ sẽ dốc toàn bộ lực lượng cao thủ...

Ta không nhận được rung mình một cái.

Đang muốn quay lại thương lượng cùng Âu Dương thiếu chủ, phía sau đột nhiên vang lên tiếng gió rít.

Có người dùng sức đẩy mạnh trên vai ta, lực đạo kia thật lớn, khiến ta không tự chủ được ngã về phía sau. Cơ hồ cùng lúc đó, Đà Lôị trợn trừng hai mắt, vẻ mặt giận dữ vung đao chém về phía sau ta... Trong nháy mắt, một suy nghĩ nào đó lóe qua trong đầu, khiến ta kinh hãi kêu to:

“Đà Lôị, dừng tay!”

Lời còn chưa dứt, “Keng” một tiếng, binh khí chạm nhau, tia lửa văng khắp nơi...

80. Q.3 - Chương 80: Huỳnh Muội Tình Thâm

Tròn mắt hữu thần nhìn theo bóng dáng một kẻ trong Hoàng Hà Tứ Quỷ biến mất phía đường chân trời...

Tên này vừa rồi cứ nhiên ngầm đánh lén sau lưng ta!

Tuy y đã vung trường tiên đánh bật đao của Đà Lôị, nhưng một chưởng kia của Âu Dương thiếu chủ đã mạnh mẽ giáng vào ngực y, sau đó y liền bay đi như điều đứt dây, một đường còn phun máu chó... Không không không, ta không có ý mắng y là chó, ý ta chỉ là y không ngừng phun máu, nhưng lại là máu đen, có thể thấy được thời điểm thiếu chủ đại nhân xuống tay khẳng định có bỏ thêm chút độc được.

Người nào đó ở phương diện chế độc tuyệt đối là gia học sâu xa, một khi ra tay chắc chắn đủ khiến cho người ta muốn sống không được muốn chết không xong. Ta cảm thấy... Nếu sớm biết kết quả như vậy, tên quỷ Hoàng Hà kia khẳng định tình nguyện bị Đà Lôị một đao chém chết còn hơn...

Chờ tới khi ta phục hồi tinh thần, Đà Lôị đã nhặt đao lên, đang đứng cách xa tám trượng hàn huyên cùng Âu Dương thiếu chủ... Ách, hẳn là hàn huyên đi?

Cảnh tượng thoát nhìn thực bình thường, không biết vì cái gì lại tổng cảm thấy có điểm kỳ quái... Ta gãi gãi đầu, đang cân nhắc rốt cuộc là kỳ quái ở chỗ nào, sau đó suýt phun khi nghe được rõ câu đầu tiên mà Đà Lôị nói.

Đà Lôị hẳn nói là “Đa tạ Âu Dương công kê” ...

(khụ khụ = = công kê: gà trống)

Tiếng Hán của Đà Lôị là do năm đó bị Thiết Mộc Chân bắt tới chỗ Chu Thông học, những câu thông thường trao đổi hàng ngày cơ bản là không có vấn đề gì, chỉ là phát âm còn có chút cứng nhắc. Hơn nữa... Đại khái có lẽ là vì dù sao cũng không phải là tiếng mẹ đẻ, cho nên đôi khi cũng có chút vấn đề về cách dùng từ.

Ví dụ như lúc này... Hẳn kêu một câu ‘Âu Dương công kê’ chân thành vô cùng, phối hợp với vẻ mặt thiếu chủ đại nhân tuy rằng có chút cứng nhắc nhưng vẫn cố duy trì vẻ mỉm cười, loại cảnh tượng này quả thực là khiến ta có cảm giác như bị sét đánh mấy trận a...

Ta nhất thời có chủ ý nên kiếm một chỗ mà cười điên cuồng đã rồi hãy quay lại.

Nói thật, nếu như có kẻ nào sung sướng nhìn ta mà gọi ‘Hoàng gà mái’, ta đã sớm trở mặt cùng hắn, lật bàn không thương lượng rồi, có thể thấy được công phu hàm dưỡng của Âu Dương thiếu chủ quả nhiên vượt xa người thường rồi. (lật bàn, tỷ nghĩ vì sao ca ấy lại phải như vậy >”<)

Bất quá... Ta nhìn nhìn sắc mặt Âu Dương thiếu chủ, quyết định vẫn là dừng để Đà Lôị đi khiêu chiến cực hạn của hắn thì tốt hơn...

“Cái kia... Đà Lôị! Lần này... còn có ai tới Trung Nguyên cùng huynh?”

Vốn chỉ là định tùy tiện kiếm một chủ đề để hòa giải mà thôi, không ngờ Đà Lôị trả lời lại có vẻ cổ quái.

“Sư phụ Bác Nhĩ Hốt cùng sư phụ Triết Biệt đều đi theo ta, còn có...”

Hắn do dự một chút, lại không nói tiếp câu sau.

Bác Nhĩ Hốt là một trong Tứ Kiệt dưới trướng Thành Cát Tư Hãn, túc trí đa mưu, anh dũng thiện chiến. Từ nhỏ Đà Lô đã theo y học hành quân đánh giặc, cảm tình thầy trò xưa nay sâu đậm; Triết Biệt là thần tiễn thủ nổi danh đại mạc, lại phụ trách dạy Đà Lô thuật cưỡi ngựa bắn tên... Thành Cát Tư Hãn phái hai vị đại tướng này nam hạ với Đà Lô, kì thật không có gì là kì quái.

Chỉ là... Nửa câu sau hắn nuốt lại kia, rốt cuộc là cái gì? Chẳng lẽ còn có người nào quan trọng hơn cũng cùng đến? Những người quan trọng có thể so sánh với Tứ Kiệt cũng không nhiều lắm, có thể đếm được trên đầu ngón tay...

“Ta ra ngoài rừng xem tình hình như thế nào...” Âu Dương thiếu chủ ngừng một chút, mới nói tiếp: “Nơi này đã an toàn, cũng không còn người nào khác, cô có thể yên tâm ôn chuyện cùng tứ ca cô.”

“Chờ một chút...” Ta vội giữ chặt tay áo hắn, nhất thời lại không biết nói thế có được hay không nữa, nghẹn nửa ngày mới nghẹn ra một câu, “Vừa rồi là Hoàng Hà Tứ Quỷ.”

“Ta biết.” Hắn gật gật đầu, khóe môi hơi hơi giơ lên, “Bọn họ là đệ tử của ‘Quỷ Môn Long Vương’ Sa Thông Thiên, ta cũng đã từng gặp qua vài lần.”

“Vậy Sa Thông Thiên...”

Ta do dự không biết nên tìm từ nào để nói tiếp, không thể không để cho người ta chút mặt mũi nào mà gọng gờng dứt khoát nói hắn không đánh lại ba người kia đi? Âu Dương thiếu chủ lại giống như nhìn ra được suy nghĩ của ta, nhẹ nhõm cười.

“... Đừng lo lắng, không sao đâu.”

Nói vậy cũng có khác gì không nói gì đâu? ! Ta kéo tay áo hắn không chịu buông. (hắc hắc, giống như làm nũng a~)

“Ngày thường tỷ võ cùng y, thắng bại có lẽ chỉ khoảng năm – năm. Bất quá, nếu là lúc này gặp gỡ, cho dù có vài tên như Sa Thông Thiên cũng không đáng gì...” Âu Dương thiếu chủ mỉm cười, “... Nếu ngay cả chút bản sự ấy cũng không có, ta làm sao xứng làm truyền nhân ‘Tây Độc’.”

Ý hắn là dụng độc?

Đây có lẽ thật sự là điểm lợi hại của hắn, bất quá ta nhớ rõ độc được, độc phần của hắn cũng có chỗ thiếu sót, ví dụ như vấn đề hướng gió cùng khoảng cách...

Ta luống cuống tay chân, cúi đầu lục túi da.

“‘Bạo Vũ Lê Hoa Châm’ này hắn là người biết cách sử dụng đi, đây là độc mà nhị sự phụ thối điều chế. Nếu nhìn thấy Bành Liên Hồ, ngàn vạn đừng đối chưởng cùng y, tên kia rất âm hiểm, trên tay có độc châm, cho dù người không sợ chất độc kia, nếu trúng phải cũng sẽ phiền toái... Quên đi, người vẫn nên mang theo hạt châu này đi, có thể tránh trăm độc. Còn có được này...”

...

...

...

Chính đang lục túi, không cẩn thận vừa nhấc đầu, liền thấy hai tay Âu Dương thiếu chủ đều bị ta nhồi đủ thứ chai lọ linh tinh, nháy mắt ta cũng ngầy ra rồi... Nghĩ nghĩ, đơn giản tháo túi da xuống, đưa cả cho hắn.

“Tóm lại, người nhớ cẩn thận.” Ta không nhịn được lại gà mẹ vô cùng, dong dài thêm một câu, “Không cần cứng rắn đối chọi, nếu đánh không lại thì bỏ chạy cũng được...”

“Hừ!” Đà Lô ở phía sau đột nhiên hét lớn một tiếng, “Đánh không lại bỏ chạy, vậy còn tính là nam tử hán đại trượng phu sao!”

“Ai cần huynh lo!” Ta xoay người đá một cước.

Đà Lôi không dám trốn, thành thành thật thật đứng tại chỗ để ta đập trúng. Ta hận nhất loại lý luận này, đánh không lại không trốn, chẳng lẽ ở lại để bị đánh chết sao? Cái gì mà nam tử hán đại trượng phu, toàn là rảm chó!

Nếu chết rồi thì còn làm được gì... Có thể sống đương nhiên phải cố gắng sống sót mới đúng a...

...

...

...

Đầu đột nhiên bị người ta nhẹ nhàng nhu nhu, ngay sau đó lại có thứ gì được nhét vào tay, cảm giác quen thuộc này... Cúi đầu vừa thấy, quả nhiên là túi da của ta. Ta ngẩn ra, còn chưa kịp nói gì, Âu Dương thiếu chủ đã mở miệng trước rồi.

“Những thứ này của cô, ta cũng không dùng tới...” Hắn khẽ thở dài một tiếng, ngừng lại một chút, lại nói: “Bất quá vật kia hẳn là có tác dụng, ta mượn dùng một chút, được không?”

Trong tay hắn là hạt châu Ích Tây Gia Thổ tặng ta... Ta gật gật đầu.

Âu Dương thiếu chủ cất hạt châu vào lòng, chấp tay với Đà Lôi, xoay người định đi, lại ngừng lại.

“... Làm sao vậy?”

Hắn nhíu mày, đột nhiên cúi người xuống, thấp giọng nói nhỏ bên tai ta: “Cho dù đánh không lại... Chắc hẳn ta cũng trở lại đưa cô đi trốn cùng...”

=_=! ! ! Người này tuyệt đối là “Không ái muội sẽ chết” a ...

Âu Dương thiếu chủ phiêu phiêu bay đi, Đà Lôi vẫn im lặng đứng phía sau ta, đột nhiên lại kêu to một tiếng.

“Hoa Tranh...” lại lập tức ngừng lại, ngữ khí mang theo vài phần do dự, giống như là không biết làm thế nào nói ra miệng.

Ta ngẩn ra, quay đầu nhìn về mặt ngưng trọng hiểm thấy của hắn.

“Đà Lôi, làm sao vậy?”

Hắn nhíu mày suy nghĩ một lúc lâu, mới nhìn thẳng ta, gần từng tiếng hỏi: “Vị Âu Dương công tử vừa rồi kia... Là loại người nào?”

ORZ... Vốn nghĩ rằng hắn định nói với ta chuyện gì đó quan trọng lắm cơ, hại ta ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, kết quả cứ nhiên lại là loại vấn đề nhàm chán này.

Còn có, rõ ràng phát âm của hắn không có vấn đề gì, chẳng lẽ ‘Âu Dương công kê’ ban nãy là hắn cố ý gọi sai?

Uy! Người năm nay đã hai mươi tuổi, không phải hai tuổi, đùa cái trò vớ vẩn này không thấy nhàm chán sao!

Ta đầu đầy hắc tuyến nhìn Đà Lôi...

“Hoa Tranh, muội nhớ kĩ, chúng ta là người Mông Cổ!” Đà Lôi đột nhiên túm lấy bả vai ta, ra sức lắc lắc.

Làm gì chứ, sao đột nhiên lại nhấn mạnh vấn đề này với ta? !

“Người Mông Cổ chúng ta không có nhiều quy củ thói giống người Hán bọn họ như vậy...” Ánh mắt hắn chuyển nhanh trên người ta, có chút lo lắng nói tiếp: “Cho dù có... cũng không phải là chuyện gì lớn, muội không cần để ở trong lòng!”

Đây là đang nói về cái gì a?

Đà Lô vẫn còn đứng một bên lải nhải mấy lời linh tinh vô nghĩa “Muội thân là con gái của Thành Cát Tư Hãn” “Nhiều kẻ muốn cầu hôn”... Khiến ta càng nghe càng thấy mơ hồ, vì thế thực không nhẫn nại lại cho hấn một cước, “Nói trọng điểm!”

Về mặt hấn khó xử giống như muốn nói “Việc này thật khó mà nói thành lời”, nhìn ta... Nhìn ta... Nhìn ta...

...

...

...

Ta theo ánh mắt hấn nhìn xuống... Nhìn chính mình... Nhìn chính mình... Nhìn chính mình...

...

...

...

Ý? Đai lưng này nhìn thực quen mắt... Màu trắng, thêu hoa văn vàng, hai đầu được kết cực kì tinh xảo... Hình như đã thường xuyên nhìn thấy trên người ai đó...

Trong nháy mắt nhớ tới kia, ta chỉ cảm thấy giống như bị trăm ngàn đạo sét giáng trúng, cả người đều cháy xém như than rồi!

Vì... vì sao đai lưng của Âu Dương thiếu chủ lại ở trên người ta a? ! (=)) hóa ra vì thế mà lúc tỷ đi ra, Khắc ca nhìn thấy phải ngẩn ra~)

Hơn nữa càng làm người ta giận sôi là, ta cứ nhiên ban ngày ban mặt lại cứ như vậy mà rêu rao khắp nơi trước mặt Quách đại hiệp, Hoàng cô nương, Đà Lô, Hoàng Hà Tứ Quỷ cùng đám NPC khác...

A a a a a a a!

Loại hành vi mất mặt giống như mặc quần áo ngủ mà đi làm này... Rốt cuộc vì sao lại xuất hiện trên người ta a?

Ta túm cái đai lưng, run lên giống như lá rụng trong gió, rối rắm cân nhắc giữa phương án một và phương án hai. Phương án một là lập tức hủy thi diệt tích, tìm cách xóa dấu vết, phương án hai là giả bộ không xảy ra chuyện gì hết.

Câu nói tiếp theo của Đà Lô làm ta không chút do dự lựa chọn phương án sau.

Hấn nói vốn cực kì kinh hoàng đầy bạo lực, sau khi kiểm duyệt giảm bớt, đại khái là thế này —— “Nếu tên xxx kia dám ép buộc muội xxx, xxx, ta lập tức trở về mang binh mã xxx, xxx, xxx hấn!”

Tuy rằng trước mắt còn chưa thể làm rõ chân tướng “sự kiện đai lưng”, nhưng ít ra có thể khẳng định Âu Dương thiếu chủ không hề làm ra chuyện gì khiến người ta phải nổi giận bầm thây vạn đoạn đối với ta, thân thể của mình, tự mình hiểu rõ, hướng chỉ dấu thủ cung sa không hay ho trên tay trái ta vẫn còn yên ổn bình thường, cho nên... Ta chỉ đành trợn tròn mắt nói dối thôi.

“Căn bản là không có chuyện gì... Đây... đai lưng này là của muội!”

Đà Lô hơi hoài nghi nhìn ta.

Ta kiên trì giải thích, “Cái kia... chúng ta cùng mua tại một cửa hàng, nhìn qua khó tránh khỏi có điểm giống...”

Đà Lô tiếp tục hoài nghi nhìn ta...

Ta thật sự không chịu nổi nữa, vì thế then quá thành giận lật bàn!

...

Sau một lát, Đà Lô mặt mũi bầm dập tỏ vẻ thật ra hấn cũng không phát hiện thấy chuyện gì, chuyện gì cũng không biết... Ta vừa lòng phui phui tay...

Lúc đó sắc trời đã tăng sáng, ánh nắng nhàn nhạt ẩn sau tầng mây mỏng manh giống như bất kì lúc nào cũng có thể tan biến.

“Hoa Tranh, muội...vui vẻ hơn so với khi còn ở thảo nguyên...”

Đà Lôi ngược nhìn trời, vẻ mặt có chút buồn bã, ta không biết nên nói gì, cho nên đành phải im lặng.

Trầm mặc một lát, hần đột nhiên nói: “Lần này đi, muội căn bản là không định trở về phải không?” Nói xong liếc mắt nhìn ta một cái, nở nụ cười, “Giật mình như vậy làm cái gì, chúng ta từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, muội nghĩ gì, sao ta lại không biết...”

“Đà Lôi, muội...”

Hần khoát tay, ngăn lời nói kế tiếp của ta.

“Phía phụ hần đã có ta, không cần lo lắng, muốn làm thế nào là tùy thuộc vào muội, chỉ là...” Hần dừng một chút, mới nói: “... Mười năm cũng được, hai mươi năm cũng được, lúc nào muội muốn thì trở về, chỉ cần ta còn sống, nhất định sẽ ở trên thảo nguyên chờ muội.”

81. Q.3 - Chương 81: Chân Tướng Là Gì

“Lần này, Tam ca cũng đến đây.”

Khẩu khí của Đà Lôi nhẹ nhàng băng quơ giống như đang nói chuyện bình thường, ta lại giống như bị sét đánh không nói lên lời.

Tam ca... Chính là Oa Khát Đài, y đứng hàng thứ ba trong số các con của Thành Cát Tư Hãn, lớn hơn Đà Lôi bảy tuổi.

Trong bốn đứa con trai có tư cách kế thừa ngôi vị hãn của Thành Cát Tư Hãn, trưởng tử Truật Xích dùng mãnh thiện chiến, thứ tử Sát Hợp Đài thông minh tháo vát, con út Đà Lôi được Thành Cát Tư Hãn sủng ái nhất... Oa Khát Đài cũng là một kẻ cực kì thiện chiến, mưu trí, cơ biến, càng đáng sợ hơn là ngày thường y luôn được khen ngợi là nhân từ rộng rãi.

Theo như ta biết trong lịch sử, Oa Khát Đài sau này kế thừa ngôi vị đại hãn, cũng chính là nguyên nhân khiến hai mươi năm sau Đà Lôi mất mạng — tuy rằng bởi vì thế mà ta vẫn thường đề phòng y, nhưng chuyện này cũng chỉ xảy ra vào rất lâu sau khi Thành Cát Tư Hãn chết, hiện tại vẫn còn quá sớm để nói tới.

Cái mà ta để ý nhất là... Cho dù trong tiểu thuyết cũng như trong lịch sử, đều không hề ghi lại việc Oa Khát Đài sẽ tới Trung Nguyên.

Đà Lôi vốn dùng tiếng Mông Cổ để nói chuyện với ta, lúc đó Mông Cổ vừa mới quật khởi, vẫn còn bị đại bộ phận người coi là mọi rợ, ở ngoài đại mạc, rất ít người có thể nghe hiểu tiếng Mông Cổ, hần lại vẫn thực cẩn thận, ép thanh âm thấp xuống gần như là thì thầm.

“Lần này nam hạ, Tam ca giả làm một tiểu binh xen lẫn trong tùy tùng của ta, người ngoài không thể biết được...”

Ta không khỏi ngăn ra.

Thành Cát Tư Hãn lúc này còn trẻ trung khỏe mạnh, Oa Khát Đài cho dù lớn mật thế nào cũng không dám tự tiện hành động như vậy, cho nên đây hẳn chính là chủ ý của Thành Cát Tư Hãn ... Rốt cuộc y muốn làm gì?

Một suy nghĩ đột nhiên lóe lên trong đầu, ta vội vàng túm lấy tay Đà Lôi.

“Hiện tại huynh ấy ở đâu?”

“Lúc này...” Đà Lôi ngẩng đầu nhìn sắc trời, “... Hơn phân nửa hắc là đã qua Trường Giang, tới địa phận Tống rồi.”

...

...

Ta vốn đang nghi hoặc, Thành Cát Tư Hãn hắc là còn chưa xé bỏ minh ước với Hoàn Nhan Hồng Liệt, vì sao Đà Lôi lại bị người của Triệu vương phủ mang binh đuổi giết, hiện tại...đã hiểu được hết rồi!

Từ Mông Cổ tới Đại Tống, nếu không đi đường biển, chỉ có thể vòng qua Kim quốc, bề ngoài để Đà Lôi ra mặt với Hoàn Nhan Hồng Liệt, lại ngầm để Oa Khát Đài vượt sông sang Tống thương nghị việc liên kết đánh Kim —— phía sau còn giống trống khua chiêng tỏ vẻ không còn tướng lĩnh Mông Cổ nào khác dẫn binh nam hạ, có thể thấy được lúc ở Triệu vương phủ, “Mông Cổ mật sứ” mà Hoàn Nhan Hồng Liệt nhắc tới với ta hắc chính là chỉ Đà Lôi.

Tính toán thực tốt, chỉ là không biết vì sao Oa Khát Đài bên kia lại bại lộ tung tích, cho nên Đà Lôi bên này mới đầy nguy cơ. Nếu không phải đúng lúc chúng ta ở gần đây, nếu không phải điều nghi phát hiện tung tích tiểu hồng mã mà lên tiếng cảnh báo... Sau đêm nay, hơn phân nửa là Thành Cát Tư Hãn chỉ còn lại ba đứa con kế vị mà thôi.

Đà Lôi im lặng không nói, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Tam ca có lẽ cũng là vô tâm chi thất...”

(vô tâm chi thất: vô tình mắc phải sai lầm)

Con bà nó chứ, hắc mà vô tâm, ta... ta tự gặm giày của mình!

(khụ...ý nói những chuyện không thể xảy ra, giống như mình hay nói là ‘ta bé bằng con kiến’ vậy)

Oa Khát Đài, ngươi là đồ vô sỉ, ta x cả nhà ngươi xxx, xxx!

...

...

...

“Hoa Tranh, Tam ca cùng chúng ta là cùng một mẹ sinh ra, muội mắng cả nhà hắc... Đây không phải...”

Đà Lôi cười khổ nhắc nhở ta, ta lại càng tức, “Ta quản cái P!”

Vương bát đản mới là một nhà với hắc!

Loại chuyện huyết thống đó, với ta chẳng có chút ý nghĩa nào cả...

Cố gắng học tập kỹ năng sống, cố gắng học tập kỹ năng phòng thân, cố gắng kiếm tiền. Sau đó chọn thời cơ thích hợp biến mất khỏi thảo nguyên, tìm một nơi non xanh nước biếc mà ẩn cư.

—— Cho dù tương lai thiết kỵ Mông Cổ quét ngang Trung Nguyên đại địa, ít nhất ta cũng có thể rời đi trước, kiếm một hòn đảo nhỏ nào đó mà an ổn sống qua ngày. (hắc hắc, tới Tây Vực mà sống tỷ ạ~)

Trong kế hoạch này vốn không có sự có mặt của bất kì người nào khác, vốn sẽ không liên quan tới tương lai của bất cứ ai, nhưng dường như lại bất tri bất giác thay đổi từ lúc nào...

Là từ khi bốn tuổi, chúng ta ở bên ngoài bị bảy sói vây khốn, Đà Lôi chạy ngay cả thở cũng không kịp, lại vẫn gắt gao kéo tay ta không chịu buông... Hay là từ khi ba tuổi, bị nghĩa huynh của Thiết Mộc Chân khi nhục, Đà Lôi lấy thân thể che cho ta, chính mình lại bị đánh tới bầm dập mặt mũi?

(nghĩa huynh của Thiết Mộc Chân: chỉ Tang Côn, con trai của Vương Hãn, cũng chính là cha của Đô Sử. Theo lịch sử cũng như nguyên tác truyện thì Tang Côn và Thiết Mộc Chân luôn bất hòa với nhau.)

Hay lại là từ sớm hơn nữa, từ khi ta vẫn còn cuộn trong tã lót, thằng bé ấy vẫn tự ỉn là ‘ca ca’, mỗi ngày đều không nề hà phiên toái chạy tới nói chuyện với ta, tặng ta những vật hiếm quý.....

...

...

Quan hệ huyết thống, đối với ta chẳng là gì, nhưng... trơ mắt nhìn người duy nhất trên thế gian này đối xử tốt với ta mà không vì mục đích gì đi vào chỗ chết... bản thân mình lại tiêu dao bên ngoài... Loại chuyện này... loại chuyện này...

“Đà Lô, huynh với muội về thảo nguyên đi!”

Giao ước ba năm định ra cùng Thành Cát Tư Hãn, ngay từ đầu ta đã không định tuân thủ theo, Thành Cát Tư Hãn cũng vậy. Đà Lô lần này đến Trung Nguyên, Thành Cát Tư Hãn không thể không bảo hấn đi tìm ta. Mà Thành Cát Tư Hãn muốn tìm ta, đơn giản chỉ có hai việc, một trong đó là về hôn sự của ta.

“Gả cho An Trần của tộc Hoằng Cát Lạt Đặc, hay là Thoát Hốt Sát Nhi của tộc Xích Khất Liệt Tư... với huynh bên nào sẽ hữu dụng hơn?” Trong đầu ta điểm nhanh danh sách mấy bộ tộc gần đây mới quy phụ Thành Cát Tư Hãn, “Người của tộc Xích Khất Liệt Tư giỏi về trì sự, khi huynh chinh chiến có thể làm hậu cần, nhưng dũng sĩ của tộc Hoằng Cát Lạt Đặc càng thiện chiến...”

“Hoa Tranh...”

“Đúng rồi. Con trai độc nhất của Ngột Tôn hãn là chưa cưới chính thất đi? Ngột Tôn hiện tại chưởng quản Tát Mãn giáo, Thành Cát Tư Hãn cũng còn phải nể mặt y ba phần, nếu muội gả qua đó...”

“Hoa Tranh muội câm miệng cho ta!” Một quyền của Đà Lô giáng mạnh vào thân cây bên cạnh ta, “Ta còn chưa tới mức đem muội tử của mình đi đổi lấy bộ thuộc!”

Nước mắt ta lập tức không chịu thua kém dòng mãnh trào ra.

Đà Lô thở dài, đi tới ôm ta, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng ta... Giống như trước đây hấn vẫn thường dỗ dành ta vậy... Sống mũi bỗng nhiên cay xót...

“Phụ hãn lệnh cho ta bảo hộ Tam ca thuận lợi nam hạ, ta đã làm được, lần này trở về sẽ có thể thống lĩnh tám ngàn hộ dân, cùng ngồi cùng ăn với nhị ca, những kẻ mà muội vừa nhắc tới, tự nhiên sẽ phải dựa vào ta. Cho dù nhất thời không chịu...” Đà Lô hừ lạnh một tiếng, “... Ta cũng tự có biện pháp của ta.”

Ta không nhận được mở miệng thăm oán hấn, “Vậy mà huynh còn để bị đuổi giết thành như vậy!” Hại ta gấp muốn chết.

“Ta nhất thời sơ sẩy, không nghĩ tới Tam ca hấn cư nhiên... Bất quá...” Đà Lô ngừng lại một chút, mới tiếp tục nói: “... Sẽ không có lần sau nữa.”

Mọi chuyện làm sao có thể đơn giản như hấn nói, huống chi đám hỏi đều là phương thức kết minh nhanh chóng, thuận tiện nhất, chỉ là... Ta cũng không phải không rõ mục đích của Đà Lô khi nói như vậy...

“Những chuyện linh tinh đó, muội không cần phải quan tâm, muốn ngôi vị hấn, ta sẽ tự mình đi tranh, muốn lòng người, ta sẽ tự mình lung lạc —— muội cũng biết, một nửa tinh binh của phụ hãn đều thuộc dưới trướng ta.” Đà Lô xoa xoa đầu ta, “Muội chỉ cần sống vui vẻ là được, nếu thiếu trâu bò ngựa, tiền bạc con gái, cứ gửi thư nói với ta...”

=_= Người xem ta là bọn buôn ngựa hay buôn người a?

Theo thói quen néo chỗ thịt bên hông Đà Lô một cái, hấn thực khoa trương kêu đau...

Ta đang định không ngừng cố gắng tiếp tục néo thêm vài cái, trong bụi cây cách đó không xa đột nhiên nhảy ra hai bóng người, miệng oa oa kêu to, chạy thẳng về phía chúng ta.

Ta bị bọn họ dọa giật mình, tay run lên, thiếu chút nữa thì phát động “Bạo Vũ Lê Hoa Châm” rồi, nếu không phải Đà Lô tay mất lạnh lẽo kéo ta một phen, hai vị đại thúc này hơn phân nửa đã thê thảm rồi —— tuy rằng trên châm chỉ là thuốc tê, không nguy hiểm tới tính mệnh, nhưng bị biến thành con nhím, cảm giác hấn cũng không dễ chịu đi... Ách, đúng vậy, người đến đúng là Bác Nhĩ Hốt cùng Triết Biệt, hai vị đại tướng nam hạ cùng Đà Lô...

“Tứ Vương tử, quân Kim đã bị Tĩnh Nhi đánh tan, chúng ta đi mau...” Triết Biệt nói được một nửa, bỗng dừng trợn to mắt nhìn ta, cổ họng “a a” mấy tiếng, mới giống như thấy quỷ kêu một tiếng: “Hoa... Công... công chúa!”

Những vị tướng lãnh quan trọng dưới trướng Thành Cát Tư Hãn có thể nói là đã nhìn chúng ta lớn lên từ nhỏ tới giờ, trước đây luôn gọi thẳng tên, Đà Lô ở trong quân thống lĩnh binh mã, đại khái là cũng cần chú ý địa vị một chút, nhưng vì sao lại cũng dùng loại xưng hô khiến người ta nổi da gà này với ta chứ?

—— bắt quá, so với hành động của Bác Nhĩ Hốt sau đó, xưng hô này cũng không tính là gì.

Vị kia... Lấy trí dũng nổi tiếng đại mạc, từng một mình xâm nhập thiên quân vạn mã cứu Thiết Mộc Chân, được Thiết Mộc Chân xưng là vị đại tướng ‘còn quý giá hơn cặp mắt của mình’, cùng với một người trong Tứ Kiệt là Bác Nhĩ Truật thống lĩnh hữu quân của Thành Cát Tư Hãn, đại tướng Bác Nhĩ Hốt... cư nhiên lại cung kính khom lưng thi lễ với ta...

“Tham kiến công chúa!”

...

...

...

Tổn thọ a, như thế này nhất định ta sẽ bị trời phạt... Thật sự!

Ta nước mắt đầy mặt nhìn Đà Lô, hần cười khổ một chút, quay sang nói với Bác Nhĩ Hốt.

“Bác Nhĩ Hốt sư phụ, xin đừng như vậy, ta đã sớm nói, Hoa Tranh sẽ không thích như thế.”

Bác Nhĩ Hốt đứng thẳng dậy, vẻ mặt hơi do dự chần chờ, “Nhưng lệnh của đại hãn không thể trái...”

Đà Lô kiên quyết đáp: “Phía phụ hãn đã có ta.”

...

Thành Cát Tư Hãn lại muốn làm chuyện quái gì đây? Ta lập tức túm lấy Đà Lô ép hỏi.

Hóa ra là vị Ngột Tôn chương quản Tát Mãn giáo sau một lần giả thần giả quỷ —— đương nhiên, theo như Đà Lô thuật lại thì là “Nhận được thần dụ” —— liền tuyên bố Thành Cát Tư Hãn là sứ giả của thần cử xuống Mông Cổ, dẫn dắt người Mông Cổ đi tới tương lai sáng lạn, cho nên mọi người không những phải sùng kính y, mà cũng phải đối xử tôn quý với những người mang dòng máu “gia tộc hoàng kim” của y.

Vì thế Thành Cát Tư Hãn biết nghe lời phải, tuân theo lời của thần (=__=! ! !) tuyên bố với khắp cả nước.

Vì thế ngay cả danh tướng hiển hách Bác Nhĩ Hốt cũng phải khom mình hành lễ với loại người vô dụng chỉ biết ăn rồi chờ chết, không sinh sản, không cống hiến như ta. =))

...

...

...

Trong thời kì gây dựng sự nghiệp ban đầu mà Thành Cát Tư Hãn làm loại chuyện này, nhất định sẽ bị sử sách ghi lại, nhưng ta hoàn toàn không nhớ là có chuyện đó.

...

Tổng cảm thấy... Không chỉ là nguyên tác truyện, tựa hồ ngay cả lịch sử cũng bắt đầu có những chuyển biến khác lạ a...

82. Q.3 - Chương 82: Lưu Luyện

Quách đại hiệp vẻ mặt ngưng ngừng kéo tay Hoàng cô nương tới giới thiệu với Đà Lôi, ba người giờ phút này trò chuyện với nhau có vẻ rất vui.

Cho dù tương lai tình thế sẽ phát triển thế nào, ít nhất trong lúc này tạo mối quan hệ tốt với Hoàng cô nương cũng không sai, Đà Lôi hẳn là đã hiểu được những gì ta ám chỉ.

Trên lưng Bác Nhĩ Hốt trúng một đao, may mà miệng vết thương không sâu, ta vừa xử lý miệng vết thương giúp y, vừa không nhận được miên man suy nghĩ.

Đám truy binh Hoàng Hà Tứ Quỷ dẫn theo, quả thực giống như lời Triết Biệt nói, đã bị Quách đại hiệp cùng Hoàng cô nương đánh đuổi hết rồi, chỉ là không biết có còn viện binh phía sau nữa hay không, hơn nữa... Âu Dương thiếu chủ đến bây giờ vẫn chưa quay lại, không biết liệu có thể xảy ra chuyện gì hay không?

Tuy rằng biết là cho dù hắn có xảy ra chuyện gì, ta cũng không thể giúp được, nhưng chưa thấy hắn bình an trở về, trong lòng khó tránh khỏi có điểm bất an không yên... (*chấm chấm nước mắt* rốt cuộc đầu gối cũng đã mọc râu, Khắc ca cố gắng lên, sắp nở hoa rồi~)

Ách... Cái bệnh hay lo lắng quá độ này của ta, đại khái đã tới mức hết thuốc chữa rồi...

Vết đao trên lưng Bác Nhĩ Hốt tuy nông nhưng lại hẹp và dài, muốn rửa được sạch vết thương, nhất định phải xé hoặc cắt đoạn áo đó ra, ta đánh giá lực tay của mình cùng độ bền chắc của trường bào Mông Cổ một lát, sau đó...

“Bác Nhĩ Hốt thúc thúc, cho ta mượn bội đao của ngài dùng một chút.”

Bác Nhĩ Hốt đối với Đà Lôi vô cùng tốt, cũng là người ta thân cận nhất trong Tứ Kiệt, cho nên ta vẫn gọi y là “Thúc thúc”.

Y ngần ra, mới tháo bội đao xuống đưa cho ta, “Công chúa...”

Ta quả thực muốn ôm đầu kêu rên rồi.

“Nơi này là Trung Nguyên, mệnh lệnh của Thành Cát Tư Hãn tạm thời còn chưa có tác dụng ở đây, ngài tạm tha cho ta đi!”

“Hoa Tranh...” Bác Nhĩ Hốt nở nụ cười, ngừng lại một chút, mới hỏi: “Kim đao của người đâu?”

Tay ta run lên, thiếu chút nữa thì chọc một lỗ trên lưng y.

“Cái kia...” Ta cắn răng quyết định lần tới khi gặp thiếu chủ đại nhân, nhất định phải bóp cổ hắn bắt hắn phải nhổ kim đao của ta ra mới được! “Ta ột vị bằng hữu mượn rồi.”

“Kim đao đại hân ban cho, sao có thể tùy ý để rời khỏi người?” Bác Nhĩ Hốt không đồng ý liếc mắt nhìn ta một cái, ngẩng đầu nhìn về phía Quách đại hiệp cùng Hoàng cô nương, “Cho dù ‘Kim đao Phò mã’ không phải là Quách Tĩnh, cũng cần phải được đại hân chấp thuận, huống chi...”

Miệng vết thương đã băng bó xong rồi, khóa giáo dục “Mối quan hệ giữa Kim đao cùng yêu nước, yêu nhà, yêu đại hân” của Bác Nhĩ Hốt đại thúc vẫn có vẻ mới chỉ bắt đầu. Lần đầu tiên phát hiện thì ra y cũng có thể lải nhải như vậy, nói lại, trên chiến trường, kẻ địch hẳn sẽ không bị y lải nhải tới phát điên, vung đao tự sát đấy chứ...

Này đã là lần thứ mấy phải nghe lải nhải vì tội đem kim đao cho người khác mượn rồi a a a!

Chết tiệt! Kim đao, lần sau gặp mặt chính là ngày chết của người! Xem ta có đập người ra thành sắt vụn không... (khụ, tỷ đừng quên trên đó khảm rất nhiều vàng ngọc =, nói lại việc này là lỗi của kim đao sao, giận cá chém thớt a)

Bất quá... Giờ phút này ta chỉ có thể yên lặng quay đầu đi, chảy xuống hai hàng nước mắt chua xót.

“Nha, tiểu cô nương đây là làm sao vậy?” Thanh âm mang theo ý cười từ trên đầu vang lên, “Ta mới chỉ rời đi một lát, cô liền lo lắng thành như vậy sao...”

Tuy rằng lời kịch xuất trường vẫn đáng ăn đòn như vậy, nhưng thanh âm nghe qua lại khác hẳn vẻ thoải mái bình thường.

“Uy... Người làm sao vậy?”

Không có ngoại thương, nếu không trên áo trắng sẽ có vết máu rõ ràng, nhưng sắc mặt có hơi xanh...

“Mới vừa rồi ở ngoài rừng gặp ba người Sa Thông Thiên kia, đối một chiêu với Bành Liên Hồ... Không sao...”

Bành Liên Hồ?

Ta bắt chập nói chuyện, túm lấy tay hắn, cẩn thận kiểm tra.

Trên tay Bành Liên Hồ có độc châm hoàn, chỉ cần đâm bị thương, chất độc sẽ theo vết thương đó mà đi vào mạch máu —— cho dù chỉ bị châm một lỗ nhỏ, chỉ cần đổ máu, tuyệt không sống được sau năm canh giờ.

“Bành Liên Hồ hiện tại ở đâu?”

Lúc trước nếu không phải nhị sư phụ thi triển ‘Diệu Thủ Không Không’ trộm được giải dược, ngay cả người đứng đầu Toàn Chân Thất Tử là Mã Ngọc cũng thiếu chút nữa mất mạng... Đúng rồi, ta cũng từng học Diệu Thủ Không Không, tuy rằng trình độ gà mờ như mèo ba chân... nhưng ít nhất cũng có thể thử một chút...

Âu Dương thiếu chủ khẽ nhú mày, liếc mắt nhìn ta một cái, mới nói: “Có lẽ là trốn về Triệu vương phủ rồi.”

“Vậy giải dược phải làm sao giờ?” Ta gấp đến độ giậm chân.

Hắn ngừng lại một chút, nhưng không lập tức trả lời.

Tay trái hắn là không có vấn đề, ta buông ra, giờ tay định túm tay phải của hắn kiểm tra xem thế nào, lại bị hắn đè ngược lại.

“Ta không bị thương...”

“Ách?”

“Chuyện cô nói với ta, ta đương nhiên ghi tạc trong lòng... Sao có thể để y làm bị thương...” khoe môi Âu Dương thiếu chủ hơi nhếch lên, cười đến thập phần thích ý nói: “Nhưng kẻ kia tự cho là đã đắc thủ, lại trúng một chiêu của ta, không điều dưỡng mất một năm rưỡi, nhất định không thể khôi phục lại được công lực.”

Ta hoài nghi nhìn hắn.

Thiếu chủ đại nhân cười khở xòe tay phải, giơ lên trước mắt ta, tỏ vẻ để mặc người ta muốn làm gì thì làm. Ta trừng mắt nhìn hắn, tỉ mỉ nhìn một lượt từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, hình như... Quả thật không có vết thương nào...

Chỉ là còn có chút để ý tới vấn đề sắc mặt, “Vậy... nội thương?”

Đánh người khác tới mức phải điều dưỡng một năm rưỡi, bản thân mình hắn không thể có chuyện không tổn hao lông tóc chút nào đi?

Quả nhiên hắn hơi ngừng lại, mới chậm rãi đáp: “Chỉ hơi tổn hại chút nội lực, điều tức một đêm là không sao rồi.”

Không có ngoại thương, nhưng nội thương... Lấy tiêu chuẩn dân thường như ta mà nói, hoàn toàn không thể biết được Âu Dương thiếu chủ nội thương tới mức nào...

Quách đại hiệp từ nhỏ đã lớn lên cùng chúng ta, Đà Lôi có chuyện, y tuyệt đối sẽ không bỏ mặc, Hoàng cô nương là do nể mặt Quách đại hiệp, nhưng mà... Chuyện này từ đầu tới đuôi đều không có nửa điểm liên quan tới hắn a...

Hiện tại nghĩ lại, kì thật lúc đó ta mượn ngựa của hắn là được, sao lại vội vàng kéo hắn chạy tới đây giao tranh với kẻ xấu chứ...

Mu bàn tay đột nhiên bị người ta nhẹ nhàng vỗ vỗ.

“Thật sự không có việc gì...” Hơi dừng lại, Âu Dương thiếu chủ nhẹ nở nụ cười, “... Ngẫu nhiên cũng tin ta một lần được không?”

Còn có tâm tình trêu chọc chứng tỏ người này bị thương không nặng thật, ta yên lặng phán đoán trong lòng.

Nhưng ai mà biết lần sau sẽ thế nào... Nếu còn có lần sau... Không, hẳn là sẽ không có nữa rồi...

“Hoa Tranh, muối lại đây cho ta!”

Đà Lô đột nhiên cao giọng gọi ta, ta sững sốt sững sốt, vội vàng buông tay chạy qua. Không biết vì sao, cảm thấy về mặt Đà Lô khá là nghiêm túc.

“Chúng ta phải mau chóng quay về đại mạc.” Đà Lô dừng một chút, nhìn về phía Quách đại hiệp, “An đáp, ta chỉ có một muối tử, nàng lẻ loi một mình bên ngoài, ta thật sự không yên lòng, nhờ người chiếu cố nàng nhiều hơn.”

Quách đại hiệp đương nhiên là hào khí bừng bừng gật đầu, còn vỗ ngực cam đoan mấy lời linh tinh ‘Muối tử của người cũng chính là muối tử của ta’, ngay cả Hoàng cô nương cũng cười khanh khách gật đầu —— tốt xấu gì các người cũng nên trưng cầu ý kiến đương sự một chút chứ?

Ta đủ chân đủ tay, cần gì người chiếu cố a, hơn nữa, lấy thể chất hấp dẫn mọi chuyện của Quách đại hiệp mà nói, ở gần hẳn mới càng nguy hiểm.

...

“Quách Tĩnh an đáp!”

“Đà Lô an đáp!”

—— Uy, các người thật sự coi ta không tồn tại phải không!

...

“Quách Tĩnh an đáp!”

“Đà Lô an đáp!”

...

Thực hiện nhiên hai vị này hoàn toàn đắm chìm trong tiết mục “huynh đệ tình thâm” “nắm tay hai mắt nhắm lại”, hoàn toàn không đếm xỉa tới sự tồn tại của ta... Đây là đạo lý gì a!

Ta vô cùng hậm hực ngồi một góc vẽ vòng tròn.

“Tứ Vương gia.”

Triết Biệt dắt ba con tuần mã đi tới, vừa thấy đã biết là tuần mã của Mông Cổ có kinh nghiệm chiến trận, hơn phân nửa là trong trận hỗn chiến vừa rồi, chúng nó tự chạy trốn, nghe được tiếng huyết sáo quen thuộc mới chạy về, chỉ là... Không thấy con Thanh Thông của Đà Lô a, lần này nam hạ không cười nó sao?

Ta cảm thấy có điểm kỳ quái, không nhịn được lại quay đầu nhìn bốn phía xung quanh vài lần, chợt nghe một giọng nói vang lên sau lưng.

“Thanh Thông... còn ở thảo nguyên, lần này ta không cười nó tới đây...”

Nếu Đà Lô nói như vậy, ta liền tin tưởng... Cố gắng tin tưởng hẳn không nghĩ một đằng nói một nẻo, gật mạnh đầu.

“Ừm.”

Ngừng lại một lúc, Đà Lô vươn tay ôm lấy ta, sau đó xoay người lên ngựa, đưa mắt nhìn chúng ta một lượt.

“An đáp, Hoàng cô nương, muối tử ta liền nhờ các người lo lắng rồi.”

Nói một lần còn chưa đủ, lại phải nhắc lại lần nữa, ta lại không đáng tin như vậy sao!

“Nàng tuổi nhỏ, kiến thức nông cạn, lại hoàn toàn không cảnh giác với người khác...”

ORZ... Đây là đang nói ai a, nói ai a...

“Nếu có kẻ xấu lợi dụng nàng mềm lòng, ở bên dụ dỗ, còn xin hai vị ra tay giải quyết cho, ngày sau nếu có kẻ nào ghi hận, cứ tính lên đầu ta là được.” (khụ khụ, Đà Lô huynh, những lời này có phải đang nói tới thiếu chủ hay không? =”=||)

Ta lấy tay bóp trán, thực vô lực nhìn Đà Lô, chẳng lẽ hẳn nghĩ khắp Trung Nguyên đều có kẻ xấu dụ dỗ nhi đồng sao...

Quách đại hiệp vỗ ngực, phỏng chừng đang định phát biểu lý luận “Muội tử của người cũng là muội tử của ta”, Hoàng cô nương lại kéo hẳn một phen, mỉm cười đáp:

“Yên tâm, yên tâm, nếu thực sự có kẻ xấu mưu đồ gây rối Hoa tỷ tỷ, chúng ta tuyệt không khoanh tay đứng nhìn, tất nhiên sẽ thiên đao vạn quả, băm thây vạn đoạn hẳn... Đúng không, Âu Dương công tử?”

“Đó là đương nhiên.”

Ách, Âu Dương thiếu chủ đứng sau ta từ khi nào vậy?

Đà Lô hừ lạnh một tiếng, ngẩng đầu nhìn sắc trời, mới chuyển hướng ta nói: “Hoa Tranh, muội tự bảo trọng... Ta... nếu ta có rảnh, sẽ tới thăm muội.”

Trong vài năm tới, hẳn làm sao có thời gian rảnh chứ... Tuy rằng biết rõ chỉ là lời nói trấn an, ta lại vẫn gật đầu nói với hắn “Được!”

Hắn dừng một chút, quay đầu nói với Bác Nhĩ Hốt cùng Triết Biệt: “Đi thôi!”, cũng không chờ bọn họ lên tiếng trả lời, liền vung dây cương, phóng ngựa chạy về phía bắc.

Triết Biệt thi lễ với ta, cũng lên ngựa đuổi theo Đà Lô. Bác Nhĩ Hốt không biết vì sao lại chần chờ một chút, đi tới vươn tay ôm lấy ta, trong nháy mắt kia... Ta rõ ràng nghe được y hạ giọng, nói nhanh một câu:

“Hoa Tranh, trong mấy năm tới, có thể không về thảo nguyên thì ngàn vạn đừng về!”

Ta nhìn bụi đất tung lên phía sau vó ngựa, tâm loạn như ma.

Tạm thời không biết vì sao Bác Nhĩ Hốt lại nói như vậy, nhưng hiển nhiên là y đã cố ý đợi Đà Lô đi mới nói với ta... Nói cách khác, đối với chuyện này, Đà Lô không biết chút nào.

Bác Nhĩ Hốt là người rất quan trọng đối với Đà Lô, y cũng trung thành và tận tâm với Đà Lô, nhưng nếu xét thật kĩ, người mà y nguyện ý trung thành thật sự, chính là Thành Cát Tư Hãn. Nếu có chuyện gì Bác Nhĩ Hốt biết mà Đà Lô không biết, vậy đó chắc chắn là do Thành Cát Tư Hãn yêu cầu.

Vốn tưởng rằng Thành Cát Tư Hãn tìm ta về là vì đám hỏi, nhưng xem ra dường như là có chuyện khác rồi.

A... Thành Cát Tư Hãn...

Ta cố gắng khống chế vẻ mặt của chính mình, để tránh lộ ra vẻ trào phúng.

Dù sao bên cạnh cũng còn có những người khác, vẻ mặt mang đầy ác ý trong lòng này...thực sự là...rất xấu xí a...

Một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai ta, “Cô... Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Ta cúi đầu, không muốn nhiều lời.

Phía sau truyền đến một tiếng than nhẹ, “Ta thấy cô... không giống như... không có việc gì a...”

May mắn hẳn không đi tới phía trước nhìn... Trong lòng mơ mơ hồ hồ suy nghĩ, ta nâng tay nhu nhu ánh mắt, lại liếc mạng lau lau mặt mình, mới xoay người nhìn Âu Dương thiếu chủ đưa ra một thỉnh cầu... đại khái có chút ép buộc:

“Ta muốn học võ công.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Phun rầm rĩ:

Hoa tiểu ngọc đồng hài, tốt xấu gì cũng nên có chút ý thức phòng sói đi, móng vuốt bị người ta hết sờ lại nắm, vậy mà vẫn không chú ý sao?

Thiếu chủ đại nhân, ăn đậu hủ tiểu ngọc cũng quá nhiều đi... Người cũng giả bộ quá giỏi đi, bắt quá Hoa tiểu ngọc tuy rằng thực ngọc, nhưng Đà Lô huynh cũng thực tinh mắt a...

Bổ sung toàn bộ quá trình sòng sàng của Tiểu Khắc như sau:

Tuyên bố mình đối chưởng với Bành Liên Hồ → tiểu ngọc túm tay trái của hắn kiểm tra → thực tự nhiên cầm tay tiểu ngọc → đưa tay phải cho tiểu ngọc xem → tiếp tục thực tự nhiên đem tay phải hợp với tay trái → liên tục thực tự nhiên bắt đầu sờ + nắm.

Sau đó Đà Lô nổi bão gọi tiểu ngọc qua, tiểu ngọc buông tay chạy tới...

Nói lại, 'Thương thế' của Tiểu Khắc kia cũng chỉ là do nén giận mà thôi...

83. Q.3 - Chương 83: Ta Muốn Học Võ

Không biết có phải bởi vì thỉnh cầu của ta thực quá mức tưởng tượng hay không, Âu Dương thiếu chủ cư nhiên ngẩn ra, mới cau mày nhìn về phía ta: "Vì sao?"

"Ách... Bởi vì muốn học..."

"Ồ?" Hắn nhíu mày, cố ý kéo dài thanh âm.

Kỳ thật ta biết hắn muốn hỏi gì, nhưng chuyện này cũng không phải chỉ hai ba câu là nói ra hết được.

Huống chi tùy tiện làm liên lụy tới người khác...chuyện như vậy... trong lúc vô ý làm một lần, đã cảm thấy không hay rồi, ít nhất khi đầu óc thanh tỉnh, ta cũng không muốn lặp lại lần thứ hai nữa.

Cho nên... Cho dù bị hắn nhìn thật chột dạ, nhưng ta vẫn cố gắng chịu đựng, không nói ra nguyên nhân thật sự.

"Hiện tại ta cảm thấy... khi có việc...có võ công...vẫn là tốt hơn."

Xét về mặt nào đó thì lời này cũng là đúng.

Vốn dĩ với ta mà nói, võ công cũng không phải là thứ nhất định phải có.

Chỉ cần nghĩ cách để giữ chân Giang Nam thật quái không tới Đào Hoa đảo, tránh khỏi chuyện mà Thành Cát Tư Hãn đang dàn xếp, sau đó là có thể có hai mươi năm để từ từ lo lắng giải quyết chuyện của Đà Lô.

Nhưng tình hình hiện tại... Tạm thời chưa kể tới nhị sự phụ bọn họ, tình cảnh của Đà Lô đã nguy hiểm hơn so với ta tưởng tượng rất nhiều, tính nhẫn nại của Thành Cát Tư Hãn cũng kém hơn so với ta nghĩ rất nhiều.

Vốn nghĩ rằng cho dù y không tuân thủ giao ước ba năm, ít nhất cũng có thể chờ được một năm rưỡi, ta cũng có thể lợi dụng thời gian đó mà chuẩn bị, ai ngờ...

Đầu đột nhiên bị người ta xoa nhẹ vài cái, hơi ngừng lại, hắn lại không thu tay lại giống như bình thường.

"Nếu cô muốn học võ, ta tự nhiên sẽ dạy cô." Hắn ngừng lại một chút, lại ôn nhu nói: "Chỉ là... Khi cô có việc, sao ta lại không ở bên cạnh chứ..."

Tuy rằng biết người này bắt quá cũng chỉ là thuận miệng mà nói thôi, nhưng mà... Ách... Nói như thế nào đây... Trong nháy mắt vừa nghe được như vậy, cư nhiên có một chút cảm giác, dường như ảm áp, dường như...

May mắn cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi, ta còn chưa tới mức cảm thấy những lời này là thật.

Bắt quá nếu trực tiếp trả lời “Ta không tin” thì không khỏi quá coi thường người ta đi, cho nên ta chỉ thuận miệng lên tiếng, nhảy vọt qua đề tài này.

“Vậy... chừng nào thì người rảnh... để dạy ta?”

Đi cùng nhau nhiều ngày như vậy, đại khái ta cũng có thể nhìn ra được, Âu Dương thiếu chủ tuyệt đối không hề nhàn nhã như vẻ bề ngoài. Muốn hắn sắp xếp lịch làm việc dày đặc của mình mà dành ra một chút thời gian, chỉ sợ cũng không phải là dễ dàng, cho nên ta nghĩ... Ta phải hẹn trước mới được.

Quả nhiên, hắn trầm ngâm một lát, mới từ từ nói: “Có lẽ mười ngày sau...”

Lời này nói ra thực không chắc chắn. Bắt quá, chính mình vô duyên vô cớ gây thêm phiền toái cho người khác, không thể đòi hỏi nhiều, vậy cứ chờ mười ngày đi... Ta gật gật đầu.

Sau đó trên mặt Âu Dương thiếu chủ lộ ra vẻ...có thể gọi là ‘thất vọng’.

Ta đã hợp tác lắm rồi, hắn nói thế nào liền làm như vậy, ngay cả nửa điểm dị nghị cũng không có, còn muốn như thế nào nữa a...

“Diễn tịch võ học Tiêu Dao phái... cũng phải mất chút công sức đi tìm theo chỉ dẫn mà Lý tiên bối lưu lại...”

Chỉ dẫn Lý Lưu Phong để lại... Là tờ giấy ghi hai chữ ‘Tam’ cùng ‘Thất’ nhét trong ngọc bội sao?

Ta tròn mắt hữu thần nhìn Âu Dương thiếu chủ, còn chưa kịp hỏi ra miệng, hắn đã khẽ nở nụ cười.

“... Đúng là cuộn giấy kia.”

Tuy rằng không hiểu vì sao hai chữ đơn giản không thể đơn giản hơn đó lại có thể là ‘chỉ dẫn’ được, nhưng mà... Cái gọi là ‘đi tìm’ chẳng lẽ chính là chỉ ‘tìm bảo vật’ ?

Tìm bảo vật tìm bảo vật tìm bảo vật tìm bảo vật...

A a a! ‘Cướp Biển Caribbean’ của ta, ‘Thuyền Trưởng Diên’ của ta, ‘Đoạt Bảo Kỳ Binh’ của ta, ‘Cổ Mộ Lệ Ảnh’ của ta... WOW... Ách, vì sao đều là bảo tàng tây phương... Mặc kệ rồi, hai mắt ta tỏa sáng, lập tức tóm lấy Âu Dương thiếu chủ.

(@@ mấy cái chị ấy kẻ hình như đều là game truy tìm kho báu thì phải)

“Ta cũng phải đi, ta cũng phải đi!”

Hắn rõ ràng là ngẩn ra, “Đi... đâu?”

“Người đi đâu ta liền theo đó!” Dù sao cứ đi theo hắn là được, nghĩ nghĩ, vì tăng cường sức cạnh tranh, ta lại bổ sung một câu, “Người yên tâm, ta không cần bất cứ thứ gì cả!” (khụ khu~ mờ ám a mờ ám)

Võ công bí tịch, kỳ trân dị bảo, linh đan diệu dược... mấy thứ này đối với ta thật sự không có tác dụng gì, mắt nhìn thấy, tay sờ được một phen là đủ rồi, quan trọng là đời trước + đời này ta cũng chưa từng có cơ hội thực hiện một chuyến ‘đi tìm kho báu’ nào a!

“Vậy cũng không được...”

“Ách?” Chẳng lẽ là muốn ta phải nộp phí ‘du lịch tìm kho báu’ sao?

“Chuyện này nói ra cũng dài, chỉ có điều... Dù thế nào thì cô cũng nên biết...”

Ai có thể nói cho ta biết, vì sao người trước mắt kia lại có thể giữa ban ngày ban mặt mà cười đến xuân ý dạt dào, xuân tâm nhộn nhạo như vậy không?

“Chẳng qua...” Âu Dương thiếu chủ dừng một chút, sau đó mới nói ra chân tướng làm cho ta ORZ vô cùng.

Đơn giản mà nói, theo như ta hiểu thì ngay cả thiếu chủ đại nhân cũng không biết rõ lịch sử gốc rễ của vấn đề, điển tịch võ công của Tiêu Dao phái đã được cất giữ bảo quản ở Bạch Đà sơn hơn năm mươi năm rồi — có vẻ còn lớn hơn cả tuổi của Âu Dương đại thúc a.

Những điển tịch đó đều được cất giữ trong một cái hòm đặc chế, tất cả những hành vi bạo lực định dùng để phá cái hòm đều có thể khiến những thứ trong đó bị tự động tiêu hủy. Duyệt chỉ có một phương pháp mở, đó là sử dụng mật mã do người của Tiêu Dao phái đã dùng thủ pháp đặc biệt nào đó mà ấn định, nếu không, mọi thứ bên trong sẽ ‘bùm’ một phát, tự bạo hết...

(Bên dưới tình lược quá trình giải mã mà chắc chắn ta nghe sẽ không hiểu)

Tóm lại, sau lần trước Lý Lưu Phong đại náo Bạch Đà sơn, Âu Dương thiếu chủ nhà bọn họ cũng chỉ thiếu hai chữ ‘Tam’ cùng ‘Thất’ này là có đủ mật mã rồi.

(Không nên hỏi ta vì sao, ta căn bản là không hiểu được những gì thiếu chủ đại nhân giải thích!)

...

...

...

Nghĩ đến trình độ BT của võ học Tiêu Dao phái, ta không nhịn được thốt lên, “Vậy cha người... thúc phụ người chẳng phải là thiên hạ vô địch rồi sao?”

=_=!! Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa đã nói ra miệng!

Chỉ là... Lấp bắp mớ hồ như thế, không biết thiếu chủ đại nhân có nghe thấy không, ta thập phần lo lắng lên lút nhìn trộm ...

Âu Dương thiếu chủ ho nhẹ hai tiếng, mới nói: “Có những công phu của Tiêu Dao phái, chỉ có nữ tử mới có thể tập luyện...”

Ách! Lý Lưu Phong chẳng lẽ định chơi khăm Âu Dương đại thúc sao, khiến cho y xem được mà không luyện được... Chiêu này cũng thực ngoan độc rồi!

“Bạch Đà sơn cất giấu tổng cộng mười chiếc hòm sắt, ngày ấy Lý tiên bối tới, chúng ta mới biết thì ra mỗi chiếc hòm sắt, thủ pháp mở đều không giống nhau. Sau khi tìm thấy cuộn giấy bên trong ngọc bội, thúc phụ đã mở chiếc hòm mà lúc trước Lý tiên bối tìm ra, trong đó có ba bí kíp quả nhiên chỉ thích hợp cho nữ tử luyện. Về phần chín chiếc còn lại...”

Hắn tựa tiểu phi tiểu quét mắt nhìn ta một cái, “Bà ấy nói... Thuận tiện để làm hồi môn của cô rồi.”

Một đạo sét bất thành linh này suýt nữa thì đánh ta ngã lặn xuống đất.

Lý Lưu Phong đại khái chắc là lo lắng ta quá mức vô dụng, vạn nhất ngay cả Âu Dương thiếu chủ cũng không dạy nổi, cho nên đành phải ký thác hy vọng lại cho vị danh sĩ nào đó vậy.

Ta cũng biết bà ta an bài chuyện này cũng là xuất phát từ lòng tốt, nhưng mà, nhưng mà... Loại hành vi đem thịt tới trước mặt người ta rồi còn lấy đi này... Bà ta hoàn toàn không lo lắng tới hậu quả sao?

Tạm thời trước mắt chưa tính tới chuyện ta có thể mở được mấy cái hộp sắt biến thái tới cực điểm này hay không, chỉ bằng độ chấp nhất đối với võ học của Âu Dương đại thúc, ta mà dám ôm chúng nó chạy trốn, tuyệt đối sẽ bị đuổi giết ngàn dặm đến chết... Không, là hành hạ đến chết a!

Ta không nhịn được rung mình, sống lưng lạnh toát, quyết định thật nhanh:

“Ta bỏ qua!”

Cho dù là di sản cũng có thể bỏ qua quyền thừa kế chứ...

Âu Dương thiếu chủ ngẩn ra, không lập tức trả lời.

“Ta không cần những thứ đó làm của hồi môn!” Ta nước mắt đầy mặt kéo ống tay áo Âu Dương thiếu chủ, “Cứ để chúng ở nhà người cả đời cũng được!”

84. Q.3 - Chương 84: Một Cái Đai Lưng Dẫn Phát Chuyện...

Ta vô cùng khinh bỉ nhìn Âu Dương thiếu chủ.

“Lần này tuyệt không nói dối.” Hắc cười khổ nói: “Cô có muốn ta chỉ trời mà thề?”

=_=_!! Nói cách khác trước kia hắc thường xuyên lừa ta?

“Sáng nay khi...” Âu Dương thiếu chủ ý vị thâm trường liếc mắt nhìn ta một cái, “Ta vừa cảm lấy đai lưng, cô liền... Ách... tiếp nhận.”

Ta đoán chắc hắc hắc vốn muốn nói là ‘giật lấy’ đi.

Lúc ấy vừa bị tiếng kêu của điều nhi đánh thức, ta cũng không nhớ rõ mình đã làm những gì. Nhưng mà hắc vừa nói như vậy, hình như ta bắt đầu có chút ấn tượng. Tựa hồ khi ấy đã giật cái gì đó trong tay người kia, hơn nữa lúc không giật được, lại còn...

“Ách... Cái kia... Ta...” Nhắc tới chuyện này, có cảm giác thực khó mà mở miệng, “... Có phải đã đập người một cước không?”

Âu Dương thiếu chủ cười đến thập phần ôn hòa gật gật đầu, đồng thời không quên triển lãm cho ta xem nửa dấu chân in trên áo hắc —— không cần CSI trình diện, cũng có thể nhìn ra kia tuyệt đối là dấu chân phải của ta.

(CSI: đội khám nghiệm hiện trường, hình như đã chú thích rồi thì phải = =)

...

...

Ta quả thực nên vì hành vi của mình mà che mặt lau lệ chạy vội. Nhưng mà làm người chẳng những phải phúc hậu, còn phải biết phụ trách a.

“Ách, xin lỗi rồi.”

Bất quá... Hình như những lời thề này đã nói với hắc nhiều lần rồi thì phải.

Tuy rằng hoàn cảnh mỗi lần đều không giống nhau, nhưng cuối cùng cũng đều là nói lời xin lỗi, sau đó không còn câu nào khác nữa —— nghe thế nào cũng thấy giống như là kiểu nói của loại người “Khiêm tốn nhận, chết cũng không hối cải” a.

Ngoại trừ việc “Dùng cảm nhận sai”, ta cảm thấy mình cũng nên bồi dưỡng thêm một phẩm chất tốt đẹp nào đó đi, nhất là nghĩ tới chuyện, lúc đó tình trạng hỗn loạn, nói không chừng đã đập hắc một cước rất đau.

“Nếu không, người đá lại cũng được...” = =

Nói còn chưa dứt, đã bị chiết phiến gõ một cái lên đầu.

“Cô lại đang nói bậy bạ gì đó?”

Người này xuống tay thật đúng là nặng a... Cho dù không phải là đập lại, nhưng thế này cũng coi như thanh toán xong rồi! (khụ khụ, =_=_|| tỷ sông phẳng quá nhỉ)

Ta bị phần một tay ôm đầu, một tay đưa ‘đầu sỏ gây chuyện’ lại cho Âu Dương thiếu chủ.

“Này, trả lại người!”

Hắc lại không cảm, ngược lại cười dài nhìn ta nói: “Đai lưng này được dệt từ tơ vàng, cực kì bền chắc —— việc này khi ở biệt viện, lúc cứu ta, cô cũng đã xác nhận rồi...”

Vừa nghĩ tới chuyện lúc đó kéo thiếu chủ đại nhân từ trong động ra ngoài, chẳng những khiến ặt hắc bị trầy xước, còn so độ cứng giữa đầu hắc với vách đá... ta không nhận được có điểm chột dạ.

“Mặt trên còn có chút trò vật phòng thân, thích hợp với cô hơn.”

Những điều này ta đều đã nhìn ra, ví dụ như nút dải rút ở đai lưng, ví dụ như trong đai, cùng với những vị trí khác, đều có lò xo tinh xảo rất nhỏ giấu dưới hoa văn màu vàng, thiết kế cùng chế tác đều cực kì xảo diệu. Tuyệt đối là thứ chuyên dùng để giết người diệt khẩu, thần không hay quỷ không biết!

Nhưng mà... Ít nhất ta cũng còn có quan điểm thẩm mỹ cơ bản a...

Ý ta cũng không phải là nó khó coi, mà là đai lưng tinh xảo hoa lệ này hoàn toàn không phù hợp với ta a... Người đã từng thấy kẻ nào dùng túi xách Gucci làm giỏ đựng thức ăn chưa ?

Ách, cũng không phải ta nói nó giống cái giỏ đựng thức ăn a...

“Lại nói tiếp, có một chuyện thật ra ta đã sớm muốn hỏi cô rồi.” Âu Dương thiếu chủ ngừng lại một chút, mới cười nói: “Cô... là không thích quần áo của người Hán?”

Làm gì có chuyện đó! Ta vốn chẳng có chút quyền luyện nào với y phục Mông Cổ cả.

Thật ra đời trước cũng đã rất thích y phục cổ trang người Hán, chỉ là khi đó không có dùng khí mặc ra đường mà thôi.

Cho dù là hiện tại, nếu có điều kiện, ta cũng ước gì có thể mặc mỗi ngày a, vấn đề cũng không phải là do không đủ điều kiện...

Nhắc tới chuyện này, ta liền không nhịn được mà bi ai.

Không phải là do không có tiền, số vàng mà Thành Cát Tư Hãn cho ta đại khái cũng đủ để ta ăn chơi cho tới chết rồi, tiết kiệm một chút hẳn cũng đủ để nuôi sống hai người ấy chứ, huống chi còn có tuyệt kỹ ‘Diệu thủ không không’ của nhị sư phụ, bất kì lúc nào cũng có thể có ngân hàng dự phòng.

Nhưng với tình huống trước mắt mà nói, một kẻ mà bất kỳ lúc nào cũng phải chuẩn bị sẵn sàng nhảy cửa sổ, trèo tường mà chạy, khi cần thiết tuyệt đối không tiếc chui lỗ chó, đương nhiên là ăn mặc càng giản dị tự nhiên, càng không bắt mắt, càng giống đại thẩm ven đường mới càng an toàn a.

Chờ tới khi nào có thể dàn xếp xong mọi chuyện, tìm một trấn nhỏ ở Giang Nam mà ẩn cư, ta... ta tuyệt đối sẽ mua đủ ba trăm sáu mươi lăm bộ quần áo mà thay đổi, cam đoan không ngày nào mặc giống ngày nào!

Đang chìm trong vô hạn khát khao với viễn cảnh tủ quần áo chật cứng trong tương lai, trên đỉnh đầu thỉnh thoảng lại vang lên một câu nói nhỏ ——

“Thì ra là thế...”

Ách! Ta...chẳng lẽ lại lằm bằm thành tiếng rồi sao?

Nước mắt đầy mặt, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy người nào đó vẽ mặt hiểu rõ gật đầu...

ORZ... Ngày hôm nay quả thực là xui xẻo!

“Như vậy lại càng dễ rồi.”

Cái gì dễ? Hai mắt ta sáng ngời hữu thần nhìn Âu Dương thiếu chủ.

Hắn hơi trầm ngâm, mới từ từ nói:

“Tập võ... Cũng không phải một vài ngày là xong được. Trước khi học thành, có bao nhiêu phương pháp tự bảo vệ mình cũng vẫn là ít.”

Những lời này của hắn thực đúng với những gì ta nghĩ.

Những thứ nhị sư phụ cho ta, để ứng phó với những tình huống bình thường thì không thành vấn đề, nhưng nếu gặp chuyện như Đà Lô sáng nay, ta thực không có biện pháp.

“Vậy...phải như thế nào?” Ta vô cùng có thành ý thỉnh giáo hắn.

Nếu đã nói như vậy, nhất định hắn phải có suy nghĩ gì rồi

“Trên áo ta cũng có cơ quan, có lẽ cô cũng biết...” Âu Dương thiếu chủ ngừng lại một chút, ý cười trên mặt càng nùng, “... Như thế nào?”

Nghe thấy những lời này, ta nghĩ ta đã hiểu được ý hẩn rồi.

Từ cái đai lưng này có thể thấy, một thân y bào của thiếu chủ tuyệt đối dấu điểm không ít cơ quan ẩn mật. Nếu ta không đoán sai, đại khái ngay cả những hoa văn khác nhau thêu trên áo cũng ẩn giấu không ít huyền cơ.

Nếu như gặp phải địch thủ không biết rõ nội tình, cho dù có cần thân cỡ nào cũng không thể phòng bị được chuyện này —— xuất môn ra ngoài, mặc quần áo như vậy, hệ số an toàn tuyệt đối sẽ rất cao.

Nếu không lo lắng tới chuyện sau này liệu có thể bị diệt khẩu vì biết quá nhiều bí mật nhà hẩn, cùng với loại quần áo đó ta mặc vào liệu có giống như ‘vượt đội mũ người’ hay không ... thì đây thật đúng là một ý kiến hay.

“Như thế nào?” Âu Dương thiếu chủ nhíu mày, cực có kiên nhẫn chờ ta trả lời.

Nếu trong thời gian ngắn mà vẫn chưa thể thoát khỏi tình trạng ‘bốn người đồng hành’ này, dù sao cũng có Hoàng cô nương cùng Âu Dương thiếu chủ hai sinh vật lờ lờ tỏa sáng đi bên cạnh, chỉ cần ta không ăn mặc sặc sỡ như cây thông Noel, hẩn vẫn sẽ không gây sự chú ý, cho nên ——

“Được. Nhưng mà...” Ta do dự một chút, vẫn đưa ra một yêu cầu không biết có quá phận hay không, “... Dù sao cũng phải thuận tiện hành động a.”

Tay áo phiêu phiêu, tà váy tung bay... Đẹp thì đương nhiên là có đẹp, nhưng đối với một kẻ không có khinh công mà nói, này chẳng khác nào trong lúc chạy trốn chết còn kiểng thứ cột vào cho vướng chân.

Âu Dương thiếu chủ nhẹ nở nụ cười, “Những chuyện đó... Ta tự nhiên hiểu được, cô cứ yên tâm.”

“À.” Ta gãi gãi đầu, “Vẫn còn tiền...”

Ta biết này không phải thứ có thể dùng tiền là mua được, cũng biết Âu Dương thiếu chủ tuyệt đối sẽ không so đo vấn đề tiền bạc với ta, nhưng ít nhất trong phạm vi đủ khả năng, cũng muốn thanh toán sòng phẳng a.

Âu Dương thiếu chủ liếc mắt nhìn ta một cái, nhíu mày nói: “Trước kia khi cô quen biết Nhạc Thiếu Đông ở Tây Vực, cũng chưa từng khách khí như thế... Tại sao hiện tại lại so đo những chuyện này với ta đến vậy?”

Ta há miệng thở dốc, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Ngữ khí của hẩn nghe qua vẫn có vẻ thản nhiên như bình thường, nhưng tổng cảm thấy dường như còn dấu điểm gai nhọn a. (Hớ hớ, tỷ cũng có chút nhạy cảm nhỏ)

“Ta... ta chỉ là không muốn...” Không muốn bị hẩn coi như một kẻ luôn đúng lý hợp tình muốn chiếm tiện nghi của người khác mà thôi... Trong ngực không hiểu sao lại cảm thấy khó chịu, ta nhìn chằm chằm mũi chân mình, không hé răng nữa.

Sau một lúc lâu, đầu đột nhiên bị người ta xoa nhẹ vài cái, ta nâng tay định gạt đi, không nghĩ tới cư nhiên ‘ba’ một tiếng vỗ vừa văng vang lên, làm ta giật cả mình, vừa nhấc đầu, người này cư nhiên giống như không có việc gì, cười dài nhìn ta.

“Ban đêm ta có chút chuyện phải tự mình đi làm, có lẽ phải tới trưa mai mới xong. Khi nào ta trở về, sẽ tới nói với cô một tiếng...” Hẩn ngừng lại một chút, “Tối nay không cần chờ ta rồi, cô cũng sớm nghỉ ngơi cho tốt.”

Ta sững sờ sững sờ, chuyện này hình như hôm qua hẩn cũng đã nói với ta rồi, rốt cuộc là chuyện quan trọng gì mà phải làm suốt đêm không thể về a? Đêm qua hẩn vốn đã ngủ muộn rồi, rạng sáng hôm nay lại bị ta kéo ra ngoài lâu như vậy... Ta vội vàng túm lấy ống tay áo của hẩn.

“Người không thể dành thời gian nghỉ ngơi một chút sao?”

Âu Dương thiếu chủ ngắt ra, vẻ mặt thoát nhìn có chút khó xử.

“Này...”

Ta vội la lên: “Cho dù là nửa canh giờ cũng được mà...”

Quanh năm suốt tháng như vậy, cho dù có là thân thể người luyện võ cũng không chịu nổi.

(Hắc hắc, thực giống như hiền thê a~)

Hắn trầm ngâm một lát, mới đáp: “Được.” Ngừng lại một chút, lại nói: “... Đều nghe cô.”

Đuôi lông mày khỏe mắt đều là ý cười.

Nói thế này hình như là ta đang cường bách hắn? Quên đi, không so đo với hắn... Ta mím mím miệng, đẩy hắn về phía giường.

“Người có thể ngủ bao lâu?”

“Nửa canh giờ...”

Ta trừng mắt liếc nhìn hắn một cái, “Thế nếu ta nói là một canh giờ thì sao?”

“Ta liền ngủ chừng một canh giờ.”

Hừ! Thế nếu ta nói mười hai canh giờ, không lẽ ngươi cũng ngủ thành heo luôn sao? Ta âm thầm lăm bằm trong bụng ... Lại thấy thời gian không nhiều lắm, cho nên lười tranh cãi với hắn tiếp.

“Mau ngủ, mau ngủ, tới giờ ta gọi ngươi.”

“Ừm...”

Ấu Dương thiếu chủ lần này khá là phối hợp nằm lên giường, không lâu sau, tiếng hô hấp của hắn dần trở nên đều đều.

Ta nói... Người này nhất định ngay cả lúc ngủ cũng phải cười như hoa vậy sao...

85. Q.3 - Chương 85: Thiếu Chủ Bị Thương Rồi

Không biết vì sao, đêm nay ta ngủ thật không ngon. (hờ hờ, ta biết đó~)

Lăn qua lộn lại gần như cả đêm, thẳng đến tận khi sắc trời đã tảng sáng, cuối cùng mới mơ mơ màng màng ngủ gật, sau đó bắt đầu không ngừng nằm mơ.

Thời điểm mở mắt ra lần nữa, có chút hốt hoảng, không biết rốt cuộc mình đang ở nơi nào, là mộng hay là tỉnh.

Thật lâu thật lâu trước kia, lâu đến mức cơ hồ ta đã quên mất, từng có người cười hì hì nói với ta: “Sau khi gặp ác mộng, lúc tỉnh lại hẳn là phải cao hứng mới đúng, bởi vì tất cả những chuyện đáng sợ đã thấy đều là giả a.”

Ta nở nụ cười khổ với người không tồn tại trong không trung kia.

Nếu tất cả đều là sự thật thì sao? Nếu tất cả ác mộng cuối cùng đều trở thành sự thật... Như vậy, lúc tỉnh lại, nếu không muốn khóc, cũng chỉ có thể cười khổ như thế này mà thôi...

Ánh mặt trời chói lọi từ ngoài cửa sổ chiếu vào, thật sự là rất chói mắt.

Nâng tay che khuất mắt, cố gắng không nhìn những vệt lấp lánh, lạnh lạnh trên bàn tay, cố gắng điều chỉnh gương mặt cùng cơ thể — luyện tập nhiều năm như vậy rồi, không cần gương ta cũng biết phải làm thế nào mới có thể bày ra một vẻ mặt thích hợp.

Cửa đột nhiên ‘chi nha’ một tiếng bị đẩy ra, tiếp theo truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng quen thuộc.

Ta vội vàng ấn gối đầu xuống dưới chân, xoay người nhảy xuống giường.

“Người đã trở lại sao, không có việc gì chứ...”

Sao có thể không có việc gì...

Cho dù người kia rõ ràng đã thay một bộ y bào tuyết trắng sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi, cho dù hành động của hắn vẫn vô cùng điềm tĩnh thông dong, nhưng từ lúc hắn tiến vào, trong phòng truyền đến một hương vị tinh ngọt, làm sao ta lại không nghĩ được chứ.

Đó là... dấu hiệu chứng tỏ trước đó không lâu đã bị máu chảy thành sông.

Mỗi lần Đà Lôi từ chiến trường trở về đều mang theo hương vị như vậy, cho dù mỗi lần y đều rửa sạch sẽ trước rồi mới tới gặp ta... Ta cũng chỉ có thể làm bộ như không biết.

Đó là... thế giới mà ta hoàn toàn không thể tham gia.

Chuyện ta có thể làm, cũng chỉ có hai việc mà thôi —— chờ đợi cùng băng bó vết thương.

“Người... bị thương ở đâu rồi?”

Cho dù xét về phương diện nào đi nữa, những kẻ bị ‘xử lý’ dưới tay Âu Dương thiếu chủ tuyệt đối không thể nhiều hơn Đà Lôi được, bởi vậy mùi máu tươi còn nồng hơn trên người Đà Lôi này, cũng chỉ có thể phát ra từ chính bản thân hắn mà thôi.

Hắn ngẩn ra, lập tức nở nụ cười khổ.

“Ta sớm nên nghĩ đến, sao có thể qua mắt cô được...” Ngừng lại một chút, lại nhíu mày nhìn về phía ta, “Cô... Rốt cuộc có nghĩ chút nào không?”

Theo ánh mắt hắn, nhìn lại chiếc áo khoác có nhiều nếp nhăn trên người, ta có hơi lo lắng giải thích với hắn: “Có ngủ...”

Hắn nhíu mày nhìn ta, từ chối cho ý kiến.

Trong lòng không hiểu vì sao bỗng nhiên lại bốc hỏa, người này thực không phân biệt được nặng nhẹ a!

“Rốt cuộc người bị thương ở đâu rồi?”

Hắn thở dài, nâng tay chỉ chỗ ngực trái, nơi gần trái tim.

“Không để ý nên trúng một kiếm, không trúng chỗ yếu hại... Đã băng bó xong rồi, chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian là không sao nữa...”

Nhẹ nhàng thử chạm vào nơi hắn chỉ, đầu ngón tay quả nhiên cảm nhận được một lớp băng thật dày, như vậy thực không có cách nào xác định thương thế a, ta có chút do dự nhìn hắn, không rõ mình có nên nói như vậy hay không nữa. (sao tỷ lại chạm tay lên ngực Khắc ca chứ, mờ ám a mờ ám *lăn lộn ing~)

“Cái kia... để ta xem... miệng vết thương một chút được không?”

Hắn gật gật đầu, đưa tay cởi vạt áo.

“Ừừừ!” Ta nhìn lướt qua bốn phía, phát hiện chỉ có một chỗ có vẻ thích hợp để kiểm tra, “Nằm lên giường trước đi.” = =

Ngồi chồm hồm trên giường, thắm hít sâu một hơi, đưa tay cởi bỏ quần áo hắn. (khụ khụ~ quần áo, là quần áo nga *nhấn mạnh*)

Người nào đó dựa vào đầu giường, vẻ mặt tự nhiên, ngược lại tay ta lại hơi hơi phát run.

Từ vai trái đến nách phải, một tầng lại một tầng vải trắng băng bó kỹ càng hơn phân nửa ngực, mùi máu tươi hòa lẫn với mùi thuốc so với lúc trước càng nồng hơn ập thẳng vào mặt, một cảm giác choáng váng khó hiểu không ngừng quanh quẩn trong đầu —— ta thực xác định mình không mắc bệnh hoa mắt, cũng không phải bệnh tụt huyết áp phát tác, chỉ là cảnh tượng này thực quen thuộc, rốt cuộc đã thấy ở đâu?

Người gần ngay trong gang tấc, thanh âm nghe qua lại thực mơ hồ.

“Cô... Làm sao vậy?” Ngừng lại một chút, hấn lại ôn nhu nói: “Vết thương nhỏ mà thôi, không sao.”

Cách một tầng băng vải như vậy, rốt cuộc có phải ‘vết thương nhỏ’ hay không, ta không nhìn ra được.

Điều duy nhất ta có thể nhìn ra là —— người đã giúp hấn xử lý vết thương trước đó là một người chuyên nghiệp, ách, tuyệt đối vượt xa loại tiêu chuẩn gà mờ như ta. Lúc này nếu không cẩn thận làm băng vải tuột ra, ta cũng không biết có thể băng bó lại được như trước hay không nữa, càng không cần phải nói tới chuyện bôi thuốc linh tinh khác...

Giúp hấn kéo lại vạt áo, ta nhìn hấn cười cười.

“Này không cần tới ta xem rồi. Ách, nếu không ta xuống phòng bếp làm chút đồ bổ máu...”

Câu nói kế tiếp lập tức bị ta nghẹn nuốt trở lại bụng —— đầu óc ta hôm nay đại khái là bị tắc nghẽn rồi, thật muốn đập vài phát xem nó có thông được không.

Lúc ấy ở Tây Vực chạy trốn chết, hấn không mang gì theo người, ta máy móc hành động một phen, cũng coi như phù hợp với nhân sinh quan. Hiện tại hấn căn bản đang ở trong địa bàn của mình, cho dù là trị thương hay điều dưỡng cũng đều có người tự khắc chuẩn bị thỏa đáng, làm sao cần đến ta làm gà mẹ.

Có thể thấy được quả nhiên ta thuộc loại không nghĩ đủ tư duy sẽ hỗn loạn, thế này không biết có thể sang bên Hoàng cô nương thương lượng kiếm chỗ ngủ bù chút hay không...

Phủi phủi bụi trên áo, ta đứng lên.

“Kia...nghỉ ngơi cho tốt đi, ta ra ngoài trước...”

Nói còn chưa dứt, chân trái người nào đó đột nhiên không biết cố ý hay vô tình co lên —— giữa ta cùng mép giường lập tức giống như có một tòa núi cao ngăn qua, nếu muốn xuống giường, trừ phi ta có thể vô sỉ trèo qua người hấn...

Bà nó chứ, chân dài thì rất giỏi sao!

Ta tức giận trừng mắt nhìn hấn, hấn lại nở nụ cười khổ.

“Vốn là sợ cô lo lắng mới... Sớm biết như thế...”

“À.” Ta gạt đầu lung tung, dù sao hấn cũng chỉ nói như vậy, ta cũng biết thế, sao cũng được.

Im lặng một lúc lâu, hấn mới chậm rãi mở miệng nói:

“Mặc dù ta bị thương, cũng không có việc gì. Chuyện đêm qua... Ta đã chuẩn bị từ sớm, hơn phân nửa cao thủ của Bạch Đà sơn đều bị ta điều tới đây, Pháp Vương cũng dẫn người trong Hồng giáo ra tay tương trợ...”

Đại thúc cũng đến đây? Ta không nghĩ ngợi thốt lên, “Ích Tây Gia Thổ cũng đến đây sao?”

Âu Dương thiếu chủ gạt gạt đầu, trên mặt lại lộ ra một nụ cười khó hiểu.

“Hấn tự nhiên cũng đến đây, ta còn nói lời cảm tạ với hấn.”

Nói lời cảm tạ?

Nhớ không lầm thì võ công của Ích Tây Gia Thổ đã hoàn toàn mất hết rồi, nói lại, với tính cách một lòng hướng Phật của hấn, cho dù có còn võ công, đại khái cũng sẽ không tham dự vào việc giết chóc đi.

“Hấn quả thật không hề tham dự.” Âu Dương thiếu chủ mỉm cười, “Nhưng thật ra cũng cổ quái, Duyệt Lai khách sạn kia không biết vì sao lại có được một loại độc kì lạ, ngay cả ta cũng chưa từng gặp qua. Nếu không phải có mang theo hạt châu của cô trong người, đêm qua chỉ sợ đã mất không ít tay chân —— hạt châu kia vốn là của hấn tặng cô phải không? Bởi vậy ta đã tới nơi Hồng giáo nghỉ tạm, giáp mặt nói lời cảm tạ hấn một phen...”

Nghe qua thì thực là hợp tình hợp lý, nhưng không biết vì sao lại cảm thấy có điểm kì quái? Ta gãi gãi đầu.

“Vậy... Bọn họ đâu?”

Âu Dương thiếu chủ ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời bên ngoài một lát, mới đáp: “Lúc này hơn phân nửa đã trở về rồi.”

Ta ngần ra.

“Bọn họ biết cô cùng ta... cùng một chỗ, vốn cũng nói sau khi xong việc sẽ tới gặp cô. Nhưng lúc rạng sáng, trong giáo có tin cấp báo truyền tới, mặc dù không biết là chuyện gì, nhưng ta thấy sắc mặt Pháp vương có vẻ rất lo lắng, có lẽ là ở Tây Tạng đã xảy ra đại sự gì. Vốn Ích Tây Gia Thổ nói muốn một mình du lịch Trung Nguyên một phen, nhưng không biết vì sao cũng lại theo về.”

Ngừng lại một chút, Âu Dương thiếu chủ lấy từ trong áo ra một vật đưa cho ta, mỉm cười nói: “Pháp vương tuy vội đi, nhưng cũng không quên nhờ ta chuyển chiếc kim cương linh này cho cô. Y nói nếu cô có cơ hội du lịch tới Tây Tạng, nhất định phải tới tìm y. Bình thường nếu có chuyện gì, cũng có thể dùng vật ấy để nhờ người của Hồng giáo giúp đỡ...”

(kim cương linh: chuông kim cương, tượng trưng cho trí tuệ)

Ta cầm chiếc kim cương linh kia, trong lòng ngổn ngang tư vị, không nói lên lời.

Kim Luân pháp vương xuất hiện ở Thần Điều Hiệp Lữ đã là ‘đại sư âm hiểm’ ‘cao gầy’ ‘giống như gậy trúc’, mà Ích Tây Gia Thổ lại là ‘đại sư huynh đã chết sớm’ ngay cả tên cũng không lưu lại ...

Ta từng vô số lần muốn dựa vào nội dung của hai bộ Anh Hùng Xạ Điều cùng Thần Điều Hiệp Lữ mà phỏng đoán xem, rốt cuộc trong thời gian khoảng hai mươi năm đó đã xảy ra chuyện gì, mới có thể làm cho người ta có sự thay đổi lớn như vậy, nhưng ngay cả nửa điểm cũng không nhận ra.

Lúc nghe Âu Dương thiếu chủ nói bọn họ vội vàng trở về Tây Tạng, trong lòng không phải không hoảng hốt, nói không chừng cái gọi là dị biến chính là bắt đầu từ lúc này. Chỉ là... Ta không biết bọn họ vừa gặp phải chuyện gì, cho dù muốn nhắc nhở bọn họ, cũng không biết phải bắt đầu từ đâu a...

Đầu đột nhiên bị người ta nhu nhu, giọng nam trong sáng quen thuộc mang theo ý cười thần nhiên vang lên.

“Nếu cô nhớ Pháp vương bọn họ, đợi xong việc ở Giang Nam rồi, ta cùng cô tới Tây Tạng một chuyến cũng được.”

Ta rầu rĩ đáp một câu: “Không phải...”

Thật sự không phải như thế...

Những chuyện trong sách không viết, ta thật sự không có cách nào, như vậy... Đối với những điều trong sách đã viết... Ít nhất ta cũng có thể làm chút gì đi?

Ta cố lấy dũng khí nhìn thẳng Âu Dương thiếu chủ.

“Ta có việc muốn nói với người.”

Hắn ngần ra một chút, lập tức nói: “Được.”

“Nhưng mà có một điều kiện...”

“Được.”

“Cho dù cuối cùng người quyết định như thế nào, cũng đừng hỏi ta nguyên nhân...”

“Được.”

“Ách, còn có... Người có biết Mục Niệm Từ Mục cô nương không?”

Âu Dương thiếu chủ ngây ra vài giây, có chút không xác định hỏi:

“Cô nói... là người trong lòng tiểu vương gia sao?”

“Phải.” Ta gật gật đầu.

...

Vậy không có vấn đề gì rồi...

Ta thầm hít sâu một hơi, rút cuộc thốt ra những lời đã lặp đi lặp lại vô số lần trong lòng, vẫn rối rắm do dự không biết có nên nói ra hay không ——

“Người... đừng thích Hoàng cô nương...cũng đừng thích Mục cô nương...”

86. Q.3 - Chương 86: Hồng Thất Công

Loại chuyện ‘xuyên không’ này, cho dù ở hiện đại cũng không có mấy người sẽ tin, huống chi là ở những năm cuối đời Nam Tống.

Nhị sư phụ bọn họ vốn suy đoán trong người ta từng phát sinh chuyện thần quái gì đó, cho nên lúc ta rời khỏi đại mạc, đã từng áp a áp úng, nửa che nửa đậy nói với nhị sư phụ mấy câu giả thần giả quỷ: “Hải đảo phía đông là nơi đại hung, phải tránh không thể đi”. Bọn họ nhiều lần cũng chỉ cho rằng ta đột nhiên nhận được ‘thần dự’ của thần linh mà thôi.

Về phần Đà Lôi, cho dù ta có nói gì hắn cũng đều nghe, cho nên ngay cả giải thích cũng không thêm giải thích, cứ thế bắt hắn phải thôi.

Nhưng Âu Dương thiếu chủ không giống như vậy.

Người này tâm tư kín đáo, tư duy sâu sắc, suy nghĩ kín kẽ. Một khi khiến hắn sinh nghi, cho dù lúc ấy không có hành động gì, về sau hắn nhất định cũng sẽ trăm phương nghìn kế không tiếc đào hết tổ tông mười tám đời nhà người ta ra để giải thích nghi hoặc... Ta cũng không đủ tự tin mình có thể thuận lợi lừa dối trước mặt hắn.

Tuy rằng ta đã thuộc lòng toàn bộ tình tiết trong ‘Xạ Diêu Anh Hùng Truyện’, nhưng không thể không nói là, cho tới bây giờ vẫn có một số chỗ không giống với nguyên tác.

Ví dụ như Âu Dương thiếu chủ tựa hồ cũng không có hành vi “Dẫn cơ thiếp đi khắp nơi bắt những nữ tử mỹ mạo để dâm ô” —— ngay cả cơ thiếp của hắn cũng đều đã phân phát hết rồi a.

Mà Hoàng cô nương tựa hồ cũng không căm thù hắn tới tận xương tủy đến mức vừa thấy mặt liền xuất ‘Mãn Thiên Hoa Vũ’ phóng kim châm hạ độc thủ —— ít nhất hiện tại mọi người còn vui vẻ tổ chức thành đoàn du lịch, không phải sao?

Cho nên... Ta cũng không dám khẳng định những tình tiết kia sẽ dựa theo nguyên tác mà phát triển mạch lạc, nói không chừng, cuối cùng, kết cục sẽ là Âu Dương thiếu chủ đường làm quan rộng mở ô mê nhân về thì sao? =))

Bởi vậy muốn dự phòng trước cũng thực là một vấn đề nan giải a.

Không thể nói rõ ràng quá, cũng không thể mập mờ quá, điều kiện tiên quyết là phải tận lực không để ảnh hưởng tới tình tiết chính trong nguyên tác, còn phải kiếm chút đường sống cho người nào đó quay về...

Không thể nói thẳng “Người cẩn thận kéo tiểu vương gia sẽ một thương đâm chết người đấy.”, vạn nhất hắn nghe thấy thế, đơn giản tiên hạ thủ vi cường, xử lý tiểu vương gia trước —— tuy rằng chuyện này với Giang Nam Thất Quái mà nói, cũng không phải là không tốt —— nhưng...nhưng...cha của nam nhân vật chính trong Thần Điều Hiệp Lữ nên đổi thành ai giờ? =))

...

...

...

Được rồi, kỳ thật ta cũng không quan tâm lắm tới chuyện “Đương Quá có thể sinh ra hay không” cùng với “Cha hắn rốt cuộc là ai”.

Ta chỉ là cảm thấy lúc này người ta còn chưa làm chuyện xấu, vậy mà đã lấy lý do “tương lai sẽ làm chuyện xấu” để xử lý y, thì thực có điểm rất không phúc hậu rồi.

Cho nên mấy ngày nay ta luôn cân nhắc tình tiết truyện, cuối cùng phát hiện ‘rút củi dưới đáy nồi’ đại khái sẽ là một biện pháp tương đối ổn thỏa.

Truyền nhân của Tây Độc kiêm Bạch Đà sơn thiếu chủ Âu Dương Khắc, cuộc sống vẫn thực dễ chịu, phiền não lớn nhất bất quá cũng chỉ là tán gái chưa toại. Cuộc đời có hai tai kiếp lớn —— gãy chân cùng toi mạng —— đều tập trung ở nửa sau của truyện, hơn nữa hai tai kiếp này đều có quan hệ nhân quả cả. =))))

Quá trình cơ bản đại khái phát sinh như sau:

1. Quyết chí không bỏ đùa giỡn lưu manh với Hoàng cô nương → gãy chân.
2. Sau khi gãy chân vẫn quyết chí không bỏ đùa giỡn lưu manh với Hoàng cô nương → ở Ngưu Gia thôn nhân tiện đùa giỡn lưu manh với Mục cô nương → tiểu vương gia tức giận bão nổi → toi mạng.

Từ 1 và 2, ta có đẳng thức:

Đùa giỡn lưu manh với Hoàng cô nương = (gãy chân) + (toi mạng)

Lo lắng đến sự tồn tại của chuyện “đùa giỡn Mục cô nương”, đẳng thức này có thể phát triển thêm một bước trở thành:

(Đùa giỡn lưu manh với Hoàng cô nương) + (Đùa giỡn lưu manh với Mục cô nương) = (gãy chân) + (toi mạng)

Đem đẳng thức này chuyển hóa biểu đạt dưới dạng ngôn ngữ sẽ là:

“Nếu không muốn gãy chân cùng toi mạng, tốt nhất là đừng có đùa giỡn lưu manh với hai vị cô nương này.”

Đương nhiên kết luận như vậy tuyệt đối không thể trực tiếp nói ra miệng, ta cũng chưa chán sống đâu.

Cho nên sau một hồi uyển chuyển tìm từ ngữ, trau chuốt cho hợp lý, cuối cùng kết luận nói ra miệng là như vậy ——

“Người đừng thích Hoàng cô nương... cũng đừng thích Mục cô nương.” Hơn nữa ta còn lập tức bổ sung thêm một điều kiện phía sau, “... Nếu được.”

Ta... cũng chỉ có thể nhắc nhở đến nước này mà thôi.

Dù sao, chuyện tình cảm cũng không phải điều mà lý trí có thể khống chế được, vạn nhất người ta tình nguyện vì ý trung nhân mà gãy chân cùng toi mạng thì sao? Làm sao mà ngăn được...

“Được.”

“Ách, cái gì?” Ta theo bản năng hỏi lại một câu.

“Ta nói —— ‘Được.’”

Ta có điểm vô lực day trán, rốt cuộc hắn có nghe rõ ta nói cái gì hay không a? Sẽ không phải là do buột miệng vì lúc trước liên tục nói ‘Được’ đấy chứ.

Ý cười theo đáy mắt hắn dần dần tản ra.

“Cô... bảo ta đừng thích Hoàng cô nương, cũng đừng thích Mục cô nương, ta tự nhiên là nghe theo cô rồi...”

Uy! Ta chỉ là đang đề nghị mà thôi, có nghe hay không là tùy hắn, hắn nói sao lại giống như ta đang cứng nhắc áp đặt hắn rồi.

“Vậy cô nói...” Hắn hơi hơi cúi người, thanh âm càng thêm khàn khàn, “Ta nên thích vị cô nương nào... mới được đây?”

Này... này... này... chuyện này... đâu có liên quan gì tới ta a! Ta làm sao mà biết được ở thế giới này Kim lão gia tử phân phối cho hắn vị cô nương nào a!

“Ta... ta... ta... ta làm sao mà biết!”

“Cô...”

Âu Dương thiếu chủ vừa phun ra một tiếng, sắc mặt chợt đại biến, cánh tay trái phút chốc lấy tốc độ cực nhanh vươn tới phía sau ta, ta còn chưa kịp phản ứng lại, cả người đã bị trùm trong bóng tối.

“Uy! Người làm gì...”

Ta vừa sờ soạng lung tung lôi kéo cái chần trên đầu, vừa tức giận mãnh liệt kháng nghị, còn chưa nói dứt, bàn tay đã bị bên ngoài chặn đề lại, thanh âm hần vội vàng mà rõ ràng vô cùng truyền vào trong tai: “Đừng có lên tiếng!”

Xảy ra chuyện gì?

Còn chưa kịp nghĩ gì, trên đỉnh đầu đã truyền đến một tiếng nổ ‘Oành’, ngay sau đó liền nghe một trận lách cách hỗn loạn giống như trời mưa. Cho dù cách một tầng chần, ta vẫn có thể cảm giác được cánh tay người kia đang đề tay ta cực kỳ căng cứng, từ khi biết hần tới nay, đây là lần đầu tiên ta phát hiện hần cũng có lúc khẩn trương như vậy, chẳng lẽ là có kinh địch đột kích? Hần vừa mới bị thương, thế này... đánh thắng được ai a! Ta giãy dụa vươn tay với lấy túi da trên đầu giường...

“Ha ha ha ha ha ha!”

Một trận tiếng cười lớn từ xa tới gần, từ trên xuống dưới... đến trước giường, lại bỗng nhiên ngừng lại, sau đó... trong phòng đột nhiên lâm vào sự yên tĩnh đến cổ quái.

Trên đầu bị phủ một tầng chần thật dày, những tiếng động bên ngoài nghe không rõ ràng lắm, nhưng thủy chung ta vẫn cảm thấy tiếng cười này rất quen tai, thật sự rất quen tai. Còn có, không biết vì sao, lúc tiếng cười kia phát ra, lực ấn từ cánh tay Âu Dương thiếu chủ cũng nhẹ hơn rất nhiều.

Cho nên... bên ngoài chín phần là người quen...

Ta chợt lớn mật từ bên trong chần chọc chọc móng vuốt Âu Dương thiếu chủ, cánh tay hần cứng đờ một chút, mới thả tay ra.

Này cũng có nghĩa là bên ngoài không nguy hiểm rồi, ta có thể ra ngoài được.

Vì vấn đề bảo hiểm, ta vẫn túm chặt lấy túi da, sau đó mới cố gắng giãy dụa, mấp máy tìm cách chui ra khỏi chần, ai bảo cái chần này vừa to, vừa dày, vừa nặng, nhất là so với hình thể của ta, ta mà biết kẻ nào viết ta thành tay ngắn chân ngắn thế này, không cho bà ta một trận không được! (=)) Mẹ ruột đầy tỷ ạ, cho bà ấy 1 trận, nhờ biến thành mẹ kế thì chết)

Bất quá đáng giận nhất là, lúc ấn ta vào đây, động tác của người nào đó thực nhanh nhẹn, thế nhưng sao bây giờ hần lại quên đào ta ra chứ!

Rất cực khi ta vung cánh tay, gian nan vô cùng chui được đầu ra khỏi chần, còn chưa kịp hít một ngụm không khí tươi mát, liền nghe được có người hít một ngụm khí lạnh rất lớn... Ách, phương hướng kia có vẻ không phải Âu Dương thiếu chủ a.

Ta đầu vầng mắt hoa, túm lấy cánh tay Âu Dương thiếu chủ, nghển cổ muốn cố gắng nhìn xem rốt cuộc là ai đứng trước giường, sau đó nháy mắt bị dọa ngây người, cư nhiên là Hồng Thất Công!

Ta đưa tay dụi dụi mắt, lại nhìn lại một lần, đúng vậy, đúng là Hồng Thất Công Hồng lão tiên bói!

Ách, vẻ mặt Hồng lão tiên bói lúc này đại ra, đến cảm cũng giống như sắp rơi xuống đất... là sao a? Ta lặng lẽ chọc chọc sau lưng Âu Dương thiếu chủ một chút, hần cứng đờ người, xoay mặt nhìn ta lắc lắc đầu.

Chẳng lẽ Hồng Thất Công cũng có ‘bệnh điên bất thường’ thỉnh thoảng lại tái phát?

Vừa nghĩ như vậy, ta lại không nhận được rung mình, lúc Lý Lưu Phong nổi cơn còn có nhược điểm, Hồng Thất Công... Ách... Nhược điểm của y là “đồ ăn ngon”, đúng vậy, nhưng cho dù thế nào đi chăng nữa, lúc này ta cũng không thể kiếm đâu ra được một mâm thức ăn a...

Lại nhìn kĩ ánh mắt y, tuy rằng hơi có chút đại ra, nhưng vẫn còn mang theo vài phần lý trí, không giống như là bất kỳ lúc nào cũng có thể nổi điên.

Ta thở dài nhẹ nhõm một hơi, quyết định trước tiên khôi phục năng lực tự do hoạt động của mình đã, ngoại trừ đầu cùng một cánh tay, toàn bộ cơ thể ta đều đang bị trói trong chần đây.

Vừa mới kéo chần xuống chưa được một tấc, Hồng Thất Công lúc trước vẫn đứng bên cửa sổ như tượng sáp lúc này chợt cử động, một phát nhảy xa ba trượng lùi ra phía cửa, vừa lùi ra còn vừa che mặt, vừa che mặt miệng lại còn kêu “Phi nữ phi nữ” cái gì đó, gì chứ, ta đâu phải nữ siêu nhân!

Ta bốc hỏa kéo chần xuống tới thắt lưng, đang muốn mặc kệ vấn đề này, tìm Âu Dương thiếu chủ lý luận một phen, lại nhìn thấy vẻ mặt hẩn nhẹn cười thực vất vả, trong đầu chợt lóe qua một suy nghĩ, còn chưa kịp bắt lấy, cửa phòng đã ‘bành’ một tiếng, bị thùng một lỗ lớn in hình người.

...

...

...

Hồng Thất Công y rớt cuộc trúng tà gì vậy?

Lúc đầu có cửa chính, có cửa sổ thì không chịu đi, lại phá nóc nhà mà nhảy xuống —— có lỗ thùng lên nóc nhà cùng một đồng gạch ngói vụn đây làm chứng; lúc này ra tới cửa rồi, lại không mở cửa mà cũng phá cửa, có lỗ thùng hình người trên cửa làm chứng;

Ta còn chưa nghĩ xong, tiếng cười của vị nào đó đã vang lên ngoài hành lang: “Ha ha ha ha ha ha! Lần này chắc chắn không sai được rồi!”, sau đó cửa phòng cách vách cũng nổ ‘bành’ một tiếng, đó là phòng Quách đại hiệp cùng Hoàng cô nương a.

Kỳ quái là, sau khi phá cửa, theo lý thuyết hẳn là sẽ có phản ứng, nhưng bên kia cũng lâm vào trầm mặc.

Khác biệt so với bên phía chúng ta là, Hồng Thất Công chỉ trầm mặc không đến ba giây liền kêu rên lên.

Trong một đồng âm thanh hỗn loạn ‘quang quác’ ‘bô bô’, ta có cố gắng vểnh tai cỡ nào đi chăng nữa, cũng chỉ có thể nghe được mấy từ ít ỏi mà thôi, ví dụ như “chớ phi lễ” —— ách, thì ra vừa rồi y cần nhả là ‘phi lễ’ chứ không phải ‘phi nữ’ a.

A, ví dụ như “các người”, ví dụ như “ban ngày tuyên dâm” ...

Ách ách ách ách ách ách ách ách? !

Không... sẽ không là... Ta cứng ngắc quay đầu nhìn Âu Dương thiếu chủ, hẩn nhẹn cười, gật gật đầu nhìn ta khẳng định...

A a a a a a a a a!

Thất Công ngài trở về cho ta! Rõ ràng ta mặc quần áo đảng hoàng a a a a a! Ngài mau trở về liếc mắt nhìn ta một cái đi...uy uy...

87. Q.3 - Chương 87: Tập Võ (nhất)

Đánh nhau với một tiền bối cao nhân mang danh hiệp nghĩa có một điểm ưu việt, chính là khi y biết mình đuối lý, người có thể đuối đánh y chạy loạn đầy đất, y cũng không dám đánh trả.

Bởi vậy sau một buổi chiều hỗn loạn kia, ta cùng Hoàng cô nương thực sung sướng mà đánh cho Bắc Cái một trận tới phát ngiên, hơn nữa, ta dám lấy đầu bảo đảm ngay cả cha của Hoàng cô nương cũng chưa từng được nện nhiều quyền cước như vậy lên người đường đường ‘Cửu Chỉ Thần Cái’.

Quách đại hiệp mở mồm từ đầu tới đuôi đều không hiểu là chuyện gì xảy ra, gian nan từ trên giường đứng lên, trên mặt khắc bốn chữ ‘ta muốn khuyên can’, nhưng hẩn vừa mở miệng, đã bị Âu Dương thiếu chủ nhàn nhả đứng một bên xem náo nhiệt giơ tay điểm nhẹ một cái, lập tức không nói được gì nữa, nhàn tiện nói

một câu, ta cảm thấy chờ Hoàng cô nương thu thập xong Hồng Thất Công, người nào đó sớm hay muộn gì cũng sẽ bị ‘trời phạt’ vì đã có hành vi như vậy với Quách đại hiệp.

Quách đại hiệp là người tốt bụng, nhưng Hồng Thất Công hiển nhiên không phải.

Theo như ý ta, y chính là kẻ bóp hồng cũng phải kiếm quả mềm nhất mà bóp.

Cho dù là Hoàng cô nương cùng ta đuổi đánh y, hay là Âu Dương thiếu chủ đã góp phần kéo dài thời gian y bị đuổi đánh, sau đó mọi người đều bình yên vô sự, muốn cười thì cười, muốn ăn thì ăn, muốn ngủ thì ngủ, duy nhất một kẻ ăn đau khổ chính là Quách đại hiệp, hắn quả thực là giống như rơi vào ‘địa ngục oán niệm’ vậy.

Trên cơ bản, mỗi ngày trừ bỏ ăn uống ngủ ra, hầu hết thời gian của Quách đại hiệp đều là đi theo Hồng Thất Công tới rừng cây nhỏ ở ngoại ô.

Ta nhớ Kim lão gia tử viết nguyên tắc truyền thụ võ công là “phải tránh có người khác ở bên”, bởi vậy cho dù tâm ngứa khó nhịn cũng không dám chạy tới hiện trường rình coi.

Nhưng làm một nữ bát quái, mang một trái tim bát quái vĩnh viễn lờ lờ tỏa sáng không ngừng thiêu đốt, ta thật sự rất ngạc nhiên không biết khóa huấn luyện của Hồng Thất Công rốt cuộc bị thảm tới mức độ nào, mới có thể khiến cho Quách đại hiệp vốn có thể chất chịu ngược phi thường trở nên tiều tụy như thế này?

Loại tình cảnh này làm cho ta đột nhiên nhớ tới một câu nói được lưu truyền trên mạng: “Thức dậy còn sớm hơn gà, làm còn mệt hơn trâu, ăn còn kém hơn heo.”

Nói Quách đại hiệp ăn còn kém hơn so với heo, đương nhiên không có chuyện Hoàng cô nương phụ trách chuẩn bị bữa ăn ngược đãi người trong lòng mình, mà là mỗi lần nàng đưa cơm tới, Quách đại hiệp còn chưa động đũa được mấy lần, Hồng Thất Công đã gió cuốn mây tan, ăn sạch bách mâm thức ăn rồi.

Nhưng lại là cái kiểu có bao nhiêu ăn hết bấy nhiêu, bao nhiêu cũng không khách sáo.

“Hoa tỷ tỷ, tỷ có biết hôm nay ta mang bao nhiêu đồ ăn qua đó không?”

Hoàng cô nương nghiêng răng nghiêng lợi mãnh liệt chặt chém cái thứ đã không còn nhìn ra hình dạng gì trên thớt, khí thế kia khiến ta phụ giúp bên cạnh nhìn thấy mà run sợ trong lòng, nàng sẽ không coi cái thứ đó thành Hồng Thất Công đấy chứ?

“Phần của tám người ăn, ước chừng đủ cho tám người ăn đi! Nhưng Tĩnh ca ca vẫn không được ăn!” Cái thớt đáng thương ‘rắc’ một tiếng bị chém làm hai nửa, mà ta chỉ có thể kính ngưỡng vô hạn đối với cái dạ dày không đáy của Hồng lão tiên bối.

Cái dạ dày đầy nhất định có sức chứa giống như không gian thứ nguyên, nhất định là như vậy đi!

Đều là người học võ công, có phẩm trạng của Quách đại hiệp để so sánh, khách quan mà nói, tình trạng của ta có thể xem là ‘hạnh phúc tươi đẹp như hoa’ a.

Nếu còn nói có gì đó bất mãn cùng oán hận, đại khái ngay cả lão thiên gia cũng không thể chịu được mà phóng sét đánh chết ta mất.

Nhưng mà ta thực bất mãn a...

Nếu đã đưa ra yêu cầu học võ, đương nhiên ta đã sớm chuẩn bị tâm lý huấn luyện gian khổ “Chạy bộ vạn thước”, “trát trung bình tấn cả ngày”, “dùng yết hầu bẻ gãy ngọn thương”, “đập nát tảng đá lớn trên ngực” ... cùng với những việc tương tự như thế, nhưng ta có nghĩ thể nào cũng không thể ngờ được, võ đường của ta, lại bắt đầu ở trên một cái giường. (tỷ thật sự muốn học võ công chứ ko phải học làm xiếc đấy chứ = =)

Buổi chiều ngày đó, sau khi Âu Dương thiếu chủ đọc xong bức mật hàm mà con bò câu đáng chết nhà hắn mang tới, cười đến xuân về hoa nở nói cho ta biết, bởi vì thúc phụ nhà hắn lúc này không ở Bạch Đà sơn, cho nên không thể chuyển những điển tịch võ công thích hợp cho ta luyện tới chỗ hắn được.

“Ách, vậy phải đợi bao lâu?”

Kỳ thật lúc ấy ta cũng đã chuẩn bị sẵn tư tưởng trường kỳ kháng chiến rồi, kết quả người ta tiếp tục cười đến xuân phong nhộn nhạo nói cho ta biết, tuy rằng không có diễn tịch, nhưng ta cũng có thể học cách không chế nội lực của mình như thế nào với hấn trước.

Kế tiếp Âu Dương thiếu chủ liền giải thích với ta từ Hoàng đế nội kinh đến Thái Cực âm dương đến kinh mạch huyết đạo, đan điền bách hội, trên cơ bản, toàn bộ quá trình, ta đều lơ mơ giống như bị mây mù dày đặc vây quanh, cái duy nhất có thể miễn cưỡng nghe hiểu là giờ phút này ta đang ở trong tình trạng như thế nào.

Phiên dịch thành ngôn ngữ hiện đại, đại khái giống như là có được một chiếc xe thể thao Ferrari về ngoài phong cách, nội thất xa hoa, động cơ mạnh mẽ, thiết kế sang trọng, lại là loại số lượng hạn chế toàn cầu, mà ta lại hoàn toàn không biết sử dụng!

Bởi vậy trước khi muốn học làm xiếc ‘xe bay’, ‘đi ba bánh’, hấn là ta cần phải học tập đằng hoàng từ chỗ “Tay lái là lấy tay nắm lấy, chân ga cùng phanh lại là dùng chân mà đạp, dây an toàn phải thắt qua người” cùng một đồng thường thức cơ bản như vậy.

Ta thừa nhận hấn nói có lý, nhưng mà... ánh mắt vẫn không nhìn được liếc về phía Quách đại hiệp số khổ đang vừa đeo tảng đá trên lưng, vừa nhảy cóc vòng quanh sân.

“Cái kia... ta thật sự không cần giống như hấn sao?”

Âu Dương thiếu chủ vẻ mặt bình tĩnh đáp lời: “Luận về nội lực mà nói, cô đã là thiên hạ đệ nhất. Hồng lão tiên bối còn không bằng một nửa của cô, càng không cần nói tới những kẻ khác... Còn luyện cái đó làm chi?”

ORZ ta cũng có ngày trở thành ‘thiên hạ đệ nhất’ sao? Tuy rằng là thứ ‘thiên hạ đệ nhất’ vô dụng như thế này.

Quên đi, vô dụng thì vô dụng, ta nhẩn!

“Vậy...khi nào thì ta mới có thể học lái xe... ta là nói khống chế nội lực...”

“Tối nay được rồi, chỉ là...” Âu Dương thiếu chủ ngẩng đầu nhìn nhìn phía trước, nhú mày nói: “Nơi này không ở được nữa.”

Nhờ phúc Hồng Thất Công ban thưởng, nóc nhà đã bị thủng một lỗ lớn, gió lạnh thổi mái thổi qua, quả thật không phải là nơi có thể ở được.

Kỳ thật chỉ cần không bị mưa, nằm trên giường có thể thấy gió thổi trắng sáng cũng khá là thú vị, ta cũng không ngại tu tập võ công ở đây, bất đắc dĩ thiếu chủ đại nhân ý chí kiên định, đành phải nhận mệnh chuẩn bị hành lý chuyển nhà.

Bất quá đáng chết ở chỗ, Duyệt Lai khách sạn nhà bọn họ sinh ý vẫn phi thường tốt, làm sao có phòng trống để ở giờ?

“Cái kia... lúc trước ta thấy trưởng quầy nói với Hồng Thất Công là khách phòng đều đã đầy...”

Kỳ thật cho dù Hồng Thất Công có trèo lên cây ngủ, nằm trên tảng đá ngủ, hay nhảy xuống hồ mà ngủ cũng chẳng liên quan tới ta, ta chỉ muốn xác định một chút xem mình có phải ngủ dưới kho chứa củi hay không mà thôi.

Kết quả Âu Dương thiếu chủ gật gật đầu, vẻ mặt thành khẩn nói “Đúng là như thế.”

Ta trợn mắt nhìn hấn, hấn lại nở nụ cười, ngừng lại một chút, mới nói: “Khách phòng đã đầy, chúng ta tới thư phòng ở tạm mấy ngày trước...”

...

...

...

Ta quyết định thật nhanh lập tức dừng lại, tiếp theo xoay người một trăm tám mươi độ, lùi trở lại. Vừa chạy được hai bước, đã thấy hoa mắt, người nào đó đã chắn trước mặt ta, khiến ta tức giận tới nghiến răng nghiến lợi, ồn ào với hắn.

“Vừa mới bị người ta đâm một kiếm, người dùng khinh công làm gì a!”

Người này là sợ mình chết chưa đủ mau sao.

“Hử?” Âu Dương thiếu chủ nhíu mày, tựa tiểu phi tiểu liễu liếc mắt nhìn ta, “Cũng không biết là ai... làm cho ta phải vận nội lực như vậy...”

Ta lập tức chột dạ phát lắp bắp.

“Ta... ta... ta chỉ định đi thương lượng với Hoàng cô nương một chút, xem có thể đến phòng họ ở tạm hai ngày không mà thôi. Người...người ở thư phòng một mình cũng được.”

Ta không muốn đi tới nơi nguy hiểm đó! (= = tỷ lúc nào cũng sợ bị diệt khẩu)

“Như vậy...” Hắn lại không miễn cưỡng ta, chỉ cười khổ nói: “Như vậy cũng tốt, miễn cho ban đêm vết thương của ta đau đớn, lại làm phiền tới cô.”

Ngừng lại một chút, mới lại nói: “Vốn cũng phải... cứ luôn như thế...”

Bản thân biết rõ lời nói của người này chỉ tin được một nửa, nhưng không biết vì sao, nghe được câu cuối của hắn, ta lại có điểm áy náy không nhắc nổi chân. (=)) sập bẫy a~)

Ta vẫn đặc biệt chú trọng tới việc dưỡng sinh, là vì không muốn lại sinh bệnh. Trong trí nhớ, thân thể này trong mười mấy năm qua cũng chỉ bị bệnh một lần khi Đà Lô đang chinh chiến ở bên ngoài, nhưng đã đủ khiến ta không muốn đối mặt một lần nữa rồi. Cảm giác tất cả mọi người trên thế giới này đều bỏ mình lại, chỉ có một mình mình chống chịu chờ đợi cái chết, thực tịch mịch...

Âu Dương thiếu chủ hơn phân nửa là không có nhiều tật xấu như ta, nhưng mà...nhưng mà... Vạn nhất...

Ta ngằm bóp chặt tay một phen, cố gắng từ tốn hỏi hắn.

“Người...Đại phu nhà người đâu?”

“Giang Nam có việc, y đã tới đó xử lý rồi.”

“Vậy...vậy nhóm cao thủ nhà người đâu?”

“Đại sự đã xong, bọn họ tự nhiên đã trở về.”

“Ách...”

Ta vẫn còn đang giãy dụa, muốn tìm một lý do nào đó để mình có thể yên tâm thoải mái không phải lo tới hắn, Âu Dương thiếu chủ đã một hơi phủ định hết tất cả những khả năng mà ta có thể tính tới.

“Chương quây cùng tiểu nhị đều có công việc riêng của mình, ngày thường cũng đã không có cách nào, huống chi là lúc đông khách thế này; tuy có ám vệ thường lui tới liên lạc, nhưng cái bọn họ học lại không phải là trị bệnh cứu người.”

Trong đầu bỗng nhiên linh quang chợt lóe, “Vậy cơ thiếp của người...”

Đáng thương ta còn chưa nói dứt câu đã bị Âu Dương thiếu chủ chém đĩnh chặt sát ngắt lời.

“Sớm phân phát ‘toàn bộ’ rồi.” (=)) ca nhân mạnh thế)

Khẩu khí kia có điểm nghiến răng nghiến lợi, rất có ý tứ hàm xúc. Kể thối thời là trang tuần kiệt, ta quyết định không nên xâm nhập thảo luận vấn đề này với hắn nữa.

Bất quá, nhìn bộ dạng và khí thế này của hắn, ta thực hoài nghi kỳ thật là hắn muốn đánh nhau chứ không phải cần chăm sóc đi...

Mang một trái tim bị thương thấy chết không sờn, ta đi theo Âu Dương thiếu chủ, lăm bằm lăm bầu ồn ào lết tới thư phòng nhà hắn, sau đó... Toàn thân giống như hóa đá.

“Này...này...này...kia...kia là cái gì!”

Ta run run gơ tay, chỉ về phía thứ to lớn như quái vật, bề ngoài nhìn vô cùng quen mắt chiếm cứ toàn bộ phần phía sau của thư phòng... Sẽ...sẽ không phải là thứ mà ta đang nghĩ đi...

Âu Dương thiếu chủ vẻ mặt bình tĩnh trả lời ta một chữ: “Giường.”

Đó là giường sao? Cho dù bề ngoài rất giống, nhưng mà... Trên thế giới có loại giường nào đầu đội trời, chân đạp đất, cơ hồ rộng như nửa cái phòng, đến mức đủ để nhồi cả một sân luyện nhu đạo cùng với thể dục tự do vào sao?

Nhìn thấy nó, một đồng lớn từ ngữ không CJ linh tinh như “Đại bị đồng miên”, “Một nam n nữ” cứ phía sau tiếp phía trước lần lượt nhảy ra trong đầu ta.

(CJ: trong sáng; Đại bị đồng miên: cùng ngủ chung chăn)

Kia... kỳ thật... chuyện đó...có hoang dã vô sỉ tới mức nào đi nữa thì đây cũng là việc riêng của người ta, ta không xen vào, càng không muốn quản.

Vấn đề là... hình như người nào đó đã từng nói với ta, trong thư phòng chỉ có một chiếc giường nhỏ thôi thì phải? Vì thế ta lại bị hấn biến thành kẻ gốc mà xoay vòng vòng sao?

...

...

...

Ta nghiêng răng nghiêng lợi xoa tay chờ nghe xem lần này hấn giải thích như thế nào!

“Này... không phải là cái cũ, thực ra là hôm nay bắt đầu mới sai người lập tức làm một cái mới.”

Căn cứ vào những gì mà Âu Dương thiếu chủ thập phần vui sướng nói lại, đây là do những người trong khách sạn đã sử dụng những chiếc giường cũ hợp lại, cho nên chỉ trong vài canh giờ là làm xong rồi.

Nhưng mà... nhưng mà vì sao phải hợp thành cái thứ khổng lồ này a? Tùy tiện khiêng một cái giường nào khác vào là ngủ được rồi mà... Thế nhưng người nào đó lại thở dài.

“Thời tiết ẩm thấp, cực kỳ bất lợi cho cơ thể, chắc hẳn cô cũng biết. Nếu là bình thường cũng không có vấn đề gì, chỉ là lúc này ta có thương tích trong người, không thể vận khí, không thể hộ thể...”

“Ta ngủ dưới đất là được a.”

Người nào đó lại thở dài.

“Tối nay cô bắt đầu luyện nội lực, lúc này tối kỳ tiếp xúc với đất ẩm, nhẹ thì bị thương, nặng sẽ mất mạng.”

Ta nuốt một ngụm nước miếng, không dám cậy mạnh nữa, nhưng vẫn không nhịn được oán giận một câu.

“Vậy kê hai chiếc giường vào không phải là được rồi sao.”

“Lộ tuyến luyện công của cô rất đặc biệt, cho dù trong lúc ngủ cũng sẽ bắt tri bắt giác tập luyện, nếu không có người ở bên để ý, rất dễ tẩu hỏa nhập ma. Bởi vậy nhất định phải cùng giường, lại cùng... Ta biết cô xưa nay cực kỳ để ý tị hiềm, cho nên mới sai người chế ra cái giường lớn này...”

Vì thế đều là vì ta mới thành ra như vậy?

Người nào đó thở dài lần thứ ba, phối hợp với vẻ mặt “Ta vốn tâm hướng minh nguyệt, nề hà minh nguyệt chiếu nương máng”, khiến ta nhìn mà cảm thấy áy náy dâng theo mức lũy thừa.

(Ngã bốn tương tâm bĩ minh nguyệt, nại hà minh nguyệt chiếu câu cừ: ý nói đối phương không hiểu được tâm ý của mình.)

Chẳng lẽ... có lẽ... đại khái... thật sự là ta đã suy nghĩ quá nhiều?

88. Q.3 - Chương 88: Tập Võ (nhị)

Trên thế giới này, có nhiều thứ mà trời sinh đã hiển nhiên là không thể hòa hợp được với nhau.

Ví dụ như kim cương biến hình cùng nơ con bướm màu hồng phấn, ví dụ như mèo với nước, như ta cùng võ công...

Cho dù Âu Dương thiếu chủ phi thường kiên nhẫn giảng giải từ “Số mệnh đan điền”, “Ý thủ thiên trung”, “Từ Đại Chuyết đến Mệnh Môn” như thế nào, như thế nào... ta cũng đều cực kỳ khiếp sợ khi phát hiện ra mình chẳng những không rõ vận khí như thế nào, chân tay để thế nào, thậm chí ngay cả một loạt tên các huyệt đạo trên cơ thể mà hắn gọi ra như gọi đồ ăn nhanh, ta cũng không rõ ràng lắm.

T.T Sớm biết thế này, năm đó ta đã cố gắng thành thành thật thật học hết bộ thủ pháp mát xa toàn thân nghe nói là rất trâu bò của nhị sư phụ rồi!

Âu Dương thiếu chủ ngừng lại, đưa tay day day thái dương, có vẻ vô cùng đau đầu.

Ta quả thực xấu hổ tới mức muốn che mặt rơi lệ chạy vội, hắn mới thở dài nói:

“Thực ra cũng không phải không có biện pháp, chỉ là... Cô đừng cho là ta có ý đồ khinh bạc cô...”

Nhìn người nào đó một tay ôm ngực thỉnh thoảng ho nhẹ, sắc mặt tái nhợt giống như có thể tắt thở bất cứ lúc nào, ta rất muốn phun râm rĩ —— “Người hiện tại có thể khinh bạc được ai chứ?”

Đương nhiên, vì sự hài hòa ổn định của xã hội cùng với sự an toàn của chính bản thân mình, những lời như vậy cứ biết trong lòng là được rồi, không cần phải nói ra mà rước vạ... Ta nhin cười gật gật đầu.

Âu Dương thiếu chủ có vẻ càng đau đầu hơn rồi.

Biện pháp mà hắn nói, kỳ thật cũng không liên quan gì tới ‘khinh bạc’, ít nhất là ta cảm thấy như vậy.

Chẳng qua là “Lấy chỉ tương nại, dẫn khí nhập thể”, làm cho ta có thể cảm nhận được hướng đi của kinh mạch trong cơ thể. Nếu loại trình độ này cũng có thể xem như phi lễ, có lẽ trước đây ta đã bị bác sĩ châm cứu giảm béo phi lễ tới mức thương tích đầy mình rồi.

Nhưng mà sau đó, khi Âu Dương thiếu chủ yêu cầu ta “thực hành” tìm các huyệt vị tương ứng với hình vẽ trên cơ thể hắn, ta có cảm giác...hình như là chính mình mới đang phi lễ hắn...

Đầu tiên, ta không có bản lĩnh nhận được ngay huyệt vị một cách sạch sẽ lưu loát như hắn.

Không thể dùng một móng vuốt là chọc được đúng vị trí, vì thế đành phải sờ khắp một lượt —— chỗ huyệt đạo sẽ có cảm giác hơi hơi lõm xuống, mờ như vậy là được. Làm cho người ta thực khó chịu là, có đôi khi phương hướng ta sờ soạng hoàn toàn sai lầm, người nào đó cư nhiên lại cứ cười hì hì mà nhìn, không hề có chút ý định nhắc nhở nào!

Tiếp theo, người này quả thực là rất hời hợt, cái dáng vẻ tựa vào đầu giường, vạt áo mở rộng một nửa, lại còn cười đến xuân ý dạt dào... khiến ta nhìn mà tâm cũng nháy dưng.

Hơn nữa ——

Không thể không thừa nhận là... cảm giác chạm vào người này... cũng tốt lắm...

Nhưng mà ——

Cho dù là như vậy, ta cũng có thể thề với trời, ít nhất lúc sờ soạng huyệt vị trên người Âu Dương thiếu chủ, ta tuyệt đối không có nửa điểm suy nghĩ muốn chiếm tiện nghi của hắn a!

Về phần hắn... Ách, ta cảm thấy hắn là cũng không có.

Loại cảm giác này rất khó để chứng thực, nếu cứng rắn muốn biết, ta cũng chỉ có thể nói, giống như là trực giác của phụ nữ đi.

Giống như là lúc chúng ta chen chúc nhau trên xe buýt, giữa những người bình thường không thể không phát sinh đụng chạm thân thể với chúng ta, cùng với bọn ‘sắc lang trên xe buýt’ dám sờ sảng cần lấy giày cao gót mà giẫm nát chân, đồng bào nữ giới đều có thể phân biệt được đúng tám, chín phần mười.

Bởi vậy lấy trực giác phụ nữ của ta mà phán đoán, Âu Dương thiếu chủ hẳn là không có ý đồ sờ sảng a!

Cho nên sau nửa ngày cọ tới cọ lui, không biết là xuất phát từ ảo giác hay là thật sự có thể cảm giác được một tia ‘khí’ vận hành trong cơ thể, Âu Dương thiếu chủ rất cực khai ân nói hôm nay có thể nghỉ ngơi rồi, sau đó, ta cơ hồ là nháy mắt gục xuống giường không dậy nổi nữa.

Sau đó lúc nửa đêm, tỉnh lại mà toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Bởi vì ta đột nhiên nghĩ tới một chuyện —— một đoạn nghiệt duyên giữa lão ngoan đồng Chu Bá Thông cùng Lưu quý phi của Đoàn hoàng gia không phải cũng bắt đầu từ điểm huyết nhận huyết đó sao? =))

...

...

...

Tới tận chục năm sau, ở trên Đào Hoa Đảo, Chu Bá Thông vẫn còn sợ hãi nói với Quách Tĩnh: “... Không nên thấy mặt đàn bà, càng không nên chạm vào người họ, người dạy nàng công phu điểm huyết, để cho nàng sờ soạng huyết đạo trên khắp người người, như thế lại càng là ngu ngốc... muốn cưới nàng làm vợ, lại càng vạn vạn không thể...”

Tuy rằng ngay từ đầu hai người đó cũng chỉ là ôm tấm lòng chính trực mà thuần khiết muốn học võ công mà thôi, nhưng cuối cùng cứ nhiên lại củi khô lửa bốc, còn thò ra một đứa con trai...

...

...

...

Nghĩ đến đây, ta không nhịn được rung mình một cái.

Nói đến củi khô lửa bốc...

Trừ phi bị hạ cái loại xuân dược “không oox không thể giải”, nếu không ta tuyệt đối sẽ không dục hỏa đốt người tới mức thú tính phát tác chồm lên mạnh mẽ oox Âu Dương thiếu chủ —— điểm tự tin ấy ta vẫn có!

Về phần Âu Dương thiếu chủ, tình huống có vẻ phức tạp hơn rồi.

Nếu dựa theo nguyên tác truyện miêu tả, hẳn chính là một kẻ “Quyết chí thì không bỏ đùa giỡn lưu manh” cộng thêm “Tinh trùng hướng não”, như vậy ta đã sớm bỏ chạy cách hẳn ba ngàn năm ánh sáng cũng vẫn thấy chưa đủ xa rồi.

Mà trên thực tế, người này tuy rằng cũng là một kẻ sắc phôi, nhưng ít ra cũng là một tên sắc phôi có thẩm mỹ, còn chưa tới mức bụng đói ăn quàng, tùy tiện ra tay —— hướng chỉ một kẻ vừa bị người ta chọc ột kiếm thì còn có thể làm được gì chứ! (có làm được gì hay không tỷ cứ thử sẽ biết =)))

Kỳ thật suy luận như vậy xong, lại có thể an tâm ngủ, cũng không biết vì sao, lại cảm thấy bản thân mình có điểm nhỏ mọn.

Mà càng đáng giận là người nào đó cứ nhiên lại nằm cách đó không xa mà ngáy, nghiêng răng, nói mơ, chảy nước miếng —— được rồi ta thừa nhận hẳn không ngáy, không nghiêng răng, không chảy nước miếng, cũng chưa nói mơ, nhưng mà... Ta nhìn hẳn thực ngứa mắt a a a!

Ta thì đang rối tinh rối mù, hẳn cứ nhiên lại có thể ngủ thoải mái như thế, thực không có thiên lý...

Trong tình huống tâm trạng đang cực kỳ bất bình, ta... ta đã làm một chuyện vô cùng tà ác:

Vụng trộm bò qua, đập một cước lên đùi Âu Dương thiếu chủ, sau đó tay chân cùng sử dụng, vội vàng bò lại giả bộ ngủ. (← thật sự là quá vô sỉ rồi!)

Đợi nửa ngày vẫn không thấy phía sau có động tĩnh gì, ta đang muốn lặng lẽ bỏ lại cho hấn một cước nữa, bả vai lại đột nhiên bị cái gì đó vô cùng nặng đè xuống rồi.

Không phải quý áp giường, là “heo” áp giường!

Con bà nó chứ, chỉ nghe thấy người chết đuối nặng, không ngờ ngủ chết cũng nặng như vậy a.

Sau lần thứ n ra sức đẩy cái ‘móng heo’ trên vai ra mà không có kết quả, ta tức giận thầm kêu gào trong lòng.

Uy, ta không phải gối ôm a!

Uy, người cút về phía bên kia của người cho ta a!

Uy...

Tiếng hô hấp đều đều mang theo hơi thở ấm áp từ đỉnh đầu phát qua.

Không biết tại sao, bàn tay vốn muốn hung hăng nhéo tay hấn một trận lại do do dự dự thả xuống.

Mấy ngày nay, hấn hấn là vẫn chưa được ngủ một giấc ngon lành nào đi... chuyện này ít nhất cũng có một nửa trách nhiệm là tại ta, huống chi...hấn còn đang bị thương...

Quên đi, áp liền áp đi, coi như là... Ách... luyện tập mang vác nặng cũng được...

Ngày hôm sau lúc tỉnh lại, mặt trời đã lên, trên cái giường lớn siêu siêu siêu siêu siêu cấp, đã chỉ còn một mình ta.

Cách bình phong có thể nghe thấy bên ngoài có tiếng nói chuyện bị ép xuống cực nhỏ, đại khái là Âu Dương thiếu chủ bắt đầu công việc hàng ngày rồi. Căn cứ vào bảng giờ giấc nghỉ ngơi của hấn bình thường, không tới hai, ba canh giờ hoàn toàn không thể hoàn thành công việc, cho nên thời gian này hấn là hấn không thể nhớ tới ta được.

Vụng trộm mở cửa bên của thư phòng chạy ra ngoài, ta chạy thẳng đến phòng bếp.

Lúc này Hoàng cô nương hấn là đang chuẩn bị bữa sáng cho Quách đại hiệp.

“Người cảm thấy Âu Dương Khắc có thể là loại nam nhân đáng khinh ‘Cố tiện nghi không chiếm mới là vương bát đần’ hay không?” Loại câu hỏi có phỉ báng rõ ràng như vậy, hiển nhiên là không thể hỏi được, huống chi ta cũng không cảm thấy hấn tới mức đó.

Cho nên ta châm chước cách dùng từ một chút, hỏi Hoàng cô nương là ——

“Tu tập nội công như thế nào?”

Cho dù nội công Tiêu Dao phái ‘phương pháp tu luyện khác biệt so với các phái khác’, chỉ cần có thể điều khiển được ‘luồng khí lưu động trong cơ thể’ để tránh ‘tẩu hỏa nhập ma’, thì ta cũng không cần phải dính lấy hấn ‘24 giờ một ngày bất kể thời tiết’.

Hoàng cô nương nghiêng đầu nghĩ một lát, mới cười khanh khách nói: “... Khi còn bé phụ thân dạy ta tập võ, cũng là như thế.”

Những lời này nghe qua thì không có vấn đề gì, nhưng nếu cẩn thận cân nhắc ——

Thứ nhất, đó là “Khi còn bé” ;

Thứ hai, đó là “Phụ thân của nàng” ;

...

Cho dù luận về tuổi tác, ta cũng đã sớm thoát ly phạm trù ‘nhỏ tuổi’, huống chi Âu Dương thiếu chủ hấn cũng không phải cha ta!

Vì thế ta càng rối rắm rồi.

Nói lời cảm ơn cùng Hoàng cô nương, xoay người ra ngoài, sắc trời còn sớm.

Dù sao hiện tại cũng không có việc gì, ta quyết định tìm một nơi yên tĩnh không có người, thoải mái mà rồi rằm, suy nghĩ cho rõ ràng...

Ven hồ, ánh mặt trời vừa phải, trong rừng gió lạnh phơ phất, ta ôm chân ngồi dưới tàng cây, nhắm mắt dưỡng thần.

Lúc đầu, ta nghĩ rằng Âu Dương thiếu chủ vì theo đuổi Hoàng cô nương nên mới cứng rắn theo chúng ta cùng đi Giang Nam, sau lại chậm rãi suy nghĩ lại.

Dù sao, cho dù là một nam nhân nào tàn tới mức nào đi nữa, cũng sẽ không thể công khai ở chung một phòng với một người khác phái ngay trước mặt người trong lòng, huống chi là Âu Dương thiếu chủ duyệt nữ vô số, tán gái thủ đoạn inh?

Cho nên ta mới thuận lý thành chương suy luận đại khái là hẳn thật sự có việc phải đi Giang Nam, đồng hành cùng chúng ta có vẻ dễ dàng che dấu thân phận, mà những chuyện đã xảy ra hôm trước cũng chứng tỏ ta không đoán sai, không phải sao?

...

Vì thế còn có cái gì mà phải suy nghĩ đâu, tất cả đều thực bình thường, ta hẳn là nên đứng dậy vỗ vỗ hông trở về khách sạn đi, sau đó vẫn như bình thường, trước sau như một a.

Chỉ là... Tuy duy của con người thực là kỳ diệu a.

Rất nhiều chuyện chưa bao giờ lưu ý, một khi có cơ hội, sẽ thành linh ủa ra từ một góc nào đó trong trí nhớ, cho dù muốn ngăn cũng không ngăn lại được.

Khi ở vương phủ...

Khi ở ngôi miếu đồ nát...

Lúc ở trong rừng...

Khi gặp kẻ địch...

Còn có...

Ta bóp chặt tay mình một phen.

Đừng đi! Đừng có suy nghĩ miên man như vậy nữa, nếu không cuối cùng chỉ có thể suy ra được một kết luận không thể tưởng tượng được... Ta lại suy nghĩ nhiều quá rồi!

Này... không phải đã từng có một chuyện xưa nói về tác dụng tâm lý đó sao?

Đại ý chính là có người hoài nghi hàng xóm ăn trộm mất cái búa của mình, sau đó nhìn nhất cử nhất động của những người khác đều thấy như kẻ trộm; kết quả chờ tới khi y tìm thấy búa trong nhà mình, lại thấy tất cả các hành động của người khác đều có phong phạm người tốt rồi.

Đơn giản mà nói, đây là “Trong lòng có JQ, trước mắt thấy JQ” trong truyền thuyết...

Hơn nữa, hành động của Âu Dương thiếu chủ hẳn chỉ là do vô thức a.

Nếu như là cố ý... chẳng lẽ hẳn lại làm ra vẻ không theo đuổi Hoàng cô nương mà quay sang theo đuổi ta chắc? Thăng ngọc cũng biết bên kia ‘vẽ bề ngoài’ cùng ‘hồi môn’ đều có vẻ cao hơn a.

Đường đường Bạch Đà sơn thiếu chủ sao lại là kẻ ngốc được chứ?

...

...

...

Bạch Đà sơn thiếu chủ...

Bạch Đà sơn... thiếu chủ... làm sao có thể là kẻ ngốc chứ?

Trong mắt những kẻ biết giá trị hàng hóa, cho dù là một cái áo cũ, một tờ giấy rách cũng đều có giá trị tồn tại của nó, huống chi là một “Công chúa”, ta vì sao...lại quên mất ‘giá trị’ của chính mình rồi?

Tiếng bước chân nhẹ nhàng quen thuộc truyền tới, ta theo bản năng nín thở, lại vội vàng thả lỏng, làm bộ như vô thức nghiêng đầu, vội mặt vào trong cánh tay.

Biết rõ đứng trên lập trường hần mà nói, chuyện này là đúng đắn, cho dù thật sự làm như vậy cũng không cảm thấy áy náy, hơn nữa... loại chuyện này kì thật đã sớm thành thói quen, không phải sao?

Chỉ là không biết vì cái gì, lúc này đây dường như ta cần một chút, ách, có lẽ phải nhiều thời gian hơn một chút để điều chỉnh cảm xúc, mới có thể tỏ ra bình thường mà đối mặt với hần...

Giả bộ ngủ, thực là không có tiền đồ, nhưng cũng là biện pháp rất hữu dụng.

Tiếng bước chân dừng ở bên cạnh.

Ta vẫn cố gắng duy trì hô hấp ổn định, thả lỏng cơ thể, hoàn toàn dựa vào lỗ tai để phán đoán nhất cử nhất động của hần.

Hần tựa hồ lại không cử động, sau một lúc lâu, mới nghe thấy hần than nhẹ một tiếng, tiếp theo là tiếng quần áo ma sát sột soạt, sau đó... có cái gì đó mềm mại nhẹ nhàng phủ lên người.

Ngón tay lén lút chạm vào, loại cảm giác quen thuộc này hiển nhiên là... ngoại bào của hần...

Trên đời này thực hiếm có người ngay cả làm có lệ cũng chu đáo như vậy.

Hần... Cho dù là diễn trò, chịu làm đến nước này cũng đã là rất có thành ý rồi.

Cho nên ——

Trong lòng ta đã có chủ ý.

“Ta có lời muốn nói với người.”

“Được.”

Hần đáp rất kiên quyết.

89. Q.3 - Chương 89: Ngả Bài Cùng Cắt Đứt

Có một số việc, cho dù có không tình nguyện, nhưng lúc cần đối mặt thì vẫn phải đối mặt.

“Mới vừa rồi là ta giả bộ ngủ thôi, không cần phải như vậy.” Ta cởi áo choàng ra trả lại cho Âu Dương thiếu chủ, “Người còn đang bị thương, nếu bị cảm lạnh thì thực không tốt.”

Hần ngừng lại một chút, mới đưa tay chậm rãi nhận lấy, nhưng lại vẫn không mặc vào.

Theo thói quen, thiếu chút nữa thì ta lại cần nhả mấy câu “Sao lại không biết tự chăm sóc thân thể” linh tinh, may mắn lời nói ra tới miệng lại vẫn nuốt lại kịp.

Hiện tại nghĩ lại mới phát hiện trước giờ mình quả thật rất đáng ăn đòn, cứ nhiên cứ luôn luôn bắt buộc người khác nhận cái gọi là ‘ý tốt’ mà chưa chắc người ta đã cần. Về sau... sẽ không như vậy nữa...bất quá, cũng không có cái gọi là ‘về sau’ nữa rồi...

Thái dương đã lên tới đỉnh đầu, ánh mặt trời xuyên qua tầng mây, ánh xuống mặt hồ lấp lánh.

Âu Dương thiếu chủ khoanh tay đứng bên bờ, bạch y bị gió thổi nhẹ nhàng bay, cho dù chỉ là những người qua đường nhìn thấy, cũng hiểu được, trong truyện, Kim lão gia tử hạ bút viết tám chữ bình luận về hần “Phong thần tuyền tú, phiêu dật như tiên” thật sự là cực kỳ chuẩn xác.

Khó trách ngay cả Hoàng Dược Sư là một người có mắt nhìn cao như vậy cũng hiểu được “Âu Dương Khắc người này tuần nhã tài hoa không chỗ nào không giỏi, đúng là đối tượng rất tốt để tuyển”, “Rất xứng với Dung Nhi” vân vân.

Ách, nếu không phải sớm biết Quách đại hiệp mới là vai nam chính, kỳ thật ngay cả ta cũng sẽ nghĩ như vậy a.

“Cái kia... có thể phiền người ngồi xuống được không?”

Chiều cao chênh lệch cỡ nào a, ngựa cổ nói chuyện thật sự là quá mệt mỏi rồi, yêu cầu này của ta hẳn là cũng chưa tới mức quá phận đi.

Hắn gật gật đầu, nhắc vạt áo, ngồi xuống đối diện với ta.

“Lần này rời thảo nguyên, ta không định trở về.”

Đương nhiên, nếu bị Thành Cát Tư Hãn tóm về làm đám hỏi, hoặc là làm gì đó, vậy lại là một chuyện khác rồi.

Âu Dương thiếu chủ đột nhiên gật gật đầu, thản nhiên nói: “Ta biết.”

“Ách?” Hắn làm sao mà biết được?

“Khi cô ở chỗ Lý tiền bối...” Hắn dừng một chút, liếc mắt nhìn ta một cái, mới nói tiếp: “... Người ta phái tới thảo nguyên tìm hiểu thật hư mọi chuyện đã trở lại.”

Khó trách vẫn luôn cảm thấy dường như chuyện gì hắn cũng đều biết, thì ra đúng là hắn đã tìm hiểu hết thật. Như thế đó khiến ta phải mất công ngồi kể chuyện xưa nữa.

Chỉ là ngoại trừ những chuyện bề ngoài có thể tìm hiểu được, còn có những việc, Âu Dương thiếu chủ cho dù có thần thông quảng đại, nhất định cũng không thể biết được hết.

Ta nhúc nhích đầu, quyết định vẫn nói lại từ đầu.

“Mông Cổ tinh binh cưỡi ngựa vốn là thiên hạ vô song, khi ngộ địch người người đều anh dũng tiến lên phía trước, không sợ chết mà lùi bước. Thành Cát Tư Hãn lại cực giỏi thu phục lòng người, dưới trướng có vô số danh tướng, trong vòng hai mươi năm, nói không chừng có thể nhất thống thiên hạ.”

Cho nên mới nói, trong tất cả các hãn của Mông Cổ, mắt nhìn người của y quả thực là hạng nhất.

Tuy rằng ta không có khả năng nhìn thấu tâm tư Âu Dương thiếu chủ, nhưng theo lẽ thường mà suy đoán, cũng không ngoại trừ hai phương diện: thứ nhất là cấu kết nghiệp quan, phát dương quang đại thể lực Bạch Đà sơn; thứ hai chính là dựa thế tiến thêm một bước, thấu tóm từ giang hồ tới triều đình.

Theo lịch sử, Tây Vực là đất phong của Sát Hợp Đài, con trai thứ hai của Thành Cát Tư Hãn, nhưng lúc này còn cách thời gian Thành Cát Tư Hãn phong đất cho bốn người con trai rất lâu, chỉ cần trước đó nhắc nhở Đà Lôi lưu tâm, xin lấy vùng đất phong chỉ bằng một mẫu so với lãnh thổ rộng lớn của đế quốc Mông Cổ trong tương lai kia, cũng không phải là việc khó.

Nếu Tây Vực thành đất phong của Đà Lôi, vậy tự nhiên là không có gì phải lo lắng nữa; cho dù cuối cùng vẫn là phong cho Sát Hợp Đài, cũng vẫn có rất nhiều đường sống.

Nếu chỉ là vì như vậy, Âu Dương thiếu chủ thật sự không cần phải ủy khuất chính mình đến... đến... mức này đi, cho nên có lẽ... đại khái là hắn còn muốn cái gì đó, ví dụ như... ví dụ như ngôi vị Phò mã chẳng hạn...

“Trước lúc ta rời khỏi đại mạc, Quách Tĩnh từng liều chết lập được công lao rất lớn. Nếu phong thưởng ít sẽ sợ người khác cảm thấy không thỏa đáng, nếu phong thưởng quá cao lại sợ các tướng lĩnh không phục, bởi vậy Thành Cát Tư Hãn mới tính phong hắn làm ‘Kim đao Phò mã’.”

Quan trọng là “Phò mã”, cho tới bây giờ cũng đều chỉ là “Phò mã”, về phần rốt cuộc sẽ thành thân với vị ‘công chúa’ nào cũng không quan trọng, chẳng qua là Thành Cát Tư Hãn không có đứa con gái thứ hai nào nữa, cho nên khi đó mới mang ta ra làm giải thưởng.

“Cũng may chuyện này đã bị ta phá quấy khiến thất bại, Triệu vương phủ bên kia đã trở mặt cùng Thành Cát Tư Hãn, cũng không phải lo lắng tới chuyện tiểu vương gia nữa, chỉ là...”

Ta có chút do dự địa liếc mắt nhìn Âu Dương thiếu chủ một cái, không biết tiếp theo nên nói thế nào mới không đả thương tới lòng tự tôn của người khác, dường như hần nhận ra điều gì, nhìn ta gật gật đầu.

“Chỉ là có lẽ... người vừa ý Thành Cát Tư Hãn hơn phân nửa không phải là người có thể đi lại trong vô lâm, mà là kẻ có thể công thành đoạt đất. Quách Tĩnh tuy rằng không thông minh bằng người, nhưng hần từ nhỏ đã mưa dầm thấm đất lớn lên trong quân, lại ở cùng một chỗ với Đà Lôi nhiều năm như vậy, luận về bản lãnh cầm quân đánh giặc, người chưa chắc đã bằng hần.”

Huống chi còn có Vũ Mục Di Thư cùng Hoàng cô nương đã mưu trí hổ trợ bên cạnh Quách đại hiệp, bất quá, những chuyện này cũng không thể nói ra... Ta thở dài.

“Nếu ta gửi thư tìm cách bức Thành Cát Tư Hãn, hần là có thể kéo dài thời gian; nếu người có thể cố gắng học được tiếng Mông Cổ trong ba tháng, lại có thể nước tới chân mới nhảy đọc được mấy bản binh thư, có lẽ còn có thể nắm chắc thêm một phần thắng; nếu được Đà Lôi hổ trợ —— chuyện này người không cần lo lắng, ta sẽ nói với hần —— sẽ nắm chắc thêm ba phần thắng.” Ta nghĩ nghĩ, hần là không còn quên gì nữa rồi, “Chỉ là nếu chỉ như vậy, khả năng người có thể làm Kim Dao phò mã của Thành Cát Tư Hãn cũng không lớn... Người còn có lợi thế gì khác có thể dùng được không?”

Chờ một lúc lâu cũng không nghe thấy Âu Dương thiếu chủ trả lời, ta đang có chút kỳ quái, mới nghe được hần thản nhiên nói: “Thì ra trong lòng cô, ta là người như vậy...”

Ta cúi đầu, không muốn bị hần nhìn thấy vẻ mặt mình.

“Cho dù là nhị sư phụ bọn họ... Ngay từ đầu cũng là vì Quách Tĩnh...”

Rất nhiều chuyện, kỳ thật chỉ cần cẩn thận suy nghĩ một chút, liền có thể hiểu được tất cả.

Chu Thông cũng không phải tên biến thái mắc chứng luyến đồng, nếu không phải nể mặt Thành Cát Tư Hãn, làm sao y có khả năng kiên nhẫn cả ngày lẫn lộn cùng một chỗ với một con bé Mông Cổ năm tuổi như ta.

Giang Nam thất quái cũng vậy, đây cũng chỉ là chuyện thường tình mà thôi, huống chi trong nhiều năm như vậy, bọn họ vẫn là thực tâm đối đãi với ta...

“Cho nên, thật sự không có vấn đề gì.”

Ta cố gắng làm cho lời nói của mình tỏ ra thoải mái.

“Ta chỉ là muốn giúp người một chút mà thôi, ách, người cũng biết, con người ta đôi khi cũng không có tự giác, không nghĩ nhiều, đôi khi cũng đắc ý vênh váo, đại khái cũng rất dễ gây ra nhiều chuyện phiền toái —— kỳ thật lúc trước cũng đã gây ra cho người không ít chuyện phiền toái rồi. Cho nên... cho nên người thật sự không cần phải như vậy... không cần như vậy... chuyện gì có thể hổ trợ người, ta sẽ gắng sức làm, ví dụ như chuyện Kim đao phò mã đó...”

...

Câu nói kế tiếp ta không có cơ hội nói ra miệng nữa, bởi vì Âu Dương thiếu chủ sắc mặt xanh mét... đánh một chưởng lên thân cây bên cạnh ta.

Cây đại thụ lớn chừng một người ôm lập tức gãy lìa, ầm ầm đổ xuống đất, những mảnh vụn ở chỗ gãy bắn ra xung quanh, bắn lên người đau rất...

“Người... người sao lại vận nội lực rồi!”

Hần liếc mắt nhìn ta một cái, lại không đáp lời, ngược lại lấy từ trong lòng ra một vật, trầm giọng nói: “Kim đao này... cùng ngôi vị phò mã, cô quả thực nghĩ ta thêm muốn sao?”

Nhìn kim đao cách biệt đã lâu trong tay hần, ta há miệng thở dốc, lại không biết nên nói gì mới được.

Nếu không phải vì cái này, vậy thì là vì cái gì đây? Trừ bỏ cái này, ta còn có cái gì đáng giá, đáng để hần...

Đại khái là hấn đang nói cho ta biết, ta ngay cả giá trị để lợi dụng cũng đều... đều không có... Quả thật ta đã đánh giá mình quá cao rồi...

“Chuyện của cô, không có việc nào ta không rõ ràng. Ta muốn gì, cô quả thật nửa điểm cũng không rõ sao?”

“Ta...”

Nếu là người qua đường giáp, tổng binh ắt, long bộ binh nói với ta như vậy —— cho dù là Nhạc Thiếu Đông hoặc là ai khác —— có lẽ ta đều đã tự kỷ mà nghĩ rằng người nọ có ý với ta. Nhưng mà, là Âu Dương thiếu chủ hấn nói... hơn phân nửa là không phải ý này rồi.

Ta... không thông minh được như hấn a...

Yên lặng một lúc lâu, Âu Dương thiếu chủ mới lại lần nữa mở miệng nói: “Quả thế...” Hấn chạm nhẹ lên kim đao trong tay, bỗng dừng khẽ nở nụ cười, trong thanh âm lại không có nửa điểm ý cười, “Nếu đã như thế, kim đao này... cũng không cần phải tiếp tục giữ lấy nữa rồi...”

Ta đuổi theo đòi lâu như vậy, rốt cuộc hấn cũng định trả kim đao lại cho ta rồi sao? Không biết vì sao, dường như... ta lại không hề cảm thấy cao hứng chút nào...

Mắt thấy tay hấn vừa nhấc, giống như muốn đưa kim đao lại, ta theo bản năng đưa tay muốn nhận lấy, hấn lại đột nhiên thu tay, song chưởng hợp lại —— “Keng” một tiếng vang nhỏ, thanh kim đao đã bị hấn đánh gãy thành hai nửa.

Không đợi ta phản ứng lại, hấn lập tức vung tay ném hai nửa kim đao về phía mặt hồ.

(Trời ơi, bao nhiêu vàng ngọc khảm trên đó *lệ nóng doanh tròn*)

Hấn đây là... đang làm cái gì?

“Cô không rõ?”

Ta mờ mịt gật gật đầu.

“Không rõ, thì chậm rãi nghĩ, sẽ có ngày cô hiểu được!”

...

Ta đứng trong rừng, nhìn theo bóng dáng người nào đó phẩy tay áo bỏ đi, trong đầu chỉ lặp đi lặp lại một câu —— này xem như...”cắt đứt” rồi sao?

Chờ tới khi ta mờ mịt trở lại khách sạn, sắc trời đã tối mịt, vừa bước vào cửa, thiếu chủ nữa đã va phải Quách đại hiệp đang lao đầu ra. Còn chưa kịp mở miệng, đã bị hấn vội vã túm lấy.

“Hoa Tranh, đang...đang muốn đi tìm muối. Bảy vị sư phụ đã xảy ra chuyện rồi!”

Ta lập tức bị những lời này kéo trở lại với hiện thực.

Quách đại hiệp đầu đầy mồ hôi, lấp bắp nửa ngày cũng chưa nói ra được chuyện gì, may mắn còn có Hoàng cô nương ở phía sau bổ sung, bằng không ta thật sự sẽ gấp tới độ nện cho hấn một trận.

Nói ngắn gọn chính là —— Giang Nam thất quá mất tích ở gần Thái Hồ rồi, hơn nữa mất tích thật sự kỳ quái, ít nhất lấy mắt nhìn của đám người theo dõi chuyên nghiệp mà nói thì là như vậy.

“Tình ca ca, Hoa tỷ tỷ, hai người đừng vội. Nói không chừng bảy vị sư phụ của các người có chuyện gì phải bí mật đi làm, lại phát hiện tung tích việc đó, mới có thể bí mật ẩn mình... Chờ chúng ta đến đó đã rồi nói sau. Huống chi...” Hoàng cô nương liếc mắt lên nhìn lên trần nhà, cố ý nói to: “Huống chi Hồng lão tiên bối đức cao vọng trọng, nhiệt tình khí khái, nếu gặp việc này, nhất định sẽ không bàng quan đứng nhìn.”

“Ha ha ha ha!” Cùng với tiếng cười to quen thuộc, một thân ảnh từ trên trần nhà nhẹ nhàng ngã xuống, “Đó là đương nhiên, đó là đương nhiên! Lão khiêu hóa liền đi Giang Nam một chuyến cùng các người!”

Gánh nặng trong lòng ta liền được giải khai, không nhịn được thở ra một hơi.

Vị Hồng Thất Công này thoát nhìn thật không thể dựa vào, nhưng võ công tuyệt đối là cao cường. Huống chi luận về việc thu thập tin tức, thiên hạ còn có tổ chức nào có thể so sánh với Cái Bang bang chúng trải rộng khắp từ nam tới bắc?

Nếu đã quyết định tới Giang Nam, tự nhiên là không nên chậm trễ, ta vội vàng lên lầu chuẩn bị hành lý, lại bị Hoàng cô nương gọi lại.

“Hoa tỷ tỷ, trước lúc đi Âu Dương công tử dặn chúng ta, bảo tỷ cười con ngựa trắng của hần, con ngựa già cứ để lại khách sạn, sẽ có người chăm sóc.”

Trước khi đi...

“Ừa, Hoa Tranh, muội không biết sao?”

Hoàng cô nương kéo Quách đại hiệp một phen, mới cười khanh khách nói với ta: “Âu Dương công tử đi rất vội, khi đó Hoa tỷ tỷ không ở khách điểm, có lẽ hần cũng không tìm được tỷ, cho nên mới phải dặn dò chúng ta rồi.” Nàng nghiêng đầu nghĩ nghĩ, lại nói: “Ta thấy hần nhận được truyền tin bồ câu đưa nên vội vàng đi ngay, nói là trong trang có việc gấp cần phải giải quyết, chờ mọi chuyện an bài ổn thỏa sẽ trở lại, Hoa tỷ tỷ đừng lo lắng.”

Ta miễn cưỡng cười cười với Hoàng cô nương, gật gật đầu lên lầu.

Hoàng cô nương thông minh như vậy nhưng cũng sẽ có lúc đoán sai, ta dám cược một lượng vàng Âu Dương thiếu chủ sẽ không trở lại... Ách, muốn cược nhiều hơn cũng được a.

Cho nên, còn có cái gì phải lo lắng đâu... Căn bản là không cần phải như vậy a...

Lúc xuống lầu, trong đại sảnh không có một bóng người, đại khái ba vị kia đã tới hậu viện rồi. Ta do dự một chút, vẫn đi tới trước quầy, chưởng quầy đang cúi người không biết làm cái gì.

“Chưởng quầy, có thể nhờ ngài một việc không?”

Ở lại đây đã rất lâu, cũng coi như quen biết với chưởng quầy, cho nên ta nghĩ... nhờ y việc nhỏ này hần cũng không phải là quá đáng đi.

“Hoa cô nương, có chuyện gì cô cứ việc nói!” Chưởng quầy trước sau như một cười đến giống như Phật Di Lặc.

Ta mở túi da, lấy ra một cái gói đưa cho y.

“Đây là của thiếu chủ các ngài, ách, lúc trước gửi ở chỗ ta, hần quên cầm đi, phiền ngài thay ta trả lại cho hần được chứ?”

“Tất nhiên rồi! Tôi lập tức sai người cấp tốc đưa đi...”

“Không không không, không cần gấp như vậy.” Ta vội vàng xua tay, “Không... cũng không phải là thứ gì quan trọng.”

Chẳng qua là một đóa châu hoa mà thôi... Âu Dương thiếu chủ tuy rằng chưa hề đưa kim đao cho ta, nhưng dù sao cũng đã không còn trong tay hần rồi, như vậy chiếu theo ước định, ta cũng nên trả lại ‘vật bảo đảm’ cho hần mới đúng.

Cho nên ——

“Ngài cứ đưa đi như những lần liên lạc bình thường là được rồi.”

Như vậy... là được rồi...

90. Q.4 - Chương 90: Người Không Muốn Gặp

Giang Nam cuối xuân, cỏ biếc én lượn. Một mảnh mưa bụi mênh mông càng thêm vẻ sơn ôn thủy nhuận, khắp nơi cảnh trí đẹp như tranh họa.

“Hạnh hoa, mưa bụi, Giang Nam” mong ước được thấy đã lâu, giờ đây ngay tại trước mắt, nhưng ta lại không khơi dậy nổi nửa điểm hứng chí ngắm cảnh.

Đến đây đã ba ngày rồi, nhưng vẫn không tìm được đến một chút dấu vết nào của Giang Nam thất quái.

Vốn dĩ trong lòng vẫn còn âm thầm hy vọng: có lẽ giống như lời Hoàng cô nương nói, có lẽ bọn họ phát hiện thấy chuyện gì đó nên mới bí mật ẩn thân. Nhưng mấy ngày qua người của Cái Bang ở vùng Giang Nam đã sớm nghe theo hiệu lệnh của Hồng Thất Công lật tung từng tấc đất ở khu vực này lên, nếu bọn họ có thể tự do hành động, hẳn là đã sớm đi ra gặp chúng ta rồi.

Đơn thuần nhất, chỉ cần nhìn sắc mặt càng ngày càng ngưng trọng của Hồng Thất Công là biết đã có chuyện gì không ổn.

Việc ta có thể làm được, quả thực rất ít ỏi.

Ngoại trừ việc không gây thêm phiền phức, cũng chỉ có thể cố gắng nhớ lại tình tiết từng chương trong truyện, vò đầu cân nhắc từng câu từng chữ xem có điều gì có thể đem lại tin tức hay không.

Theo lý thuyết lúc này Giang Nam thất quái sẽ không xảy ra chuyện gì mới đúng.

Từ việc ở Thái Hồ, tới chuyện ở Đào Hoa đảo, thực sự là còn cách thời điểm này rất xa, còn quá sớm để xảy ra tình tiết Âu Dương Phong cùng Dương Khang giết Giang Nam thất quái—— nghĩ đến Âu Dương Phong, ta liền không nhịn được thở dài một hơi.

Dương Khang hiển kế giết Giang Nam thất quái chẳng qua cũng chỉ là để lấy lòng Âu Dương Phong, muốn làm truyền nhân võ công của y. Chỉ cần Âu Dương Khắc không chết, ý đồ này của Dương Khang vĩnh viễn sẽ không đạt được, cũng sẽ không cần thiết phải làm như vậy.

Mà Âu Dương Khắc... Hẳn... hẳn hiện tại đương nhiên là sống rất tốt, ách, hơn phân nửa là đang tiêu dao tự tại ở đâu đó rồi.

Tuy rằng lấy khối lượng công việc bình thường của hẳn mà nói, chắc cũng không quá tiêu dao được, nhưng hẳn cũng tốt hơn so với việc vô duyên vô cớ bị kéo vào những chuyện nguy hiểm không liên quan tới mình đi.

Cũng không biết vết thương của hẳn thế nào rồi, có đỡ hơn hay chưa...

...

Ách, ta lại đang suy nghĩ linh tinh gì a, rõ ràng người ta hoàn toàn không liên quan tới mình, căn bản không cần ta phải nhiều chuyện...

...

Véo mạnh tay mình một cái, ta cố gắng kéo suy nghĩ của mình lại cho đúng hướng.

Trong truyện, sau lúc ở Bắc Kinh, Giang Nam thất quái cùng hai người Tĩnh, Dung mỗi bên một ngã, từ đó trở đi không nhắc tới một chữ, tới tận khi ở Quy Vân trang tại Thái Hồ, khi Mai Siêu Phong tới trả thù mới đột nhiên ‘viu’ một tiếng xông ra không báo trước. Trong khoảng thời gian mấy tháng đó, rốt cuộc bọn họ đã đi tới đâu, gặp những chuyện gì, đương nhiên lại càng không đề cập tới.

Vì thế cuộc đời ta lần đầu tiên nghiêng răng nghiêng lợi với Kim lão gia tử —— viết thêm một chút về Giang Nam thất quái thì lão sẽ chết à?

...

...

...

Ba giây sau, vốn đang yên yên ổn ổn đi trên đường, ta ma xui quỷ khiến tự dừng đâm đầu vào tường. =))

T.T Kim lão gia tử, tiểu nhân sai lầm rồi, ngài đại nhân có đại lượng buông tha ta đi.

“Hoa Tranh, muội đi đường mà sao cũng không cẩn thận vậy?”

Quách đại hiệp tốt bụng mà thân thiết ân cần thăm hỏi, nghe vào tai lại khiến người ta sinh ra cảm giác muốn nện cho hắn một trận, Hoàng cô nương vừa nhin cười vừa giúp ta xoa xoa trán —— gần đây sự chú ý cùng chiếu cố của hai người bọn họ đối với ta thẳng tắp bay lên, thường xuyên khiến ta có cảm giác mình biến thành đứa nhỏ ba tuổi.

Chỉ là...lực đạo trên tay Hoàng cô nương quả thực quá mạnh rồi, dù ta có thể nào đi nữa thì cũng không thể da dày thịt béo giống như Quách đại hiệp nhà nàng được a.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của nàng, ta lại ngại nói “Nữ hiệp tha mạng đây là đầu người chứ không phải đầu heo a”, cho nên chỉ có thể vừa nhe răng trợn mắt cứng rắn chịu đựng, vừa hết nhìn đông lại nhìn tây để phân tán lực chú ý.

Sau đó liền thấy... một kẻ vốn tưởng đời này sẽ không gặp lại, cũng không muốn gặp lại nữa.

Lúc này hắn lại đứng cách đó không xa, mỉm cười gật đầu với ta, tuy rằng nhìn qua vẫn là vẻ hòa ái dễ gần như bình thường, nhưng ta lại chỉ cảm thấy ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn, theo bản năng lui về phía sau vài bước, đưa tay muốn níu chặt...níu chặt...

...

...

...

Trong lòng bàn tay trống rỗng, ngoại trừ khí lạnh ra thì chẳng còn gì nữa... Đây...không phải là đương nhiên sao? Đương nhiên... sẽ không có gì hết a...

“Hoa tỷ tỷ, tỷ đừng...” Thanh âm Hoàng cô nương từ phía sau vang lên, rất gần mà tưởng như rất xa.

“Không sao, Dung nhi, đó là tam... tam ca của ta, Quách Tĩnh cũng biết.”

Bắt buộc bản thân mình phải tập trung chú ý tới nguy cơ trước mắt kia, ta nhìn Hoàng cô nương, nặn ra một nụ cười, không nhìn tới Quách đại hiệp đang ra sức gật đầu làm chứng bên cạnh.

“Ta thấy không giống, ngay cả bàn tay tỷ cũng đang phát run.”

“Ách... Cái kia... trước đây hắn từng bôn cợt ta vài lần, cho nên nhìn thấy hắn khó tránh khỏi có chút sợ hãi. Bất quá nhiều năm như vậy rồi, hắn cũng không còn động chân động tay với ta nữa, huống chi... Lúc này còn có các người đi theo phía sau, không phải sao?”

Biết rõ là có trăm ngàn sơ hở, nhưng có những lúc, vẫn không thể không nói dối.

Hoàng cô nương hồ nghi nhìn ta một lúc lâu, có lẽ là câu cuối cùng của ta khiến nàng cảm thấy cũng có thể tin được, mới buông tay ta ra.

“Hoa tỷ tỷ, chúng ta lặng lẽ theo phía sau, nếu có việc, tỷ chỉ việc lớn tiếng kêu lên là được.”

Cho dù mơ hồ đoán được nàng làm như vậy nhất định là có lý do gì đó mà ta không biết, nhưng có dụng tâm hay không cũng có thể cảm nhận được, sắc sảo tỉ mỉ thân thiết như vậy... làm cho người ta không thể không cảm động... (thế sao tỷ ko cảm nhận được sự sắc sảo tỉ mỉ của Khắc ca chứ *ngửa mặt thét dài*)

Không nhin được vòng tay ôm lấy nàng, sau đó mới buông ra, xoay người.

Oa Khát Đài cực có kiên nhẫn, vẫn đứng tại chỗ chờ ta, vẻ mặt ung dung giống như thợ săn đang đánh giá con mồi... Nếu còn có con đường thứ hai để chọn, ta nhất định sẽ không có cốt khí mà bỏ chạy.

Chẳng qua, ta không còn lựa chọn nào khác mà thôi.

Cho dù có sợ nữa, yếu đuối hơn nữa cũng vậy, kết quả vẫn là phải cắn răng một mình vượt qua —— đạo lý này không phải ta đã sớm hiểu sao?

Không nên kỳ vọng, không được ỷ lại... Những chuyện kia...chỉ cần cố gắng quên đi...là được...

Ta thắng lưng, đi về phía Oa Khát Đài, mưa bụi phất lên mặt, lên người nhiều như lông trâu, bị gió thổi qua, toàn thân hơi hơi lạnh...

“Tam ca.”

Ta khom người thi lễ với Oa Khát Đài, trước khi chưa trở mặt, về tình về lý, đây là chuyện mà ta nên làm.

Hắn hơi hơi gật đầu, đánh giá ta từ trên xuống dưới một lúc lâu, nhìn tới tận khi ta phát sợ trong lòng, mới mỉm cười nói:

“Đã lâu không gặp, muội tử lại càng trở mã xinh đẹp hơn rồi, so với tiên nữ trên Tuyết Sơn có lẽ cũng chẳng thua kém gì... Nếu để ấy thắng nhãi An Trần của tộc Hoằng Cát Lạt Đặc, hay Thoát Hốt Sát Nhi của tộc Xích Khất Liệt Tư nhìn thấy, chỉ sợ cho dù là liều chết cũng muốn xông vào kim trường cầu thân với phụ hân rồi.”

Nửa câu đầu chỉ là hàn huyên vô nghĩa, có thể bỏ qua, nhưng nửa câu sau tựa hồ rất có ý tứ hàm xúc bên trong.

Quả nhiên, hắn hơi dừng một chút, liền cười đến ôn hòa vô cùng tiếp tục nói: “Muội yên tâm, mấy thằng nhãi kia đã sớm bị ta mắng đuổi về, bảo đảm sẽ không dám nảy sinh suy nghĩ này trong đầu nữa.”

Tộc Xích Khất Liệt Tư cùng tộc Hoằng Cát Lạt Đặc đều đã bị hắn mượn sức rồi sao, vậy tình cảnh Đà Lôi chẳng phải là...

“Muội tử nhà ta tất nhiên phải gả cho anh hùng hảo hán hạng nhất, bọn chúng làm sao xứng. Ngay cả Đô Sử của tộc Khắc Liệt... Nhân vật như vậy, đợi nhiều năm như thế cũng không có kết cục tốt đẹp gì, chắc chắc...”

“Oa Khát Đài!” Cho dù biết hắn nhắc tới Đô Sử là đang cố ý khiến ta hỗn loạn, nhưng rốt cuộc vẫn không thể nhịn được lửa giận trong lòng, “Rốt cuộc ngươi muốn nói gì?”

“Ha ha.” Hắn cười hai tiếng, cũng không trả lời ta, hai tay chấp ở sau người, hai mắt nhìn trời, thản nhiên hỏi: “Lúc muội nhìn thấy, Đà Lôi vẫn còn sống chứ?”

Hắn... hắn làm sao mà biết ta đã gặp Đà Lôi?

Oa Khát Đài quay đầu liếc mắt nhìn ta một cái, nở nụ cười, “Nhìn vẻ mặt này của muội, lúc này hẳn là nó đã về bắc rồi, ở trong quân, nó rất có uy vọng, tinh binh của phụ hân hơn phân nửa lại ở dưới trướng của nó... Ồ, nếu muội muốn trả thù ta thay Đà Lôi, không ngại chờ thêm một thời gian nữa xem.”

Oa Khát Đài, còn có... còn có hắn... Mỗi lần những người như bọn họ nói chuyện với ta, nhất định thường xuyên có cảm giác ưu việt của những kẻ có chỉ số thông minh cao đi.

Dễ dàng nhìn thấu tâm tư người khác, sau đó đùa bỡn làm vui, có lẽ đối với bọn họ là một trò chơi, nhưng ta không có nghĩa vụ nhất định phải phối hợp.

Ta cắn răng không hé miệng.

Oa Khát Đài tựa hồ lại không phát ý vì thái độ của ta, ngược lại càng cười đến thoải mái.

“Lần này trước khi chúng ta nam hạ, phụ hân phân phó riêng, ngoại trừ đại sự việc quân ‘Liên tống công kim’, chuyện quan trọng nhất chính là tìm muội trở về—— sao, Đà Lôi ngay cả chuyện này cũng không nói uội biết? Ồ... Ta quên mất, từ nhỏ nó đã thương muội tận xương, khó trách tình nguyện bị phụ hân trách phạt cũng không muốn bắt muội trở về, bắt quá...”

Hắn lấy một loại khẩu khí vừa tán thưởng, lại có vẻ trào phúng nói:

“Nó đã nghĩ mọi chuyện quá đơn giản rồi. Hoa Tranh, chúng ta đánh cược một phen chứ —— nếu muội thắng, ta liền đáp ứng muội một chuyện, sao nào? Nếu ta thắng...”

Hắn cũng không nói tiếp, chỉ cười dài nhìn ta, cái vẻ mặt nắm chắc phần thắng này...quả thực rất đáng ghét.

“Muốn đánh cược gì?”

“Nếu có chuyện gì nguy hiểm tới tính mạng muội, Đà Lôi tất nhiên sẽ không đứng im bàng quan —— muội nghĩ như vậy sao?” Hắc ngừng lại một chút, mới nói tiếp: “Chỉ là, chuyện trước mắt...”

Ta ngắt lời hắn, “Tam ca, cuộc này không nên đánh.”

Sau đó, lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt hắn... có thể gọi là kinh ngạc.

Oa Khát Đài nói đúng. Có một số việc, quả thực Đà Lôi không biết.

Nhưng cho dù thế nào đi nữa, hắn cũng không thể ngờ được, chuyện này ta cũng biết —— theo phương diện nào đó mà nói, thậm chí ta còn biết rõ ràng hơn hắn —— chẳng qua không có kẻ nào biết là ta biết mà thôi.

Ta không muốn làm bà cốt, cho tới bây giờ cũng chưa từng biểu hiện kỳ tích “sinh ra đã biết nói”, “sinh ra đã hiểu chuyện”, bởi vậy lúc thân thể này còn bé bị bọc trong tã lót, cũng không có kẻ nào nghĩ rằng khi nói chuyện phải tránh mặt ta.

Cho dù đó là chuyện liên quan tới thân thể này, ta cũng phải thật lâu sau mới suy nghĩ cẩn thận được kia rốt cuộc là chuyện gì...

Oa Khát Đài trầm ngâm một lát, dường như nghĩ tới chuyện gì, đột nhiên nở nụ cười.

“Hoa Tranh, nghe Tam ca một câu, những năm tới, nếu muội có thể không về thảo nguyên, thì đừng trở về.”

Vì sao những lời hắn nói lại giống hệt những lời Bác Nhĩ Hốt nói, chẳng lẽ Bác Nhĩ Hốt cũng bị hắn mượn sức rồi —— tạm thời bất luận hắn nói những lời này là có lý do gì, nhưng mặc kệ là trong lịch sử hay trong sự thật, đây cũng đều là chuyện không thể a.

Đang hoài nghi, lại nghe hắn thản nhiên nói:

“Phụ hân chỉ có một đứa con gái là muội, hiện nay muội là công chúa duy nhất của đế quốc Mông Cổ, tương lai... là trưởng công chúa duy nhất. Đà Lôi là huynh trưởng của muội, chẳng lẽ ta... lại không phải sao?”

91. Q.4 - Chương 91: Người Muốn Gặp

Oa Khát Đài ném lại một câu không đầu không đuôi như vậy rồi bỏ đi.

Hơn nữa không thể không thừa nhận là, nhìn qua thì hắn không hề có ý đồ muốn tóm ta về, cũng không có ý định muốn bóp chết ta —— đương nhiên này cũng có thể là vì có Quách đại hiệp cùng Hoàng cô nương đi theo phía sau không xa.

Vừa nghĩ tới đây, chỗ cánh tay trái lại hơi âm ỉ đau rồi.

Tuy rằng đã là vết thương cũ từ rất nhiều năm về trước rồi, tuy rằng trước mặt Đà Lôi lẫn nhị sư phụ đều vỗ ngực cam đoan chỗ gãy xương đã được tiếp lại rất tốt rồi, tuyệt không có hậu hoạn gì nữa, nhưng mỗi lần nhìn thấy Oa Khát Đài... Vẫn không nhịn được có cảm giác run sợ từ tận đáy lòng...

Khi ấy hắn chẳng qua cũng chỉ mười ba, mười bốn tuổi, lại có thể vừa cười sáng lạn như ánh mặt trời, vừa không chút do dự vịn gãy cánh tay ta, cũng thừa cơ vu oan cho Đà Lôi tới sau đó —— lúc ấy thân thể này chỉ có hơn một tuổi, ngoại trừ việc vừa gào khóc tỏ vẻ rất đau vừa liều mạng chui vào lòng Đà Lôi tỏ vẻ không phải do y gây ra, ta cũng không dám nhiều lời hơn dù chỉ một chữ.

Cho tới bây giờ Đà Lôi bọn họ cũng chỉ nghĩ là khi đó do ta không biết gì, đã tự làm gãy tay mình.

Nếu khi này ta phát động cơ quan bên hông, có phải... kẻ duy nhất biết sự thật kia cũng sẽ biến mất hay không?

Ta... kỳ thật chính là một kẻ nhất gan không hơn không kém, ngay cả dũng khí đánh cược một phen cũng không có.

Cười khỏ nhắc vò rượu bên cạnh lên, ngửa đầu từng ngậm từng ngậm nuốt xuống.

Thứ rượu màu hổ phách thuần hậu lại mang theo một chút cay độc, cũng không say lòng người, trong cơ thể có một luồng khí ấm áp lưu động, cho dù gió đêm thổi qua cũng không biết rét lạnh là gì.

“Được lắm! Con nhóc trộm rượu của ta, bản thân mình trốn ở đây uống!” thanh âm Hồng Thất Công hô to gọi nhỏ từ trên trời giáng xuống.

Ta ngay cả nhìn cũng lười liếc mắt nhìn y một cái, nâng tay đưa cái vò cho y, “Còn dư một ít, muốn uống thì uống đi, nếu không thì ta uống...”

Nói còn chưa dứt, trên tay đã nhẹ bẫng, Hồng Thất Công đã chớp lấy vò rượu, đặt mông ngồi xuống bên cạnh ta, vội vàng uống từng ngậm từng ngậm, vừa uống còn vừa lầu bầu “Ai nói không uống”, “Con nhóc dạo này càng ngày càng hư hỏng a” ... mấy câu linh tinh, ta chỉ coi lời y nói như gió thoảng bên tai.

Lười biếng tựa vào thêm đá lạnh lẽo như nước, ngược mắt nhìn lên, giống như có thể đem toàn bộ linh hồn hòa nhập với không trung, ta chỉ cảm thấy toàn thân vô cùng thoải mái, không nhận được “nổi thì hứng”.

“Uy, ta muốn ngâm thơ a!”

Hồng Thất Công rõ ràng là bị sặc, ngồi bên cạnh ho mãi liệt không dứt.

Ta mặc kệ y, lẩm bẩm đọc mấy câu ‘thơ’ có ấn tượng nhất trong đầu — “Đại Minh hồ, minh hồ đại, trong hồ Đại Minh có hoa sen, trên mặt hoa sen có con cóc, chọc một cái ~ nhảy mất~ ” (khụ khụ =”=|| khó đỡ a~)

“Phụt!”

Thềm đá trước mặt lập tức bị Hồng Thất Công phun ướt một mảng, ta ghét bỏ nhìn y.

“Xấu tốt gì ngài cũng là người đứng đầu Cái Bang, cho dù không thích sạch sẽ, cũng nên nghĩ cho người khác một chút chứ? Nước miếng với rượu văng hết cả lên bậc thang rồi, nếu còn cứ phun như vậy, ngày mai điểm tiểu nhị nhà người ta phải quét tước thể nào a?”

Nét mặt già nua của Hồng Thất Công đã không còn có thể nhìn ra là màu gì nữa rồi.

“Người...người ngâm cái quái gì vậy? !”

“Vè cũng là thơ a!” Ta đúng lý hợp tình liếc nhìn Hồng Thất Công một phen.

Kỳ thật những loại vè linh tinh “Chớ vàng lông trắng, lông trắng sờ mềm”, hay là “Nhìn xa Thái Sơn đen xì xì...” ... ta đây thuộc một bụng!

“Ồ... Bất quá thơ đúng đắn, ta cũng biết mấy bài... để ta tìm lấy một bài hợp với phong cảnh... Có!” Thanh thanh yết hầu, hoàn toàn mặc kệ người nghe duy nhất có chịu được hay không, ta cao hứng phấn chấn rung đùi đắc ý thì thầm: “Ngân chúc thu quang ~ lãnh họa bình, khinh la tiểu phiến ~ phác lưu huỳnh; thiên giai dạ sắc ~ lương như thủy, tọa khán...tọa khán...”

(Bài thơ Thu Tịch của Đỗ Mục)

Trợn mắt ngây ngốc nhìn thiên không tới nửa ngày, với hiểu biết nông cạn về thiên văn học của ta, chỉ có thể nhận biết sao Bắc Cực cùng chòm Bắc Đẩu thất tinh, về phần Khiên Ngưu cùng Chức Nữ, rốt cuộc chúng nó nằm ở chỗ nào ta cũng không biết a.

Đưa tay xoa mặt, ta nở nụ cười khỏ.

“Bài thơ này thực không hợp với phong cảnh a, tiêu đề rõ ràng là ‘Thu Tịch’, bây giờ còn chưa tới mùa hè a... Nghĩ tiếp, nghĩ tiếp...”

“Con nhóc...” thanh âm Hồng Thất Công nghe qua đúng đắn hiếm có, “Ta nghe Tĩnh nhi nói, người tặng khối ngọc bội tùy thân cho bọn nó rồi? Còn nói mấy câu kì quái...”

Quách đại hiệp thật đúng là cái đồ miệng rộng, chuyện gì tới chỗ hần cũng đều không giấu được, bất quá

“Nào có gì kì quái đâu a.”

Không phải chỉ là chúc hai người bọn họ trăm năm hảo hợp, thiên trường địa cửu đến bạc đầu, sớm sinh quý tử thôi sao... Được rồi, ta thừa nhận mấy lời chúc này hẳn là nên chúc vào dịp lễ cưới mới đúng, nói tại một gian phòng nhỏ trong khách sạn... thời gian địa điểm hoàn toàn không phù hợp, khó trách nghe qua lại thấy có điểm quỷ dị. Nhưng ta chẳng qua chỉ là muốn đưa tặng lễ vật khi mình còn chưa chết thôi mà, lão nhân gia ngài khấn trương như vậy làm gì a?

Hồng Thất Công trầm ngâm một lát, mới cực kỳ thận trọng hỏi:

“Nghe nói... Ngọc bội kia lúc đầu là do Hoàn Nhan Hồng Liệt đưa cho ngươi, trong đó có gì cổ quái?”

“Đúng vậy.” Ta nhìn nhìn ngón tay mình, không chút để ý lên tiếng, “Khá cổ quái, ví dụ như gặp nước không ướt, gặp lửa không bị cháy, ban đêm phát sáng... A, còn có cái quan trọng nhất là, dấu điểm kịch độc trúng phải sẽ chết ngay lập tức —— hai đồ đệ bảo bối của ngài lúc này nói không chừng đã bị ta làm hại miệng phun máu tươi hấp hối rồi, ngài còn không mau đi xem một chút?”

Từ ngày đầu tiên đồng hành tới giờ, vị cao nhân võ lâm này luôn rất cảnh giác với ta, không phải ta không biết. Đứng ở lập trường yêu nước yêu dân, yêu hai đồ đệ bảo bối của y mà nói, đại khái ta là một kẻ vô cùng khả nghi:

Thân là người dị tộc lại xuất phát mục đích nào đó không thể cho ai biết mà tinh thông Hán văn (← này tuyệt đối là nhìn nhầm rồi)

Còn có thiên ti vạn lữ quan hệ với phái Tiêu Dao thần long thấy đầu mà không thấy đuôi (← này vẫn là ảo giác)

(thiên ti vạn lữ: ngàn tơ vạn sợi, ý chỉ quan hệ rất lằng nhằng)

Còn là thanh mai trúc mã với nam đồ đệ của y (← cái này lại càng là ảo giác rồi!)

...

Bề ngoài hi hi ha ha cãi nhau ầm ĩ không kiêng kỵ gì, bắt quạ cũng chỉ là muốn dò xét ta mà thôi, thật đáng tiếc là... Ta căn bản không có cái gì để y dò xét cả, bởi vậy trong mắt y, đại khái ta lại càng giống như kẻ bí hiểm bụng dạ khó lường a.

Bất quá chỉ cần ta không làm chuyện gì xấu, y cũng không thể đổ lên đầu ta được, về phần y không xem ta như người nhà, vấn đề này... dù sao ta cũng không coi y như người nhà, này cũng rất công bằng thôi.

Nói thật ta cũng không quá so đo chuyện này, chỉ là... Hiện tại...

Ta nhếch nhếch khóe miệng, chờ Hồng Thất Công giận tím mặt phẩy tay áo bỏ đi, tốt nhất là... tha cả hai người Tĩnh, Dung đi đi.

Đợi một lúc lâu vẫn không thấy có động tĩnh gì, chẳng lẽ đã thi triển khinh công ‘viu’ một tiếng bay đi rồi? Cho dù tự trọng thân phận không thể đánh ta, vậy ít nhất cũng phải ném võ toang bình rượu để biểu thị sự tức giận trong lòng một chút chứ?

Muốn ngẩng đầu nhìn xem y đã đi hay chưa, nhưng không biết vì sao toàn thân lại lười biếng không muốn cử động, loáng thoáng nghe thấy tựa hồ trên đỉnh đầu có tiếng người thở dài.

“Con nhóc... Tâm tư tội gì nặng như vậy...”

Y nói cái gì vậy a, cúi xuống nói chuyện như vậy mà không đau lưng sao.

“Ngươi bị người ta hiểu lầm, trong lòng tất nhiên là thấy khó chịu, nếu người hiểu lầm người khác... vậy thì thế nào đây?”

Ta là người thành thật luôn tuân thủ kỷ cương, yêu hòa bình, làm việc thường xuyên suy nghĩ cho người khác, đi trên đường ngay cả một con chuột cũng không dám giẫm chết, ta... ta có thể hiểu lầm ai được chứ! Hồng Thất Công nhất định là già rồi nên hồ đồ...

(*nhe răng trợn mắt* có tỷ còn trẻ đã hồ đồ rồi ấy)

Ta xoay người, không để ý tới y nữa.

Trong lúc mơ màng đó tựa hồ nghe thấy Hồng Thất Công than thở cái gì ” tiểu tử thối họ Âu Dương”, “muốn cho lão Độc Vật đẹp mặt” linh tinh, giọng nói mơ hồ giống như đã đi xa rồi, đương nhiên cũng có thể là ta đầu óc không tỉnh táo lắm nên nghe lầm.

Bất quá, tiểu tử thối họ Âu Dương —— cách nói này thật đúng là mới mẻ, thiếu chủ đại nhân có hồi thối lúc nào a, cho dù là nam nhân, hần vẫn luôn sạch sẽ, sạch sẽ, cho nên hương vị trên người cũng thực nhẹ nhàng khoan khoái dễ ngủ...

...

...

...

Bà nó chứ!

Quăng vò rượu, ta trở về đi ngủ...

Buổi sáng ngày hôm sau, ta bị tiếng phá cửa kinh động làm tỉnh giấc.

Lần này vào không phải là Hồng Thất Công, mà là đệ tử đắc ý học được tuyệt học phá cửa chân truyền của y, Quách đại hiệp.

Quách đại hiệp một cước đá vỡ cửa phòng, nhanh như hổ đói vò mồi xông tới trước giường ta —— nếu không phải đã biết người này trung hậu tốt bụng tới mức trên đời hiếm thấy, lại không phải sắc lang, đại khái ta đã rút đao tự vệ rồi.

“Hoa Tranh, có tin tức của bảy vị sư phụ rồi!”

Hoàng cô nương đi theo phía sau bổ sung: “Mới vừa rồi đệ tử Cái Bang đưa tin lại, ở thành Gia Hưng phát hiện một nhóm người tương mạo cực kì giống bảy vị sư phụ, hành tung quỷ bí khó lường, chúng ta nên mau chóng tới đó xem sao.”

“Chúng ta nhanh đi!”

Ta nhắc chân đang muốn xuống giường, vừa mới đứng lên, lại không biết vì sao chân mềm nhũn, cả người thẳng tắp đổ xuống đất, nếu không phải kịp chống tay, bảo đảm sẽ thành chó gặm phân. Chỉ là... Cánh tay vì sao lại cũng nặng nề như vậy...

Hoàng cô nương vội vàng đỡ lấy ta.”Hoa tỷ tỷ, tỷ...người tỷ rất nóng!”

Xoay tay lại sờ sờ trán mình, không nóng a, lại đưa tay kia sờ sờ trán Hoàng cô nương, lại thấy trán nàng có vẻ lạnh... Đại khái đúng là ta phát sốt rồi...

Hoàng cô nương không khỏi phân trần một phen đẩy ta lên giường, nhíu mày nói: “Hoa tỷ tỷ, tỷ nghỉ ngơi đi đã.”

“Ta không sao a...” Ta thật sự cảm thấy mình rất bình thường, thần trí cũng thanh tỉnh... Ngoại trừ việc chân tay mềm nhũn, đầu có hơi đau ra...

Nàng trầm ngâm nói, “Hoa tỷ tỷ không thể đi Gia Hưng được rồi...”

Ta không đợi nàng nói xong, vội vàng đoạt lấy quyền dẫn dắt chuyện.

“Dung nhi các người đi trước, ta sẽ theo sau.”

“Nhưng mà... Hoa tỷ tỷ, tỷ ở một mình sao được, nếu không...”

Hoàng cô nương muốn nói lại thôi liếc mắt nhìn ta một cái, nhả ý nghe qua đã hiểu, ta đương nhiên cũng không phải chờ người ta nói mới biết. Nhưng rõ ràng là chính mình không chiếu cố tốt thân thể mới sinh bệnh, làm sao có thể bắt người ta ở lại gánh vác hậu quả chứ?

“Không sao, có lẽ đêm qua bị chút phong hàn, bảo điểm tiểu nhị đi mời đại phu tới kê đơn sắc thuốc, nằm vài ngày là được rồi. Hơn nữa...” Ta đặc biệt nhấn mạnh, “... Ta cũng có nội lực trong người a.”

Cho dù có lý do chính đáng mười phần như vậy, ta vẫn phải nước miếng tung bay cần nhằn một hồi lâu, mới thật vất vả thuyết phục được Hoàng cô nương cùng Quách đại hiệp dẫn Hồng Thất Công đuổi tới Gia Hưng, để lại một mình ta ở khách sạn dưỡng bệnh.

Nhân tiện nói một câu, thời đại này quan phủ quản lý khách sạn khá là chặt chẽ, có quy định rõ ràng là khách sạn có nghĩa vụ phải chiếu cố khách nhân sinh bệnh, huống chi ta cũng có khả năng trả tiền thuốc men cùng phí ăn ở.

Uống hết một chén thuốc đắng muốn chết —— tuy rằng còn chưa đến mức là chén thuốc khó uống nhất trong đời ta —— điểm tiểu nhị thu thập xong liền lui ra ngoài.

Trong phòng im ắng, ta nhìn chăm chăm nóc giường nửa ngày, chỉ cảm thấy đầu óc càng ngày càng trầm, sau đó liền... ngủ mất.

92. Q.4 - Chương 92: Ác Mộng Tỉnh Lại

Mơ hồ, dường như ta đang ở trong một lều bạt rất lớn, bốn phía trang sức kim bích huy hoàng, chói mắt vô cùng, thoát nhìn thập phần quen mắt.

Vừa mới giật mình nhận ra nơi này là kim trường của Thành Cát Tư Hãn, Thành Cát Tư Hãn bỗng đứng đứng ở trước mặt, nhìn ta cười đến vô cùng từ ái.

“Phụ hãn chuẩn bị tranh Hoa Hạ rồi, Hoa Tranh ngươi có cao hứng không? Chỉ cần giết người tể Trường Sinh Thiên, thiết kỵ Mông Cổ ta từ nay vĩnh viễn sẽ được thần linh phù hộ, đánh đâu thắng đó!”

Ta muốn kêu to, lại không kêu nổi một tiếng, muốn chạy, nhưng ngay cả đầu ngón chân cũng không nhúc nhích được.

Thành Cát Tư Hãn cất tiếng cười lớn, một đám người Tát Mãn giáo mặc áo bào trắng, đội mặt nạ dữ tợn chậm rãi hiện ra từ trong không trung, nhảy múa cực kì cổ quái. Bọn họ càng múa càng tới gần, đầu ngón tay đều có ngọn lửa màu xanh lục quỷ dị, mỗi một lần xẹt qua bên cạnh đều khiến ta có cảm giác như bị đốt cháy tới tận xương tủy, hơn nữa càng ngày càng mãnh liệt.

Ta đã nghĩ rằng mình sẽ vĩnh viễn bị hãm trong lửa địa ngục như vậy, nếu không phải... có một cảm giác mát mẻ không biết từ đâu kéo tới, chậm rãi bao trùm toàn thân, không biết vì sao, lại có cảm giác quen thuộc khó hiểu.

Phía sau đột nhiên truyền đến những tiếng bước chân hỗn loạn, những trói buộc thân thể dường như biến mất trong chớp mắt, ta quay đầu lại theo bản năng. Người đứng trước mặt là Chu Thông, cùng toàn thể Giang Nam thất quái.

Chỉ là... Ta chưa từng nhìn thấy bọn họ như vậy...

Ánh mắt chán ghét, khinh bỉ cùng oán hận, lạnh như băng, khiến ta ngay cả một câu ‘nhị sư phụ’ cũng không thể thốt lên lời.

“Keng” một tiếng, Hàn Tiểu Oanh đã xuất kiếm, trên cổ truyền đến cảm giác lạnh lẽo, lại hơi hơi đau đớn...

“Thất tử Mông Cổ tàn bạo bất nhân, hại chết hàng ngàn hàng vạn người Hán chúng ta, uống cho ta mất mùa còn dạy dỗ người nhiều năm như vậy, hôm nay ta liền thay trời hành đạo!”

...

...

...

Đối với người hiệp nghĩa mà nói, vĩnh viễn cũng không thể bỏ qua dân tộc đại nghĩa. Cho nên, sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày như thế này, ta đã sớm biết.

Cho nên... ta không có gì khổ sở cả... ta đã sớm chuẩn bị tâm lý...

...

...

...

Chỉ là... Vẫn không nhận được cảm thấy lạnh lẽo một chút... Ách... Chỉ có một chút... thật sự...

Cổ hơi thở luôn luôn ở trong cơ thể chưa từng rời đi kia, tựa hồ có cảm ứng, dần dần ấm lên, rốt cuộc là nó từ đâu tới? Suy nghĩ này mới chỉ chợt lóe qua trong đầu...người trước mắt đã không còn là Hàn Tiểu Oanh mà là... Lý Lưu Phong.

Bà ta vẫn khuynh quốc khuynh thành như trước, lại hơi nhíu mày nhìn ta.

“Tiểu nha đầu.” Lại đột nhiên ngừng lại, một lát sau mới hỏi tiếp: “... Người là ai? Tại sao lại ở đây?”

“Ta...”

Yết hầu giống như bị cái gì đó chặn lại, một câu cũng không nói nên lời. Ánh mắt giống như nhìn người xa lạ này... Không... là ánh mắt giống như nhìn một tảng đá ven đường vậy...

“Đúng rồi, sư huynh, ta đang tìm sư huynh, ta muốn đi tìm sư huynh...” Lý Lưu Phong thì thào tự nói, xoay người đi về phía bóng đêm xa xa.

Sư huynh của bà đã chết rồi, bà...bà đừng đi tìm ông ấy nữa! Ta không muốn công lực, cũng không muốn của hồi môn gì hết, cho dù bà không nhận ra ta cũng được... Chỉ là... ta chỉ là muốn bà sống sót... Chén trúc của bà, ta đã sửa lại rồi, ta cũng đã học xong cách ra vào sơn cốc... Ta... ta còn rất nhiều điều muốn nói với bà...

Ta liều mạng muốn đuổi theo phía sau Lý Lưu Phong, nhưng hai chân lại giống như bị chôn chặt, làm thế nào cũng không nhấc lên được, chỉ có thể trở mắt nhìn bóng dáng kia dần dần hòa vào bóng đêm.

Trong sự tĩnh mịch vô biên vô hạn, cái duy nhất ta có thể nghe được chính là tiếng tim đập của mình, càng ngày càng vang, cuối cùng... giống như có một cây chùy lớn mạnh mẽ giáng vào màng nhĩ.

Toàn thân run rẩy, lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh. Nhưng ngay cả không nghe thấy gì, ta cũng có thể cảm giác được phía sau đang có người... chậm rãi đi tới... Càng ngày càng gần, càng ngày càng gần... lướt qua ta...tiếp tục đi về phía trước.

Ta không nhận được ngẩng đầu muốn nhìn xem người vừa tới là ai, trong nháy mắt nhìn thấy, ngay cả trái tim cũng như ngừng đập.

Đó là... người mà đời này ta đã nghĩ sẽ không thể gặp lại được nữa...

Cho dù đã nhiều ngày như vậy, cho dù có cố gắng như thế nào, nhưng ta cũng chưa hề mơ thấy hắn, nhưng thiếu niên hăng hái kiêu ngạo kia... vẫn tồn tại trong trí nhớ của ta...giống như khi còn sống...

Hơn mười năm ở chung, ta đã thấy vô số dáng vẻ của hắn, cho dù là cao hứng hay khổ sở, cho dù là đắc ý dào dạt hay là ẩn nhẫn bi thương... nhưng chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt của hắn như vậy ——

Hờ hững mà lãnh đạm, giống như mất đi tất cả hứng thú đối với thế gian này.

“Đô Sử...”

Hắn dừng cước bộ, chậm rãi quay đầu, nhìn ta, trên mặt lại hiện lên vẻ trào phúng.

“Hiện tại cô vừa lòng rồi? Nếu ngày đó cô nói thêm một câu, ta đã không trúng mai phục, cũng sẽ không rơi vào kết cục như bây giờ...”

Kết cục gì? Trong lòng mơ mơ hồ hồ hiện lên suy nghĩ như vậy, vừa ngẩng đầu, toàn thân Đô Sử đều đã thay đổi.

Trên người vẫn mặc bộ khôi giáp bình thường hần mặc khi xuất chinh, phía trên lại gồ ghề dày đặc vết thương, gương mặt hần đầy máu, hung tợn tới gần ta, cắn răng nói từng chữ, từng chữ: “Là cô hại chết ta, là cô!”

...

...

...

Hần nói đúng, rõ ràng ta biết hết mọi chuyện, nhưng lại không nói bất cứ điều gì.

Cho nên...là ta sai...

“Đúng, là lỗi của cô! Nếu không phải do cô không nói gì, làm sao ta lại rơi vào kết cục thế này!”

Thanh âm kia là...

Ta vừa ngẩng đầu, đất trời trước mặt không biết từ khi nào đã chia làm hai nửa, một nửa tối đen như màn đêm, một nửa sáng như ban ngày. Đô Sứ đứng ở bên tối đen, mà người đứng ở bên kia lại là... Âu Dương Khắc.

Trên bạch y của hần đầm đìa máu tươi, trước ngực cắm một mũi thương đen nhánh, ánh mắt nhìn ta tràn đầy hận ý: “Ta đã bị tiểu vương gia giết chết, giờ cô cao hứng rồi chứ?”

Hần... hần đã chết?

Đô Sứ... không kịp, nhưng mà hần... Ta đã nói... vì sao lại không nghe? Không, ta căn bản là không có lý do nào để khiến hần nhất định phải nghe lời ta.

Cho nên... đến cuối cùng... hần vẫn thích các nàng rồi; cho nên... hần mới có thể lặp lại vận mệnh như trong truyện; cho nên... vẫn là ta sai lầm rồi.

Đều là do ta sai, ta không nên... không nên...

Cánh tay đột nhiên bị cái gì đó nắm lấy, tựa hồ có người ở bên tai vội vàng nói gì đó, một lần lại một lần, nhưng ta cố gắng thế nào cũng không nghe được rõ ràng, rốt cuộc là đang nói cái gì đây?

Không biết vì sao... ta lại vô cùng muốn biết...

Trời đất âm ỉ sục sục, đêm tối cùng ban ngày dần dần giao hòa, trong khung cảnh u ám hỗn độn đó, bóng bạch y vô cùng rõ ràng xẹt qua bên người, ta bối rối vội vàng nắm lấy, chết cũng không chịu buông.

“Ta đã nói rồi... ta đã nói ngươi đừng thích các nàng... ta thật sự đã nói... Ngươi đừng chết... Ta không muốn ngươi chết...”

Ta không biết rốt cuộc mình đang hồ ngôn loạn ngữ gì, ta chỉ biết dùng hết khí lực toàn thân nắm chặt lấy gót áo túm được trong tay, cho dù thế nào cũng không muốn buông ra...

“Ta biết... Ta đều biết...”

Thanh âm hần nghe qua có chút khàn khàn, sẽ không phải... là sinh bệnh đấy chứ? Không đúng, có chỗ nào không đúng... Trong đầu hỗn loạn, có phải ta đã quên mất chuyện gì rất quan trọng hay không...

Hơi thở ẩm áp quen thuộc vờn quanh người, tiếng tim đập vững vàng kề sát tai, hòa cùng nhịp vỗ nhẹ nhàng phía sau lưng, làm cho người ta có một cảm giác an tâm khó hiểu.

...

...

...

Ta nhất định là đang nằm mơ đi. Hơn nữa, lại là một giấc mộng không có tiền đồ như vậy.

Người ta đã kiên quyết đi như vậy, làm sao có thể trở lại? Hơn nữa, làm sao có thể... như vậy... như vậy...

Cư nhiên lại ỷ người khác ôn nhu đối đãi với mình như vậy, cho dù là mộng, này cũng không khỏi quá vô sỉ rồi. Ta đang định bẹo má mình một cái cho hoàn toàn thanh tỉnh lại, bàn tay vừa nâng được một nửa, lại bị người ta ngăn lại.

“Mới tỉnh lại, cô lại định ép buộc mình gì rồi?” Hấn hơi hơi nhú mày, lại ôn nhu thấp giọng nói: “Cảm thấy sao rồi? Còn khó chịu sao, trước uống thuốc đã...”

Còn đang nằm mơ sao? Ta mờ mịt nhìn quanh bốn phía, nhất thời không nhận ra là thực hay là ảo... Rõ ràng vẫn là gian phòng khách sạn ta ở hơn một tháng, vách tường quen thuộc, chiếc giường quen thuộc, ngay cả ngọn nến đặt trên đầu giường cũng là cái dùng mỗi ngày, khác biệt duy nhất tồn tại chính là...

“Người... Là thật hay là giả?”

Lời vừa ra khỏi miệng, ta liền hận không thể cắn đứt đầu lưỡi chính mình, đây là câu hỏi ngu ngốc gì a!

Hấn không lập tức trả lời, nhìn ta một lúc lâu, mới miễn cưỡng nở nụ cười.

“Hiện giờ cùng cô... sao có thể không phải là thật.”

Mặc dù có câu trả lời rồi, nhưng ta thật sự nghi hoặc chẳng qua chỉ là mình tiến thêm một bước phát triển đến trình độ ảo giác + nghe lầm mà thôi, vì thế thỉnh linh vươn tay nhéo mặt hấn.

Nhất định là sẽ lập tức tan thành mây khói, nhất định... sẽ giống như vô số lần trước, chẳng qua chỉ là ảo giác...

Chỗ bàn tay tiếp xúc ảm áp mà mềm mại, tuy rằng không đến mức cứng rắn như sắt thép, nhưng cũng thật sự tồn tại, không tiêu tán đi, nói cách khác...

Ta giật mình, toàn thân hoàn toàn thanh tỉnh lại, phản ứng đầu tiên là vội vàng rút tay lại, lại không thành công.

Hấn nắm chặt tay ta, lấy ngữ khí chân thật đáng tin nói hai câu.

Câu đầu tiên là —— “Là ta.”

Câu thứ hai là —— “Ta đã trở về.”

Trong ánh mắt hấn có nhiều cảm xúc phức tạp... Ta đọc không hiểu, chỉ kinh ngạc nhìn hấn, không biết nên nói cái gì mới được.

Sau một lúc lâu, hấn thở dài, vươn tay rút đệm chăn bên cạnh giường, dựa vào phía sau lưng ta, sau đó mới xoay người cầm lấy một cái chén nhỏ bên cạnh, ôn nhu nói:

“Trước uống thuốc đi.”

...

...

...

Ôn nhu săn sóc giống như chưa từng phát sinh chuyện gì, chỉ là... ta không thể lừa mình dối người như vậy.

Ỗ lại sự ôn nhu mà bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất của người khác, người như vậy không khỏi quá mức đáng buồn rồi, cho nên... ngay từ đầu, lẽ ra... không nên quen với cảm giác này mới đúng.

“Cám... cảm ơn, ta tự mình làm được rồi, Âu Dương... Âu Dương công tử.”

Ta đưa tay nhận lấy chén thuốc, hấn lại không buông tay, trong khoảng thời gian ngắn, tựa hồ ngay cả không khí cũng đều ngưng đọng lại.

“Cô... vì sao phải xa cách ta như vậy?”

93. Q.4 - Chương 93: Sau cơn mưa

Người này đang nói cái quỷ gì a, rõ ràng là hấn... Làm sao hiện tại lại thành ta rồi, trong lòng không hiểu vì sao lại cảm thấy ủy khuất, ta quay mặt đi, nhìn chăm chăm ngọn nến trên đầu giường, không hé răng.

Tiếng thở dài nghe thực rõ, rồi sau đó có thứ gì được đặt vào tay.

“Cô... uống thuốc trước đi...”

Trên chén thuốc màu nâu đen còn lờ mờ nhiệt khí bốc lên, uống vào miệng lại chỉ còn ẩm ẩm, cũng không có cảm giác đắng ngắt, là do sinh bệnh nên vị giác cũng chết lặng rồi sao? Hay là...

Nhìn hơn một nửa chén thuốc còn lại, ta không nhịn được hơi hơi run.

“Còn rất đắng sao? Ta đã cố gắng...” Hấn dừng một chút, lại ôn nhu nói: “Đừng sợ, ta đã chuẩn bị mứt quả rồi, uống xong thuốc sẽ cho cô ngậm, được không?”

Hấn... hấn đây là đang dỗ trẻ con sao, ta đã lớn rồi a... Không nhịn được ngẩng đầu trừng mắt nhìn hấn.

Hấn nhú mày, cư nhiên phì cười nhìn ta: “Khi ở biệt viện, cũng không biết là ai mỗi lần uống xong thuốc đều lén lút tìm đường ăn...”

“Đó là bởi vì ngươi cố ý chinh ta!”

Lúc ấy tuy rằng không biết rõ tình hình, về sau ngẫm lại, cũng không quá khó để hiểu được, thuốc Đông y bình thường làm sao có thể khó uống tới mức đó, nhất định khi đó Âu Dương thiếu chủ ‘tự tay sắc thuốc’ đã bỏ thêm vài thứ quái dị gì đó vào rồi.

“Phải.”

Hấn cư nhiên cười hì hì gật đầu khẳng định, thái độ thản nhiên quả thực giống như là ta đang khen ngợi hấn vậy, ta nhất thời còn đang không biết phải công kích hành vi cực kỳ vô sỉ này như thế nào, hấn lại mở miệng trước:

“Bất quá... Trước khác nay khác, hiện giờ ta chỉ cố gắng làm sao để nó không khó uống.”

Trong thanh âm còn mang theo ý cười thản nhiên.

Không biết vì cái gì, mặt lập tức cảm thấy nóng lên, ta cuống quýt bưng chén thuốc lên uống một hơi cạn sạch, đầu cũng không dám ngẩng, vươn tay đưa cho hấn:

“Uống xong rồi! Ngươi... có thể đi rồi!”

Đỉnh đầu truyền đến một tiếng cười khẽ.

“Tiểu cô nương, cô thế này xem như...” Hấn cố ý kéo dài âm điệu, dừng một chút mới tràn đầy ý cười nói: “... Qua sông xong phá cầu, niệm kinh xong đánh hòa thượng sao?”

“Ngươi mới đánh hòa thượng...” Cả nhà ngươi đều đánh hòa thượng, phạm vi mười dặm nhà ngươi đều đánh hòa thượng!

(T.T Thiếu Lâm tự thực quá bị thương...)

Một câu còn chưa nói dứt, bỗng dưng có thứ gì đó bị nhét vào miệng—— ách, may mà không phải khăn lau. = =

Mềm mềm, ngọt ngọt... lại hơi chua chua vị cam quýt... Ách, tuyến nước bọt bị kích thích, nước miếng giàn giụa, thật sự quá mất hình tượng, ta vội vàng nâng tay muốn che miệng, lại không kịp...

...

...

...

Sau đó... đầu óc liền trống rỗng rồi!

...

...

...

Rốt cục lúc khôi phục lại tinh thần, người nào đó đã đứng thẳng dậy, vẻ mặt chính khí nói mấy câu linh tinh “Mứt quýt này là đặc sản của Gia Hưng”, “Nhớ tới khẩu vị bình thường của cô, hơn phân nửa là sẽ thích ăn nên mua thử”, “Hương vị quả nhiên không tồi”... —— thật giống như kẻ vừa liếm ta một phát không phải là hần vậy!

“Người... người... người vừa rồi...” Ta ngay cả nói chuyện cũng lắp bắp.

“Khóe miệng cô dính một chút mứt.”

“Vậy...vậy...vậy...người nói với ta không được sao!” Vươn người lên liếm, hần là chó hay sao...

“Ta đã sớm muốn ném thử...”

(*chấm chấm nước mắt* cuối cùng Khắc ca cũng có thể đạt được ý nguyện *tát hoa, tát hoa*)

Người nào đó khuôn mặt tuần tú cười đến xuân về hoa nở, khiến ta nhìn thấy mà nổi bão.

“Lúc người mua sao không ăn đi a! Nói lại không phải đằng kia vẫn còn sao!”

Trên bàn rõ ràng còn một gói, đừng tưởng ta không phát hiện thấy.

(*vác đao* dừng cản ta, ta phải bỏ đôi cái đầu gỗ của tỷ ấy ra >”<>

Vẻ mặt hần càng lúc càng cổ quái, ho nhẹ mấy tiếng, mới nói: “Ta sao bỏ được...” Một câu còn chưa dứt lời, lại ho lên vài tiếng, lần này rõ ràng mang theo vẻ đau đớn.

Không đúng, hần như vậy rõ ràng là bị thương trong người. Ta bất chấp giữ thể diện gì đó, vội vàng kéo vạt áo của hần ra, bàn tay không nhịn được run lên.

“Thương thế của người... sao vẫn chưa khỏi...”

Đã hơn một tháng rồi, nếu như quả thật là ‘vết thương nhẹ’ như lúc ấy hần nói, đã phải sớm khỏi rồi mới đúng, có thể thấy được... có thể thấy được hần căn bản đã không nói thật cho ta biết.

Cũng phải... thương thế của hần như thế nào... dựa vào cái gì mà phải nói cho ta biết, chúng ta chẳng qua chỉ là... người qua đường bèo nước gặp nhau mà thôi...

“Xin lỗi, là ta lảm chuyện rồi, người không cần nói với ta...”

Bàn tay vừa buông vạt áo ra, bỗng dừng lại bị nắm lấy, cả người đã bị kéo vào trong lòng hần, phản ứng đầu tiên của ta chính là đẩy tên vô sỉ này ra, nhưng đầu ngón tay vươn ra lại đụng tới băng vải trắng... vết thương trên ngực hần... bàn tay lại không dám dùng sức, chỉ do dự một chút như vậy, cả cánh tay đã bị hần nắm chặt không thể động đậy.

“Người!”

Ta thật sự muốn đánh người rồi! Đinh đầu lại truyền đến thanh âm khàn khàn của hần.

“Ta sẽ không gạt cô điều gì, chỉ là... Cô hãy nghe ta nói hết... Được không?”

...

...

...

Ma xui quỷ khiến, ta cứ nhiên gật gật đầu.

“Ngày đó quả thực chỉ bị một vết thương nhẹ, điều dưỡng một thời gian như vậy, vốn dĩ đã sắp khỏi, mấy ngày trước lại có kẻ không biết trời cao đất rộng tới tìm chết. Khi ấy ta đang vội vã, không có tâm tư triền đầu cùng bọn chúng, liều mạng chịu một chưởng của gã đầu lĩnh, nhờ đó xử lý xong hết mọi chuyện rồi.

Lúc này mặc dù trông dọa người, nhưng chẳng qua chỉ là vết thương cũ vỡ ra một chút, cũng không đáng ngại.” Hấn ngừng lại một chút, lại nói: “Ta biết cô tất nhiên không tin, để ta cởi băng vải ra cho cô xem, được không?”

“Không cần!”

Ta vội vàng lắc đầu mãnh liệt, cho dù chỉ là vết thương bề ngoài, mỗi lần thay thuốc cũng đã rất đau rồi, huống chi là vết thương do bị kiếm đâm sâu vào tận ngực... Nghĩ cũng đã thấy đau rồi.

Bất quá, hấn vội vã cái gì a, không lẽ Bạch Đà sơn lại xảy ra chuyện gì? Nhớ rõ trong truyện không có đoạn này a...

(*hầm hừ* ca ấy còn vội cái gì được nữa chứ)

“Cô có biết mình bệnh mấy ngày rồi không?”

Ách... Chẳng lẽ không phải ta chỉ vừa ngủ một chút thôi sao? Nhưng nghe khẩu khí của hấn thì hình như không đơn giản như vậy, ta không chắc chắn đoán : “Hai ngày?”

Hấn thở dài.

“Từ lúc cô uống thứ thuốc lang băm kia tới giờ, đã qua năm ngày năm đêm, lúc ta tới đây đã là ngày thứ ba rồi, nếu không phải chưởng quầy nơi này hiểu chuyện, sớm thỉnh danh y tới chẩn trị, lại dùng nhân sâm...”

...

...

...

Nói thực ra... ta thật sự bị dọa.

Hôn mê năm ngày năm đêm, ở hiện đại có lẽ cũng đã được xếp vào mức bệnh tình nguy kịch rồi, ta cư nhiên còn sống, hơn nữa thân thể cũng không có vẻ gì là bệnh nặng cả, này... đây là công hiệu thần kỳ của nhân sâm bảo vật y học Trung Hoa sao? Hay là còn do nguyên nhân gì khác, tuy rằng ta không chắc chắn, nhưng...

“Chẳng lẽ người truyền nội lực... Ách...”

Ta do dự một chút, không biết ở trong tiểu thuyết võ hiệp nên dùng từ gì để hình dung hành động như vậy nữa, dù sao hành động “Bảo vệ tâm mạch” bình thường đều thực hiện khi bị người ta đánh trọng thương, ta chỉ sinh bệnh một chút, chắc không đến nỗi như vậy...

“Lúc cô bệnh, có khi nóng, có khi lạnh lạnh run, ta chỉ giúp cô điều tức thôi.”

Lấy trình độ hiểu biết thô thiển của ta mà nói, làm như vậy hình như cũng phải hao tổn không ít nội lực, lại nhìn tới sắc mặt hơi có chút tiêu tụy của hấn... Vốn tưởng là do hấn bị thương, kết quả vẫn là bị ta liên lụy sao?

“Xin lỗi...”

Cánh tay đang ôm ta đột nhiên căng cứng, hấn lập tức ngắt lời.

“Ngày ấy... Trong trang xác thực có chuyện quan trọng, nhất định phải tự ta tới giải quyết, vốn tưởng rằng chỉ mất chừng mười ngày, lại nhờ Hồng lão tiên bối cùng Hoàng cô nương chiếu cố cho cô, cho dù có người tới tìm cô gây chuyện cũng có thể bảo hộ cho cô...” Hấn đột nhiên ngừng lại, sau một lúc lâu, mới thần nhiên nói: “Ta luôn luôn tự phụ tính toán chu toàn, ai ngờ người tính chung quy không bằng trời tính, nếu nhìn thấy đóa châu hoa sớm hơn, nếu trên đường không bị... trì hoãn, cô cũng không đến mức bệnh nặng như vậy...”

Hốc mũi bỗng dưng đau xót.

Kỳ thật... đây hoàn toàn là chuyện của ta, kỳ thật... chẳng có nửa điểm liên quan gì tới hấn, kỳ thật... những chuyện này ta đều hiểu tới mức không thể hiểu hơn được nữa...

Nhưng cho dù lý trí kêu gào thế nào, thân thể lại giống như có ý chí của mình vậy, nói ra những lời khiến ta mất mặt vạn phần:

“Lúc có việc, rõ ràng người cũng chẳng ở đây...”

Hắn ngẩn ra, ta nhảy mắt thanh tỉnh lại, quả thực hận không thể lập tức chui xuống đất.

Vốn là hai người chẳng có liên quan gì, chỉ là thuận miệng nói một câu, ta có tư cách gì mà so đo... rõ ràng là biết...

Có thứ gì đó bất ngờ dâng lên trong mắt, không muốn bị hắn nhìn thấy dáng vẻ chật vật của mình, ta vung tay đẩy hắn, lại bị hắn nắm chặt không buông, trong thanh âm lại có ý vui mừng:

“Là ta không tốt, không nên tức giận với cô, hại cô khổ sở như vậy. Về sau... sẽ không như vậy nữa...” Hắn ngừng lại một chút, lại ôn nhu nói: “Về sau... Ta ngày ngày đều ở bên cạnh cô...”

“Ai muốn người ở bên cạnh...”

Không biết vì cái gì, nước mắt rơi càng nhiều, cố thể nào cũng không ngừng được, hoàn toàn không thể khống chế khóc nức nở không nói lên lời, những cảm xúc bị dồn nén trong lòng đã lâu, những áp lực rối rắm đã lâu, tựa hồ đều theo nước mắt tuôn ra, tiêu tán trong không khí... Trong trí nhớ, ta chưa bao giờ khóc đến thất thố như vậy trước mặt ai...

...

...

...

Mông lung, tựa hồ có người không ngừng thì thầm bên tai ...

...

...

...

“Ta chưa từng thích Hoàng cô nương, cũng không hề thích Mộc cô nương.”

“Trong lòng ta vẫn luôn chỉ có một người...”

“Nàng là công chúa cũng được, là dân chúng cũng được...”

“Đời này kiếp này... Ta đều sẽ không buông tay...”

...

...

...

Ấm áp mà... Ngọt ngào...

94. Q.4 - Chương 94: Thiên Tình

Ta tỉnh.

Sau đó, ta hóa đá rồi.

Trong một buổi sáng sớm trời trong nắng ấm, chim hót hoa thơm, phát hiện bên cạnh mình, không, là dưới thân mình cứ nhiên có người, vốn đã là một chuyện thực đáng sợ rồi.

Nhưng càng làm cho người ta bi phần hơn là phát hiện ra —— cứ nhiên ta mới chính là một kẻ sắc lang.

Thiếu chủ đại nhân thành thành thật thật nằm an phận, tay chân đều đặt ở những vị trí nên đặt, ngay cả một sợi tóc cũng không lệch chỗ, chính nhân quân tử đến mức không thể chính nhân quân tử hơn được nữa.

Trái lại ta, quả thực chính là bạch tuộc hóa thân, cả người cơ hồ đều áp lên người hấn còn chưa tính, bàn tay... bàn tay cơ nhiên còn thò vào trong quần áo hấn! =))

(rốt cuộc là làm sao mà mò vào được a...)

Ta... ta... ta... ta thật sự không biết hóa ra mình còn có bộ mặt đói khát không gì cản trở nổi như vậy a!

...

Đang cố gắng tự hỏi phải làm thế nào để thần không biết quỷ không hay rời khỏi hiện trường kiêm tiêu hủy chứng cứ phạm tội, ‘khối thịt’ dưới thân đột nhiên lại cử động, ta vội vàng nhắm mắt giả chết.

Có cái gì... Nhẹ nhàng chạm lên trán, ngừng lại một chút, sau đó... nghe được tiếng hô hấp của người nào đó thực rõ ràng.

Cách một lớp vải mỏng manh, có thể cảm giác được rất rõ độ ẩm của cơ thể, lồng ngực hơi hơi phập phồng, ngay cả tiếng tim đập cũng đều nghe được rõ ràng... Không biết tại sao, mặt lập tức nóng lên.

Ta nghĩ chắc ta không thể giả bộ nổi nữa.

...

Đỉnh đầu truyền đến tiếng thở dài của người kia, thần nhiên nói: “Thì ra nàng... Thích ở phía trên, hiện tại ta nhớ kỹ rồi.” (=)) cảm thú a cảm thú, giờ thì lộ đuôi ra rồi a)

Hấn quả thực là ‘không lưu manh sẽ chết’ sao? Ta không thể nhịn được nữa đạp hấn một cước.

“Huynh mới thích ở phía trên ấy!” Cả nhà huynh đều thích ở phía trên...

...

...

...

Ách? Lời này nghe qua có vẻ... có chút... vấn đề...

Người bên dưới lại càng cười đến xuân ý dạt dào, nhìn ta một lúc lâu, mới cố ý kéo dài âm điệu nói: “Chuyện đó... Ta đương nhiên phải làm... Nhưng cũng tùy vào nàng thích mới được.”

=.= Ta muốn đá bay hấn, thật sự!

Không biết tại sao, cánh tay vừa nâng lên lại cảm thấy bủn rủn, rốt cuộc không chống đỡ nổi, nếu không phải người nào đó đúng lúc đâm đường đệm giảm xóc, đại khái ta sẽ lập tức đập đầu xuống giường rồi.

Ta biết mình vẫn còn đang bệnh, nhưng mà... đến mức như vậy thì không khỏi quá khoa trương đi...

Tuy rằng biết rõ với tư thế hiện tại không thể nhìn thấy vẻ mặt của hấn, nhưng lại vẫn theo thói quen ngẩng đầu nhìn về phía hấn.

“Ta đây là làm sao vậy?”

Bàn tay đang nhẹ nhàng vuốt về tóc ta hơi dừng lại một chút, mới nghe thấy thanh âm hấn dường như không có việc gì vang lên.

“Đại phu nói... Nàng là do nổi lòng tích tụ, lại bị phong hàn xâm nhập, ngày ấy lại bị lang băm kê một đơn thuốc bậy bạ, nếu không phải trong cơ thể có nội lực của Lý tiên bối bảo hộ...” Hấn ngừng lại một chút, lại ôn nhu nói: “Hiện giờ... Nàng nên giữ tâm tình thoải mái để điều dưỡng mới được.”

Có một số việc, hấn không nói nhất định là có lý do của hấn, cũng như ta luôn luôn lảng tránh đề cập tới một số việc, cho nên ——

“... Ừm.”

Chỉ là ta không dự đoán được, lần này thời gian “điều dưỡng” còn lâu hơn so với ở cũ, đợi cho tới lúc Âu Dương thiếu chủ rốt cục mở lòng từ bi cho phép ta xuống giường, cảnh vật bên ngoài đã là mùa hè rồi.

Cho dù trời sinh không phải là một kẻ hiếu động, nhưng ta thực sự cũng rất muốn được ra ngoài đi dạo rồi, bởi vậy đối với chuyện này, ta vốn là nhảy nhót chờ mong vô cùng, nhưng mà bầu trời không thể thiếu gió mưa, nhân sinh khó tránh khỏi gặp khúc chiết...

T.T

“Khụ khụ... Cái kia...” Trên mặt người nào đó phá lệ xuất hiện một loại biểu tình có thể gọi là xấu hổ, “Thúc phụ đã đến trong thành rồi...”

Trong nháy mắt nghe thấy câu đó, trong đầu ta liên tiếp hiện lên đẳng thức:

Thúc phụ nhà hần = Tây độc Âu Dương Phong = Boss phản diện số một = tâm ngoan thủ lạt + xuống tay ngoan độc + thành phủ thâm trầm + sớm có tiền oán (chuyện Lý Lưu Phong trước kia) + chột dạ khó hiểu (ách, vì sao ta phải chột dạ?)...

...

...

...

Ta không nhận được rung mình một cái, sau đó quyết định thật nhanh ngã đầu nằm xuống, sạch sẽ lưu loát lăn một vòng vào trong giường, kéo chăn che kín đầu:

“Ta cảm thấy ta vẫn cần phải điều dưỡng thêm vài ngày mới được... Thật sự!”

Lặng ngắt như tờ một lát, có người bắt đầu động thủ túm lấy chăn của ta, ta liền chết ôm lấy không chịu buông tay:

“Ta đau đầu, đau chân, đau toàn thân, không có nửa điểm khí lực... Ta không thể ra ngoài được!”

Người bên ngoài đã có điểm nghiêng răng nghiêng lợi, “Không có khí lực mà lại có thể ôm chặt như vậy sao!”

Ta bắt giác buông lỏng tay, sau đó nháy mắt trên người nhẹ bẫng, trước mắt sáng ngời... đã bị bức thấy ánh sáng mặt trời rồi.

“Khụ khụ, cái kia...” Nhìn gương mặt tuần tú phóng đại trước mắt, ta cười gượng hai tiếng, ngượng ngùng bổ sung, “Huynh xem này không phải là không có khí lực rồi sao...”

Âu Dương thiếu chủ nhú mày, cũng không nói gì, chỉ tựa tiểu phi tiểu nhim ta, khiến ta run sợ trong lòng.

Lần trước lúc ta đổ thuốc ra ngoài cửa sổ bị hần phát hiện, lúc ta kiên quyết không chịu ăn cái thứ ‘thực phẩm bổ dưỡng’ có hình dạng khả nghi... Về mặt hần đều là thể này, hậu quả tiếp theo có thể nói là vô cùng ‘thảm thiết’.

“Ta thật sự không muốn đi...” Ta chớp chớp mắt, cố gắng tỏ vẻ đáng thương, “Ta sợ...”

Đây là nói thật.

Không biết có phải là do bóng ma thời thơ ấu hay không, tóm lại từ lúc ta còn là một tiểu Loli hàng thật giá thật, sau lần đầu tiên thức đêm xem Anh Hùng Xạ Điêu, trong một thời gian rất dài, buổi tối nếu gặp ác mộng, nội dung nhất định là bị một đàn rắn độc vô biên vô hạn đuổi theo, giữa đàn rắn còn có một người đàn ông trung niên gương mặt mơ hồ, tay cầm xà trượng, ngựa mặt cuồng tiếu ing~... Ta một mực cho rằng kẻ đó chính là họ Âu Dương tên Phong đại danh鼎鼎鼎鼎...

Cho nên mới nói, nếu ở trong thế giới này có một nhân vật nổi danh nào mà đánh chết ta cũng không muốn gặp, vậy thì nhất định chính là Âu Dương Phong rồi.

Nhưng mà hiện tại...

“Nàng...” Âu Dương thiếu chủ một tay bóp trán, thoát nhìn có vẻ vô cùng bất đắc dĩ, “Thôi, nàng cũng biết ta cũng sẽ không bức nàng...” Hắn thở dài, lại không nói thêm gì nữa, ngừng lại một lúc lâu mới lại nói: “... Nếu nàng không muốn, không gặp là được.”

Ta nửa quỳ trên giường, không nhìn thấy rõ vẻ mặt hắn, chỉ là thanh âm kia nghe qua không biết tại sao lại có chút cô đơn, trong lòng không khỏi cảm thấy áy náy, không cần nghĩ ngợi đưa tay giữ chặt ống tay áo của hắn, nhất thời lại không biết nói thế là tốt hay không nữa, lôi kéo nửa ngày mới thốt ra một câu:

“Được rồi...”

Hắn quay lại nhìn ta, “Thật sao?”

Ta cắn răng một cái, “Thật sự!”

“Không hối hận?”

“Không hối hận...”

“Ta thấy nàng hơn phân nửa là còn có chút miễn cưỡng, không bằng...”

Hắn hơi dừng lại, dường như đang lo lắng điều gì, ta vội vàng phát cờ tỏ rõ lập trường:

“Không miễn cưỡng, không miễn cưỡng, một chút cũng không miễn cưỡng, kỳ thật ta ngưỡng mộ thúc phụ đại nhân nhà huynh đã rất lâu rồi, có thể gặp mặt một lần thật sự là tam sinh hữu hạnh, cửu tộc đồng huy, ngũ tạng câu đốt, lục thần bất an...”

...

...

...

Âu Dương thiếu chủ ngẩn ra, mới dở khóc dở cười nói: “Như vậy... việc này cứ quyết định như vậy?”

Ta mãnh liệt gật đầu tỏ vẻ tán thành. (= = lại sập bẫy, khổ nhục kế quả nhiên có hiệu quả)

Dừng lại một chút, hắn lại nhú mày nói: “Nàng... ngưỡng mộ thúc phụ làm chi?”

“...”

Người ta tốt xấu gì cũng là một trong ‘Ngũ Tuyệt’ a, không ngưỡng mộ y chẳng lẽ ngưỡng mộ huynh chắc... Nhưng mà lúc đọc truyện, ta cũng không có nửa điểm suy nghĩ này a.

“... Thôi.” Hắn có vẻ vô cùng đau đầu, “Ta liên hệ với thúc phụ trước...”

Nhìn bóng dáng hắn cầm bút viết giấy trước cửa sổ, không biết vì sao trong lòng có chút khó chịu.

Lén lút tới gần, lặng lẽ kéo lấy góc áo người nào đó bắt đầu ác ý vò nắn, tâm tình hắn có vẻ vô cùng tốt, cười dài để kệ ta chà đạp một lúc lâu, tới tận khi con bồ câu đưa tin cất cánh, mới quay người lại nhu nhu tóc ta.

“Chỉ là gặp mặt một chút thôi, đừng sợ.” Ngừng lại một chút, lại ôn nhu nói, “... Có ta ở đây, không cần lo lắng.”

Mặt ta hơi nóng lên, ngượng ngùng buông tay, bối rối nói: “Huynh... quần áo của huynh giờ không thể mặc ra ngoài được rồi.” Đều bị ta nhu thành dưa muối rồi.

Hắn lơ đãng gật gù đầu, trầm ngâm một lát, đột nhiên khẽ nở nụ cười, “Đúng là như thế...”

—— Trong nháy mắt, ta có dự cảm điềm xấu.

Sau một lát, trong phòng tạm thời chỉ còn một mình ta, trên giường đặt hai bộ y phục nữ.

Một xanh, một trắng.

Tính chất kiểu dáng thật ra giống hệt nhau, ngay cả vị trí hoa văn ẩn hiện trên áo cũng không hề khác biệt gì.

Nghĩ cũng không cần nghĩ, trực tiếp cầm lấy bộ y phục màu xanh, vòng ra phía sau bình phong thay đồ.

Hừ hừ, ta không thèm mặc cùng một màu sắc với hần!

Vừa mới thất xong đai lưng, cửa liền ‘chi nha’ một tiếng mở ra.

Người này vì sao mỗi lần đều tính thời gian chuẩn như vậy, nếu không phải thời đại không đúng, ta nhất định sẽ nghĩ hần có gắn camera theo dõi gì đó. Vừa oán thầm vừa cầm giận đi ra ngoài, vừa nhấc đầu...

Nhất thời tim đập loạn vài nhịp.

Ta vẫn biết hần mặc bạch y rất dễ nhìn, không nghĩ tới mặc thanh y cũng có thể xuất sắc như vậy.

Tuy rằng vẫn là ‘thể giai công tử anh tuấn’, nhưng mà... Ta quả thực không có sức chống cự đối với loại tạo hình phong tư tuấn tú, ung dung tiêu sái này...

Nước miếng ینگ

Hoa si ینگ

...

...

...

Bất quá, hần không có chuyện gì, sao đột nhiên lại phải thay quần áo ra dọa người như vậy?

Liếc mắt một cái thoáng nhìn đến ống tay áo của chính mình, “Huynh... huynh... huynh cố ý...”

Hần cười đến mặt mày loạn loạn gật gật đầu.

Thẹn quá thành giận chà chà chân, ta lại cầm bộ y phục màu trắng đi về phía bình phong, đi được hai bước cũng không thấy hần có động tĩnh gì, cảm thấy không khỏi có điểm buồn bực, quay đầu nhìn hần, lại thấy hần phe phẩy chiết phiến, cười dài nói:

“Mặc bộ nào là tùy ở nàng, chỉ là, cuối cùng ta vẫn có thể xứng đôi...”

Người này thật sự là... Ta cần rằng cố gắng không để ý tới hần.

Dư quang khóe mắt lại thấy có người chậm rãi đi tới, càng lúc càng gần, gần đến có cảm giác như sắp đụng phải, gần đến mức cơ hồ ngay cả tiếng hô hấp cũng đều có thể nghe được rõ ràng... Trái tim không tự chủ được đập mau hơn.

Tóc ở bên tai nhẹ nhàng bị vén lên, tiếp theo có cái gì đó... được cài lên tóc cực kỳ cẩn thận.

Ta ngẩn ra, đưa tay muốn sờ xem, lại bị hần nắm lấy không chịu buông. Hơi thở ấm áp hừ hừ bên tai, hần cúi đầu nói khẽ:

“Lần này... không được trả châu hoa lại cho ta đâu đấy...”

95. Q.4 - Chương 95: Gặp Âu Dương Phong

Một con bồ câu trắng như tuyết từ ngoài cửa sổ nghiêng ngả lao đảo bay vào, lấy một loại tư thái sức cùng lực kiệt ngã xuống mặt bàn.

Âu Dương thiếu chủ bình tĩnh dị thường cởi cuộn thư dưới chân nó, mở ra xem.

Ta tròn mắt hữu thần lấy ngón tay chọc chọc con bồ câu đang phơi bụng nhìn trời kia, nó khẽ run rẩy, vẫn nhúc nhích được.

Hoàn hảo... Xem ra vẫn còn sống... Vừa rồi ta đã nghĩ rằng nó bị hai cha con họ Âu Dương kia bức đến chết mệt rồi chứ.

Không phải chỉ là quyết định thời gian địa điểm gặp mặt thôi sao, cần hai người bọn họ gửi thư tới tới lui lui hơn mười lần sao... Hay là vẫn còn nguyên nhân đặc biệt gì bên trong mà ta không biết đây?

Ách... Liếc mắt nhìn Âu Dương thiếu chủ đang chăm chú đọc tin tức, ta xoay người ôm con bò câu đáng thương lên, đang định đưa nó về ổ ở phía hậu viện nghỉ ngơi cho lại sức, vừa mới đi được hai bước đã bị người ta chặn đường bắt lại.

“Muốn đi đâu?”

Ngữ khí thiếu chủ đại nhân nghe qua có vẻ không tốt, ta vội vàng giơ con bò câu trong tay lên thanh minh, “Ta đưa nó trở về...”

“Không cần.” Hắn quét mắt liếc nó một cái, “Con súc sinh này chuyên dùng mảnh lời, đang giả chết thôi...”

Lời còn chưa dứt, tựa hồ để chứng minh lời hắn nói vô cùng chính xác, con bò câu trong tình trạng hấp hối đang nằm trong lòng bàn tay ta nháy mắt vỗ cánh bay lên, tinh thần phấn chấn xoay hai vòng nữa trong phòng mới bay ra cửa sổ, phi thẳng về phía hậu viện.

...

...

...

Bà nó! Chim chóc ở Bạch Đà sơn quả nhiên không phải bình thường!

Ta tức giận bất bình trừng mắt nhìn Âu Dương thiếu chủ, hắn làm như không nhận thấy, bàn tay lại càng nắm chặt.

“Tại sao... Lại xa cách ta như vậy rồi?”

Ngắn ra một lúc ta mới hiểu được hắn đang nói cái gì, không khỏi có điểm chột dạ cúi đầu, tựa hồ vẫn có thể cảm giác được có tầm mắt sáng quắc chăm chú nhìn vào mình.

Sau một lúc lâu, hắn mới thở dài, từ từ nói: “Thúc phụ ở đỉnh Lịch Sơn chờ chúng ta.”

Lịch Sơn cách khách sạn ước chừng ba mươi dặm, chúng ta lại chỉ mất nửa canh giờ là tới —— đương nhiên này không phải là dựa vào bản lĩnh của ta.

Mất thấy đỉnh núi đã gần trong gang tấc, Âu Dương thiếu chủ mới thả ta xuống, quãng đường núi dài như vậy, sắc mặt hắn lại chỉ hơi hơi phiếm hồng mà thôi, hô hấp cũng chỉ thoáng dồn dập hơn một chút so với bình thường. Tuy rằng không phải người trong võ lâm, nhưng tổng cảm thấy võ công của người này... tựa hồ cũng không phải chỉ thuộc hàng thứ hai như trong sách viết a.

“Là có chỗ nào không thoải mái?”

Ta vội vàng lắc đầu.

Hắn đưa tay giúp ta kéo lại vạt áo, mới thấp giọng nói: “Vậy sao mặt lại hồng như vậy?” Dừng một chút lại cười nói: “Không lẽ là do mới vừa rồi...”

(*cần khăn* vừa rồi hai người đã làm gì, ca làm ơn nói rõ ra một chút chứ)

Ta đập hấn hấn một cước, phần nộ tự mình đi trước, phía sau truyền đến tiếng cười khê của người nào đó... Trên mặt lại càng nóng.

Trời xanh mây trắng, gió nhẹ rừng yên.

Thương tùng thúy bách, có người mặc bạch y khoanh tay mà đứng, chỉ cần một bóng dáng, cùng một khí thế uyên đình nhạc trì, không giận mà uy —— đã đủ cho ta thấy thế nào gọi là ‘phong phạm cao thủ’ rồi!

(uyên đình nhạc trì: thâm trầm như vực sâu, vững vàng như núi cao)

So với vị Hồng Thất Công động kinh kia, thực hiển nhiên vị trước mắt đây mới không thẹn với danh hiệu ‘Ngũ Tuyệt’ a.

Mà khi vị võ lâm cao thủ này chậm rãi xoay người lại, rốt cục ta đã biết bộ dạng tuần tú của Âu Dương thiếu chủ là kẻ thừa từ ai rồi.

Bỏ qua sự khác biệt về tuổi tác, vị lớn tuổi kia, ngũ quan càng thâm thúy hơn một chút, ngay cả con mắt cũng hơi hơi xanh biếc, ở hiện đại thì nhất định là con lai tiêu chuẩn, hơn nữa lại còn mang toàn những nét đẹp. Dáng vẻ Âu Dương thiếu chủ nhu hòa hơn rất nhiều, đại khái là do tiến thêm một bước pha trộn huyết thống người da vàng... Ồ, mắt hoa đào chẳng lẽ là di truyền từ mẹ hử...

Tuy rằng nhiều năm qua ta luôn nhiệt tình yêu thích những kẻ hỗn huyết dễ nhìn, nhưng dường như người nào đó nhìn vẫn thuận mắt hơn một chút.

...

...

...

Nói lại, diện mạo này nhìn thế nào cũng thấy là hai cha con, còn giống hơn rất nhiều so với cặp cha con hồ tiểu vương gia cùng Hoàn Nhan Hồng Liệt, nhiều năm như vậy, thật sự không có ai nghĩ tới điều đó sao?

...

...

...

Ta còn đang phân tích tình trạng theo sinh vật học, xã hội học cùng với tâm lý học, Âu Dương thiếu chủ đã tiến lên trước vài bước, chấp tay nói: “Thúc phụ.”

—— lại chặn đứng tầm mắt của ta mới chết chứ.

Sau một lúc lâu, mới nghe thấy có người “Ừm” một tiếng, thanh âm kia cực giàu từ tính... Ách, giọng nói của Âu Dương Phong khi ở sơn cốc nghe được dường như hoàn toàn khác biệt, chẳng lẽ còn có người thứ tư nào ở đây sao?

Ta đang định từ sau lưng Âu Dương thiếu chủ thò mặt ra ngoài thăm dò tình hình, lại bị hất duỗi tay kéo lại.

Thiếu chủ đại nhân đương nhiên không cần sợ cha hử, nhưng mà ta sợ...

Bỏ qua bóng ma thơ ấu không nói, trong nguyên tác, Giang Nam thất quái cuối cùng chết dưới tay Âu Dương Phong, chuyện này thủy chung vẫn luôn khiến ta cảm thấy bất an.

Bạch Đà sơn cùng Giang Nam thất quái không có ân oán cũ gì, điểm ấy ta thực khẳng định, cho dù bởi vì chuyện ta bị bắt đi đã từng có hiểu lầm (← làm sao lại thành hiểu lầm rồi a), hiện tại cũng đã giải khai.

Hơn nữa mặc kệ nói như thế nào... Âu Dương thiếu chủ hơn phân nửa là sẽ không đùa giỡn Mục cô nương nữa rồi, cũng sẽ không bị tiểu vương gia ột thương chọc chết, tiểu vương gia cũng sẽ không có cơ hội bày cho Âu Dương Phong chủ ý giả họa cho Đông Tà nữa, cho dù muốn cướp Cửu Âm Chân Kinh cũng là chuyện của Ngũ Tuyệt bọn họ, cho dù thế nào cũng không thể kéo những cao thủ hàng thứ ba thứ tư như Giang Nam thất quái vào.

Huống chi ta còn từng giả thần giả quỷ dận dò Giang Nam thất quái tuyệt đối không được đi Đào Hoa đảo, ách, theo ta thấy, rượu mừng của Quách đại hiệp cùng Hoàng cô nương hơn phân nửa sẽ tổ chức ở Tương Dương, có đi hay không cũng không ảnh hưởng gì lớn tới đôi vợ chồng son này...

Cho nên cho dù nghĩ như thế nào, hử là Giang Nam thất quái cũng sẽ không xảy ra chuyện gì mới đúng.

Chỉ là mỗi lần nghĩ đến tình tiết trong sách, trong lòng vẫn khó tránh khỏi có điểm bất an không yên, bảo hiểm luôn chê ít, tìm cách thân cận Âu Dương Phong xem ra luôn an toàn...

(yên chí, yên chí, tỷ sẽ thân tới mức không thể thân hơn được nữa a~)

Y vào việc Tây Độc không nhìn thấy động tác nhỏ của ta, ta nhắm vào chỗ thịt mềm bên hông người nào đó nhéo mạnh một phen, thừa dịp hấn sừng sốt chui ra ngoài.

Hành lễ đúng mực, “Âu Dương tiên sinh.” Nhân tiện liếc mắt nhìn bốn phía một lượt, không thấy có người khác a...

“Ngay cả chuyện này Lý Lưu Phong cũng chưa từng nói với người sao?”

Yên lặng một lát, một giọng nói già nua thô dất bỗng vang lên trên đỉnh đầu, dọa ta giật mình, trước mắt lại vẫn chỉ có một mình Âu Dương Phong.

Y cau mày nhìn ta, ánh mắt lại quét về phía người bên cạnh ta, hừ lạnh một tiếng nói: “Chỉ là thủ pháp vận khí bức thanh, để cho Khắc nhi truyền cho người cũng được.” Thanh âm đã khôi phục về từ tính dễ nghe như trước.

Lúc y nói những lời này, hoàn toàn không nhìn ta, ta nhất thời không biết có nên lên tiếng hay không, đành phải quay đầu nhìn Âu Dương thiếu chủ, hấn lại cười đến cảnh xuân sáng lạn chấp tay nói: “Đa tạ thúc phụ thành toàn.”

Cái gì thành toàn? Thành toàn cái gì...

Âu Dương Phong lại mở miệng, lần này không thể nghi ngờ gì, đích thực là nói với ta.

“Đưa tay.”

Ngữ khí tuy rằng xem như hòa ái, nhưng ta lại không nhịn được run lên run lên.

Từ xưa y độc chẳng phân biệt nhà, người tình thông độc thuật dù nhiều dù ít gì cũng hiểu được y thuật.

Cho nên... Ta có thể coi hành động lấy ba đầu ngón tay đặt ở mạch môn của ta hơn nửa thỉnh thoảng ấn nhẹ hai cái này của Âu Dương Phong lúc này xem như là... bắt mạch?

Y chẩn mạch, sắc mặt càng ngày càng đen, khiến cho ta cũng càng ngày càng không yên, nói chưa tới hai câu liền bắt mạch, chẳng lẽ ta thật sự trúng kỳ độc gì? Liếc trộm Âu Dương thiếu chủ đang đứng một bên nhìn, hấn mỉm cười lắc lắc đầu với ta.

Không biết vì sao, trong lòng lập tức trấn định rất nhiều.

Sau một lúc lâu, Âu Dương Phong mới buông tay, trầm ngâm một lát, ngẩng đầu nhìn Âu Dương thiếu chủ, lấy một loại khẩu khí hơi trách cứ nói: “... Sao còn không có?”

Cái gì còn không có?

“Khụ khụ...” Âu Dương thiếu chủ ở bên cạnh đột nhiên mãnh liệt ho lên, lần này dường như không phải giả bộ, nhìn hấn ngay cả mặt cũng đỏ bừng, xem ra là thật sự bị sắc cái gì đó... Ta không nhịn được đưa tay vỗ vỗ lưng giúp hấn.

Âu Dương Phong có vẻ bình tĩnh hơn, chỉ nhú mày, lại nói: “Tay chân quá chậm rồi.”

Cái gì... Tay chân?

Âu Dương thiếu chủ cười khổ nói: “Thúc phụ, việc này thực không dám nhọc người phải quan tâm.”

Âu Dương Phong hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt chỉ tiếc rên sắt không thành thép, “Cần ta phải... lưu chút được cho cháu không?”

Âu Dương thiếu chủ không để ý một chút, lại càng ho tới kinh thiên quỷ khiếp...

...

...

...

Hai cha con này một hồi một ho nửa ngày, rốt cuộc đang nói cái gì vậy?

T.T

Ngộ tính của ta sao lại kém như vậy chứ... = =

Âu Dương thiếu chủ khó khăn lắm mới dừng ho được, Âu Dương Phong lại mở miệng rồi, lần này cũng là nói với ta.

“Phái Tiêu Dao từ sau nội loạn hơn trăm năm trước, liền phân ra hai chi Hoa Gian cùng Cách Kinh, nội lực trên người người là do Lý Lưu Phong truyền lại, tất đi theo con đường Hoa Gian...” Y liếc mắt nhìn Âu Dương thiếu chủ một cái, “Tiểu tử này lại lo lắng, muốn ta tới xem thế nào.”

Âu Dương thiếu chủ khẽ nhúc nhích môi, lại không nói chuyện.

Âu Dương Phong lật cổ tay, trong tay y xuất hiện hai cuốn sách mỏng manh, cũng không biết trước đó y giấu ở chỗ nào. “Đã là mạch Hoa Gian, hai lộ công phu này cực thích hợp cho người tu tập, nếu có chỗ nào không rõ thì hỏi Khắc nhi.”

Y phát tay, hai quyển sách kia liền chậm rãi bay lại, nhẹ nhàng vừa lúc rơi xuống tay ta, khoảng cách lực đạo không sai chút nào, quả nhiên là cao thủ a...

Nhận thứ gì của người ta, đương nhiên phải cảm ơn.

“Đa tạ...”

Vừa mới nói được nửa câu, liền cảm thấy sau lưng hình như bị đẩy khẽ, không tự chủ được tiến lên phía trước hai bước, cơ hồ trong lúc đó, bên tai vang lên một thanh âm ôn nhu: “Gọi thúc công.”

Ta theo bản năng liền nói theo, “... Thúc công.”

Lời vừa ra khỏi miệng ta liền hận không thể đập chết tên Âu Dương Khắc hỗn đản này, chiếm tiện nghi cũng vừa phải thôi chứ, hắn kêu “Thúc phụ”, ta kêu “Thúc công”, vô duyên vô cớ thành ra đồng lứa với hắn a!

Nhưng mà... Có cho ta thêm mười lá gan nữa, ta cũng không dám đập thẳng cháu bảo bối của Tây Độc trước mặt y.

Bà nó chứ, lát nữa về sẽ tìm hắn tính sổ!

Hung tợn trừng mắt nhìn người nào đó một cái, hắn lại cười đến sáng lạn như hoa, không, giống hồ ly... Lại liếc trộm Âu Dương Phong, vẻ mặt y tựa hồ cũng có chút sung sướng... Được rồi, ít nhất cũng không chọc tới vị không nên chọc này...

Hai cha con kia còn mắt đi mày lại không biết có ý gì, hơn phân nửa sẽ không chú ý tới ta, ừm... Vừa lúc rảnh rồi, ta liếc mắt nhìn xem hai quyển sách này tên là gì...

...

...

...

Ta đương nhiên biết bí kíp tùy tùy tiện tiện cũng có thể tặng không thể là ‘Cáp Mô Công’ trấn trang chi bảo của Bạch Đà sơn, nhưng khi nhìn thấy ngoài bìa viết bốn chữ to rồng bay phượng múa “Lăng Ba Vi Bộ”, trong nháy mắt vẫn không nhận được nước mắt đầy mắt.

Quả nhiên Anh Hùng Xạ Điêu vĩnh viễn cũng không thể ly khai bóng dáng Thiên Long Bát Bộ, đây đúng là ‘Lăng Ba Vi Bộ’, tuyệt chiêu chạy trốn chết của Đoàn Dự, nói vậy quyển tiếp theo chẳng lẽ lại là ‘Bắc Minh Thần Công’...

Ta lập tức mở quyển sách kế tiếp, sau đó hóa đá tại chỗ...

96. Q.4 - Chương 96: Quỷ Hoa Bảo Điển

Một trận gió núi không biết từ nơi nào thổi tới, khá là hợp thời thổi loạn từng trang sách, trên bìa sách màu vàng viết rõ ràng bốn chữ to khiến cho người ta có muốn không nhìn cũng không được —— Quỷ! Hoa! Bảo! Điển!

Này... này... này chẳng phải là bí kíp thái giám trong truyền thuyết sao?

Hình ảnh Đông Phương ca ca cầm tú hoa châm trong tay quay đầu cười quỷ rởn rợn qua trong mắt ta, ta rùng mình một cái, không kịp nghĩ ngợi, lập tức nhéo người nào đó một phen.

“Huynh... huynh không có tự cung đấy chứ?” =))))

“Lạch cạch” một tiếng, chiết phiến trên tay Âu Dương thiếu chủ rơi xuống đất.

“Rắc” một tiếng, nhánh cây trong tay Âu Dương Phong bị bẻ làm hai đoạn.

...

...

...

Gió núi sù sù thổi, giữa mùa hè mà đột nhiên ta lại có cảm giác... thật lạnh.

Một giây sau... Núi lửa bạo phát.

“Ai nói với nàng ta tự cung?!”

Âu Dương thiếu chủ thở hổn hển giờ chân nhấc tay, dáng vẻ này vẫn là lần đầu tiên ta nhìn thấy, ta không nhận được rụt lui cổ, muốn chui ra phía sau lưng hấn tránh đầu sóng ngọn gió, lại bị hấn lôi ra, tiếp theo rống:

“Nàng... nàng cứ nhiên... Nàng sao có thể không biết!”

Ách... Cái kia...

Tuy rằng xem qua không ít tranh ảnh cùng ‘phim tình cảm’, nhưng đời trước cộng đời này thực sự ta chưa từng thấy... rõ ràng!

Nhưng nếu nói tới một người cụ thể, trong lúc gì gì đó, sinh ra phản ứng gì gì đó... Tỷ như mới vừa rồi khi lên núi... Hiển nhiên đủ để chứng minh cơ năng sinh lý của hấn không có vấn đề gì... Ách, phải nói là hoàn toàn không có vấn đề gì đi...

(*cẩn thận* rốt cuộc lúc lên núi đã xảy ra chuyện gì, hai người làm ơn đừng có mập mờ như vậy được không)

Cho nên căn bản chỉ là do ta suy nghĩ quá nhiều thôi, hay là... người luyện Quỷ Hoa Bảo Điển... là cha hấn? =)))

Liếc mắt nhìn lão soái ca hỗn huyết đứng một bên miễn cưỡng mỉm cười, ta không nhận được lại rùng mình một cái.

(má ơi, chết mất =)) tỷ làm ơn đừng liếc nữa)

Mắt thấy dáng vẻ người nào đó tôn nghiêm nam tính chịu nhục, không nói đến tội cùng thế không bỏ qua, ta chỉ đành giờ quyển sách thật cao, tránh mặt phía sau bìa sách có tạt giạt mình lấp bắp:

“Này... Quỷ Hoa Bảo Điển này...không phải là ‘muốn luyện thần công, dẫn đạo tự cung’ sao...”

Không dám nói ra miệng là —— cái thứ này cho ta làm gì? Phải biết rằng cho dù ta có muốn luyện, cũng không có cái gì để mà ‘cung’ a! =))))

...

...

...

Một mảnh yên tĩnh, gió núi lại lần nữa sưu sưu thổi qua bên người, thực... lạnh...

Thanh âm nhàn nhã của Âu Dương Phong vang lên đúng lúc.

“Quỳ Hoa Bảo Điển này vốn là võ công của một vị tiền bối Tiêu Dao phái tên là Lý Quỳ Hoa hơn trăm năm trước đã nghĩ ra.”

Ta tròn mắt hữu thần ngẩng đầu lên, muốn tìm dấu hiệu nói dối trên mặt y, kết quả không có... Không chỉ có thể, vẻ mặt y xa xăm nói: “Nghe nói tỷ muội song sinh của vị này cũng sáng chế ra một bộ võ công, tên là Cúc Hoa Bảo Điển, đáng tiếc thất truyền đã lâu.”

... Ta hoàn toàn đại ra.

Lý Quỳ Hoa cùng Lý Cúc Hoa, hai cái tên này rốt cuộc là loại cha mẹ nào mới có thể đặt ra được a! =)))

Âu Dương Phong lại bổ sung một câu: “Quyển sách này mặc dù không phải võ công khắc địch, nhưng nếu tập luyện thường xuyên, nghe nói có tác dụng trú nham dưỡng sinh cực kỳ hữu hiệu đối với nữ tử.”

O()o Hoa ra Quỳ Hoa Bảo Điển = Mỹ dung thánh kinh?

Ta nói, này quả thực là một thế giới thần quang chiếu rọi đi, nhất định là như vậy! ! !

“Tranh nhi, người nghe được từ đâu...” Âu Dương Phong chần chờ một chút, đại khái chúng ta không quá thân quen, y ngưỡng ngùng nhắc lại vấn đề ‘tự cung’ trước mặt ta, liền hàm hồ cho qua, “... lời đồn đại kia?”

Ta không có can đảm nói dối trước mặt Tây Độc, cho nên quyết định thành thực trả lời vấn đề này.

“Là Kim Dung nói!”

Âu Dương Phong rõ ràng hơi sững sốt, mới nhú mày nói: “Kim Dung này... là người thế nào?”

“Y là một... tiên sinh kể chuyện.”

T.T Kim lão gia tử, tiểu nhân thực xin lỗi ngài.

Đổ tất cả mọi chuyện lên đầu Kim lão gia tử, vấn đề này thật ra ta đã suy nghĩ tới rất lâu rồi.

Tuy rằng đã cố gắng cẩn thận hết sức rồi, nhưng tiềm thức con người quả thực quá mức mạnh mẽ, ta thật sự không thể cam đoan mình tuyệt đối sẽ không để lộ chuyện gì, tỷ như chuyện Quỳ Hoa Bảo Điển lần này.

Lúc ở đại mạc, ý vào sự khác biệt rất lớn giữa phong tục Mông – Hán, bình thường đều lôi nhị sư phụ ra làm lá chắn. Nhưng nếu ngày nào đó thật sự bởi vì loại chuyện này mà bay tới tên bắn lén, chẳng lẽ lại muốn nhị sư phụ cũng chắn cho ta sao?

(Ở thành Gia Hưng, Chu Thông đột nhiên hắt xì một cái...)

Nói lại, ta biết tất cả mọi chuyện cũng là từ tiểu thuyết của Kim lão gia tử, nói như vậy ít nhất cũng có thể khiến ta thần nhiên mà đối diện với chính mình... cùng với người nào đó...

Tóm lại, cuối cùng Kim lão gia tử bị ta miêu tả thành một vị tiên sinh kể chuyện uyên bác hiểu nhiều biết rộng, thi nhiều không đỡ, có tài mà không gặp thời..., hơn nữa đặc biệt cường điệu ta cùng lão nhân gia người chỉ là bèo nước gặp nhau, vội vàng chia tay, đừng hy vọng ta có thể đi khắp ngõ ngách thế giới mà đào y ra được.

Chính đang nói tới mức nước miếng tung bay, Âu Dương thiếu chủ thành linh hỏi một câu, “Lần trước nàng nói chuyện A Chu cô nương, cũng là người này nói lại sao?”

“... Ừm.”

Âu Dương thiếu chủ có chút suy nghĩ gật gật đầu.

Nhìn hẩn như vậy, ta nhìn nửa ngày, rốt cuộc vẫn không nhìn được làm bầm một câu, “Vẫn còn nhớ rõ A Chu cô nương à...”

Ta thề là ta đã nói rất nhỏ rồi, nhưng mà không biết vì sao, bị người nào đó tựa tiểu phi tiểu liễu liếc mắt nhìn một cái, lại có điểm chột dạ.

Ách, cho dù hẳn nghe được thì làm sao chứ, ta chỉ là đang trần thuật một chuyện thực mà thôi... Đừng có hiểu sai ý a...

Nói lại, đâu chỉ là A Chu... Ngay cả toàn bộ giang hồ này cũng đều là Kim lão gia tử xây dựng lên.

Lại nói tiếp, chúng ta cũng giống A Chu, chỉ là một nhân vật bé nhỏ dưới ngòi bút của y mà thôi.

Chỉ là... khoảng thời gian gần mười sáu năm nay cũng là do chính mình trải qua từng ngày, từng ngày, những người bên cạnh cũng đều tồn tại sinh động...

“Khụ khụ...” Tiếng ho khẽ của Âu Dương Phong kéo thần trí ta đang thần du thiên ngoại lại, “... Kế tiếp các người định như thế nào?”

Những lời này hỏi thực cổ quái, không đầu không đuôi, ngay cả y định hỏi chuyện gì, ta cũng chẳng rõ... Chẳng lẽ các cao nhân đều có loại phong phạm này sao?

“Bảy vị sư phụ của nàng cùng huynh trưởng kết nghĩa đang ở Gia Hưng, bởi vậy...” Âu Dương thiếu chủ liếc mắt nhìn ta một cái, mới tiếp tục nói: “... Đợi tới Gia Hưng rồi hãy quyết định đi.”

Ngày đó tỉnh lại, Âu Dương thiếu chủ đã giới thiệu sơ lược tình huống cho ta nghe.

Chuyện Giang Nam thất quái thần bí mất tích vẫn là một bí ẩn chưa có lời giải đáp, nhưng Giang Nam thất quái + Quách đại hiệp + Hoàng cô nương + Hồng Thất Công một đám mười người quả thực đều tới Gia Hưng. Mà vốn cũng nói là chờ thân thể ta khôi phục lại sẽ tới đó hội hợp cùng bọn họ.

Chỉ là... vấn đề rốt cuộc khôi phục đến mức nào mới xem như là tốt... hiển nhiên chúng ta có cái nhìn khác nhau rất lớn.

Ta cảm thấy từ mười ngày trước đã có thể xuất phát rồi, nhưng người nào đó vẫn cứ rần tới tận hôm nay mới thả cho ta ra khỏi cửa.

Chênh lệch về giá trị vũ lực cùng trí lực do trời sinh cùng kỹ thuật đầu thai còn chưa tính, nhưng mà vì cái gì mà ngay cả bản lĩnh nói lý... người này cũng mạnh hơn ta nhiều tới vậy chứ?

Ta không nhịn được thở dài.

“Tranh nhi.” Âu Dương Phong đột nhiên kêu ta một tiếng, “Nghe Khắc nhi nói người có một viên châu tị độc, có thể để ta đánh giá?”

Ta sững sờ sững sờ mới nghĩ ra là y đang nhắc tới hạt châu mà Ích Tây Gia Thổ đưa cho ta, vội vàng lấy từ trong túi da ra, hai tay dâng lên. Tuy rằng ngũ khí hòa ái dễ gần, lại có vẻ thương lượng, nhưng ta cũng không dám quên người này có biệt danh là ‘Tây Độc’.

Âu Dương Phong tiếp nhận, lặn qua lộn lại nghiên cứu nửa ngày, vẻ mặt có chút thận trọng nhìn ta nói: “Thông Tê Long Hoàn này cực kỳ hiếm có...”

Này... này... này chính là “Thông tê long hoàn” ?

Nó... nó... nó cứ nhiên là thông qua ta đến tay Âu Dương Phong sao?

Trong một thoáng chốc, đầu óc trống rỗng, thanh âm Âu Dương Phong vẫn như cũ không nhanh không chậm nói, nghe vào trong tai, không biết vì sao lại thành đứt quãng.

“Xác thực xuất phát từ thân thể dị thú Tây Vực... Tìm nó nhiều năm... Vẫn chưa hoàn hảo... nên dùng được liệu chế luyện thêm... Lại đưa lại cho người?”

Ta theo bản năng đáp một tiếng: “Vâng...”

Lại chỉ cảm thấy như có cái gì giáng mạnh vào ngực, cực kỳ khó chịu.

Ta nhớ rõ ràng mười phần, “Thông tê long hoàn” ở trong truyện chỉ xuất hiện một lần, chính là khi Âu Dương Phong dẫn Âu Dương Khắc tới Đào Hoa đảo... cầu thân.

Lúc đó Âu Dương Phong vì biểu đạt thành ý, chính là lấy hạt châu “Thông tê long hoàn” “Đeo trên người bách độc bất xâm, độc xà độc trùng cùng phải tránh xa, khắp thiên hạ cũng chỉ có một viên mà thôi” này đưa cho Hoàng cô nương làm lễ vật gặp mặt.

Hiện tại còn cách thời điểm đó khá lâu, sự tình phía sau rất khó nói trước sẽ như thế nào, vạn nhất thật sự phát triển đến bước đó, ta phải làm thế nào đây?

Chẳng lẽ có thể bảo hần đừng đi Đào Hoa đảo cầu thân sao?

Phải biết rằng... Chuyện đó... Cũng không phải do ta quyết định được a...

Âu Dương thiếu chủ cùng cha hần lại trao đổi một ít tin tức mà ta nghe như lạc vào mây mù dày đặc, tỷ như phòng ở, quần áo, ăn uống như thế nào... Tóm lại chính là một đồng chuyện bình thường không thể bình thường hơn được nữa, tóm lại cuộc gặp mặt kỳ quái này cuối cùng cũng đã hạ màn trong không khí thân thiết hữu hảo hài hòa viên mãn —— ách, hần là xem như viên mãn đi... Ít nhất Âu Dương Phong đại thúc cũng có vẻ thực vừa lòng.

Hơn nữa không biết vì cái gì, hai cha con họ ở chung luôn khiến ta có cảm giác —— trong lòng bọn họ hiểu rõ mối quan hệ chân chính giữa hai người, nhưng lại ngại chuyện gì đó mà không thể làm rõ.

Được rồi, nơi này dù sao cũng là những năm cuối đời Nam Tống.

Tuy rằng chuyện xưa tình yêu giữa Phong thúc cùng tẩu tử y vẫn làm cho người hiện đại thổn thức không thôi, nhưng với tiêu chuẩn của thời đại này, đại khái trăm phần trăm sẽ bị chụp cái danh ‘thông dâm’. Ngay cả người nhà có lẽ cũng không thêm để ý —— ta cảm thấy nếu không phải là một người phụ nữ thập phần kiên cường, hơn phân nửa là không có dũng khí mang danh quả phụ mà sinh con đi —— nhưng hơn phân nửa là vẫn có người không muốn bà ấy phải chịu sự chỉ trích đó.

A, vì sao càng nghĩ càng cảm thấy cuộc đời Phong thúc thực đáng thương a... Người trong lòng không thể cười, con không thể nhận... ngay cả một tiếng ‘cha’ cũng không được nghe.

Ta nhìn theo bóng áo trắng của Phong thúc, lấy niệm lực lăm nhăm ai điều cho nỗi đau kịch liệt của y...

Trên đầu bỗng nhiên bị gõ nhẹ một cái.

“Hồn ơi trở về...”

Âu Dương thiếu chủ rung đùi đắc ý khê ngâm, khuôn mặt tuần tú cười đến thập phần hòa ái dễ gần, nhưng cặp mắt hoa đào kia lại mị lên khá là nguy hiểm —— như thế này có nghĩa là có chuyện gì đó mà hần không thích, lại xuất phát từ nguyên nhân nào đó mà không muốn nói ra.

(=)) ai bảo tỷ nói ngưỡng mộ Phong thúc, còn lưu luyến nhìn theo như vậy, hử hử, Khắc ca ghen với cha mình, nhỏ mọn a~)

Không nói thì thôi, nhưng mà, vẫn là có điểm lo lắng, ta giữ chặt ống tay áo của hần lắc lắc, “Làm sao vậy?”

Hần vẫn như cũ khéo môi mỉm cười nhìn ta, lại không nói một lời.

Không lẽ thật sự đã xảy ra chuyện gì sao... Lòng bàn tay hần hơi hơi ẩm ướt, hoàn toàn khác biệt với cảm giác khô mà ẩm áp bình thường, rốt cuộc là đang khấn trương chuyện gì vậy?

Ta nhất thời không biết mình có thể làm gì được, ngoại trừ việc... lén lút nắm chặt hơn một chút.

Hần nắm lấy tay ta, hòa nhã nói: “Mới vừa rồi nghĩ tới một chuyện, nhất thời không để ý, không có gì, nàng đừng lo lắng.” Nói xong lời cuối cùng lông mày đã giãn ra, hiển nhiên tâm tình rất tốt.

—— cảm xúc của người này thay đổi cũng không quá nhanh đi.

Ách, là bắt đầu từ khi nào, ta lại quen thuộc với vẻ mặt của hần như vậy rồi...

97. Q.4 - Chương 97: Một Đường Tới Gia Hưng

Ngày hôm sau chúng ta liền xuất phát đi Gia Hưng.

Theo Âu Dương thiếu chủ nói, Giang Nam thật quái, Quách đại hiệp, Hoàng cô nương cùng Hồng Thất Công lúc này đều đang ở trong thành Gia Hưng, cũng phải tính thêm Phong thúc sắp tới, hơn nữa Hoàng cô nương cũng đã gửi thư triệu hồi Hoàng lão bà, theo lý thuyết thì cũng phải sắp tới rồi... Khụ khụ, thật đúng là “Quần hiền tất chí, thiếu trưởng hàm tập” a, không biết nhóm người này nếu gặp nhau trên đường sẽ có phản ứng như thế nào, là hòa bình vui vẻ hay là ẩu đả thành một đoàn đây...

(Quần hiền tất chí, thiếu trưởng hàm tập: Mọi người đều tới, già trẻ có đủ)

Mang một trái tim nhiệt tình yêu thích bất quái, trên cơ bản, ta vô cùng nóng lòng chờ mong tới Gia Hưng.

Nhưng mà biểu hiện của Âu Dương thiếu chủ đã có điểm khác thường.

Từ sau khi gặp cha hấn xong, dường như hấn thường thở dài nhẹ nhõm một hơi rất lớn, hoàn toàn đã không còn gánh nặng tâm lý gì nữa, cho nên về phương diện làm người xử sự cũng vô cùng phóng khoáng...

Tỷ như lúc này khuya khoắt, hai mí mắt ta trên dưới đã bắt đầu đánh nhau rồi, hấn còn tinh thần mười phần ngồi trong phòng ta, hoàn toàn không có ý định rời đi.

Tuy rằng từ lúc buổi sáng rời giường đã hạ quyết tâm đêm nay nhất định phải đuổi hấn đi, nhưng cái tên hỗn đản này luôn có cách dẫn dắt dờ dề tài, cứ thế kéo dài tới tận bây giờ.

Thật sự là buồn ngủ... Thật sự là không còn sức lực đâu mà tranh chấp với hấn... Ngày mai sẽ đuổi hấn đi... Ta...

(ZZZZZZZZZZ)

(chuyển cảnh, hết đêm, sáng sớm ngày hôm sau)

Trùng mắt nhìn Âu Dương thiếu chủ nằm ngủ gục trong gang tấc, ta buồn rầu rồi rắm, người này rốt cuộc là cầm thú, hay là không bằng cầm thú đây?

Nếu nói hấn là cầm thú, chúng ta thật đúng là không hề làm chuyện gì nhi đồng không nên coi; nếu nói hấn không bằng cầm thú, như vậy hành vi này của hấn lại tính là gì a ư!

Ách, không phải ta đang chờ mong phát sinh chuyện gì, nhưng mà... một kẻ nhìn thế nào cũng đều không thể dùng hai chữ “Quân tử” để hình dung cư nhiên lại trở nên quân tử, theo phương diện nào đó mà nói, tâm tình thật đúng là phức tạp a.

(Ta... ta quả thực thiếu sức hấp dẫn như vậy sao... Ô ô ô...)

(=)) rõ ràng là tỷ đang mong chờ mà)

“... Suy nghĩ cái gì?” Không biết có phải do vừa mới tỉnh ngủ hay không, thanh âm người nào đó hơn ngàn ngàn so với bình thường, hơn nữa vẻ mặt mông lung, cặp mắt hơi hơi nheo lại, vạt áo rộng mở, cổ áo hỗn độn...

Thế này thật sự là rất yêu nghiệt rồi! Toàn thân hấn giống như máy phát điện, thân là con người bình thường chứ không phải vật cách điện, ta đương nhiên là bị điện giật.

Thật là, mới sáng sớm không có việc gì lại phát loạn nội tiết tố giống đực, hoàn toàn mặc kệ người khác có chịu nổi hay không, mà hấn xem ra còn không định bỏ qua, cười đến vẻ mặt cảnh xuân sáng lạn áp sát lại:

“Nương tử...”

Tên hỗn đản này đang gọi loạn cái gì a, ta trực tiếp đập hấn một cước.

Hấn cũng không tức giận, chỉ cười hì hì, lấy một loại ngữ khí cực kỳ ái muội ghé vào bên tai ta nói: “Ngay cả thúc công cũng đều đã kêu...”

Không nhắc tới chuyện này thì chưa tính, hấn vừa nhắc tới, ta nhất thời không nhịn được lửa giận bùng bùng. Tay chân đều bị vậy không thể cử động, vì thế ta chỉ có thể lựa chọn phương thức công kích còn lại là... cắn một phát lên tay hấn.

Người nào đó hơi cứng người trong nháy mắt, lập tức lại giống như gặp được chuyện gì thú vị, khẽ nở nụ cười — có thể thấy được công kích hoàn toàn không có hiệu quả.

(= = tăng thêm tình thú a tỷ)

Ta nhứt chí nhả răng ra, nhìn người nào đó đang cười đến càng vui sướng, buồn bực trừng mắt nhìn hấn: “Dựa vào cái gì mà huynh muốn trở thành trưởng bối của ta!”

Âu Dương thiếu chủ rõ ràng là ngẩn ra, lập tức nhú mày.

“Chỉ giáo cho?”

“Vì sao lại muốn ta gọi thúc phụ huynh là ‘thúc công’, huynh... huynh rốt cuộc là muốn làm cha ta hay thúc thúc của ta a!”

Đời trước, ông của ta có tám người em, vì thế ngày lễ ngày tết, ta phải chào hỏi từ Nhị thúc công cho tới Cửu thúc công, từ nhỏ đến lớn, tuy rằng cảm không ít tiền mừng tuổi, nhưng bị tám ông chú vây quanh xoa xoa nắn nắn, giờ nhớ lại cũng không phải là cảnh tượng tốt đẹp gì...

Lặng im vài giây, Âu Dương thiếu chủ đột nhiên buông lỏng tay chân ra, run run quay lưng đi, cuộn người lại thành hình con tôm, bả vai vẫn còn run run, thẳng ngực mới không nhận thấy hấn đang cười tới mức nào, bất quá bệnh động kinh phát tác hình như triệu chứng cũng giống thế này, vạn nhất người nào đó thật sự là phát bệnh... = =

Ta thực thật trọng đi qua xác nhận, tới tận khi nhìn thấy khuôn mặt tuần tú kia đang cười tới mức cơ hồ bị rút gân, mới hung hăng đập hấn một cước.

Hấn thực thức thời không phản kháng, cũng rất nhanh ngăn lại đòn công kích tiếp theo của ta, còn cứng rắn kéo ta ngồi dậy.

“Chuyện vui của Quách huynh cùng Hoàng cô nương cũng sắp tới.” Hấn hơi dừng một chút, không biết nghĩ tới cái gì, khẽ nở nụ cười, “Nàng cũng biết tập tục người Hán, Hoàng cô nương nên xưng hô như thế nào với mẫu thân của Quách huynh?”

Này... phong tục Nam Bắc hấn là không khác biệt lớn đi? Ta chớp chớp mắt, không chắc chắn trả lời: “Đại khái là... Bà bà?”

Người nào đó khen ngợi gật gật đầu, lại nói: “Nếu như phụ thân của Quách huynh còn trên đời, Hoàng cô nương phải xưng hô như thế nào?”

Ta hung tợn mài răng, từ kẽ răng rít ra hai từ: “Công công!”

“Cha ruột của tiểu vương gia cùng phụ thân của Quách huynh là huynh đệ kết nghĩa, nếu như y còn trên đời, Hoàng cô nương lại phải xưng hô như thế nào?”

Ta đột nhiên có cảm giác đang trở về thời đi học, vấn đề là vị “Giáo sư” này hiển nhiên đang coi ta như con ngốc, làm cho người ta không nhịn được phải lật bàn: “Đương nhiên là Quách Tĩnh gọi thế nào nàng liền gọi như thế loại vấn đề đơn giản này còn phải hỏi à huynh coi ta là kẻ ngu ngốc ngu ngốc à...”

Nhìn thấy người nào đó không nhịn được cười khỏ, câu nói kế tiếp ta lại tự động nuốt vào trong miệng, ách, chẳng lẽ ta nghĩ sai chỗ nào rồi?

“Nàng bất an như vậy, ta sớm nên nghĩ đến...” Âu Dương thiếu chủ nâng tay nhu nhu tóc ta, thấp giọng nói: “Nhưng vẫn cho là... không hiểu tình hình, thực là không nên...”

Mỗi một chữ hấn nói, ta đều nghe được rành rạch, nhưng vẫn không hiểu rõ.

Âu Dương thiếu chủ cười khỏ một tiếng, lại nói: “Phụ mẫu ta... Đã qua đời từ sớm, là thúc phụ nuôi dưỡng ta thành người, y cũng người thân duy nhất của ta trên đời này.”

Tuy rằng không biết vì sao tự nhiên lại chuyển đề tài tới đây, nhưng từ lúc quen hần tới nay, đây vẫn là lần đầu tiên hần chủ động đề cập tới gia đình, bởi vậy ta vô cùng nghiêm túc ngồi nghe, chỉ tiếc người nào đó nói xong câu đó liền vòng vo chuyển đề tài tiếp.

“Người của Bạch Đà sơn đều gọi thúc phụ là ‘Lão sơn chủ’, người bên ngoài... Những kẻ sợ y đều xưng một tiếng ‘Âu Dương tiên sinh’, người nào không thích sẽ gọi y là ‘Lão độc vật’ ... Nhưng vô luận như thế nào, trên đời này có thể gọi y là ‘thúc công’ thì chỉ có một người...” Hần mỉm cười, nói: “... Chính là thê tử của ta.”

!!!

@-@

OMG

ORZ

...

...

...

“Chuyện đại sự này, cần phải do trưởng bối ra mặt thương thảo, Quách huynh cùng tứ ca của nàng là huynh đệ kết nghĩa —— lúc này đang ở Gia Hưng, bảy vị sư phụ của nàng cũng đã nhận lời ta rồi. Thúc phụ sau khi gặp nàng liền vội vàng đến Gia Hưng thương nghị việc này rồi. Hồng lão gia tử là người tốt, Hoàng cô nương... chỉ sợ cũng không chịu ngồi yên, đợi chúng ta tới đó, có lẽ mọi chuyện đã chuẩn bị đầy đủ.”

Gia Hưng? Quách đại hiệp? Giang Nam thất quái? ! Ta... ta... ta... Không... không thể nào!

Không đúng, khoan khoan, hần đã gặp Giang Nam thất quái lúc nào? Sao ta lại không biết...

“Tứ ca nàng lúc này đang cầm quân bên ngoài, cho dù biết việc này, chỉ sợ cũng không thể tới đây trong chốc lát được. Ta cũng biết huynh muội nàng cảm tình sâu đậm, đợi xong việc ở đây rồi, ta cùng nàng trở về thảo nguyên mấy ngày cũng được.”

“Huynh... huynh...”

Này quả thực giống như là chưa kịp vào sân đã bị người ta ghi bàn rồi, lại giống như vừa mới tiến vào cửa nhà hàng ngay cả thực đơn cũng chưa kịp xem đã bị yêu cầu đãi thọ, lại giống như... Được rồi, đầu óc của ta có vẻ sắp loạn rồi...

Người nào đó cố tình áp sát gần trong gang tấc, còn cười đến vẻ mặt xuân về hoa nở nói: “Này xem như đã suy nghĩ cẩn thận rồi phải không?”

T.T...

Ta không muốn hiểu, ai nói với ta đây chỉ là mộng đi! Địa cầu thực quá nguy hiểm rồi, rõ ràng ta chẳng làm gì cả, vì sao bất tri bất giác lại biến thành thế này rồi?

Nhất là... Vì sao trong lúc ta rối loạn tâm thần tới mức sắp phát điên thế này, hần lại vẫn còn có thể thông dong trấn định như núi thế kia! Thật sự là làm cho người ta nhìn thấy mà hận tới nghiêng răng nghiêng lợi a.

“Ai... ai đáp ứng a...”

Người này hoàn toàn là đang tự quyết định!

“Hửm?” Âu Dương thiếu chủ nhíu mày, “Thúc công cũng đã kêu, lễ gặp mặt cũng đã nhận, ngay cả của hồi môn của Lý tiên bối để lại cho nàng cũng đã ở Bạch Đà sơn ta rồi, không được đổi ý. Giờ nàng...” Hần cúi đầu nở nụ cười, “... đã là người của ta rồi.”

(oa ca ca ca, cá mắc rồi, giật câu thôi *cuồng tiểu ing~)

“Đó là huynh gạt ta kêu! Còn có... ta nào có thu lễ gặp mặt gì...” Nghĩ đến hai bản võ công bí kíp —— Đào mệnh đại pháp ‘Lăng Ba Vi Bộ’ + Mỹ dung thánh kinh ‘Quy Hoa Bảo Điển’ —— câu nói kế tiếp ta lại nuốt trở vào, “Còn có, ai là người của huynh a! Ta cũng chưa cùng huynh...”

(hồ hồ hồ, nói hớ rồi tỷ ơi *cuồng tiểu tập 2*)

“Thì ra nàng để ý việc này sao?” Hắn cười đến mặt mày loan loan liếc mắt nhìn ta một cái, đột nhiên vươn người, tiến đến bên tai ta thấp giọng nói: “Nếu là như thế, đêm đẹp ngắn ngủi, không bằng tối nay liền...” (=))))

Ta theo bản năng đẩy hắn ra một phen, nửa câu sau còn chưa nghe được, nhưng chỉ cần nhìn dáng vẻ người nào đó cười đến mờ ám, dùng ngón chân cũng đoán được nội dung a!

Tên hỗn đản này...

Âu Dương thiếu chủ cười dài vẫy vẫy tay với ta, “Lại đây.”

Có ngốc mới qua đó, ta trừng mắt nhìn hắn. Người này nói chuyện rất không đáng tin, nhị sư phụ ghét nhất những kẻ như hắn, chắc chắn sẽ không đáp ứng hắn chuyện gì đâu!

Huống chi... Cái động tác trên mèu ngoắc chó kia là sao a!

Theo góc độ nào đó mà nói, Âu Dương thiếu chủ rất là có phong phạm nhà tiên tri Muhammad —— “Sơn bất lai tự ngã, ngã khứ tự sơn”, hoặc là tiến thêm một bước mà nói... Những lời này sau khi được hắn chứng thực, tình huống sẽ trở nên khá là vô sỉ...

(Sơn bất lai tự ngã, ngã khứ tự sơn: núi không đến với ta, ta đến với núi)

Ta cơ hồ đã bị hắn bức tới góc giường rồi, trên cửa bỗng nhiên truyền mấy tiếng gõ nhẹ.

... Cám ơn trời đất.

Âu Dương thiếu chủ hơi nhú mày, lập tức lại giãn ra, cười hì hì liếc mắt nhìn ta một cái, mới đứng dậy xuống giường, vòng qua bình phong đi ra mở cửa.

Hắn đứng ở cửa nói chuyện cùng người ta, nghe thanh âm tựa hồ là Lý trưởng quầy của Duyệt Lai khách sạn ở đây. Khi tới đây ta đã từng gặp mặt một lần, là một người bộ dạng rất giống Phật Di Lặc, mập mạp, cười tủm tỉm, nhìn thế nào cũng thấy là người hòa ái thân thiết.

Nhưng nhìn thấy y, lại khiến ta có một cảm giác không được thoải mái. Không liên quan tới vẻ bề ngoài, đó là một loại phản ứng hoàn toàn bản năng, tựa như đụng đến băng tuyết sẽ cảm thấy lạnh, chạm tới lửa sẽ thấy nóng vậy.

Loại cảm giác này không biết ta có nên nói với Âu Dương thiếu chủ hay không.

Duyệt Lai khách sạn tuyệt đối không phải là tổ chức trong sạch vô tội gì, sau khi rơi vào tay Bạch Đà sơn, hẳn là cũng sẽ không có gì thay đổi.

Nhưng nếu như bọn họ cần chính là những kẻ như vậy thì sao?

Tuy rằng đã đi một đường từ bắc xuống nam, nhưng vị Lý trưởng quầy này là người duy nhất khiến ta có cảm giác... là kẻ âm ngoan.

...

...

...

Rốt cuộc nói hay không đây? Thực rồi rắm...

“Suy nghĩ cái gì... Hử?”

Người nào đó đã trở lại từ lúc nào, đang tựa vào giường, lười biếng nhấc một chân lên, trong tay còn nắm một đám tóc của ta, lại còn nhẹ tay lôi kéo tựa hồ cảm thấy rất thú vị.

Hắn là đang coi ta thành món đồ chơi sao! Ta trừng mắt liếc nhìn hắn một cái, túm lấy đám tóc kéo lại, hắn lập tức buông tay, lại đổi thành kéo tay ta lại.

Ta nhất thời mắt đã bị kéo vào lòng hắn.

“Có những việc, muốn đợi cho tới Gia Hưng mới làm...”

“Ừ!”

“Bất quá, bây giờ cũng có việc của bây giờ...”

“Ừ... Ừm ừm ừm ừm...”

...

...

...

Người này thật đáng ghét...

98. Q.4 - Chương 98: Ngoài Thành Gia Hưng

Gần đây ta luôn cảm thấy dường như có kẻ nào đó luôn ẩn núp âm thầm theo dõi, cái loại cảm giác bị người ta nhìn đến lạnh buốt sống lưng, nhưng quay đầu lại, lại không nhìn thấy nửa điểm dấu vết gì khác lạ... càng làm cho người ta kinh hồn táng đảm.

Hơn nữa càng tới gần Gia Hưng, cảm giác này lại càng rõ ràng.

Này xem như điềm báo sẽ xảy ra chuyện gì xấu sao?

Nhưng căn cứ vào tin tức mà mấy con bò câu nhà Âu Dương thiếu chủ đưa tới mỗi ngày, xem ra Giang Nam rất là yên bình a —

Mông Cổ còn lâu mới xâm lược nam triều, lúc này đang đánh nhau vui vẻ với mấy quốc gia ở Tây Vực; hai nước Tống Kim cũng chỉ giao đấu ở những khu vực biên giới, tuyệt đối chưa lan tới Gia Hưng.

Về phần Hoàng Dục Sư... Nửa tháng trước cũng đã tới Gia Hưng gặp được Quách đại hiệp, tuy rằng có vẻ không vừa lòng lắm với tên con rể ngốc này, nhưng bị nữ nhi bảo bối tìm mọi cách uy hiếp lợi dụ, thái độ gần đây cũng đã nhu hòa hơn không ít. Càng may mắn là thái độ của Giang Nam thất quái cũng rất khác thường, không hề đòi co đòi nợ cũ với Mai tỷ tỷ cùng cha con Hoàng cô nương... Ồ, điểm này ta đoán là kết quả của sự liên thủ giữa Hoàng cô nương cùng Hồng Thất Công.

Huống chi lúc này Hồng Thất Công, Hoàng Dục Sư cùng Âu Dương Phong ba đại cao thủ đều ở Gia Hưng, cho dù có kẻ muốn gây sự, chỉ cần đầu óc y vẫn bình thường thì hắn sẽ biết là không nên chọn lúc này mà hành sự.

Vì thế vô luận theo lịch sử hay là theo nguyên tác hay là theo sự thật hiện giờ mà nói, giờ phút này ở Gia Hưng hẳn là phải sóng êm gió lặng a.

Cho nên chắc chắn là mấy ngày nay ta sống quá thoải mái mà sinh ra nghi thần nghi quỷ đi... Nhất định là như vậy!

Bất quá vì để phòng ngừa vạn nhất, ta vẫn nói cho Âu Dương thiếu chủ nghe về cảm giác này.

Kết quả người ta vẻ mặt vui mừng xoa xoa đầu ta, cười nói: “Một thân công lực của Lý lão tiên bối cũng không phải là uống phí.”

...

...

...

Người này một ngày không cười nhạo ta thì sẽ chết sao!

Thằng đến khi ta giương nanh múa vuốt uy hiếp muốn để lại dấu vết mười cái móng vuốt trên mặt hắn, hắn mới cười hi hi vừa chế trụ móng vuốt của ta vừa nói: “Thức phụ ngày xưa đi lại giang hồ, cũng có kết thù với vài cừu gia.”

Lời này tuy nói vô cùng nhẹ nhàng bằng giọng, ta nghe thấy lại không nhịn được run lên, cừu gia của Tây Độc Âu Dương Phong... Cho dù võ công có kém Ngũ Tuyệt, cũng tuyệt đối là những kẻ thủ đoạn độc ác.

“Lần này Bạch Đà sơn trang nam hạ, thanh thế rất lớn, cho dù là người mù kẻ điếc cũng biết, từ khi chúng ta vừa bước vào đất Giang Nam, đã bị người ta nhằm vào rồi. Lúc này...” Âu Dương thiếu chủ ngừng lại một chút, đột nhiên nhẹ nở nụ cười, rồi nói tiếp: “Lúc này ít nhất cũng có tám người theo dõi, nếu nàng muốn nhìn, cũng không phải không thể được.”

Ta nhanh chóng lắc đầu như trống bỏi, sợ hắn nhất thời hứng trí vì ta muốn xem mà đánh nhau với bọn họ.

Không phải không hiểu kỳ, mà là...

Có trời mới biết cừu gia của Phong thúc là cái loại gì, vạn nhất tám người bọn họ đều là những kẻ kì quái võ công cao cường, võ công của Âu Dương thiếu chủ lại còn xa mới tới trình độ vô địch thiên hạ, vậy không phải là liên lụy tới hắn sao.

“Thật không muốn sao?”

Khuôn mặt tươi cười kia không biết vì sao quả thực rất đáng cho ăn đòn.

“Không muốn!”

“Vậy không bằng sớm đi nghỉ ngơi đi.”

Người nào đó cười đến mặt mày loạn loạn ngã về phía sau, không chịu nhúc nhích nữa.

“Huynh... huynh sang phòng cách vách ngủ cho ta !!”

Mỗi ngày đều ngủ ở giường của ta, này... này là thế nào a!

“Ai nha, ta lo nàng ở một mình sẽ sợ tối...”

Hơn nữa mỗi lần đều kiểm một lý do vớ vẩn gì đó!

...

...

...

Thật sự là hỗn đản...

...

...

...

Chỉ là... Vì cái gì khóe miệng vẫn không nhịn được mỉm cười thế này...

Đáng ghét...

Những ngày tháng bình yên tựa hồ luôn trôi qua cực nhanh.

Một đường ngày đi đêm nghỉ, nhìn mặt trời lặn, mặt trăng mọc, thời gian cùng khoảng cách cứ trôi đi như nước chảy trong lúc chúng ta hi hi ha ha cãi nhau âm ỉ.

Bất kỳ khi nào, bất kỳ ở đâu, chỉ cần quay đầu, thân ảnh quen thuộc ấy luôn mỉm cười đứng bên cạnh, thế cho nên ta cơ hồ có một ảo giác, tựa như cả đời đều sẽ vĩnh viễn trôi qua như vậy...

Chỉ là... đường đi dù có dài thế nào, cũng sẽ có một ngày đi hết.

Bất tri bất giác, chúng ta đã đến ngoài thành Gia Hưng.

Âu Dương thiếu chủ không lập tức vào thành, ta đoán là hắn muốn bố trí trước vài chuyện gì đó, cho nên cũng thực hợp tác không có dị nghị gì.

Vì thế ban ngày ban mặt chúng ta liền nghỉ tại chi nhánh thứ tám của Duyệt Lai khách sạn ở Gia Hưng — thực quý dị, con số này không làm cho ta nghĩ đến phát phát phát một đường phát cái gì đó, ngược lại lại nhớ tới hiệu cầm đồ.

Có khả năng là tới cầm vài thứ, cũng có thể đổi lấy vài thứ của cửa hàng, nếu thật sự có như vậy... Ta nguyện ý cầm cái gì, lại nguyện ý đổi lấy cái gì...

Sau lưng chợt dâng lên một cổ cảm giác lạnh lẽo, không nhận được rung mình một cái.

“Cảm lạnh sao?”

“Không, không có việc gì.”

“Thật sao?” Âu Dương thiếu chủ không có hảo ý nhíu mày, đột nhiên cúi người ghé sát bên tai ta, thấp giọng nói: “Chớ sợ, cũng không phải là con dâu xấu về gặp cha mẹ chồng...”

Ta không chút suy nghĩ cho hắn một cước, chỉ đá được tới chân hắn. Hắn khá là phối hợp “Ồi” một tiếng cúi người xuống, khuôn mặt tuần tú nhần lại giống như trái khổ qua.

Người này lại giả bộ! Rõ ràng là da dày thịt béo, đánh một phát đại thụ cũng phải gãy... Huống chi lúc ta đá hắn căn bản là không dùng lực, đang muốn dùng ánh mắt khinh bỉ hắn một phen... Ách, khoan khoan! Có chỗ nào không thích hợp rồi?

Trong nháy mắt đột nhiên ta ý thức được bản thân mình đang ở nơi nào, sau đó... Cả người liền hóa đá rồi.

Bốn phía lúc này im lặng vô cùng.

Đây không phải là không khí tĩnh mịch do không có ai cả, mà rõ ràng là có rất nhiều người, lại đột nhiên nhìn thấy chuyện gì đó không thể tưởng tượng được (= . = ! ! !) thế cho nên đều như ngừng thở...

Nơi này là... hậu viện chi nhánh thứ tám của Duyệt Lai khách sạn tại Gia Hưng.

Vừa rồi Âu Dương thiếu chủ đại biểu cho lãnh đạo cấp cao của Bạch Đà sơn trang đã thân thiết tiếp kiến đội ngũ cán bộ cơ sở của Duyệt Lai khách sạn ở đây, bọn họ khách khí hàn huyên khiến ta nghe được mà ngán ngẩm, sau đó nghĩ linh tinh tới xuất thần.

Sau đó bị kịch liền xảy ra.

Nói lại... Tình huống thế này ta phải làm thế nào mới được đây?

Sau lưng chợt vang lên vài tiếng cười khê, chỉ là không biết vì sao, trong thanh âm vô duyên vô cớ lại mang vài phần lỗ mãng.

“Thiếu phu nhân của các người công lực thâm hậu, ta tự biết không theo kịp, xưa nay vẫn cam bái hạ phong.” Âu Dương thiếu chủ lười biếng tựa vào tháp, đảo mắt nhìn mọi người, ngừng lại một chút, lại nói: “Nhưng nếu chư vị hứng trí, không ngại so tài cùng Tranh nhi một chút.”

Lời này khiến ta giật mình, bất chấp so đo chuyện xưng hô linh tinh của hắn, đang muốn lặng lẽ kéo áo hắn ngăn lại, bàn tay mới vươn ra được một nửa lại bị hắn bắt lấy.

Người này đang muốn làm gì? Hắn đột nhiên nghiêng đầu liếc mắt nhìn ta, tư thế cực kì tao nhã chậm rãi mở chiết phiến phe phẩy, khẽ cười nói: “Chỉ là... tâm pháp thúc phụ truyền lại nàng chưa tập luyện thuần thực, nếu như nhất thời thất thủ, tổn thương hòa khí thì thực không tốt...”

Phía dưới mọi người nhất thời giống như hiểu rõ điều gì, đều phụ họa lên.

Có vết xe đổ vừa rồi, cho dù có một bụng nghi hoặc, cho dù trước mặt nhiều người như vậy, tên hỗn đản này cứ nhiên lại ôm ta vào lòng, ta cũng không dám nói lung tung lộn xộn nữa...

“Chúng thuộc hạ chỉ có chút tài mọn, nào dám bêu xấu trước mặt cao đồ của lão sơn chủ.” Một nam tử cao gầy đứng lên, chấp tay cười hì hì, lại nói, “Thiếu chủ, thiếu phu nhân đi đường nhiều ngày mệt nhọc xin mời nghỉ ngơi, những việc vặt vãnh đều đã có chúng thuộc hạ, bảo đảm hoàn thành thỏa đáng hết thảy, đại hôn mười ngày sau tuyệt đối không có sai sót gì.”

Đại hôn? Mười ngày sau? Bà nó chứ...

“Nếu như thế, vậy mọi chuyện phiền La chưởng quầy rồi.” Âu Dương thiếu chủ sao cũng được gật gật đầu, trên mặt đột nhiên thoáng hiện một tia sợ hãi, “Chỉ là...”

La chưởng quầy hiển nhiên khá giỏi về việc sát ngôn quan sắc, cười đến càng sáng lạn tiến nhanh tới vài bước, còn cố ý đè thấp thanh âm nói: “Lão sơn chủ gần đây đang thương nghị đại sự cùng Hồng bang chủ, việc nhỏ này tự nhiên là không cần phiền nhiễu lão nhân gia người rồi.”

Âu Dương thiếu chủ lúc này mới làm ra vẻ yên tâm, vẻ mặt rụt rè mỉm cười, có vẻ vừa ý mà rời đi —— người này chắc chắn là lại đang tính kế ai đó rồi.

Ta nằm trên vai hắn ngáp một cái rất lớn.

Tuy rằng rõ ràng là một con hồ ly âm hiểm phức tạp, nhưng Âu Dương thiếu chủ luôn luôn vui lòng bày ra bộ dạng nói như rồng leo, làm như mèo mửa trước mặt người ngoài. Phong tư tiêu sái, y phục hoa văn mỹ lệ, phối hợp với dáng vẻ hơi hợt của hắn, quả thực rất có sức thuyết phục.

(Nói như rồng leo, làm như mèo mửa: Một phần trong câu tục ngữ ‘Ăn như rồng cuốn, nói như rồng leo, làm như mèo mửa’, dùng để chỉ những người ăn khỏe, nói hay, nhưng làm thì dở.)

Trước kia cũng từng thực bất quáĩ hởi hấn, rốt cuộc làm sao mà lại bồi dưỡng được loại sở thích BT đó, người ta phe phẩy chiết phiến bình tĩnh hỏi ta: “Nàng đang lo lắng cho ta?”

Được rồi được rồi, hấn thích tự hủy hoại hình tượng cũng đâu có liên quan gì tới ta a, lúc ấy là nghĩ như vậy, cho nên cũng không dong dài nhiều nữa, không nghĩ tới thiếu chủ đại nhân cứ nhiên đã tính toán hành động kỹ càng rồi.

Di, nói như vậy, dường như vừa rồi ta cũng bị hấn lợi dụng rồi?

Lần này ta vẫn nhìn đến tận khi vào phòng, xác định bốn bề vắng lặng mới tìm Âu Dương thiếu chủ tính sổ.

Hắn chẳng những chủ động giơ mặt ra cho ta mài răng cong móng vuốt, còn e sợ người khác không nghe thấy, ở trong phòng kêu tới rung động tâm can, kinh thiên động địa...

Bà nó chứ, tiểu tử này không làm ngư lang thật sự là rất đáng tiếc rồi. = =

Ta nước mắt đầy mặt, ngồi xổm ở góc tường vẽ vòng tròn, ai điều cho thanh danh của chính mình đã bại hoại tới mức không thể bại hoại hơn được nữa.

Tại một thời đại lễ giáo thâm nghiêm như thế này, ở cùng một phòng đã là hành vi thực vượt rào rồi, bây giờ còn bị hấn làm như vậy, ai ai cũng sẽ hiểu thành chúng ta “ban ngày tuyên dâm”, cho dù tương lai ta có muốn lập gia đình, chỉ sợ cũng không có người nào dám cưới.

Cũng may trong quy hoạch nhân sinh của ta, cho tới giờ cũng không hề có chuyện đó, cho nên, nếu làm như vậy có thể giúp được gì thì cứ tùy theo hấn đi.

Dù sao... những ngày ở cùng một chỗ thế này cũng không còn nhiều nữa.

Người sáng suốt đều có thể nhìn ra, cái gọi là hôn lễ đó chỉ là một động tác giả lừa người mà thôi.

Có lẽ Phong thúc muốn nhân dịp này tề tựu tất cả bọn họ, để một lần tẩy trừ toàn bộ, trận gió tanh mưa máu này sẽ thế nào, chỉ cần nghĩ cũng biết được.

Bạch Đà sơn trang đúng là cần một vị thiếu phu nhân, chỉ là... cho dù thế nào cũng sẽ không phải là ta.

Trong trấn an lung lạc lòng người, ngoài chu toàn điều hành thế cục, chuẩn bị thỏa đáng hết thảy sự vụ... Những phong phạm chủ mẫu phải có, có lẽ cả đời ta cũng không thể học được.

Mà Âu Dương thiếu chủ, hẳn là người thừa kế duy nhất của Phong thúc, cũng là người hiện đang nắm trong tay tất cả các thế lực của Bạch Đà sơn, thận trọng tính kế suy xét lòng người đã thành bản năng của hắn, trên người mang nhiều trách nhiệm như vậy, làm sao có thể chịu mai danh ẩn tích, bình thản sống qua ngày theo ta.

Có những người, có những việc, biết rõ là rất tốt, rất tốt... Rõ ràng cũng thích hắn rồi, nhưng lại không thể xứng đôi...

Biết rõ mình không xứng, nhưng lại luyến tiếc không muốn buông tay...

Cho nên nếu cứ như vậy... có thể ở bên cạnh hắn mà không cần suy nghĩ tới hậu quả thì thật tốt, mãi cho đến ngày không thể không rời đi mới thôi...

99. Q.4 - Chương 99: Biến Sinh Thiết Cận

Ngày hôm sau, Âu Dương thiếu chủ lơ đãng nhắc tới Giang Nam thất quái, cùng một biệt thự sang trọng của Giang Nam thất quái ở ngoại ô:

Ao sen “tiếp thiên liên điệp vô cùng bích”, rừng trúc dày đặc khắp núi đồi; thác nước chảy xiết, thanh tuyến róc rách, sơn gian u cư, cùng với “Tùng gian Minh Nguyệt, u hoàng thanh phong”, “Hoa nở bốn mùa, cỏ xanh tám tiết” ...

(‘Tiếp thiên liên điệp vô cùng bích’ : ‘Liên trời sắc lá xanh ngăn ngắt’, một câu trong bài thơ Hiếu xuất Tinh Từ Tự tổng Lâm Tử Phương của Dương Vạn Lý)

Tùng gian minh nguyệt, u hoàng thanh phong: ý chỉ khung cảnh u tịch, thềm cao trăng thanh gió mát)

...

...

...

Thực sự rất có tiền...

Nhị sự phụ bình thường giống như kẻ sa cơ thất thế, rất khó có thể liên hệ với ‘kẻ có tiền nhưng khiêm tốn’, nhưng từ nội tâm mà nói, ta thật sự là vô cùng hâm mộ cảnh đẹp mà Âu Dương thiếu chủ miêu tả...

“Nghe Hoàng cô nương nói, bảy vị sự phụ của nàng vốn định gặp nàng sẽ dạy dỗ một trận...”

Không phải chỉ là để cho Quách đại hiệp cùng “Tiểu yêu nữ” song túc song phi thôi sao, thực phiền a, đã lâu như vậy rồi, bọn họ cũng chấp nhận đồ tức rồi —— bằng không Hoàng cô nương làm sao thu được tin đó —— sao vẫn còn nhớ tới chuyện thu thập người qua đường Giáp như ta chứ.

Nghĩ tới ‘thủ đoạn nhỏ’ của nhị sự phụ, ta không nhịn được sợ run cả người, vẻ mặt đau khổ hỏi hắn:

“Tiêu Dao phái có công phu nào phòng bị đánh không?”

Âu Dương thiếu chủ hiển nhiên bị ta hỏi ngẩn ra, kìm nén một lúc mới đáp: “Chưa từng nghe nói có công phu như thế.”

Ta nghĩ cũng phải.

Loại võ công này, nhu cầu thực quá thấp rồi, hoàn toàn không phù hợp với phong cách nhất quán của Tiêu Dao phái từ trước tới giờ, bọn họ bình thường hẳn là sẽ tiên hạ thủ vi cường chính đối phương tới mức chỉ còn thoi thóp.

“Bất quá...” Hần ngừng lại một chút, đột nhiên khẽ nở nụ cười, “Nghe nói Kha đại hiệp mấy ngày trước đã sai người quét tước vài gian phòng thanh tĩnh, đều là những nơi phong cảnh xinh đẹp tuyệt trần; Hàn nữ hiệp đã nhiều ngày liên tiếp xuất mua tơ lụa cửa hàng, tơ lụa trong thành cơ hồ đều bị bà mua cả... Người bên ngoài đều đoán Giang Nam thất hiệp hơn phân nửa là vừa mới phát tài...”

Hốc mũi bỗngưng đau xót, không phải ta không biết bọn họ rất tốt, cũng không phải không muốn gặp bọn họ, chỉ là... chỉ là...

Một bàn tay nhẹ nhàng nhu nhu đầu ta, hòa nhã nói: “Đi gặp bảy vị sư phụ của nàng một chút, bọn họ ngoài miệng tuy là không nói, nhưng trong lòng hẳn rất nhớ nàng.”

Vậy còn huynh... Ta rất muốn hỏi hẳn như vậy... Cổ họng lại giống như bị cái gì chặn lại, ngay cả nửa chữ cũng không nói lên lời.

Quả nhiên, hẳn hơi dừng lại, lại cười nói: “Nơi đây còn nhiều việc, cũng phải mất mấy ngày mới lo liệu xong xuôi, ta mời Quách huynh cùng Hoàng cô nương cùng đi với nàng trước, đợi xong việc sẽ tới tìm nàng, được không?”

Cái từ ‘Không’ kia quanh quẩn bên miệng, nhưng như thế nào cũng không nói lên lời.

Hai ngày này là thời khắc mấu chốt trong kế hoạch của hẳn, có ta ở đây, hẳn làm việc khó tránh khỏi bó tay bó chân.

Luẩn quẩn làm khó hẳn, lại khiến hẳn phải hao hết tâm tư, ôn ngôn mềm giọng ôn tồn thương lượng với ta, còn không biết cảm kích, nhất định sẽ bị thiên lôi đánh chết!

Nhưng mà...

Ta còn đang do dự, người nào đó đã cười đến thập phần đáng giận ghé sát lại: “Ta thấy hơn phân nửa là nàng luyện tiếu phải rời xa ta...”

Ta cho tên cuồng tự kỷ này một cước.

Vì thế việc này liền định như vậy rồi.

Âu Dương thiếu chủ nhanh chóng liên lạc với Quách đại hiệp cùng Hoàng cô nương.

Sau nửa canh giờ, bọn họ sẽ tới đây đưa ta đi gặp Giang Nam thất quái, sau đó “ở lại đó ít ngày”, sau đó, sau đó nữa... cũng cứ như vậy đi.

Cho tới giờ vẫn luôn muốn nhân thời gian yên bình ngắn ngủi này, noi theo Từ Hà Khách đi khắp núi non tìm kiếm đạo lý. Mất thấy tâm nguyện này cũng sắp thành hiện thực rồi, ta hẳn là nên cao hứng, ừm, phải lấy tâm tình được nghỉ phép mà đón nhận mới đúng a...

(Từ Hà Khách: nhà du hành, nhà thám hiểm và nhà Địa lý học nổi tiếng của Trung Quốc thế kỷ 17)

Ta vừa thu thập quần áo tùy thân, vừa khẽ hát một điệu dân gian, Âu Dương thiếu chủ tựa bên cửa sổ, không nói được một lời, ánh mặt trời chiếu phía sau hẳn... Ta không thấy rõ vẻ mặt của hẳn lắm.

Chờ ta thu thập sẵn sàng, ngay cả túi da cũng thuận tay vác lên vai, hẳn mới mở miệng nói: “Bất quá chỉ là ở vài ngày, sao nàng...”

Ta lúc này mới phát hiện hóa ra mình đang vác một bao hành lý rất lớn.

Khụ khụ, trừ bỏ chần độn, hình như tất cả những gì mang đi được ta đều mang đi cả rồi. Thế giới này đúng là vẫn còn có một kẻ vô dụng như ta, ngay cả đi du lịch cũng đều có thể bị túi hành lý của chính mình đè đến chết mệt...

Khụ khụ, quyến luyến quá nhiều thực không phải là chuyện tốt a.

Xấu hổ nhìn hẳn gượng cười hai tiếng, ta gãi gãi đầu, bắt đầu giảm bớt gánh nặng hành trang:

Đội tượng đất đã mua khi đi ngang qua thành Vô Tích, mấy thứ đồ chơi này rất khó mà mua được loại áo trắng a;

Thấy người ta thả đèn hoa đăng cảm thấy thú vị, kéo hẳn ngồi xổm trước quán chọn hai ngọn đèn cùng ta; Chiếc thuyền nhỏ khắc bằng gỗ đào, trên thuyền còn có hai người, có thể thay đổi trang phục được, thủ công cực kỳ tinh xảo, thấy ta thích hẳn lập tức mua cái này;

...

Lấy ra, lại bỏ vào, lại lấy ra nữa...

...

Cắn chặt răng, dốc toàn bộ hành lý ra, nhanh chóng lựa lấy những thứ gì thực sự cần dùng, một lần nữa lại nhét vào bao.

“Này... Không mang theo sao?”

“Ừm. Huynh giữ lấy giúp ta, chờ ta trở lại... chờ ta trở lại... lại đưa cho ta đi...”

Lúc rời khỏi Mông Cổ, ta chỉ có một bao hành lý nho nhỏ, hiện tại, như vậy cũng là đủ rồi.

Ấu Dương thiếu chủ bỗng nhiên tiến lên hai bước.

Tránh khỏi ánh mặt trời sáng ngời đến nhức mắt kia, lúc này ta mới nhìn rõ chân mày hẳn nhíu chặt.

“Ta cũng rất muốn đi cùng nàng...”

“Ta biết.”

“Nàng cứ an tâm ở chỗ các sư phụ, lâu thì năm ngày, nhanh thì ba ngày, ta sẽ tới đón nàng.”

“... Ừm.”

Không phải là ta không tin hẳn, ta chỉ là sợ hãi... ta chỉ là sợ hãi... Một khi nói tái kiến, liền thật sự vĩnh viễn không còn gặp lại.

Thậm chí, căn bản không có cơ hội nói tái kiến...

Rốt cục trong nháy mắt bước ra khỏi đại môn Duyệt Lai khách sạn:

Trên trời, một đám quạ đen bay qua kêu quạc quạc, còn có vài vật thể màu trắng không rõ hình dạng rơi xuống ngay bên chân ta;

Trên tường, hai con mèo đen giương cặp mắt sáng ngời hữu thần nhìn ta, con người màu vàng kim dưới ánh nắng mặt trời lúc chính Ngọ mị thành một đường, nhìn thế nào cũng thấy quý dị vạn phần;

Trên đường, không khí oi bức tựa hồ như thiêu đốt, lại bỗng dưng cuộn cuộn nổi lên một trận âm phong, gió cát ào ào quay xung quanh ta;

...

Ta tự nhận không phải là người mê tín, nhưng lúc này đối diện với những chuyện đang xảy ra, cho dù là giữa ngày hè mặt trời chói chang nhô lên cao, vẫn không nhịn được đổ mồ hôi lạnh.

Ấu Dương thiếu chủ đưa tay cầm lấy cái đai lưng bị đứt thành hai đoạn của ta, chăm chú xem xét chỗ đứt một lúc lâu, mới ngẩng đầu cười nói: “Không sao, đai lưng này làm vốn không bền lắm.” Vừa nói vừa thuận tay thu nó vào trong tay áo.

Nghĩ ta không hiểu rõ sao — cái đai lưng kia màu trắng, trên thêu hoa văn vàng, phẳng phiu bóng loáng, làm sao có thể là cái loại ‘không bền lắm’ được, còn chưa kể tới những tua nhỏ giống như bị lợi khí hay kinh lực của cao thủ chém đứt.

Kia là đai lưng dùng thiên tâm tơ cùng kim tơ dệt thành a, ngay cả Hoàng cô nương cũng không thể chém đứt được! Người này hiển nhiên lại đang nói dối ta.

“Bọn họ... lại không cẩn thận như vậy, sau khi về trang, nhất định phải trách phạt một phen.”

Hắn hừ lạnh một tiếng, ánh mắt dần dần lạnh xuống, vẻ mặt âm trầm bất định, cũng không biết rốt cuộc là đang muốn trách phạt kẻ nào.

Ta không nhận được đưa tay kéo kéo tay áo hắn, “Uy...”

Trên đường cái lại mang theo sát khí lộ liễu như vậy, không phát hiện ngay cả ruồi bọ cũng đều sợ tới mức tránh xa sao.

Hắn ngẩn ra, chỉ trong một cái chớp mắt ngẩn ngủ, liền phục hồi tinh thần lại, cười yếu ớt nói, “Làm sao vậy?”

Thanh âm vẫn ôn nhu như trước, nhưng không biết tại sao, nhìn dáng vẻ hắn bình tĩnh không khác gì ngày thường, trong lòng ta lại ần ần cảm thấy bất an.

Cảm giác hoảng hốt không rõ vì sao này, trước kia cũng đã từng có ... Đô Sử...

Bàn tay túm lấy tay áo hắn không chịu buông đột nhiên lại bị người ta cầm lại, thanh âm treu đùa cơ hồ vang lên sát bên tai:

“Nhanh như vậy... đã luyện tiếu ta sao?”

“Ừm.”

Không cần nghĩ ngợi gật gật đầu, ngược lại, lại khiến hắn giật mình.

“Nàng...”

Trái tim đập nhanh hơn, càng lúc càng dữ dội, bất chấp e lệ, tự tôn hay là mấy thứ gì khác, ta túm lấy hắn.

“Ta không đi nữa, ta muốn ở cùng một chỗ với huynh!”

Trời buộc cũng được, phiền toái cũng được, có thể nhìn thấy hắn đứng trước mặt, có thể chạm vào hắn, cảm nhận nhiệt độ cơ thể chân thật, đối với ta lúc này, quan trọng hơn bất cứ điều gì...

“Được.”

Một chút ý cười ôn nhu từ khóe môi hắn dần dần lan ra, dần dần kéo tới cả lông mày khóe mắt. Người này thường xuyên mỉm cười, ta lại chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ hắn tràn đầy vui mừng như vậy, quả thực như là có quang hoa lưu chuyển trên mặt vậy, cho nên... Trong khoảng thời gian ngắn, ta thể nhưng thực mất mặt nhìn hắn tới ngây người.

Âu Dương thiếu chủ hơi trầm ngâm, đột nhiên buông tay ta ra.

Ta còn chưa kịp phản ứng lại xem đã xảy ra chuyện gì, cả người đã bay lên trời... Bị hắn ôm lên.

=. =...

Này... đây là trên đường cái a!

...

Theo bản năng đưa tay muốn đẩy hắn, lại bị hắn bắt lấy, vòng quanh hông hắn, bên tai truyền đến tiếng cười: “Hôm nay nàng không đi, về sau vĩnh viễn cũng sẽ không đi được đâu.”

“Không đi thì không đi, ai sợ ai chứ.”

Ta nhỏ giọng lầu bầu, tên thính tai này tựa hồ lại nghe thấy, ý cười trên mặt càng đậm.

“Cho dù có phải buộc lại, ta cũng muốn cột nàng vào người ta... Cả đời cả kiếp...”

Trên mặt nóng giống như bị thiêu.

Ta rút tay về dùng sức đẩy hắn, lại không chút sức mẻ.

“Thả ta xuống mau!”

Hắn khẽ nở nụ cười, “Lúc này còn ngưng ngừng gì a? Khách sạn này trong ngoài còn có ai không biết nàng là người của ta...”

Hỗn đản này...

Ta tức giận đến mức hung hăng cắn một phát lên bả vai hắn, “Ta phải đi về đổi đai lưng a!” Quách đại hiệp cùng Hoàng cô nương sắp tới, ta hiện tại y phục không chỉnh tề, để bọn họ thấy thì sẽ nghĩ thế nào a...

Lý do cuối cùng này, hắn nghe lọt tai.

Vừa thả ta xuống, lại vừa lải nhải như là “Bọn họ sớm hay muộn cũng...” mấy lời linh tinh vô nghĩa, ta căn bản không dám nhìn về mặt những người xung quanh, cúi đầu đi về phía trên lầu, hắn cứ nhiên còn đi theo phía sau.

Ta quay đầu trừng hắn: “Không được cùng lại đây!”

Không riêng gì đai lưng bị đứt, quần áo cũng bị hắn nhu thành nhiều nếp nhăn, ta còn muốn thay quần áo a, hắn kề cận lại thì biết làm thế nào!

Hắn ngẩn ra, lập tức nở nụ cười.

“Được được, tùy ý nàng vậy... Chỉ là... nương tử nhớ đi nhanh về nhanh, tránh cho vi phu nóng lòng chờ đợi a...”

Ai cho ta mượn cái giẻ lau để拭 miệng hắn coi!

Ta lấy thế sét đánh không kịp bưng tai xông lên lầu hai, vọt vào phòng.

Có lẽ là đẩy cửa quá mạnh, ngay cả tro bụi trên cửa cũng rơi xuống không ít, bay lả tả trên tóc, trên vai ta, ta luống cuống tay chân phũ phũ, không để ý hít mạnh một hơi, nhất thời bị nghẹn nước mắt giàn giụa.

Trước mặt đột nhiên truyền đến một tiếng vang nhỏ, nghe qua tựa hồ có cái gì rơi xuống. Ta vội vàng ngừng đầu, nước mắt vẫn không ngừng trào ra khiến tầm nhìn mơ hồ vô cùng, lơ mơ tựa hồ có thể nhìn thấy... người?

100. Q.4 - Chương 100: Nhạc Thiếu Đông Nghịch Tập (thượng)

Một tiếng thở dài vô cùng ngân nga quanh quẩn trong phòng, cái loại âm điệu bảy phần giống quỷ, ba phần không giống người này làm cho ta sợ tới mức run lập cập, theo bản năng lui lại phía sau hai bước, lưng lập tức đập vào cánh cửa.

Lại là một trận tro bụi bay lên.

Lại là một tiếng thở dài sâu kín.

Này... đây là cái tình huống quỷ dị gì?

Cho dù biết giữa ban ngày dương khí đại thịnh sẽ không có quỷ mị gì xuất hiện, nhưng hai tiếng u thán này khiến ta nghe mà cả người phát lạnh, vì thế lấy hết can đảm tiên hạ thủ vi cường... hít sâu một hơi, sau đó bằng âm lượng lớn nhất hô lên: “Làm gì... người nào? !”

Âu Dương thiếu chủ ở ngay dưới lầu, cách không đến một trăm thước, không biết hắn có nghe được mà chạy tới đây hay không...

Tay phải huy động ống tay áo mảnh liệt lau nước mắt, đồng thời, tay trái cố gắng tự nhiên hết mức, lén lút sờ vào Bạo Vũ Lê Hoa Châm giấu bên hông — may mắn trước khi xuất môn đã nghe lời người nào đó, mang theo cái này.

Người nọ dường như đi về phía này hai bước, đột nhiên lại dừng cước bộ, cười khê hai tiếng, mới nói: “Buông Bạo Vũ Lê Hoa Châm của cô xuống đi. Đã lâu không gặp, ta thiếu chút nữa thì quên trên người cô có thật nhiều cơ quan rồi.”

Y bảo ta buông thì ta buông chắc? Coi ta là con ngốc sao?

Không có cơ quan đó uy hiếp, nói không chừng y đã sớm xông lên bóp chết ta rồi, dù sao, cho dù xét theo phương diện nào mà nói, ta cũng là cùng phe với cừu nhân của y.

Người nọ là tiền nhiệm thiếu chủ của Duyệt Lai khách sạn, họ Nhạc tên Đông, mọi người đều quen gọi y là Nhạc Thiếu Đông.

Y vừa mở miệng nói chuyện, ta đã nhận ra rồi.

Trước khi mọi chuyện còn chưa xảy ra, khi mà chúng ta còn có thể được xem là bằng hữu, ở gian khách sạn nhỏ nhỏ tại Tây Vực kia, ta còn từng nói đùa với y, bảo bọn họ hợp thành một dàn nhạc, sau đó diễn xuất lưu động, cam đoan phòng bán vé chật ních.

Tuy rằng lúc ấy y vô cùng bất mãn với việc đường đường một thiếu chủ như y lại bị so sánh với ‘con hát’, nhưng giọng nói cực giàu từ tính cùng lực ảnh hưởng này, đúng là đã nghe qua sẽ rất khó quên, nếu ở hiện đại tuyệt đối sẽ trở thành thần tượng hàng ‘sao’, ta cũng tuyệt đối sẽ thực hâm mộ y.

Chỉ tiếc nơi này là Nam Tống, mà hiện tại... Chúng ta là địch nhân...

Âu Dương thiếu chủ mấy ngày nay trăm phương ngàn kế thận trọng, đơn giản chính là để đối phó với thế lực cũ của Duyệt Lai khách sạn.

Nhạc Thiếu Đông đột nhiên xuất hiện trong phòng chúng ta, không chút hoang mang sợ hãi như vậy, ta đương nhiên sẽ không nghĩ rằng y chỉ đến uống trà ôn chuyện cũ.

Tuy rằng không nên khiêu khích đối phương, nhưng tay ta cũng vẫn không rời vị trí.

“Ai nha nha, tiểu cô nương cô... thật đúng là không nghe lời a.”

Nhạc Thiếu Đông tựa hồ cũng không vì thái độ của ta mà nổi giận, ngữ điệu vẫn thập phần ôn nhu như trước, nhưng nghe vào tai, lại có vài phần không được tự nhiên khó hiểu.

Y cười hai tiếng, mới tiếp tục nói: “Không sao, đợi tới ban đêm cột cô vào giường, hảo hảo yêu thương một phen, ờ, lúc đó cô sẽ biết phải nghe lời thế nào...”

Người này là đang cố ý học Âu Dương thiếu chủ nói chuyện, lại còn vô cùng hạ lưu.

Rùng mình! Toàn bộ da gà trên người ta đều nổi hết cả lên. Nếu có thể, thật muốn hành hung y một phen.

Chỉ là... tình thế trước mắt, y mạnh hơn.

Ta cắn răng không hé lời, Nhạc Thiếu Đông cũng không bỏ qua, lại nói: “Không phải cô thích giọng này sao, tại sao giờ lại không hé răng rồi? Chắc là do ta chưa làm thật...”

Nói những lời cuối cùng, trong thanh âm đã tràn đầy oán độc.

Tuy rằng rất muốn nhảy dựng lên chỉ vào mũi y mắng to một trận cho bõ tức, nhưng mà...

Trước khi cứu viện đến, đừng kích thích bọn cướp, đừng kích thích bọn cướp, đừng kích thích bọn cướp —— đây là một điều quan trọng trong ‘Sổ tay con tin’.

Trong sổ tay còn nói, nếu có thể kéo dài thời gian thì hãy tận lực kéo dài càng lâu càng tốt.

Cho nên y muốn nói thì cứ để y nói đi...

Còn chưa suy nghĩ xong, Nhạc Thiếu Đông đột nhiên cười ha ha vài tiếng, “Đừng uống phí tâm tư, tên gian phu của cô... lúc này tự thân hấn còn khó bảo toàn, làm sao có thể cứu được cô.”

Phía sau vẫn im ắng, hấn sẽ không xảy ra chuyện gì chứ...

Cố gắng nén nỗi lo lắng trong lòng, ta cố gắng làm cho giọng nói của mình trở nên nhẹ nhàng băng quơ: “Thế nào là tự thân khó bảo toàn? Ta không tin người có thể làm gì được hấn!”

Nhạc Thiếu Đông cười nhạo một tiếng, cũng không đáp lời.

Nghe tiếng bước chân thong thả không nhanh không chậm của y trong phòng, dáng vẻ ung dung như vậy, chẳng lẽ thật sự...

Trong lòng càng lúc càng bối rối, tro bụi lại từng trận từng trận bay vào mắt, cho dù có liều mạng dụi thế nào cũng không hết.

“Dừng lau, cô dùng sức như thế, mắt sẽ sưng lên, lại càng khó coi đấy.” Nhạc Thiếu Đông lại thở dài một hơi, thản nhiên nói: “Đến âm phủ cũng sẽ thành một con quỷ khó coi, Diêm Vương gia thấy cô xấu, nói không chừng trực tiếp đá vào Súc sinh đạo, vậy thì biết làm thế nào?”

Ngừng lại một chút, lại nghe thấy y buồn bã nói: “Cô cho là ta đang mắng cô sao? Chỉ sợ không phải kẻ nào cũng có phúc khí làm súc sinh...”

Lời này nghe qua có chút cổ quái, nhưng ta đã không còn tâm tư mà suy xét nữa rồi.

Cho dù mắt không thấy rõ, ta cũng vẫn có thể hành động, cùng lắm thì cùng y đồng quy vu tận. Cho dù võ công của y cao tới mức có thể nháy mắt chém ta thành mười bảy mươi tám đoạn, nhưng muốn tránh Bạo Vũ Lê Hoa Châm trong căn phòng nhỏ nhỏ này, cũng là tuyệt đối không thể...

Nắm chặt cơ quan bên hông, ta quay về phía Nhạc Thiếu Đông: “Người đã làm gì với hần?”

“Làm sao phải nóng vội như vậy? Yên tâm đi, xét giao tình ngày xưa giữa cô với ta, ta tất nhiên sẽ sớm đưa hần xuống đó gặp cô.”

Nghe qua thì Nhạc Thiếu Đông cũng không thể xác định được tình huống của người đó lúc này?

Lấy trình độ tinh táo khi gặp chuyện của người đó, chỉ cần thoáng có chút dấu hiệu khác thường, hần là đều sẽ có phòng bị, cho nên... Ta có nên thử phá cửa mà ra hay không, cho dù không thể phá cửa thật, nhưng cũng sẽ có động tĩnh...

Vừa mới xoay người, còn chưa kịp làm gì, trước mặt đã vang lên tiếng cười lạnh của Nhạc Thiếu Đông: “Cô cứ quang minh chính đại đi ra ngoài là được.”

Ta không khỏi ngẩn ra, lại nghe y tiếp tục nói: “Vốn không định cho cô ra đi sớm như vậy, nhưng cô lại cố tình muốn thế, vậy thì không thể trách ta được rồi.”

Cái gọi là “Ra đi” ... Có phải là cái mà ta đang nghĩ tới hay không?

Từ lúc vào phòng tới giờ, bắt quả cũng chỉ ngẩn ngủ vài phút.

Từ đầu đến cuối Nhạc Thiếu Đông luôn đứng cách ta một khoảng, không thể uy hiếp sự an toàn của ta, cho dù trong tay y có vũ khí gì đó có lực sát thương quy mô lớn, ít nhất cũng còn chưa lấy ra... Như vậy... đột nhiên y lại nói một cách chắc chắn như thế là có ý gì?

Trước khi mọi chuyện rõ ràng, ta cảm thấy ta không nên hành động thiếu suy nghĩ thì có vẻ tốt hơn.

Ta cứng đờ đứng tại chỗ đợi khá lâu cho Nhạc Thiếu Đông thực hưởng thụ, y cười hai tiếng, mới nói: “Cô ngoan ngoan đứng góc như vậy ... Cũng thế thôi.”

Con bà nó chứ!

Ngốc thì ngốc, ai sợ ai a!

Bất quá, hiện tại việc cấp bách là phải giải quyết chuyện đôi mắt.

Cũng may Nhạc Thiếu Đông cũng không tiến thêm bước nào nữa, để mặc ta tự mình đứng đó đấm ngực dậm chân, đón gió rơi lệ.

Tổn mất cả lít nước mắt, cảm giác đau đớn trong mắt mới xem như từ từ giảm xuống.

Tầm nhìn vốn mơ hồ lúc này mới dần dần trở nên rõ ràng hơn.

Trong nháy mắt nhìn thấy rõ ràng kia, ta cả kinh thiếu chút nữa nhảy dựng lên, ngay sau đó cũng rất muốn chửi ầm lên — người là xác ướp Ai Cập mới xuyên tới đây sao?

Trong mùa hè nóng bức tới mức ngay cả đám cún cũng hận không thể cởi hết lông ra được, Nhạc Thiếu Đông cư nhiên dùng một miếng vải đen che kín toàn thân từ đầu tới chân không một kẽ hở, duy nhất chỉ lộ ra cặp mắt tinh quang bắn bốn phía.

Nếu không phải giọng nói của y có điểm đặc biệt, một ‘vật thể hình người’ như vậy xuất hiện trước mắt, đánh chết ta cũng không nhận ra được là ai.

Nếu không phải do y có đam mê Cosplay xuyên thời đại, vậy thì trang phục này nhất định là có nguyên nhân gì...

“Sao thế? Cảm thấy bộ dạng ta không bằng... tên gian phu kia của cô?”

(*sút* người lại dám so sánh với Khắc ca à)

Mấy chữ cuối cùng, Nhạc Thiếu Đông cơ hồ là cắn răng hung tợn nhỏ ra, tuy rằng gương mặt y bị che kín không nhìn thấy biểu tình, nhưng ánh mắt này vẫn khiến cho người ta cảm thấy âm lãnh không rét mà run.

Nói lại, cho dù y không che mặt cũng kém xa Âu Dương thiếu chủ—— đương nhiên ta còn chưa đến mức giáp mặt nói ra sự thực này mà kích thích y, vì thế cố gắng chuyển đề tài:

“Hôm nay... Thời tiết thật đúng là nóng a...”

Khụ khụ, không phải ta rất nhàm chán, mà là xét tình trạng nguy hiểm hiện giờ, cho dù ta có nói gì cũng có thể khiến y nghĩ tới thâm cừu đại hận giữa y và Âu Dương thiếu chủ, cho nên chỉ có nói chuyện thời tiết là an toàn nhất.

Chỉ là... chết nỗi loại chuyện nhàm chán này cư nhiên cũng có thể chọc tới thần kinh biến thái của Nhạc Thiếu Đông, y nghe vậy lại ngửa đầu phá lên cười ha ha, “Đúng là trời nóng, càng nóng càng tốt!”

—— Cho dù là chủ tiệm bán quan tài nhìn thấy thi thể cũng không vui như y bây giờ a!

Chỉ là, tuy rằng đang cười, trong thanh âm kia lại tràn đầy vẻ thô lương ngoan tuyệt, giống như muốn ăn tươi nuốt sống người khác vậy.

Nói thực ra, ta mơ hồ cảm thấy có chỗ nào đó rất không ổn, lại nhất thời không nghĩ ra được, cảm giác bất an trong lòng bành trướng chưa từng có ...

Không biết từ khi nào, tiếng cười trong phòng đã ngừng, ánh mắt Nhạc Thiếu Đông nhìn về phía ta càng thêm âm ngoan, nhưng khi mở miệng, thanh âm lại nhu hòa vô cùng.

“Cô chớ sợ, chỉ cần ngoan ngoãn bỏ hết quần áo ra, ta sao bỏ được cô...”

Ta đầu tiên là bị y khiến ghê tởm phát run lên, sau đó đột nhiên ý thức được một chuyện —— người này cũng không phải muốn làm gì với ta thật, như vậy, y nói những lời này mục đích hiển nhiên chỉ có thể là...

Trong lòng đột nhiên nhảy dựng, lại nghe Nhạc Thiếu Đông ha ha cười, nói: “Nghe được những lời như vậy còn có thể nhẫn được, mắt cũng không chớp, hô hấp cũng không loạn...” Nói tới đây, hắc ý vị thâm trường liếc mắt nhìn ta một cái, ngừng lại một chút, mới nói tiếp: “Âu Dương công tử, ở trên nóc nhà nghe đã lâu, còn chưa vừa lòng?”

Tuy rằng biết cách trần nhà không thể nhìn được gì, ta vẫn không nhịn được ngẩng đầu nhìn lên, lại đón nhận ánh mắt chê cười của Nhạc Thiếu Đông.

“Nha đầu kia tư sắc tuy là thường thường, nhưng cũng đã được người thử qua đã lâu, hẳn là cũng rất có tư vị, a, đúng rồi, người có muốn chính mắt nhìn ta cùng nàng diễn xuân cung sống trở húng...”

Đỉnh đầu bỗng nhiên vang lên một tiếng quát: “Gã này thật sự là không thể nói đạo lý, Tĩnh ca ca, chúng ta đi xuống đuổi hắn đi!”

Ngay sau đó liền nghe được một giọng nam hàm hậu quen thuộc đáp: “Được!”

Rồi sau đó...

Một tiếng cười dài từ hành lang phía sau truyền đến: “Nhạc Đông, cho dù người có dùng mọi cách châm ngòi, cũng chỉ vô dụng mà thôi, nương tử nhà ta sao có thể trúng kế ly gián của người?”

Ta bị Âu Dương thiếu chủ nói hơi hơi xấu hổ một chút.

Trên thực tế xác thực vừa rồi ta có chút dao động, không biết hẳn có ham mê xem người khác XXOO hay không...

(khụ khụ =”=|| tỷ à, Khắc ca theo trường phái hành động, không thích đứng nhìn đâu)

“Không biết có phải lúc Âu Dương công tử diệt toàn gia ta trên dưới ba mươi người, cũng trấn định như vậy?”

Tầm mắt Nhạc Thiếu Đông lướt qua đỉnh đầu ta, thẳng tắp bắn về phía ván cửa ta dựa vào, oán độc phần uất trong mắt quả thực giống như có thể khoét một cái lỗ trên ván cửa, khiến ta nhìn mà không tự chủ được rùng mình một cái.

“Nhạc gia người quản lý Duyệt Lai khách sạn, những năm gần đây đã hủy bao nhiêu gia tộc, có cần ta phải gọi người đem sổ sách ra tính thay người không? Ta mặc dù không rảnh rỗi thay trời hành đạo, nhưng nếu có kẻ tới cửa tìm chết, thuận tay đưa hẳn một đoạn đường... cũng không phiền toái lắm.”

Thanh âm Âu Dương thiếu chủ không nhanh không chậm từ phía sau vang lên.

Tuy rằng cách một tầng ván cửa, nhưng biết hẳn đang đứng phía sau ta... lại cảm thấy an tâm hơn rất nhiều...

Ấn oán giữa Bạch Đà sơn cùng Duyệt Lai khách sạn, ta có biết.

Chẳng những biết, lại còn xui xẻo bị cuốn vào ngay từ đầu.

Vốn dĩ ta cùng Âu Dương thiếu chủ là hai kẻ cả đời cũng không có khả năng cùng xuất hiện, lại bởi vì hẳn bị Duyệt Lai khách sạn hạ ‘Xuân dược’ trong truyền thuyết mà bị bắt đi làm ‘Giải dược’.

Tuy rằng cuối cùng cũng không phát sinh chuyện gì, bình an qua cửa, nhưng mà... Có vẻ từ lúc đó, ta bắt đầu không ngừng bị cuốn vào vô số sự kiện giang hồ gió nổi mây phun muốn ngừng mà không được...

Nói như vậy, đúng là ta nên chặt hai chân Nhạc Thiếu Đông để trả thù mới phải.

Được rồi, trở lại chính đề.

Đơn giản mà nói chính là Duyệt Lai khách sạn định châm ngòi Hồng giáo cùng Bạch Đà sơn đánh nhau sau đó ngư ông hưởng lợi... lại chưa toại, ngược lại, lại bị hai bên liên thủ trả thù tới rồi tinh rồi mù, chẳng những ý đồ phát triển thế lực ở Tây Vực bị hủy, ngay cả sản nghiệp cũng rơi vào tay Bạch Đà sơn.

Thế gian này có kẻ nào cam tâm hai tay dâng tặng cơ nghiệp của mình, cho nên một đường từ Trung Nguyên đến Giang Nam này, những trận chiến phạm vi nhỏ hẹp như tao ngộ đầu đường cho tới những vụ thảm sát quy mô lớn ngay cả Kim Luân pháp vương cũng tới trợ trận nhiều vô số, tới giờ vẫn chưa ngừng lại.

Duyệt Lai khách sạn từ trong ra ngoài đương nhiên đều không sạch sẽ, bàn tay Âu Dương thiếu chủ cũng đã vấy không ít máu.

Chỉ là... Cho dù như thế nào, trong lòng ta cũng vẫn luôn thiên vị hẳn...

101. Q.4 - Chương 101: Nhạc Thiếu Đông Nghịch Tập (hạ)

Cho dù lúc trước Nhạc Thiếu Đông đã bố trí như thế nào, nhưng xem thái độ thông dong của ba người bên ngoài kia, hơn phân nửa là không có tác dụng gì.

Mà có Bạo Vũ Lê Hoa Châm, cho dù y muốn bắt ta làm con tin cũng không dễ dàng gì.

Nhưng thấy tình thế bất lợi như vậy... Nhạc Thiếu Đông y cứ nhiên không có chút thấp thỏm lo lắng nào, còn có thể giương thương múa kiếm đầu vô mồm cùng Âu Dương thiếu chủ, chẳng lẽ là trong tay còn có vũ khí sát thương quy mô lớn chưa sử dụng đến?

Nhưng hai tay y trống trơn, một thân trang phục vải đen như xác ướp thực sự bó sát người từ trên xuống dưới... trái phải đều không có chỗ nào giống như mang bom tự chế cả.

Cho dù là phóng độc, tốt xấu gì cũng phải có cái hòm a.

Nhạc Thiếu Đông đột nhiên cười quái dị một tiếng, “Âu Dương Khắc, tránh ở sau lưng nữ nhân sao là anh hùng hảo hán... Người có gan thì cùng ta quyết phân cao thấp?”

Âu Dương thiếu chủ đang muốn nói gì —— cách ván cửa thậm chí ta có thể nghe được thanh âm hần hơi đề khí—— ta vội vàng kêu ngừng: “Khoan đã!”

Lực đạo đẩy cửa sau lưng hơi ngừng lại một chút, “Nương tử, nàng muốn tự bắt hần sao? Vậy không khỏi rất mệt nhọc rồi, không bằng để cho vi phu.”

Hần quanh co lòng vòng nói chuyện, hiển nhiên là muốn hỏi ta tình hình trong phòng.

Phải nói thế nào mới được đây?

Ta chỉ là theo bản năng cảm thấy có chỗ nào không ổn, nhưng lại không nghĩ ra rốt cuộc là không ổn ở chỗ nào, đang do dự, Nhạc Thiếu Đông lại nói tiếp: “Nàng tự nhiên là muốn cùng ta phong lưu khoái hoạt một phen...”

—— Người này hiện tại chỉ có thể suy nghĩ vấn đề nửa người dưới thôi sao!

Ta còn chưa kịp nói lời thô tục, Âu Dương thiếu chủ đã theo thứ tự tiếp nhận câu chuyện: “Nương tử nhà ta nếu có hứng trí này, tự nhiên là tùy ở nàng, chẳng qua... mắt nhìn của nàng xưa nay cực cao...”

Ngụ ý hiển nhiên là Nhạc Thiếu Đông không đủ tư cách, nhân tiện còn khoa trương chính hần một phen, người này thật sự là...

Khóe miệng ta không tự chủ được hơi giật giật.

Cư nhiên lại bị sắc nước miếng của chính mình, vì thế thực mất hình tượng mãnh liệt ho lên tại chỗ.

Ai biết lại ho mãi không dứt, quả thực ho giống như xé phổi, lồng ngực lại hơi ần ần đau.

Vừa gõ nhẹ ván cửa ý bảo Âu Dương thiếu chủ ta không sao, vừa thảm oán bọn tiểu nhị làm vệ sinh sáng nay, rốt cuộc bọn họ làm cái quái gì mà bụi bay mù mịt như vậy...

Khoan đã, tro bụi?

...

...

...

Rốt cuộc ta đã biết không đứng ở chỗ nào rồi.

Bọn tiểu nhị ở khách sạn này quét tước ‘phòng của Âu Dương thiếu chủ’ quả thực là tận sức tận lực, ngay cả sàn nhà, mặt bàn cũng đều lau sạch tới mức có thể soi gương, làm sao còn có chỗ nào không được vệ sinh?

Như vậy, vừa rồi lúc ta bước vào, đám tro bụi hư hư thực thực rắc xuống đầu ta... Rốt cuộc là cái gì?

Bọn họ đấu với nhau lâu như vậy rồi, Nhạc Thiếu Đông không thể không biết Bạch Đà sơn am hiểu nhất chính là độc thuật, nếu kia không phải độc, vậy sẽ là cái gì... còn đáng sợ hơn?

Mà Nhạc Thiếu Đông lại tìm cách nói khích để Âu Dương thiếu chủ tiến vào...

Một loại cảm giác rợn tóc gáy từ sau lưng chậm rãi tràn ra, không kịp nghĩ lại, ta theo bản năng đề chặt ván cửa: “Đừng tiến vào! Hần bày cạm bẫy trong phòng!”

Gian ngoài một mảnh tĩnh mịch.

Nhạc Thiếu Đông cười hắc hắc hai tiếng, ánh mắt nhìn ta càng thêm phức tạp, “Cô cũng không phải quá ngốc, Hoa cô nương.”

Rốt cục y bắt đầu nói chuyện bình thường rồi sao?

“Chỉ tiếc...” Y lắc lắc đầu, trong mắt hiện lên một tia trào phúng, “... Đã quá muộn rồi.”

Ta biết Nhạc Thiếu Đông lần này là nói thật.

Có lẽ là vì thái độ bình thản thần kỳ của y, có lẽ là vì cái gì khác, trên thực tế vừa rồi, Nhạc Thiếu Đông vẫn khiến ta có cảm giác toàn thân bị áp lực tới cực hạn, vốn dĩ y là người rất hay nói chuyện.

Cho nên... Nói không chừng có thể thử xem...

“Bất quá cũng chỉ là độc phần, có gì đáng lo.” Ta bĩu môi, “Bọn họ ở bên ngoài không dính phải, ta ở trong đây một lúc lâu rồi cũng có sao đâu... Đúng rồi, người còn không biết Ích Tây Gia Thổ đã cho ta ‘Thông tê long hoàn’ đi, đó là bảo bối bách độc bất xâm a. Lại nói tiếp, lần trước ở biệt viện Bạch Đà sơn, ít nhiều cũng nhờ có nó, mới không trúng ‘Bi tô thanh phong’ của người...”

“‘Bi tô thanh phong’ đã tính là gì?” Nhạc Thiếu Đông cười lạnh một tiếng, “Cô cũng không cần nói kích ta, nếu không cho các người chết một cách minh bạch, ta làm sao có thể cam tâm...”

Y càng bình thản, lòng ta càng bất an không yên.

Nhất là chú ý tới lời nói của y là ‘các người’ chứ không phải là ‘người’.

Ta thực hiểu được mình tuyệt đối không phải là mục tiêu chủ yếu của Nhạc Thiếu Đông, như vậy những người trong kế hoạch của y là ai? Âu Dương thiếu chủ... Cùng cha hử?

Nếu nói tới Phong thúc, võ công tuyệt thế, lại chuyên dụng độc, khả năng tính kế người khác cũng inh hạng nhất, khả năng đề phong cũng chỉ có hơn chứ không kém —— Nhạc Thiếu Đông y dựa vào cái gì mà nắm chắc như thế?

Chỉ là... Lúc này ta thật sự không biết làm gì, chỉ có thể để chính y nói tiếp, có lẽ còn có sơ hở có thể tìm ra.

Nhạc Thiếu Đông ngừng lại một chút, chậm rãi nâng tay, lột miếng vải đen trên mặt mình xuống.

Cho dù sớm có chuẩn bị tâm lý —— ban ngày ban mặt còn che mặt đi khắp nơi nơi, không phải tuyệt thế mỹ nhân thì nhất định là có chỗ thiếu hụt thật lớn —— ta vẫn giật mình kinh sợ.

Khuôn mặt kia thế nhưng đã không còn nhìn ra làn da vốn là màu gì được nữa rồi, những vết ban trắng chông chắt xâm nhập vào da thịt, từ trán kéo dài đến cổ, chỉ trừ hai mắt, thế nhưng lại cảm thấy nó giống như vật còn sống vẫn còn nhưng nhúc nhích cử động.

Ta nhìn thấy mà ghê tởm một trận, y lại không chịu bỏ qua, vung tay ném miếng vải đen đi, tiến lại gần hai bước: “Như thế nào?”

Cho dù có nói gì cũng sẽ kích thích đến y, cho nên... Ta không hé răng.

“Có muốn biết là vì sao không?” Gương mặt Nhạc Thiếu Đông giật giật, nhìn qua càng thêm dữ tợn, “Đều là nhờ tên tiểu tử họ Âu Dương kia ban tặng...”

“Không đúng!”

Hắn phúc hắc, tâm ngoan thủ lạt, nhưng sẽ không làm ra loại chuyện khiến người ta sống không bằng chết thế này... Tuyệt đối sẽ không!

“Đúng hay không, lúc này ta cũng lưỡng lự tranh luận cùng cô.” Nhạc Thiếu Đông hừ lạnh một tiếng, “Nếu không phải hắc cầu kết Triệu vương phủ chèn ép khắp nơi, lại ý vào có Tây Độc làm chỗ dựa, đã sớm bị ta giết chết, làm sao ta phải lặn lội tới Miêu Cương tìm độc vật...” Miêu Cương? Bỏ qua một đồng tin đồn đủ loại, trong sách của Kim lão gia tử, các vị đến từ Miêu Cương, từ Lam Phượng Hoàng đến Hà Thiết Thủ, đều là những vị không dễ chọc, những loại cổ độc lại càng xuất thần nhập hóa...

Có lẽ sắc mặt ta rất khó xem, cho nên Nhạc Thiếu Đông quét mắt nhìn ta một cái, lại nở nụ cười.

“Chỉ tiếc ‘Thông tê long hoàn’ của cô quả thật là khắc tinh của toàn bộ độc vật trong thiên hạ, uống công ta ngàn dặm xa xôi mọi cách che chở mang về Trung Nguyên, lại chỉ làm bị thương hơn trăm kẻ, đã bị tiêu tổn tám, chín phần...”

Y nói chính là đêm hôm đó ở Khương Miếu trấn, Âu Dương thiếu chủ bị thương trở về đi.

“Thuộc hạ tinh nhuệ của Nhạc gia cũng đều bị giết sạch trong đêm đó, ta cũng trúng một chưởng trước ngực, nếu không có hạ nhân liều chết cứu giúp, hẳn đã mất mạng, chạy trốn tới Giang Nam này, lại gặp... chính là nhất ẩm nhất trác, giai do tiền định, nếu không như thế, làm sao ta có thể nghĩ ra biện pháp tốt này.”

(nhất ẩm nhất trác, giai do tiền định: một miếng uống, một miếng ăn cũng đều đã được định sẵn từ trước.)

Lòng ta đột nhiên nhảy dựng, một câu “Biện pháp tốt gì” thiếu chút nữa là hỏi ra lời rồi, may mắn nói đến miệng liền tỉnh lại, ngậm miệng nuốt xuống.

Nhạc Thiếu Đông nhíu mày nhìn ta, “Uy, sao cô không hỏi ta là biện pháp tốt gì?”

Giả vờ ngây ngô ngẩng đầu nhìn trời, ta cố gắng làm cho ngữ khí của mình nhẹ nhàng băng qua, “Hoặc là đao thương chém giết, hoặc là ngầm hạ độc phóng ám khí... Trên giang hồ còn có gì mới mẻ hơn a.”

“Ngày ngày ở cùng tên tiểu độc vật kia, quả thật cô cũng ngu dốt hơn rất nhiều.” Y lắc đầu nói: “Còn có biện pháp mới mẻ, đã bị ta tìm ra rồi, hơn nữa...” Trên mặt y đột nhiên nở một nụ cười tràn ngập ác ý, “... Biện pháp mới mẻ này đã sớm dùng trên người các người.”

Sớm?

Mấy ngày này Âu Dương thiếu chủ cực kỳ cẩn trọng, cơ bản ta không có thời gian nào rời khỏi hắn. Nếu nói Nhạc Thiếu Đông có khả năng làm gì đó trong lúc Âu Dương thiếu chủ bất tri bất giác không biết, ta đúng là không tin, nhưng đáng về y như thế, lại không giống như nói bậy...

“Người nói bậy!”

“Cô tin hay không cũng chẳng sao...”

Y không để ý tới ta nữa, ngừng lại một lát, đột nhiên thấp giọng nói một câu gì đó, ta vểnh tai cũng chỉ nghe thấy “Xương trắng”, “Hoàng tuyền” cái gì đó.

Ta có thể tìm hiểu càng nhiều tin tức, Âu Dương thiếu chủ ứng phó sẽ càng thông dong, cho nên...

“Nhạc Đông, mặt của người... là bị này độc vật Miêu Cương cắn sao?”

Nhạc Thiếu Đông bỗng dưng quay đầu lại, gắt gao nhìn chăm chăm ta, “Cô nói cái gì?”

Ta có điểm gian nan nuốt nước miếng, mới tìm lại được thanh âm chính mình: “Ta... chỉ là tò mò...”

Cho dù là đụng tới vết sẹo trong lòng y cũng đành chịu.

Y lại không tức giận, ít nhất là ở ngoài mặt thì không có, ngược lại cười cười, mới chậm rãi nói: “Mười tám năm trước, ngoại ô Lâm An từng có một trận đại dịch, mười thôn thì chín thôn mắc phải...”

Trận đại dịch này trong Anh Hùng Xạ Điêu quả thực đã từng nhắc tới, cha mẹ Mục Niệm Từ chính là chết trong trận ôn dịch này.

Ta vẫn cho rằng đây chỉ là một bối cảnh để Kim lão gia tử tùy tay cho Mục cô nương một thân thể mà thôi, không nghĩ tới cư nhiên nghe được từ miệng Nhạc Thiếu Đông... Loại căn cứ chính xác này làm cho ta có một cảm giác thực kì diệu.

Chỉ là... vì sao đột nhiên y lại nhắc tới chuyện này?

“Thôn ta dưỡng thương, đúng là nơi năm đó dịch bệnh bùng phát, toàn thôn mấy trăm khẩu chỉ có một tiểu cô nương còn sống, từ đó về sau liền bị hoang phế. Hiện tại mấy chục hộ ở đó đều là những kẻ mấy năm trước bị quan phủ bức tới ở, đề cập tới việc năm đó, vẫn còn run sợ trong lòng... Nghe bọn họ nói, trong đầu ta bỗng nhiên có một suy nghĩ...”

Y nhìn ta, đột nhiên nở nụ cười, “Vốn tưởng rằng kiếp này vô vọng báo thù, hiện tại tâm nguyện được đền bù, đừng nói là bị hủy dung, cho dù có mất cả tính mệnh này, cũng có ngại gì?” Ngừng lại một chút, lại lấy một loại âm điệu cực kì nhu hòa chậm rãi nói:

“Cô vừa hít vào, chính là những vật mang mầm bệnh của đại dịch mười tám năm trước, yên tâm đi, nếu mệnh tốt, cũng không đến mức phải chết, nhiều nhất gương mặt cũng chỉ biến thành như ta thế này thôi... Nhưng cũng có khác gì chết? Thứ này không dễ có, trong khách sạn tuy là chỉ bày ở một chỗ này, nhưng chỗ lão độc vật... Hắc hắc, cho dù lão có tỉnh táo đề phòng như thế nào, phòng được độc... Hắc hắc, cũng không phòng được bệnh... không có thuốc giải, không có thuốc trị... A ha ha ha...”

Nhạc Thiếu Đông càng nói càng hưng phấn, lúc nói xong lời cuối cùng, hoa chân múa tay vui sướng, vẻ mặt kia rõ ràng đã có chút điên cuồng rồi.

Vừa rồi ta đã mơ hồ cảm thấy, chuyện y muốn nói chắc hẳn không phải chuyện gì tốt, nhưng không thể nghĩ tới... Chân tướng lại là như vậy.

Những lời y nói, ta đã tin hơn phân nửa, nhưng có lẽ là trong tâm lý vẫn giằng dụa, không muốn tin điều đó là thật.

“Chỗ ở của Tây Độc, người làm sao có thể trà trộn vào chứ?”

“Vì sao ta phải mạo hiểm trà trộn vào?” Y kỳ quái nhìn ta, “Một cái biệt viện to như vậy, tôi tớ vô số, luôn luôn có người ra ngoài, chỉ cần thần không biết quỷ không hay hạ một chút vật mang mầm bệnh trên người bọn họ là được, ta âm thầm hành động hơn mười ngày, phạm là những kẻ từ biệt viện đó đi ra đều chưa từng bỏ qua.”

...

Sau đó những người này sẽ mang mầm vi khuẩn gây bệnh, khi đi mua hàng sẽ tiếp xúc với người bán, uống rượu sẽ tiếp xúc với tiểu nhị, thậm chí chỉ là những người qua đường gặp thoáng qua... chỉ cần tiếp xúc với những người này đều có thể bị lây bệnh, đương nhiên cũng bao gồm chính bản thân bọn họ.

Sau đó những người bị nhiễm vi khuẩn này sẽ lại lây nhiễm cho những người khác, khác nữa... Cứ như vậy, cho dù bản thân y không gặp Phong thúc, vẫn có khả năng khiến cho dịch bệnh lây lan qua, nhất là làm cho toàn bộ tôi tớ trong biệt viện trúng bệnh, xác suất này lại càng cao hơn.

...

Cho nên... để làm cho Phong thúc trúng bệnh, Nhạc Thiếu Đông y... là định làm cho dân chúng toàn thành Gia Hưng chôn cùng...

Không, lấy tốc độ lây truyền của bệnh truyền nhiễm mà nói, gặp thảm họa này không chỉ là một thành Gia Hưng... mà là toàn bộ Giang Nam... mấy chục vạn mạng người...

Giữa thời tiết nóng như đổ lửa, ta lại chỉ cảm thấy cả người rét run.

Không suy nghĩ gì nữa, ngón tay đặt vào cơ quan Bạo Vũ Lê Hoa Châm bên hông vẫn chưa từng buông ra, lần đầu tiên trong cuộc đời... ấn xuống không chút do dự.

Hai mươi tám đạo ngân quang bắn nhanh ra, toàn bộ ghim trên người Nhạc Thiếu Đông.

Y không có nửa ý muốn tránh, thậm chí còn tiến về phía trước nửa bước, nhưng chỉ nửa bước mà thôi, sau đó liền chậm rãi ngã xuống.

Đôi chân ta giống như bị gắn chặt tại chỗ, đầu óc một mảnh hỗn độn, không biết làm thế là tốt hay không nữa...

Trên mặt Nhạc Thiếu Đông đột nhiên hiện lên một nụ cười cực kỳ quỷ dị, khóe miệng hơi hơi động, tuy rằng không phát ra nửa điểm thanh âm, nhưng theo khẩu hình có thể tưởng tượng ra, y nói là ——

“Hoàng tuyền tái kiến.”

102. Q.4 - Chương 102: Hạnh Phúc... Xa Không Thể Với Tôi (thượng)

Mười ngày... Nói cách khác thời gian ủ bệnh mà Nhạc Thiếu Đông dự tính là mười ngày?

Dù sao cũng là những lời trước khi chết y đã nói, trước khi có chứng cứ xác thực để có thể phủ nhận, có lẽ vẫn nên tin tưởng thì tốt hơn.

Lo lắng không biết kết cục sẽ khủng bố tới mức nào, đôi khi còn khiến người ta cảm thấy đáng sợ hơn cả chính cái kết cục ấy.

Một khi biết kết cục xấu nhất là chết, ngược lại, lại có thể khiến người ta trấn định mà suy nghĩ hơn.

Thanh thanh cổ họng, ta gọi người bên ngoài kia: “Uy!”

Hắn trả lời rất nhanh, “Ta ở đây.”

“Những lời vừa rồi, huynh đều nghe được chứ?”

Hắn ngừng lại một chút, mới thấp giọng nói: “Ừ...”

Tốt lắm, cách một miếng ván cửa, nếu hắn dám nói không nghe được, ta... ta liền... Ta cũng không thể làm gì được a...

“Trước kia ta từng nghe người ta nói qua, nếu có người có thể sống sót khỏi đại dịch, vậy trên cơ thể người đó hơn phân nửa là có kháng thể... Ách, tóm lại chính là chất gì đó có thể kháng bệnh. Ta không hiểu y thuật, nếu không huynh cùng Hoàng cô nương bọn họ thử tìm xem có được không.”

Kỳ thật là ta xem phim Mĩ mà biết, bệnh dịch hạch lan tràn hay trúng vũ khí sinh học, cuối cùng đều là dựa vào chiêu này cứu nguy.

Tuy rằng không thể điều chế vắc-xin phòng bệnh hay sử dụng những biện pháp của y học hiện đại, nhưng lấy trí tuệ cổ nhân, nói không chừng có thể tìm được biện pháp nào đó có hiệu quả tương tự...

Nghĩ một chút, điểm này... hình như còn có chút manh mối.

“Cái kia... huynh có nhớ Mục cô nương không?”

Thanh âm Âu Dương thiếu chủ nghe qua đã hơi biến điệu, “... Không nhớ rõ!”

“Ách?” Ta nhúc nhích đầu, quyết định trước tiên vẫn nên nói rõ sự tình, “Nhạc Thiếu Đông nói, mười tám năm trước ở ngoại ô Lâm An có một tiểu cô nương tránh được dịch bệnh này, nói không chừng chính là Mục cô nương a. Ta nhớ rõ nhà nàng vốn ở thôn Liên Trì, nếu nơi Nhạc Thiếu Đông đã tới là thôn đó, vậy thì đúng tám, chín phần mười rồi... Đúng rồi, huynh không nhớ rõ, Quách đại hiệp cùng Hoàng cô nương nhất định vẫn còn nhớ rõ dáng vẻ nàng, lúc này Mục cô nương hơn phân nửa là ở đâu đó xung quanh khu vực Thái Hồ Tô Châu, cũng không phải là quá xa...”

Không biết tại sao hắn ngần ra, mới đáp: “Được.”

Tiếp theo liền nghe được hắn thấp giọng nói gì đó, nói xong một câu, lập tức liền có một hoặc vài người đáp ứng, sau đó nghe được tiếng bước chân thành thịch xuống lầu. Tuy là nặng nhẹ không đồng nhất, nhưng lắm việc mà không loạn, hiển nhiên đều từng được huấn luyện.

Ta yên lặng nhắm mắt trong lòng, ít nhất phải có khoảng mười lăm mười sáu người rời đi, gian ngoài mới dần dần không có động tĩnh.

Hóa ra lại có nhiều người vậy xem đến vậy...

Không nghe thấy tiếng Hoàng cô nương cùng Quách đại hiệp, có lẽ là có việc muốn làm, đã đi rồi.

Ta cũng còn có một việc phải làm —— cách ly bản thân.

Đời trước lúc dịch SARS bùng phát, trong ký túc có một người bị nhiễm phải, khiến cho toàn bộ giáo sư, sinh viên đều bị cách ly một tháng; Khi dịch H1N1 lây lan, trên lầu có một hàng xóm từ Mĩ trở về mời chúng ta ăn một bữa cơm, vì thế lại bị cách ly một tuần...

Không nghĩ tới xuyên qua một thời không, thay đổi thân thể, cứ nhiên vẫn gặp phải tình huống này.

Tính lại, lần này đã là lần thứ ba rồi.

Chẳng qua, lần này không có bạn cùng phòng nào ở đây với ta cả... cái tên nằm phía sau kia không tính!

“Uy...”

“Ta ở đây.” Ngừng lại một chút, hắn lại nói: “... Không còn người nào nữa rồi.”

“Ách, cái kia...” Yết hầu không hiểu vì sao hơi hơi bị nghẹn, “Huynh cũng có thể đi đi!”

Mọi người thuộc Bạch Đà sơn đều bị hắn phái đi làm nhiệm vụ, cho dù không cần tự tay thực hiện, hắn cũng không thể thiết lập bộ chỉ huy ở ổ dịch thể này chứ, nếu không những người kia phải lui tới báo tin như thế nào đây?

“Ta hiện tại vẫn tốt, không có chuyện gì, chỉ cần nhốt mình trong phòng vài ngày... Nếu xác định không phát bệnh, là có thể đi ra rồi.”

Tuy rằng căn phòng này không phải là nơi để cách ly tốt, nhưng chỉ cần di dời toàn bộ người trong khách điểm này đi, cũng xem như là một phạm vi an toàn rồi.

“Khách điểm có đồ ăn, chờ huynh đi rồi, ta sẽ tới phòng bếp lấy mang lại đây.”

Thức ăn nước uống đã sẵn sàng, cũng chỉ ở đây vài ngày, hắn là sẽ không có vấn đề gì đi.

Bất quá, ta lộn xộn dong dài một lúc như vậy rồi, sao người này còn không hé răng a.

“Uy... Huynh nói gì đi a...”

Vẫn không có người trả lời.

Ta biết người kia vẫn còn ở bên ngoài, nhưng mà... nhưng mà thái độ trầm mặc khác thường này... thật sự là làm cho ta... ta cảm thấy áp lực rất lớn a.

Ho khan hai tiếng, ta tiếp tục tìm lời nói: “Huynh... huynh không đi xem cha huynh thế nào sao? Nhạc Thiếu Đông không phải đã nói, hắn đã hạ...”

“Nửa tháng trước thúc phụ đã không còn ở trong thành rồi...” Thanh âm quen thuộc cuối cùng cũng vang lên, không biết tại sao nghe qua tựa hồ lại có một chút cảm xúc dồn nén bên trong, “Việc này cực kỳ cơ mật, họ Nhạc kia không biết tình hình.”

Ách, Nhạc Thiếu Đông tính kế lâu như vậy, vạch ra một kế hoạch nhất kích tất trúng, kết quả mục tiêu tập kích căn bản lại không ở đó... Được rồi, Phong thúc không việc gì tuyệt đối là một chuyện thật tốt.

Kỳ thật ta là có tư tâm —— trong thời điểm mọi chuyện còn chưa rõ ràng, có Phong thúc võ công tuyệt thế, độc công cái thế, lại cực kỳ bảo hộ con trai bên cạnh, mới có thể bảo đảm an toàn cho hắn.

Vừa nghĩ đến đây, ta liền hận không thể nhảy ra ngoài bắt tay vấy khăn vui vẻ mở đường đưa tiễn Âu Dương thiếu chủ đi.

“Vậy huynh còn không nhanh tới đó đi!” Ta không ngừng cố gắng đuổi hắn.

“Nàng...” Thanh âm hắn đột nhiên cất cao quăng tám, ngừng lại một chút, không biết nghĩ tới cái gì, lại miễn cưỡng đè xuống, thần nhiên nói: “Vừa rồi ta đã đưa tin cho thúc phụ rồi, kế tiếp người sẽ mời cả Hoàng đảo chủ, Hồng bang chủ chủ trì đại cục...”

“A...”

Phong thúc độc công gia học sâu xa, cha Hoàng cô nương y thuật inh, Thất công có đám đệ tử Cái Bang nhất hô bá ứng, hơn nữa còn có Giang Nam thất quái cũng coi như ‘trùm’ trong vùng tương trợ, đây xem như đã là đội hình mạnh nhất để thi thố rồi a.

Hơn nữa, hiện tại tình tiết trong Xạ Điều còn chưa triển khai, chẳng lẽ muốn cho Đông Tà, Tây Độc, Bắc Cái cộng thêm Quách đại hiệp, Hoàng cô nương đều bỏ mạng ở chỗ này, vậy thì tuồng phía sau phải diễn thế nào?

Ta cảm thấy, Kim lão gia tử hẳn sẽ không trở mắt nhìn lại thảm kịch này phát sinh a...

Cho nên nhất định sẽ xuất hiện người có thể ngăn cơn sóng dữ, cứu dân chúng thành Gia Hưng trong cơn nước lửa, nói không chừng chính là Quách đại hiệp a!

Chỉ là... Chắc gì ta đã có thể nhìn thấy ngày đó.

‘Hoa Tranh’ làm tình cảm hai người Quách Hoàng khúc chiết, đã sớm bị ta xử lý rồi.

Không có sự tồn tại tất yếu của nhân vật, không có sự bảo hộ của tác giả, tình huống kế tiếp sẽ thế nào, cũng chỉ có thể nghe theo mệnh trời mà thôi.

So với những người khác mà nói, ta ở cùng một phòng với kẻ mang vi khuẩn gây bệnh trên người Nhạc Thiếu Đông lâu như vậy, xác suất không nhiễm bệnh... thật sự là rất thấp.

Mà một khi nhiễm phải...

...

...

...

Đưa tay hung hăng vỗ vỗ mặt, ta nhắc nhở chính mình phải tiếp tục giữ vẻ thoải mái.

“Vậy thì tốt rồi, huynh không đi hỗ trợ sao...”

“Hoa Tranh!” Thanh âm hần tràn đầy vẻ giận dữ, “Mới vừa rồi ở cửa khách sạn, nàng đã chính miệng nói với ta những gì, giờ đã quên rồi sao?”

“Ta... ta nghĩ rằng... Ta chỉ là...”

Những lời nói phía sau, rối rắm loạn thành một đoàn, nghẹn trong cổ họng, cổ thể nào cũng không thể phun ra được nửa từ.

Ta chỉ là... không muốn người gặp nạn sẽ là hần...

Ta chỉ là... Không muốn nhìn thấy hần phải khó xử... không muốn hần biết rõ nên lấy đại cục làm trọng, lại không thể không bị ta kéo chân ở chỗ này.

Cho nên... trước khi hần khó xử, ta nghĩ ít nhất ta cũng có thể thay hần tìm lý do để buông tay.

Như vậy hần mới có thể rời đi mà không mang theo gánh nặng tâm lý gì.

Chỉ là, làm sao có thể nói được ra miệng?

Ta cúi đầu không hé răng.

Sau một lúc lâu, mới nghe hần chậm rãi nói: “Hoa Tranh, rốt cuộc, nàng vẫn chưa từng tin tưởng ta...”

Theo bản năng muốn phản bác hần, há miệng thở dốc, lại không biết nên nói cái gì mới được.

“Hiện tại, nếu người gặp nạn là ta, nàng tất nhiên sẽ không chút do dự mà ở lại... Lại không tin ta cũng sẽ như thế...” Hần nói từng chữ, từng chữ, thật chậm, nghe vào trong tai vô cùng rõ ràng, “... Nàng nhận định Âu Dương Khắc ta là loại người thay lòng đổi dạ, bội tình bạc nghĩa?”

“Không phải...” Cho dù không dám hy vọng xa vời vĩnh viễn sánh cùng thiên địa, nhưng ta cũng không rời rắm tới mức hoài nghi tình cảm của hần.

Hần không chịu buông tha ta, “Vậy thì là vì sao?”

Nước mắt không chịu thua kém lập tức bùng lên.

Từ rất sớm đã biết, mỗi người đều có rất nhiều lý do của mình.

Bởi vì bận việc nên không thể tới thăm, bởi vì lo cho sự nghiệp nên không thể chăm sóc, bởi vì cha mẹ phản đối cho nên không thể cùng một chỗ... Nói cho cùng cũng chỉ là bởi vì không đủ quan trọng mà thôi.

Biết rõ không thể cân bằng tất cả mọi phía, vậy thì ngay từ đầu đừng có chờ mong làm gì.

Nhưng mà, cho dù hiểu được những điều đó, đôi khi, vẫn không nhịn được nghĩ, liệu có người nào có thể nhìn thấu tất cả những lý do đó, liệu có người nào có thể bắt chấp tất cả những lý do đó, kiên định vượt tay đến...

Ta chỉ là... Sợ hãi mình sẽ dễ dàng bị bỏ lại...

Ta sợ là... vượt tay lên, chỉ có thể chạm vào không khí lạnh lẽo.

Một mảnh yên tĩnh, có người thở dài thật sâu.

“Mới vừa rồi lúc truyền thư, ta đã nói với thúc phụ, mười ngày sau hai chúng ta cùng trở về. Lúc này tất cả sự vụ đều có thúc phụ lo lắng, ta chỉ chuyên tâm ở bên nàng là được.”

“Nàng từng nói Quách huynh cùng Hoàng cô nương ‘Quyển luyện không rời, đồng sinh cộng tử’, là thần tiên quyển lữ hiếm có... Tám chữ này, thiên hạ cũng không phải chỉ có mình Quách huynh làm được...”

“Sau này còn nói những lời mê sảng như vậy, ta nhất định sẽ tìm dây thừng cột nàng lại nhốt trong phòng... cho dù tứ ca nàng tới cũng không cho gặp...”

“Phi!”

Ngay cả trong lúc còn đang luống cuống tay chân lau nước mắt, ta vẫn không nhịn được ‘phi’ hấn một tiếng, hấn lại nở nụ cười, khiến ta hận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Uy! Huynh... Đứng ở dưới lầu đi, không, đứng ở ngoài cửa khách sạn đi!”

Khoảng cách này chắc cũng xem như là an toàn rồi đi, dù sao khi nhóm lãnh đạo dẫn đài truyền hình tới an ủi những người cách ly H1N1, bất quá cũng chỉ đứng ở ngoài hành lang a.

“Nàng muốn làm gì?”

Ta cơ hồ có thể nhìn thấy hấn nhíu mày nhăn mặt, không biết vì sao, đột nhiên lại có chút buồn cười.

“Đổi phòng a... Chẳng lẽ huynh muốn ta ở trong gian phòng này ngày ngốc mười ngày cùng tên Nhạc Thiếu Đông kia sao...”

Hấn cười khẽ, mới nói: “... Kia tự nhiên là vạn vạn không thể!”

103. Q.4 - Chương 103: Hạnh Phúc... Xa Không Thể Với Tới (hạ)

Thu thập sẵn sàng, dùng sức đóng cửa lại, kỳ cách ly của ta chính thức bắt đầu.

Một gian phòng trống rỗng to như vậy, bất quá...

Rất nhanh, trên cầu thang truyền đến tiếng bước chân quen thuộc, từ xa tới gần, cuối cùng dừng lại ở ngay trước cửa.

Nghe thanh âm dường như là trực tiếp nhắc áo ngồi ngay trên sàn.

Người này vẫn có chút mắc bệnh sạch sẽ, lúc này lại không thềm để ý tới, khước miệng ta không nhịn được giật giật.

“Uy...”

“Ta ở đây.”

“Chờ tới khi ta đi ra, sẽ không nhìn thấy thiếu chủ Cái Bang đi?”

Khi nói những lời này, kỳ thật trong lòng ta là nghĩ tới lời thoại trong “Đông Thành Tây Tự”: “Ta muốn là một thiếu bang chủ anh tuấn tuyết trắng kia”.

Hắn nở nụ cười, “... Nếu vậy tất nhiên cũng là thiếu chủ Cái Bang anh tuần tuyết trắng nhất.”

Nha, thế mà cũng nói được a... Khỏe miệng không nhin được cong lên.

Hóa ra trên thế gian này, đúng là có một người...có thể làm cho người ta chỉ cần nghĩ đến cũng sẽ mỉm cười.

Đầu óc đột nhiên cảm thấy hỗn loạn, không nhin được ngáp một cái thật lớn.

“Nàng ngủ một lát trước đi.” Ngừng lại một chút, hắn lại ôn nhu nói, “Khi nào tỉnh lại, bảo ta một tiếng là được... Ta luôn ở đây...”

Lung tung lên tiếng, không muốn bò lên giường ngủ, ta đơn giản ôm đệm chần đến cạnh cửa trải xuống.

Tối hôm qua căn bản không ngủ được, đến bây giờ đúng là không chịu nổi nữa, cơ hồ vừa ngã đầu xuống gối là lập tức ngủ mê man.

Ta có cảm giác ngủ say sưa vô cùng, khi tỉnh lại, bên ngoài sắc trời đã không rõ —— ta đã ngủ lâu như vậy sao?

Nâng tay muốn gõ cửa, nghĩ nghĩ một chút lại vẫn thả xuống, không biết hôm qua lúc nào hắn mới ngủ... Để cho hắn ngủ nhiều một lát cũng tốt.

Vừa nghĩ như vậy, người nào đó đã ở ngoài cửa ho nhẹ hai tiếng.

“Cứ nghĩ nàng phải ngủ tới khi mặt trời lên ới chịu tỉnh... Không ngờ lại sớm như vậy, có muốn ăn chút gì không?” Ngừng lại một chút, lại thở dài: “Ta đã quên, nàng không thể đi ra, ta cũng không đi vào được... Chỉ sợ là phải nhịn mấy ngày không được ăn đồ ăn ngon a.”

Hắn là cố ý, tuyệt đối!

Ta hận nghiêng răng nghiêng lợi nêu điều kiện với hắn: “Khi nào ra ngoài ta muốn ăn nem uyên ương ngũ trôn!” Nghĩ nghĩ, lại đề cao bằng giá, “Trong hoàng cung!”

Hắn lại giống như nghe được chuyện gì cực kỳ vui vẻ, cười đáp ứng, lại nói: “Nghe nói Hồng lão gia tử năm đó tránh trong phòng bếp ngự trù ba tháng mới ăn được, chúng ta cũng ở đó ba tháng... Ồ, long sàng kia cũng nằm ngủ mấy đêm, tương lai nếu con hỏi đến cũng có cái khoe...”

Khoe cái đầu hắn a! Người này thực là, đã là lúc nào rồi mà còn không đổi được bản tính sắc phôi...

Ta tức giận đến nỗi ‘phi’ hắn một cái, bắt đầu đứng lên đi rửa mặt.

Sau giờ ngo, ánh mặt trời vừa lúc, ta ôm quyển sách ngồi trong phòng đọc, hắn ở ngoài phòng bắt tay vào xử lý mọi chuyện.

Tuy nói là mọi chuyện đều đã có Phong thúc lo rồi, nhưng làm sao có thể bỏ qua tất cả dễ dàng như vậy được. Tuy rằng không người nào dám ra vào nơi này, nhưng đám bò câu của Bạch Đà sơn không biết nghe, không sợ nhiễm bệnh, cũng không sợ chết vẫn liên tục đưa tin, cho nên hắn vẫn thực vất vả bị bóc lột sức lao động...

Thế cho nên mỗi lần nghe được tiếng đập cánh “Phạch phạch” kia, ta lại rất muốn bắt bọn nó xuống hầm canh!

Bất quá cũng bởi vì có chúng nó, chúng ta mới không bị cắt đứt liên lạc với bên ngoài.

Thường thường hắn cũng sẽ đọc vài tin tức mới thu được cho ta nghe, từ nhị sư phụ tự viết “Chúng ta bình an, không cần lo lắng.” đến ‘nhật ký hành trình mỗi ngày’ của Quách đại hiệp đọc cho Hoàng cô nương viết thay, cái gì cần có đều có.

Nghe nói trong thành Gia Hưng, phạm vi phát bệnh thu hẹp hơn rất nhiều so với dự đoán, bệnh tình tuy là nghiêm trọng, nhưng tựa hồ cũng không tới mức không có thuốc nào cứu được, Thất Công đã điều hành Cái Bang đệ tử bao vây mấy khu vực kia lại, không để cho bệnh dịch khuếch tán.

Nói lại, loại người hành xử điên cuồng quá dị ấy cư nhiên lại được việc như vậy? Cảm giác thực là khó có thể tin... ORZ!

Ta bình luận: “Y cứ nhiên đúng thật là bang chủ Cái Bang sao?!”

Âu Dương thiếu chủ ở bên ngoài cười đến ngã lã ra: “Nàng cùng Thất Công suy nghĩ quả thực giống nhau.”
“A?”

“Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, y cũng hỏi Quách huynh: ‘Con nha đầu ngốc kia thực là công chúa Mông Cổ sao?’...”

—— Tốt lắm, Hồng Thất Công, người chờ đó cho ta!

Nghe nói Phong thúc cùng Hoàng đảo chủ cũng đã tới, vứt bỏ thành kiến trước đây, liên kết giải quyết vấn đề y học khó khăn này, hiện nay đã có chút hiệu quả.

Nói lại, nhắc tới Hoàng đảo chủ, ta lại nghĩ đến những lời miêu tả trong nguyên tác “Dung mạo thanh nhã, phong tư tuần tú, ung dung tiêu sái”, tưởng tượng tới phong phạm như vậy, liền không nhận được mãnh liệt hoa si.

“Khụ khụ!” Hắc ở bên ngoài nặng nề ho khan hai tiếng, nói: “Hoàng ‘lão’ tiền bối đức cao vọng trọng, nàng giao hảo cùng Hoàng cô nương, cũng có thể xem như là hậu bối...”

Không cần cố ý cường điệu “Lão tiền bối” cùng “Hậu bối” như vậy đi...

Ta buồn bực náo loạn với hắc: “Ta thực buồn chán, ta muốn nghe một điệu hát dân gian!”

Hắc quả nhiên ngẩn ra, ngừng lại một chút mới nói: “Chờ mấy ngày...”

“Ta muốn nghe bây giờ!” Ta bắt đầu ăn vạ với hắc, “Ta mặc kệ, Hoàng đảo chủ người ta còn biết thổi sáo!”

Hắc thực đau đầu giải thích: “Đó là cây tiêu...”

“Vậy huynh thổi tiêu cho ta nghe!”

“Ta không biết thổi tiêu!” Hắc nói mấy lời này có điểm nghiêng răng nghiêng lợi, “Ta thuở nhỏ theo thúc phụ tập là Tranh.”

“Ách...” Đột nhiên có loại dự cảm bất hảo.

Quả nhiên, hắc hắc hắc cười vài tiếng —— thanh âm kia thập phần tà ác —— mới chậm rãi nói: “Ta chưa từng mang thiết tranh theo người, cũng không có cách nào khác... nếu nàng đi ra, ta tự nhiên sẽ có... ừm, chỉ là không biết âm điệu đến tột cùng như thế nào...” (=))) sắc lang, đại bt)

—— A phi!

Nghe nói Quách đại hiệp cùng Hoàng cô nương ở Tô Châu đã tìm được Mục cô nương rồi, quả nhiên nàng là tiểu cô nương năm đó tránh được một kiếp nạn ở thôn Liên Trì ngoại ô Lâm An, lúc này hai người bọn họ đang đưa nàng về ‘phòng thí nghiệm’ ngoài thành Gia Hưng.

Nghe được, ta run lên run lên, không nhận được cảm thấy vô cùng áy náy đối với Mục cô nương, hai vị Đông Tà Tây Độc kia đều là những kẻ ra tay không lưu tình, chỉ mong... chỉ mong sẽ không làm ra loại chuyện ‘giải phẫu cơ thể sống’ linh tinh gì đó, nếu không, không phải là ta đang làm bậy sao?

“Nàng lại đang miên man suy nghĩ cái gì rồi? Thúc phụ cùng Hoàng đảo chủ nhất định sẽ không làm khó xử một tiểu cô nương. Còn nữa, ta coi Mục cô nương kia cũng là người thâm minh đại nghĩa, cũng tình nguyện...”

Ta không nhận được mĩa mai hắc: “Ồ, huynh chỉ ‘Đứng xa xa liếc mắt nhìn qua một lần’, đã biết nàng ‘Thâm minh đại nghĩa’ rồi, ánh mắt cũng thật tốt!”

Hắc cười khổ biện bạch: “ ‘Thâm minh đại nghĩa’ vân vân... Kia đều là Hoàng cô nương nói, ta đúng là chỉ đứng xa xa nhìn thấy một lần, khi đó tiểu vương gia tới địa lao tham nàng, ta theo ở phía sau...”

Giải thích chính là che dấu, che dấu chính là sự thật.

Ta hai tay ôm ngực, trừng mắt nhìn trời, không để ý tới hắc.

Sau một lúc lâu, đột nhiên nghe được tiếng cười của hắn ở bên ngoài, “Lúc trước.... cho dù tìm mọi cách để nàng ghen... cũng không thể được, nay lại tự động... Ta thực thích...”

Mặt không nhịn được có điểm hơi hơi nóng lên.

—— Người này thật đáng ghét a!

Câu được câu không tán gẫu ồn ào như vậy, phẳng phất như ngay cả năm tháng trôi qua cũng đều trở nên hết sức thanh thản, từng ngày từng ngày cứ thế trôi qua, sẽ không bao giờ còn quay lại nữa.

Ta từng thấy đại mặc cô yên, trường hà lạc nhật, ta cũng từng thấy mục mã đàn tê, biên thảo thanh thanh.

(Trích bài thơ Sử Chí Tái Thượng – Vương Duy.

Đại mặc cô yên trực/ Trường hà lạc nhật viên

Dịch nghĩa:

Trong sa mạc rộng lớn, một làn khói bay lên/ Trên dòng sông dài, ánh chiều tà tròn vẹn.)

Ta biết cảnh núi sông hùng vĩ tráng lệ thế nào, cũng biết bầu trời đầy sao bao la đẹp để ra sao.

Lúc này ngồi trong một gian phòng nhỏ, mắt chỉ có thể nhìn thấy bốn bức tường trắng, nhưng ta lại cảm thấy khung cảnh này đẹp hơn bất kỳ một phong cảnh nào.

Tựa hồ đột nhiên cảm thấy, thế giới trở nên nhỏ hẹp, nhưng tâm lại chưa từng cảm thấy thoải mái như vậy bao giờ.

Nơi nào an tâm, nơi đó là quê hương.

Nơi nào có hắn, nơi đấy chính là nhà.

Rốt cuộc hiểu được tất cả những điều này, là bắt đầu, nhưng cũng sắp chấm dứt.

Ba ngày trước, thân thể đã bắt đầu nóng lên.

Sau đó là đau đầu, đau lưng.

Lúc thì bực chán mà vẫn rét run, khi lại nóng như thiêu chỉ hận không thể nhảy xuống nước ngay lập tức.

Cả đêm không ngủ được, khó chịu từng trận từng trận.

...

May mắn, cách một tấm cửa, tất cả những điều đó, hắn đều không nhìn thấy.

Cho nên ta vẫn có thể nói đủ các thứ chuyện trời nam biển bắc với hắn, lúc nào thật sự khó chịu liền nói một nhọc buồn ngủ, chắc cũng sẽ không khiến hắn nghi ngờ.

Chỉ là, chịu đựng được tới đêm nay tựa hồ đã là cực hạn rồi...

Nhìn nhìn sắc trời, ta thanh thanh cổ họng, “Ừ, huynh có biết chuyện nhà Hoàng đảo chủ không?”

Hắn tựa hồ ngẩn ra, mới hỏi: “Chuyện nhà gì?”

Đương nhiên là chuyện xưa phu thê Hoàng Dược Sư cùng Hoàng phu nhân tình thâm ý trọng rồi

Cho dù đã qua nhiều năm như vậy, trên đảo Đào Hoa, trước “Mai Hương trủng” hoa đào vẫn nở bốn mùa, chiếc thuyền lộng lẫy bên bờ đảo vẫn được sơn lại hàng năm, giống như còn mới... Việc này ngay cả Hoàng cô nương lúc này cũng không hiểu rõ ràng, may nhờ có Kim lão gia tử ban tặng, ta mới biết tại thời đại này xác thực có một nam tử tình thâm ý trọng như vậy, tưởng niệm vong thê tưởng niệm cả đời...

Hắn trầm mặc hồi lâu, mới thấp giọng nói: “Hoàng đảo chủ đối với vong thê tình thâm ý trọng như vậy, khó trách, khó trách... đám mỹ nữ thúc phụ đưa tới đều bị đuổi về... Hoàng phu nhân dưới tuổi vàng có biết, hắn là cũng cực kỳ vui mừng.”

“Mới không phải!” Ta sửa đúng hắn, “Hoàng phu nhân nếu thật sự có biết, khẳng định sẽ vô cùng khổ sở.”

“Chỉ giáo cho?”

“Nhìn Hoàng đảo chủ một mình cô tịch khổ sở trên đời, ngày đêm thương tâm, huynh nghĩ trong lòng bà ấy sẽ không khó chịu sao? Bà ấy nhất định là mong ngóng Hoàng đảo chủ cùng con gái sẽ sống thật tốt, cho dù là... có người khác... cũng còn hơn...”

Cũng còn hơn cô độc cô tịch cả đời...

“Hoa Tranh!” Hấn vội vàng lên tiếng ngắt lời ta, lại không biết tại sao dừng lại, trầm mặc thật lâu sau, mới cười hai tiếng, nói: “Nàng đã vội vã muốn sinh nữ nhi như vậy sao? Ta vốn nghĩ chờ thêm hai năm, chờ nàng điều dưỡng thân thể tốt rồi mới nhắc lại việc này...”

Hấn đến tột cùng là không hiểu hay là đang giả ngu, ta thật sự không biết.

Cười khổ, tựa hồ đã là việc duy nhất mà ta có thể làm vào lúc này rồi.

Nhìn ngoài cửa sổ, ánh sáng từng tia từng tia biến mất trong bóng đêm, tâm cũng theo đó trầm xuống từng chút, từng chút.

Đã là hoàng hôn rồi.

“Uy... Thắp đèn lên, được không?”

“Được.”

Ánh đèn mờ nhạt dần dần sáng lên, bóng người hắt lên cửa sổ, ánh lửa lay động, nhìn qua có chút mơ hồ.

“Huynh để ngọn đèn ra xa chút...”

“Được.”

“Huynh thành thật ngồi yên, không được lộn xộn.”

“Được.”

...

Gần đây, cho dù ta đề ra yêu cầu linh tinh cỡ nào, hấn cũng không hỏi nguyên do, cứ thế đáp ứng.

Quả nhiên vẫn là... Không thể gạt được hấn sao?

Bóng người trên cửa sổ dần dần cô đọng, dần dần rõ ràng.

Thái dương hạ xuống, còn có thể lại dâng lên, nhưng sau khi ngọn đèn này tắt, ta nghĩ... Ta sẽ rất khó gặp lại hấn. Cho nên ít nhất ta cũng muốn nhớ rõ một chút... Cho dù chỉ là bóng dáng...

Gương mặt hấn, đôi mắt, mũi, miệng...

Ngón tay vuốt dọc theo hình dáng quen thuộc đó, một lần lại một lần.

Trong bóng đêm, nước mắt sớm giàn giụa không ngăn được.

Từ yêu sinh ưu sầu, từ yêu sinh sợ hãi; lìa khỏi yêu không sầu, nơi nao còn sợ hãi?

Chỉ là... phải làm thế nào mới có thể không yêu...

Hấn đột nhiên nói nhiều hơn.

Hấn nói, nương ta xưa nay không thích quản lý sự vụ trong trang, vì thế cả đời bà cũng chưa bao giờ phải lo lắng về những chuyện đó. Ngừng lại lại nói, tương lai, nàng tự nhiên cũng sẽ giống như vậy...

Ta nói, được.

Hấn nói, nàng thích gả y như thế nào? Ta sớm sai người tới Tô Hàng chọn mua rồi, nếu nàng không thích, ta đưa nàng tự mình đi chọn, ừm, nếu nàng muốn xuất giá theo tập tục thảo nguyên, nếu nàng muốn chờ tứ ca nàng đến... Ta tự nhiên cũng nghe theo nàng...

Ta nói, được.

Hắn nói, tuyết ở Bạch Đà sơn quanh năm không tan, hoa cỏ bốn mùa không tàn, băng tuyết ngàn năm ngưng tụ thành hồ, đều là kỳ cảnh Trung Nguyên không có; còn có nơi ta đã luyện công khi còn nhỏ, chất đầy những kỳ trân dị bảo đã mang về khi đi du lịch khắp giang hồ... sau khi thành thân sẽ đưa nàng đi xem từng nơi một, được không?

Ta nói, được.

...

...

...

Hắn nói cái gì, ta cũng đều nói được.

Về sau... sẽ không có cơ hội đáp ứng hắn điều gì nữa rồi.

Không phải không muốn tùy hứng nói “Không được quên ta”, nhưng rốt cuộc... người kia được sống vui vẻ mới là quan trọng nhất.

Con đường nhân sinh vẫn còn dài, vẫn cần có người đi cùng hắn, vẫn cần có người bên cạnh hắn mãi cho tới khi bạc đầu... Nếu có thể, ta cũng hy vọng người kia là ta.

Nhưng cũng có những lúc, cho dù ta có muốn, cũng thật sự không còn cách nào nữa...

“Uy...”

“Ta ở đây.” Thanh âm hắn nghe qua phiêu miểu mà xa xôi, ta cố gắng nhận phương vị, cố gắng làm cho đầu óc đang mơ màng có thể thanh tỉnh hơn một chút, ít nhất cũng để cho ta có thể nói xong.

“Ta... ta muốn ngủ một chút... Như thế này... Nếu gọi không tỉnh... cũng không cần gọi nữa, huynh cũng không được tiến vào... Nhớ rõ... Tắm rửa thay quần áo, đổi một bộ quần áo sạch sẽ, rồi đi... Đừng ở đây nữa. Ừm, thiêu cả khách sạn đi, nếu không sẽ truyền bệnh... Khuyên cha huynh đừng đi tranh ‘Cửu Âm Chân Kinh’... cái kia không thể quan trọng hơn huynh...”

Còn có rất nhiều, rất nhiều điều muốn nói với hắn, thân thể lại càng ngày càng không nghe theo sự kiểm soát nữa, nhiều lời nói như vậy... kỳ thật bất quá cũng chỉ là hy vọng hắn có thể ——

“Hãy sống thật tốt.”

Tốt nhất... quên ta đi.

Không phải có thể buông tay, không phải có thể quên, chỉ là... so với những điều đó, càng hy vọng hắn có thể hạnh phúc...

Gần nhau trong gang tấc... mà biển trời cách mặt.

Sinh ly tử biệt, kỳ thật bất quá cũng chỉ là trong một chớp mắt.

Nhắm mắt lại, hạnh phúc... chung quy vẫn là ở rất xa không thể với tới được.

104. Q.4 - Chương 104: Thất Quái Oán Niệm

Ta tựa hồ... đã ngủ một giấc rất dài.

Thanh mai trúc mã, bạc đầu không rời, thăng trầm tử sinh... Khúc mắc dài lâu trong một kiếp, cuối cùng đều hóa thành ánh hoàng hôn nặng nề, phủ xuống toàn bộ trí nhớ, rút đi tất cả màu sắc, chỉ còn lại một chút cảm giác hơi hơi lo lắng...

Mơ thấy cái gì, rốt cuộc cũng không nhớ nữa.

Trong nháy mắt khi tỉnh lại, một cảm giác đau lòng mãnh liệt bài sơn đảo hải ập đến, theo bản năng muốn kêu lên thảm thiết, nhưng lại không thể phát ra được nửa tiếng, yết hầu nóng rực giống như bị lửa thiêu, bất ngờ không kịp đề phòng, nước mắt cứ thế tuôn xuống.

Mí mắt lại nặng như bị đá đè, cố gắng thế nào cũng không thể nâng lên nổi.

Bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng người.

Hơn nữa, còn khá là ồn ào...

“Giờ mới biết khóc? Sớm biết thế này lúc trước việc gì phải như vậy? Lần sau còn như thế, xem ta có đánh gãy chân người hay không!”

“Đại ca, huynh để cho nhị ca vào xem cho tiểu nha đầu kia trước, còn hơn là đứng đó nói những lời vô vị!”

“Lão Nhị, còn không lại đây... Thất muội, muội nói cái gì?”

“Đại ca, huynh không tránh ra làm sao ta bắt mạch được...”

“Được lắm, một đám các người đều khinh ta là kẻ mù lòa vướng bận!”

Có thứ gì đó nặng nề nện xuống mặt đất, ta tựa hồ còn nghe được cả tiếng nền đá vỡ vụn... Bốn phía nhất thời một mảnh yên tĩnh, sau một lúc lâu, thanh âm quen thuộc có chút bất đắc dĩ mới lại lần nữa vang lên:

“Đại ca, xem sắc trời lúc này, tiểu tử kia hẳn cũng sắp đến...”

“Hừ, ta lại sợ hắn đến chắc!”

Tai nghe thanh âm Kha lão đại hàm hừ, sải bước chạy nhanh ra ngoài.

Cũng không biết ‘tiểu tử kia’ là ai, lại có thể chọc y thành cái dạng đó.

Ta yên lặng trầm tính toán trong lòng một chút, nghe thanh âm thì Chu Thông cùng Hàn Tiểu Oanh đều ở đây, người vừa rồi chạy ra ngoài cùng Kha lão đại dường như là Trương A Sinh, còn... những người khác đâu?

Toàn thân tựa hồ không còn một khớp xương nào ở đúng vị trí, đau đến chết đi sống lại.

Nâng được ngón tay lên dường như đã hao hết khí lực toàn thân, hướng chỉ ta còn muốn túm ba đầu ngón tay đang không nhanh không chậm bấm mạch trên cổ tay ta xuống, xem ra là không được rồi...

Cổ tay đột nhiên nhẹ bẫng, ngay sau đó bàn tay liền bị kéo lại, tai tựa hồ nghe được tiếng Chu Thông thở dài, nói: “... Muốn hỏi cái gì, liền viết ra.”

Rốt cuộc vẫn là nhị sư phụ hiểu ta!

Ta lúc này miệng không thể nói, mắt không thể thấy, tay chân không thể động đậy, không dựa vào đầu ngón tay, cũng không còn phương thức nào khác nữa.

Bằng xúc cảm đầu ngón tay, ta xiên xiên vẹo vẹo viết một chữ ‘Thất’ trong lòng bàn tay y.

Ngừng lại một lát, mới nghe thấy y nói: “Bảy huynh đệ ta đều bình an... Tam đệ, Tứ đệ ở bên ngoài tìm vài thứ, mấy ngày nữa sẽ trở lại, lục đệ lúc này ở ngoài cửa đón khách, lát nữa tất sẽ đến thăm người...”

Y vừa nói như vậy, ta tự nhiên là yên tâm hơn phân nửa rồi, chỉ là... còn lại một nửa kia... hiện tại lại trở nên thực sự quan trọng.

Bất đắc dĩ, hai từ này nhiều nét bút quá, ngón tay vạch tới mức sắp rút gân, nhị sư phụ lão nhân gia người vẫn chưa chịu phun nửa chữ.

Đang bị phần thâm oán vì sao người nào đó không mang họ Đinh, bàn tay vốn đang đặt dưới móng vuốt của ta đã chậm rãi rút lại, ba ngón tay lại vươn đến, tiếp tục đè mạch của ta một lúc lâu.

Nghe qua dường như y đang quay đầu thương lượng vài câu gì đó với thất sư phụ, đột nhiên có tiếng gió lướt qua, ngực bị điểm hai phát, đầu óc nhất thời trở nên dần dần mơ hồ, trong lúc mơ mơ màng màng, nghe được thanh âm nhị sư phụ có chút nghiêng răng nghiêng lợi:

“Tên tiểu tử kia vẫn khỏe...”

Cảm thấy nhẹ nhàng, toàn thân thả lỏng, nhất thời liền chìm vào bóng đen.

Lần này lại không mộng mị gì nữa rồi.

Cảm giác xung quanh tối đen, ngủ không biết năm tháng.

Chỉ tiếc năm tháng có thâm trầm thế nào cũng không thể thay được cơm ăn.

Vì thế bụng ta phía trước áp phía sau, rõ ràng là bị đói mà tỉnh lại.

Ánh chiều chiếu vào căn phòng, nữ tử dịu dàng ngồi bên giường, đôi mắt ửng đỏ, vẻ mặt thân thiết.

Lực chú ý của ta lại hoàn toàn bị cái bụng cao cao nhô ra của nàng hấp dẫn, này tuyệt đối không phải là trung niên rượu chè ăn uống quá độ làm ập ra! Vậy chỉ có thể là mang thai thôi...

“Ngũ sư phụ thật là lợi hại!” Ta tán thưởng tự đáy lòng.

Lần trước khi gặp mặt còn không có động tĩnh gì, về Giang Nam mới bao lâu a, có thể thấy được rốt cuộc vẫn là Giang Nam phong thổ thích hợp để “chế tạo người” a.

Gương mặt Hàn Tiểu Oanh hơi hơi đỏ lên, co ngón tay, lấy tốc độ mau, ngoan, ổn, chuẩn tuyệt không tương xứng với vẻ bề ngoài bắn lên trán ta.

“Tiểu nha đầu nói bậy bạ gì đó!”

Ngừng lại một chút, dường như đột nhiên lại nhớ tới chuyện gì, liếc mắt nhìn ta một cái, lại không được tự nhiên lắm rồi ánh mắt, nhíu mày, lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ quả thật là bị tiểu tử kia...”

Lời còn chưa dứt, đã nghe tiếng Chu Thông ở ngoài bình phong dương cao vút.

“Tự nhiên là thật không thể thật hơn rồi!”

Giọng nói chưa dứt, liền thấy y bưng bát được vòng qua bình phong đi vào, tựa tiểu phi tiểu liếc mắt nhìn ta một cái, lại đưa tay bắt mạch, quay đầu nói với Hàn Tiểu Oanh: “Tiểu nha đầu này có thể tỉnh lại, đã không còn trở ngại gì nữa, chỉ là trong cơ thể còn có chút dư độc chưa tiêu hết...” Đang nói lại ngừng một chút, mới quay đầu nói với ta: “... Chỉ cần để ý an tâm điều dưỡng là được.”

Dư độc? Ta nghĩ là mình là nhiễm bệnh chứ...

Trong khoảng thời gian ta mê man, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tim đập mạnh và loạn nhịp, tựa hồ nghe được có người thở dài, chờ tới lúc phục hồi tinh thần lại, đã bị Hàn Tiểu Oanh ôm ngồi dậy, ngay sau đó đã có một chén thuốc nhét vào tay ——

“Uống!”

Cầm chén thuốc chưa đáng trong tay, há miệng uống từng ngụm từng ngụm.

Chu Thông cùng Hàn Tiểu Oanh ở một bên câu được câu không nói cho ta biết những chuyện xảy ra trong thời gian này.

Hóa ra lần này dịch bệnh chưa tới mức bùng phát ở Gia Hưng, trước sau chẳng qua chỉ có khoảng hơn trăm người bị nhiễm bệnh, sớm đã bị cách ly rồi, lại có Đông Tà Tây Độc liên thủ nghiên cứu chế tạo thuốc, ngoại trừ hai người bị lấy làm vật thí nghiệm là phải chịu chút đau khổ, những người còn lại đều chậm rãi khỏi hẳn rồi.

Nghe nói là Nhạc Thiếu Đông sợ cừu nhân không chết, cho nên trong vật truyền bệnh còn phối thêm kịch độc từ Miêu Cương, mà người tính không bằng trời tính, nó lại vừa lúc có tác dụng khắc chế dịch bệnh đó, cho nên vẫn chưa tạo thành hậu quả nghiêm trọng.

Ta là ngoại lệ duy nhất.

Kịch độc mà Nhạc Thiếu Đông thêm vào, lại dẫn phát một loại chất độc khác vốn tồn tại sẵn trong cơ thể ta, cùng phát tác với bệnh dịch, khiến ta thiếu chút nữa thì mất mạng...

Vấn đề là ta có cố nhớ thể nào đi nữa, cũng không nghĩ ra được rốt cuộc mình đã trúng loại ‘kịch độc tiềm tàng’ kia ở đâu, vào lúc nào.

Lăn lộn cùng một chỗ với Âu Dương thiếu chủ lâu như vậy, ta còn tưởng rằng mình đã miễn dịch với kịch độc rồi chứ, dù sao, có hẳn ở bên cạnh, xác suất trúng độc phải cực kỳ thấp mới đúng...

Chỉ là, lúc Chu Thông nói tới chuyện này, vẻ mặt âm trầm, tựa tiểu phi tiểu, ta cũng không dám hỏi nhiều thêm, để lại sau này hỏi người nào đó cũng được.

Lại nói tiếp... Cũng không biết hiện tại hẳn ra sao.

Tuy rằng mơ hồ cảm thấy không khí này có chỗ nào đó không thích hợp, do dự một trận, ta vẫn kiên trì hỏi ra miệng: “Nhị sư phụ, Âu Dương... Âu Dương hẳn...”

Bất an không yên đợi một lát, mới nghe Chu Thông cắn răng phun từng chữ: “Hắn rất khỏe.” Ngừng lại một chút, lại nói: “Việc này... huynh đệ ta tất nhiên phải thay người đòi công đạo!”

Không biết tại sao, nghe được khẩu khí của y, ta bỗng nhiên có điểm chột dạ khó hiểu...

Nhạc Thiếu Đông đã đi đời rồi, ‘đòi công đạo’... chuyện này... Là định đòi với ai, đòi như thế nào?

Ngoài cửa đột nhiên loáng thoáng truyền đến tiếng xôn xao, dường như ta nghe được tiếng Kha lão đại lớn giọng quát tháo, còn có...

Chu Thông đột nhiên hừ lạnh một tiếng, quay người lại khoát tay, vận chỉ như gió “ba ba ba” điểm liền một lúc mười tám, mười chín chỗ huyết đạo trên người ta.

Vì thế ta thẳng tắp đổ sụp xuống giường, bị Hàn Tiểu Oanh ý cười trong suốt nhét lại ổ chăn, rồi sau đó cứ thế trở mặt nhìn Chu Thông sải bước đi ra ngoài.

—— Đây... đây lại là chuyện gì sắp diễn ra đây?

Tiếng người nhón nháo càng lúc càng gần, cuối cùng dừng lại ở cửa, nghe qua dường như là bị Chu Thông ngăn cản?

“Đồ đệ nhà ta vừa tìm lại được cái mạng nhỏ từ tay Diêm Vương, lúc này quả thực không tiện gặp, Âu Dương công tử xin mời trở về đi.”

Âu Dương? Trong lòng ta đột nhiên nhảy dựng, ngay sau đó liền nghe thấy giọng nam trong sáng quen thuộc vang lên: “Nhị sư phụ...”

“Huynh đệ ta không nhận nổi xưng hô đó của Âu Dương công tử.” Chu Thông hừ lạnh một tiếng, “Âu Dương công tử gia học sâu xa, võ công cao cường, tài năng diện mạo không chỗ nào không phải là hạng nhất, Giang Nam thất quái ta bản sự thấp kém, dạy dỗ đồ đệ cũng chậm chạp ngốc nghếch, vụn vụn không dám trèo cao, gia trạch không tương xứng, việc nghị thân xem như từ bỏ...”

“Việc này là do văn bối không bảo vệ được nàng, văn bối có lỗi, chỉ là... Nhị sư phụ, có thể để văn bối vào gặp mặt nàng một lát được không?”

Gian ngoài đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Chu Thông thở dài một tiếng, mới từ từ nói: “Âu Dương công tử, huynh đệ ta đều không phải là những kẻ cố chấp không phân rõ phải trái, chẳng qua... Ai, chuyện tới nước này cũng không thể dấu người được... Nàng tuy là đã giữ được mạng, nhưng miệng đã không thể nói, khuôn mặt cũng đã bị hủy hoại hoàn toàn. Âu Dương công tử là người nhìn quen sắc đẹp, không ngại để tay lên ngực tự hỏi, đối diện với một khuôn mặt như vậy, còn có thể nuốt trôi cơm, uống trôi nước được không? Cho dù nhớ rõ tình cảm trước kia của các người, miễn cưỡng một lần hai lần, nhưng cũng không thể miễn cưỡng được cả đời, không bằng nhân lúc này nhất đao lưỡng đoạn, tránh cho ngày sau khúc mắc không rõ, sinh ra oán khích...”

Nhị sư phụ đang làm cái gì? Ta rõ ràng không có...

Hàn Tiểu Oanh đột nhiên nhéo nhéo tay ta, hơi hơi cúi người, ghé vào bên tai ta thấp giọng nói:

“Trước đó vài ngày người nằm trên giường, sống chết không rõ, nhị sư phụ người tuy là không nói ra miệng, nhưng ta thấy vẻ mặt của huynh ấy, quả thực vô cùng lo lắng, nóng giận, ngày đêm không yên... Ta khuyên qua vài lần, lại bị trách mắng một chút. Không chỉ như vậy... Ngay cả Tĩnh Nhi cũng vì không thể ngăn người cùng tiểu tử họ Âu Dương kia cùng một chỗ mà bị trách phạt rồi... Việc này ngay từ đầu chính là do người nhà Âu Dương gây ra, cho dù người muốn che chở tiểu tử kia thật, cũng đừng làm quá mức, khiến nhị sư phụ người thương tâm, dù sao cũng phải nhẫn nhịn để huynh ấy phát tiết bớt mới được...”

Ta chỉ cảm thấy trong lòng giống như đánh đổ bình ngũ vị, không nói lên lời.

(ngũ vị: cay, đắng, chua, mặn, ngọt, ý chỉ trong lòng có nhiều cảm xúc đan xen không rõ ràng)

Trừ bỏ Đà Lô, ta vẫn nghĩ là mình không còn người thân nào khác nữa.

Thời gian thân cận cùng Giang Nam thất quá, cũng vẫn luôn luôn tự nhắc nhở chính mình không thể vì thân phận đó mà sinh ra ý lại, dù sao thì Quách đại hiệp cũng mới là vai chính.

Nhưng mà... từ lúc ở trên thảo nguyên, cho tới những khi gặp khó khăn trong cuộc sống, những bàn tay ấm áp vươn ra này... có lẽ cũng không phải đều là ảo giác.

“Được rồi được rồi, chớ khóc nữa. Ta cũng biết trong lòng người khó chịu.” Hàn Tiểu Oanh rút trong lòng ra một chiếc khăn tay, lau mặt giúp ta, lại hé miệng cười nói: “Vừa muốn tình lang, lại e ngại tôn trưởng... Cô nương nhà người ta đều là như vậy a. Lúc này nhị sư phụ người làm khó hần, ta không ngăn được. Nhưng nếu tên tiểu tử kia thật tâm muốn gặp người, cũng không phải là không có biện pháp.”

Cho dù da mặt ta có dày hơn nữa, cũng không nhịn được hơi hơi nóng lên, càng ngượng ngùng truy hỏi xem là biện pháp gì.

Bất quá, sau đó... ách, cũng không phải là lâu lắm, đáp án liền hiện ra rõ ràng trước mắt...

105. Q.4 - Chương 105: Hạnh Phúc... Chính Ở Nơi Đây (đại Kết Cục)

Nửa đêm, bên ngoài vang lên tiếng mưa tí tách.

Có lẽ là do lúc trước đã ngủ quá nhiều, lúc này ngược lại, nằm thế nào cũng không thể ngủ được.

Ta nằm trên giường nhàm chán lẩn qua lẩn lại, lúc đếm tới một vạn một trăm con dê, cửa sổ đột nhiên vang lên một tiếng “Cách” nhỏ, lập tức lại yên lặng.

Kia tuyệt đối không phải tiếng gió!

Lại có loại người nào có thể bí mật theo dõi bên ngoài —— ở địa bàn của Giang Nam Thất Quái?

Trong lòng rung mình, theo bản năng vươn tay chạm vào Bạo Vũ Lê Hoa Châm dưới gối, ta còn chưa kịp làm gì, đã nghe được tiếng động nhẹ nhàng trên sàn, tuy rằng cực kỳ nhẹ nhàng, nhưng đây rõ ràng chính là...

Tiếng bước chân đã đến bên giường, mắt thấy màn giường hơi hơi rung động, để tránh bị người ta nhìn thẳng, việc duy nhất ta kịp làm là nhắm mắt nín thở.

Gió đêm mang theo hơi lạnh trong trẻo nhưng lạnh lùng nhẹ nhàng lướt qua, trên mặt lại khô nóng vô cùng.

Cho dù đã nhắm hai mắt, trong đầu lại vẫn có thể cảm nhận cực kỳ rõ ràng từng cử chỉ của hần: những ngón tay mang theo xúc cảm quen thuộc, khẽ vuốt dọc theo thái dương, chậm rãi lướt qua đuôi lông mày khóe mắt, lướt qua chóp mũi hai má, lưu luyến ở khóe môi...

Nhẹ nhàng, chậm rãi mà hơi chần chờ dừng vào, thật cẩn thận... khác hẳn lúc trước.

Trong nháy mắt hiểu được, cảm giác đau lòng tràn ngập trong ngực, hơi nước trong đáy mắt dường như không thể đè nổi nữa...

Ngón tay phủ trên mặt đột nhiên dừng một chút, sau một lúc lâu, mới truyền tới một tiếng thở dài như có như không.

Lại sau một lúc lâu, mới nghe thấy có người thấp giọng khẽ nói: “Y thuật của nhị sư phụ quả nhiên bất phàm.”

Ách?

“Mới qua mấy ngày, xem ra bệnh tình của nàng đã khá lên nhiều lắm, chỉ tiếc...”

Hắn lại thở dài, dường như có chút tiếc hận vô cùng, lại dừng lại không nói nữa, ta không nhịn được vụng trộm hé hé mắt, lại đối diện với một cặp mắt mẫn nhãn ý cười, “Chỉ tiếc tinh thần tốt như vậy, lại chỉ dùng để giả bộ ngủ với ta...”

Cảm giác chật vật khi bị nhìn thấu, biết rõ là bị tai trộm chuông, ta vẫn chột dạ gắt gao nhắm hai mắt, đánh chết cũng không hé răng.

“Hử, còn không chịu mở mắt sao...” Hơi thở ấm áp quanh quẩn bên gáy không đi, thanh âm gần trong gang tấc càng khàn khàn tới mơ hồ, “Như vậy... Cũng tốt.”

Còn chưa hiểu được hắn nói gì, vành tai bỗng nhiên bị người ta nhẹ nhàng hôn liếm ...”Oanh” một tiếng, máu toàn thân lập tức giống như đều dồn hết lên mặt.

May... may mà khi này có tắm rửa... Ách, không đúng, ta đang suy nghĩ linh tinh gì a!

Đưa tay muốn đẩy hắn, lại chạm phải vật áo hơi hơi ẩm ướt, chỉ ngẩn ra một chút như vậy, cũng đã đủ để hắn đứng lên tránh sang một bên rồi.

“Là mưa, không có gì. Chỉ là... hàn độc trên người nàng chưa dứt, không thể để bị cảm lạnh nữa.” Hắn ngừng lại một chút, lại nói: “Mới vừa rồi... Là ta nhất thời vội vàng, vốn không nên...”

Không giải thích thì thôi, hắn vừa nói như vậy, trên mặt lại kim lòng không đậu nóng lên.

Hắn đưa tay kéo lại cái chăn trên người ta, cẩn thận dịch góc chăn, đang muốn nói gì đó nữa, ánh mắt đảo qua bên dưới, đột nhiên khẽ nở nụ cười: “Ta không đi...”

Ta ngượng ngùng buông móng vuốt đang túm lấy góc áo của hắn ra, thanh thanh cổ họng, định bụng hợp lý hóa hành vi của mình: “Bên ngoài trời vẫn còn đang mưa...”

Hắn gật gật đầu, nghiêm mặt nói: “Xem trời mưa thế này, chắc chắn không thể tanh trước sáng mai được.” Nói xong còn nghiêm túc nhìn ra ngoài cửa sổ, mới quay đầu nhìn ta, cười dài nói: “Xem ra tại hạ chỉ có thể tá túc ở đây một đêm thôi, chẳng biết có thể được chia nửa chiếc giường hay không?”

Ta ôm chăn lẩn vào trong giường giả trang đà điểu.

Hắn đưa tay nhu nhu tóc ta, cúi đầu nở nụ cười: “Ta đi cởi áo khoác ra trước đã, rồi trở lại với nàng.”

Tiếng quần áo sột soạt ma sát vang lên ở mép giường, cách màn giường, ánh nến trên bàn chiếu lên một thân ảnh thon dài... Tựa như đã cách một kiếp...

Đêm đó ở trong khách sạn, cũng là nhìn thấy bóng dáng của hắn như vậy... Cứ ngỡ sẽ không còn được gặp lại nữa...

Có cái gì đó từ trong lòng dần dần trào lên đáy mắt, mơ hồ tầm mắt.

Một vòng ôm ấp ấm áp gắt gao vờn quanh, ngay cả hô hấp cũng tràn đầy hơi thở của hắn.

Không biết qua bao lâu, thanh âm hơi ám ách mới vang lên trên đỉnh đầu.

“Sẽ không như vậy nữa...”

Mưa lớn dần, rơi xuống những phiến lá chuối tây bên cửa sổ, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Trong khi vạn vật dường như đều đã ngủ say, thanh âm duy nhất vẫn còn thì thầm khe khẽ bên tai ta, tựa như lại là... toàn bộ thế giới.

Kiên định mà âm áp.

“Lúc trước ta theo thúc phụ du lịch Trung Nguyên, từng có gặp qua Hoàng đảo chủ một lần. Tuy là khí khái thanh tuấn, ý vị tiêu sái, thần tiên trong cõi người, nhưng ánh mắt lại luôn tích tụ một nỗi thống khổ khó giải. Thúc phụ từng nói cuộc đời y có một chuyện ăn năn rất lớn, không thể viên mãn. Lúc đó ta còn trẻ khí thịnh, chỉ cảm thấy một thể hệ võ học tông sư lại không dứt bỏ được những chuyện nữ nhi thường tình đó, không khỏi quá mức chấp nhất, mất thân phận... Đến tận khi đó... Mới biết...”

Hắn dừng một chút, không nói thêm gì nữa, nâng tay nhu nhu tóc ta.

“Ngày ấy ở Gia Hưng, bảy vị sư phụ nói ta hại nàng thành như vậy, không cho phép ta vào cửa nửa bước.”

Chuyện đó không phải do hắn a... Ta vừa định biện bạch, lại bị hắn khoát tay ngừng lại.

“Nàng ở đại mạc hơn mười lăm năm, giữa miệng bão hang hùm còn bình yên vô sự. Hơn một năm nay lại luân phiên bị người ta tính kế, mấy lần suýt nữa đã mất mạng, chung quy đều là do ta... Nếu không có nhị sư phụ mắng cho biết, chỉ sợ đến lúc này ta vẫn nghĩ rằng mình có thể bảo hộ nàng chu toàn, hưởng hồ...”

Cánh tay đang ôm ta đột nhiên siết thật chặt, lại một lúc lâu, hắn mới tiếp tục nói: “Độc vật kia... Là do thúc phụ hạ...”

Ta không tự chủ được run lên.

Hắn vội vàng nắm tay ta nói: “Thúc phụ tuyệt không có ác ý!”

Ách?

“Vật kia... là do năm đó thúc phụ đi du lịch ở hải ngoại tìm được, bản tính cực kỳ kỳ lạ, nếu hạ trên người nam tử, đó chính là kịch độc, nhưng nếu dùng cho nữ tử, chỉ là để dễ dàng thụ thai mà thôi.”

Trong đầu ta chuyển vài suy nghĩ, cân nhắc tiền căn hậu quả một chút mới hiểu được. Tức giận muốn đánh hắn, lại bị hắn chế trụ lại, cười khổ nói: “Thân thể nàng lúc này còn yếu, đợi tinh dưỡng khỏe rồi hãy tính sổ với ta cũng không muộn.”

Người này rốt cuộc còn làm chuyện gì mà ta không biết? Ta mơ hồ có một loại cảm giác vô cùng không ổn.

“Lúc trước ta tới Gia Hưng, đã nói chuyện cầu hôn với bảy vị sư phụ của nàng, bọn họ vốn không đồng ý, sau lại...” Hắn dừng một chút, không biết nghĩ tới chuyện gì, ý cười trên mặt càng nùng, “Ta sợ đêm dài lắm mộng, liền nói với bọn họ... Lúc đó khó kìm lòng nổi, đã làm bẩn sự trong sạch của nàng, nói không chừng bụng đã có con rồi...”

Hỗn đản này! Ta mài răng hung tợn đánh tiếp.

Hắn lại không né không tránh, để mặc ta cắn chồm thịt mềm trên vai cho hả giận, còn săn sóc vụn vặt đưa tay sờ sờ quai hàm ta, nói: “Hả giận chưa... Cần phải nghỉ ngơi một chút?” Không đợi ta trả lời, lại cười hì hì nói: “Nếu nàng thích, sau này sẽ để cho nàng cắn bất cứ lúc nào.”

Ta “phi” một ngụm, vừa định xoay người không để ý tới hắn, lại bị hắn kéo vào lòng.

Cuộn thành một đoàn trong lòng ngực quen thuộc, chỉ cảm thấy gió mưa bên ngoài cũng không chút ảnh hưởng tới ta, cả người lười biếng, thoải mái vô cùng.

Cơn buồn ngủ dần dần kéo tới, trong lúc mơ mơ hồ hồ đột nhiên lại nhớ tới một chuyện.

“Uy!” Ta cố gắng lấy tinh thần, chọc chọc trước ngực hắn, bàn tay lập tức lại bị hắn nắm chặt.

“Ta ở đây.” Hắn ngừng lại một chút, mới thấp giọng hỏi: “Làm sao vậy, thân thể có chỗ nào khó chịu?”

“Không có, chỉ là...” Ta do dự một chút, rốt cuộc vẫn hỏi ra miệng, “Huynh... huynh làm sao mà vào được?”

Nhị sư phụ khôn khéo như vậy, không thể không đề phòng hắn ‘tập kích ban đêm’, tuy rằng nhìn qua không có gì khác thường, nhưng mà...

Hắn khẽ nở nụ cười, lại kéo ta vào lòng, lười biếng nói: “Nàng yên tâm, ta không gặp phải chuyện gì cả.”

Một đêm không mộng寐.

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc Hàn Tiểu Oanh cười khanh khách đi vào, mặt trời đã lên cao chiếu rọi khắp căn phòng.

Nàng đưa chén thuốc đang cầm trên tay cho ta, thành linh hỏi một câu, “Đêm qua ngủ thế nào?”

Bàn tay ta run lên, suýt chút nữa thì đánh đổ bát thuốc xuống giường.

Trên giường tất nhiên là không có dấu vết gì, người nào đó trước khi đi ngay cả đệm trải giường cũng đều phủ phẳng rồi, nhưng ta vẫn không nhận được có tật gịạt mình.

“Tốt... rất tốt...”

Ánh mắt Hàn Tiểu Oanh đảo qua chỗ cổ ta, vẻ tươi cười trên mặt lại càng cổ quái, ta lại càng như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.

Vừa rồi vội vội vàng vàng, cũng chưa kịp soi gương, không lẽ tên kia...

Còn chưa kịp nghĩ xong, Hàn Tiểu Oanh đã vươn tay chỉnh lại cổ áo giúp ta, lại cười cười khó hiểu, mới quay đầu về phía ngoài cửa giường giọng nói: “Nhị ca, tiểu nha đầu đã tỉnh.”

Sau đó Chu Thông bưng một bát thuốc khác trong tay bước vào.

Ta đột nhiên có một dự cảm cực kỳ xấu.

Quả nhiên, những ngày kế tiếp không khác gì ngâm mình trong lò thuốc.

Chẳng những mỗi ngày đều phải bật mũi uống hơn chục bát thuốc đen thui, còn phải ngâm mình trong thùng nước cùng một đồng kỳ quái gì đó, ngâm tới mức chính ta cũng cảm thấy mình sắp biến thành thuốc luôn, toàn thân đều có vị thuốc, làm thế nào cũng không mất đi được.

Ta thu tay áo trông mong nhìn Âu Dương thiếu chủ: “Có phải rất khó ngủ không?”

Hắn chậm rãi ghé sát lại chỗ cổ áo ngủ một lúc lâu, mới cười đến thập phần vui mừng nói: “Khó ngủ chỗ nào chứ... Rõ ràng là được hương.”

Hương cái đầu hắn!

Không biết vì sao hiện tại hắn cứ nhiên lại rảnh rỗi như vậy.

Ban ngày còn vẽ mặt ôn lương kính cẩn tự mình tìm tới cửa nghe nhị sư phụ mắng, buổi tối lại giống như hái hoa tặc trèo cửa sổ vào phòng ta, còn nằm cùng giường...

Tuy rằng chỉ là đắp chăn bông nói chuyện phiếm mà thôi, nhưng mà...

”Uy!” Ta chọc chọc hắn, “Như thế này... Huynh không cảm thấy là rất giống gian phu dâm phụ sao?” Tỷ như Tây Môn Khánh cùng Phan Kim Liên gì đó.

Hắn cười đến ngã lảo ra, ta tức giận nhéo chỗ nhịt mềm bên hông hắn một chút.

“Mấy ngày qua, thái độ bấy vị sư phụ của nàng cũng đã dịu hơn rất nhiều, nhất định không đến mức lại đuổi đánh ta ra khỏi cửa, không bằng... Ngày mai ta lại nhắc tới chuyện cầu thân.”

“Đừng!” Không chút suy nghĩ thốt ra.

”Hử?” Hắn nhíu mày, từ chối cho ý kiến nhìn ta.

”Ta... ta nghĩ chờ thất sư phụ sinh xong rồi hãy...”

Từ ngày biết Hàn Tiểu Oanh mang thai, ta vẫn thực lo lắng.

Cho dù hiện tại Hàn Tiểu Oanh có vẻ rất khỏe mạnh, lại có bác sĩ gia đình Chu Thông ngày ngày chiếu cố, ta lại vẫn luôn lo lắng không biết có thể xảy ra chuyện gì hay không, tỷ như lốc xoáy ập đến, hay là núi lở đá rơi... Lo lo lắng lắng vô số lần, Chu Thông đơn giản ngay cả nghe cũng không buồn nghe nữa, trực tiếp bịt tai đá ta ra ngoài.

Ta cũng biết mình lo lắng như vậy quả thực là rất vô vớ, nhưng mà... nhưng mà ở trong nguyên tắc căn bản là không tồn tại ‘đứa nhỏ của Trương A Sinh cùng Hàn Tiểu Oanh’ a, vạn nhất... Nên làm gì bây giờ?

...

Những lời này ta không biết phải nói ra miệng như thế nào, chỉ có thể cúi đầu không nhìn hấn.

Trên đầu đột nhiên bị gõ một cái nặng nề, ta hồn hển ôm đầu ngẩng lên, liền thấy Âu Dương thiếu chủ vẻ mặt cảm khái ngàn vạn nhân tiện còn có điểm chỉ tiếc rên sất không thành thếp nhìn ta.

“Nhị sư phụ nàng nói thật đúng, quả nhiên là một nha đầu ngốc!”

Ta tức giận vung tay muốn đánh hấn, lại bị hấn nắm ngược lại, rút cũng không rút ra được.

“Buông... buông tay mau!”

Hấn thở dài, lại nói: “Âu Dương Khắc ta một đời khôn khéo, tại sao lại rơi vào tay một nha đầu ngốc như nàng a?” Trong thanh âm ẩn ẩn mang theo ý cười, cùng với rất nhiều cảm xúc mà ta không quen.

“Có một số việc... ngay cả bảy vị sư phụ của nàng, ngay cả tứ ca nàng cũng không hề biết phải không?”

Trong nháy mắt, trong đầu hiện lên vô số suy nghĩ hỗn loạn, ta không nhận được rằng mình một cái.

Sau lưng truyền đến cảm giác vỗ về nhẹ nhàng theo một nhịp điệu khó hiểu, phiền não bất an trong lòng cũng dần dần dịu xuống.

Lại nghe hấn ôn nhu nói: “Chuyện nàng không muốn nói, cho dù cả đời không nói ra... cũng không sao, ta đều thuận theo ý nàng.”

Những cảm xúc trong lòng chậm rãi thả lỏng, ghé đầu chôn trong ngực hấn, cho dù trước mặt không có gương, ta cũng biết khóe miệng mình vẫn luôn không nhận được cong lên.

Không biết hấn nghĩ tới cái gì, đột nhiên nở nụ cười, “Lúc trước ở đại mạc ôm nàng, cũng thành thật như vậy, đáng tiếc sau lại...”

Nói vậy! Kia rõ ràng là bắt cóc.

Ta đập hấn một cước, thanh thanh cổ họng, muốn nói sang chuyện khác, nhưng không biết tại sao lại thốt ra một câu hoàn toàn không liên quan.

“Nửa đêm trèo cửa sổ nhà người khác... loại chuyện này... huynh làm có vẻ rất quen thuộc a...”

Hấn trừng mắt nhìn, lại thập phần sung sướng nói: “Khuê phòng cô nương nhà người ta, ta chỉ vào có một gian này.” Ngừng lại một chút, lại bổ sung: “Sau này cũng vậy.”

Thời gian trôi đi như nước chảy, tương lai xa xôi chúng ta không thể biết trước.

Rất cực, trong tiết hoa quế ngào ngạt khắp thành, Hàn Tiểu Oanh sau một ngày một đêm vất vả, đã sinh ra hai bé trai sinh đôi vô cùng khỏe mạnh.

Trương A Sinh còn chưa kịp cẩn thận ôm con, đã trực tiếp xông vào phòng sinh xem Hàn Tiểu Oanh, ta lo lắng cũng muốn vào thăm, lại bị Chu Thông nghiêm mặt đá ra.

“Trước khi trời sáng không được trở về!” Nghĩ nghĩ, y cư nhiên lại bổ thêm một câu, “Người trở về cũng chỉ thêm phiền!”

Đây là thế đạo gì a!

Đây là sư phụ gì a!

Đêm mười lăm tháng tám, lại ném ta ra ngoài cửa một mình...

Ta buồn bực cầm theo một vò rượu lâu năm khi này đã mò được ở giường nhị sư phụ, kiếm lấy một chỗ yên tĩnh ven bờ hồ liễu rủ, lười nhác nằm xuống.

Nhánh liễu lòa xòa xuống mặt hồ, ngẫu nhiên bị gió đêm gợi lên, điểm từng vòng, từng vòng gợn sóng trên mặt nước rồi lan ra, càng ngày càng xa, càng lúc càng mờ nhạt rồi biến mất trong bóng đêm.

Ngây ra nhìn chăm chăm mặt hồ một lúc lâu, đột nhiên nước mắt rơi như mưa.

Cũng không phải thương tâm hay khổ sở, chỉ là vô số nỗi lòng tích tụ trăm chuyển ngàn hồi, dường như chỉ có làm như vậy mới có thể tiêu tan, rồi sau đó...

Dưới chân là nền đất cứng rắn mà kiên định, bàn tay chạm được là hồ nước thanh lương trong suốt, trong gió mang theo mùi hoa thấm vào ruột gan... Tầm mắt có thể nhìn thấy tất cả, rõ ràng mà sống động như thế, chân thật không thể nghi ngờ.

Trong nháy mắt kia, trong lòng đột nhiên vô cùng thoải mái, đất trời trong sáng tựa hồ đều mở ra trước mắt.

Mà trong bóng đêm trầm tĩnh như nước, có người quần trắng áo trắng từ phía xa bước nhanh tới, càng lúc càng gần rồi dừng lại trước mặt không xa.

“Ai nha, mèo con nhà ai đi lạc vậy, không bằng để ta đem về nuôi đi.” Một khuôn mặt tuấn tú đột nhiên ghé sát vào trước mắt, đuôi lông mày khé mắt đều là ý cười, “Thì ra không phải mèo con... Ồ, để ta đoán xem, hôm nay không có người ngắm trăng cùng nàng, nên mới trốn ở chỗ này thương tâm phải không?”

Ta xoa xoa mắt, quay mặt không để ý tới hắn.

Hắn nở nụ cười, lại nói: “Ta biết rồi, chắc chắn là đang lo lắng có tiểu sư đệ, các sư phụ sẽ không để ý tới nàng nữa rồi.”

Cho dù có tâm sự nặng nề, cũng bị hắn chọc cho đến phì cười, làm như ta là đứa nhỏ ba tuổi vậy a.

Bên cạnh hơi hơi ấm áp, hắn đã chậm rãi ngồi xuống, nhu nhu tóc ta, cười dài nói: “Không sao, cho dù các sư phụ không để ý tới nàng thật, cũng còn có ta...” Ngừng lại một chút, lại nói: “Không bằng ngày mai liền bái đường thành thân đi.”

“A?”

“Ngày mai thì có hơi vội vàng một chút, vậy... ngày kia thì thế nào?” Không biết tại sao, thanh âm của hắn hơi ngân nga, cánh tay ôm cũng siết chặt hơn một chút, “Ta quả thực là... đã đợi quá lâu rồi.”

”Uy!”

“Được rồi được rồi được rồi, ta không nói nữa là được.”

Chỉ ngừng lại một lát, lại nghe hắn nói: “Nghe Hoàng đảo chủ nói, ba ngày sau là ngày hoàng đạo, cực thích hợp cho việc cưới gả... Ồ, lần này sao lại không đạp chân ta nữa? Không đạp là đồng ý rồi nha...”

“Ừm.”

“Nàng... nàng đồng ý thật rồi?”

Trong gió đêm Giang Nam ôn nhuận, không biết tiếng địch từ thuyền nhà ai văng vẳng trỗi lên.

Thế sự đều hỗn loạn, mây trắng giây lát biến thương cầu, thương hải đảo mắt đã thành tang điền.

Mà hạnh phúc... lại chính ở nơi đây.

106. Q.4 - Chương 106: Phiên Ngoại Đô Sử: Tái Thượng Ngưu Dương Không Hứa Ước (*)

Gió tuyết cắt da, đêm lạnh như nước.

Trong doanh trường đẹp dễ thuần màu trắng, lập từ bốn cây cột hoa văn vàng quý giá, hơn mười cây nến to như cánh tay cháy sáng phát ra tiếng “xèo xèo”.

“Xuy” một tiếng, truyền đến thanh âm lợi kiếm chém vào da thịt người, xen lẫn mùi máu tanh tràn ngập trong trường...

Lúc Ba Âm xốc cửa trướng lên, đập vào mắt là một loại hương vị làm cho người ta phải rợn tóc gáy như vậy.

Không, chân chính làm cho gã run sợ từ tận đáy lòng, không hẳn là mùi vị này, mà phải là vẻ mặt của người đang đứng giữa trướng, lau tay, tra đao vào vỏ.

Từ khi gã còn là một thiếu niên đã gia nhập quân đội, đi theo bên người Vương Hân đông chinh tây chiến, những tình cảnh tàn nhẫn hơn cũng đã từng thấy.

Nhưng mà...

Lúc này, thi thể ngựa mặt nằm trên mặt đất kia, cách đây không lâu vẫn là nữ nô được sủng ái nhất trong trướng.

Lúc hoàng hôn, nàng nói là có việc cơ mật nên lớn tiếng đuổi gã ra ngoài.

Gã tuy trẻ tuổi nhưng là vị tướng lĩnh có địa vị rất cao, cư nhiên lại bị một nữ nô lớn tiếng quát. Tuy rằng ngại mặt mũi chủ nhân, không tiện phát tác, trong lòng vẫn buồn bực, nên đành tìm người đi uống rượu.

Cho tới tận ban nầy, thân vệ trong trướng phụng mệnh tới tìm gã, không đoán được trong trướng lại là cảnh tượng như vậy...

“Ba Âm, người đã đến rồi.”

Thanh âm lạnh nhạt vang lên

Trong lòng gã cả kinh, nhanh chóng thu hồi ánh mắt, cúi người thi lễ.

“Đô Sử thiếu gia.”

Thân là cháu trai duy nhất của Vương Hân, đương nhiên là người thừa kế của bộ tộc Khắc Liệt, người thanh niên hai mươi tuổi anh tuấn đang đứng trước mặt gã, chính là thống lĩnh trực tiếp của gã, cũng là người gã đã sớm quyết định phục tùng...

Vương Hân đại hân tuổi tác đã cao, con trai độc nhất Tang Côn mỗi ngày chỉ biết uống rượu mua vui, nhưng vị thiếu gia Đô Sử này rất có uy phong như tổ phụ.

Mấy năm nay, dã tâm của tộc Khắc Nhan càng lúc càng lớn, hai bên giao tranh càng nhiều, ngầm ngầm giao thủ cũng vô số, nhưng ngay cả Thiết Mộc Chân cùng mấy nhi tử của y cũng không chiếm được tiện nghi gì, Đô Sử danh vọng càng lớn, đều được mọi người trong tộc ủng hộ.

Mấy năm gần đây... Thậm chí ngay cả mấy vị lão tướng trong tộc cũng từng đề nghị với Vương Hân, trực tiếp truyền ngôi vị Hân cho Đô Sử...

“Gọi thiếu gia làm gì, bên Thiết Mộc Chân kia cũng không nhiều quy củ như vậy, những quy củ đó cũng không thể giúp thắng trận được.” Đô Sử không chút để ý, phất phất tay.

“Như vậy, người vừa lòng chưa?”

Ngữ khí hần thoải mái giống như đang nói chuyện con dê hôm nay nướng còn non hay đã già vậy.

Ba Âm biết hẳn không phải đang nói chuyện dê nướng, do dự một chút, mới nói:

“Thuộc hạ không rõ...”

Đô Sử nở nụ cười, trong tiếng cười lại lộ vẻ tàn khốc.

“Chỉ là một nữ nô cũng dám bất kính với người, đương nhiên không thể lưu lại. Nếu người cảm thấy vẫn chưa đủ để hết giận, muốn làm gì cũng được...”

Theo Đô Sử lâu như vậy, Ba Âm tự nhiên hiểu được câu này bất quá chỉ là vui đùa, nhưng nghe được vẫn không khỏi rùng mình.

Ánh mắt không tự giác quét về phía thi thể nữ nô kia.

Vết thương chí mệnh là một đao ở ngực, nhưng mà... vẻ mặt của nàng ta...

Giống như trước khi chết đã nhìn thấy việc gì khó tin, hai mắt hoảng sợ trợn lên, hoàn toàn không còn vẻ gì của một gương mặt xinh đẹp tuyệt trần.

Thân là người tâm phúc của Đô Sử, gã thường xuyên ra vào doanh trường đẹp đẽ quý giá này, tự nhiên là nhận ra nàng ta.

Nữ nô này chính là Nhã Mễ Nhi, mười năm trước Thiết Mộc Chân đã tặng cho Đô Sử, gần một năm nay thường xuyên phụng lệnh Đô Sử trở lại bộ tộc Khất Nhan tặng quần áo cho vị hôn thê của hắn.

Nếu nhớ không lầm, hôm nay nàng ta vừa từ bộ tộc Khất Nhan trở lại...

Ba Âm thở dài, ngẩng đầu nhìn Đô Sử, thử hỏi :

“... Nàng ta đã chọn tới vị nào ở Khất Nhan rồi?”

“Nhã Mễ Nhi lần nào tới Khất Nhan chẳng chọn nàng vài lần, nàng ta nghĩ những lời cảnh cáo của ta là lời khen sao...”

Đô Sử “hừ” một tiếng trong mũi, ý bất mãn thể hiện rất rõ ràng.

Một người ngày thường sát phạt quyết đoán, gặp tình huống này, sao lại biến thành như vậy...

Ba Âm lại thở dài một hơi, quyết định cầm miệng.

“Không nói chuyện này nữa.”

Trên mặt Đô Sử đột nhiên lộ ra một tia tươi cười ác ý. “Người tìm người xử lý cái thi thể này đi, với người khác... hãy nói là nàng làm ta tức giận nên bị đánh chết.”

“Lan truyền tin tức này trong đêm nay, ta muốn nghe xem những kẻ khác bàn luận thế nào...”

“Vậy ngài...”

“Ta tới gặp tổ phụ, thương nghị việc hôn nhân cùng Hoa Tranh. Người xử lý nơi này xong, điểm một đội binh mã, cùng ta tới bộ tộc Khất Nhan cầu hôn.”

Ba Âm sững sốt, mắt thấy Đô Sử đã xốc cửa trường đi ra ngoài, mới đuổi theo hỏi:

“Hôn kỳ không phải đã định vào sang năm sao?”

Hai bộ tộc lúc trước đã định, chờ tới khi người kia đủ mười sáu tuổi mới cưới, tại sao đột nhiên lại...

Trong bóng đêm, thân hình người thanh niên khoác áo da điều lông cừu màu ngân hoi đẹp đẽ quý giá kia hơi ngừng lại một chút, mới mỉm cười nói:

“... Ta không chờ kịp rồi!”

Ba Âm đứng ngoài trường, lo lắng nhìn theo bóng dáng Đô Sử rời xa.

Hắn thật sự là đã quá để ý tới vị hôn thê kia rồi a...

Cũng không phải người đó có gì không tốt, nhưng dù sao cũng là con gái của Thiết Mộc Chân, lại có ảnh hưởng lớn như vậy với đại hãn tương lai, đối với tộc Khắc Liệt mà nói, không phải là điều tốt...

[Tục]

Bóng đêm thâm trầm như mực.

Tại thời khắc vạn vật trên thế gian đều ngủ say, một đội binh mã từ doanh địa của bộ tộc Khắc Liệt lại phóng nhanh ra ngoài, tiếng vó ngựa dồn dập “Tháp tháp” giống như tổ rồ đại sự không lâu sau sắp phát sinh.

Từ bộ tộc Khắc Liệt tới bộ tộc Khất Nhan ước chừng mất mười ngày đường.

Đô Sử nhìn lướt qua những người theo phía sau, tất cả đều là những người thân tín có kỹ thuật kỵ mã rất tốt, có thể thấy được Ba Âm đã tỉ mỉ chọn lựa. Hắn nghĩ nghĩ, vẫy vẫy tay về phía Ba Âm ở bên cạnh.

Ba Âm lập tức giục ngựa nhích lại gần.

Hai người bọn họ cười ngựa cũng vô cùng tốt, cho nên trong lúc ngựa phi nhanh vẫn có thể bảo trì trạng thái đi song song nói chuyện với nhau.

“Ba Âm, truyền lệnh xuống, mọi người cắt lượm nghỉ tạm, trong năm ngày nhất định phải tới tộc Khất Nhan.”

“Chuyện này có cần không...”

Ba Âm có chút do dự. Lúc đó thuật cưỡi ngựa của người Mông Cổ là thiên hạ vô song, lúc chiến sự khẩn cấp, ở trên lưng ngựa không ngủ không nghỉ là chuyện bình thường, nhưng lần này chẳng qua chỉ là đi cầu hôn mà thôi...

Đô Sử liếc mắt nhìn gã, thân nhiên nói: “Người không muốn sớm nhìn thấy tỷ tỷ sao?”

“... Vâng.”

Nhìn Ba Âm sắc mặt tái nhợt lui về phía sau đội, trong lòng Đô Sử có chút thương tiếc.

Vị tướng lĩnh trẻ, lớn hơn hắn tám tuổi kia, nguyên bản vốn có khả năng trở thành tỷ phu của hắn... Nhưng chẳng ai đoán được... Tỷ tỷ cuối cùng lại gả cho Truật Xích, trưởng tử của Thiết Mộc Chân.

Mười năm trước, hắn vẫn là một đứa nhỏ.

Nghe được tin tỷ tỷ bị Truật Xích..., hắn đỏ mắt muốn đi tìm Truật Xích liều mạng, ngược lại, lại bị tỷ tỷ giận dữ ột tát.

“Tộc Khắc Liệt cùng tộc Khất Nhan sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày giao tranh, nếu ta đã lựa chọn làm thê tử của Truật Xích, từ nay về sau chính là người của tộc Khất Nhan. Chàng thắng cũng được, bại cũng được, sống cũng được, chết cũng được, ta nhất định sẽ ở cùng chàng.”

...

Mỗi lời mỗi chữ nàng nói, lúc đó hắn đều ghi tạc trong lòng, nhưng đến tận mấy năm gần đây, hắn mới hiểu được những lời tỷ tỷ nói.

Thì ra người tỷ tỷ thích là Truật Xích.

Thì ra cái gọi là “sự kiện” kia chẳng qua là kết quả của việc tỷ tỷ bí quá làm liều.

Thì ra...

Chỉ cần gả ột người, từ đó về sau có thể không còn liên quan gì tới bộ tộc nữa...

“Toàn đội đều đã biết mệnh lệnh của ngài rồi.”

Ba Âm giục ngựa từ phía sau chạy lên, thấp giọng bẩm báo.

Đô Sử gật gật đầu.

“Ngài vội vã đến tộc Khất Nhan như vậy...” Ba Âm ngừng lại một chút, mới dò hỏi, “Có phải có liên quan tới việc cơ mật mà Nhã Mễ Nhi nói không?”

“À là thám tử mà Thiết Mộc Chân sắp xếp gài bên người ta.” Đô Sử mắt nổi sát khí, “Cư nhiên mười năm trước đã bắt đầu tính kế ta rồi... Sớm hay muộn cũng có ngày thanh toán món nợ này với y!”

Ba Âm chần chờ một lát, mới lại mở miệng lần nữa. “Cho nên... Ngài giết Nhã Mễ Nhi, lại đến cầu hôn, là vì muốn lừa gạt Thiết Mộc Chân?”

Trong lời nói mang ý chờ mong rõ ràng.

Đô Sử nhếch miệng, cười mà không đáp.

Hắn cũng không cần phải làm cho thuộc hạ thất vọng, hướng chỉ Ba Âm nói, cũng đúng là một mục đích của hắn.

Bất quá... quan trọng hơn là... Hắn muốn trước khi hai bên giao chiến... cưới nàng về...

Hắn chạm nhẹ lên ngực, nơi có tấm khăn kia, khóe môi hơi hơi gợn lên.

Chỉ cần thành thân, nàng sẽ không còn là con gái của Thiết Mộc Chân nữa, chỉ còn là thê tử của hắn... là người của hắn...

[Chung]

Hắn nằm trên cỏ, nhìn lên bầu trời xám xịt.

“Trời lại mưa rồi a...”

Nước mưa lạnh lẽo không ngừng rơi trên miệng vết thương, máu vừa trào ra lại bị nước mưa xối trôi đi.

Như vậy cũng tốt... hiện tại người đầy thương tích, nếu để nàng nhìn thấy...

Khi đó thực không nên nói câu kia, nhìn thấy thế này... nàng thật sự sẽ khóc a...

Kỳ thật... không phải ta muốn nhìn thấy nàng khóc, ta chỉ là muốn nhìn thấy trong mắt nàng có ta...

Kỳ thật... rõ ràng là có đi, lại luôn không chịu thừa nhận với ta... nàng quả thật là bốc đồng...

Thật đúng là... tiếc nuối...

Tầm mắt càng ngày càng mờ hồ, đã không còn thấy rõ màu sắc bầu trời nữa rồi.

Nhưng mà... Vì sao... Ta vẫn có thể thấy nàng...

...

...

...

Mưa càng lúc càng lớn, càng ngày càng lạnh, bầu trời cùng mặt đất chỉ còn lại màn mưa vô hạn, không còn bất kỳ thanh âm nào khác.

Hết thấy quay về tỉnh mạch.

[Dư]

Ánh mặt trời ấm áp, cỏ xanh lay động.

Có cái gì nhẹ nhàng phát động trên mặt hắn, ngựa ngửa, hắn không muốn so đo, lười biếng xoay người một cái, nhưng thứ kia cũng theo tới, cọ nhẹ trên mũi hắn.

Hắn bực tức đưa tay túm lấy...

“Đau!” thanh âm cô gái đổi hờn truyền đến ngay gần mặt hắn.

Thanh âm kia là...

Hắn giật mình, hoàn toàn thanh tỉnh lại.

Trước mắt là... gương mặt tâm tâm niệm niệm rất nhiều năm rồi...

“Ngây ngốc gì a, buông tay ra nhanh lên!”

Mu bàn tay bỗng nhiên bị vỗ nhẹ một chút, hắn giật mình, mới phát hiện trong tay mình đang nắm tóc của nàng, tựa hồ đúng là đầu sỏ vừa tàn sát bữa bãi trên mặt hắn.

Khó trách nàng lại gần như vậy... Gần đến nỗi hắn cơ hồ chỉ vươn tay ra là đụng tới...

“Đáng ghét... Không cho nhìn.”

Gương mặt nàng đỏ ửng, đưa tay che mắt hắn.

“Đều là do huynh... Không nên ngủ trong này... ta lay mãi huynh không tỉnh... mới...”

Câu nói kế tiếp biến mất trong vòng tay hắn.

‘Nhớ năm xưa tuổi còn niên thiếu
Em thích chuyện phiếm anh thích cười
Cùng nhau ngồi dưới bóng đào tươi
Gió múa đầu cành chim ca hát
Chẳng hiểu vì sao mình ngủ mất
Chiêm bao hoa rụng biết bao nhiêu...’

107. Q.4 - Chương 107: Phiên Ngoại 2: Cuộc Sống Của Tháp Na

Ta gọi là Tháp Na.

Tên này là do tiểu chủ nhân đặt cho ta.

Lúc ấy nàng mở to đôi mắt đen láy, dùng bàn tay nhỏ bé mềm mại vuốt đầu ta. Ta cũng nhìn nàng, dùng đầu lưỡi liếm tay nàng, trên người nàng có mùi cổ thơm, ta thích.

Nàng cười tủm tỉm nói: “Con dê này là của ta rồi, ta muốn đặt cho nó một cái tên.”

Đột nhiên nàng đi ra đằng sau ta, liếc mắt nhìn một hồi nói: “Dê cái.”

...

“Người vừa trắng lại béo tròn, giống như trân châu, kêu là Tháp Na đi.”

Lúc ấy ta thật sự là rất thuần khiết không hiểu gì, cao hứng chui vào lòng nàng. May mắn lúc ấy không có con dê đực nào khác ở đây...

Đã quên nói, khi đó ta còn rất nhỏ, mới hai tháng, đã bị một đứa bé mặt đen mang khỏi mẹ ta. Ta ở bên ngoài, nhớ mẹ ta, nhớ các huynh đệ tỷ muội của ta, nhớ tới mùi cổ, ta thực tức giận, lại thực ưu sầu. Ta không ngừng kêu to, hy vọng người nhà ta có thể nghe được.

Đứa bé mặt đen kia trừng mắt nhìn ta nói: “Hoa Tranh, con dê nhỏ này sao lại kêu to vậy?”

Tiểu cô nương mập mạp nói: “Tháp Na đói bụng, nhớ nhà. Đà Lô, huynh mang uội một chén sữa dê vào đây.”

Ta nằm trong lòng tiểu cô nương, uống sữa dê, cảm thấy thực thoải mái.

Tiểu chủ nhân sờ sờ bộ lông mềm như bông của ta, bỗng nhiên kêu lên: “Dương dương dương, Hằng Nguyên Tường!”

(Hằng Nguyên Tường: tên một hăng thời trang lông dê ở Trung Quốc)

Nói xong tự mình lăn lộn cười trên giường. Người nàng bị rận cắn sao?

Sau đó ta chậm rãi trưởng thành, bộ lông ngắn ngắn dần dài ra. Lông của ta rất mềm, rất trắng, những con dê đực khác thấy ta đều mở to mắt ra nhìn, miệng đang gặm cỏ, cũng để rơi cả xuống đất.

Hừ, đám dê ngốc, thật không có hình tượng.

Ta chỉ thích tiểu chủ nhân của ta, ta thích nhất là húc vào bụng nàng, đẩy a đẩy, nơi đó rất ấm áp.

Nàng bị ta đẩy ngã, kéo lỗ tai ta nói: “Người đúng là một con sắc dê! Nhân thú không có tiền đồ! Hơn nữa, ta thuộc Cúc Hoa Đẳng, không phải Bách Hợp Phái!”

(Cúc Hoa: biểu tượng của giới hủ nữ, tức các cô gái thích các mối tình nam với nam. Bách Hợp: chỉ các mối tình nữ với nữ. Nhân thú: người với thú)

... ? ? Không biết nàng nói như vậy nghĩa là gì.

Sau đó ta lại lớn hơn nữa, có phong thái của một con dê cái trưởng thành. Nhưng những con dê đực ngốc luôn đảo quanh bên người ta, ta lại không thích, vì thế ta liền biến thành một con dê thích hành động đơn độc. Nếu có con dê nào muốn đùa giỡn ta, ta chỉ cần kêu to, sẽ có tỳ nữ chạy tới đuổi họ đi.

Bởi vì chủ nhân của ta nói: “Tháp Na muốn ở cùng con dê đực nào, để tự nó chọn, các người không được bắt buộc nó.”

Lúc hai chúng ta ở cùng một chỗ, nàng cười trên lưng ta: “Tháp Na a, ta đã cho người quyền tự do luyện ái, người đứng là con dê tự do nhất trên thảo nguyên này rồi.”

Chủ nhân đối với ta thật tốt, cho nên ta tạm thời dễ dàng tha thứ hành động nàng cười lên lưng ta.

Ta cả ngày ở bên cạnh chủ nhân, cảm thấy như vậy cũng thực không tệ.

Nhưng có một ngày, nàng cầm mặt ta, nghiêm túc nói: “Tháp Na a, ta thấy người cũng là một con dê đáng yêu, người cũng trưởng thành rồi, sao vẫn không chọn được con dê đực nào? Còn như vậy nữa, người sẽ biến thành thặng nữ! Thặng nữ, người biết không, không có quyền chủ động!”

(thặng nữ: những phụ nữ độc thân đã lớn tuổi)

Mặt ta đã bị bóp muốn biến hình rồi, nàng còn nhéo râu của ta! Ta tức giận, không biết khuôn mặt đối với dê cái mà nói là rất quan trọng sao!

Ta thở phì phì giầy ra chạy đi.

Chạy a chạy a, ta ngã vào bụi cỏ rậm rạp, nhìn lên bầu trời tự hỏi. Đây là ta học theo chủ nhân của ta, nàng thường làm như vậy, một mình ngã vào đồng cỏ nằm nhìn trời, sau đó có một ngày còn bị lăn xuống sườn dốc. Ta không ngốc như nàng.

Trời ở rất cao, rất xa, gió nhẹ nhàng thổi, hết thấy đều thực im lặng.

Ta tự hỏi, tự hỏi, dạng dê đực nào ta mới thích...

Sau đó ta liền ngủ.

Lại về sau, thời gian chủ nhân của ta nằm tự hỏi một mình dần ít đi. Trừ bỏ đứa trẻ mặt đen kia thường xuyên tới tìm nàng, nàng còn thường ở cùng một chỗ với một thằng bé khác. Đứa nhỏ đó thật ngốc. Có một lần chủ nhân nhà ta ăn rau xanh, ta ở bên cạnh nói ta cũng muốn ăn, chủ nhân nhà ta liền cho ta một chút. Thằng bé kia trợn trừng mắt nhìn ta nói: “Hoa Tranh, dê của muội, lại còn ăn được... ăn được rau xanh a?”

Ta không thèm để ý tới hắn, thật là không có kiến thức, những gì chủ nhân ăn được, sao ta lại không thể ăn? Ta còn ăn được thịt, nếu nhìn thấy chắc người sẽ bị hù chết mất!

Nói thật, ta sợ nhất là một đứa nhỏ luôn trừng mắt nhìn ta. Hắn bộ dạng rất dễ nhìn, nhưng tính tình không tốt. Mỗi lần nhìn thấy ta nằm trong lòng chủ nhân, liền hung hăng dùng ánh mắt liếc ta. Có một lần hắn rất quá phận, nói với chủ nhân của ta: “Hoa Tranh, ta đưa con dê khác cho người! Con dê này có gì hay, còn dính vào như vậy?”

Ta tức giận đến nổi lông trên người cũng phải dựng lên. Người mới dính vào! Cả nhà người đều dính vào!

Hoàn hảo chủ nhân nhà ta thật anh minh cự tuyệt. Nàng gần đây có rất nhiều chuyện phiền não, mỗi ngày đều ngồi trong lều tú khắn, vừa tú vừa than thở: “Đói sư phụ! Đói chết người! Đáng giận! Ta đâm, ta đâm!”

Khó khăn lắm mới yên tĩnh, kết quả cái khăn màu trắng đó bị đứa bé trai xấu tính kia đoạt mất. Ta thấy hắn đoạt được cái khăn, cao hứng đến mức không thèm hung hăng với ta nữa, thật không biết cái đó có gì hay. Hừ, chỉ là một mảnh vải, phía trên có ba phiến lá cây cong cong vẹo vẹo. Trắng như lông của ta, mềm như lông của ta sao?

Không thấy có gì hay.

Về sau, chủ nhân nhà ta đã không còn là một đứa bé nữa, lại trở nên gầy, có điểm giống người lớn. Ta cũng có con rồi, ta hy vọng chủ nhân nhà ta sẽ uống nhiều sữa của ta, sẽ vừa lớn, vừa mập giống như các con của ta.

Nàng gần đây thường xuyên phải ra ngoài, làn da hơi đen một chút, nàng lấy sữa của ta làm “mặt nạ làm trắng”, cũng chịu khó uống sữa hơn so với trước.

Miệng nàng đầy mùi sữa, hàm hồ hỏi ta: “Tháp Na a, người nói xem vì sao mỗi ngày ta đều uống một bát sữa dê lớn, vậy mà vẫn không cao lên được? Khi nào thì ta mới hơn một mét lăm đây!”

Ta trừng mắt nhìn: Ta sao mà biết? Một đám hài tử của ta đều rất cường tráng hữu lực a!

Đứa nhỏ trưởng thành sẽ phải rời khỏi ta, ta cũng sẽ không thường gặp chúng nữa. Ta nghĩ, chỉ có ta là đặc biệt, các hài tử của ta không có mệnh tốt như vậy.

Chuyện này cũng không có biện pháp.

Đầu xuân, gió xuân ẩm áp đã khiến ta không thể chạy loạn được rồi. Càng ngày, ta càng thường nằm ở chỗ mình ngăn người. Dù sao ta cũng không cần đi kiếm ăn, có tỳ nữ chuyên chuẩn bị cỗ cho ta.

Có một ngày buổi tối ta khát nước, chạy ra tìm nước uống. Ta nhìn thấy tỳ nữ bình thường vẫn cho ta ăn, gương mặt đỏ hồng, đang đứng nhìn người phía xa xa, ánh mắt sáng ngời trông mong. Ta nghĩ: Ồ? Tình lang của nàng ta?

Đi qua xem, phát hiện... Là đứa bé xấu tính kia. Hắn dắt ngựa, cũng đang chăm chú nhìn vào căn lều nào đó, căn bản là không chú ý tới chúng ta. Đúng rồi, là lều của chủ nhân ta. Hắn tựa hồ nghĩ đến chuyện gì, bỗng nhiên hơi hơi nở nụ cười, còn lấy từ trong lòng ra vật gì đó mà nhìn. Sau đó hắn liền xoay người lên ngựa phóng nhanh như chớp.

Ta thừa nhận... Khụ, người này bộ dạng càng ngày càng dễ nhìn.

Kết quả tỳ nữ kia bỗng phát run, nàng ta thấy ta đang nhìn, bỗng nhiên che mặt chạy mất.

Ai, thanh xuân, thật sự là tốt đẹp.

Chủ nhân nhà ta gần đây hay ôm ta ngăn người, có lúc vẻ mặt cũng mơ mơ màng màng, cũng là thanh xuân a!

Ta nhẹ nhàng liếm tay nàng. Hảo cô nương của ta, người cũng mau trưởng thành đi.

Ta không thể ở mãi bên người rồi.

Tới lúc ta không còn bên cạnh người, để ấy đứa nhỏ kia ở cùng người, nga, bọn họ cũng không còn là đứa nhỏ nữa rồi. Ta thấy nam nhân xấu tính kia, đối với người rất tốt, nếu không người liền theo hắn là được.

Sau đó các người hãy sinh thật nhiều đứa nhỏ. Bất quá người cũng không có nhiều sữa như ta...

Khụ, quản không được. Con cháu đều có phúc của con cháu.

Trước khi ta chết đi, ta sẽ ước nguyện, để tiểu chủ nhân của ta thích người nào sẽ được ở cùng người đó, luôn luôn vui vẻ, không ai có thể ngăn cản nàng.

Như vậy thì tốt rồi.

108. Q.4 - Chương 108: Phiên Ngoại

Trong thạch thất, ẩm áp như xuân.

Ánh lửa bập bùng chiếu lên thạch bích sáng như gương, ngay cả tảng đá lạnh như băng dường như cũng mang theo màu hồng lo lắt.

Âu Dương Khắc đến nơi này lần đầu tiên, nhưng lại không phải lần đầu tiên nhìn thấy nơi này.

Từ khi hắn bắt đầu nhớ được mọi chuyện, đã thường thấy gian thạch thất như thế này... Một giường, một bàn, trong góc có lò sưởi, góc tường có đồng cùi, ngay cả kích cỡ lớn nhỏ cũng giống hệt gian thạch thất này, không có nửa điểm khác biệt.

Duy nhất không giống là thiếu một nữ tử đứng bên bàn mỉm cười dịu dàng, mẫu thân của hắn.

Ngày trừ tịch hàng năm, mẫu thân hắn đều tự vẽ một bức họa của bản thân mình, sau đó sáng sớm ngày hôm sau sẽ đốt nó thành tro. Nữ tử trong bức họa dần dần cũng già đi, thứ không thay đổi, chỉ là gian thạch thất nàng ở.

Ngày trừ tịch hàng năm, mẫu thân hắn đều phá lệ uống một chung rượu nhỏ, tự tay đào cái bình bên trong đựng thứ chất lỏng màu hổ phách thuần hậu vô cùng, nghe nói là “Nữ nhi hồng” khi xuất giá từ Giang Nam xa xôi ngàn dặm đã mang đến.

Hàng năm đều như thế, hàng năm đều như thế.

Nàng mỉm cười, nụ cười nhợt nhạt, ôm đứa bé là hắn trong lòng, đầu ngón tay nhẹ chỉ qua những đồ vật trong bức họa, nhất nhất giải thích.

“Dưới giường khảm một khối ôn ngọc, dù là ngày trời đông giá rét cũng vẫn ấm áp.”

“Dưới bàn đá là toàn bộ cơ quan của thạch thất, chỉ cần chạm vào sẽ phát động.”

“Góc hướng tây là nơi có...”

...

...

...

Âu Dương Khắc thở dài, đứng dậy đi tới góc phía tây thạch thất, nơi đó có khắc rõ một vòng ấn, hình dạng kia nhìn qua cực kì quen mắt. Hắn ngẩn ra, lấy từ trong lòng ra một khối lệnh bài đen nhánh, áp vào đúng là kín kẽ không lệch nửa điểm, tay hắn cứng lại giữa không trung.

Lệnh bài này là sinh nhật năm hắn hai mươi tuổi, thúc phụ trân trọng giao phó cho hắn, những thế lực sáng tối mà Bạch Đà sơn sở hữu, từ đó hắn có thể tùy ý nắm trong tay. Vốn nghĩ rằng cũng chỉ là một tín vật mà thôi, vì sao lại...

Ấn lệnh bài, lòng bàn tay hắn thế nhưng hơi hơi xuất mồ hôi.

Cho dù là thời điểm bị thúc phụ ném vào giữa bầy độc xà năm bảy tuổi, đối mặt với hàng vạn con rắn xanh lục thè lưỡi phì phì, hắn cũng vẫn trấn định vùng một nắm Hùng Hoàng Phấn, thoát ra khỏi xà trận.

Bạch Đà sơn thiếu chủ hành sự quyết đoán, cả đời này, hắn chưa bao giờ gặp phải một hoàn cảnh khó lựa chọn như vậy.

Vô số đoạn kí ức ngắn lướt qua hiện lên trong đầu Âu Dương Khắc:

Mẫu thân hàng năm nhất định đều tự tay may hai bộ trường bào, một bộ cho hắn, một bộ bảo hắn đưa tới cho thúc phụ;

Kì trân dị vật mà thúc phụ đoạt được hàng năm, luôn thân nhiên đưa cho hắn bảo hắn đưa tặng mẫu thân;

Nụ cười của mẫu thân khi chỉ vào bức họa...

Thúc phụ nói cùng đường mới phải nhảy xuống vách núi, tuyệt đối không được để người khác biết...

...

...

...

Từ nhỏ tới lớn, hắn đã tìm kiếm gian thạch thất giống như trong bức họa của mẫu thân vô số lần, lại vẫn không tìm được. Dần dần, hắn liền bắt đầu hoài nghi có lẽ đó chỉ là thể ngoại đào nguyên trong tưởng tượng của mẫu thân mà thôi.

Nếu không phải hôm nay hắn mất hết công lực, phải nhảy từ vách núi kia xuống, có lẽ hắn vẫn còn nghĩ như vậy...

Lời nói của mẫu thân, vẫn như vang lên bên tai.

“... Xoay sang bên phải ba vòng, trong vách tường còn có một tử được, bên trong có chứa được liệu...” Nàng than nhẹ một tiếng, “... Chỉ là nhiều năm như vậy... có lẽ đều hóa thành tro cả rồi...”

Xoay hay không xoay?

Phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng rên rỉ rất nhỏ, Âu Dương Khắc hơi sững sốt, buông tay xuống, bước nhanh về phía giường. Đáy lòng hắn ần ần cảm thấy, không phải mình quan tâm tới người trên giường hơn những thứ ẩn sau vách đá kia, chỉ là mượn cơ hội thoát khỏi những chuyện làm mình cảm thấy khủng hoảng mà thôi.

Người nằm trên giường đá, không phải người quen thuộc, nhưng cũng không thể nói là xa lạ.

Hắn biết nàng là người Mông Cổ, thân phận có lẽ không thấp, dù sao người có thể khiến cho tiểu vương gia cao ngạo kia phải thân cận, nhất định cũng phải có giá trị lợi dụng, cho nên hắn cũng không ngại theo sau bắt chuyện một phen.

...

Bất quá cũng chỉ có thể thôi.

Gương mặt nàng lúc này ửng hồng một cách không bình thường, không cần đưa tay thử nhiệt, liếc mắt một cái cũng có thể biết là đang sốt. Nhưng ngoại trừ việc thường thốt ra những lời vô nghĩa, vẫn chỉ im lặng nằm, không hề động đậy.

—— Thật sự là một tiểu cô nương phiền toái a.

Nàng vô thức nhú mày, lại thốt lên vài lời không rõ nghĩa. Hắn nghiêng tai nghe nửa ngày, chỉ nghe được một chữ “Đô”.

Hắn đột nhiên có cảm giác tò mò, muốn cúi xuống nghe xem rốt cuộc nàng nói cái gì, là chuyện gì khiến nàng vướng bận không thôi như vậy... Tựa như những lời thì thào của mẫu thân vào ngày trừ tịch hàng năm mà hắn vẫn muốn nghe...

Sau đó hắn nghe được...

“Trốn... Chạy mau...”

Âu Dương Khắc đứng thẳng bất động tại chỗ, sau một lúc lâu mới buông tay, nở nụ cười khổ.

Bước nhanh tới góc phía tây thạch thất, lần này hắn không cần nghĩ ngợi vươn tay ấn lệnh bài, xoay sang trái ba vòng. Sau mấy tiếng lạch cạch nhỏ, một tòa thạch quý cao bằng thân người phía sau vách đá chậm rãi di chuyển ra.

Hắn bắt chấp lệnh bài trong tay, vội kiểm tra tử được.

Tử bằng gỗ trầm hương, có hơn một trăm ngăn, bên ngoài mỗi ngăn đều dán một mảnh giấy vàng, liếc mắt đảo qua một cái, “Hoàng kì” “Bạch chỉ” “Hồng nương tử” ... Tất cả đều là tên thuốc. Nét chữ kia dường như không phải là của một người viết. Bên trái là nét chữ xinh đẹp linh động, là bút tích của mẫu thân, hắn đã nhìn thấy từ nhỏ, bên phải là nét chữ mạnh mẽ hữu lực... Đúng là nét chữ của thúc phụ...

Trong đầu hắn trống rỗng, không biết chính mình vui hay buồn.

Những lời nói của mẫu thân nhiều năm trước, đột nhiên vang lên bên tai, lặp lại từng lời, từng lời:

“Những ngày sống trong gian thạch thất đó, là những ngày hạnh phúc nhất của mẹ.”

“Nếu có thể, mẹ tình nguyện cả đời này không rời khỏi đó.”

...

...

...

Không biết qua bao lâu, Âu Dương Khắc mới đỡ dẫn vờn tay, kéo gần kéo bên ngoài viết chữ “Khương” ra, bên trong có non nửa ngăn Khương phiền... Mùi hương cay độc xộc vào mũi, có thể thấy thời gian để được quyết không quá nửa tháng.

Lại tùy tay xem thử mấy ngăn kéo khác, những dược liệu bên trong đều mới, còn dùng được, có thể thấy thường xuyên có người tới đây đổi dược.

...

Thì ra cho dù qua nhiều năm như vậy, có vài thứ, vẫn sẽ không hóa thành tro.

109. Q.4 - Chương 109: Phiên Ngoại Ích Tây Gia Thố: Tam Sinh Thạch Thượng Cựu Tình Hồn (*)

Bốn mươi năm trước.

Nàng cười mở bàn tay trái đang nắm chặt thứ gì đó ra cho hắn xem, vẻ mặt đắc ý lại khoái hoạt.

“Con súc sinh này mỗi ngày khi mặt trời mọc đều mò ra hấp thụ khí độc, ta liền đoán trên người nó có bảo vật, người xem, quả nhiên có thật. Có thứ này, người vào độc cốc cũng không có việc gì rồi...”

Nàng đột nhiên nhú nhú mày, cố gắng bày ra vẻ mặt hung tợn:

“Sau này người phải ngày ngày mang nó theo bên người, một khắc cũng không được rời khỏi người, bằng không... bằng không... ta cho dù thành quỷ... cũng sẽ không bỏ qua... người...”

“Được...”

“Như vậy... Ta an tâm... Uy, xú hòa thượng... người có... quên... ta...hay không...”

Hắn ngay cả nửa từ cũng không thốt ra nổi, chỉ có thể dùng sức lắc đầu.

Nàng lúc này mới vừa lòng cong khóe môi, nghĩ nghĩ, lại nói:

“Người... nếu như... có một khắc dám quên ta... kiếp sau ta ... nhất định...sẽ không nhớ rõ người...”

Thanh âm yếu ớt càng ngày càng mỏng manh, dần dần không còn...

Sự ấm áp trong lòng cũng từng chút, từng chút mất đi.

Hắn một tay ôm nàng, chậm rãi đứng lên từ vũng máu.

Cơ thể nhỏ của nàng giờ phút này cơ hồ như không có trọng lượng, ngực bụng bị cái gì xé rách.

Cách đó không xa là xác một con thú quái dị, cái đầu đã bị bổ mở ra, hiển nhiên từng có người tìm cái gì trong ấy, trong cái miệng mở lớn có thể thấy vô số răng nhọn, phía trên còn dính đầy máu đỏ thẫm...

Là máu của nàng...

Hắn thù hận vung tay, một chưởng đánh xuống thì thể con cự thú kia.

Một chưởng, hai chưởng, ba chưởng... Ba mươi chưởng... Ba trăm chưởng... Bàn tay phải đã là một mảnh huyết nhục mơ hồ, mà trước mặt chỉ còn lại một đồng thịt nát không nhìn ra hình dạng.

Thật lâu sau.

Một tiếng thét dài bi thương cùng cực bỗng dưng vang lên, tiếng vang liên miên trong núi vọng lại, thật lâu không thôi...

Mười chín năm trước.

Bên ngoài, tín chúng tiếng khóc động trời, bên cạnh tảng lữ về mặt bi thương, miệng tụng phật hiệu.

Hắn ngồi xếp bằng, mỉm cười viên tịch.

Pháp thân sau khi hỏa táng còn lại mười hạt xá lợi ngũ sắc, được thờ trên tháp xá lợi.

(Viên tịch: qua đời, chết. Pháp thân: thi thể. Xá lợi: là những phần kết tinh còn lại sau khi làm lễ trà tỳ (hỏa thiêu) nhục cốt của Đức Phật và các vị cao tăng.)

Mười lăm năm trước.

Hắn chặn thả ven hồ Nạp Mộc Sai, nhìn đàn dê nhỏ nhà mình an phận gặm cỏ, hắn liền lười một chút, nằm trên tảng đá lớn ven hồ suy nghĩ.

(Hồ Nạp Mộc Sai (Na Mu Chou – Namtso) biển hồ nước mặn cao nhất thế giới, lớn thứ hai trên cao nguyên Thanh Tạng, một trong ba thánh hồ của Tây Tạng.)

Nghe nói khi hắn sinh ra, quanh lều trại bỗng nhiên nở vô số loài hoa lạ chưa từng nhìn thấy, khi ba tháng đã có thể nói chuyện, một tuổi đã có thể niệm tụng kinh Phật... Tất cả mọi người đều nhận định hắn là một vị cao tăng nào đó chuyển thế, nhìn thấy hắn đều kính cẩn khom lưng, ngay cả cha mẹ đối với hắn cũng tôn kính nhiều hơn là từ ái.

Nếu không phải hắn cực lực yêu cầu, việc chăn dê này tuyệt đối sẽ không để hắn làm.

Từ lúc có trí nhớ tới nay, hắn tổng cảm thấy mình dường như đã quên một chuyện gì rất quan trọng, nhưng nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra được.

Lúc phụ thân dẫn hắn tới Thánh Sơn triều bái, hắn vụng trộm hỏi qua một lão lạt ma gặp được trên đường.

Lão lạt ma kia từ ái xoa đầu hắn, nói “Lúc cơ duyên đến, tự nhiên khai ngộ.”

Hắn cái hiểu cái không nhớ kỹ những lời này.

Chỉ là... Cơ duyên khi nào thì mới đến đây?

Nghĩ như vậy, hắn có chút thấp thỏm, lẫn người ngồi dậy, lại thấy đối diện là một gương mặt phong trần mệt mỏi.

Râu tóc thật dài cơ hồ che khuất cả khuôn mặt, chỉ thấy được một đôi mắt tinh quang tỏa ra bốn phía.

Một loại cảm giác quen thuộc khó hiểu khiến hắn tự nhiên thốt lên: “Cát Mã Ba, sao giờ ngươi mới đến?”

Người nọ sững sững sững, lập tức mừng như điên hét to một tiếng, “Sư phụ!”

Thanh âm rơi vào tai, trong đầu hắn như có cái gì đánh mạnh vào, trước mắt một mảnh trời đen kịt.

...

Đợi cho ý thức khôi phục lại, người nọ đã đưa tay đỡ hắn, ngập ngừng nói: “Ngươi bây giờ còn không phải sư phụ ta, ta không cho ngươi nhận đầu...”

Hắn gật gật đầu, nói: “Đem ba hạt châu ra cho ta nhận là được.”

Đó là khải nguyện trước khi tọa hóa của hắn.

Người nọ vừa mừng vừa sợ, lấy từ túi bào ra một cái túi, cởi bỏ dây thừng buộc miệng túi, bên trong quả nhiên là ba hạt châu.

Không cần liếc nhìn tới lần thứ hai, hắn liền lập tức nhận ra ba hạt châu trước kia chính tay hắn để vào:

Hạt thứ nhất xanh thầu như ngọc lưu ly, cứng rắn như tinh cương, ánh sáng ngọc như tinh thần, là xá lợi của Liên Hoa Sinh đại sư khi tọa hóa.

(Liên Hoa Sinh: là một đại sư Ấn Độ đã truyền Phật giáo sang Tây Tạng và sáng lập tông Ninh Mã, một trong bốn tông phái lớn của Tây Tạng.)

Viên thứ hai trong suốt mượt mà, mặt ngoài hình như có ánh sáng thản nhiên lưu động, là viên minh châu thờ Phật.

Viên thứ ba... Lớn như quả trứng, sắc trầm ám, mặt ngoài thô ráp... là...là do nàng liễu mình lấy được từ cơ thể dị thú... Tị độc kỳ trân... Chỉ vì giúp hẩn tu hành...

Hẩn cầm hạt châu trên tay, kinh ngạc nhìn nửa ngày, đột nhiên nước mắt rơi như mưa.

Người nọ cũng khóc rống lên, một người đàn ông khôi ngô tráng kiện nhưng lại co người khóc như một đứa trẻ, có thể thấy được mấy năm nay vì tìm mình, y đã phải chịu không ít cực khổ.

“Sư phụ! Người quả nhiên là sư phụ ta!”

Hẩn lắc đầu, “Không, hiện nay người là sư phụ ta. Kiếp này, tên của ta là... Ích Tây Gia Thố.”

Ích Tây Gia Thố có nghĩa là ‘trí tuệ như đại dương’.

Một năm trước.

Năm hẩn tròn mười tám, công phu thiền định đã rất thâm sâu.

Phàm là những tăng lữ gặp qua hẩn, không ai là không mở lời tán dương.

Chỉ có hẩn biết sự nôn nóng trong nội tâm mình.

Nửa năm trước.

Trong lúc nhập định cảnh giới thiền ngộ, hẩn rốt cục gặp lại nàng.

(nhập định: ‘nhập’ là đi sâu vào, ‘định’ là yên tĩnh thanh tịnh, nhập định là đi sâu vào chỗ nội tâm...(đại khái là thế, chữ giải thích theo cách nói của nhà Phật còn khó hiểu hơn __ __||)

Cho dù dung mạo đã thay đổi, thanh âm cũng khác lạ, nhưng hẩn lại biết, cô gái dắt ngựa đứng trước cửa Duyệt Lai khách sạn mà hẩn nhìn thấy trong lúc nhập định đó... Chính là nàng.

Sau khi xuất định, hẩn nói với Cát Mã Ba: “Chúng ta đi Tây Vực một chuyến.”

Ba tháng trước.

Hẩn rốt cục lại gặp được nàng.

Khi nàng nghe được hai chữ ‘cổ nhân’ đã lã chã rơi lệ, hẩn nghĩ rằng nàng đã nhớ ra rồi.

Nhưng nàng không có.

Khi hẩn đưa hạt châu cho nàng, nàng từng cau mày lẩm bẩm nói: “Tổng cảm thấy rất quen thuộc a...” .

Hẩn nghĩ rằng nàng đã nhớ ra rồi.

Nhưng nàng không có.

Nàng vẫn... không nhớ lại được gì.

Cát Mã Ba đến chậm bốn năm.

Cho nên hẩn đã quên nàng bốn năm.

Cho nên... Nàng liền quên hẩn một kiếp sao...

Bốn mươi năm trước.

Nàng nói: “Ê, xú hòa thượng, người trúng độc sâu như vậy, cứ nhiên còn chưa chết sao?”

Nàng nói: “Tu hành có gì đặc biệt hơn người, không đi là được.”

Nàng nói: “Người thật sự không tới chỗ độc cốc đó tu hành không được sao? Chết ở đây cũng không để ý sao?”

Nàng nói: “Được, ta có cách.”

Nàng nói: “Xú hòa thượng người đừng hối hận!”

...

...

...

Hắn hối hận rồi...

Có những việc, có những người, một khi bỏ qua, chính là vĩnh viễn.

110. Q.4 - Chương 110: Phiên Ngoại Âu Dương Khắc: Tuyết Trắng Lại Ngại Xuân Đến Muộn

Âu Dương Khắc gần đây thường làm nhất chính là ba việc: cười khổ, lắc đầu cùng thở dài.

Lần trước khi gặp mặt, ngay cả thúc phụ cũng không nhận được mà hỏi hắn: “Gần đây có tâm sự gì?”

Hắn suy nghĩ nửa ngày, vẫn là cười khổ lắc lắc đầu, sau đó lại không tự giác thở dài một hơi.

Thúc phụ vỗ vỗ vai hắn, trên khuôn mặt đóng băng vạn năm kia thế nhưng lại lộ ra một chút ý cười.

“Nếu như có việc... cần ta ra mặt, cứ việc nói thẳng. Cho dù là chỗ lão khiếu hóa hay Hoàng lão tà, ‘Tây độc’ này cũng vẫn còn chút tác dụng.”

Âu Dương Khắc chỉ cảm thấy đầu càng đau thêm.

Loại chuyện này... Cho dù là Tây Độc, không, cho dù là toàn bộ Ngũ Tuyệt, chỉ sợ cũng lực bất tòng tâm.

Bởi vì hắn muốn, không chỉ là người mà thôi.

Người nợ lá gan rất nhỏ, lại vướng bận thật nhiều.

Hắn chỉ cần gỡ chút thủ đoạn, liền có thể thông dong giữ nàng lại bên người. Với tính tình của nàng, nói không chừng trong nỗi khổ cũng có thể tìm thấy niềm vui.

Này tựa hồ là con đường sinh tồn của nàng.

Nhưng với hắn mà nói, mỗi lần thấy dáng vẻ nàng ngăn người suy nghĩ, quả thực giống như là đang trốn tránh điều gì... Đáy lòng luôn có một loại cảm giác nôn nóng khó hiểu ẩn ẩn hiện lên.

Đương nhiên, người bên ngoài phân nửa là không nhìn ra được, hắn trước giờ luôn rất giỏi trong việc che dấu cảm xúc.

Trừ bỏ một lần kia...

Kết quả...

Âu Dương Khắc lại thở dài.

Mấy tháng qua, hắn cảm thấy mình đã thở dài còn nhiều hơn trong suốt cuộc sống hai mươi mấy năm trước...

Lúc ban đầu... Hắn cũng chỉ là cảm thấy thú vị mà thôi.

Sau đó, đã xảy ra một chuyện.

Sau đó nữa... Lại trở thành như bây giờ...

Âu Dương Khắc lấy quạt chống đầu, nhẹ nở nụ cười, cho dù là như bây giờ... Kỳ thật cũng không có gì là không tốt a...

Cửa sổ đột nhiên vang lên một tiếng động rất khẽ.

Nghe qua chỉ là tiếng động tùy ý phát ra, kỳ thực lại ăn ý theo một nhịp điệu nhất định. Cho dù ở Bạch Đà sơn, cũng chỉ có rất ít người biết được ám hiệu này, cũng là... biểu thị thân phận.

Âu Dương Khắc mỉm cười, “Là Bình bà bà sao, mời vào.”

Từ khi hần nhớ được mọi chuyện, Bình bà bà đã ở Bạch Đà sơn rồi, không, hần là còn sớm hơn khi đó...

Cho nên, có một số việc... Bà ấy hần là phải biết rất rõ.

Bình bà bà khoanh tay đứng bên dưới, vẻ mặt bình tĩnh có chút quỷ dị.

“... Mọi chuyện là như vậy.”

Cách khung cửa sổ chạm trổ, có thể tinh tường nhìn thấy những cây mai trắng ở phía trước đang đứng độ nở rộ, hương khí nhàn nhạt thoảng trong gió như có như không.

Âu Dương Khắc phe phẩy chiết phiến trong tay mấy cái, trầm ngâm một lát, mới chậm rãi mở miệng nói:

“Bình bà bà, bà ở Bạch Đà sơn ta đã gần năm mươi năm, cho dù là thức phụ hay mẫu thân cũng luôn kính trọng bà. Chỉ là... Việc này nếu như ta chưa từng hỏi, bà còn muốn giấu ta đến bao giờ?”

“Lão nô cũng không dám lừa gạt thiếu chủ. Chỉ là lão chủ nhân đã từng phân phó, nếu như thiếu chủ không hỏi đến, toàn trang từ trên xuống dưới không ai được đề cập tới nữa chứ.”

Âu Dương Khắc nhíu mày, “Nếu như ta hỏi thì sao?”

“Vậy lão nô liền bẩm rõ ngọn ngành mọi chuyện với thiếu chủ, không dám có nửa điểm giấu diếm. Sau đó... Việc này nên xử trí như thế nào, hết thảy liền nghe thiếu chủ phân phó.”

Thì ra thức phụ... Âu Dương Khắc bỗng nhiên có cảm giác vô lực...

“Rút tất cả mọi người về, chuyện này đến đó thôi.”

“Vâng.”

Bình bà bà trả lời quá mức sáng khoái, làm cho hần không nhận được hoài nghi có phải còn có ẩn tình gì hay không.

Còn chưa suy nghĩ kỹ, Bình bà bà đột nhiên dừng bước, nặng nề vỗ trán mình một chút.

“Ai nha, trước khi đi lão chủ nhân còn giao cho lão nô một chuyện, nói là cần thiếu chủ quyết định, bà lão ta lại suýt nữa quên mất. Tuổi lớn, vô dụng rồi a...”

Âu Dương Khắc khẽ nhíu mày, “Là chuyện gì?”

“Kỳ hạn ba năm đã đến, ý lão chủ nhân là... Chuyện đó còn tiến hành theo lệ nữa không?”

Hần không chút nghĩ ngợi liền đáp: “Không cần nữa.”

... Lập tức nao nao, nở nụ cười khổ.

Bình bà bà không chút che dấu vẻ khoái trá khi thực hiện được quý kế, cười đến ngay cả nếp nhăn trên mặt cũng giãn ra.

“Lão chủ nhân nói, nếu như năm nay ngừng việc này, vậy thiếu chủ có phải cũng nên dẫn người trở về cho ngài nhìn một cái hay không?”

“... Được.” Hần còn có thể nói cái gì?

“Lão nô còn có một chuyện khó hiểu...”

Trên mặt bà vẫn duy trì nụ cười.

“Bình bà bà, bà còn có chuyện gì... Hay là nói, thúc phụ còn có những chuyện gì muốn hỏi? Cứ việc hỏi đi.”

“Không không không, chỉ có một chuyện này thôi.”

Bình bà bà dừng một chút, mới cười đến ngay cả ánh mắt cũng đều mị lên hỏi: “Giang Nam thất quáí rất cuộc là người ra sao, lại khiến thiếu chủ phải lo lắng như thế?”

“...”

“Còn có tứ vương tử của Mông Cổ kia...”

“... Ta còn có chuyện quan trọng muốn làm, không bằng Bình bà bà lui xuống trước đi.”

“Dạ. Bất quá... Chuyện quan trọng theo lời thiếu chủ nói có phải là gặp một vị Hoa cô nương?”

“...”

“Mới vừa rồi khi lão nô đến, nhìn thấy tạp dịch ở trước đại sảnh định dẫn nàng tiến vào, liền nói vài câu chuyện phiếm, mời nàng tạm chờ một lát, để lão nô vào gặp thiếu chủ trước. Bất quá thiếu chủ xin yên tâm, lão nô đã từng này tuổi rồi, Hoa cô nương tất nhiên không đến mức có hiểu lầm gì.”

“...”

“Lão nô liền đi mời vị Hoa cô nương kia vào được không?”

“... Đi đi.”

Âu Dương Khắc phát phát tay, Bình bà bà cảm thấy mĩ mãn lui xuống.

Trong sảnh tạm thời khôi phục yên tĩnh.

Hắn thở dài, đưa tay xoa xoa thái dương.

Kế tiếp... Nói không chừng sẽ phát sinh chuyện gì đó còn làm cho người ta đau đầu hơn a...

Rất nhanh ngoài cửa liền truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, sau đó thanh âm Bình bà bà còn mang theo ý cười liền vang lên:

“Hoa cô nương mời cô tiến vào, thiếu chủ đợi đã lâu.”

... Ngay sau đó một thân ảnh quen thuộc liền lảo đảo bị đẩy vào.

Hắn không cần nghĩ ngợi vươn tay đỡ được, nhân thể vòng tay ôm người kia vào lòng.

Tuy rằng rất nhanh đã bị đẩy ra, nhưng mà... Nhìn thấy vành tai nàng đỏ ửng, Âu Dương Khắc lần đầu tiên cảm thấy Bình bà bà... thực hữu dụng...

Ngoài cửa sổ tuyết bay tán loạn, bên trong lại ấm áp như xuân. Chỉ là...

Biết rõ mầm non đã ở dưới tuyết trắng, lại vẫn phải đợi mùa xuân mới nhú lên. Thật đúng là khảo nghiệm tính nhẫn nại của người ta a...

111. Q.4 - Chương 111: Phiên Ngoại: Dạ Bôn

Đêm khuya, ngoài thành Gia Hưng.

Một con thuyền nhỏ lặng yên không một tiếng động lướt trên mặt nước. Lúc này đêm dài chưa qua, sắc trời không rõ, màn đêm dày đặc, cho dù là người có thị lực tốt, cũng chỉ có thể thấy lờ mờ nơi đuôi thuyền có một bóng người, trong tay cầm một cây sào cao.

Giang Nam sông ngòi dày đặc, lấy thuyền thay xe vốn là chuyện bình thường, chiếc thuyền kia cũng không có gì đặc biệt, chỉ giống như thuyền ô bùng bình thường, chỉ không hiểu vì sao lại lướt đi cực kì nhanh, sào chống điểm nhẹ, chỉ giây lát đã biến mất trong bóng đêm mờ mịt, không còn nhìn thấy tung tích.

(thuyền ô bùng: giống như thuyền đánh cá nhưng lớn hơn)

Mấy canh giờ sau, trong nội viện của một tòa nhà khí phái trong thành, truyền đến một tiếng nổ ầm ầm.

Lúc quần sự dẫn theo thủ hạ vội vàng xông tới, chỉ thấy trên bức tường đá đột nhiên xuất hiện một cái lỗ lớn, gạch đá rơi xuống đầy đất. Trong đám bụi đất bay lên đó, một người áo trắng đang đứng khoanh tay, hai mắt nhìn trời, không biết suy nghĩ cái gì.

Trong lòng y không ngừng âm thầm kêu khổ, lại không dám thể hiện ra mặt, lập tức cung kính hành lễ: “Lão sơn chủ!”

Hôm qua thiếu chủ vừa mới thành hôn, hôm nay sao đã xảy ra chuyện này! Sáng nay lúc y dẫn người tuần tra xung quanh, bức tường vẫn còn nguyên vẹn... Huống hồ sân này vốn thuộc tân phòng, sao không thấy bóng dáng thiếu chủ, trái lại sao lão sơn chủ Âu Dương Phong lại ở đây lúc này?

Y rung mình một cái, không dám phán đoán tiếp, đầu càng cúi thấp hơn.

Thật lâu sau mới nghe thấy trên đỉnh đầu có tiếng người thần nhiên nói: “Đứng lên đi.”

Quần sự cơ hồ mừng tới phát khóc, đứng sang một bên, lại qua một lúc lâu sau, mới nghe thấy một thanh âm lạnh lùng nói: “Hủy đi!”

Quần sự này đã ở Bạch Đà sơn nhiều năm, tự nhiên biết tính nết vị lão sơn chủ này, xưa nay không ưa người khác lắm miệng, nhưng mà mệnh lệnh này lại thực hàm hồ, là phá tường, phá tòa nhà, hay là muốn xử lý cả thiếu chủ lẫn thiếu phu nhân... Nếu không hỏi rõ ràng, vạn nhất hủy nhầm, can hệ rất lớn a.

Bởi vậy cho dù sợ chết, y vẫn phải kiên trì hỏi: “Là đem tường này...”

Âu Dương Phong hừ lạnh một tiếng, không kiên nhẫn nói: “... Giữ nó lại làm gì?”

Nửa câu đầu chưa nói ra miệng là — ngay cả con trai lẫn con dâu đều không giữ được thì giữ nó lại làm gì?

“Chắc chắc, lão độc vật ngươi dù thế nào cũng là một đại tông sư, tại sao lòng dạ lại hẹp hòi vậy.” Người nói những lời này hoàn toàn không để ý thân phận chính mình cũng là một đại tông sư, nằm trên bức tường phía sau cười đến hệt hơi, “Oa ha ha... lại chấp nhặt với một bức tường.”

Âu Dương Phong cả giận nói: “Lão khiêu hóa, giữa ban ngày ban mặt, ngươi chạy tới nội viện của cháu ta làm gì?” Lại còn là tân phòng!

Nếu không phải do lão khiêu hóa này nhiều lần cố ý vô tình phá hỏng chuyện tốt, lấy thủ đoạn phong lưu của con mình mà nói, chỉ sợ lúc này ngay cả tôn tử y cũng đã được ẵm rồi, hôn sự này đương nhiên sẽ thuận lý thành chương, làm sao phải đợi tới tận hôm qua mới xong! Nghĩ tới đây, sắc mặt Âu Dương Phong nhất thời lại đen thêm ba phần, ánh mắt nhìn vị bang chủ Cái Bang đang nằm trên bờ tường kia lại càng sắc bén thêm ba phần.

“Tự nhiên là không phải tới xem tên tiểu độc vật nhà ngươi... Ai da, sao còn gọi là cháu, không phải nên gọi là con rể rồi sao?” Hồng Thất Công nhìn sắc mặt Âu Dương Phong càng ngày càng đen, thanh âm càng ngày càng nhỏ, sờ sờ mũi, đột nhiên nở nụ cười khổ, “Tên đồ đệ ngốc của ta lo lắng, ngàn dặn vạn dặn ta nhớ phải đến xem muội tử của an đáp nó thế nào, nếu như không ổn, lão khiêu hóa đã đưa gả thì phải đón về.” Ngừng lại một chút, lại lầm bầm: “Lão khiêu hóa cả đời chưa từng lấy vợ, làm sao mà biết cô nương nhà người ta trải qua đêm động phòng hoa chúc sẽ thế nào...”

Âu Dương Phong hừ lạnh một tiếng, cũng không để ý đến y nữa, quay đầu nhìn về chỗ tường ban nãy đã bị mình giận dữ đánh một chưởng sụp một lỗ lớn, giọng giọng nói: “Không biết Được huynh đến lại là vì sao?”

Không khí trong sân đột nhiên giống như bị kiềm hãm, một người áo xanh cao gầy, dáng vẻ tiêu sái chậm rãi đi đến, đúng là người chủ trì hôn lễ hôm qua – Hoàng Dược Sư

Hoàng Dược Sư chấp tay hướng Âu Dương Phong, nói: “Phong huynh, quấy rầy rồi.” Thở dài, lại nói: “Dung nhi bị ta nuông chiều hỏng rồi...” Ngừng lại một chút, dường như không biết phải tiếp tục nói thế nào, không khỏi có chút xấu hổ.

Làm sao y không biết yêu cầu này của con gái đưa ra là rất quá phận, chỉ là không lay chuyển được suy nghĩ của nó, thậm chí đợi tới lúc con dâu mới dâng trà sẽ đứng ở xa xa nhìn một cái xem thế nào, nếu như nha đầu kia phải chịu ầm ỨC gì, sẽ trở về báo cáo kết quả công tác. Ai ngờ tên tiểu tử gốc họ Quách kia lại cũng cầu lão khiêu hóa tới đây nhìn, qua lại mấy câu, lại bức y phải xuất hiện.

Âu Dương Phong làm chủ Bạch Đà sơn nhiều năm, vốn dĩ tâm cơ thâm trầm. suy tính mọi chuyện mới hành động, bất đắc dĩ chuyện mới xảy ra này đã kích thích y rất nặng, mất hết kiên nhẫn, nếu đã biết lúc này cho dù thế nào cũng sẽ không trở mặt, không bằng vứt hết mọi chuyện sang một bên, đánh nhau một hồi cho hả dạ.

Lập tức hừ lạnh một tiếng, song chưởng giương lên, kinh phong bốn phía, nhất thời ngay cả những khối gạch đá rơi trên sân cũng bị chấn động nảy lên, “Được lắm, các người Đông tà, Bắc cái liên thủ đến, cho là ta sợ sao!”

“Phong huynh...” Hoàng Dược Sư còn muốn nói gì đó, Hồng Thất Công đã hưng phấn từ trên tường nhảy xuống, xoa tay nói: “Để lão khiêu hóa lĩnh giáo thử xù xà quyền của người một phen!”

Nhất thời phong vân biến sắc.

Đông tà Hoàng Dược Sư, Bắc cái Hồng Thất Công, Tây độc Âu Dương Phong...

A, cái sân nho nhỏ này quả thực vô cùng may mắn, bốn tuyệt đỉnh cao thủ đương thời thì có ba ở đây, cho dù sau đó có bị san thành bình địa, thiết nghĩ cũng không còn gì nuối tiếc nữa a...

(Sân: Uy! Tên vương bát đản nào nói đó, người ta không muốn chết a!)

Người nào đó vừa bị bỏ quên, hiện đang ngồi xổm trong góc tường mà lạnh run người, tình huống này, đối với một quân sự nho nhỏ như y mà nói, quả thực là quá mức kích thích rồi.

Bất quá... Y vụng trộm liếc nhìn về phía cánh cửa phòng đang đóng chặt, bên ngoài huyên náo long trời lở đất như vậy, tại sao bên trong ngay cả nửa điểm động tĩnh cũng không có? Tuy rằng chuyện thiếu chủ “Thiên phú dị bẩm” “năng lượng dồi dào” sớm đã nổi tiếng, nhưng cho dù đêm xuân có ngắn thế nào đi chăng nữa thì cũng không đến mức ngủ như chết vậy chứ, huống chi còn có thiếu phu nhân...

Ách, nhắc tới, thật ra nghe được không ít lời đồn đại ——

Nghe nói thiếu chủ có người trong lòng khác, chính là công chúa nước nào đó ở Tây Vực, thân phận vô cùng tôn quý, cầu không được gả, nản lòng thoái chí hết sức mới đành lui, cưới nghĩa nữ của lão sơn chủ gộp cho đủ số;

Lại nghe nói người trong lòng thiếu chủ vốn là khuê nữ của Hoàng đảo chủ, lại bị đệ tử thân truyền của Bắc Cái cậy thế đoạt mất, bởi vậy trong tiệc rượu tối hôm qua, hai người bọn họ còn trừng mắt lạnh nhạt nhìn nhau;

Còn nghe nói tân nương tử lai lịch thần bí, tính tình thật là hung hãn, từng ở trước mặt mười mấy tên chưởng quầy Duyệt Lai khách sạn đánh cho thiếu chủ miệng phun máu tươi; =))

Lại nghe nói tân nương tử là đồ đệ của lão sơn chủ, giỏi dùng độc vật, “Thông tê long hoàn” kia là chứng cứ rõ ràng nhất;

...

Ai nha nha, chẳng lẽ đêm động phòng hoa chúc, hai người bọn họ nhìn nhau không vừa mắt nên ẩu đả một trận rồi?

Thiếu chủ đại nhân ngài phải cố lên a, ngàn vạn không thể bị thiếu phu nhân đè đầu cưỡi cổ, giống như lão sơn chủ năm đó cũng không tốt lắm đâu, liên lụy bọn họ làm thuộc hạ cũng không dám rung phu cương.

(rung phu cương: ý nói đàn ông nắm quyền điều khiển)

— Xét về trình độ nào đó mà nói, quản sự người suy nghĩ quả thực rất trâu bò a!

Lúc này, ở một nơi nào đó cách xa thành Gia Hưng, sắc trời mới sáng, gió thu ẩm áp dễ chịu.

Cảnh liễu thướt tha rủ xuống mạn thuyền, theo nước gợn mà hơi hơi dập dềnh.

Đầu thuyền, một thanh niên áo trắng đang đứng, hai tay chấp ở sau người, thần thái thật là tiêu sái, lúc này không biết nghĩ tới chuyện gì, trên mặt hiện lên một chút ý cười thần nhiên, càng lộ rõ vẻ tuấn nhã, phong thần như ngọc.

Về mặt này lọt vào mắt một người đang ẩn thân từ một nơi bí mật gần đó, lại chỉ cảm thấy vô cùng bí hiểm, trong lúc nhất thời không biết có nên hiện thân ra gặp hay không.

Một trận gió từ giữa hồ nhẹ nhàng phẩy đến, thanh niên áo trắng kia ý cười trên mặt vẫn chưa tan, chiết phiến trong tay phe phẩy vài cái, cũng không quay đầu, chỉ thần nhiên nói một câu: “Còn không ra sao?”

Người nọ cắn chặt răng, rút cuộc vẫn bước ra từ sau thân cây, điểm mũi chân một chút, liền hạ xuống con thuyền, khom mình hành lễ nói: “Thuộc hạ tham kiến thiếu chủ.”

Y đặt chân tuy là cực khê, chiếc thuyền nhỏ vẫn thoáng lung lay một chút. Thanh niên áo trắng kia nhú mày, cũng không thấy hấn cử động, chỉ hơi điểm chân một chút, thân thuyền đã ổn định lại, lúc này mới nhìn về người trước mặt nói: “Có thể đuổi tới tận đây, người xem như cũng rất khá rồi...” Thần sắc cũng không có vẻ gì bất mãn, lại rất có ý tán thưởng.

Khóe môi người nọ khê nhúc nhích, dường như muốn nói gì, cuối cùng lại nuốt trở vào, chỉ cúi đầu đáp lại: “Thuộc hạ không dám.”

Y gia nhập Bạch Đà sơn mặc dù chưa lâu, cũng đã được nghe người ta nói tỉ mỉ, vị thiếu chủ này âm mưu thủ đoạn, về mặt tài năng tuyệt không thua kém thúc phụ hấn, tự nhiên là không muốn lĩnh giáo thử dù chỉ một chút.

Âu Dương Khắc mỉm cười, phát phát tay nói: “Đứng lên đi...” Còn chưa dứt lời, trong khoang thuyền đột nhiên truyền đến một tiếng vang nhỏ, dường như có cái gì đụng vào vách gỗ.

Hấn ngẩn ra, không khỏi nhú mày, bước nhanh về phía cửa khoang thuyền, giơ quạt đang muốn vén rèm trúc kia lên, lại ngừng lại, xoay người nhìn về phía người nọ nói: “Trở về gặp... cha ta, người sẽ an bài mọi chuyện.”

Người nọ không dám nhiều lời, theo lời đứng dậy, lại lần nữa cung kính thi lễ, mới nhảy lên bờ, cảm thấy hồ nghi không thôi, người trong khoang thuyền kia đến tột cùng là loại người nào, lại có thể làm cho thiếu chủ khẩn trương như vậy?

Chân lão đảo một cái, đột nhiên nhớ tới những lời đồn đại từng được nghe, chẳng lẽ... đúng là thiếu chủ không để ý tới thế tử mới cưới, ôm người trong lòng bỏ trốn rồi?

Ai nha nha, nếu đúng vậy thì thực là đáng lo nha? Nếu không phải là nước nào đó ở Tây Vực giận dữ phát binh san bằng Bạch Đà sơn, thì cũng là Cái Bang cùng Đào Hoa đảo liên thủ... Việc này nhất định phải nhanh chóng hồi báo lão sơn chủ mới được!

Nhìn thủ hạ đột nhiên vô cùng lo lắng chạy gấp về phía Gia Hưng, Âu Dương Khắc không khỏi có chút ngạc nhiên, nhưng cũng không để trong lòng, đang muốn xoay người tiến vào khoang thuyền, màn trúc lại đột nhiên bị phía trong đẩy ra, một cô gái mặc áo trắng dự mất chui ra, lại chính là chui vào lòng hấn.

Khóe môi hấn hơi nhếch lên, nhân thể ôm nhuyễn ngọc ôn hương vào lòng, lại nâng tay vén sợi tóc xoa xuống giúp nàng, cười dài nói: “Đánh thức nàng rồi sao? Người nọ ta đã đuổi đi rồi.” Ngừng lại một chút, lại ôn nhu nói: “Lúc này sắc trời còn sớm, sao không ngủ thêm một lát?”

Nàng lác đầu, nằm trong lòng hấn, dùng sức cọ cọ hai má, dường như lúc này mới thanh tỉnh, hơi hơi ngẩng đầu nói: “Huynh dậy lúc nào, muội cũng không biết...”

Có lẽ là do mới tỉnh ngủ, tiếng nói của nàng mang theo ba phần khàn khàn, lại thân thiết vô cùng, khiến hấn nghe được trong lòng rung động, bàn tay vốn đỡ sau lưng nàng lại bắt đầu có chút không an phận.

Chỉ tiếc vừa mới động nửa phần, liền nhớ tới một chuyện, lại đành cố gắng đè nén lửa nóng trong lòng xuống. Lại không cam lòng từ bỏ như vậy, vòng tay ôm lại chặt thêm một chút, ghé sát bên tai nàng thấp giọng trêu đùa: “Đêm qua khiến nàng mệt mỏi rồi...”

Vốn là lời nói vui đùa, muốn chiếm chút tiện nghi vô mồm, nàng lại thành thành thật thật gật gật đầu, bất giác khiến hắn không biết phải nói thế nào nữa, lại nghe nàng thấp giọng than thở: “Thành thân mệt mỏi quá a... Lần sau nhất định không nghe theo huynh nữa!”

Nàng còn muốn có lần sau? Cho dù người nào đó sống lại cũng mơ tưởng!

Âu Dương Khắc khước miệng giật giật, trong đầu tức thì đảo qua mười mấy ý niệm không được quang minh chính đại cho lắm, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ nàng nằm trong lòng mình ngoan ngoãn như mèo con, đột nhiên lại đều trở thành hư ảo.

Cô gái áo trắng này là thê tử mới cưới của hắn, Hoa Tranh.

Nàng vốn là con gái duy nhất của Thành Cát Tư Hãn, công chúa Mông Cổ. Những người biết chuyện này không nhiều lắm, hắn cũng không muốn để lộ ra, bởi vậy hôm qua, tân khách tuy nhiều, nhưng cũng chỉ biết tân nương tử là đồ đệ của Giang Nam Thất Quái, lại được Tây độc Âu Dương Phong thu làm nghĩa nữ, gả cho cháu trai nhà mình, thân càng thêm thân.

Người trong giang hồ không câu nệ lễ pháp giống như người đọc sách, nếu không phải muội muội ruột, lại không rối loạn bối phận, thì chẳng có gì không được. So với chuyện này, thật ra còn có một chuyện khác càng khiến người ta muốn ghé mắt nhìn vào, chỉ sợ lúc này đã sớm lan truyền ồn ào huyền ảo rồi...

Bất quá, so với chuyện..., làm sao hắn còn để ý tới chuyện đó?

Nhìn người trong lòng còn buồn ngủ lại cố gắng chống đỡ, Âu Dương Khắc khẽ thở dài, nắm lấy hai bàn tay của nàng, chậm rãi vận nội lực.

Lúc này chỉ mới đầu thu, tiết trời còn chưa hoàn toàn hết nóng, bàn tay chạm vào đã là một mảnh lạnh lẽo, chờ tới khi nội lực của hắn chuyển qua hai vòng, mới có chút ấm áp trở lại.

Lại nhìn nàng đang tựa trong lòng hắn, dĩ nhiên đã ngủ.

Một trận gió lướt qua mặt nước, ánh nắng lấp lánh, như vạn điểm toái kim di động, vô cùng đẹp mắt.

Nếu là bình thường, nàng tất nhiên sẽ vui mừng kéo hắn ngắm nhìn, hiện tại, ngay cả thời gian thanh tĩnh lâu một chút cũng không được, tuy nói không phải không có liên quan tới chuyện ngày hôm qua mệt mỏi cả ngày rồi, nhưng mà... Ánh mắt hắn tối lại, cúi người ôm lấy nàng, bước nhanh vào trong khoang thuyền.

Trong khoang thuyền kê một chiếc nhuyễn tháp, không còn gì nữa, trên nhuyễn tháp, chăn đệm phủ cực kì êm dày, vừa đặt nằm xuống, thân thể vốn nhỏ bé của nàng lại bị hãm vào hơn phân nửa, trông càng thêm đơn bạc, dường như chỉ cần dùng lực hơi mạnh một chút cũng sẽ vỡ tan, khiến hắn nhìn mà trong lòng đau xót vô cùng.

Sau một lúc lâu, hắn khẽ thở dài, cũng nằm xuống, ôm nàng vào lòng, lại ủ ấm tay chân nửa ngày, kéo lại chiếc áo ngủ bằng gấm che thập phần kín đáo người trong lòng, mới khép mắt lại, nửa điểm buồn ngủ cũng không có.

Hoa Tranh thân thể vốn vô cùng tốt, lại có tám mươi năm nội lực Tiêu Dao phái trong người, vốn nên vô bệnh vô tai, bình an cả đời.

Nửa năm nay lại bị Nhạc gia ám toán hai lần, giấy dựa giữa vách sinh tử, tuy là may mắn giữ lại được tính mệnh, cũng đã đại thương nguyên khí. Sau lần kia tĩnh lại, thường xuyên bất tri bất giác lâm vào mê man, nhất là tới ban đêm toàn thân liền lạnh lẽo như người chết, chỉ có ở ngực là còn một tia ấm áp, nhất định phải có người canh giữ bên cạnh điều khí toàn thân mới có thể an ổn đi vào giấc ngủ.

Trong Giang Nam Thất Quái chỉ có Hàn Tiểu Oanh là nữ, khi đó lại đang mang thai; Hoàng Dung tuy là nguyện ý giúp, nhưng nội lực tu vi lại không đủ, tính đi tính lại cũng không có người nào thích hợp, bởi vậy Chu Thông cho dù giận sôi gan, lại vẫn phải làm như không nhìn thấy, ngậm đồng ý để hắn ra vào phòng nàng hàng đêm.

Hiện tại... Tuy là đã tốt hơn so với lúc đó rất nhiều rồi, nhưng nghĩ đến những lời Chu Thông từng nói, hần vẫn không dám qua loa mọi chuyện.

Một ngày trước hôm Hoa Tranh gả đi, Chu Thông đặc biệt tới cửa tìm hần.

“Diệu Thủ thư sinh” ngày thường, nếu không phải quắc mắt nhìn hần trừng trừng thì cũng là châm chọc khiêu khích, khi đó lại nghiêm túc chưa từng có, khiến hần nhìn mà trong lòng lo lắng, cho là Hoa Tranh xảy ra chuyện gì.

Không nghĩ chuyện y nói lại là...

“Trong vòng một năm, cấm tiết chuyện phòng the.”

Hần tự nhiên biết lúc này thân thể nàng hư tổn yếu ớt, cần phải điều dưỡng cho tốt, cũng hạ quyết tâm qua năm ba năm mới tính tới chuyện có con nối dòng, lại không ngờ... ngay cả hoan hảo cũng không được sao?

Lại nghĩ đến những khổ sở mà nàng phải chịu này, đều là do mình dựng lên, trong lòng cực kỳ áy náy, lập tức tính toán tìm hết được liệu quý hiếm trong Bạch Đà sơn, lại cân nhắc tìm Hoàng đảo chủ xin kê phương thuốc... Ngàn vạn suy nghĩ lưu chuyển, nhất thời quên mất Chu Thông còn đang đứng trước mặt.

Thấy hần không lên tiếng, Chu Thông dường như vô cùng thất vọng, nhân tiện nói: “Nếu muốn nó chết sớm một chút, cứ việc dùng những thủ đoạn phong lưu của người...” Nhìn hần không phản ứng, thanh âm đột nhiên trầm xuống, lại nói: “Người phong lưu quen thói như Âu Dương công tử, kì hạn một năm này quả thực là gian nan, nếu như không nhịn được, lại xảy ra chuyện gì không đẹp mặt, không bằng bỏ qua, coi như chưa có cọc hôn sự này.”

Đối với Hoa Tranh mà nói, địa vị của người trước mắt này trong lòng nàng thật sự là còn giống phụ thân đại nhân hơn cả Thành Cát Tư Hãn ở đại mạc, ngôn hành cử chỉ lại như thế...

Hần đành phải cười khổ nói nhị sự phụ quá lo lắng rồi, tại hạ cũng không phải là kẻ tham hoa háo sắc vân vân, Chu Thông hãy còn châm chọc khiêu khích nữa ngày, cuối cùng mới vung tay, ném một gói to lại, bên trong chứa mấy trăm viên được hoàn to như hạt đậu.

“Đây là thuốc của nha đầu kia, một ngày một viên, uống mỗi ngày trước khi ngủ, không thể gián đoạn. Dùng hết ba trăm sáu mươi lăm viên được hoàn này mới có thể viên phòng.”

112. Q.4 - Chương 112: Tiểu Kịch Trường Vô Trách Nhiệm: Khóa Giáo Dục Sinh Lý Của Hoa Tiểu Ngốc.

Chuyện này xảy ra trong lúc bốn người đồng hành.

Lúc này, đối với Hoa tiểu ngốc mà nói, Âu Dương thiếu chủ còn là một kẻ “Có ý đồ đào góc tường Quách đại hiệp”, “Mặt dày mày dạn theo đuổi Hoàng cô nương”, “Tuy rằng thực phúc hắc lại âm hiểm”, “Nhưng cũng không đáng phải chết” ... Một người quen mà thôi.

Hoàng cô nương tuy rằng thông minh tuyệt đỉnh, ở một số phương diện lại thuần khiết đến mức khiến cho người ta phải giận sôi gan, ví dụ như nàng vẫn nghĩ rằng “Trẻ con chui ra từ nách” ... Mà trên phương diện này, trình độ thuần khiết của Quách đại hiệp cũng không kém Hoàng cô nương là bao.

Hoa tiểu ngốc lo buồn vô cớ, thật sự cảm thấy mình có nghĩa vụ phải tìm một thời điểm thích hợp để tiến hành một lớp giáo dục vỡ lòng cho Hoàng cô nương, để tránh sau này, hai con người cực kỳ thuần khiết kia, trong đêm động phòng hoa chúc lại xảy ra bi kịch cực kỳ tàn ác nào đó.

Nhưng mà a nhưng mà, những tri thức mà Hoa tiểu ngốc tràn đầy tin tưởng kia, đều là nhờ có... những thứ hài hòa mà chúng ta đều rõ mà biết được, những thứ đó... đều đã được chỉnh sửa ở một mức nhất định, đều không phải là tình huống chân thật, vì thế... Bi kịch chân chính mới bắt đầu nảy sinh...

Hoa tiểu ngọc (vung tay múa chân): Huyền thuyên huyền thuyên... (gió lạnh thổi qua, phía dưới tỉnh lược một ngàn từ nội dung xóa nạn mù chữ)

Hoàng cô nương (đỏ mặt lắc đầu): A, sao có thể như vậy!

Hoa tiểu ngọc (chỉ trời thề): Ta tuyệt đối không lừa muối! Cho nên, đối với nữ nhân mà nói, đêm động phòng hoa chúc thực là không hay ho, chẳng những sẽ bị x, còn có thể bị x x, đặc biệt không hay ho còn có thể bị x x x, bị xé rách, xuất huyết, x x x x... Cho nên, vì hạnh phúc chính mình, muối nhất định phải nhớ kỹ chuyện này!

(Nói vậy, Hoa tiểu ngọc, trước khi xuyên qua có phải người hành nghề lừa đảo không hả!)

Hoàng cô nương (cảm động nắm tay): Được! Hoa tỷ tỷ, tỷ tiếp tục nói đi!

Hoa tiểu ngọc (vung tay múa chân vui sướng): Huyền thuyên huyền thuyên... (gió lạnh thổi qua, phía dưới tỉnh lược một ngàn từ nội dung xóa nạn mù chữ)

Hoàng cô nương (ánh mắt đại ra): Nhiều như vậy... Không có khả năng đi?

Hoa tiểu ngọc: Ta vốn cũng nghĩ là không có khả năng, nhưng mà! (tỏ vẻ vô cùng đau đớn) ta nói uội biết, tên Âu Dương Khắc kia chính là loại người này a!

Hoàng cô nương: A?

Hoa tiểu ngọc (nhân cơ hội thay Quách đại hiệp làm bại hoại thanh danh tình địch): Muội cũng biết, có một thời gian ta bị bắt tới biệt viện của hắn, tên kia quả thực là ngựa đực trong ngựa đực, ngựa đực trong ngựa chiến! Mỗi buổi tối ít nhất đều phải kêu ba, năm người... Không, mười mấy nữ đến phòng hắn, sau đó mãi cho đến hừng đông vẫn còn thở hồng hộc chưa ngừng được...

(Tránh ở cách đó không xa nghe lén, mỗ thiếu chủ đầm ngực giậm chân ing~, đó là làm việc a, nói lại, Bình bà bà, Vương đại nương, Lý nhị nương... mấy bà lão đó sao có thể tính là mỹ nữ a ngao ngao ngao ngao! Còn có, thật sự là hắn chỉ luyện võ...)

Hoàng cô nương: A?

Hoa tiểu ngọc (không ngừng cố gắng tiếp tục phỉ báng): Còn có một lần, có mấy người còn không thể đi nổi, thực đáng thương a...

(Tránh ở cách đó không xa nghe lén, mỗ thiếu chủ mãnh liệt cào tường ing~, những người đó là khi làm nhiệm vụ bị thương ở chân a!)

Hoàng cô nương: A? (đồng tình nhìn Hoa tiểu ngọc) Hoa tỷ tỷ, tỷ... (tương lai) thực đáng thương...

Hoa tiểu ngọc: A? (mờ mịt nhìn Hoàng cô nương)

Thiếu chủ (không thể nhịn nữa, không cần nhịn nữa): Khụ khụ...

Hoa tiểu ngọc (chột dạ liếc nhìn ngoài cửa): Ai nha ta đột nhiên nhớ tới vừa rồi Thất Công bảo ta giúp y đến trấn trên mua ít rượu lâu năm thiếu chút nữa quên mất hiện tại ta phải đi ngay đây Hoàng cô nương buổi tối ta không trở lại ăn cơm muối nói giúp ta một tiếng...

Nhìn bóng dáng Hoa tiểu ngọc ôm đầu mà chạy, Âu Dương thiếu chủ thừa thắng truy kích, Hoàng cô nương cẩn thận nghĩ, tương lai khi hai người này động phòng hoa chúc, không biết có nên nghĩ cách nhìn lén, miễn cho xảy ra tai nạn chết người hay không đây...

Đương nhiên, chuyện gì cũng cần chia sẻ với Quách đại hiệp, nàng cũng không quên miêu tả từ đầu chí cuối mọi chuyện lại một lượt, vì thế tự nhiên lại có thêm một người lo lắng về vấn đề này.

113. Q.4 - Chương 113: Phiên Ngoại Đà Lô: Hoa Đào Không Nói Xuân Đã Lại Về (thượng)

Đầu nguồn sông Onon là nơi bộ tộc Mông Cổ quật khởi, hai năm trước, thủ lĩnh bộ tộc Khất Nhan là Thiết Mộc Chân được các bộ tộc tôn làm Thành Cát Tư Hãn. Sau khi phong tước cho các con, y theo tập tục Mông Cổ, nơi đây liền trở thành đất phong của Đà Lô, con trai út của Thành Cát Tư Hãn.

Tháng trước, Đà Lô dẫn quân tây chinh, đại thắng trở về, đến kim trưởng của Thành Cát Tư Hãn bẩm qua quân tình, luận công linh thưởng xong, liền bị Thành Cát Tư Hãn phái tới nơi đây tổ chức tế trời.

Lúc này Đà Lô đã trở thành thống lĩnh quân đội dưới trướng Thành Cát Tư Hãn, tinh binh trong tay không dưới mười vạn. Chỉ là gần đây không phải đi chinh chiến, thứ hai, nơi đây lại là trong lãnh thổ hãn quốc, bởi vậy chưa từng điều động đại quân, chỉ dẫn theo một ngàn quân kỵ đi theo hộ vệ, tất cả đều là tinh binh cường tướng vô cùng trung thành đã theo hãn nhiều năm, hai vị đại tướng tâm phúc mà hãn nể trọng — một trong ‘Tứ Kiệt’ được người đời sau xưng là khai quốc công thần của Mông Cổ Bác Nhĩ Hốt, cùng đệ nhất Thần Tiền Thủ Triết Biệt — lại đều lưu lại, không hề đi theo.

Lúc đó kỹ thuật cưỡi ngựa của người Mông Cổ thiên hạ vô song, quãng đường mấy trăm dặm, thường thường chỉ phóng ngựa một ngày đêm là tới, nhưng mà đội ngũ này không biết tại sao lại mất hơn nửa tháng mới tới được đầu nguồn sông Onon.

Đêm nay, doanh trướng của Đà Lô đèn đuốc sáng trưng khác thường, chủ trướng ở giữa được bảo vệ tầng tầng lớp lớp, bên trong lại đốt hơn mười ngọn nến mỡ bò to như cánh tay, ánh lửa bốn phía, sáng như ban ngày.

Đà Lô ngồi một mình ở vị trí chủ vị phía trên, trong tay cầm một mảnh giấy cực mỏng, trầm tư một lúc lâu, mới nâng tay, đưa nó vào ngọn lửa, nháy mắt liền biến thành tro tàn. Hãn nhìn chằm chằm đám tro kia, vẻ mặt cực kì bình tĩnh, giống như đã hạ quyết tâm gì đó.

Một trận gió nhẹ đột nhiên phát qua phía sau đầu, ánh nến trong trướng lập tức tối sầm lại, lại lập tức sáng lên. Chỉ trong chớp mắt sáng tối đó, bóng dáng hơi lay động chiếu trên lều bạt đã nhiều hơn hai bóng người, đứng ở phía sau hãn. Nhưng mà nín thở lắng nghe, lại không thấy nửa tiếng hô hấp, dường như trong trướng từ đầu tới cuối vẫn chỉ có mình hãn mà thôi.

Người bình thường gặp chuyện này, cho dù không tin có ma quỷ, chỉ sợ cũng khó tránh khỏi da đầu run lên, chân tay nhũn ra, Đà Lô không biết là do đã từng có kinh nghiệm, hay là gan lớn hơn người, ngay cả đầu cũng không hề ngoảnh lại.

“Khụ khụ.” Hai tiếng ho nhẹ của một nam tử trẻ tuổi vang lên, phá vỡ sự yên tĩnh trong trướng, “Nương tử...”

Bàn tay nắm thành đầu quyền của Đà Lô không nhin được lại siết chặt hơn, tiếp theo nghe người nọ tán thưởng nói: “Tứ ca nhà nàng quả nhiên thực can đảm, định lực thực tốt a, trong tình huống như vậy cũng có thể nhin được không thêm quay đầu liếc mắt nhìn một cái.” Trong thanh âm tràn đầy ý tán thưởng, chân thành tha thiết vô cùng.

Mí mắt Đà Lô nhảy dựng, lại làm như không nghe thấy gì, hừ lạnh một tiếng, “Biết sai lầm rồi, còn không lại đây!”

—— Lời này là nói với người còn lại trong trướng.

Trong trướng bỗng vang lên tiếng cười thanh thúy của một cô gái, Đà Lô chỉ cảm thấy trên vai hơi hơi trầm xuống, một bàn tay mảnh khảnh đã vòng qua, quơ quơ ở chỗ cổ họng hãn, lại nghe nàng ở phía sau ra vẻ hung tợn nói: “Dám tức giận, muội liền bóp chết huynh!” Lời còn chưa dứt, cô gái đã bật cười trước, làm gì có nửa phần uy hiếp nào.

Thật đúng là giống hệt khi còn bé.

Khi đó, mỗi lần hãn từ bên ngoài trở về, nàng luôn như vậy, tựa trên vai hãn nói huyền thoại không ngừng. Giờ đây hai người đều đã trưởng thành, tình cảm huynh muội lại chưa từng giảm bớt.

Vừa nghĩ tới đây, Đà Lôi vốn một bụng tức giận, không biết vì sao lại không thấy tầm hơi, muốn xoay người nói gì đó với nàng, lại nghĩ tới những việc đang cân nhắc trong lòng, đành nhẩn tâm nhẹ nhàng đẩy cánh tay nàng ra, trầm giọng nói: “Ta chỉ hỏi muội một chuyện, muội thật sự gả cho người này sao?”

“Ừm.”

Nàng thế nhưng không có nửa phần do dự đã gật đầu? Trong lòng Đà Lôi dấy lên lửa giận, lớn tiếng quát: “Hoa Tranh, muội nghĩ kỹ hãy trả lời ta!”

Đà Lôi lúc này tức giận quát, thanh âm rất lớn, vì thế thị vệ Ba Đặc Nhĩ ở bên ngoài nghe được rất rõ ràng. Lúc trước y phụng mệnh Đà Lôi dẫn năm trăm cận vệ mai phục bên ngoài trướng, không có ám hiệu không được hiện thân. Lúc đó Mông Cổ trị quân cực nghiêm, quân lệnh như núi, vừa rồi tuy là y nhìn thấy hai đạo bóng trắng quý mị nhẹ nhàng tiến vào chủ trướng, gấp đến độ vô đầu bứt tai, cũng không dám vượt qua giới hạn.

Vừa nghe được những lời này, Ba Đặc Nhĩ đã yên tâm hơn phân nửa.

Đà Lôi cùng Hoa Tranh, hai huynh muội lớn lên cùng nhau từ thuở nhỏ, thân thiết vô cùng, trên thảo nguyên không người nào không biết, không người nào không hiểu. Hai ngày sau khi đại hãn được tôn xưng Thành Cát Tư Hãn, Hoa Tranh đã rời thảo nguyên, tám ngàn hộ dân trên danh nghĩa thuộc về nàng được giao cho Đà Lôi thống lĩnh, việc này ngay cả Oa Khát Đài luôn luôn như hổ rình mồi với Đà Lôi cũng không thể làm gì được.

Bất quá... Ba Đặc Nhĩ trừng mắt nhìn, cảm thấy không khỏi có chút nghi hoặc, một khi đã như vậy, vì sao tối nay lại an bài như thế này? Y vốn tưởng rằng Đà Lôi muốn đối phó với Oa Khát Đài, nhưng xem tình hình hiện giờ lại không giống thế...

Y vốn là thị vệ được Thành Cát Tư Hãn vô cùng coi trọng, tuy rằng đầu óc không tính là thông minh, nhưng trời sinh thần lực lại trung thành và tận tâm. Khi Đà Lôi gia nhập quân ngũ, còn chưa tới mười hai tuổi, Thành Cát Tư Hãn thương ấu tử, liền phái y làm thân binh cận vệ của Đà Lôi, những năm gần đây che chở Đà Lôi trên chiến trường, cũng không biết đã vào sinh ra tử bao nhiêu lần rồi. Đã là người thân cận bên cạnh Đà Lôi, tự nhiên cũng biết từ nhỏ Đà Lôi đã vô cùng thương yêu muội tử này, đáng vẻ câu nệ như hôm nay, vẫn là lần đầu tiên y nhìn thấy...

Y nhất thời mãi suy nghĩ, không tự giác đưa tay gãi gãi đầu, da đầu lại bỗng dưng hơi hơi run lên, giống như bị người nào đó chăm chú nhìn thẳng vào vậy... Vừa ngẩng đầu... Lại thấy nam tử áo trắng đứng sau lưng Đà Lôi đang tựa tiểu phi tiểu nhìn y, trong nháy mắt tầm mắt hai người chạm nhau, còn ôn hòa có lẽ gật gật đầu.

Sau lưng Ba Đặc Nhĩ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Đà Lôi chỉ học qua một chút công phu quyền cước thô thiển với Giang Nam Thất Quái, hơn nữa toàn bộ chú ý lúc này đều dồn trên người Hoa Tranh, bởi vậy đối với sóng ngầm phía sau hoàn toàn không hay biết, chỉ theo bản năng ngưng thần chú ý nghe nàng trả lời.

“Đà Lôi... Huynh ấy... huynh ấy cùng muội trở về thăm huynh... Chúng ta đi được nửa đường liền nghe nói Thành Cát Tư Hãn nổi giận với huynh, huynh... huynh có sao không?” Ngừng lại một chút, nàng lại dậm chân nói: “Nhất định là do Oa Khát Đài chằm ngòi đúng không, một ngày hắn không nhắm vào huynh thì chết chắc! Uy... Có cách nào làm cho tên hỗn đản kia chịu đau khổ chút không?” Nửa câu sau hiển nhiên là nói với nam tử áo trắng bên cạnh.

“Cách thì tự nhiên là có, chỉ là...” Người trả lời nở nụ cười khổ, “Cũng phải đợi tứ ca nàng đồng ý mới được.”

“Muội muốn thế không được sao!”

“Nương tử nếu đã phân phó, vi phu tự nhiên là không thể không nghe theo.” (=“= Khắc ca... thê nô a~)

“Âu Dương Khắc!”

...

...

...

Đà Lôi nghe hai người họ đối đáp, trong lòng đúng giống như đánh đổ bình ngũ vị, chua, cay, mặn, ngọt, đắng xem lẫn, nhất thời ngay cả chính hần cũng không thể nói rõ rốt cuộc là vui hay là buồn, là giận hay là lo.

Hoa Tranh tuy rằng không trực tiếp trả lời hần, nhưng ngôn ngữ cử chỉ đối với người nọ đều có ý che chở, tin cậy vô cùng, từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ chính mình cùng Giang Nam Thất Quái, còn chưa bao giờ thấy nàng thân cận với ai đến vậy, cho dù là Đô Sử năm đó cũng chưa từng...

Đô Sử... Tên tiểu tử kia chết thì cũng chết rồi —— chiến trường gặp nhau, kẻ sống người chết, ngày đó nếu hần không chết thì chính là mình chết —— lại còn khiến muội tử nhà mình thương tâm khổ sở, cuối cùng đi xa tha hương, quanh năm suốt tháng không gặp một lần, khi trở về cư nhiên lại dẫn theo một nam tử xa lạ!

“Đà Lôi...” Thanh âm cô gái hơi khó xử vang lên sau lưng hần, chỉ kêu một tiếng lại ngừng lại, dường như không biết phải nói gì mới được.

Không cần quay đầu hần cũng biết vẻ mặt nàng lúc này như thế nào, vẻ mặt khó xử đó, kỳ thật từ trước đã thường xuyên nhìn thấy, chỉ là khi đó, hần lại hoàn toàn không chú ý tới tâm tình của nàng, cho nên mới có thể...

Quên đi... Đà Lôi có chút tức giận nhắm mắt lại, mới chậm rãi xoay người lại, lại không hề liếc mắt nhìn thân ảnh bé nhỏ kia, mà dùng ánh mắt sáng quắc đánh giá người nào đó từ trên xuống dưới.

Mặt... rất trắng! Thân thể... rất không uy mãnh! Tuổi... rất lớn! Cười đến... rất giả! =)))

Nhìn thế nào cũng thấy không vừa mắt, nhìn thế nào cũng thấy kém xa Quách Tĩnh an đáp, bất quá, so với một kẻ đã chết kia, thẳng nhai trước mắt này chỉ ít cũng vẫn là một người còn sống.

Âu Dương Khắc cho dù có nhảy bén gấp mười cũng chẳng đoán được suy nghĩ của Đà Lôi lúc này, chỉ nhìn sắc mặt đã biết y khó chịu, liền nhanh chóng chấp tay, mỉm cười hàn huyên nói: “Cữu huynh, biệt lai vô dạng.”

(Biệt lai vô dạng: ‘đã lâu không gặp’, còn có ý nghĩa khác là hỏi thăm sức khỏe khi gặp lại)

Hai từ ‘cữu huynh’ này, lọt vào tai Đà Lôi lại như muốn bốc lửa, đang muốn phát tác, thoáng nhìn thấy vẻ mặt khổ sở của Hoa Tranh bên cạnh, lại nhịn xuống, miễn cưỡng gật gật đầu, không quan tâm tới hần nữa, quay đầu nhìn về phía muội tử nhà mình.

“Hoa Tranh...”

Hai huynh muội bọn họ đã lâu không gặp, tất nhiên có nhiều chuyện muốn nói. Âu Dương Khắc chỉ cười đứng bên cạnh nhìn, đối với việc mình bị bỏ rơi một bên không hề có ý bất mãn, khí độ này thật ra lại khiến Đà Lôi có chút đánh giá cao hơn về hần.

Lại không biết biểu hiện này của Âu Dương Khắc hoàn toàn không có liên quan gì tới khí độ.

Người nào đó đã sớm biết chính mình đuối lý trước, tiền trăm hậu tấu cưới muội muội người ta vào cửa, cữu huynh yêu muội như mạng này không tìm hần liều mạng đã là ngàn hạnh vạn hạnh vui mừng rồi; thứ hai, nương tử nhà hần tuy rằng bị lôi kéo nói chuyện, nhưng ánh mắt luôn liếc về phía hần, thực hiển nhiên là đầy lòng xin lỗi về tình huống trước mắt, với tính tình của nàng, hiển nhiên sẽ muốn bồi thường cho hần... Ừm... Bởi vậy tối nay, nói không chừng có thể đổi tư thế... hoặc là đổi chỗ khác... hoặc là... =)))

Nghĩ tới chỗ hợp ý, khoe môi hần không nhịn được hơi hơi nhếch lên, cười đến thập phần sung sướng.

Bên này Đà Lôi vừa nói, quay đầu nhìn thấy Âu Dương Khắc mặt mày loạn loạn, cảm thấy không khỏi có chút buồn bực, bị bỏ rơi một mình mà vẫn có thể cười vui vẻ như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên hần nhìn thấy, hơn nữa không biết vì cái gì, tổng cảm thấy nụ cười kia thập phần chương mất, hần nhíu nhíu mày.

“Hoa Tranh, ta cùng Âu Dương công tử... có một số việc muốn nói, muội ra ngoài đi dạo trước...”

“Muội không đi!” Hoa Tranh cau mày nhìn hần, “Có chuyện gì mà muội không thể nghe!”

Đà Lôi bị nàng làm ghen hờn. Đây thật đúng là chuyện nàng không thể nghe, bất quá trước giờ hấn vẫn luôn yêu chiều muội tử, lúc này hừ nàng một chút như vậy cũng đã là quá mức rồi, giờ không thể làm hơn được nữa, trong khoảng thời gian ngắn thật đúng là không thể nghĩ được nên nói thế nào.

Ngược lại, Âu Dương Khắc lại tiếp nhận câu chuyện: “Lúc nương tử cùng Hoàng cô nương nói chuyện, chẳng phải cũng đuổi ta cùng Quách huynh ra ngoài sao?” Hấn dừng một chút, cười cực kỳ ái muội nói: “Lâu nay vẫn nghe trên đại mạc có mấy vị thảo dược khiến chuyện... rất có kỳ hiệu, cứu huynh chắc là muốn nói với ta phương pháp sử dụng —— nương tử nàng thật muốn ở lại nghe sao?”

Lát sau, Đà Lôi vẫn trợn mắt nhìn đỉnh trướng, tâm tình buồn bực đến cực điểm.

Vừa rồi Hoa Tranh vùng chân đá hai người bọn họ, mắng một câu “Vô sỉ” liền tông cửa xông ra ngoài, bóng dáng kia có vài phần giống như chạy trời chết. Tuy rằng coi như cũng đạt được mục đích đuổi nàng ra ngoài, nhưng mà... Rõ ràng chỉ có tên tiểu tử họ Âu Dương kia là vô sỉ mà thôi, vì sao ngay cả hấn cũng bị mắng theo a! Hơn nữa chuyện này cho dù muốn giải thích cũng không thể giải thích được, không thể đuổi theo mà nói với nàng: “Muội tử, muội phải tin tưởng ta, ta tuyệt đối không thảo luận chuyện phòng the với hấn” ... =)))

Liếc mắt nhìn tên đầu sỏ gây nên tội vẫn còn bình thản đứng chờ, lửa giận lại bốc lên, hừ lạnh một tiếng, đang muốn mở miệng, người nọ lại thu hồi vẻ tươi cười, tiến lên nửa bước, chấp tay, nghiêm mặt nói: “Cứu huynh cũng biết đường về có phục binh?”

Trong lòng Đà Lôi lập tức nổi sát khí.

Hấn mất vô số tâm lực mới dụ được Oa Khát Đài ra chiều này, chỉ đợi đêm mai y gây khó dễ, liền nhỏ cổ tận gốc toàn bộ thể lực của Oa Khát Đài trong quân —— chỉ là việc này cực kỳ cơ mật, người này làm sao mà biết được? Nếu để lộ phong thanh, chỉ sợ là... Vừa nghĩ tới đây, hấn giơ tay lên, định vỗ tay ra hiệu cho binh mã đang mai phục xông ra, cho dù thế nào, trước tiên cứ bắt người lại đã rồi tính.

Không biết tại sao trước mắt đột nhiên lại hiện lên hình ảnh ngày đó Hoa Tranh khóc rống lên, trong lòng đau xót, hai bàn tay giơ lên kia không cách nào vỗ vào được, muốn người kia chết, cơ hội dù hiếm nhưng cũng vẫn có, muội tử lại chỉ có duy nhất một...

Cho dù trong lòng lưu chuyển hàng trăm suy nghĩ, những bất quá cũng chỉ trong khoảng khắc, hấn lúc này tâm ý đã quyết, liền chậm rãi buông tay, băng quơ hỏi một câu, “Thật không?”

Âu Dương Khắc là người nhạy bén thế nào, hướng hồ lại vốn có ý định muốn thử tâm tư người kia, vẻ mặt Đà Lôi tuy rằng biến hóa rất nhanh, nhưng toàn bộ đều đã sớm lọt vào mắt hấn.

Hấn quốc Mông Cổ những năm gần đây thanh thế ngày càng lớn, rất có khả năng sẽ nhất thống thiên hạ. Trong bốn người con trai của Thành Cát Tư Hấn, trưởng tử Truật Xích thân thể có hiêm nghi, thứ tử Sát Hợp Đài tính tình nóng nảy, không thể gánh vác việc lớn, tương lai người thừa kế hấn vị không phải con thứ ba Oa Khát Đài thì là con trai út Đà Lôi.

Việc này vốn chẳng có liên quan gì tới hấn, bất đắc dĩ Hoa Tranh lại là con gái của Thành Cát Tư Hấn, muội tử của Đà Lôi, tuy nàng nguyện ý từ bỏ ngôi vị công chúa, theo hấn du ngoạn giang hồ, phía bên kia vị tất đã bỏ được vị công chúa vẫn có nhiều ích lợi này, huống hồ trong lòng nàng quả thực vẫn không thể bỏ được vị tứ ca đã che chở cho nàng từ thuở nhỏ này.

Lần này đưa nàng về thảo nguyên thăm người thân, nhìn qua chỉ như lại mặt bình thường, kỳ thật cũng là hấn có suy tính.

(‘lại mặt’: hai vợ chồng tân hôn trở về nhà gái mang theo lễ vật để tạ gia tiên ông bà cha mẹ, đi chào họ hàng thân nhân bên ngoại.)

Con nhà đế vương không có tình thân, lúc này tình cảm huynh muội bọn họ mặc dù tốt, làm sao biết tương lai Đà Lôi sẽ không vì hấn vị mà ra tay với Hoa Tranh, bởi vậy hấn nhất định phải tự mình xác nhận một phen.

Từ những tin tức đã tìm hiểu trước đó, xem ra vị huynh trưởng này cũng vẫn luôn nhớ tình cũ, không uống công muội tử y khổ tâm lo lắng.

Bất quá, lúc ích lợi trước mặt... Hắn khẽ nhíu nhíu mày, gương mặt lại nở nụ cười đến cảnh xuân sáng lạn. “Cữu huynh không cần quá lo, Bạch Đà sơn ta đều có phương pháp truyền tin, nếu như dùng được, không ngại...” Âu Dương Khắc cố ý ngừng lại một chút, mới nói tiếp: “... Không ngại nói rõ.”

Lúc hai quân đối chọi, tìm hiểu quân tình là chuyện cực kỳ quan trọng.

Đà Lô đã ở chung lâu ngày với Quách Tĩnh và Giang Nam Thất Quái, tự nhiên biết đám người trong võ lâm có vô số biện pháp kỳ quái mà hiệu quả, chỉ là... Nếu cứ tiếp nhận ý tốt của tên tiểu tử này như vậy, sau này tiếng nói của hắn làm gì có trọng lượng nữa? Mà quan trọng hơn là, ngày sau nếu muội tử nhà mình phải chịu ủy khuất gì, hắn biết phải đi đòi công đạo như thế nào được?

Nghĩ đến đây, Đà Lô không nhịn được hừ lạnh một tiếng, “Việc này không cần nhắc tới nữa.” Mang theo một chút nộ khí, hắn ngừng lại một chút, mới nói rõ ràng từng chữ một: “Nhưng thật ra có chuyện khác, muốn Âu Dương công tử giải thích rõ ràng một hai với ta.”

Âu Dương Khắc cảm thấy hơi hài lòng, vẻ mặt lại không hề thay đổi, chỉ cười dài chấp tay với hắn, “Cữu huynh mời nói.”

“Muội tử nhà ta tuổi nhỏ, kiến thức nông cạn, không hiểu chuyện cũng liền thôi, Âu Dương công tử là người khôn khéo như thế, chẳng lẽ cũng để mặc nó hồ nháo như vậy sao? Trên thảo nguyên, cho dù là con gái của thủ lĩnh một bộ tộc tầm thường xuất giá, ít nhất cũng phải đại yển một thàng, huống chi Hoa Tranh đường đường là công chúa của hãn quốc ta! Theo tập tục người Hán các ngươi, tam thư lục lễ, văn danh nạp thái, nam môi nữ chúc, tự nhiên cũng không thể thiếu (*) —— loại hành động ‘không cáo mà thú’ này không biết là theo lễ pháp nhà ai?” Đà Lô ngừng lại một chút, trong mắt hiện lên một tia ngoan lệ, không đợi Âu Dương Khắc trả lời, lại lạnh lùng nói: “Ta cùng Chu sư phụ học Hán văn mười năm, nhưng cũng nghe qua ‘Sính tắc vi thê, hôn tắc vi thiếp’, người làm việc qua loa như thế... Rốt cuộc đặt muội tử ta ở chỗ nào!”

(‘Sính tắc vi thê, hôn tắc vi thiếp: Đủ lễ thì là cưới vợ, sơ sài thiếu lễ thì là nạp thiếp)

Âu Dương Khắc không có nửa điểm chần chờ, tiến lên trước nửa bước cất cao giọng nói: “Nàng tự nhiên là thê tử ta cưới hỏi đón vào cửa dàng hoàng, Bạch Đà sơn thiếu phu nhân. Tám trăm mười bảy sản nghiệp trên danh nghĩa thuộc về Bạch Đà sơn lúc này đều đã thu được bồ câu đưa tin, chỉ cần nàng đưa tín vật là có thể tùy ý sử dụng ra lệnh.”

Đà Lô thấy vẻ mặt hắn nghiêm túc, trả lời tuyệt không có nửa phần do dự, cảm thấy ách cảm lại giảm đi ba phần.

Muội tử nhà mình mình biết, Hoa Tranh gả cho người này tự nhiên sẽ không vì gia sản nhà hắn, nhưng kê rõ gia sản như vậy đủ để cân nhắc thành ý của nhà trai. Ồ, tuy rằng số lượng vẫn hơi ít... Nhưng không sao, ngày sau hắn sẽ trợ cấp nhiều một chút cũng được, không đến mức để muội tử nhà mình phải chịu khổ sở là được. (khụ khụ, Đà Lô huynh, tám trăm mười bảy sản nghiệp mà huynh còn chê ít sao *lau mồ hôi*)

“Ta chưa từng nghĩ tới chuyện không đại hôn nghênh nàng vào cửa, khi đó ngay cả yển khách danh thiếp cũng đều đã chuẩn bị hết, nếu nàng không...” Âu Dương Khắc nở nụ cười khổ, ngày đó nếu như không phải hắn kiên trì, chỉ sợ ngay cả hôn lễ kia cũng không có.

“Cho dù như thế, nhưng cũng không hề qua loa thành hôn. Cữu huynh lo lắng ngày đó thành thân nhà mẹ đẻ không người đưa gả, chỉ sợ thế nhân xem nhẹ nàng... Việc này ta cũng đã nghĩ tới, bởi vậy đã xin thúc phụ hướng Giang Nam Thất Hiệp cầu hôn, được Chu nhị hiệp chính miệng hứa hôn, mới tổ chức lễ thành thân tại Gia Hưng, lại mời bang chủ Cái Bang Hồng lão tiên bối đưa gả, đảo chủ đảo Đào Hoa Hoàng lão tiên bối chủ hôn, những người có danh tiếng trong võ lâm Giang Nam đều tới dự...”

Khóe môi hắn hơi hơi nhếch lên, dường như nghĩ tới ngày thành thân đó, vẻ mặt bất giác trở nên nhu hòa hơn rất nhiều, ngừng lại một chút, mới khôi phục vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía Đà Lô:

“Năm vị cao thủ đệ nhất đương thời có ba người tới, trong chốn võ lâm cũng xem như rất khó có được, ngày sau hành tẩu trên giang hồ, người bên ngoài cũng phải nể mặt ‘Ngũ Tuyệt’ mà cho nàng vài phần mặt mũi...”

Những lời này từ trong lòng nói ra, chân thành tha thiết vô cùng.

Đà Lôi nghe hần nói, cũng phù hợp với những gì mình phái người đi tìm hiểu, sắc mặt hơi hòa hoãn, đột nhiên vỗ tay ba cái, thần nhiên nói: “Ta cùng Âu Dương công tử ôn chuyện, các người đều lui ra đi.” Bên ngoài trống ầm ầm truyền đến tiếng tuân lệnh, lập tức liền nghe thấy những tiếng bước chân đều tăm tắp rời đi, nghe thanh âm chỉ sợ không dưới ngàn người.

Ý tứ uy hiếp hàm ẩn trong đó, Âu Dương Khắc sao lại không biết, cũng đã có chuẩn bị đáp lễ gấp mười rồi, chỉ là... vị cữu huynh trước mặt này quả thực là người quan trọng nhất trong lòng nương tử hần, không không không, hần là người quan trọng thứ hai mới đúng... Tóm lại là vạn vạn không thể đắc tội, bởi vậy về mặt hần chẳng những không hề lộ ý bất mãn, ngược lại, lại cực kỳ chân thành tán thưởng một câu: “Cữu huynh quả nhiên là kỷ luật nghiêm minh, có cách trị quân!”

Đà Lôi được hần khen tặng, gân xanh trên trán lại nhảy dựng, cực kỳ muốn đấm một phát lên gương mặt kia, lại phải cố gắng nhịn xuống, cắn răng nói:

“Hoa Tranh trước giờ không có mắt chọn nam nhân...”

Trước giờ? Âu Dương Khắc nhíu mày, hần tự nhiên hiểu được những lời này có ý gì, lại khá là thức thời không đáp một lời, chỉ nghe Đà Lôi tiếp tục nói:

“Ta đã từng ngăn cản nó một lần, cho tới nay vẫn luôn hối hận, bởi vậy ta sẽ không ngăn nó lần thứ hai.” Đà Lôi ngừng lại một chút, mới tiếp tục nói: “Ta chỉ có một muội tử, cũng chỉ mong cả đời nó sẽ được bình an vui vẻ, chỉ là... nếu có người khiến nó chịu ủy khuất...” Đà Lôi có thâm ý quét mắt nhìn Âu Dương Khắc, thanh âm càng lạnh lùng, “Ta quyết sẽ đòi công đạo thay nó!”

Linh mười vạn tinh binh Mông Cổ, cho dù hần muốn san bằng Bạch Đà sơn hay cả Tây Vực... cũng không phải chuyện gì khó..

Âu Dương Khắc mỉm cười, lên tiếng trả lời: “Được.”

Lời vừa nói ra, ngược lại lại khiến Đà Lôi giật mình, hần tự biết lấy binh lực uy hiếp thế này không phải là hành vi quang minh lỗi lạc, chỉ vì lo lắng uội tử, bất đắc dĩ mới phải làm thế, bất quá... Người này chẳng lẽ không nghe rõ hần nói gì sao, nếu không sao lại đáp ứng sáng khoái như vậy?

Đang suy nghĩ, lại nghe Âu Dương Khắc khẽ thở dài một tiếng, thấp giọng thì thầm: “Ta sao có thể phụ nàng được...”

114. Q.4 - Chương 114: Phiên Ngoại Đà Lôi: Hoa Đào Không Nói Xuân Đã Lại Về (hạ)

Trong trống không ngừng vang lên tiếng ngọn nến cháy ‘lép lép’.

Trầm mặc một lúc lâu, Đà Lôi gật gật đầu nhìn Âu Dương Khắc nói: “Gần đây thảo nguyên không an bình, nếu đã gặp qua, ta cũng yên lòng rồi, tối nay người liền đưa Hoa Tranh rời đi đi.”

Lời vừa nói ra, hiển nhiên là đã giao muội tử cho hần rồi, Âu Dương Khắc mỉm cười chấp tay. Đà Lôi hơi trầm ngâm, lại nói tiếp: “Đợi tình hình ổn định ta sẽ phái người thông báo với các người, người đừng nói chuyện này với nó vội...”

Âu Dương Khắc tiếp lời nói: “Ta chỉ nói huynh dẫn quân tây chinh, ít ngày nữa sẽ xuất phát.”

Đà Lôi gật gật đầu: “Chỉ là nếu như vậy, nó sẽ lại lo lắng chuyện quân tình, không bằng...”

Âu Dương Khắc vỗ tay hoan nghênh cười nói: “Đương nhiên ta sẽ thường xuyên báo với nàng tin tức đại thắng.”

...

...

...

Hai người nói tới chỗ hợp ý, nhìn nhau cười, cùng thấy đối phương lúc này dường như nhìn thuận mắt hơn không ít. Nên biết thiên hạ tuy lớn, nhưng muốn tìm một người có thể ‘cùng lừa dối Hoa Tranh’ một cách ăn ý thế này, thật sự cũng không phải là chuyện dễ dàng, nếu gặp gỡ rồi, không khỏi rất có cảm giác tri kỷ.

(Hoa Tranh: @##\$%OO\$%^&XX...)

Chờ sau khi thương nghị sẵn sàng mọi việc, Đà Lôi mới xoay người, ngồi tựa vào vị trí chủ vị.

“Hoa Tranh lúc này hơn phân nửa là ở chỗ...” Một cái tên ghen ở chỗ yết hầu hần, do do dự dự, rốt cuộc vẫn nuốt xuống, “Ta sẽ sai Ba Đặc Nhĩ dẫn người tới đó tìm nó, bắt quá...” Hần khề nở nụ cười, “Ta đoán hơn phân nửa là nó đã bảo Ba Đặc Nhĩ chờ người ngoài trưởng rồi.” Người có thể ra lệnh cho thân vệ dưới trướng của hần không nhiều lắm, Hoa Tranh là một trong số đó.

“Đa tạ cửu huynh.” Âu Dương Khắc cười chấp tay, nói: “Chỉ là có một chuyện còn muốn thỉnh giáo...”

Đà Lôi nhú nhú mày, nếu người này hỏi chuyện Đô Sử, hần nên trả lời như thế nào? Vốn trước đây muốn người này cùng Hoa Tranh tách ra, cho nên có hiểu lầm thì càng tốt, chỉ là lúc này, tâm sự của muội tử nhà mình đã rõ ràng, nhắc lại chuyện này không khỏi có chút khó xử, bởi vậy vẫn do dự một chút mới hỏi:

“Chuyện gì?”

“Từ ngày quen biết Hoa Tranh, chưa từng nghe nàng xưng một tiếng ‘phụ hân’, chuyện này rốt cuộc có duyên cớ gì?”

—— Như hần đã dự đoán, sắc mặt Đà Lôi nháy mắt trở nên vô cùng khó coi.

Hoa Tranh tính tình nhu hòa, lại có thể hành động quyết tuyệt như vậy, tất nhiên là Thành Cát Tư Hãn đã làm chuyện gì khiến nàng khó có thể tha thứ được. Để suy tính cho tương lai, nàng có thể không đề cập tới, nhưng hần lại không thể không biết. Chỉ là việc này dường như vô cùng cơ mật, mặc dù hần đã phái rất nhiều người đi tìm hiểu, vẫn không tra được manh mối gì.

Trước mắt, tình cảm với vị cửu huynh này đang phát triển tốt, Âu Dương Khắc quyết định rèn sắt khi còn nóng.

“Mới vừa rồi cửu huynh từng nói qua ‘Cho dù nàng không muốn làm con gái Thành Cát Tư Hãn, chung quy cũng vẫn là muội tử của Đà Lôi ta’, vậy hần là cửu huynh biết nội tình rồi.”

Đà Lôi chần chờ một lát, mới nói: “Trước khi phụ hân đăng vị đã tiêu diệt bộ tộc Khắc Liệt, vị hôn phu của Hoa Tranh... đã chết trong trận chiến đó.”

Nếu là người khác, nói không chừng sẽ tin vào lý do thoái thác đó, chỉ tiếc chuyện trận chiến đó, Âu Dương Khắc đã sớm phái người tra rõ ràng mạch, bao gồm chuyện ‘vị hôn phu trước kia’ tuy là do Thành Cát Tư Hãn hạ lệnh, nhưng thực ra lại bị Đà Lôi lãnh binh tiêu diệt.

Nếu bởi vậy mà Hoa Tranh mang lòng oán hận, nhất định cũng sẽ bất hòa với cả Đà Lôi, huynh muội họ sao còn có thể thân mật được như hiện tại?

Có thể thấy được nhất định là có ẩn tình khác, hơn nữa hần là cực kì quan trọng, thậm chí có khả năng kéo theo rất nhiều bí mật khác, như vậy...

Hần trầm ngâm một lát, mới từ từ nói: “Nếu thảo nguyên sắp sinh biến, ta phải có phòng bị trước, mới có thể bảo hộ nàng chu toàn được.”

Một chiêu ‘lấy lui làm tiến’ này, hần đã dùng với Hoa Tranh vô cùng thuận thực, tới mức xuất thần nhập hóa rồi, Đà Lôi cùng Hoa Tranh quả nhiên không hổ là huynh muội, lập tức trúng chiêu, sắc mặt nháy mắt trở nên tái xanh, hiển là trong lòng đang cực kì giãy dụa.

Qua thật lâu sau, Đà Lôi mới thở dài một tiếng nói:

“Ta vốn cũng không biết việc này, nếu không phải lần trước sau khi từ Trung Nguyên trở về, Tam ca đã nói với ta...”

Oa Khát Đài nói với hân, đương nhiên không phải là chuyện tốt lành gì.

Chỉ là... ngay cả biết là đối phương dụng tâm cố ý, trong nháy mắt, hân vẫn kinh sợ không thôi, cho nên đã quên cố kỵ, một mình xông vào kim trường chát vắn Thành Cát Tư Hãn, rồi sau đó... Lần đầu tiên hân nhìn thấy dáng vẻ phụ hân trước giờ vẫn luôn uy nghiêm như một vị thần trong lòng mình trở nên luống cuống tức giận.

Đà Lôi theo bản năng khẽ chạm tay lên chỗ vết thương vẫn chưa hoàn toàn bình phục, nở nụ cười khổ, đó là vết thương bị lúc Thành Cát Tư Hãn nổi giận rút đao chém xuống. Lúc ấy một đao kia thế tới hung mãnh, Thành Cát Tư Hãn quả thực đã muốn lấy tính mạng của hân... Nếu không phải sự phụ Bác Nhĩ Hốt tay mất lạnh lẽo rút đao ngăn lại, vừa ngăn vừa cầu tình giúp hân, hân... chắc hân đã phải chết.

Đó cũng là lần đầu tiên hân cảm thấy, thì ra những thứ mà mình vẫn luôn kiêu ngạo —— tỷ như “được phụ thân thương yêu nhất” —— lại là hư vô mờ mịt như vậy.

...

...

...

Có những thứ... nắm trong tay chính mình mới là đáng tin nhất...

Đà Lôi nhắm mắt lại, trong lòng đã có quyết định:

“Khát Khát Nhĩ là chương giáo tiên nhiệm của Tát Mãn giáo, nghe nói có khả năng hiểu được tiếng của thần. Từ khi phụ hân còn trẻ, y đã đi theo người, nhưng trong suốt cuộc đời chỉ nhận được ‘thần dụ’ ba lần.”

Suốt cuộc đời? Nói cách khác người này hiện nay đã chết, đối với người chết, tự nhiên là không còn làm gì được nữa rồi. Âu Dương Khắc không khỏi tiếc nuối nhú mày, hỏi: “Cả ba câu đều trở thành sự thật rồi?”

Đà Lôi cười khổ gật gật đầu.”Hai câu đầu đã ứng nghiệm.”

Không hỏi nội dung thần dụ, chỉ hỏi có trở thành sự thật hay không, người này quả nhiên suy nghĩ cẩn thận. Có một người như vậy ở bên cạnh muội tử, quả thật mình có thể yên tâm hơn không ít, chẳng qua... Việc này hân nhất định cũng phải biết...

“Phụ hân khi còn trẻ từng nghèo túng đến mức, ở trên thảo nguyên phải bắt chuột đồng mà sống.”

Thành Cát Tư Hãn trước giờ không lấy đoạn lịch sử này làm hổ thẹn, ngược lại thường nhắc tới với các con cùng bộ tướng, cho dù Đà Lôi tuổi nhỏ hay Hoa Tranh cũng đều được nghe tới thuộc lòng rồi.

“Khi đó Khát Khát Nhĩ đã tiên đoán, phụ hân rồi sẽ trở thành thủ lĩnh của bộ tộc Khất Nhan. Không lâu sau phụ hân quả nhiên đoạt được vị trí thủ lĩnh, Khát Khát Nhĩ còn nói, phụ hân chắc chắn sẽ nhất thống thảo nguyên hiệu lệnh chư bộ...”

Mà tình hình hiện nay như thế nào, tự nhiên là không cần hân nói thêm nữa rồi.

Vị Vu sư Tát Mãn đã chết này luôn tiên đoán đúng những việc trọng đại? Trong lòng Âu Dương Khắc ẩn ẩn có một dự cảm cực kỳ xấu, lại nghe Đà Lôi nói:

“Mười lăm năm trước, Khát Khát Nhĩ đã ra lời thần dụ thứ ba, nói Hoa Tranh là con gái trời ban thưởng, lại có huyết mạch gia tộc hoàng kim ta, chọn ngày lành tháng tốt đem làm vật tế Trường Sinh Thiên ở thánh địa, từ đó thiết kỵ Mông Cổ sẽ được thần linh phù hộ, bách chiến bách thắng. Phụ hân... phụ hân y...”

Nói đến đây Đà Lôi dừng lại một chút, mới nói tiếp: “... tự nhiên cũng trường mệnh trăm tuổi, vĩnh viễn khỏe mạnh.”

Không khí trong trường nháy mắt giống như bị đông cứng, yên tĩnh đến đáng sợ.

Âu Dương Khắc lạnh mặt, không nói một lời, chấp tay với Đà Lôi, xoay người rời đi. Lều vải vừa được vén lên, thanh âm Đà Lôi hơi mờ một từ phía sau vang lên:

“Cách ngày tốt mà Khát Khát Nhĩ tính còn hai năm, trước đó ta chắc chắn...”

Hắn hơi hơi gật đầu, không quay lại, cất bước rời khỏi doanh trường.

Hai năm, không chỉ Đà Lôi, hắn cũng có thể làm được rất nhiều chuyện...

Bên ngoài doanh trường chừng mười thước có một đại hán mặc giáp sắt đứng yên như một pho tượng, trong tay nắm dây cương một con ngựa cao to, đang nhìn về phía này, vừa thấy Âu Dương Khắc đi ra, liền vui vẻ ra mặt, dẫn ngựa đi lên đón.

Âu Dương Khắc nhú mày, lập tức nhận ra là người ban nãy ẩn núp ngoài trường, xem tình hình hơn phân nửa là thân vệ gì đó của Đà Lôi, vì sao lúc này lại cố ý chờ mình ở đây?

Đang phỏng đoán, đại hán kia đã chạy tới gần, nhìn qua nhìn lại đánh giá hắn từ trên xuống dưới, đột nhiên nhếch miệng cười, vươn tay chụp lên bờ vai hắn.

Âu Dương Khắc thân thủ thế nào, sao có thể dễ y dễ dàng chạm được, hơi trầm vai xuống, hạ bàn không hề xê dịch, đã nhanh chóng tránh được.

Đại hán kia chỉ cảm thấy mắt hoa lên, bàn tay liền rơi vào khoảng không. Lúc đó người Mông Cổ vô cùng kính phục anh hùng hảo hán, Âu Dương Khắc trong lúc vô tình lại để lộ thân thủ như vậy, y lại không lấy làm giận mà lớn tiếng hô ‘giỏi’.

Âu Dương Khắc tuy là không hiểu tiếng Mông Cổ, nhưng thấy gương mặt y lộ vẻ tán thưởng, nghĩ rằng hơn phân nửa sẽ không nói gì bậy bạ, lập tức liền mỉm cười nhìn y gật gật đầu. (há há, các mỹ nhân có xuyên về cổ đại, nhớ tươi cười hơn hử dùng tiếng Anh mắng người nga~)

Chỉ thấy đại hán kia có vẻ vô cùng hưng phấn, lại lớn tiếng nói vài câu gì đó, thấy hắn không hiểu, vò đầu bứt tai nửa ngày, đột nhiên thốt ra một câu tiếng Hán: “Người... Lợi hại!”

Phát âm cứng rắn miễn cưỡng, so với hai huynh muội Đà Lôi cùng Hoa Tranh thì kém xa, chắc là chưa từng học qua, có lẽ là đi theo bên cạnh Đà Lôi nghe được vài câu.

Nghĩ thông suốt, Âu Dương Khắc mỉm cười, trong lòng đã bớt cảnh giác, ôn ngôn hỏi:

“Là Hoa Tranh bảo người ở đây chờ ta?”

Quả nhiên đại hán kia nghe được tên Hoa Tranh liền lộ vẻ vui mừng liên tục gật đầu, Âu Dương Khắc nghĩ nghĩ, lại hỏi dò: “Người có biết hiện giờ nàng ở đâu không?”

Đại hán kia đầu tiên là gật gật đầu, lại lắc lắc đầu, lập tức huyền thuyên một tràng tiếng Mông Cổ. Âu Dương Khắc nở nụ cười khổ, không muốn dây dưa lâu với y, cất bước đi, đại hán kia lại chạy lại trước mặt hắn, đưa dây cương trong tay qua.

“Của người... Hoa Tranh đưa!” Lại xoay người chỉ về phía nam, “Bên kia, chờ.”

Âu Dương Khắc thầm tính toán cước trình một chút, cũng không nhận lấy dây cương, chỉ chấp tay về phía đại hán, nói tiếng cảm ơn, cũng không quản ý nghe có hiểu hay không, hơi hơi đề khí liền thi triển khinh công đi về phía nam.

Chỉ thấy bóng trắng chợt lóe, nhấp nhô vài cái đã không thấy bóng dáng, chỉ còn đại hán trợn mắt há hốc mồm đứng tại chỗ, sau một lúc lâu, mới vỗ đầu, vô cùng lo lắng quăng dây cương chạy về phía doanh trường của Đà Lôi, vừa chạy vừa hô lớn:

“Tứ Vương gia, công chúa nàng... nàng sẽ không phải bị hồ yêu mê hoặc đấy chứ!”

Chỗ Hoa Tranh chỉ cách doanh trường của Đà Lôi vài dặm, sau một lát, Âu Dương Khắc từ xa xa đã thấy một thân ảnh kiêu nhỏ đang ôm gối ngồi trên cỏ, ngựa đầu nhìn phía chân trời, về mặt ngữ cảnh, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Đang muốn lên tiếng gọi nàng, tâm niệm thay đổi thật nhanh, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, cước bộ không khỏi chậm lại một chút.

Chỉ chậm một lát, lại tiếp tục vận khí tới mười thành, cử động nhẹ nhàng không chút tiếng động. Cho đến khi tới gần phía sau Hoa Tranh, mới mạnh chân đi về phía nàng.

Mới vừa đi được hai bước, một đạo nhuễn tiên đen nhánh đột nhiên từ phía nàng phóng ra, đánh thẳng đến trước mặt hân.

Âu Dương Khắc hơi nghiêng người, dùng tay bắt lấy ngọn roi, nắm chặt trong tay, dưới ánh trăng chỉ nghe nàng khẽ “Y” một tiếng, dường như là đã nhận ra hân, lập tức giống như nghĩ tới chuyện gì, vội vàng nhảy dựng lên, “Còn không mau buông tay!”

Âu Dương Khắc theo lời buông nhuễn tiên trong tay ra, cười dài nhìn Hoa Tranh, trong lòng cực kỳ vui mừng.

Mới vừa rồi hân cố ý biến hóa lực đạo cùng tiết tấu bước chân, nàng tự nhiên không nhận ra là hân, lại được hân dạy dỗ đã lâu, biết ra tay trước là chiếm ưu thế. Chỉ là, trong nháy mắt khi nàng quay đầu nhìn thấy hân, vẻ mặt từ dễ phòng chuyển sang ngạc nhiên, rồi vui mừng, lo lắng... Chỉ một chút biến hóa nhưng đều lọt vào mắt hân, chút lo lắng bất an trong lòng nháy mắt đã tan thành mây khói.

Lúc này nhìn nàng vội vã chạy về phía mình, trong lòng càng cảm thấy nhu tình tràn ngập.

Hân vốn là kẻ không câu nệ mọi chuyện, nếu không phải lúc này có chút cố kỵ, sớm đã áp ngã nàng xuống cỏ bừa bãi yêu thương một phen rồi, hiện tại lại chỉ có thể miễn cưỡng nhẫn nại.

Hân định thần, thấp giọng trêu đùa: “Quả nhiên là dạy xong đồ đệ muốn đánh sư phụ, nương tử, nàng quả thực là qua sông phá cầu a...”

Chỉ nghe nàng dậm chân nói: “Huynh né tránh là được, sao còn bắt lấy làm gì?” Ngừng lại một chút, lại liếc trắng mắt, “Không kêu một tiếng liền nhảy ra dọa người, nếu... nếu huynh bị thương thì sao!” Nói xong liền nắm lấy tay hân.

Thiên phú học võ của Hoa Tranh thật sự là thấp đủ khiến người ta giận sôi gan, những hoa chiêu dạy nàng cũng chỉ có thể hù dọa những kẻ không biết võ công, muốn khiến hân bị thương thực không dễ dàng —— chỉ là việc này cũng không cần nói cho nàng biết, để tránh sau này thiếu ‘phúc lợi’. Cho nên lúc này Âu Dương Khắc tuyệt không phân trần, chỉ cười dài để nàng cảm tay phải mình xem xét, tay trái thuận thế vòng qua, nhẹ nhàng ôm người nào đó vào lòng.

Sau một lúc lâu, nàng mới thở ra một hơi, vui vẻ ngẩng đầu nhìn hân nói: “May mà không có việc gì.”

“Ta đã sớm bảo không việc gì mà.” Âu Dương Khắc nở nụ cười, ôm nàng về chỗ ban nãy ngồi xuống, ánh mắt dường như hữu ý vô tình quét về phía một đồng đất nhô lên cách đó không xa, khẽ nhíu mày.

Mới vừa rồi Hoa Tranh nhìn nó mà ngẩn người sao...

Ngày đó Thành Cát Tư Hân tiêu diệt bộ tộc Khắc Liệt, trên thảo nguyên lan truyền tin tức ồn ào huyên náo, nhưng nội tình đến tột cùng như thế nào, ngay cả những bộ tướng dưới trướng Thành Cát Tư Hân cũng không thể kết luận được.

Có người nói vị Hoa Tranh công chúa này ý mình được Thành Cát Tư Hân sủng ái, coi mạng người như cỏ rác. Năm đó lúc hứa gả đã bắt vị ở tộc Khắc Liệt kia phải giết hết mười nữ nô tuyệt sắc trong trướng, khi người kia chết, cũng không thêm rơi nửa giọt nước mắt, có thể thấy được tính tình vô cùng lạnh lùng tàn ác.

Cũng có người nói Hoa Tranh công chúa âm hiểm, lấy bản thân làm mồi nhử, liều lĩnh xâm nhập bộ tộc Khắc Liệt, chiếm tiên cơ, rồi sinh ra họa phá gia diệt tộc. Tuy nói là vâng lệnh phụ hân, nhưng có thể làm ra chuyện đó, cũng không khỏi quá độc ác đi.

Đủ loại tin tức đồn đại, nhưng cuối cùng thường thường sẽ quy kết tới “Quách Tĩnh bị ép trở thành Kim đao phò mã thật là đáng thương, tuy là hiện giờ chưa thấy, nhưng sau khi thành thân nhất định số phận sẽ cực kỳ bi thảm...”

...

Bản thân Âu Dương Khắc đã là một kẻ cực giỏi lừa gạt, những lời đồn đại thô lậu đó hiển nhiên không qua được mắt hân, nhưng nếu Hoa Tranh đã quyết ý không trở lại thảo nguyên, hân cũng lười động thủ, duy nhất lo lắng chính là vị hôn phu trước kia...

Ngày đó Hoàn Nhan Hồng Liệt sai người khiêu tổn nhà nhận chiêu nạp nhân tài tới Bạch Đà Sơn chiêu dụ, chính lúc hấn đang cực kỳ nhàn nhã, liền dễ dàng đáp ứng. Sứ giả kia vô cùng mừng rỡ, lại nói Lục Vương gia đang muốn đi sứ thảo nguyên, không ngại nhân dịp đó tới thảo nguyên xem lễ hội Naadam. Hấn đang rảnh rỗi, liền đúng hẹn tới đó, khi đi ngang qua nơi nào đó ở thảo nguyên đã nhìn thấy một tiểu cô nương thú vị, liền thuận tay bắt tới hỏi đường...

Đó là lần đầu hấn gặp Hoa Tranh.

Mấy ngày sau đó, hấn đi dạo chung quanh thường thường lại nhìn thấy Hoa Tranh, thậm chí còn từng bởi vì cảm thấy thú vị âm thầm đi theo nàng hồi lâu — việc này đương nhiên nàng không biết, hấn cũng không định nói ra — người thừa kế bộ tộc Khắc Liệt này, hấn cũng đã từng gặp qua. Theo như hấn thấy, đủ loại hành vi cử chỉ của người đó đều là do rễ tình thâm sâu, nàng lại giống như người ngoài, không hề để ý. Tâm tình của cô bé lúc đó, hấn chưa từng để trong lòng, ai ngờ tới bây giờ...

Đã rất lâu rồi, những mỗi lần nghĩ lại, trong lòng vẫn cảm thấy có chút khó chịu. Nhưng mà... chút khó chịu này, cho dù thế nào cũng không nói lên lời.

Lúc này, hấn lại cười đến vân đạm phong khinh nhắc tới một chuyện.

“Tứ ca nàng chuẩn bị dẫn quân tây chinh rồi.”

“Nhanh như vậy?” Lời vừa nói ra, lực chú ý của Hoa Tranh quả nhiên bị hấp dẫn, “Vết thương lần trước của huynh ấy còn chưa lành, sao đã lại muốn đi rồi...”

“Ta đã để lại thuốc trị thương thúc phụ tự tay điều chế cho hấn, vết thương đó nhiều nhất chỉ năm ngày là lành.” Âu Dương Khắc vỗ vỗ lưng nàng trấn an, ôn ngôn khuyên giải: “Tứ ca nàng nếu có ý muốn... chuyện này không thể tránh khỏi, không bảo trụ tánh mạng cũng không được — nàng đừng quá lo lắng. Còn nữa, hấn vốn là chủ soái, làm việc tự nhiên có chừng mực, nhất định sẽ không lấy thân gánh hiểm nguy.” Ngừng lại một chút lại cười nói: “Nàng ở thảo nguyên đã bao năm rồi, hấn đã từng gặp nạn mấy lần?”

Nàng nghiêng mặt suy nghĩ một lát, mới gật gật đầu, buồn bã nói: “Đạo lý đó muội biết, chỉ là... vẫn không yên lòng...”

Hấn vươn tay ôm lấy nàng, cười nói: “Tứ ca nàng là người làm việc lớn, không tránh khỏi có chút phiêu lưu, làm sao có thể như ta, ngày ngày bầu bạn bên cạnh nương tử, mọi chuyện đều coi nương tử như trời...”

Lời còn chưa dứt, Hoa Tranh đã néo mạnh chỗ thịt mềm bên hông hấn, hấn trong lòng vui vẻ, tự nhiên là không né không tránh để kị nàng néo, còn cực kì sẵn sốc ân cần hỏi: “Nương tử, nếu mỗi tay rồi thì đổi chỗ khác đi.”

Hoa Tranh nhụt chí buông tay, lầu bầu nói: “Không thêm...”

Hấn lập tức khoa trương kêu đau, còn lôi kéo tay nàng cọ loạn trong lòng. Hoa Tranh trừng mắt nhìn hấn, vẻ mặt tức giận nửa ngày, cuối cùng lại không nhịn được bật cười.

Âu Dương Khắc vốn lo lắng nàng ưu tư quá nhiều sẽ hại thân, mới làm ra vẻ như vậy, lúc này thấy nàng cười đến vui vẻ, trong lòng nhất thời nhẹ nhàng thở ra. Lo lắng tan đi, chỗ mẫn cảm bên hông lại bị nàng vô tình chạm phải, trong lòng không khỏi rung động, nghĩ tới một lần vui thích cực hạn mấy ngày trước kia, lập tức có chút không kiềm chế được, mấy chuyện kiêng kỵ cố kỵ lập tức ném hết lên chín tầng mây, một tay kéo nàng vào lòng, gắt gao ôm, hận không thể một ngụm nuốt xuống.

Vừa đầu ở hõm cổ nàng mà cọ cọ, đang muốn khê cắn, lại nghe nàng cười nói, “Huynh sao lại giống như Tháp Na vậy...”

Hấn ngẩn ra, bàn tay không khỏi buông lỏng một chút, nàng cũng không đứng dậy, vẫn nằm trong lòng hấn. Sau một lúc lâu, lại lười biếng nói: “Tháp Na từ nhỏ đã ở cùng muội...”

Hấn lẩn lộn phong nguyệt đã lâu, tự nhiên nghe được thanh âm nàng lúc này nặng nề, nhưng không có nửa điểm dục niệm.

...

...

...

Lúc này thảo nguyên đang là đầu hạ, ánh trăng trong sáng, gió đêm thanh lương như nước, thỉnh thoảng có tiếng côn trùng kêu vang, nhìn quanh bốn phía, khung cảnh an tường yên tĩnh, Âu Dương Khắc lại chỉ cảm thấy thập phần vô lực.

Sau một hồi lằm bằm nhắc tới chuyện cũ mười năm trước bên tai hắn, nàng... nàng thế nhưng lại cứ như vậy mà ngủ!

Đầu sỏ gây nên tự nhiên là túi rượu đã chỉ còn một nửa bên cạnh nàng rồi, hiển nhiên là đã uống trước khi hắn đến, cảm giác say lại tới tận bây giờ mới phát tác... Có lẽ là nhìn thấy hắn nên yên lòng rồi.

Hắn khẽ thở dài, cúi đầu nhìn người đang tựa trong lòng mình, có lẽ là do say rượu, gương mặt nàng hơi hơi phỉếm hồng, so với ngày thường càng thêm vài phần kiều diễm, khóe môi hãy còn mỉm cười, một tay đan chặt mười ngón với hắn, một tay kia lại gắt gao nắm lấy vạt áo hắn không buông.

Lần đầu gặp gỡ vẫn còn đầy cảnh giác, toàn thân giống như con nhím, lúc nào cũng dựng mũi nhọn đề phòng hắn... Tới bây giờ, rốt cục lại có thể nằm trong lòng hắn, bình yên đi vào giấc ngủ...

Trải qua mưa gió, chua cay ngọt đắng đủ loại tư vị... Mất vô số tâm lực, dùng đủ loại xiềng xích, cuối cùng cũng đạt được như nguyện.

Nghĩ tới đây, gương mặt hắn lại lộ ra một nụ cười, cúi người nhẹ nhàng hôn lên trán Hoa Tranh, cũng không thêm nhìn vị trí, giơ tay ra, cầm lấy túi rượu kia. Ngửa đầu uống mấy ngụm, lại nhìn về phía đồng đất cách đó không xa, hơi chéch cổ tay, thúc dục nội lực, một tia rượu vọt ra, tưới xuống đồng đất kia.

Bọn họ vốn là hai người không có liên quan, nếu không phải bởi vì Hoa Tranh, nhất định hôm nay không có duyên lấy rượu tế mộ, nhưng cũng chỉ tới như vậy mà thôi...

Nhìn những giọt rượu kia chậm rãi thấm vào đất, Âu Dương Khắc tùy tay ném túi rượu đi, cúi người ôm lấy Hoa Tranh, nhìn phương hướng, liền đi về phía nam.

Chỉ thấy bạch y càng lúc càng xa, cho đến khi ẩn vào bóng đêm, rốt cuộc không còn thấy tung tích.

Một trận gió đêm không biết từ đâu thổi đến, lướt qua ngọn cỏ, giống như thồn thức, lại giống như than thở...

115. Q.4 - Chương 115: Tiểu Kịch Trường: Quan Hệ Giữa Hoa Tiểu Ngốc Cùng Thiết Mộc Chân: Các Giai Đoạn Tâm Lý

Giai đoạn một:

Chương giáo Tát Mãn ôm Tiểu Hoa Tranh nói với Thiết Mộc Chân: Sinh được đứa nhỏ này thực tốt a, chờ tới khi nó được mười tám tuổi, đem giết đi tế trời là có thể sống thêm n năm nữa, lại khỏe mạnh vô sự, còn có thể phù hộ cho thiết kỵ đánh đâu thắng đó.

Hoa tiểu ngốc (hoảng sợ vô cùng nhưng không có cách nào phản kháng): Ô ô ô ô ô ô

Thiết Mộc Chân: Thật tốt quá! (đăng sau tỉnh lược một ngàn từ)

Tiếng lòng: Thần nữ trời ban thưởng, quả là báu vật a, thần linh đứng về phía chúng ta a! Bất quá lão tử trước giờ luôn luôn đánh đâu thắng đó rồi...

(Lúc này Thiết Mộc Chân đồng học vẫn còn trẻ trung khỏe mạnh, đang ở thời kì sự nghiệp phát triển nhưng chí hướng vẫn chỉ ở mức trở thành thủ lĩnh một bộ tộc lớn trên thảo nguyên chứ chưa có tham vọng thống nhất thiên hạ, đối với vấn đề trường sinh bất lão vẫn chưa có nhận thức cùng tham vọng theo đuổi rõ ràng.)

Oa Khát Đài (nghe lén ing~): Nhớ kĩ trước! Bất quá... Cái mặt nhăn nhó thành một đúm kia làm sao có thể là tiên nữ được a!

Đà Lôi... Đà Lôi tiểu bằng hữu lúc này còn đang chơi đùa bên ngoài, vì thế mọi người xin hãy bỏ qua cho hân đi.

Hoa tiểu ngọc bị phản ứng của Thiết Mộc Chân đả kích: Ô ô ô, trước mười tám tuổi, ta nhất định phải chạy thoát, nhất định!

Giai đoạn thứ hai: Thời kỳ trưởng thành vui vẻ (?)

Hoa tiểu ngọc: Cố gắng để dành tiền, cố gắng rèn luyện thân thể, cố gắng chuẩn bị cho công cuộc chạy trốn.

(Tiếng lòng): Nhất định trước năm mười tám tuổi phải chạy trốn a chạy trốn a chạy trốn a (đang sau lặp lại một ngàn lần)

Thiết Mộc Chân: Khuê nữ nhà ta thực thông minh, thân thiết với Đà Lôi cũng tốt, tương lai còn có thể dùng để kìm giữ Đà Lôi một phen, đem gả cho tộc Khắc Liệt để hòa thân thì có hơi đáng tiếc a... Chờ tới khi diệt tộc Khắc Liệt rồi lại đón về là được. Còn có, lão tử vẫn là chiến thần như trước...

(Vẫn trẻ trung khỏe mạnh như trước, nhưng đã suy tính tới vấn đề thống nhất thảo nguyên, tuy vậy vẫn chưa nghĩ tới việc đem khuê nữ nhà mình đi tể thần.)

Đà Lôi (bị kích động): Hoa Tranh, ta mang muội đi ăn dê nướng!

Oa Khát Đài ('rắc' một tiếng, bẻ gãy nhánh cây trong tay): Dê nướng cái đầu nguoi! Vì sao loại người ngu xuẩn cả ngày chỉ biết ăn dê nướng này lại được thừa kế gia nghiệp chứ! Còn có... Vì sao nha đầu chết tiệt kia nhìn thấy ta lại chạy trốn nhanh hơn cả thỏ!

Giai đoạn ba: Ngã bài

Hoa tiểu ngọc: Đồng chí đại hân, ngài cảm thấy Quách Tĩnh đồng học là người thế nào?

Thiết Mộc Chân: Có thể trở thành anh hùng!

Hoa tiểu ngọc: Giang Nam Thất Quái võ công tầm thường, mới dạy hân mười mấy năm, hân đã trâu bò như vậy rồi, đồng chí đại hân, ngài không nghĩ tới chuyện mời chào càng nhiều nhân vật trâu bò hơn sao? Những người như vậy ở Trung Nguyên rất nhiều nga

~Thiết Mộc Chân: Ô...

Hoa tiểu ngọc: Giang Nam Thất Quái sớm hay muộn cũng sẽ trở về, hơn nữa bọn họ là người Hán. Người tinh thông Hán ngữ trong tộc chúng ta chỉ có mình con nga, nói lại, chuyện mời chào nhân tài này tuyệt đối phải tiến hành một cách bí mật, nhiều người biết sẽ không tốt nga... Người hãy để con đi Trung Nguyên du lịch ba năm, nhất định sẽ chiêu dụ được rất nhiều nhân tài cho người.

Tiếng lòng: Lão nương mà đi, còn khuya mới quay về nhé.

Thiết Mộc Chân: Được!

Tiếng lòng: Muốn giành chính quyền, càng nhiều nhân tài càng tốt, tiểu tử Quách Tĩnh này quả thật không tồi... Ô, làm thị Đồ Sử quả thực có chút áy náy với khuê nữ, để cho nó thuận tiên đi giải sầu cũng tốt, trở về tái giá gả cho Quách Tĩnh để mượn sức cũng được. Dù sao cũng chỉ ba năm thôi... Thời gian còn sớm.

(Thành Cát Tư Hân vẫn trẻ trung khỏe mạnh như trước, hơn nữa đã hăng hái suy tính về vấn đề thống nhất thiên hạ, trong đầu đã mơ hồ suy nghĩ về lời Khát Khát Nhĩ nói.)

Giai đoạn bốn

Hoa tiểu ngọc đã du ngoạn tới Giang Nam, hơn nữa còn tự quyết định lập gia đình rồi ...

Thành Cát Tư Hân trong khi chinh chiến đã sinh bệnh nặng, tuy rằng cuối cùng vẫn thắng lợi, cũng khỏi bệnh rồi, nhưng ngẫu nhiên cũng đã bắt đầu có cảm giác lực bất tòng tâm, cũng bắt đầu nhớ tới lời tiên đoán của Khát Khát Nhĩ không chỉ một lần, nhưng vẫn chưa quyết định hành động.

Oa Khát Đài đồng học cảm thấy đây là cơ hội, phải cố gắng tận dụng.

Hoa tiểu ngọc trở lại thảo nguyên đối y trăm hại không một lợi.

Nếu sống sẽ dùng để hòa thân, trăm phần trăm là tăng cường thể lực cho Đà Lô; làm thịt tế trời, Thành Cát Tư Hãn xuất phát từ sự áy náy khẳng định sẽ bồi thường cho Đà Lô, nói không chừng liền trực tiếp chỉ định hân thừa kế hân vị, y sẽ hoàn toàn không còn đất diễn nữa rồi.

Cho nên đối với y mà nói, tiểu ngọc không trở về thảo nguyên là tốt nhất, đương nhiên chết ở bên ngoài sẽ càng tốt —— bất quá này không phải trọng điểm.

Trọng điểm ở chỗ “Một mặt y xúi giục cha mình tìm tiểu ngọc về, mặt khác lại nói với Đà Lô, nếu tìm được tiểu ngọc về sẽ đem tế trời, Đà Lô tức giận chạy tới chất vấn cha hân”.

Thành Cát Tư Hãn sau khi bị bệnh, tính tình nóng nảy, chỉ vì một chuyện nhỏ cũng có thể giết mấy tên cận vệ rồi. Suy tính dùng khuê nữ tế trời này cũng ngầm che dấu rất kỹ, một khi bị vạch trần sẽ thẹn quá thành giận, rất có khả năng sẽ giết chết Đà Lô.

Kết quả, y đoán đúng rồi... Chỉ là không đoán được, Đà Lô đồng học lại tốt số tới vậy.

116. Q.4 - Chương 116: Phiên Ngoại 5: Hoa Tranh Xuyên Qua Thành Thần Điều

Dương Quá, người là đồ đệ trùi ~ miết ~ miết ~ miết ~ “

Ta đứng bên bờ biển, ngửa mặt lên trời thét dài. Sóng biển ầm ầm đánh vào đá ngầm, giống như muốn hòa cùng nội tâm đầy tình cảm bị phần khó có thể nói thành lời của ta.

Vì sao không thể nói thành lời?

... Người có giỏi thì biến thành một con chim ngọc sau đó nói tiếng người cho ta nghe xem a!

Bọn ngồi không ăn bám của cục quản lý thời không đang làm cái gì không biết, ta chẳng qua chỉ là ăn no rồi lên giường ngủ một giấc, vừa tỉnh lại, lại phát hiện mình đã xuyên qua thành—— một con đà điểu!

Đúng vậy, giờ phút này, hình ảnh của ta phản chiếu trong nước, chính là một con vật đã nhìn thấy trong sở thú cùng trên tivi vô số lần... Đà điểu! Hoặc phải nói là một con đà điểu đâm đầu vào vách núi tự sát chưa toại. Bởi vì lúc ta tỉnh lại, chính là đang nằm bên vách núi, đỉnh đầu vẫn còn đau nhức, sau lại phát hiện trên đầu có cục u tụ máu rất lớn.

Vốn ta nghĩ rằng mình xuyên đến ‘thế giới động vật’, vì thế vừa đón gió rơi lệ nhìn trăng thét dài, vừa oán thán cục quản lý thời không làm ăn vô trách nhiệm.

Nếu không phải có một thằng nhóc nhìn có vài phần tuần tú ở phía sau nhảy lại ôm lấy ta mà hô “Điều huynh, Điều huynh”, đại khái ta còn đang phải cố gắng nghĩ xem một con đà điểu thì phải có kỹ năng sinh tồn như thế nào, nhưng mà... Điều huynh?

Điều... điều... điều... điều... điều... điều... điều huynh?

Ta cứ nhiên xuyên thành một con đà điểu đực? Không, không đúng, hiện tại đó không phải vấn đề mấu chốt, mà là... Hân cứ nhiên ôm ta a a a!

Không cần nghĩ ngợi phát tay cho thằng nhóc kia một cái tát, sau đó nhìn cánh tay, không, đôi cánh cường hân hữu lực của mình... không nhận được mà bị ai...

Không đợi ta bị thương xong, người nào đó liền nhảy dựng lên, không nói hai lời lại ôm cổ ta.

“Điều huynh, người có chỗ nào không thoải mái?”

...

...

...

Ta phát, ta phát, ta phát phát phát! Ta đá, ta quật, ta đánh...

Thiếu niên kia bị ta đánh tán loạn, bỗng nhiên nhảy dựng lên, vẻ mặt dường như vui mừng quá đỗi, hét lớn: “Thì ra điều huynh là đang thử võ công của ta!”

Ê! Đừng có tự áp đặt suy nghĩ của mình như vậy, ta phát cánh lại muốn đánh tiếp, lại nghe hắn nói: “Dương Quá ta không so được với Độc Cô tiền bối a!”

Cánh ta nhất thời càng đập ác hơn.

Ai chẳng biết người là Dương Quá a! Là Dương Quá là có thể không bị đánh chắc?

Chỉ bằng xưng hô “Điều huynh” này, chỉ bằng gương mặt có vài phần tương tự Dương Khang, chỉ bằng “Độc Cô tiền bối” ... Lúc này ta mà còn không biết hắn là ai, mới thật sự là thực xin lỗi bộ Kim Dung toàn tập trong nhà rồi.

Không phải là Thần Điều đại hiệp có cả mỹ mạo cùng trí tuệ, hóa thân của anh hùng cùng hiệp nghĩa, thay đổi không khí xã hội, thần tượng của ngàn vạn cô gái, kích thích thị trường điện ảnh, đề cao sức mạnh của người trẻ tuổi, ngọc thụ lâm phong, phong độ phiêu phiêu, họ Dương tên Quá sao.

Mà ta... Hiển nhiên chính là thần điều kia...

Từ đà điều đến thần điều, đây là một bước bay vọt tới mức nào a!

Đứng nhìn bộ dạng mình trong nước, những câu miêu tả trong sách giống như nước chảy qua đầu ta:

“Con chim điều kia thân hình rất lớn, cao hơn cả người.” —— đà điều cao tới hơn hai mét, vốn cao hơn người!

“Toàn thân lưa thưa lông, phần cổ giống như là bị người ta bạt mất phân nửa” —— bà nội nó chứ, cổ đà điều vốn không có lông!

“Bộ dáng cùng hai con chim điều trên Đào Hoa đảo cũng có vài phần tương tự, có điều xấu đẹp cách biệt như trời đất.” —— phi phi phi, trừ bỏ đều là loài chim, đà điều làm sao có nửa điểm giống đôi bạch điều kia a a a, Dương Quá người thật sự là không có mắt nhìn!

“Con chim điều xấu xí này, trên đỉnh đầu có một khối thịt màu đỏ.” —— hóa ra cục tụ máu trên đầu bị xem là bướu thịt, còn có, người mới là con chim điều xấu xí!

“Hai chân rất thô, cánh lại rất ngắn, không biết bay, nhưng lại rất mạnh mẽ, có khí khái uy vũ.” —— đà điều vốn không biết bay a!

...

...

...

Hóa ra đứa nhỏ Dương Quá này chưa từng tới vườn bách thú, cũng chưa từng nhìn thấy động vật châu Phi trên tivi, hơn nữa đại khái trong tiềm thức hắn có chút hâm mộ đôi bạch điều kia, vì thế một con đà điều, qua miệng hắn miêu tả, liền trở thành thần điều.

Từ sau khi soi mình xuống nước, nhìn rõ bản thân là một con đà điều được gọi là ‘Điều huynh’, ta liền ôm đầu ngồi xồm bên cạnh vách núi trầm tư suy nghĩ, rốt cuộc một con đà điều sinh trưởng tại đồng cỏ Châu Phi sao lại lưu lạc tới sơn cốc phụ cận thành Tương Dương những năm cuối thời Nam Tống? Hay là... Vị Độc Cô tiền bối thần kỳ kia chính là người châu Phi?

Tuy nói hiện tại cũng vẫn tồn tại nô lệ da đen, nhưng mà loại suy đoán đáng sợ này vẫn làm cho ta không nhận được lông chim trên người run lên, sau đó ma uế trên vách núi, sau đó... Ta đã bị chính mình dọa, cư nhiên nhanh như vậy đã quen với việc làm một con chim rồi? Lại còn là một con chim xấu như vậy...

“Điều huynh, điều huynh!”

Thằng nhỏ Dương Quá lại nhảy lại đây, ta liếc mắt nhìn hắn, phát tay lật một cái. Dù sao cho dù là ta làm gì đi chăng nữa, hắn cũng đều có thể tự giải thích là “Điêu huynh ngươi lại muốn cùng ta luyện võ sao” —— ở phương diện nào đó mà nói, thần kinh của hắn thực rất cường hãn, hoàn toàn có thể so được với Quách đại hiệp a.

Một khi đã như vậy, ta đương nhiên mừng rỡ đánh hắn như không có việc gì, chính là cái gọi là ‘yêu cầu hợp lý là rèn luyện, yêu cầu không hợp lý là tôi luyện’, hơn nữa... Có thể tùy tâm sở dục đánh thần tượng của ngàn vạn cô gái, là cơ hội khó có được cỡ nào a, nếu không lợi dụng cho thật tốt thì quả thực là rất xin lỗi chính mình rồi.

Dương Quá thân thủ cũng có chút nhanh nhẹn, trốn tránh trên dưới. Đuổi đánh hắn một trận, cho dù là đà điều cũng mệt mỏi quá. Ta thở hổn hển đặt mông ngồi xổm xuống, xú tiểu tử kia cũng nhích lại gần —— lúc này hai cánh tay hắn vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, cho nên ta đoán giờ hắn là lần đầu tiên hắn gặp thần điêu, không gặp đà điều đi.

“Điêu huynh, ta phải đi rồi.”

Xú tiểu tử mở miệng nói, ta mặc kệ hắn, ngồi không hé răng.

“Điêu huynh, chúng ta gặp gỡ bất ngờ, cũng coi như hữu duyên, ta phải đi. Ngươi nguyện làm bạn ở bên phần mộ Độc Cô tiền bối, hay là đồng hành cùng ta?”

Ta vừa không muốn ở chỗ này làm bạn với người chết, cũng không muốn đi theo người a. Ô ô ô, ta muốn về nhà...

“Điêu huynh, tại sao ngươi cũng khóc, có phải là luyện tiếu ta.”

Đứa nhỏ này thật đúng là... Tự kỷ...

“Điêu huynh a điêu huynh, tiểu đệ mệnh không còn lâu dài, đợi tới khi chuyện ấu nữ của Quách bá bá chấm dứt, ta nói lời tạm biệt cuối cùng với bá bá, sẽ quay trở lại chỗ này, chết bên cạnh chỗ Độc Cô tiền bối, cũng không uổng cuộc đời này.”

Mạng của ngươi còn dài, ngươi sẽ không chết bây giờ đâu, ngươi tuy rằng thiếu một cánh tay nhưng lại vẫn có võ công tuyệt thế, ngươi sẽ chia ly mười sáu năm với cô cô của ngươi, cuối cùng sẽ ẩn cư ở “Hoạt tử nhân mộ” ...

Ta há mồm muốn nói, cũng chỉ phát ra những tiếng ‘thầm thì’, nhìn nhìn lại đôi chân của mình, đôi cánh to lớn, không nhìn được ngẩng đầu rơi lệ... Thành linh lại bị đụng đầu vào vách đá...

“Điêu huynh!”

Một trận đau nhức, cảnh vật trước mắt nháy mắt liền trở nên mơ hồ, ý thức dần dần rơi vào vực sâu tối đen, thanh âm Dương Quá càng ngày càng nhỏ, dần dần không còn nghe thấy nữa, một thanh âm khác quen thuộc hơn tựa hồ lại chậm rãi vang lên bên tai.

“Hoa Tranh, Hoa Tranh!”

Là ai... Đang gọi ta?

“Hoa Tranh, nàng tỉnh lại...”

Nghe có vẻ thực lo lắng a...

“Hoa Tranh...”

Ta nỗ lực mở mắt.

Trong gian nhà nhỏ được chiếu sáng bởi một ngọn đèn dầu nhỏ như hạt đậu.

Có một người ngồi bên mép giường, trong mắt lộ vẻ lo lắng thân thiết, phía sau có hai con bạch điêu đứng đó.

“Ta... đây là làm sao vậy?” Lời vừa ra khỏi miệng ta mới phát hiện giọng mình khàn khàn, giống như là đã rất lâu rồi không nói chuyện.

Hắn đỡ ta ngồi dậy, đưa tới một chén nước, nhìn ta ừng ực ừng ực uống cạn, mới ôn nhu nói: “Nàng đã mê man một ngày một đêm rồi, nếu không tỉnh lại, ta đành phải cho điều nhi đi tìm người...”

Điều nhi? Ta đột nhiên giật mình, đầu óc vừa rồi còn mê mê tỉnh tỉnh, lúc này nháy mắt thanh tỉnh lại. Vừa rồi, chỉ vài phút trước, hình như ta vừa xuyên qua thành thần điều?

Đối với người đã từng xuyên qua một lần, xuyên qua lần thứ hai cũng không phải chuyện gì khó có thể chấp nhận. Nhưng mà... May mắn đã trở lại...

Bởi vì, ở trong này... Có người chờ ta a...

tiểu kịch trường

Ba ngày sau, tiểu vương gia vẽ mặt không tình nguyện bị Hoa Tranh túm tới hoa viên, Mục cô nương cũng bị kéo tới.

Hoa Tranh cầm nhánh cây vẽ một con đà điểu dưới đất, vừa vẽ vừa nói với hắn: “Ta nói cho ngươi biết, đây là đà điểu! Nhớ kĩ!”

Dương Khang: “Con vịt này quá xấu...”

Mục Niệm Từ (hảo tâm): “Có lẽ Hoa Tranh cô nương là đang vẽ con chim điểu của cô ấy đi.”

Vì thế...

Cho nên, rất nhiều năm về sau, Mục Niệm Từ nói với Dương Quá: “Quá Nhi, động vật như vậy, gọi là Điểu...”

117. Q.4 - Chương 117: Phiên Ngoại: Một Trăm Câu Hỏi Vợ Chồng (thượng)

1. Xin hỏi tên của hai vị?

Thiếu chủ: Âu Dương Khắc.

Tiểu ngọc: Hoa Tranh, (suy nghĩ một chút) tên đầy đủ hắn là Bột Nhi Chỉ Cân Hoa Tranh, (lại suy nghĩ một chút) nói đúng ra hắn phải là Bột Nhi Chỉ Cân Hỏa Chân Biệt Cơ, nhưng lại có tư liệu lịch sử nói người này kỳ thật không tồn tại... (đằng sau tính lược một ngàn từ bala bala)

Tác giả: Ta đột nhiên dự cảm thấy có điềm xấu ... Quá trình thực hiện một trăm câu hỏi này tựa hồ sẽ phi thường gian nan, có thể không làm nữa được không?

(bị một đồng cà chua trứng thối đập vào mặt)

2. Giới tính?

Tiểu ngọc (lật bàn): Cho dù 150 trước sau đều phẳng ta cũng là nữ nhân a a a a a!

Tác giả (hắc tuyến): Người có thể không cần quá nhạy cảm về vấn đề đáng người như vậy được không? Ta chỉ hỏi giới tính thôi mà...

Thiếu chủ: Cũng không phẳng đến thế... Đây ta có thể làm chứng...

3. Tính cách của bạn là?

Thiếu chủ: Ôn nhu sẵn sàng.

Tiểu ngọc: Thích ứng trong mọi hoàn cảnh.

4. Cảm thấy tính cách của đối phương là?

Thiếu chủ: Thích giả ngu.

Tiểu ngọc: Đại vĩ ba lang.

Tác giả: Hai người các người thật sự có cái gọi là ăn ý gì đó sao?

5. Lần đầu tiên hai người gặp mặt là khi nào? Ở đâu?

Thiếu chủ: Trên đại mạc, trước ngày hội Naadam.

Tiểu ngốc: trên đại mạc, trước ngày hội Naadam.

Tác giả: ... Được rồi ta thừa nhận các người có ăn ý được chưa?

6. Vậy làm thế nào mà biết nhau?

Thiếu chủ: Nga nha, chuyện này nói lại cũng dài... Lúc ấy nàng đang tránh dưới sườn cỏ rình coi người khác...

Tiểu ngốc (lật bàn): Muội rình coi lúc nào, rõ ràng là muội tới trước nhé! Nói lại lúc ấy muội vốn đã định rời đi!

Thiếu chủ (mỉm cười): Thì ra ngay từ lúc đó chúng ta đã tâm hữu linh tê rồi!

(Tâm hữu linh tê: trích từ câu ‘tâm hữu linh tê nhất điểm thông’ trong bài thơ Vô đề nhị thủ (I) kỳ 1 – Tạc dạ tinh thần tạc dạ phong, ý chỉ sự thấu hiểu sâu sắc giữa hai người yêu nhau.)

Tiểu ngốc (nói thầm): Ai muốn tâm hữu linh tê với huynh a!

Tác giả (tiếng lòng): Nếu vậy... tiểu ngốc, người còn đang cười sáng lạn làm gì chứ?

7. Ấn tượng đầu tiên đối với đối phương là?

Thiếu chủ: Tiểu cô nương thú vị.

Tiểu ngốc: NPC ...

Thiếu chủ: Đó là cái gì?

Tiểu ngốc: Non – Player – Controlled Character, khác với “Nhân vật do người chơi khống chế” (Player Character), đơn giản mà nói là “Không phải nhân vật do người chơi khống chế” (đăng sau tính lực 1000 từ bala bala)

Thiếu chủ: ...

Tác giả (nhỏ giọng): Tiểu ngốc, thiếu chủ nhà người dù có anh minh thần võ hơn nữa, hẳn là cũng chưa được học qua tiếng Anh hay chơi trò chơi điện tử đi?

Tiểu ngốc: À (chuyển hướng thiếu chủ) Chính là giống như người qua đường Giáp, tổng binh Ất, long bộ Bính vậy...

Thiếu chủ (gân xanh trên trán nhảy dựng): Long bộ?

Tiểu ngốc (mồ hôi lạnh): Tác giả... Câu tiếp theo!

8. Thích nhất đối phương ở điểm nào?

Tiểu ngốc: Không thể nói rõ được ... (cố gắng suy tư) Tựa như một miếng thịt nướng, luôn cần vừa lửa, gia vị cùng chất thịt đều vừa đúng ăn mới ngon... Nhưng không thể nói rõ đơn thuần là thích do độ lửa, hay thích do gia vị a...

Tác giả: Ý người là thiếu chủ đại nhân = thịt nướng?

Thiếu chủ (biểu tình thực bình tĩnh): Nàng thích nói thế nào cũng đều được, nhưng mà... (tư thế thực tao nhã bắn ngón tay về phía tác giả)

Tác giả trúng độc tại chỗ miệng phun máu tươi, ngũ tạng thiêu đốt, đỉnh đầu mọc u, bàn chân chảy mủ... Gian nan chui từ mộ phần ra cầu xin quần chúng nhân dân: Mới câu hỏi thứ tám ta đã sắp toi mạng, có thể bỏ qua những câu phía sau không?

(bị vô số gạch ngói đáp trúng nước mắt đầy mặt)

9. Chán ghét đối phương điểm nào nhất?

Tiểu ngọc: ...

Thiếu chủ: ...

Tiểu ngọc: ...

Thiếu chủ: ...

Tác giả (lật bàn): Hai người các ngươi đang làm cái gì vậy hả!

Tiểu ngọc: Ta đang cố gắng nghĩ a.

Thiếu chủ (liếc mắt nhìn tác giả): Cha đang bảo ta tìm người thử độc cho ông ấy, nếu nàng nghĩ ra đáp án rồi...

Tác giả: Tiểu ngọc ngươi nhanh trả lời câu hỏi tiếp theo cho ta! Tốc độ!

10. Cảm thấy hai người hợp sao?

Tiểu ngọc: Ừm.

Thiếu chủ: Đó là đương nhiên.

11. Xưng hô đối phương như thế nào?

Tiểu ngọc (vò đầu): Uy!

Tác giả (đợi nửa ngày sau, mồ hôi như thác Lư Sơn): Ngươi... bình thường không phải đều “Uy” tới “Uy” lui với thiếu chủ đại nhân đấy chứ?

Tiểu ngọc: Ách, lúc tức giận cũng sẽ trực tiếp kêu “Âu Dương Khắc”.

Thiếu chủ (nhíu mày, mỉm cười bổ sung): Còn có “người xấu”, ừm, ngày nào cũng đều... (câu nói kế tiếp bị tiểu ngọc bịt miệng chặn lại)

Tác giả: Tiểu ngọc đồng hài, mặt của ngươi thập phần hồng, hơn nữa còn hồng đến thập phần khả nghi...

Tiểu ngọc (thẹn quá thành giận): Câu tiếp theo!

12. Hy vọng được đối phương gọi là gì?

Tiểu ngọc: Không cần quá buồn nôn là tốt rồi.

Thiếu chủ (phe phẩy quạt mỉm cười): Nương tử, nàng nói như vậy... thật sự là làm cho vi phu xấu hổ vô cùng a ...

Tiểu ngọc (nước mắt đầy mặt chuyển hướng tác giả): Ngươi thấy rồi đấy ...

13. Ví dụ muốn so sánh đối phương với một loài động vật, thì sẽ là loài nào?

Tiểu ngọc: Hồ ly.

Thiếu chủ: Rùa.

Tiểu ngọc (nhìn thiếu chủ): Tại sao lại là rùa?

Tác giả (tiếng lòng): Đó là do thiếu chủ đại nhân còn chưa nhìn thấy đà điểu trông như thế nào...

Tiểu ngọc: Bộ dạng muội có chỗ nào giống rùa a a! Rõ ràng huynh mới giống ấy!

Thiếu chủ (thấp giọng): Ta thì không ngại, nhưng nàng xác định thực sự muốn thảo luận loại vấn đề này ở đây sao (cười đến vô cùng dạt dào xuân sắc)?

Tiểu ngọc mặt đỏ.

14. Nếu muốn tặng đối phương lễ vật, sẽ tặng cái gì?

Thiếu chủ: Lần trước là châu hoa, như vậy lần sau liền chọn nguyên bộ tặng nàng đi.

Tiểu ngốc: Nói đến, dường như còn chưa từng tặng lễ vật gì cho huynh ấy cả.

Thiếu chủ (mỉm cười): Nàng đã sớm tặng rồi...

Tiểu ngốc: A? Là cái gì? Sao muội lại không nhớ rõ?

Thiếu chủ (đột nhiên cúi người hôn nhẹ trán tiểu ngốc): Là lễ vật quan trọng nhất...

15. Muốn nhận được lễ vật gì từ đối phương?

Tiểu ngốc (mặt đỏ): Nhẫn, nhẫn.

Tác giả: Nhẫn kết hôn?

Tiểu ngốc: Đúng đúng đúng!

Tác giả (vuốt cằm giả bộ lão thành): Quả nhiên vẫn là thứ mà người hiện đại hướng tới a.

Tiểu ngốc: Phải a, nhưng mà những thứ như nhẫn kết hôn này, nếu mang một mình thì không khỏi có điểm rất ngốc nghếch rồi, (có chút chán nản suy sụp hạ bả vai) nhưng nếu muốn huynh ấy mang thì đại khái sẽ có chỗ khó xử — thời đại này nam nhân mang những thứ đó có hơi... Cho nên... ách, muội cũng chỉ là nghĩ như thế mà thôi... Huynh không cần phải nhớ kỹ a!

Tác giả (tiếng lòng): Tiểu ngốc, người thật sự nghĩ rằng thiếu chủ đại nhân nhà người không nhớ kỹ sao?

16. Phương thức biểu hiện tình yêu của bạn là gì?

Tiểu ngốc: Ở bên huynh ấy.

Thiếu chủ: Ở bên nàng (ngừng lại một chút, mỉm cười)... cả đời.

17. Sở thích của bạn?

Tiểu ngốc: Ăn! Ngủ! Chơi!

Tác giả (tiếng lòng): Người có thể sống mà không truy cầu một chút được không?

Thiếu chủ (phe phẩy quạt): Vấn đề sở thích này sao có thể tùy tiện tiện nói ra được chứ?

18. Sở thích của đối phương là gì?

Tiểu ngốc (mặt đỏ): H... H có tính là sở thích không?

Tác giả: (o)?

Thiếu chủ (mỉm cười phóng điện ing): Cùng nàng một chỗ đương nhiên khó có thể kìm nén ...

19. Thích đối phương không?

Tiểu ngốc: Thích.

Thiếu chủ: Thích.

20. Như vậy, thích đến mức nào?

Tiểu ngốc: ...(còn đang suy nghĩ)

Thiếu chủ (chém đinh chặt sắt): Không thể thiếu được.

Tiểu ngốc (mặt đỏ): Ta... ta cũng vậy.

21. Cảm thấy mức độ ấy có thể coi là tình yêu chưa?

Thiếu chủ (không chút do dự): Đương nhiên.

Tiểu ngốc (cười vô cùng vui vẻ): Ừm.

22. Quan hệ giữa hai người lúc này là gì?

Tiểu ngốc & Thiếu chủ: Vợ chồng.

23. Hai người đã tiến triển đến mức độ nào rồi?

Tiểu ngốc: Mức độ vợ chồng ... Người nói gì vô nghĩa vậy?

Thiếu chủ gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Tác giả (cảm thấy mắt mặt cho nên già mồm át lệ phải): Vậy cũng không đúng a, vạn nhất hai người các người trước khi thành thân đã OOX, hay là sau khi thành thân lại chậm chạp không viên phòng...

Tiểu ngốc: A? Làm sao người biết hai tháng đầu chúng ta còn chưa viên phòng... (câu nói kế tiếp bị thiếu chủ bịt miệng chặn mất)

Thiếu chủ: Câu tiếp theo!

24. Đã công khai với mọi người xung quanh quan hệ của hai người rồi?

Tiểu ngốc & Thiếu chủ: Đúng vậy.

25. Lúc ấy mọi người phản ứng thế nào?

Tiểu ngốc (nhớ lại): Đà Lô có vẻ như muốn bầm huynh ấy ra.

Thiếu chủ: Hẳn quả thực là muốn như vậy...

Tiểu ngốc (tiếp tục nhớ lại): Những người khác đều tỏ vẻ “Đã sớm biết rồi”, thật là kỳ quái...

Thiếu chủ (mỉm cười): Đó là bởi vì mọi người đều cảm thấy chúng ta rất thích hợp cùng một chỗ.

Tiểu ngốc: Thật vậy sao?

Tác giả (đầu đầy hắc tuyến nói ra tiếng lòng): ...Này chẳng lẽ không phải là nhờ phúc thiếu chủ đại nhân người từ trước tới giờ đều cố gắng dấn máu sở hữu tiểu ngốc sao?

26. Cảm thấy mình có những tình địch nào?

Tiểu ngốc: Không biết. Ta cảm thấy hẳn là phải có rất nhiều đi, nhưng mà đến nay ngay cả một người cũng chưa từng thấy — không tính Thanh Dung cùng Khách Ti Lệ, (vò đầu) người nói như vậy ta mới cảm thấy có điểm kỳ quái a.

Thiếu chủ (ho nhẹ hai tiếng): Không tồn tại kẻ nào còn sống mà có thể xưng là tình địch cả...

Tiểu ngốc (có điểm không phục): Sao huynh lại khẳng định như vậy?

Thiếu chủ (mỉm cười): Bọn họ chỉ có hai lựa chọn, một là bỏ qua suy nghĩ muốn biến ý tưởng đó thành hành động; hai là vĩnh viễn không có cơ hội hành động nữa.

Tác giả (tiếng lòng): Thì ra nguyên nhân chính khiến tiểu ngốc người vạn dặm đi từ bắc tới nam, ngay cả một đóa hoa đào nát cũng không kiếm được là như vậy sao... Thiếu chủ đại nhân quả nhiên đủ ngoan đủ lạt!

27. Sinh nhật đối phương sẽ làm gì?

Tiểu ngốc: Còn chưa cùng huynh ấy trải qua sinh nhật nào cả... Bất quá cũng sắp đến rồi, ta nghĩ sẽ thử tự tay làm cái gì đó.

Thiếu chủ (mỉm cười phóng điện): Có nàng ở bên cạnh là được rồi.

28. Là ai tỏ tình trước?

Tiểu ngốc: Hẳn là xem như... huynh ấy đi?

Thiếu chủ: Là ta.

29. Đối phương nói gì sẽ cảm thấy không thể từ chối?

Tiểu ngốc: Những lời tri kỷ.

Thiếu chủ (xoa trán): Nàng nói cái gì ta cũng không từ chối được a...

30. Có chỗ nào bất mãn đối với đối phương không?

Tiểu ngốc: Có! Hoàn toàn không chú ý thân thể, ý vào mình có võ công nên chuyên làm xằng bậy, cũng không chịu ăn uống, nghỉ ngơi đầy đủ...

Thiếu chủ (mỉm cười): Ta không có gì bất mãn.

31. Sợ nhất bị đối phương nói gì?

Tiểu ngốc (quay mặt): Phẳng.

Thiếu chủ (cười đến thực vui mừng): Không phẳng, không phẳng, rất vừa tay ta...

Tiểu ngốc (giận): Âu Dương Khắc!

Thiếu chủ (buông tay): Chính là câu này rồi.

32. Hoài nghi đối phương dường như có người khác bên ngoài sẽ làm gì?

Tiểu ngốc: Trực tiếp chạy lấy người.

Thiếu chủ (cười khở): Với tính cách của nàng mà phải làm như vậy, nhất định là do ta sai...

33. Có thể tha thứ chuyện đối phương có người khác ở bên ngoài không?

Tiểu ngốc: Tuyệt đối không thể!

Thiếu chủ: Ta sẽ cố gắng dùng toàn lực văn hồi, chỉ là... Nếu là ta sai trước, chỉ sợ nàng căn bản sẽ không cho ta cơ hội... (trầm ngâm một lát, kiên quyết nói) cho nên sẽ không thể để xảy ra những chuyện như vậy.

Tiểu ngốc thực cảm động ôm lấy người nào đó.

Tác giả (oán thăm): #@#%^ Bảo người trả lời câu hỏi chứ không phải bảo người tìm cơ hội thổ lộ a...

34. Nếu đối phương trễ hẹn một tiếng, sẽ như thế nào?

Tiểu ngốc: Lo lắng.

Tác giả: Không phải tức giận?

Tiểu ngốc (thực khẳng định): Huynh ấy tuyệt đối sẽ không vô cớ tới muộn. Nếu muộn nhất định là có việc, không biết là chuyện gì thì sao có thể không lo lắng chứ.

Thiếu chủ (có chút giật mình dường như ngoài ý muốn): ... Là như vậy a. (vòng tay ôm lấy tiểu ngốc, thấp giọng nói gì đó bên tai nàng)

Tác giả: Uy uy uy! Rốt cuộc đang nói gì thế, mọi người đều muốn nghe a!

Thiếu chủ (quay đầu mỉm cười): Cho dù phải chết cũng muốn được nghe sao?

Tác giả: ... Vẫn là bỏ qua đi, câu tiếp theo!

35. Thích nhất chỗ nào trên người đối phương?

Tiểu ngốc: Tay, thực ấm áp.

Thiếu chủ: Ánh mắt.

36. Đối phương là loại gợi cảm như thế nào?

Tiểu ngốc: Không biết nói như thế nào... Tóm lại chính là cái loại khiến cho người ta phải phun máu mũi.

Thiếu chủ: Bất tri Tử Đồ chi giáo giả, vô mục giả dã.

(Người không biết Tử Đồ đẹp là người không có mắt nhìn.)

Tác giả (nước mắt đầy mắt): Thiếu chủ đại nhân, ngài có thể không văn vẻ như vậy được không?

Thiếu chủ (cư nhiên không chính tác giả): Khuê phòng chi nhạc hữu thắng vu họa mi giả...

(Đại ý là ‘vẽ mi cũng là lạc thú nơi khuê phòng’. Bắt nguồn từ điển cổ ‘Trương Sưởng họa mi’. Trương Sưởng là người thời Hán, làm quan tới chức Kinh Triệu Doãn dưới thời Hán Tuyên Đế, rất yêu thương vợ, ngày ngày đều vẽ mi cho vợ xong mới lên triều.

Tác giả: Câu tiếp theo!

37. Khi nào thì tim đập không thôi?

Tiểu ngọc: Khi huynh ấy thực ôn nhu nhìn ta.

Thiếu chủ: Rất nhiều lúc.

Tiểu ngọc: A? Mọii cứ nghĩ huynh sẽ không...

Thiếu chủ (mỉm cười): Làm sao có thể chứ?

38. Loài hoa thích hợp để hình dung đối phương là gì?

Tiểu ngọc: Nam nhân vì sao lại so sánh với hoa a! Cho dù ngọc thụ lâm phong thì cũng là ‘cây’ a!

Tác giả (buồn đầu đánh chữ): Đáp án của nhà gái là ‘ngọc thụ’.

Tiểu ngọc: ...

Thiếu chủ: Hoa mai trắng.

39. Lúc nào thì sẽ cảm thấy vô cùng hạnh phúc?

Tiểu ngọc: Lúc hai người ở cùng một chỗ, làm gì cũng đều cảm thấy hạnh phúc đi... (có điểm không xác định quay đầu nhìn thiếu chủ)

Thiếu chủ (mỉm cười nắm tay tiểu ngọc): Giống như nàng nói.

40. Có từng cãi nhau không?

41. Là cãi nhau như thế nào?

42. Làm hòa như thế nào?

Tiểu ngọc & thiếu chủ: Các người không xem chính văn sao?

Tác giả (lau mồ hôi): Ngượng ngùng, còn chưa viết tới đó...

43. Cho dù là kiếp sau, cũng muốn làm người yêu sao?

Tiểu ngọc: Nếu có thể...

Thiếu chủ: Đương nhiên.

44. Cảm thấy nơi nào trên người đối phương là gợi cảm nhất?

Tiểu ngọc: Xương... xương quai xanh.

Thiếu chủ: Ánh mắt...

Tiểu ngọc: A?

Thiếu chủ: Mỗi lần nàng dùng ánh mắt này nhìn ta, sẽ rất khó kìm nén được.

Tác giả: thiếu chủ đại nhân, còn chưa tới năm mươi câu hỏi phía sau, thỉnh khắc chế...

45. Khi nào thì cảm thấy mình đã yêu?

Tiểu ngọc: Khi huynh ấy trở về.

Thiếu chủ: Khi nàng khóc trong lòng ta.

46. Khi nào thì cảm thấy thực hạnh phúc?

Tiểu ngọc: Mỗi ngày tỉnh lại huynh ấy đều ở bên cạnh...

Thiếu chủ: Lúc nàng ngủ, theo bản năng sẽ rúc vào lòng ta.

47. Có cảm thấy tình yêu của hai người là vĩnh hằng?

Tiểu ngọc: Ta chỉ có thể phụ trách một nửa...

Thiếu chủ: Một nửa còn lại liền giao cho ta đi.

48. Giữa hai người có từng giấu giếm nhau chuyện gì không?

Tiểu ngọc (cúi đầu nhỏ giọng nói): Có...

Thiếu chủ (xoà xoa đầu tiểu ngọc): Ta biết nàng có...

49. Từng có lúc nào cảm thấy không tự tin trong tình cảm không?

Tiểu ngọc: Có...

Thiếu chủ: Có...

Tác giả: Vốn đã nghĩ rằng thiếu chủ đại nhân sẽ nói “Không có chuyện đó chứ”...

50. Sự thiếu tự tin đó đến từ đâu?

Thiếu chủ (nghiêm túc nói): Tổng cảm thấy không biết khi nào thì nàng sẽ vô thanh vô tức biến mất khỏi bên cạnh ta.

Tiểu ngọc (suy nghĩ thật lâu, mới phi thường nhỏ giọng ghé sát bên tai tác giả nói): Quá khứ của huynh ấy... Ách, không phải ta nghĩ tới những chuyện không thực tế như là “Tốt nhất chưa từng xảy ra chuyện gì”, chỉ là có đôi khi cảm thấy... Ách, một người đã quen ăn ‘mãn hán toàn tịch’ rồi, thật sự có thể thỏa mãn với cuộc sống chỉ có rau cháo thôi sao...

(Mãn Hán Toàn Tịch: tiệc triều đình Hán Thanh, là một trong những đợt tiệc lớn nhất trong lịch sử Trung Quốc, kéo dài ba ngày với sáu bữa tiệc, bao gồm 108 món ăn độc đáo của người Mãn và người Hán.)

Tác giả (thực đau lòng ôm ôm tiểu ngọc, quay đầu trừng mắt nhìn thiếu chủ): Sắc phối! Cầm thú!

Thiếu chủ (một tay chống đầu, thoát nhìn có vẻ thực buồn rầu): Quá khứ như vậy, ta không có chút nào lấy làm vinh, ta cũng hy vọng có thể sạch sẽ gặp được nàng... (thanh âm dần dần thấp xuống) ít nhất cũng sẽ không làm cho nàng cảm thấy bất an giống như bây giờ...

(Tiểu ngọc lặng lẽ ôm lấy thiếu chủ, thiếu chủ nâng tay vuốt tóc nàng.)

Thiếu chủ: Nhưng mà... Cũng may còn có nửa đời sau...

118. Q.4 - Chương 118: Phiên Ngoại: Một Trăm Câu Hỏi Vợ Chồng (hạ)

51. Bạn là công hay thụ?

Tiểu ngọc: Hẳn là thụ đi.

Thiếu chủ: Công... thụ là cái gì?

Tiểu ngọc (đắc ý): không nói cho huynh biết không nói cho huynh biết không nói cho huynh biết...

Tác giả: Vấn đề này thì có gì mà đắc ý a?

52. Căn cứ vào cái gì để quyết định điều đó?

Tiểu ngọc: Thân là nữ... Chẳng lẽ không phải đương nhiên là thụ sao?

Thiếu chủ: ...

53. Có cảm thấy vừa lòng với tình trạng đó không?

Tiểu ngốc: Vừa lòng.

Thiếu chủ: Nàng vừa lòng vậy ta cũng vừa lòng.

54. Lần đầu tiên xảy ra ở đâu?

Tiểu ngốc: Trên giường.

Thiếu chủ: Trên giường.

Tác giả: ... Cư nhiên lại thực bình thường ngoài dự đoán của mọi người a.

55. Cảm tưởng khi đó?

Tiểu ngốc: Đau!

Thiếu chủ: Đau lòng.

Tác giả: ... (không nhìn được phun rầm rĩ)

56. Lúc ấy đối phương như thế nào?

Tiểu ngốc: Thực ôn nhu an ủi ta.

Thiếu chủ: Khóc.

57. Sáng sớm sau đêm đầu tiên, câu đầu tiên đối phương nói là gì?

Tiểu ngốc: Huynh ấy hỏi ta có còn đau hay không...

Thiếu chủ: Tuy rằng đáng vẻ nàng vừa tỉnh ngủ làm cho người ta khó nhìn được, nhưng nghe thấy nàng nói còn đau, vẫn cố gắng kìm nén...

58. Hiện tại một tuần ước chừng mấy lần?

Tiểu ngốc: Không biết...

Thiếu chủ: Xem khả năng của nàng đi.

59. Lý tưởng là một tuần mấy lần?

Tiểu ngốc: Hai, ba lần đi.

Thiếu chủ: Không cần có giới hạn.

60. Là dạng H gì?

Tiểu ngốc (đen mặt): Thực cảm thú...

Thiếu chủ (cười đến thực quý dị): Nàng đang nói đến cái nào, x hay là xx, hay lại là xx, xx, xxx?

Tác giả: (_)← nghe được bản chưa chỉnh sửa, hoàn toàn hóa thạch rồi.

61. Nơi mẫn cảm nhất của bản thân là ở đâu?

Tiểu ngốc: Chỗ... chỗ đó...

Thiếu chủ gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

62. Nơi mẫn cảm nhất của đối phương là ở đâu?

Tiểu ngốc: Chỗ... chỗ đó...

Thiếu chủ gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Tác giả (lật bàn): Chỗ đó rốt cuộc là chỗ nào a a a!

Tiểu ngốc: Chính là chỗ đó a... Chỗ đó chỗ đó chỗ đó chỗ đó a...

Tác giả: Quên đi, ta bỏ qua, câu tiếp theo!

63. Bình thường đều H ở đâu?

Tiểu ngốc: Giường... trên giường đi.

Thiếu chủ: Trước mắt là trên giường...

Tiểu ngốc: Uy!

64. Là thích làm hay là chán ghét?

Tiểu ngốc: Là... thích.

Thiếu chủ: Thích!

65. Bình thường trong tình huống nào sẽ muốn làm?

Tiểu ngốc: Khi huynh ấy khiêu khích...

Thiếu chủ: Bất cứ lúc nào cũng đều không thành vấn đề.

66. Có từng nghĩ sẽ thử làm ở những nơi khác không?

Tiểu ngốc (thực do dự quay đầu nhìn thiếu chủ): Còn có chỗ nào... Chưa thử qua?

Thiếu chủ (mỉm cười): Đương nhiên là có, tỷ như trên cây, tỷ như xxx tỷ như xxxx... Đều chưa thử qua, lần sau có thể... xxx.

67. Tắm trước hay sau khi làm?

Tiểu ngốc: Đều có...

Thiếu chủ (bổ sung): Sau thì đều là ta ôm nàng đi.

Tiểu ngốc (rất nhỏ tiếng): Muội cũng rất muốn có thể tỉnh táo tự mình đi được a...

68. Khi làm hai người có quy ước gì không?

Tiểu ngốc: Cần quy ước cái gì?

Thiếu chủ: Không có.

69. Đã từng làm với người nào khác ngoài đối phương chưa?

Tiểu ngốc: Không có.

Thiếu chủ: ...

70. Suy nghĩ thế nào về quan điểm “Không có cảm tình cũng không sao, chỉ cần có được thân thể đối phương là được rồi”?

Tiểu ngốc: Người như thế thực ti bì a.

Thiếu chủ: ...

Tác giả: Thiếu chủ đại nhân, ngài đã không trả lời hai câu hỏi rồi a.

Thiếu chủ (mỉm cười quét mắt liếc tác giả một cái): Dạo này đàn rắn đang thêm ăn thức ăn tươi sống...

Tác giả (lau mồ hôi): Ngài... ngài cứ tùy ý a.

71. Đối phương bị cưỡng bạo thì sẽ làm gì?

Tiểu ngốc: Ai có thể cưỡng bạo được huynh ấy?

Thiếu chủ: Có ta ở đây sao có thể xảy ra chuyện đó.

72. Sẽ ngưng ngừng trước hay sau khi làm?

Tiểu ngốc: Đều...

Thiếu chủ: Đều không...

73. Nếu bạn tốt nói “Chỉ đêm nay thôi, ta thực tịch mịch” sau đó yêu cầu phát sinh quan hệ, bạn sẽ làm thế nào?

Tiểu ngọc: Ta không có loại bạn tốt này!

Thiếu chủ: Giống nàng.

74. Cảm thấy kĩ thuật của mình như thế nào?

Tiểu ngọc: Ta không biết...

Thiếu chủ (tự đắc mỉm cười): Này còn phải hỏi sao?

75. Kĩ thuật của đối phương được không?

Tiểu ngọc: Không có ai để so sánh, bất quá hẳn là rất tốt đi...

Thiếu chủ: Ta thích là được rồi.

76. Khi làm, hy vọng đối phương nói gì nhất?

Tiểu ngọc: ... (còn đang suy nghĩ)

Thiếu chủ: Lại một lần nữa.

Tiểu ngọc: Mọi người nói thế khi nào a!

Thiếu chủ (mỉm cười phóng điện): Cho nên mới hy vọng nghe được a...

Tiểu ngọc (do dự): Nếu vậy... Mọi người thử xem xem...

Tác giả (tiếng lòng): Người thật đúng là dễ dụ a!

77. Khi làm, thích nhìn thấy đối phương như thế nào nhất?

Tiểu ngọc: Cảm thấy thỏa mãn.

Thiếu chủ: Cảm thấy xxx.

Tác giả: ... Câu tiếp theo!

78. Có cảm thấy phát sinh quan hệ cùng người khác cũng không sao cả không?

Tiểu ngọc: Sao có chuyện đó được!

Thiếu chủ: Hiện tại sẽ không, (liếc mắt nhìn tiểu ngọc một cái) về sau cũng sẽ không.

79. Có hứng thú với SM gì đó không?

Tiểu ngọc: Chưa thử qua, cho nên không biết...

Thiếu chủ: Đó là cái gì? (nhìn thoáng qua tiểu ngọc) bất quá... Nếu nàng có hứng thú ta cũng sẽ không phản đối.

80. Nếu đối phương đột nhiên không hề có hứng thú với thân thể bạn nữa, bạn sẽ làm gì?

Thiếu chủ: Loại chuyện này sao có thể xảy ra được.

Tiểu ngọc: Còn chưa nghĩ tới... (sau đó bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ...)

Thiếu chủ (chuyển hướng tác giả): Về sau còn gặp những câu hỏi kiểu này trực tiếp nhảy qua, nếu không ta xử cả nhà người!

81. Suy nghĩ gì về hành vi cưỡng bạo?

Tiểu ngọc: Cặn bã!

Thiếu chủ: ... Vậy cặn bã đi.

82. Khi làm, cảm thấy điều gì là mệt nhất?

Tiểu ngọc (mặt đỏ): Lại một lần nữa.

Thiếu chủ: Lại một lần... trước nữa.

83. Tính tới giờ, nơi hưng phấn nhất, mạo hiểm nhất đã từng làm là ở đâu?

Tiểu ngọc: Ta cự tuyệt trả lời!

Thiếu chủ: Ta lại không ngại trả lời...

Tiểu ngọc (giận): Âu Dương Khắc!

Thiếu chủ: Được được, ta không nói là được...

84. Bên thụ đã bao giờ chủ động yêu cầu chưa?

Tiểu ngọc: Chưa.

Thiếu chủ: Rồi.

85. Lúc ấy phản ứng của bên công là?

Tiểu ngọc: Đã nói là chưa rồi mà!

Thiếu chủ: Tiến lại, sau đó xx, xx, xxx!

86. Bên công đã từng có hành vi cưỡng bạo chưa?

Tiểu ngọc: Hẳn là không có.

Thiếu chủ: Không có... (nhìn tiểu ngọc) Vì sao nàng lại nói là ‘hẳn là’ ?

Tiểu ngọc (xoay mặt): Muội cũng không biết trước kia huynh có hay không.

Thiếu chủ (cười khở): Trước kia cũng không có... Thật sự...

87. Lúc ấy phản ứng của bên thụ là?

Tác giả: Thiếu chủ đại nhân, ngài không cần phóng ra sát khí như vậy a... Nhảy qua, nhảy qua, trực tiếp chuyển câu tiếp theo, câu tiếp theo!

88. Có đối tượng H lý tưởng cụ thể nào không?

Tiểu ngọc: Hẳn là người này đi.

Thiếu chủ: Hẳn là?

Tiểu ngọc: ... Bằng không huynh muốn muội nói là Kim Thành Vũ sao?

Thiếu chủ (cắn răng): Hẳn là ai? !

Tiểu ngọc (chột dạ nhìn trời): ... Câu tiếp theo!

(Kim Thành Vũ: diễn viên ca sĩ nổi tiếng quốc tịch Nhật, người Nhật lai Đài Loan)

89. Đối phương có thỏa mãn hình tượng lý tưởng của bạn không?

Tiểu ngọc: Có.

Thiếu chủ: Đương nhiên.

90. Khi làm có dùng đạo cụ gì không?

Tiểu ngọc: ... Có.

Thiếu chủ: Có.

Tác giả: Hai vị không nghĩ nên nhiều lời vài câu về vấn đề này sao?

Tiểu ngốc: Không nghĩ!

Thiếu chủ: Được rồi, không nghĩ.

91. Lần đầu tiên của bạn là khi nào (mấy tuổi) ?

Tiểu ngốc: Tính cả kiếp trước và kiếp này sao —— tuy rằng kiếp trước ta không có chút ấn tượng gì về chuyện này, vậy thì là... (bắt đầu bấm ngón tay)

Tác giả: Hay là người thôi đi!

Thiếu chủ: Mười sáu.

92. Khi đó là cùng người yêu hiện tại sao?

Tiểu ngốc: Phải. (quay đầu trắng mắt liếc thiếu chủ)

Thiếu chủ (cười khở): Những chuyện quá khứ không quan trọng...

93. Thích nhất được hôn ở đâu?

Tiểu ngốc: Trên trán.

Thiếu chủ: x, xx, xxx.

94. Thích nhất hôn đối phương ở đâu?

Tiểu ngốc: Mặt.

Tác giả (lật bàn): Người còn có thể ngốc hơn nữa được không? !

Thiếu chủ: x, xx, xxx.

Tác giả (lật bàn): Người còn có thể cầm thú hơn nữa được không? !

Thiếu chủ: Có thể...

Tác giả (thực vô lực): Ta cũng không phải đang sử dụng câu cầu khiến a!

95. Khi H, đối phương sung sướng nhất là lúc nào?

Tiểu ngốc (mặt đỏ): Lúc ta... ta... ta... ta chủ động.

Thiếu chủ (gật đầu tỏ vẻ tán thành): Lúc gương mặt nàng hàm chứa nước mắt...

Tác giả (hắc tuyến): Cầm thú!

96. Khi làm, trong đầu nghĩ gì?

Tiểu ngốc: ... Chậm... chậm một chút.

Thiếu chủ: Không thể tiết.

Tác giả (hắc tuyến): Cầm thú 2!

97. Một buổi tối bình thường làm mấy lần?

Tiểu ngốc: Ta... ta... ta... ta... ta không biết. (mặt đỏ)

Thiếu chủ (bổ sung): Nàng thật sự không biết... (cười đến thực vui mừng)

Tác giả (hắc tuyến): Cầm thú 3!

98. Khi làm, là tự mình cởi quần áo hay đối phương cởi?

Tiểu ngốc: Huynh ấy.

Thiếu chủ: Ta.

99. Đối với bạn mà nói, H là?

Tiểu ngọc: Tình cảm sâu đậm, nước chảy thành sông, tự nhiên mà phát sinh a...

Thiếu chủ mỉm cười cầm tay tiểu ngọc.

100. Vất vả rồi! Như vậy hãy nói với đối phương một câu mà bạn muốn nói nhất!

Tiểu ngọc:

Thiếu chủ:

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuyen-qua-thanh-hoa-tranh>